magazin REPORTAJ

SEARĂ DE BALET

(Urmare din pag. 1-a)

Dar dansatoarea evoluează în continuare, nu ai timp să descompui mișcările. Așa se naște, sub ochii noștri, acea frumusețe de o uluitoare simplitate care se numește balet. Seară de seară, la fiecare spectacol maeștrii artei coregrafice, prin forța expresivă a mișcării, gestului, mimicii, exprimă o varietate de sentimente, chiar și de idei, făcînd apel, în primul rînd, la știința de „a vedea" a spectatorului.

Pentru a descifra „Simfonia fantastică" — un fel de portret al lui Berlioz — au fost puse în joc talent și muncă — ore, zile, săptămîni de căutări.

Din rafturile bibliotecii muzicale a Teatrului de operă și balet a fost scoasă partitura pe care scria „Marea Simfonie fantastică". Era în urmă cu aproape trei luni de zile. Aceasta a fost începutul. A urmat audiția simfoniei, imprimată pe discuri sau benzi de magnetofon. Zeci de exerciții celebre, fiecare avînd ceva propriu. Dar toate aceste sunete trebuie să fie exprimate prin mișcare, în balet.

— Am ascultat odată, de două ori, de zece ori simfonia, ne spune Oleg Danovschi, regizorul și autorul coregrafiei spectacolului. Căutam „să o văd", nu numai să o aud.

— Ca un regizor de cinema care încearcă să vizualizeze mintal textul scenariului.

— Comparația este exactă, cu o deosebire.

— Anume ?

— Lipsea scenariul sau ceea ce se numește în balet sau la operă, libretul.

De aci a început munca maestrului de balet sau cum îl numea cineva, coreautor. Căci Berlioz nu a lăsat decît aceste indicații, titluri ale celor cinci părți ale Simfoniei : visuri, pasiuni ; Un bal ; Scenă la cîmp ; Marșul spre supliciu ; Visul unei nopți de Sabat.

Închideți ochii, ascultați odată la radio „Simfonia fantastică" și încercați să vă imaginați un text pentru complicata țesătură muzicală construită de Berlioz cu o viteză într-adevăr fantastică, din ianuarie pînă în aprilie 1830. Încercați să retrăiți uluitoarea aventură sentimentală a compozitorului, îndrăgostit de artista engleză Harriett Smithson, interpretă de neuitat a Ofeliei, care primea cu un zîmbet mai mult compătimitor declarațiile înflăcărate ale tînărului ce își exprima zbuciumul prin fiecare notă a Simfoniei.

— Întîi, deci, un text, maestre Danovschi...

— În acest caz, căci alte ori există balete care au libret, cum ar fi „Lacul lebedelor", „Fîntîna din Baccisarai", „Romeo și Julieta" sau baletele românești „La piață" cu muzica lui Mihail Jora, „Nunta în Carpați" a compozitorului Paul Constantinescu, „Priculiciul" de Zeno Vancea și alte multe.

— Ce înseamnă un libret pentru balet ?

— Exact ca orice altă operă literară destinată teatrului, sau mai bine spus operei, și libretul baletului cuprinde acțiunea, plus indicațiile autorului pentru decor, costume etc. Are chiar și dialoguri. Desigur că se ține seama de legi specifice.

— Intervine deci, muzica.

— Da. Am putea spune că este muzică cu program.

— Există, cred, deosebiri. Muzica cu program nu este destinată baletului, pe cînd în cazul unei compoziții speciale pentru montarea unui spectacol coregrafic, cred că se pun compozitorului probleme speciale.

— Desigur. Este necesar ca muzica să se preteze dansului, cu toate că e greu de stabilit limite. Am văzut, de exemplu, la Moscova, un balet montat de cunoscutul maestru Lavrovski, pe muzica variațiunilor de Rahmaninov pe o temă de Paganini.

In general, am putea spune, că muzica simfonică, clasică sau modernă, a servit pentru montarea a nenumărate balete. Chiar și unele compoziții ale lui Bartok au servit pentru balet.

— Cum se procedează în acest caz, adică cînd nu există un libret inițial ?

— Trebuie scris un text care să indice în mare acțiunea, urmînd fidel firul muzicii.

Citesc libretul la „Simfonia fantastică". Ascult și acordurile pianului care se aud din scenă. Remarcabilă transpunere în text. Desigur pot exista și există și alte soluții literare la „Simfonia fantastică", dar cea aleasă de Oleg Danovschi servește deplin partiturii.

— Dar unde e baletul, maestre ?

— Pe scenă. Ai văzut doar cîteva fragmente.

— Nu, vreau să spun unde sînt indicațiile pentru dansatori ?

Pauză pentru stiloul reporterului. Oleg Danovschi îmi răspunde fără cuvinte. Iată-l pe maestru interpretînd pe fiecare din personajele baletului. Cîteva mișcări în lungul sau latul camerei...

Moment expresiv din spectacolul cu „Simfonia fantastică"

— Am înțeles. Nu există un text scris.

— Se creează ceea ce se numește textul coregrafic, care trebuie să corespundă libretului și muzicii. Dar nu există o notație exactă. De zeci de ani se caută această notație, dar pînă acum nu s-a ajuns la o soluție universală, așa că prin acest text se schițează linia generală a baletului.

— Deci, să rezumăm : există libretul, scris înainte sau după existența partiturii, muzica și... fantezia maestrului coreograf. Cum sînt transpuse toate acestea în spectacol ?

— Prin puțină fantezie și multă, multă muncă.

Revin în sală. Privesc din nou această ultimă repetiție. Într-adevăr, fantezie în cea mai deplină accepție a acestui cuvînt. Totul pare construit instantaneu, acolo, în fața ochilor noștri. Iată această piruetă, repetată de două ori ! Oare cuvîntul grație nu este sărac pentru zborul balerinei ? Dar unde este munca ? Nu văd decît fantezia unor îndrăgostiți, maestre.

— Așa trebuie să apară spectatorului. Dar ca să ajungem aci a fost nevoie de sute de ore de repetiție.

— Sute?

— In medie, un balet, care în spectacol durează o oră, trebuie pregătit aproape trei luni, lucrîndu-se cinci zile pe săptămînă cîte 3-4 ore. Aceasta în afară de exercițiile individuale ale fiecărui dansator.

Reporterul e încurcat. Să rupă vraja și să pătrundă în laboratorul de creație al unui balet ? Oleg Danovschi intuiește perfect momentul.

— Cred că ar fi bine ca publicul să capete cunoștințe măcar elementare despre arta coregrafică. Am rămas uimit, la Moscova, de competența spectatorilor, care în pauze discutau ca adevărați maeștri de balet. Se apreciau mișcările, coeficientul de frumusețe și dificultate, deosebirile dintre dansul uneia sau alteia dintre interprete. Așa că, să mergem mai departe în această scurtă încercare de prezentare a muncii de făurire a unui balet. Unde am rămas ?

— La așa numitul text coregrafic.

— Și la noi se face o citire la masă, ca și în teatru. Numai că citirea se reduce la lecturarea libretului. Apoi se ascultă muzica și, însfîrșit, este expusă concepția asupra baletului. Odată cunoscută concepția generală, începe marea bătălie. Se lucrează mai întîi cu fiecare solist în parte, căruia i se arată toate mișcările.

— Tot fără nici un fel de notație ?

— Desigur. Ca un dirijor fără partitură, numai că la balet nici executantul nu are nici un fel de note. Această însușire a mișcărilor începe cu partea tehnică. Căci baletul clasic are tipare deosebit de rigide. Există cîteva sute de mișcări și din acestea se compune ori ce balet. Aceste mișcări se numesc poze. In afară de acestea există legăturile între poze. Deci dansul se compune din poze și legături între poze.

— Nu este monoton să exprimi un conținut diferit mereu cu aceleași mijloace ?

— In toate artele e la fel. Eminescu și Arghezi nu au folosit aceleași cuvinte ? Odată însușită partea tehnică, o muncă deosebită, care cere încordare fizică și intelectuală, se trece la expresia dramatică. Aci intervine mai deplin personalitatea dansatorului care, în funcție de talent, dar și de însușirea tehnicii baletului, caută o cît mai deplină exprimare vizuală a ideilor muzicii reflectate în libret.

— Am putea spune că prin coregrafie se face o conciliere între arta dramatică și cea muzicală.

— Paralel cu soliștii este pregătit și ansamblul. Toată această muncă se desfășoară în cele trei mari săli de balet ale teatrului. Sălile au în lungul pereților bare pentru exerciții, ceea ce nu le-ar deosebi de o sală de gimnastică. Propriu acestor săli sînt marile oglinzi, care îmbracă pereții. astfel că dansatorul se poate urmări. își poate corecta mișcarea.

— Am văzut, cînd am vizitat aceste săli, desenate pe podea diferite figuri geometrice...

— V-am spus că baletul clasic și, repet, doar baletul clasic, are legi stricte. Pentru controlul poziției în spațiu a corpului există aceste figuri, care îl ajută pe dansator la repetiții. Pregătirea unui balet se face cu acompaniamentul pianului încă din prima zi de repetiție. După însușirea coregrafiei și a sudării jocului soliștilor cu ansamblul urmează repetițiile cu orchestra. Acesta este un moment dificil, căci pianul reduce, simplifică și trecerea la bogăția orchestrației, unei simfonii este grea pentru dansator. El trebuie să urmărească partea orchestrală care îi revine, fără a neglija desigur muzica destinată partenerilor săi.

— Dar unde-i atunci fantezia, văd numai muncă?

— Înainte ați văzut doar fantezia. Priviți pe scenă, iată munca creatoare a frumosului.

Acest frumos, aplaudat la premiera de simbăta trecută, cînd muzica lui Berlioz, Ravel și Rimski-Korsakov a fost nu numai auzită dar și... văzută. Unde este laboratorul de creație? Nu știu, am uitat totul. Pe scenă sînt doar visătorul îndrăgostit al lui Berlioz, tulburătoarea dansatoare a boleroului lui Ravel și minunatele personaje orientale cîntate de Rimski-Korsakov. În program scrie coregrafie, regie, interpreți... Nu am văzut așa ceva...

Sergiu BRAND

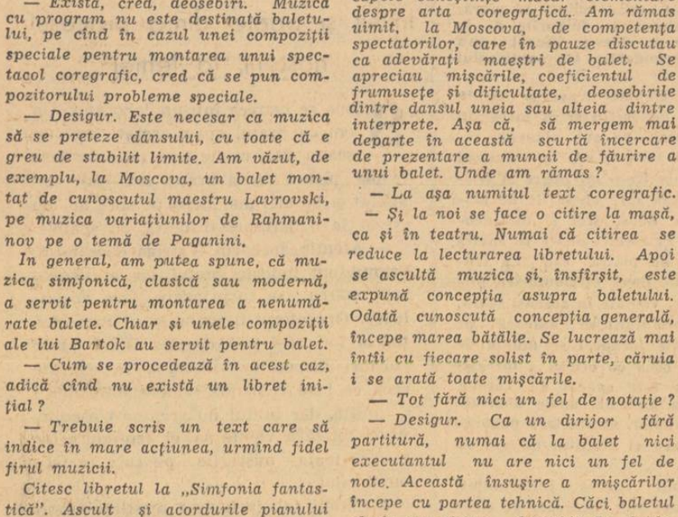

O altă imagine din spectacol

Noi blocuri construite pe Calea Griviței

PE CALEA GRIVIȚEI — ASTĂZI

(Urmare din pag. 1-a)

Să ne amintim cu venerație de toate aceste fapte și să nu uităm că jertfa eroicilor luptători a rodit în pămîntul Griviței noastre iubite. Am văzut acum cîteva zile minile delicate ale pionierilor, — poate nepoții și strănepoții luptătorilor de atunci, — așternînd flori lîngă placa comemorativă așezată în incinta uzinelor, ca un prinos de recunoștință, pe care un întreg popor liber îl înalță în memoria celor care au luptat pentru fericirea lui de astăzi.

Bună dimineața, noule oraș!

Chiar așa, am pornit-o dis-de-dimineață pe locurile acestea scumpe care ne evocă atîtea amintiri. A trecut numai un an de zile ? Într-adevăr, și Calea Griviței a devenit un veritabil oraș. În locul pădurii de schele, vedem astăzi, cvartalele elegante, complexele comerciale de la parterul noilor blocuri, care te uimesc prin aspectul lor modern.

Cînd au apărut, cu cîțiva ani în urmă, machetele noii Căi a Griviței, aflam că se vor construi aici 5.500 de apartamente ce vor avea o populație de aproximativ 19.000 de locuitori. Apoi am fost părtași în aprilie 1960 la clipa memorabilă cînd primul excavator a dat semnalul marei ofensive urbanistice de pe Calea Negustorilor de altădată. Cupele de metal începeau să spulbere vestigiile unui trecut întunecat. Primele macarale-turn se profilau pe cerul de primăvară, vestind pînă departe că a început înălțarea noii noastre căi a Griviței.

...Au trecut doi ani de atunci și privim acum, de pe podul Constanța, panorama uriașă a arhitectonicei griviștene. Macheta a început de mult să-și împlinească contururile. Iată, în ultimul an, porțiunea dintre Podul Constanța și strada Caraiman a fost terminată. Se înalță acum aici 26 de blocuri cu 3.017 apartamente în care s-au și mutat noii locatari. În apropiere, se zărește cartierul Pajura, cu profilul de cărămidă al noilor blocuri. Blocurile-turn cu 12 etaje din fosta Piață Chibrit (numele a devenit de mult anacronic) și cel de peste drum de uzinele „Grivița Roșie" desfășoară, pe vaste dimensiuni, înfățișarea monumentală a căii griviștene. Nouă și elegantul cinematograf „Sirena" care se zărește de aici va primi în curînd primii spectatori.

Zăbovim în fața marelui complex comercial, în care cumpărătorul găsește tot ce are trebuință. Dar nu numai aici, pretutindeni pe noua arteră, te întîmpină magazine moderne, cu profiluri cît mai felurite, bine aprovizionate. Înainte vreme, dincolo de linia Constanța, în cartierele Bucureștii Noi, Dămăroaia, Străulești și Chitila, nu exista nici un magazin pentru confecții sau încălțăminte. În cartierul Griviței nu se afla nici o cofetărie, nici o librărie și nici un magazin de mobilă. În schimb — crîșme la tot pasul.

Astăzi noua cale a Griviței poartă tot mai mult amprenta unui comerț civilizat. Nu mai departe în cartierul Pajura se vor deschide încă 9 unități comerciale de la brutării pînă la cele mai moderne magazine cu autoservire.

Școli noi, case de cultură răsar în inima noului oraș pentru a satisface cerințele culturale ale griviștenilor. Aproape de uzina lor dragă, numai în ultimul an, s-au mutat în noile blocuri 270 de familii de muncitori.

Doi locatari din blocurile noi

Să vizităm și noi cîțiva dintre ei. Apăsăm pe soneria apartamentului 12, de la etajul IV al blocului L 1. Ne deschide un tînăr. Este timplarul Ion Dima de la „Grivița Roșie". Îl întrebăm :

— Cîți ani aveți ?

— 29.

— Adică v-ați născut în...

— Da, exact, în 1933.

Ne gîndim cu emoție că muncitorul Ion Dima, care locuiește în apartamentul acesta confortabil, a venit pe lume în zilele eroice ale anului 1933. Aflăm cîteva amănunte biografice din viața lui. De cînd a terminat școala profesională, lucrează aici la Grivița Roșie. Între timp, învață și la o școală medie serală a uzinei. Acum este în clasa IX-a. Este căsătorit (soția lucrează și ea în producție) și are un copil de trei ani, Romulus.

De sus, de la fereastra apartamentului, se văd porțile uzinei. Cînd sună sirena terminarea schimbului, micul Romulus se repede la fereastră și privind furnicarul de oameni care se revarsă, spune :

— Vine tata !

Ne oprim la un alt apartament din blocul J. Aici locuiește electricianul Anghel Șerbănescu. Lucrează tot la „Grivița Roșie" și este electrician manipulant de macara, la sectorul locomotive. Are și el doi băieți — Ilie și Constantin — și s-a mutat de curînd în casă nouă... Un interior plăcut și confortabil.

★

S-a lăsat înserarea peste Grivița. Peste albul diamantin al zăpezii, au început să se aprindă luminile de neon, ca niște reflexe solare.

Luminile vieții noi au inundat de mult silueta tînără și proaspătă a noii căi a Griviței, căreia partidul clasei muncitoare i-a dat adevărata strălucire.

D. TABACU și Mihai ALEXANDRU

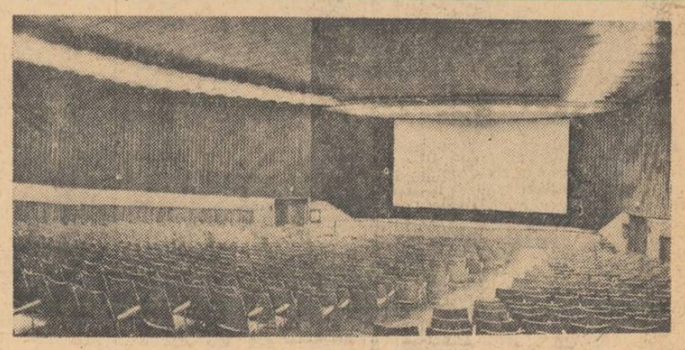

La parterul noilor blocuri s-au deschis magazine moderne (stînga) ; griviștenii vor avea în curînd o nouă sală de cinematograf cu o capacitate de 800 de locuri (dreapta)

PUȘKIN — „SOARELE POEZIEI RUSE"

(Urmare din pag. 1-a)

geniul poetului îl impusese încă din timpul vieții, dar era cu neputință să nu te gîndești citindu-le că acest astru apunea la treizeci și opt de ani, în plină putere creatoare și multora dintre contemporanii lui Pușkin, la auzul îngrozitoarei vești, le-a fost limpede că viața celui ce exclamase cîndva : **„Trăiască-n veci slăvitul soare / Și piară noaptea neștiinței"**, fusese răpusă tocmai de acele forțe ale nopții, ale nopții absolutismului și ignoranței, arbitrariului și brutalității.

Alexandr Sergheevici Pușkin **s-a** născut la 26 mai (6 iunie) 1799 la Moscova, în familia ofițerului de gardă Serghei Lvovici Pușkin și al Nadejdei Osipovna Pușkina, nepoata unui prinț abisinian stabilit în Rusia prin 1706, **„harapul lui Petru cel Mare"**, strămoș de care poetul avea să-și aducă aminte adesea cu mîndrie.

Legănat în anii cei mai fragezi ai copilăriei de poveștile dădacei — Arina Rodionovna, **„prietenă cu timple sure"**, Pușkin a simțit el însuși de timpuriu dorința de a-și așterne gîndurile pe hîrtie; Lev Sergheevici Pușkin notează în niște amintiri că fratele său începuse să scrie de la vîrsta de opt ani versuri, epigrame, mici comedii... Dar primul succes adevărat îl repurtează cu memorabila sa manifestare în public, la un sfîrșit de an școlar, cînd după ce recită poezia originală „Amintiri din Țarskoe Selo", poetul Derjavin, prezent în sală exclamă : **„Iată cine-l va înlocui pe Derjavin !"**

Evenimentul se petrecea prin 1815 și, numai cu doi ani mai tîrziu, aceleași glorii literare ale Rusiei, dintre care Karamzin și Jukovski erau prieteni apropiați ai familiei Pușkin, aveau să afle în tînărul poet autorul unor versuri „incendiare", care au făcut înconjurul capitalei cu iuțeala fulgerului : proaspătul absolvent de colegiu apostrofează „înalta autoritate" monarhică : **„Aminte luați, voi împărații ! / Nici temniți, nici altarul sfînt, / Nici cazne și nici decorații / N-o să vă apere nicicînd..."** Aceeași augustă persoană ajunge eroul unei poezii net antidinastică, intitulată cu tîlc „Povești" : **„Vă dau la toți de știre / Și adevăr grăiesc / Că mi-am făcut mundire / După tipar nemțesc / Popor fii vesel, iată, sînt gras și mulțumit..."**

Numai datorită prestigiului și insistenței prietenilor familiei, scapă Pușkin de surghiun la aparițiа acestor versuri, dar peste puțină vreme implacabilul aparat de opresiune avea să-și traducă intențiile în viață, așa încît apariția poemului „Ruslan și Ludmila" îl va găsi în exil.

Poetul n-avea mai mult de douăzeci și unu de ani cînd, pentru contemporanii săi, a devenit limpede că acest tînăr, care se făcea ecoul unei înalte conștiințe patriotice și cetățenești, îndrăgostit de comorile poeziei populare pe care știa să le valorifice cu neîntrecută măiestrie, este, neîndoielnic, poetul național al Rusiei.

În timpul exilului, șiragul operelor pușkiniene își adaugă noi mărgăritare: **„Prizonierul din Caucaz"**, **„Fîntîna din Baccisarai"**, **„Țiganii"**, **„Boris Gudunov"**, parte din **„Evgheni Oneghin"**... Aproape pe o treime din anii săi de creație, puțini la număr, Pușkin i-a petrecut în surghiun și în tot acest răstimp poetul a nutrit mereu credința în „Zorii libertății", în „frumosul răsărit" al poporului său pe care **s-a** străduit să-l apropie prin scris și printr-o atitudine cetățenească pilduitoare. Iar cînd luptătorii decembriști au încercat să doboare autocrația cu puterea armelor, inima poetului a fost alături de ei.

La capătul unei elaborări de opt ani apar, în 1832, ultimele capitole ale romanului în versuri „Evgheni Oneghin", care avea să deschidă în literatura rusă glorioasa tradiție a operelor inspirate din cea mai fierbinte actualitate. Se poate spune cu deplin temei că paginile acestei cărți au fost scrise pe măsură ce se desfășura realitatea însăși, calitate pe care se întemeiază cunoscutele cuvinte ale lui Belinski, care spune că Evgheni Oneghin este o enciclopedie a societății ruse din acea vreme.

Părea că nimeni nu pune la îndoială geniul lui Pușkin, uriașul lui prinos în dezvoltarea literaturii ruse și totuși poetul continuă să aibă parte de un regim de teroare spirituală și suspiciune; rechemarea sa din exil, în 1826, înfățișată ca un act de înaltă clemență din partea suveranului se face cu prețul unei condiții umilitoare. Însăși maiestatea sa imperială țarul Nikolai I urmează să-i cenzureze scrierile. Mai mult. Cînd poetul trecuse de treizeci și cinci de ani, Nikolai I îl numește „kamerjunker"-paj — la curtea sa, cu scopul bine determinat de a-l supraveghea mai îndeaproape și în același timp de-al umili, fiindcă de obicei rangul cu care-l milostivise „tătucul țar" se acorda tinerilor abia ieșiți din copilărie.

Aflîndu-se în anii aceștia în preajma „capului împărăției", al putredei împărății rusești, Pușkin, el însuși asemeni eroului său Ruslan, era prins într-o luptă inegală cu monstrul cu înfățișare de căpățînă uriașă... Viața de curte, viața mondenă a capitalei îl supune unei neîntrerupte hîrțuieli, istovindu-l cu stupiditatea și perfidia lor. Ecourile acestei stări de spirit se răsfrîng și în versurile poetului : **„Rob osîndit, mi-i gîndul de mult să fug de toate / Spre colțul meu de muncă și de plăceri curate"**. Dar în ciuda acestor amărăciuni poetul va rămîne aceleași mare optimist : visele sale zboară departe în viitor în întîmpinarea tinerelor generații : **„Tu, generație tînără, salut !"**...

Puțină vreme după ce scria aceste rînduri, Pușkin avea să cadă răpus de o moarte tragică. Unele împrejurări ale acestei morți au rămas necunoscute contemporanilor — autoritățile regimului țarist nu erau interesate ca odioasa lor participare la sfîrșitul poetului să fie dată în vileag — dar pe măsură ce trecea timpul se vedea limpede că este vorba de o crimă, o crimă îndelung și meticulos deliberată.

Căsătorit în 1831 cu Natalia Gonceарova, femeie de o rară frumusețe, Pușkin a devenit dintr-odată obiectul atenției „cercurilor mondene" ale capitalei. În diminețile cînd garnizoanele Petersburgului ieșeau la obișnuita instrucție, prin dreptul casei lui Pușkin nu întîrzia să se arate, călare pe un cal focos, un ofițer cu privire de gheață, metalică. Nu era vreun husar îndrăgostit, era chiar țarul Nikolai I... Pe măsură ce trecea timpul, în „lumea bună" a Petersburgului șușotelile nu mai conteneau. Victima acestor zvonuri, cărora viitorul le-a dovedit netemeinicia, era soția poetului. Mai tîrziu s-a aflat că atît zvonurile cît și scrisorile anonime pe care le primea Pușkin și în care era pomenit numele ofițerului Dantès, porneau de la curtea imperială și că însuși ministrul Uvarov se îndeletnicea cu compunerea și răspîndirea lor printre cunoștințele sale...

În aceste împrejurări, singura soluție pe care o vedea Pușkin, conformîndu-se obiceiurilor vremii, era să-l provoace la duel pe Dantès. **„În persoana lui Dantès el căuta moartea sau răfuiala cu întreaga societate „mondenă"** — scria cu puțin timp mai tîrziu un contemporan de-al poetului, contele Sollogub.

...Ce va fi făcut Pușkin în preajma duelului ? Ceea ce se știe cu precizie este că în dimineața zilei de 10 februarie a lucrat, a răspuns unei scriitoare pentru copii, și-a schimbat hainele, a încercat să-și calmeze soția : **„Fii liniștită, știu că ești nevinovată"**, și-a pus șuba făcînd o ultimă plimbare pe străzile orașului.

Duelul a avut loc după amiază... Cîteva zile agonia poetului s-a prelungit sub veghea iubitoare, dar neputincioasă a celor din jur : **„Rămîneți cu bine, prieteni !"** a murmurat poetul înaintea morții, adresîndu-se cărților ce-l înconjurau...

Totuși adevărații prieteni ai lui Pușkin nu se aflau acolo... Dar ei și-au făcut simțită impunătoarea lor prezență încă din ziua tragicului său sfîrșit, cînd prin locuința poetului s-au perindat 32.000 de oameni ! Conștienți că înmormîntarea lui Pușkin putea să capete amploarea unei mari manifestații antitariste, autoritățile iau măsuri. Mai întîi induc în eroare populația, schimbînd în ultimul moment locul unde trebuia să aibă loc prohodul. Apoi, pentru mai multă siguranță, corpul poetului este transportat într-o noapte în gubernia Pskov, la mînăstirea Sveatogorsk. La capătul unei călătorii anevoioase de cîteva zile, jandarmul care însoțise tristul convoi putea să raporteze superiorilor : **„Totul a decurs în liniște. Nu s-a întîmplat nici un accident..."**.

Dar sinistra acalmie, păzită cu armele și cu cnutul de cîinii credincioși ai tarismului, avea să se prăbușească peste cîteva decenii, cînd poporul, poporul pe care Pușkin l-a iubit și l-a cîntat în paginile sale, a dărîmat autocrația, punînd temeiul evului nou al socialismului și comunismului.

Acest popor, dimpreună cu toate popoarele care iubesc libertatea, cinstesc cu profundă dragoste memoria celui care scria, puțin timp înaintea morții :

Nu, n-am să mor cu totul și sufletu-mi în lră,
Lăsînd în țărnă trupul, va dăinui mereu..."

După un veac și jumătate de la moarte, „soarele poeziei ruse" strălucește tot atît de viu, slăvit de toată omenirea înaintată.

Boris BUZILĂ

NENEA IANCU

Acum cîteva zile, în 29 ianuarie, s-au împlinit 110 ani de la nașterea lui I. L. Caragiale — eternul nostru Nenea Iancu.

Despre Caragiale s-a scris foarte mult, atît de mult, încît devine foarte dificil a mai așterne cîteva rînduri, ca adaus la atîtea nenumărate pagini. Mai ales în ultimii cincisprezece ani, de cînd adevăratul sens al satirei sale literare și al sarcasmului său personal a fost pus în lumină prin toate mijloacele posibile, Nenea Iancu a devenit, fără îndoială, scriitorul cel mai popular, cel mai cunoscut, cel mai familiar, al limbi noastre. Era firesc ca el să ne însoțească și să ne ajute în lupta dusă pentru demascarea și zdrobirea putregaiului burghez, și era firesc ca noi, la rîndul nostru, să-l ajutăm împotriva tuturor răstălmăcirilor care se așterneau, mincinoase și stupide, peste opera lui. Cercetările arhivistice, exegezele critice ample și științifice, reprezentările teatrale nenumărate, și, mai ales, edițiile în tiraje nemaipomenite ale operei sale, sînt mai mult decît un omagiu și o restabilire de valori în istoria literară.

Pînă în pragul epocii noastre, s-a susținut cu înverșunare că violența criticii antiburgheze a lui Caragiale este de sursă junimistă, că, vedeți dumneavoastră, natura ei era estetizantă, idealistă și ciocoiască, și că, în definitiv, atunci cînd, printr-o firească „evoluțiune", se va ajunge la respectarea strictă a „constituțiunii", cînd comisarii de poliție nu vor mai sfeterești gologanii prevăzuți în buget pentru cumpărarea steagurilor festive și nu vor mai primi ordinul de a aresta oameni pentru a li se smulge documentul cu care șantajează partidul advers; cînd candidații la deputăție vor ști că nu „nemuritorul Gambetta" a spus „scopul scuză mijloacele", și vor formula teoria protecționismului și a „încurajării industriei naționale" în termenii savanți ai universităților occidentale: cînd grotescul ilariant al „formei fără fond" se va lichida prin „civilizațiune"; ei bine, atunci, se susținea, Caragiale nu va mai avea motive de ris și, împăcat cu gîndul, cu soarta și cu „țara", își va bea liniștit berea la Gambrinus.

Așa se susținea, așa se pretindea.

Dar vezi că „cinicul Caragiale" nu era căutător al comicului pur. Toate nuvelele lui tragice, cu demente crime pentru bani și avere, cu oameni necăjiți și cinstiți care înnebunesc și se sinucid sub prăbușirea visului de îmbogățire sau sub apăsarea obsesivă a autorității, nu au nimic de-a face cu agramatismul și cu grotescul micilor burghezi provinciali. „Năpasta" e scrisă tot de Caragiale, și Ion, imaginea tăranului român, flămînd și bătut, torturat și înnebunit de mașinăria statului și societății burgheze, nu are nimic de-a face cu limbajul stîlcit și cu semidoctismul ilariant. Alăturate, „Scrisoarea pierdută" și „1907 din primăvară pînă în toamnă" dovedesc că el intuia perfect cum avea să se lichideze prin „evoluțiune", cum avea să se perfecționeze prin „civilizațiune" și cum avea să se încoroneze prin „constituțiune", acea speță și înfățișare de burghez, în care se pretindea că el nu vede decît momentul pasager al crizei de creștere.

Cîtă încredere avea el, omul străzii, observatorul discret al vieții, pasionatul vieții de fiecare zi și fiecare clipă al realității, în teoriile culturii idealiste și estetizante, se vede dintr-o vorbă adresată în limbajul lui unic și inimitabil, tovarășului și prietenului său, Eminescu: „Mă, Kant al tău mi se pare un mare moftangiu!" A spus-o. Era în spiritul lui, în concepția lui, în splendida și îndrăzneața lui lege de a observa și viața și cultura în deplină libertate, și de a spune adevărul, într-o formă simplă și nouă, ca un mare artist..

Radu POPESCU

A. JIQUIDI

A. JIQUIDI — **Ceferistul din Pașcani**

Zilele acestea a încetat din viață unul dintre artiștii noștri militanți. Ani în șir, pana incisivă a lui Jiquidi n-a cruțat niciunul dintre hidoasele aspecte ale monstruoasei orînduiri a moșierilor și fabricanților, trecînd rînd pe rînd prin ascuțișul satirei sale demascatoare pe toți reprezentanții ei lipsiți de onoare: politaiul corupt pînă în măduva oaselor, jandarmul brutal și bestial, agentul electoral, sprijinitor cu bita al guvernelor „majestății sale", toată acea liotă de îmbuibați, de panglicari ai bîlciului politic burghez care au stat înfipți ca niște căpuși pe trupul răbdătoarei noastre țări, pînă cînd, viguroasa mînă a poporului muncitor i-a măturat odată pentru totdeauna. Multă vreme, cu consecvență, desenele sale au apărut, alături de ale altora, în presa noastră progresistă. Răsfoind astăzi aceste ziare și reviste, dăm la iveală o întreagă galerie de tipuri ale vechii societăți, căreia Aurel Jiquidi i-a dezvăluit ca la o radiografie ipocrizia și descompunerea morală. Anul trecut, la marea expoziție retrospectivă a graficii noastre militante, i-am văzut multe din aceste lucrări străbătute de revoltă, de un umor amar, mărturisind o conștiință fermă, inatinată. Cu ce forță usturătoare a stigmatizat el lumea aceea a jafului, aflată în agonie, lăsîndu-ne adevărate documente acuzatoare despre sluțenia ei morală! Consemnînd critic faptele diverse ale putredei lumi de altădată, Jiquidi a realizat în imagini semnificative o adevărată cronică a unei lumi apuse, oglindind totodată și forța în stare să aducă zorii lumii noi, cum e desenul „Internaționala" (1932), ca și alte lucrări, în care masele muncitoare sînt prezentate cu gravitate, unite într-un sentiment de puternică solidaritate.

În anii orînduirii populare, întinerit de avîntul general, talentul său s-a afirmat cu și mai multă vigoare, cu o vervă mereu înnoită, artistul fiind mereu prezent în expoziții cu numeroase și valoroase lucrări.

Cu un desen laconic, reducînd compoziția la cîteva notații strict esențiale, dar foarte expresive, Jiquidi și-a îmbogățit creația cu numeroase ilustrații la operele unor clasici ai literaturii noastre. Atitudinea satirică a lui Caragiale față de clasele avute, corespundea întrutotul vederilor și temperamentului lui Jiquidi. Lumea satului descris de Creangă e zugrăvită cu multă pătrundere psihologică, amplificînd umorul gras, popular, al marelui povestitor. Înțelegem parcă mai bine opera sadoveniană, privind personajele din „Nicoară Potcoavă" cărora el le-a dat expresie plastică.

Acum cîțiva ani, în vastul ciclu de desene consacrate răscoalei țărănești din 1907, Jiquidi a evocat încă odată, cu maturitate și experiență artistică, chipuri și momente din acele dramatice evenimente. Pe țăranii înfometați i-a zugrăvit cu multă căldură și înțelegere, în imagini zguduitoare. Pe chipul lor, cu adînci înțelesuri, este sintetizată povestea tragică a țărănimii noastre, viața ei plină de umilințe și jigniri, de amare și îndelungate suferințe.

Zilele acestea, la împlinirea a o jumătate de veac de la întîia participare a sa la o expoziție, Aurel Jiquidi ne-a părăsit. Dar el și-a înscris pentru totdeauna numele, la loc de cinste, în istoria graficii noastre militante, în cultura românească progresistă.

Marin MIHALACHE

MAGAZIN LITERAR ARTISTIC

Oceanul de fum

În plină zi însorită, cerul fiind complet degajat de nori, apare la orizont o dungă cenușie care se apropie încet, cuprinzînd treptat întregul cîmp vizual, estompînd conturul pomilor și caselor, transformînd împrejurimile într-un peisaj fantomatic, venusian. Soarele pălește din ce în ce pînă ce devine un biet gălbenuș de ou, roșu-gălbui, ce poate fi privit fără nici o greutate cu ochiul liber. Acele indicatoare ale instrumentelor științifice care măsoară radiația directă a astrului zilei se întorc pe cadranele lor de la gradația 1,3 și se opresc în dreptul diviziunii 0,13. Asta înseamnă că suprafața pămîntului primește doar a zecea parte din căldura pe care o căpăta de la soare înainte de apariția bizarului val de „ceață". Dar este oare într-adevăr ceață? Ceața este formată din stropi foarte fini de apă. De data aceasta, însă, în norul greu și tulbure nu se găsește nici urmă de umezeală, senzația pe care o produce fiind de uscăciune. O analiză amănunțită a valului de „ceață" dovedește că ei este de fapt un nor de fum, și încă un fum tot atît de obișnuit ca acela ce iese pe coșul caselor noastre, iarna. Dar de unde atîta fum pentru a acoperi suprafețe de sute de mii sau chiar milioane de km²? Căci norul de fum despre care este vorba nu este o ficțiune literară ci a invadat cu adevărat în anul 1950 o regiune a Europei Occidentale cuprinzînd Anglia, Danemarca, Belgia, Olanda și nordul Germaniei pînă la o linie trecînd prin orașele Luxemburg, Frankfurt, Liepzig și Stettin. El a persistat mai multe zile și a permis să se observe și alte fenomene curioase. Astfel, în zonele scufundate în acest ocean de fum, soarele și luna apăreau albastre în timpul răsăritului și apusului. Explicația acestui neobișnuit fenomen atmosferic a fost găsită la peste 6000 km distanță, în Canada, unde, nu cu mult înainte, bîntuise un gigantic incendiu de păduri. Imensul nor de fum provenit din arderea a zeci de mii de copaci a traversat Oceanul Atlantic purtat de vînt.

Case, o uzină, hangare din... sare

Fiecare din noi a aflat în copilărie despre casa mumii pădurii din poveste, casă care, datorită pereților din turtă dulce și ciocolată, atrăgea pe copiii ce se rătăceau în pădurea peste care stăpînea zgripțuroaica. Dar despre vreo casă din... sare, da, chiar din sare de bucătărie, desigur că n-ați auzit, cu toate că aceasta din urmă nu aparține lumii imaginare a basmului ci există în realitate. Pentru a putea contempla această curiozitate arhitectorică va trebui să ne deplasăm pînă în inima Chinei centrale, la cca 120 km. distanță de orașul Sinin. Aici se află lacul Kukunor ce se întinde pe o suprafață de 4000 km² și măsoară aproximativ 105 km. în lungime. Lacul, situat la altitudinea de 3200 m., este deosebit de bogat în sare. Exploatarea sa la scară mare a început deabia acum cîțiva ani. Cît despre folosirea sării din acest lac ca material de contrucție, faptul este relevat de revista sovietică Priroda. Locuitorii din împrejurimi au tăiat cărămizi din stratul de sare și s-au folosit de ele pentru a ridica diverse construcții. Ei au înălțat case, hangare, depozite și chiar o uzină din sare. Acoperișurile acestor construcții au fost astfel făcute încît să ferească pereții de contactul cu ploaia care, de altfel, este extrem de rară prin partea locului.

Adrian MÎNTULESCU

CALEIDOSCOP magazin CALEIDOSCOP

Mișcarea artistică de amatori în R. P. Polonă

Unii credeau că dezvoltarea rapidă a televiziunii va constitui o amenințare nu numai pentru unele poziții „sigure", cum sînt filmul și teatrul, dar că va frîna în mare măsură și mișcarea artistică de amatori, care înregistrează în Polonia o dezvoltare sistematică și intensă. Pesimiștii erau de părere că prima etapă a acestui proces va fi deplasarea colectivelor de amatori din orașele mari în orașele mai mici și la sate, care se vor supune mai domol farmecului ecranului de sticlă. Astăzi însă știm în mod cert că nu se întîmplă nimic asemănător, că numărul colectivelor artistice de amatori crește neîncetat.

Activitatea colectivelor artistice de amatori și a cercurilor de artă plastică este desfășurată de numeroase organizații obștești, printre care locul de frunte îl ocupă în această privință sindicatele, organizațiile de tineret și organizațiile sătești. În anul trecut, sindicatele au dispus de 5.400 colective de amatori cu 87.000 participanți, majoritatea lor activînd în primul rînd în orașele raionale și regionale.

De cîtva timp pentru acest tip de colective au început să scrie texte amatori talentați, care se inspiră în primul rînd din viața mediului propriu al întreprinderii respective, al așezării muncitorești. Sub egida Ministerului Culturii și a sindicatelor se organizează concursuri pentru textele scenetelor și cîntecelor. Unul dintre aceste colective au izbutit chiar să se transforme într-un teatru local cu nivel ridicat, jucînd un rol cultural însemnat. Astfel este, printre altele, Teatrul Feroviarilor din districtul Varșovia sau Teatrul Textiliștilor din Bielawa.

Realizările multor colective de amatori, cum sînt cele menționate mai sus, sau ale colectivului muncitoresc „Harmam" din Lódz, ale Filarmonicii Miniere și ale colectivului de cîntece și dansuri al tinutului Lublin — sînt cunoscute nu numai în țară, dar și peste hotare.

Un rol important îl joacă și colectivele de amatori de artă plastică care activează pe lîngă căminele culturale și casele de cultură.

În deosebi în Silezia, printre mineri, este foarte populară pictura de amatori.

Sculptura în lemn, cărbune și chiar ceramica constituie domeniul de activitate al cercurilor plastice. În fiecare an în numeroase orașe din Polonia au loc prezentări ale creației plastice de amatori.

B. SIDORCZUK

MICA BIBLIOTECĂ „MAGAZIN"

„DOLCE L'ITALIA"

de Albert T'Serstevens

Albert T'Serstevens, cunoscut scriitor belgian, s-a născut în anul 1886, la Bruxelles. El a obținut, în anul 1932, marele premiu al romanului francez pentru cartea sa „Dragostea să ne înconjoare inimile".

A. T'Serstevens e un călător pasionat și un fin observator al moravurilor occidentale. A publicat numeroase cărți de călătorie despre Tahiti, Spania, Italia, Portugalia și Grecia. Fragmentul de față face parte din nuvela „Sărbătoare la Amalfi"; Amabilul este, după T'Serstevens, un individ adesea plictisitor, a cărui amabilitate devine în cele din urmă o adevărată tortură.

Trenul se oprește deodată la Battipaglia. Se înserează. În fața vagonului nostru se află un bufet luminat **à giorno.**

— Îmi vei face onoarea de a accepta un pahar de bere, **caro amico?...** Imposibil să poți refuza. Italianul meu mă coboară din tren, aproape cu forța, mă ia de brat și mă trăște, în goană, spre bufet. Caută în grabă scaune. Încearcă două-trei, mă așează pe cel mai bun dintre ele, se năpustește ca scos din minți asupra tejghelei, se ceartă cu ospătarii, pune mîna pe două pahare și revine apoi, surîzînd, spre mine...

— Ah, l'Italia, dolce l'Italia, zice necăjit. Alungă apoi nonșalant, cu batista, mustele de pe masă, mă mută de pe un scaun pe altul, își cere, și rușinat, scuze timid pentru pahare. Nu sînt prea curate, e adevărat. Își cere apoi scuze pentru muște, pentru bere, în fine pentru întreaga Italie, pentru Italia cea dulce... îmi toarnă să beau, mă obligă să fumez o havană, închină mii de toasturi în sănătatea mea, în sănătatea familiei mele, în sănătatea... Apoi, deodată, pe neașteptate, începe să-mi facă confidențe...

Iată-ne ajunși și la acest delicat capitol. Ah, ador confidențele! Aflu, în cîteva minute, întreaga sa biografie, speranțele și îndoielile sale. Mai aflu cîfra la care se ridică veniturile sale bănești, leafa sa... Și, stai, ce văd acum?... Amabilul meu domn scoate dintr-un portofel cu ușurința unui prestidigitator, trei-patru fotografii, pe care trebuie să le admir cu căldură... Aflu numele soției sale și al fiecărui copil în parte. **Amabilul** are un frate în Algeria, un văr la Buenos Aires... Oh, da Argentina, America...

Iată-l acum oferindu-mi, cu larghețea unui **signor** cartea sa de vizită. Mă simt obligat să-i ofer, în schimb, pe a mea. Sîntem acum chit. Va veni, îmi promite, să mă vadă la Paris. Ne vom revedea, fără îndoială, la Paris, oh, da Moulin Rouge, **Torre** Eiffel... Piazza della Concordia. Și-mi face strengărește cu ochiul... Moulin Rouge, Place Pigalle...

Întorcîndu-ne în vagon, fac imprudența de a-i mărturisi că nu luasem masa de seară și că trebuie să înnoptez la Salerno **Amabilul meu** mă va conduce în cel mai bun restaurant, îmi va găsi o cameră în cel mai bun **albergo**; administratorul hotelului „La doi amorași" e doar unul din cei mai buni prieteni ai săi. În sfîrșit, va obține pentru mine și o reducere de preț. Uf, această amabilitate italienească... Voi avea cel mai frumos pat și cea mai bună cameră, cu vedere la mare. Eu unul schițez deodată o tentativă de evadare...

— Sînteți într-adevăr mult prea amabil cu mine. Nu cred că merit atîta amabilitate din partea dv. Și apoi, n-aș vrea să vă deranjez prea mult cu umila mea persoană...

Ce văd atunci, signori? Amabilul meu își pune mîna pe inimă, își lasă capul pe spate în semn că vrea să depună jurămînt. **E datoria sa!** Prea mulți străini cad în Italia victime ale compatrioților săi. Și apoi trebuie să vă spun că **amabilul** nu are nimic mai bun de făcut decît să rămînă la dispoziția mea, atîta timp cît o cere datoria... Ah, da **e datoria** sa, **il suo dovere,** uitasem. Sărmanul! Va fi la dispoziția mea toată noaptea. Îmi aparține cu trup și suflet...

Oare așa să fie? Îmi aparține într-adevăr acest om? Nu cumva îi aparțin eu lui? Ajunși la Salerno mă conduce aproape cu forța într-un bar, un fel de „Picadilly" pentru **signori.** Nu știam că în Italia și eu sînt Signor ca toți signorii din lume. Mă instalează în fața unei cassate siciliene și a unor prăjituri pe care trebuie să le devorez...

A dispărut apoi, nu-l mai văd. Unde e oare prea amabilul meu domn? Vrea să mă scutească cumva de amabilitățile sale? Nu, nicidecum. Eroare. Iată-l că revine, mai aferat ca oricînd. Trebuie să-i spun dacă prăjiturile sînt bune.

— Oh da, grozave, buonissime, excelente...

Amabilul se bucură cu zgomot, ca un copil. Acum mă îndoapă cu dulciuri, **à l'italiano.** A reținut o cameră în hotelul vecin. Cea mai frumoasă cameră. Cu vedere la mare. A fixat prețul, a examinat patul, a încercat șaltărele de la lumină, a închis persienele. Iată-l acum cum plătește înghețatele, dulciurile, fără ca eu să pot măcar interveni.

Îi mulțumesc pentru bunele sale oficii, pentru amabilitatea sa excesivă și-i string mîna, pentru a-mi lua rămas bun. Dar, doamne, **amabilul** meu, plictisitorul meu amabil, nu mă lasă încă. Amabilul meu vrea să mă conducă pînă-n camera mea. E datoria sa! Ah, da, uitasem! Mă supun, ca un sclav, cu spinarea plecată.

Pe scări, **amabilul** mi-o ia înainte. Începe să numere tare etajele, intră cu mine în camera mea, îmi arată patul, baia, chiuveta, fereastra, marea, Neapole etc etc. Ah, marea, ce calmă e marea! Nu, nu, e marea, e golful, îmi spune cu tandrețe amabilul meu, uite și catedrala din secolul al XII-lea, locul unde, în secolul, în anul, în luna, în ziua... E datoria sa! Încearcă din nou șaltărele de la lumină, îmi urează **buona notte,** bună deșteptare, somn bun și cîte altele. Rămîne apoi multă vreme în prag, pentru a-mi spune la revedere reținîndu-mi o vesnicie mîna în mîna sa... A rividerci, a rividerci, caro amico!

Însfîrșit, iată-mă singur! Ah, dolce l'Italia! ah, la dolce pace d'Italia... Dar nu, Italia nu e deloc dulce. Bate cineva la ușă. Amabilul! A uitat să-mi spună unde trebuie să-mi pun pantofii...

În românește de G. CUIBUȘ

O romanță pentru Budapesta

(Urmare din pag. 1-a)

care clopotele bat în vîntul ușor de seară. Școlari cu ghiozdane aleargă spre micile stadioane din margini. În Ungaria se joacă fotbal de dimineață pînă seara pe orice imaș. Ciobanii, mulgătorii de vite, agronomii, pescarii și nu știu mai cine lasă ocupațiile din cînd în cînd și se adună în jurul unui balon. Nu mai mă mir că patria acestui joc englezesc s-a mutat de mult pe aici.

Seara fierbinte se stinge în apele lenești ale Tisei. Rîul încremenit duce secret sub el focul soarelui ce se rostogolește undeva la orizont, o sferă incandescentă cade înaintea noastră în pămîntul albicios și te aștepți să auzi o explozie, să simți miros de fum în nări dar aerul devine violet, siluetele pomilor tremură, văzute parcă printr-un geam pe care plouă. Pe cărări nevăzute, semnalate numai de norii de praf stîrniți de turmele ce se întorc spre sate, se grăbesc oameni călări. Primele lumini răslețe izbucnesc din apa neagră a nopții grăbite. Și deodată autobuzul devine o nacelă singulară plutind între două șosele negre. Bîzîitul de motor e adormitor și fără rîsul pasagerilor ne-am crede pe o rachetă pornită în spații.

Către ora 9 intrăm într-o rețea de reptile electrice ce se tîrăsc în jurul nostru, apărînd pretutindeni: în față, în spate, la dreapta și la stînga. Suburbiile Budapestei. O autostradă ne aruncă sub poduri de beton. Din pricina vitezei mașinii, aerul se aprinde, urlă, clocotește. Ajunși sus, ne dăm seama că am intrat într-o plasă vioriе de lumini ametitoare. Bulevardele se întretaie, diferențele de nivel oferă mereu surprize ochiului lacom. Vitrine imense, înghesuiala trotuarelor, zgomotul de motoare, totul violentează. Surpriza este imensă după liniștea pustei. Aici s-a adunat o țară, aglomerînd ziduri de piatră dispuse cu o simetrie plină de inspirație. Pe lîngă geamuri trec pachebuturi cu lumini roșcate, plutind pe fluviile de asfalt fără zgomot și, deodată jos, sub o împletitură de oțel, iată Dunărea cu imaginea răsturnată a orașului de deasupra. Nimic mai feeric decît aceste marmuri de apă încercînd să iasă din oglinda neagră a fluviului, cu scări răsturnate și cu cupolele luminate de reflectoare. Vaporașele rapide care leagă cele două maluri, ca un tramvai, risipesc pentru o clipă magia. Valurile sparg imaginea, o lungesc și o strîng ca într-un joc și după cîteva clipe, palatele subacvatice încremenesc la locul lor. Se simte briza, răcoarea înfioară umerii femeilor, undeva în stînga, la o oprire, prin ușa deschisă auzi fîșnetul unor plopi, mișcîndu-se în somnul nocturn. Spre Buda, luminile urcă în trepte albăstrui, ca nevăzute rampe suprapuse. Sirenele vaselor fluviale se cheamă languros. Aerul are o dulceață indicibilă. Dacă aș ciuli urechile aș auzi viori, dar e numai zvonul apei mișcate secret de pornirile nopții. Ajunși undeva într-un loc bine ales zărim panorama superbă a capitalei. Orașele bine luminate au un farmec deosebit pentru că risipa electricității, amestecul de sclipăt de neon cu densitatea întunericului, încarnează în metalul nopții desene ciudate. Piatra dură capătă moliciuni, reliefurile sînt îmblînzite, chiar vegetația bătută cu raza reflectorului are alt mister decît sub soare. La Roma, Tibrul nu are nici o vibrație în albia lui secată aproape, nu-l auzi, Arnul la Florența ar trebui bătut cu biciul ca să alerge sub Pontevecchio, aici Dunărbiul este bărbat, duce pe spinarea lui de apă vapoare grele, se sbate, răsuflă puternic, face frig, are adîncime, mister, dă orașului o putere secretă, îl obligă să fie cineva.

De pe muntele Gellért, vegheat de mărețul monument al Eliberării poți să zărești într-o dimineață plină de soare pînă și marginile cele mai îndepărtate ale capitalei ungare. O ceață albastră se tîrăște sub poduri și într-o clipă de neatenție poți bănui că nivelul apelor a crescut și că pilonii de piatră au fost înghițiți. Opt șosele de asfalt, aruncate peste Dunăre se înșiruie una după alta ca niște inele de piatră care gîtuie fluviul. Coloanele negre de fier ale Lanchidului, vechi de o sută de ani, sînt renumite în toată Europa. Podul are o grație nespusă, e aerian, suplu, un poem inginerese, fără exagerare.

Dacă părăsești o clipă cu privirile spectacolul orașului, în spate vei descoperi arcul munților Budei, munți fiind cam mult spus, pentru că înălțimea lor nu depășește 600 de metri. Tot ceea ce jos era numai aglomerare urbană, cu scîntei albe și mișcare, primește aici o replică vegetală. Sub coloanele vechi ale copacilor, ziduri medievale, roase și putrede, ferestre înguste, ulicioare de piatră în pantă, într-acolo trebuie să mergi pe jos...

Ghidul îți evocă cei 2000 de ani de istorie, popasul celților, venirea romanilor, întemeierea orașului Aquincum. Amfiteatrul acestei așezări de odinioară a rămas întreg. Cu lopata și cu ajutorul mistriei vrednice s-au reconstituit străzile, temeliile vechilor prăvălii, mozaicurile gymnasiilor, băile publice cu instalații de încălzire centrală cu aer cald. Curioșii mai pot vedea urmele vechiului apeduct roman și numele plajei Római fürdo trădează o vechime considerabilă. Între ruinele Aquincumului a fost descoperită o mică orgă cu foale, folosită de pompieri prin anii 228 după era noastră, piesă unică în lume. Arheologii au dat la iveală un sanctuar: Mithra, cu patru altare de făgăduință, păstrate foarte bine. În afara zidurilor fostului oraș roman a fost dezgropată o capelă de înmormîntare din vremea primilor creștini.

Cetatea Budei evocă evul de mijloc. Bisericile Mátyas și Belvárosi templom (păstrînd urmele arhitecturii din secolul XII) dau o imagine sumară a unei epoci istorice renumite prin eforturi grandioase în ceea ce privește slava dumnezeului nevăzut.

Autobuzul oprește în cele din urmă la Bastionul pescarilor, construcție relativ recentă pe ruinele unor așezări medievale aparținînd breslei pescarilor, o suită de chioșcuri de piatră în stil neo-roman. Albeața marmorei în soare, aerul pur și perspectiva orașului fac din acest punct turistic un loc foarte căutat. Călătorii fotografiază cu sete clădirea Parlamentului, cred că e cel mai frumos monument al Budapestei, pentru că sugerează gîndirii arhitecturale nu e întrecută de nimic. Cupola centrală, corpurile laterale ale masivei clădiri, arcurile neogotice ale fațadei, dispunerea coloanelor și mai ales plasamentul excepțional fac un efect de neînchipuit.

Detest descrierea în detaliu a ceea ce vede călătorul. Pentru asta există cărți poștale și plachete ale oficiilor de turism. Îmi place impresia vie, violentarea curiozității, mărturia senzației pure în fața celor văzute. Puținele zile și puținele seri petrecute acolo îmi dau dreptul la declarații patetice. Budapesta nu are gravitatea solemnă a Pragăi, acel mister al fumului, deși și aici este destulă ceață. Bulevardele largi și magazinele uriașe, bine luminate mi-au adus aminte de Viena, căreia îi seamănă în unele privințe pînă la identitate. Capitala Austriei nu are vitalitate. La amiază, străzile ei sînt părăsite. Trebuie să le sui într-o trăsură și să alergi la Schönbrunn sau să iei vaporașul spre Leopoldsberg, ca să scapi de văzduhul încins și mai ales de aerul provincial, cu birjari meditativi și guvernante imposibile, iritate de joaca copiilor.

Cîrduri de tineri, cu saci de antrenament în spinare, cu mers elastic, blonzi și agresivi, lîngă fete frumoase, cu pas de dansatoare, te cheamă după ei spre insula Margareta. Insula iepurilor răsună de strigăte. Pionieri, înnotători, fotbaliști, tenismeni sau simpli drumeți îndrăgostiți de aerul pur, de această exuberanță a naturii colindă aleile întortocheate. Între ruine, grădini japoneze, statui așezate în mijlocul unor bazine, fîntîni muzicale și mai ales numeroase stadioane, locuitorii capitalei ungare găsesc acea destindere mai necesară decît aerul. Cîteva busturi peste care cad frunze galbene, transparente din cauza umbrei albastre, se ascund privirilor rătăcite. Clipocit de ape, ușorul ritm al mingilor lovite de plasele vătuite, aplauze spontane și bucuria sonoră a adolescenților, iată ritul zilnic dedicat zeului sporturilor, exprimat în sunete.

Spre Grand-Hotel, clădire masivă, tăcută se îndreaptă pașii turiștilor obosiți de luminozitatea zilei, de esențele arborilor, de această toamnă budapestană, tare ca vinul vechi. Holurile căptușite cu o lumină rubinie, sînt pline de o lume amestecată. Se bea limonadă și wisky, se vorbește în șoaptă și, ici și colo, răsună rîsete moi. Preferăm amiaza vitală de afară, cu cerul infestat de fumurile de la Ujpest, unde se călește fierul, sau zgomotele formidabile ale șantierului de vapoare.

La amurg trebuie neapărat să te urci într-un vaporetto și să mergi în sus pe Dunăre, pe sub zidurile vechiului palat regal, ars în ultimul război, cu ferestrele lui negre și triste care privesc spre cheiurile de piatră. O clipă, două, trei și melancolia dispare. Prietenii noștri te invită la „Mireasa de piatră" sau „La frumoasa Elena", două circiumioare pline de farmec, vizitate în aceeași seară.

Lăutari deslănțuiți se apleacă pe viori și micile încăperi se umplu de cîntece. Tot ceea ce ochiul a înregistrat mecanic este evocat de arcuș. Cai și stepa galbenă, apele domoale și ochii codanelor, strălucirea paharelor de cristal și gîlgîitul de vin în cupe subțiri.

Aici oamenii iubesc înfierbîntat, cuvintele spuse sînt încărcate de electricitate și n-aș zice că vina n-o poartă și fluviul acesta tăcut, dar crunt, nopțile cu stele multe, cu foșnet de grădini...

Cînd întunericul alunecă spre declin, umblăm pe vechile uliți din Buda. Umbra pavilioanelor de piatră alunecă pe Dunăre. Sub astrele obosite se deslușește vag silueta barocă a Coloanei Sfintei trinități. Pe aici au ars focuri care făceau din ciumați, cenușe și aud rugile întunecate de misticism ale preoților, văd disperarea mută din ochii celor asediați de boala necruțătoare.

Pașii ne duc spre piața Eroilor. Coloanele Milenariului, păzite de statui glorioase de voievozi s-au subțiat. Victoriile avîntate în care de piatră galopează spre stelele de sus. Sub bolțile micilor circiumioare tot mai răsună țambalul nostalgic al lăutarilor. Cineva chiuie de bucurie, adresînd nopții fastuoase un salut al inimii. Trebuie neapărat să vedem dacă podul cu lanțuri mai are piloni, pentru că așa, în lumina albastră, pare a fi luat la vale de apele întunecatului fluviu.

În fiecare noapte, după astfel de cîntece fierbinți, călători nocturni caută umbra fiicei lui Bela al IV-lea, rătăcitoare umbră de fum, printre trandafirii, ruinele și potecile părăsite ale insulei Margareta.

Oraș amețitor, cu farmece secrete, îți închin această romanță tîrzie în amintirea unor ceasuri nu prea îndepărtate.

Eugen BARBU

Bostimulatorul

Un aparat care stimulează toți mușchii, inclusiv cel al inimii și poate dirija procesul nașterii, la femei

Scena se petrece într-un laborator. Un om cu brațul gol e așezat pe un scaun. Mai multe fire, reținute de o bandă, pleacă de la brațul său spre un aparat și de aici mai departe, spre un om așezat la o oarecare distanță, cu spatele.

— Atenție, începem — strigă operatorul. Primul om îndoaie brațul iar al doilea, spre marea sa surprindere, face același lucru. Operatorul îi spune să și ducă brațul la loc, să-l țină drept. Omul face eforturi disperate, încearcă să execute ceea ce i se comandă, vinele tîmplelor i se umflă, dar brațul nu vrea să-l asculte. Apoi, tot fără voința sa, el reproduce întocmai toate mișcările pe care le face omul pilot.

— Sînteți sub înrîurirea biostimulatorului, îi spune operatorul, după ce l-a rugat pe primul om să se oprească. Și puteți să vă declarați mulțumit, căci am fi putut să vă obligăm să și dansați...

Biostimulatorul a fost pus la punct de tinerii cercetători ai Centrului de calcule al Academiei de științe a R.S.S. Ucrainene, G. Kolesnikov și Victor Kiy. El poate fi utilizat pentru stimularea tuturor mușchilor, începînd cu mușchiul cardiac și pînă la cei care dirijează procesul nașterii, la femei. El poate fi aplicat chiar și în tratarea oamenilor care nu se pot mișca. Acești doi savanți sînt și autorii protezelor electronice pentru picioare cu ajutorul cărora pot fi vindecate victimele poliomielitei, considerate pînă deunăzi ca fără scăpare.

Portal al castelului Huniazilor

Bucuria lui Didi!

Știți cine a fost cel mai fericit om la aflarea rezultatului tragerii la sorți a grupelor campionatului mondial de fotbal? Acesta nu a fost un antrenor, nici selecționer, sau vreun suporter, ci un jucător. Mai precis, un jucător brazilian despre care mulți amatori de fotbal au auzit desigur: Didi-Valdir Perreira.

Ca să fim mai expliciți va trebui să spunem că tragerea la sorți din 18 ianuarie îi va permite lui Didi să-și realizeze un vechi vis al său și să-și ia o revanșă la care se gîndește fără încetare: să întîlnească într-un meci oficial echipa reprezentativă a Spaniei. Căci este inutil să se ascundă faptul că Didi n-a uitat nici astăzi umilințele și jignirile la care a fost supus în timpul scurtei sale angajări la clubul spaniol Real Madrid.

Cumpărat de clubul spaniol în anul 1960 Didi n-a rămas nici un an în echipa Real-ului și n-a jucat în toată această perioadă decît de două sau trei ori.

Didi era în primul rînd un jucător de culoare și unii conducători ai clubului nu erau încîntați de acest lucru. Pe de altă parte Di Stefano se temea ca talentul jucătorului negru să nu-i umbrească gloria și se opunea ca acesta să fie introdus în echipă. Sub diferite pretexte Didi era astfel ținut pe tușe, i se făcea presă proastă și era calomniat. Într-o bună zi fotbalistul brazilian, sătul de atîtea ofense, și-a făcut valizele și a plecat în patrie la vechiul său club, Botafogo din Rio de Janeiro.

Dar dacă Didi în ambianța sa obișnuită și-a regăsit echilibrul, forma fizică și bucuria de a juca fotbal, nu înseamnă că au dispărut și urmele rănirii morale pe care jucătorul „cariocas" a resimțit-o în timpul șederii în Spania. Cînd s-a reîntors în Brazilia, Didi a jurat să regăsească cîndva echipa Spaniei și să se răzbune cu mîngîea la picior, pentru teribilul afront. Și iată că această ocazie se ivește. La 2 iunie 1962, în preliminariile campionatului mondial Brazilia va juca cu Spania în orașul Vina del Mar.

„Orice s-ar întîmpla, a declarat Didi ziariștilor, trebuie să joc împotriva spaniolilor, chiar dacă antrenorii ar vrea să lanseze în locul meu un tînăr, pe Chinesinho sau Gerson de pildă, voi cere favoarea specială de a juca acest meci. Dacă va fi nevoie voi vorbi și cu președintele Confederației sportive, Joao Havelange. Îi voi explica că las toate celelalte meciuri chiar și finala pentru meciul cu Spania. Pentru mine este o chestiune de onoare. Nu vor putea să mă refuze. E singura recompensă pe care o cer, pentru tot ce am făcut în cei 10 ani de cînd apăr culorile fotbalului brazilian".

TREI ECHIPE ROMÎNEȘTI

la startul „Cupei campionilor europeni" la volei

La 25 februarie ia startul una din cele trei echipe românești de volei, calificate pentru a participa la „Cupa campionilor europeni": Rapid București, cîștigătoarea de anul trecut a cupei. Ea va întîlni la Anvers echipa Brabo, campioana Belgiei.

A doua echipă masculină, Progresul București — mai puțin avantajată de tragerea la sorți — va întîlni în primul tur, la 4 martie, pe campioana U.R.S.S., T.S.K.A. Moscova. — finalistă, anul trecut, în această competiție.

În sfîrșit echipa feminină Dinamo București participă la Belgrad în zilele de 16 și 18 martie alături de Burevestnik Odesa și de învingătoarele din meciurile dintre echipele campioane naționale ale Portugaliei și Franței, Iugoslaviei și Turciei, la un turneu pentru desemnarea cîștigătoarei grupei de la Belgrad.

Iată deci primele întîlniri internaționale ale echipelor noastre în această mare competiție.

Voleiul, care alături de handbal a dat în țara noastră cel mai mare număr de echipe participante în „Cupa campionilor europeni", este urmărit cu pasiune de mase largi de spectatori, dornice să asiste la evoluții de calitate ale echipelor lor favorite.

Pentru a afla care sînt obiectivele și stadiul de pregătire al echipelor participante la această importantă competiție, ne-am adresat antrenorului federal, profesor ION TAKACS care ne-a spus:

„Faptul că o echipă din țara noastră este cîștigătoarea de anul trecut a cupei, ne face să privim cu multă seriozitate și simț de răspundere actuala participare la această competiție. Obiectivul nostru principal este reeditarea performanței din anul 1961. Desigur că pentru realizarea acestui obiectiv echipele vor avea de străbătut un drum destul de greu. Adversarii sînt puternici și — majoritatea — animați de aceeași dorință: obținerea mult rîvnitului trofeu.

Ținînd cont de valoarea echipelor noastre, de modul serios în care jucătorii privesc viitoarele întîlniri, cît și de faptul că în competiția masculină participăm cu două echipe, avem dreptul să așteptăm cu încredere rezultatele formațiilor noastre.

În ceea ce privește pregătirile, ele se desfășoară diferit la cele trei echipe în funcție de data intrării în competiție. Astfel, Rapid și Dinamo pun accent — în primul rînd — pe pregătirea fizică generală și specială în timp ce Progresul a început încă de la 15 ianuarie pregătirea tehnico-tactică.

Antrenamentele — controlate de membrii biroului federal — se desfășoară într-o atmosferă de lucru bună, jucătorii dovedind interes pentru aplicarea indicațiilor date de antrenori.

Trebuie să adaug că planul de lucru urmărește de pe acum pregătirea jucătorilor componenți ai lotului — aflați în majoritate la aceste trei echipe — în vederea campionatelor europene din acest an. Astfel că jocurile din cadrul cupei vor constitui un bun prilej de verificare a formei și posibilităților jucătorilor.

Dorim ca și de această dată formațiile fruntașe ale voleiului românesc să obțină pe plan internațional performanțe capabile să demonstreze înaltul nivel la care se practică acest popular sport în țara noastră.

SPORT

Colaborează cititorii

Moment glacial

Patinoarul plin e iată!
Uite spectatorii.
Iar pe apa sclerozată,
Pilc... patinatorii!

Nea Marin mai la o parte,
Printre țigarete,
Își privește fiu care-i
Maiestru-n... piruete!

Însă dinsul e-n afara
Gheții — căci se știe -
O preferă numai vara,
Și la... baterie!

Titi GHEORGHIU—(Vaslui)

Premiile concursului sportiv organizat de revista „Magazin"

Revista „Magazin" oferă următoarele premii cîștigătorilor concursului sportiv, ale cărui condiții le publicăm în pagina I-a a acestui număr:

PREMIUL I: Obiecte în valoare de 2.500 lei;
PREMIUL II: Obiecte în valoare de 2.000 lei;
PREMIUL III: Obiecte în valoare de 1.000 lei.

Se mai acordă cinci mențiuni în obiecte, în valoare de 500 lei fiecare.

MOZAIC

● ECHIPA de fotbal Tarvieto (Portugalia) a primit vizita unei echipe oaspe și a pierdut întîlnirea din cauza unui penalti îndoielnic. Arbitrul întîlnirii și-a croit cu greu drum la garderobă și a răsuflat ușurat cînd

s-a văzut acolo teafăr. Desigur că nu a acordat atenție unei îngrijitoare care stătea într-un colț cu măturoiul în mînă. Însă pe neașteptate îngrijitoarea a început să-l croiască cu mătura.

Pînă la urmă arbitrul a scăpat iar conducerea clubului a primit avertismentul de a-și căuta îngrijitoare mai puțin agresive.

● LOCUITORII din satul Kvangu, Uganda, au un mod original de a-și încuraja echipa de fotbal. Suporterii se prezintă pe teren cu un gramofon cu pîlnie mare. În momentele critice pentru echipa lor, ei pun o placă pe care sînt înregistrate răcnete de leu. Ascultînd răgetul regelui animalelor, jucătorii din Kvangu prind aripi, atacă și de obicei obțin victoria!...

● LA UN MOMENT DAT se părea că Armin Hary, campion olimpic la 100 m. plat, compromis anul trecut într-o afacere, apoi reabilitat, va relua activitatea sportivă. Speranțele suporterilor săi au fost în parte spulberate cînd ziarele au anunțat că Hary va face reclamă unei fabrici de cuie pentru cismărie. Pe ambalajul produselor fabricii amintite va scrie „Hary Gold" și bineînțeles federația de atletism va trebui să ia în discuție din nou statutul de amator al lui Hary.

● UNIUNEA de hochei din Elveția este profund îngrijorată: Componenții naționalei nu numai că întîrzie la antrenamente dar uneori nici nu se prezintă la meciuri. Motivele invocate de jucătorii respectivi

nu stau în picioare. Ele sînt „cusute cu ață albă" constată ziarul „Sport" din Zürich. Într-o circulară a Uniunii de hochei adresată cluburilor se arată: Cluburile se vor îngriji ca jucătorii lor în cazul cînd nu pot juca în selecționată cel puțin „să se scuze din timp".

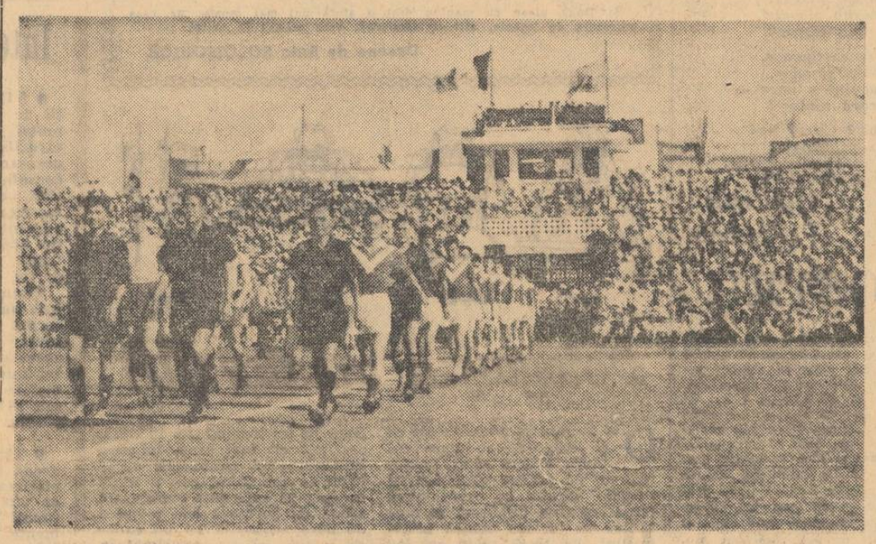

Întîlnire amicală la Hanoi

În Indonezia și R. D. Vietnam

Însoțind fotbaliștii de la „Petrolul" (III)

Insemnări de călătorie

În ziua de 2 ianuarie a.c., cu un avion al companiei indoneziene „GARUDA", am decolat de pe aeroportul Djakarta. Zburăm peste Marea Chinei. La trecerea ecuatorului, timp de 10 minute, nava este puternic scuturată de curenți. Apoi, treptat, avionul își revine la mersul său obișnuit, lin.

După aproape șapte ore de zbor, stewardesa ne anunță pregătirea pentru aterizarea la Hong-kong Iată-ne pe aeroport. Pista principală a acestuia iese parcă direct din apele mării. De aceea, în momentul cînd avionul cobora spre pămînt, multora ni s-a făcut inima cît un purice.

Hong-kongul, „colonie a coroanei engleze" — așa cum se intitulează în prospectele, pliantele și ghidurile de turism — este un teritoriu chinez, cedat Angliei în anul 1842 prin tratatul de la Norking. În 1898, printr-un nou tratat, teritoriul a fost extins, iar închirierea acestuia a fost prelungită cu încă 99 de ani.

Orașul, datorită poziției sale geografice, prezintă o deosebită importanță. El este înconjurat de un brîu de munți și are o climă apropiată de cea continental-temperată. O zi de staționare în Hong-kong ne-a pus în contact cu viața pestriță și trepidantă a acestui mare oraș, în care nu ne-am simțit de loc bine.

După o călătorie cu trenul de aproape 3 ore și jumătate am ajuns la Canton, unul din orașele cele mai populate ale R. P. Chineze. Deoarece pe linia aeriană Canton-Nanking avioanele circulă o dată pe săptămînă, am fost 4 zile oaspeții acestui oraș, specific — din punct de vedere al coloritului — tuturor orașelor din Extremul asiatic.

7 ianuarie În sfîrșit, iată-ne la Hanoi, capitala R. D. Vietnam Pe aeroport ne întîmpină cu flori fete vietnameze, în portul lor tradițional În brațe ni se pun buchete de trandafiri albi și roșii Strîngeri de mînă, urări de bun venit Delegații Comitetului de cultură fizică și sport, membrii conducerii federației ne îmbrățișează. După cîteva formalități vamale ne suim în mașini și plecăm spre Hanoi.

Așteptați cu nerăbdare...

Abia instalați la hotelul „Metropol", sîntem invitați la o consfătuire tehnică, pentru a stabili programul jocurilor. Sîntem informați, de asemenea, că publicul vietnamez așteaptă cu multă nerăbdare evoluția jucătorilor români Scrisorile pe care le-am primit ulterior de la zeci de iubitori ai fotbalului, confirmau acest lucru. În ziare și în unele scrisori adresate lotului de sportivi români, se găseau exprimate însă și unele îndoieli. Astfel, se puteau citi întrebări de felul acesta: **„Va putea „Petrolul" să reziste pînă la urmă lungului turneu?" „Vor reuși jucătorii români să ofere un fotbal plăcut, după un asemenea drum obositor?"**

Reveniți în ambianța mediului tropical, cu care ne obișnuisem în Indonezia, ne acomodăm destul de lesne cu mîncarea, clima și traiul. Jocurile au fost stabilite pentru zilele de 10, 12, 14 și respectiv 18, toate pe stadionul „Hang Day".

Pînă la primul meci mai era suficientă vreme. Așa că, în următoarele zile am pornit să vizităm orașul.

Hanoiul — capitala R. D. Vietnam — este un oraș cu o populație de aproape 800.000 locuitori, plin de verdeață, așezat la marginea marelui „Fluviu roșu". „Lacul mare" cu împrejurimile lui și „Lacul mic"sînt de un pitoresc deosebit, malurile acestora oferind minunate locuri pentru odihnă și sport.

De-a lungul bulevardului „Trantien", care duce spre stadionul „Hang-Day" am făcut o constatare plăcută. De stîlpii de fier ai rețelei electrice erau prinse pancarte și steguțe. Din curiozitate gazetărească l-am întrebat pe colegul meu, ziaristul Than — arătîndu-i cu mîna pancartele — dacă Hanoiul se află în preajma vreunei sărbători. Mi-a răspuns, cu o mînă care exprima mîndrie: — **Citește, dar nu pe partea aceasta, deoarece este scris în limba vietnameză, ci pe cealaltă parte".** Citesc cu multă satisfacție: **„Salut călduros echipei de fotbal „Petrolul" Ploiești, în vizită de prietenie și întrecere sportivă în R. D. Vietnam".** La 30-40 de pași, o altă pancartă: **„Să se întărească neîncetat solidaritatea prietenească între popoarele și sportivii R. D. Vietnam și R. P. Romîne".** I-am mulțumit de atenție și i-am promis că sportivii români vor răspunde așa cum se cuvine primirii ospitaliere și călduroase făcute de către public.

Cunoștință cu publicul din Hanoi

Zilnic primim scrisori și telefoane. Este greu să ne ocupăm și de unele pregătiri în vederea meciurilor ce le va susține echipa și de treburile curente-administrative, de secretariat. Prietenul nostru — ziaristul Than, ne ajută însă cu plăcere. Cu regularitate el ne traduce conținutul întregii corespondențe. În acest fel facem o primă cunoștință cu iubitorii fotbalului din Hanoi și din restul țării, le aflăm părerile despre sportul și fotbalul românesc, le descoperim nerăbdarea cu care așteaptă evoluția echipei noastre de fotbal petroliste.

..10 ianuarie a.c. Stadionul Hang Day parcă clocotește. Peste 30.000 de spectatori s-au adunat de jur împrejurul inelului de beton. M-am mirat foarte mult cum poate intra atîta lume într-un stadion care are o capacitate de abia 22.000 de locuri. Am fost lămurit imediat. Vietnamezii în general sînt oameni mărunți, iar scaunele lor sînt confecționate aidoma scaunelor copiilor noștri de la grădinițe. În plus, direct pe pista de zgură a stadionului, au fost așezate trei rînduri de scînduri, pe care spectatorii se așază jos.

Iată, apar sportivii. În frunte merg căpitanii celor două echipe, purtînd drapelele. Se intonează imnurile naționale ale R. P. Romîne și R. D. Vietnam. Se fac schimburi de fanioane și flori. Sportivii români aleargă apoi spre tribuna principală aruncînd — în semn de dragoste și prietenie — flori spectatorilor. Publicul aplaudă entuziast. Din tribune se scandează:

Ro-mî-ni-a! Ro-mî-ni-a!

De la primul meci — scor 6—0 pentru „Petrolul" — publicul este cîștigat de partea noastră. În ziar apar cronici foarte elogioase. Despre jucători ca frații Munteanu, Dridea, Sfetcu, Tabarcea, Zaharia, Babone, Badea, Pal sau Fronea, se scrie numai în superlative. Citez la întîmplare: **„Aproape toți jucătorii români au un nivel tehnic foarte ridicat: preluări splendide de balon, lovituri de cap exacte, joc cu ambele picioare, lejer. Un fapt de remarcat este acela că jucătorii români comit foarte puține greșeli pe teren. Pe baza unei tehnici ridicate echipa prietenă a aplicat un joc de echipă bine legat, cu pase exacte la picior, a întreprins atacuri într-adevăr splendide și a putut sfărîma toate contraatacurile adverse. Se poate spune că echipa „Petrolul" este una dintre cele mai bune echipe străine care a jucat pînă acum în țara noastră".**

Iată și ce ne-a scris un grup de spectatori: **„Am cumpărat bilete pentru primul meci, ca să vedem jocul echipei române și am fost satisfăcuți. Am venit la al doilea meci puțin sceptici, gîndindu-ne că „Petrolul" nu va mai putea face față cerințelor. Am plecat și de la acesta pe deplin mulțumiți. Dar noi, fidelii fotbalului, am venit și la al treilea, gîndindu-ne că „Petrolul" — deși obosit — totuși va reuși să ne ofere un bun spectacol fotbalistic. Ei bine, „Petrolul" a respectat profund publicul spectator! Bravo echipei române, care în pofida unui program încărcat, după un turneu lung în Indonezia, a jucat la un înalt nivel tehnic și spectacular, arătînd echipelor noastre că au foarte multe de învățat din tainele fotbalului".**

Pe drumuri vietnameze

Fiind suficient timp între al treilea și ultimul meci, prin grija organizatorilor am plecat în excursie spre sud-estul țării. O pornim deci la drum cu trei microbuze. Peste primul pod — lung de aproape 3 km — al „Fluviului roșu", trecem cu destulă greutate. Sutele de bicicliști, căruțele trase de bivoli, o sumedenie de alte mașini, ne împiedicau drumul. Scăpate de aglomerație, mașinile o întind la drum. Pe dreapta și pe stînga șoselei asfaltate, pînă în zare se văd numai culturi de orez și de plante tropicale. La intrarea în orășelul Hai Duong — 55 km distanță de Hanoi — se vede fabrica de porțelan. Mai mergem puțin și de la biserica „Notre Dame de Lourdes" încep să se zărească pe dreapta șoselei, pînă hăt departe în zare, fostele linii de fortificații franceze. Cu aceste fortărețe construite din fier și beton, cu mitralierele, colonialiștii francezi au încercat să țină în lanțuri poporul vietnamez.

După trecerea și peste cel de al doilea mare pod al „Fluviului roșu", am ajuns, în scurt timp, la debarcaderul Bed-Hang. Cu un bac foarte mare, remorcat de un vas, trecem cu mașini cu tot și oameni fluviul „Valul de argint". În zare se profilează piscurile semețe ale munților Beda-Long. Pentru a-și deschide drumul spre Hanoi, aici în apropierea debarcaderului, în sectorul III al erei noastre — spune o legendă istorică — cu o flotă puternică japonezii au atacat flota minusculă vietnameză. Apărătorii cetății hanoieze s-au folosit însă de o stratagemă pentru a zdrobi dușmanul. Astfel, la ideia unui mare dragon se bat bulumaci groși din lemn de „sowe" — un lemn foarte tare și bun pentru construcții, sub nivelul apei. La sosirea flotei japoneze sînt sacrificate cîteva bărci pescărești cu pînze, apoi flota hanoiezâ simulînd panică, începe să se retragă în „dezordine". Înșelat, comandantul trufașei flote invadatoare ordonă atacul general, și deplasarea navelor în sus pe fluviu, spre Hanoi. Dar, la cîțiva km de la gurile fluviului, flota intră în bulumacii de lemn și în rețelele de odgoane subacvatice. Numeroase ambarcații se scufundă. Atacați apoi din două părți, pe apă, de flota vietnameză și pe maluri de trupele terestre, năvălitorii sînt literalmente zdrobiți. Aproape 200 de vase sînt arse și scufundate, 4.500 de marinari japonezi sînt uciși, alte sute și sute sînt luați în sclavie. Regiunea Quan-Yen și mai ales fluviul „Valul de argint" oferă populației locale, turiștilor imagini ale naturii neasemuit de frumoase. Povestea spusă mai sus întregește aceste frumuseți, dînd regiunii un caracter și mai interesant.

Fluviul „Ien-Lap" îl trecem cu un bac, manipulat cu clești de lemn, cu un lanț prins de un cablu subțire din fire de oțel. Jucătorii Zaharia, Dridea, Babone, Bontaș și antrenorul Truică trag cu hotărîre de cleștii de lemn. Bacul — împins și de curentul apei, se mișcă parcă mai repede. După 20 de minute ajungem la mal.

De la debarcaderul „Ien-Lap" începem să urcăm drumuri de munte. În fața ochilor priveliști ca de basm. O vegetație luxuriantă acoperă munții. La marginile desișurilor de nepătruns vedem rînjind hidoase cazemate părăsite. Ferestruicile și crenelele acestora sînt înfumegate. Tunurile lor rupte sau plesnite sînt pline de rugină. Și pe aceste meleaguri colonialismul a rămas doar de domeniul povestirilor.

Beda Long, a 7-a minune a lumii

Sus, de la cota 200, se vede, în toată splendoarea ei, panorama Beda Long-ului. Ce este Beda Long-ul? Așa cum spune o legendă mitologică — coasta golfului Tonkin era, cu milenii în urmă, foarte întinsă, cu o plaje dulce. Dușmanii poporului vietnamez, în năvălirile lor debarcau ușor pe această coastă. Multe jertfe trebuiau făcute pentru oprirea acestora. Într-o bună zi unul din dragonii marini — spune legenda — supărat foc a provocat, din adîncuri, o groaznică și pustiitoare furtună. Coasta a fost măturată de nisipul ei de argint, iar fundul golfului a fost ridicat spre înălțimile cerului. Așa au apărut fiordurile vietnameze și în fața acestora un brîu de stînci ce plutesc parcă pe unda mării. Între sutele de stînci marine ce formează un semicerc și coastă se află Baia Lungă sau cum o denumesc poeții Beda Long-ul, a șaptea minune a lumii!

Cu un vas mic de pază-coastă sportivii romîni s-au plimbat prin fiorduri, printre stîncile semețe de granit ale Beda Long-ului. Marinarii vietnamezi, plini de voie bună, ne-au cîntat splendidele melodii „O seară la Moscova", „La marginea fluviului Hien Long" (cîntec care vorbește despre apa care separă pe nedrept cele două țări, Vietnamul de Nord și Sud), „Eu te iubesc și-ți dau inelul" (un cîntec ce exprimă dragostea sinceră a unui tînăr pentru fata pe care o iubește). Melodiile cîntate de marinari au smuls ropote de aplauze din partea sportivilor români. Apoi, cu toții am înjghebat un mic cor.

Ne-am oprit la hotel. De pe terasa acestuia, cît cuprinzi cu ochii numai apă și stînci acoperite cu o vegetație de un verde orbitor. Pe aceste locuri — acum cîțiva ani — monopoliștii străini, ofițerii francezi și metresele lor petreceau și se ghiftuiau. Astăzi Beda Long-ul, cu stîncile lui semețe și... plutitoare, cu fiordurile sale minunate, aparține cu adevărat poporului. De la o zi la alta orașul se înfrumusețează, noi construcții se ridică. Acum la Beda-Long vin și se odihnesc, fac sport, oamenii muncii, adevărații stăpîni ai celei de „a 7-a minuni a lumii".

★

Turneul în R. D. Vietnam a dat cîștig de cauză sportivilor români. Și în această parte a lumii românii au repurtat victorii: 4 partide jucate, 4 cîștigate, 16 goluri marcate și numai două primite. Ne bucură acest lucru. Ne-a bucurat faptul că peste mări și țări sportivii români au luptat cu dîrzenie pentru culorile patriei dragi.

Vasile GRĂDINARU

Magazin

revistă săptămînală editată de ziarul

ROMINIA LIBERA

★

Redacția și administrația, Piața Scînteii, tel. 17.60.10

★

Abonamentele se primesc la toate oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii din întreprinderi și instituții

★

PUBLICITATEA SE PRIMEȘTE LA ADMINISTRAȚIA REVISTEI tel. 17.60.10 interior 14.00

ROMANUL NOSTRU ILUSTRAT

BALUEV

Adaptare după Vadim COJEVNIKOV

Ilustrații: BECA RIND

— Sînt tare amărît, se plînse mecanicul lui Zaițev. Au fost azi șefii pe aici, s-au învîrtit încolo și încoace, au întrebat, au pipăit, dar n-au putut încă rezolva nimic. Nimeni nu a putut pătrunde în burlan. Au încercat și scafandrii, dar n-a fost chip. N-ai aer, nici nu poți să respiri. Cu chin am putut ieși eu însumi afară, după ce pătrunsesem vreo zece metri în burlan. Ar trebui să caute șeful pe unul mai mititel și mai subțirel și să-i promită vreo mie de ruble...

Marcenko se dădu lîngă gura burlanului și-i făcu un scurt examen:

— Pînă dimineața, toată apa asta care pătrunde în burlan se face ca gheața, că n-o s-o mai poți sparge nici cu tunul. Trebuie făcut ceva. Și repede...

Se pregăti să intre el, dar Zaițev interveni cu energie.

— Vasili, ești răcit, n-are rost să faci tu asta.

Marcenko încercă să-l dea la o parte, cu brutalitate, dar interveni și mecanicul:

— Candidații la spital n-au ce căuta în burlan. Și nu mai face scandal, că chem oamenii și te ducem cu alai la șef.

Apoi, examinîndu-l pe Zaițev:

— Tu ai dimensiuni mai mici. Dacă sănătatea și conștiința te lasă, încearcă!

Zaițev nu stătu mult pe gînduri. Începu să se dezbrace de hainele groase. Mecanicul își adună oamenii, folosind prilejul pentru a organiza o mică ceremonie. Le arătă pe Zaițev:

— Priviți-l! Se bagă comsomolul în burlan. Voi stați la căldurică, în

— Ascultă, ce se întîmplă cu el dacă începe să se înăbușe?

— N-avea grijă: îl tragem afară cu cablul!

Zaițev se lăsă pe genunchi în fața gurii înghețate a burlanului și-și vîri mai întîi capul. Mecanicul îi dădu o lanternă și-i spuse că dacă întîmpină vreun obstacol de netrecut și simte că nu mai poate respira, să facă semn cu lumina.

— O să te tragem de îndată afară. Vezi să nu faci prostii, să te încăpățînezi să mergi mai departe, dacă nu se poate. Hai, dă-i drumul!

Zaițev se strecură cu greu prin gura plină de gheață a burlanului.

Sparse cu pieptul primele straturi de gheață, apoi dădu de apă. Hainele i se muiară și tînărul începu să tremure.

Ghemuiți în fața burlanului, ceilalți așteptau neliniștiți. Marcenko n-avu răbdare și strigă:

— Viktor? Mă auzi?

Din țeavă reveni, prelung, răspunsul:

— Ei, ce vrei?

— Cum te simți?

— E-n regulă. Îmi văd încet de drum!

Cablul, tras încet de Zaițev, se desfășura și înainta în interiorul burlanului. Din cînd în cînd se oprea și cei de afară se priveau îngrijorați Oare s-a întîmplat ceva? Dar curînd cablul începea din nou să se de ruleze.

(Va urma)

GHIDUL GOSPODINEI

MENIUL SĂPTĂMÎNII

— Supă de carne ; rasol cu sos picant ; cremșnit.

— Cremă de cartofi cu smîntînă ; mîncare de praz cu măsline ; budincă de orez.

— Colțunași cu brînză ; musaca de cartofi ; compot.

— Ciorbă de perișoare ; cotlete la grătar-murături ; strudel de mere.

— Salată ungurească ; cîrnați pe fasole bătută ; iruțe.

— Sufle de brînză ; mîncare de castraveți cu carne ; pandișpan.

— Ciorbă de rață ; rață pe varză călită ; savarină cu irișcă.

Sînt oameni care nu au voie să consume ouă sub nici-o formă. S-ar părea că aceștia trebuie să-și ia rămas bun de la prăjituri. Nu este chiar așa. La propunerea unor cititori dăm cîteva rețete foarte gustoase de prăjituri care se fac fără ouă.

CROCHETE CU NUCI

Pisăm bine de tot 250 g. de nuci pe care le amestecăm cu 125 g. unt și 125 g. zahăr. Pe o planșetă presărăm puțină făină astfel ca să putem întinde aluatul. Tăiem coca cu formele de fursecuri sau cu paharul și așezăm pe o tavă neunsă. Trebuie să stea la cuptor aproximativ un sfert de oră.

ALTE CROCHETE

Amestecăm o lingură de lapte fierbinte cu o lingură de zahăr pudră. La această compoziție adăugăm un vîrf de cuțit de drojdie de bere și făină cît înghite. Nu trebuie să fie prea compactă. Pe o tavă unsă așezăm crochetele, de formă rotundă sau lunguiață și le lăsăm în cuptor pînă capătă o culoare aurie. Să nu fie arse.

USCĂTURI

La 6 linguriță de smîntînă proaspătă punem o linguriță de zahăr pudră, 50 g. unt și un vîrf de cuțit de sare. Îngroșăm această compoziție cu făină, după care întindem coca, foarte subțire, direct pe o tavă și tăiem cu ruleta dințată pătrate nu prea mari, pe care însă nu le separăm. Pe fiecare pătrățel punem o lamelă de unt și puțin zahăr pudră. Așezăm tava în cuptorul cald și avem grijă, la coacere deoarece se rumenesc foarte repede. Cînd uscățelele s-au răcit separăm pătrățelele.

TARTE CU FRUCTE

Frămîntăm pe planșetă 125 g. făină cu 75 g. unt, un sfert de pahar de apă rece în care am dizolvat un vîrf de cuțit de sare. După ce am lucrat bine această cocă, o împărțim în mai multe bucățele. Luăm forme mici de tarte, le ungem cu unt și punem coca în ele, avînd grijă să o lipim bine de pereții formei. Se coc timp de 25 minute. Cînd s-au răcit scoatem din formă tartele și le umplem cu fructe (înghețate) sau cu fructe din dulceață.

SFATURI MODA COSMETICA GOSPODARIE

SFATURI COSMETICE

De multe ori ne punem întrebarea dacă este sau nu necesar să aplicăm obrazului nostru un tratament cosmetic. Este el dăunător sau nu ?

Prin tratamentele cosmetice obișnuite înțelegem masaj, băi de abur, stoarcerea punctelor negre, aplicarea de măști cosmetice etc.

În cazuri de acnee sau orice altă boală de piele trebuie să ne adresăm medicului de specialitate care este singurul în măsură să prescrie tratamentul adecuat, domeniul specialistei cosmeticiene în aceste cazuri fiind depășit.

Cînd începe să fie necesar un tratament cosmetic ? Un obraz tînăr în general nu are nevoie de nici un fel de tratament cosmetic. Numai în anumite cazuri cînd secreția pielii este prea abundentă și se formează puncte negre este indicată baia de abur și apoi stoarcerea acestora, fără însă a practica masajul sau aplicarea măștilor cosmetice.

Obrazul va fi ținut într-o stare de curățire perfectă fie prin spălare cu săpun (ten gras) fie cu apă simplă (ten uscat).

După 25—30 ani aplicarea unui tratament cosmetic rațional devine o necesitate.

Este indicat ca la 3 săptămîni sau la o lună de zile să apelăm la serviciile cosmeticienei sau să ne curățim singure obrazul, lucru puțin mai dificil deoarece nu putem executa toate operațiunile prevăzute de un tratament complet.

Adeseori fie din vina cosmeticienei fie din dorința de-a arăta mai bine abuzăm de aceste tratamente aplicîndu-le prea des, săptămînal sau chiar zilnic. Acest procedeu este complet greșit și dăunător, ca orice abuz.

În adevăr cu timpul porii se dilată din cauza aburului, mușchii se moleșesc la o întrerupere în efectuarea masajului putînd surveni și alte multe neplăceri.

În goana după frumusețe unele persoane mai puțin pregătite recurg uneori și la procedee empirice dăunătoare și anume : în afară de anumite preparate care au totuși o bază științifică ca infuzia de mușețel, borsul de tărițe de grîu, zeama de orez, sucul de lăptucă etc., se abuzează de pomezi cu mercur, de soluții cu sublimat ; pielea înegrindu-se apoi se produce o cojire bruscă. Pielea decojită fiind foarte sensibilă se ridează cu ușurință.

De asemenea aplicarea pe piele de alifii pe bază de hormoni fără o prescriere specială de către medic poate provoca adeseori erupții, eczeme, mîncărimi etc., precum și diverse tulburări în întreg organismul.

Este adevărat că substanțele cu acțiune hormonală sînt indispensabile ca și vitaminele pentru menținerea funcțiilor pielii.

Hormonii influențează circulația sîngelui în piele, menținerea apei în țesuturi, creșterea și regenerarea celulelor și funcțiile mușchilor. Prescrierea preparatelor pe bază de hormoni este însă de domeniu medical.

RĂSPUNDEM CITITORILOR

DANA — Buzău. Formula cremei pe care o solicitați este următoarea : lanolină 10 g, butir cacao 5 g, ceară albă 5 g, ulei de parafină uz intern 25 g, apă 10 g, borax 0,30 g.

Anca BOGDAN

PRACTIC ȘI UTIL

ÎNCĂLȚĂMINTE ÎN DOUĂ LĂȚIMI

Industria de încălțăminte a hotărît să satisfacă cererea cumpărătorilor de a fabrica încălțăminte în două lățimi. Despre ce este vorba ?

Se știe că nu toți oamenii au aceeași lățime la picior. Din această cauză, unii cumpărători, pentru ca să găsească încălțămintea cu lățimea necesară piciorului, își iau cu un „număr" mai mare. Pentru a elimina această deficiență, la fabrica de încălțăminte din Cluj, a început producția de încălțăminte în două lățimi, adică același model de pantof va fi fabricat și într-o lățime mai mare, asigurînd astfel comoditatea necesară la purtare. În cursul lunii viitoare, în magazine se vor găsi modele realizate în două lățimi.

IMPRIMEURI DE BUMBAC ÎN 10 CULORI

În magazinele de stat apar țesături tot mai frumoase, mai atrăgătoare, ca rezultat al introducerii tehnicii noi în țesătorii, al preocupării colectivelor din fabricile textile. Pînă în prezent, imprimeurile de bumbac se realizau într-un număr de culori, care variază de la două la șase culori.

Exigența cumpărătorilor este însă în permanentă creștere, iar industria bunurilor de consum se străduiește să țină pas cu aceasta. Pentru a obține imprimeuri de bumbac mai frumoase, mai atrăgătoare, sectorul industriei bumbacului a fost dotat recent cu o mașină modernă de imprimat cu șabloane. Pe această mașină se pot obține desene prin folosirea a 10 culori, deci mult mai mult decît pe vechile mașini.

A. MIHAELA

BIJUTERII DE CASĂ

Îl mănîncă gingioara
Roșie ca o răsură ;
Lacom suge grămăjoara
Degetelor duse-n gură.

Năzuros cum e, îi scapă
Dumicatul de mîncare ;
Nepoftită, sub pleoapă,
Ditai lacrima răsare !

Mama tare e stîngace,
Ca la primul ei odor.
Nu stă locului și pace —
Cui să ceară ajutor ?

Ce să aibă ? Ce să fie !
Singură-s-a lămurit :
Ca-ntr-o scoică, din gingie,
Două perle s-au ivit !...

Vasile DIMA

COMPLEURI

Nu mai este mult pînă cînd greoaiele mantouri de lînă vor lăsa loc variatelor și coloratelor compleuri. Pe cît de aspectuoase și elegante, pe atît de practice, ele putînd fi purtate fie împreună, fie separat. O deosebită atenție trebuie acordată combinărilor de țesături precum și armonizării coloritului, principalele elemente pentru reușita unui complet.

Dăm cîteva sugestii din multiplele ce pot fi folosite pe această temă :

1) Dintr-o stofă cu desen, un mantou cu fustă. Reverele din aceeași țesătură cu bluza. Mantoul este pe linie dreaptă, are mîneca chimono și șlițuri pe părți.

2) Foarte moderne sînt în acest sezon stofele uni. Dintr-un material nu prea gros, un tailor cu linia dreaptă peste care vom purta un pardesiu scurt din aceeași stofă.

3) Complet tineresc format din pardesiu de stofă uni, căptușit cu stofă ecosez, la fel cu fusta, în patru cute duble. Gulerul degajat din catifea. Bluza asortată la culoarea mantoului și la stofa ecosez.

4) Pardesiu fără guler cu linia dreaptă, executat dintr-o stofă de culoare indigo (bleumarin). Rochia din stofă în dungi (coral cu alb) este lucrată pe linie lejeră cu un cordon mai jos de talie. Gulerul montant se vede peste pardesiu.

5) Două piese cu mantou dintr-o stofă uni mai moale, pe care garnitura de tighele, atît de modernă, este scoasă în relief.

Desene de Raia SOLOMONICA

CURIERUL NOSTRU

CORA M. M. — Astfel de lucruri se întîmplă deseori și nu este cazul să li se acorde prea multă importanță. Atunci cînd acestea (ca în cazul dvs.) se repetă însă la intervale prea scurte și mai ales cînd încep să capete și forme mai ascuțite, trebuie să vă întrebați care sînt cauzele. Prima dvs. discuție n-a dus la rezultate prea bune fiindcă nu ați discutat fondul problemei, cauzele care au determinat astfel de manifestări. Acestea trebuie bine lămurite. Noi credem că nu sînt motive să vă îngrijorați prea mult, ținînd seama și de comportarea generală care vine în contradicție cu aceste manifestări. Este însă bine ca din timp să lămuriți totul spre a preveni o eventuală încordare a relațiilor. Ne-ar interesa să ne scrieți cum au evoluat lucrurile.

CANDIDA — Înțelegem foarte bine că într-adevăr este foarte greu să vă hotărîți cînd vă aflați la o asemenea răscruce de drumuri. Trebuie să vă spunem de la bun început că numai dvs. singură va trebui să decideți ce anume trebuie să faceți. Poate că e bine să ascultați mai puține păreri din afară și să rămîneți să gîndiți și să judecați singură. Acum însă fiindcă totuși ne-ați cerut și nouă o părere vă rugăm să ne dați voie să ne-o spunem cu condiția că nu vă veți lăsa de loc influențată. Sîntem pentru drumul care duce spre terminarea studiilor. Pentru moment acest drum este mult mai greu decît celălalt, însă are un viitor mai sigur, mai frumos. Acum v-ați simți foarte bine rămînînd mai departe în situația actuală. De unde puteți ști însă cît va ține așa ? Oamenii își mai schimbă gîndurile.

NELIA — Brad. Ar fi fost desigur de dorit ca lucrurile să nu ajungă pînă aici. Cel puțin în această perioadă de tranziție ca să-i zicem așa. N-am vrea să vă speriem cîtuși de puțin mai ales că nici nu avem de ce, dar vă sfătuim să grăbiți înfăptuirea celor ce v-ați propus împreună. Va fi mai bine și pentru dvs. și pentru cei din jurul dvs. de a căror opinie este bine să țineți seama. Este drept că mai erau de rezolvat multe chestiuni între timp. O să inversați ordinea rezolvării problemelor și n-o să se întîmple nimic rău. Este mai bine să aveți creată de la bun început o atmosferă sănătoasă în jurul dv.

NICA GH. — Tecuci. În general ați procedat bine. În unele cazuri însă măsurile dvs. au fost cam aspre. Copilul dvs. este acum la o vîrstă cînd poate înțelege multe lucruri și a dovedit că într-adevăr capacitatea lui de a discerne lucrurile este bine dezvoltată. Este de aceea necesar să vă creați mai mult timp pentru el, discutînd și lucrurile bune și cele rele pe care le face, arătîndu-i cu argumente concrete, convingătoare cînd și de ce nu a procedat bine. Un ajutor de seamă în această privință vă poate fi dirigintele clasei lui cu care ar trebui să stați mai des de vorbă despre astfel de probleme.

MAGDALENA D. Credem că ar fi bine să nu-l mai căutați. Poate că a fost numai o cunoștință întîmplătoare căreia dvs. i-ați acordat mai multă importanță decît merita.

Gîndiți-vă în primul rînd la demnitatea dv.

Fotograful amator (III)

De la început s-a precizat că o fotografie se consideră bună atunci cînd imaginea de pe pozitiv este punctiformă, bogată în semitonuri, iar alternanța luminilor și umbrelor să încinte ochiul privitorului. Pe lîngă toate acestea trebuie ca și conturul imaginei să fie clar și precis. Conturul obiectelor dublate sau mișcate dă o fotografie fără valoare. Deformarea conturului obiectelor se datorează instabilității aparatului fotografic sau apăsării bruște pe declanșatorul lui în timpul expunerii.

Pentru a nu provoca astfel de greșeli vom arăta felul cum trebuie ținut și manevrat aparatul de fotografiat în timpul expunerii. La fotografierea din mînă (aparatul ținut în mîini) se cere ca fotograful să stea liniștit și cu picioarele depărtate: aparatul trebuie ținut ferm în mîini, iar coatele să fie lipite de corp. În timpul expunerii respirația se va opri pentru a nu mișca aparatul. Dacă se fotografiază cu un aparat de format mic, el trebuie ținut apăsat pe arcada ochiului sau pe frunte, iar cotul mîinii stîngi lipit de corp. La expunerile mai lungi, aparatul trebuie să fie fixat pe un trepied sau în lipsă, sprijinit cît mai bine, folosind în acest scop, mijloacele ce le aveți la îndemînă ca : o masă pe care să sprijiniți coatele, un scaun cu spetează sau o haloă de bere acoperită cu un capac de carton, pe care să sprijiniți aparatul. În aer liber un pom sau un colț de zid vă va oferi un bun sprijin dacă apăsați aparatul de ele.

La fotografierea cu aparatul fixat pe trepied din teavă, trebuie să nu treacă prin apropiere vehicule grele care pot produce vibrații. Aceste vibrații se transmit la aparat prin trepied și se înregistrează pe film iar imaginea capătă o formă de neclaritate imperceptibilă, dar care este ușor vizibilă la mărit. Fotograful începător este tentat de multe ori să fotografieze dintr-un vehicul în mers ca : tren, automobil, motocicletă sau vapor. În acest caz fotograful nu trebuie să stea rezemat de pereți sau pervazul ferestrei vehiculului ci liber cu picioarele desfăcute pentru a avea o mai mare stabilitate și cu genunchii ușor arcuiți, căci astfel vibrațiile vehiculului se transmit aparatului și provoacă mișcarea imaginii.

Am văzut mai sus că apăsarea butonului declanșatorului poate provoca stricarea fotografiei și în special la începători acest lucru este frecvent. În cîteva cuvinte vom arăta cum se manipulează declanșatorul aparatului. În timpul expunerii declanșatorul nu se apasă niciodată brusc. Dacă se procedează în acest fel, întregul aparat este apăsat în jos și astfel în locul unei singure expuneri se fac mai multe în poziții diferite. O declanșare corectă se face astfel : se apasă ușor pe butonul declanșatorului chiar înainte de a fixa aparatul pentru expunere, mai precis înainte de a reține respirația, continuînd liniștit apăsarea din ce în ce mai tare cînd subiectul a fost fixat în cadrul vizorului, pînă cînd într-o anumită poziție se aude un țăcănit ușor. Țăcănitul indică declanșarea obturatorului. Această poziție se cunoaște după un oarecare antrenament care trebuie făcut de mai multe ori pentru a întipări în minte poziția precisă de declanșare.

În cazul unui aparat nou, exercițiul se face prin armarea și declanșarea în gol a declanșatorului. La fotografierea cu aparatul fixat pe trepied sau stativ, recomandăm să se folosească pentru declanșare un declanșator flexibil cît mai lung (25—40 cm) fixat în capul butonului declanșatorului aparatului. Folosirea unui astfel de declanșator vă scutește de surpriza de a avea fotografii mișcate și neclare. Dacă se ține cont de recomandările noastre și făcînd exerciții cît mai multe cu aparatul în gol pe subiectele fotografiate în cazuri speciale ca cele de mai sus, veți economisi materialul fotografic iar fotografiile executate vă vor da o înaltă satisfacție. În numărul viitor vom descrie modul de fotografiere a subiectelor în mișcare.

Bucur STELIAN
(Va urma)

Elena a primit o scrisoare

Cu un gest plictisit, Elena lasă să-i atîrne pe brațul fotoliului mîna în care ține o scrisoare. Privește puțin distrată pe geam, apoi tresărind la sunetul soneriei pune scrisoarea pe o măsuță și se ridică grăbită. Venise Anișoara, îmbujorată de joaca cu bulgări de zăpadă care a făcut-o să întîrzie nițel în drumul spre casă.

— Mămico, am luat azi un 10 la aritmetică. M-a lăudat tovarășa profesoară... Nici un răspuns. Anișoara privește pe furiș fața mamei încruntată azi, parcă absentă.

— Mămico, ești supărată ? Ce s-a întîmplat? întreabă Anișoara pe un ton de om mare, deși are abia opt ani.

— Nimic Anișoara, hai la masă !

Elena se îndreaptă către bucătărie iar Anișoara rămîne să-și schimbe șorțul de școală cu rochița de casă... Masa e gata, dar Anișoara nu vine, deși Elena o strigă de cîteva ori. Fetița întîrzie cu toate promisiunile: „Acum mămico, vin imediat"...

Curioasă, Elena se îndreaptă cu pași ușori către camera ei. Rămîne însă în ușă, contrariată. Fetița stă într-un fotoliu și citește scrisoarea pe care ea a lăsat-o pe măsuță. Scrisoarea de la soțul ei.

— Cine ți-a dat voie să-mi citești scrisorile ? sună glasul aspru al Elenei.

Speriată, fetița sare în picioare. Roșie la față, bîiguie cîteva cuvinte. „Dar am recunoscut după scris că e de la tătucu, am vrut să știu și eu ce ne scrie". Apoi, încercînd s-o îmbuneze pe maică-sa care i-a luat cu un gest repezit scrisoarea punînd-o în buzunarul șorțului „...ai văzut ce scrie tătucu, îi e așa dor de noi ! Zice că să ne ducem la el. Nu putem, mămico ?"

— „Nu-ți treaba ta". În glasul Elenei se simte încă enervarea. Își dă seama că nu-i dă fetiței răspunsul cel mai potrivit, dar e de-a dreptul încurcată. Mai ales că Anișoara o întreabă despre lucruri pe care nici nu le-a citit. Da, n-a citit decît prima pagină a scrisorii. De îndată ce Mitică a început să-i amintească de aceeași dorință, ca ea, Elena să vină împreună cu cei doi copii ai lor, Anișoara și Gabriel, lîngă el, în orașul în care-și face acum serviciul, a aruncat plictisită scrisoarea. „Aceeași poveste"... și-a zis atunci. Sîntem de șase ani despărțiți. El e mutat și-mi cere să-l urmez. Dar ce viață ar fi pentru copii ? Nu sînt mai bine îngrijiți aici în București, la mama ? De fiecare dată îmi amintește că despărțirea aceasta prelungită ne va strica căminul. Dar eu sînt de vină ?... Anișoara se uită mirată la mămica ei. N-o văzuse de mult așa gînditoare. Se apropie și-și strecoară mîinuța într-a ei. Vrea s-o împace.

— Du-te imediat la masă ! Vorbele repezite, gestul care ar fi vrut să însemne „lasă-mă în pace" au făcut-o pe Anișoara să asculte fără să mai scoată o vorbă. Numai la masă, ceva mai tîrziu după ce venise și mama, i-a spus lui Gabriel : „Știi că ne-a scris tătucu ? Ție nu ți-e dor de el ?" Iar Gabriel, mai gălăgios, ceruse foarte imperios : „Vreau și eu să știu ce-a scris tătucu. Să-mi citești și mie !" Elena nu replicase decît : „Mîncați cuminți... O să vă citesc mai tîrziu..."

Dar mai tîrziu, așezată în același fotoliu, ezită să reia cititul scrisorii. Știe dinainte că nu e de acord cu ce scrie el. E convinsă că ea are dreptate. Nu-i ușor să trăiască așa despărțită, dar nu vrea să meargă după el, să se mute în alt oraș. Nici în ruptul capului !... Totuși, copiilor le e dor de tatăl lor. Vor să știe ce scrie. Dar le poate citi scrisoarea ? Nici vorbă. O să le povestească ea ceva... Totuși, poate ar trebui să citească mai departe...

Elena a luat scrisoarea. A întors prima pagină reluînd cititul acolo unde l-a întrerupt. Nu arăta a fi prea preocupată de cele scrise. Parcă e tot plictisită... Dar va citi oare mai atentă de data asta, a nu știu cîta scrisoare primită, își va închipui ce simte soțul ei atît de departe de ea și de copii, va înțelege că un cămin nu poate fi închegat prin felul de viață pe care ea îl impune soțului ei, că cei doi copii au nevoie și de prezența, de dragostea tatălui lor ? Poate va înțelege de data aceasta... Poate, dacă va citi mai atentă și se va gîndi mai mult la semnificația celor scrise, dacă va citi chiar printre rînduri...

Lia MĂNESCU

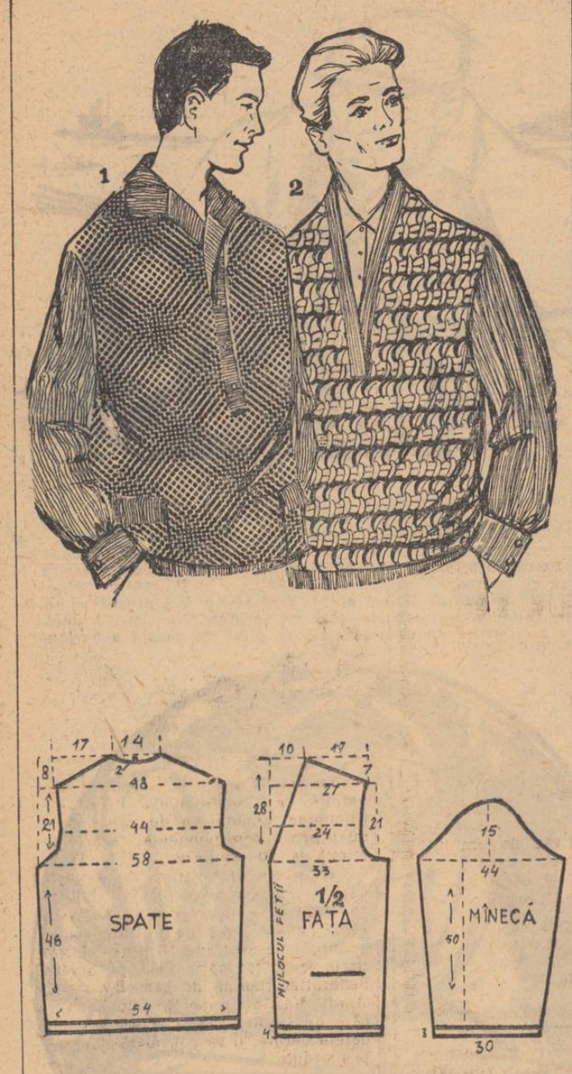

Pulovere pentru primăvară

Aceste două pulovere călduroase se fac după tiparul de mai sus. La ambele, mînecile, gulerul, garniturile la buzunare și spatele se lucrează în punct de jerseu obișnuit. Fața puloverului nr. 1 se face din stofă.

Modelul puloverului nr. 2 (modelul are dublă față) se lucrează în felul următor : se montează un număr de ochiuri divizibil cu 3. *Rîndul 1 :* (x) 1 jeteu, 1 ochi ridicat nelucrat, cu firul în spate, 2 ochiuri lucrate împreună pe față. Acești ochiuri se iau din spate (scăzut).

Repetăm de la (x) : rîndul 2 se lucrează întocmai ca rîndul 1, avîndu-se grijă ca ochiul rezultat din scăderea a două ochiuri operate în rîndul precedent, să fie acum ridicat, nelucrat, cu firul în spate, iar jeteul și ochiul ridicat nelucrat (în rîndul anterior) trebuie lucrat acum împreună, pe față (scăzut).

Rîndul 3 : se repetă ca la rîndul 1.

Se vindecă bîlbîiala ?

Răspunsul nu poate fi decît afirmativ, deoarece, în majoritatea cazurilor în care tratamentul este aplicat cu răbdare și cu pricepere, această suferință se vindecă cu succes. Dar mult mai importantă este prevenirea bolii care, de fapt, nu este altceva decît o stare spastică a musculaturii aparatului de vorbire.

Bîlbîiala, ale cărei urmări au o influență puternică asupra întregii stări psihice a bolnavului, a comportării lui în societate, apare, deobicei, încă în perioada copilăriei, cînd copilul, al cărui sistem nervos încă nu s-a format definitiv, începe să pronunțe primele cuvinte.

Mai multă insistență din partea părinților, dornici să-și audă odrasla vorbind cît mai repede, cîteva cuvinte mai complicate, greu de pronunțat, două, trei încercări nereușite și spasmul s-a produs. Ulterior, el va apare de fiecare dată la aceleași sunete, care nu au putut fi pronunțate corect la început.

În unele cazuri, un rol deosebit în apariția bolii îl are spaima. Poveștile cu zmei care fură copii, cu lupi și cu urși care-i mănîncă pe cei neascultători, cu moși sau babe care-i bagă în sac, poveștile de acest gen considerate „educative", servesc de multe ori drept cauză a apariției bîlbîielii.

Adeseori se poate stabili cu certitudine data și mai ales cauza apariției bîlbîielii. Iată, două asemenea cazuri. Mioara, o fetiță de 4 ani a fost împreună cu mama ei la cinema unde au văzut un film de aventuri. În timpul filmului, fetița s-a speriat, a început să plîngă și de atunci se bîlbîie. Irina, la vîrsta de 6 ani, știa toate poveștile cu zmei fioroși, cu zîne rele, cu vrăjitori care fură copii. Noaptea a început să se trezească plîngînd și să spună printre sughițuri că a visat cum o fura vrăjitoarea, sau cum o mîncau zmeii. Și, în aceste cazuri, frica a avut drept urmare apariția bîlbîielii.

Apariția bîlbîielii are urmări destul de serioase asupra dezvoltării celor bolnavi. Unii dintre ei devin timizi, se închid în sine, la școală le este teamă să vorbească pentru a nu fi luați în rîs, rămîn în urmă în ceea ce privește dezvoltarea intelectuală. Alții devin irascibili, se acomodează greu în societate.

În privința tratamentului cu cît sînt luate măsuri mai din vreme, cu atît rezultatele apar mai repede și mai cu succes. Este absolut necesar ca copilul să fie consultat de specialistul neurolog care împreună cu logopedul (specialistul în educarea vorbirii corecte) sînt în măsură să indice tratamentul individualizat în funcție de vîrstă, de starea sistemului nervos, de aptitudini și de faza bolii.

În afară de recomandările medicului, părinții trebuie să știe că liniștea, comportarea plină de grijă și mai ales încrederea pe care i-o insuflă copilului, asigură succesul tratamentului.

T. S.

Interesant și util de știut

● VITAMINA D, atît de utilă organismului pentru fixarea sărurilor de calciu necesare dezvoltării și consolidării sistemului osos, este introdusă în organism odată cu alimentele care conțin această vitamină (lapte, ficat, gălbenuș de ou, unt etc.).

Vitamina D poate fi însă fabricată și de corpul nostru și mai precis de piele, cînd aceasta este supusă acțiunii razelor ultraviolete ale soarelui sau a aparatelor care produc astfel de raze.

● TEHNICA modernă permite astăzi mărirea cantităților de vitamină D conținute în unele alimente. În acest scop făina, laptele și alte alimente pot fi expuse iradierii cu raze ultraviolete produse de lămpi speciale. În timpul iradierii unele substanțe din alimentele respective — provitaminele — se transformă în vitamină D, asigurînd acestor alimente proprietăți asemănătoare cu cele ale unturei de pește, în ceea ce privește bogăția în vitamină D. Prin astfel de iradieri se realizează și distrugerea unor microbi periculoși care întîmplător s-ar afla în alimente.

● MUNCITORII care lucrează la topirea metalelor și cei care manipulează flacăra de sudură beneficiază în timpul lucrului de avantajele expunerii la acțiunea razelor ultraviolete. Aceasta se bazează pe faptul că orice corp încălzit la o temperatură ce depășește 600 de grade este capabil să emită raze ultraviolete.

● LA CONSTRUIREA locuințelor moderne arhitecții țin seama de faptul că o cameră cu cît este mai mult pătrunsă de razele solare, cu atît este mai sănătoasă și cu cît este mai mică, cu atît beneficiază de un spațiu mai mare de însorire. Acestea sînt unele din principalele motive pentru care se preferă construirea camerelor de locuit cu dimensiuni nu prea mari și mai joase.

● CEI care se expun razelor solare în timpul lunilor reci e bine să știe că pielea este mai sensibilă la raze ultraviolete iarna și primăvara decît în celelalte anotimpuri.

Dr. I. LEGIC

INVADATORII (V)

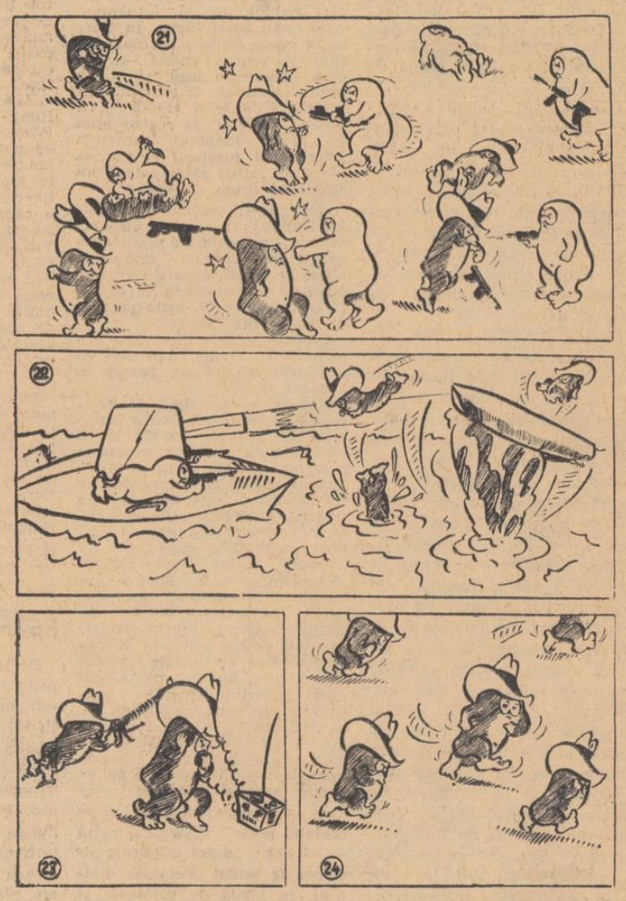

21 — Lupta e fără cruțare. Leucocitele se bat cu furie.
22 — Microbii suferă pierderi grele și în bătălia navală.
23 — Înfrîngerea lor e evidentă. Ar fi o nebunie să mai reziști.
24. — Unica soluție e vărăsirea cîmpului de luptă. Fuga se transformă într-o adevărată debandadă.

Text și desene de Raul JERCEA

magazin medical

VEȘTI ÎMBUCURĂTOARE PENTRU...

...CEI CARE SUFERĂ DE DINȚI. Utilizarea ultrasunetului în medicină capătă o extindere tot mai mare. După rezultatele remarcabile obținute prin aplicarea ultrasunetului în tratamentul diverselor forme de afecțiuni reumatice, nevralgii, entorse etc., acest mijloc terapeutic a fost utilizat cu mult succes în stomatologie. Tehnica modernă a prevăzut adaptarea ultrasunetului și la bormasini, ceea ce va permite efectuarea perforațiilor dentare fără dureri.

...CEI CARE SUFERĂ DE INSOMNIE. În Uniunea Sovietică s-a inventat un aparat electric format dintr-o mască care aplicată pe față produce imediat somnul fără să mai fie nevoie de utilizarea vreunui medicament cu acțiune hipnotică.

...CEI CARE VOR SĂ CĂLĂTOREASCĂ CU VAPORUL. Pentru a preveni răul de mare, va fi suficient să se administreze înainte de călătorie o singură injecție intramusculară cu o substanță anumită — clorhidrat de prometazină. În felul acesta, cei care călătoresc cu vaporul, nu vor mai avea de suferit, oricît de agitată ar fi marea și oricare ar fi cantitatea alimentelor consumate în timpul călătoriei.

...FUMĂTORI. Pentru această categorie de oameni, ceea ce vom spune nu poate constitui o veste... îmbucurătoare, decît în măsura în care ținîndu-se seama de ea, fumătorii ar reduce numărul țigărilor sau ar renunța chiar complet la fumat. Este vorba de un medic specialist care a afirmat la unul din ultimele congrese medicale că, cancerul pulmonar este datorită în bună măsură gazului carbonic de nichel, care se găsește în cantitate de 2—7% în fumul produs de țigări.

JOCURI DISTRACTIVE

EGALE ?

Vă prezentăm în desenul de mai jos două segmente. Care este mai mare ? La prima vedere ele par egale, însă în realitate segmentul AM este mai mare. Ele ne apar egale din cauză că segmentul MB are o serie de diviziuni care creează această iluzie optică.

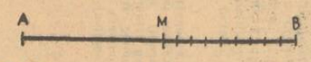

DIN 15 CHIBRITURI

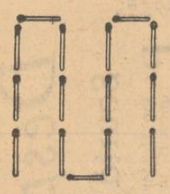

Desenul alăturat este format din 15 chibrituri. Mutînd patru din ele trebuie să obțineți două patrate care să aibă tot 15 chibrituri.

Soluțiile jocurilor apărute în numărul 227

ALB ȘI NEGRU

Deoarece piesele pot fi mutate în patru direcții le vom nota cu numele punctelor cardinale după direcția mutării: nord, sud, est și vest. Ordinea mutărilor : 1) Mutare spre est ; 2) săritură spre vest. În continuare cu notație prescurtată; 3) m.V ; 4) s.E; 5) m.N; 6) s.S; 7) m.S; 8) s.N; 9) s.E; 10) m.V; 11) s.V; 12) m.N; 13) m.E; 14) s.V; 15) m.S; 16) s.E; 17) m.N; 18) s.S; 19) m.E; 20) m.N; 21) s.S; 22) m.V; 23) s.N; 24) s.N; 25) m.S; 26) s.S; 27) s.E; 28) m.N; 29) s.S; 30) s.V; 31) s.N; 32) m.E; 33) s.V; 34) s.N; 35) m.E; 36) s.V; 37) s.S; 38) s.E; 39) s.E; 40) m.V; 41) s.V; 42) m.E; 43) s.N; 44) m.S; 45) s.S; 46) m.N.

CU TREI LINII

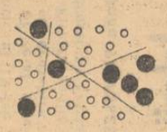

LITERA T

TRIUNGHIUL

DREPTUNGHI TRANSFORMAT ÎN PĂTRAT

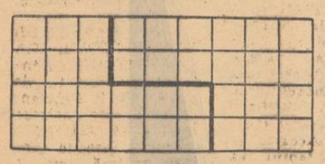

DIN CINCI, TREI

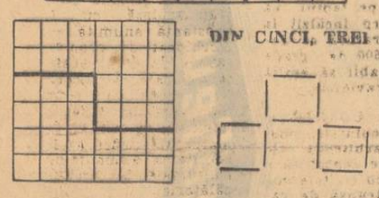

FRED GHENADESCU

PRETENDENTUL

— Nu cu stingul ! Aduce ghinion...

CHIULANGIUL

— Dar ce ceas ai d-ta ? Mereu ești în întîrziere...

— Ceasul îl rău, tovarășe director...

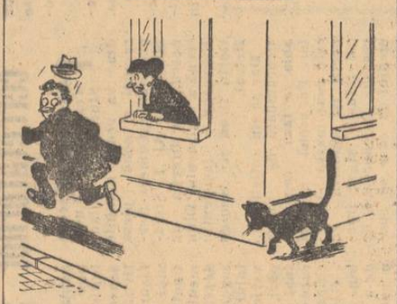

INTREBARE

— Spune-mi, te rog, n-ai văzut o pisică neagră ?...

E. ARNO

— Ce te-ai speriat așa ? Doar nu-s pisică neagră !...

D. PETRICĂ

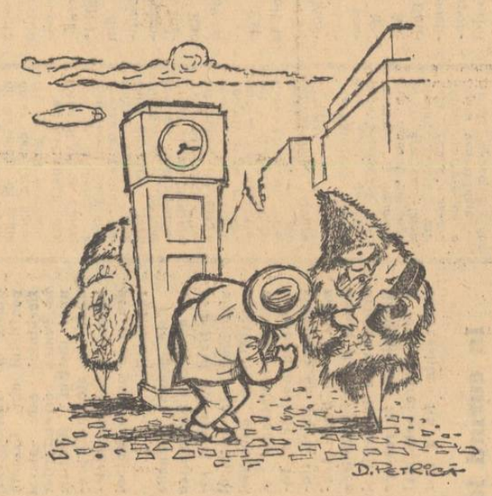

MODA

— Ei, fir-ar să fie !... Nici asta nu e nevastă-mea...

HORIA ȘTEFĂNESCU

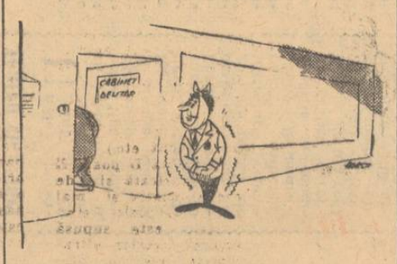

FERMITATE

— Asta-i ultimul pe care-l mai las să mi-o ia înainte...

I. DAVIDESCU

PORTARUL : Iar pe la noi, iar pe la noi !

TENUL

Să nu vă supărați pe mine, dragi cititoare, dar povestea asta cu tenul m-a îmbolnăvit. În primul rînd că mă costă o avere. Bineînțeles că nu e vorba de tenul meu, ci de tenul ei. Am acasă zeci de borcane și borcănașe, conținînd tot ce e unsuros în lume. Creme cu lanolină, creme fără lanolină, creme cu vaselină, creme fără vaselină, creme de zi, creme de noapte, de dimineață, de după-amiază, de seară, de prinz, dar dacă întreb și eu de o cutie de cremă de ghete nu există.

Mă rog, asta-ar fi una, dar seara mă întind și eu în pat și, înainte de a adormi, citesc. Și deodată îmi apare în dormitor o arătare cu fața verde. Îngheț. „Ce ai, dragă?" spun îngrozit. Întoarce spre mine capul de parcă are pitul țeapăn. Și rostește printre dinți : „Cremă de noapte". Nu are voie să vorbească deoarece crema trebuie să stea întinsă. Și se culcă mută cu fața în sus. Mă uit la ea... Parcă dorm lîngă o stafie. Și tace. Și privirea o are fixată în tavan. „Dragă, întreb, nu cumva ți-e rău ?" Clatină din cap: „Nu" Citesc în continuare, dar, din cînd în cînd, cu coada ochiului, o privesc. Crema verde s-a întărit pe fața ei și acum parcă e o mască. Îmi trec prin minte fel de fel de gînduri funebre și îmi amintesc de un amic călcat de autobuz, care tot așa arăta. O întreb : „Și cîtă vreme o să te culci așa înverzită ?" Fără să întoarcă capul, ridică două degete. „Două ore ?" Dă din cap : „Nu". „Două zile ?" „Nu !" „Două săptămîni ?" „Nu!" „Două luni ?" Aprobă. Atît ține tratamentul. Două luni Care va să zică, două luni o să dorm alături de o mască înspăimîntătoare, două luni o să visez urît, două luni o să dorm cu o necuviincioare. A doua zi, la birou, cer o detașare în provincie pe două luni. Și plec. Cînd mă întorc, îmi spune: „Știi, crema aia nu era bună la nimic !" „Știam eu!" „Da ! Și am renunțat la creme !" O sărut : „Bravo!" Seara, cînd apare în dormitor îmi vine să urlu. E galbenă la față ca o lămîie. „Dragă, zic, te-ai ars, ai gălbinare". Zîmbește ușor și-mi face semn că nu. „Păi, mă enervez eu, spuneai că ai renunțat la creme". Dă din cap: „Da !". „Atunci ce-i asta ?" „Gălbenuș de ou !" „Cîte?". „Două !" „Și eu ce mănînc mîine dimineață?" „Ceai". „Și cît durează tratamentul ? Ridică două degete: „Două luni ?". „Da !". Total 120 de ouă cu care s-ar putea face zeci de cozonaci sau pe care le-aș putea mînca jumări, ochiuri, moi, tari și în alte zeci de feluri. „Nu-i păcat de ouă, dragă?" Dă din cap : „Nu". Sting lumina și mă culc fiindcă dacă o să mă mai uit mult la masca asta galbenă, dau în hepatită Trec și astea două luni. Eu, pentru gustarea de dimineață am înlocuit ouăle cu unt Deși mă dau în vînt după jumări. Dar mănînc ceai cu pîine cu unt. E bun. Și după cele două luni de „gălbinare", cînd să răsuflu ușurat, o văd că apare albă. „Dragă, zic, ai tras vreo spaimă?" „Nu!" „Dar ce-i iar cu fața ta ?" „Unt!"

Gustarea de dimineață o iau acum la Lacto. Ceai cu pîine cu unt și cînd am poftă, jumări. La mine acasă ouăle, untul, grăsimea se consumă pe obraz Dar știți care e nenorocirea? Plînge că nu-i ajută. „Dragă, i-am spus, ia încearcă tu de mănînc untul ăsta în loc să-l dai pe față ! Ia-l cu pîine prăjită și cu ceai!"

Să vedeți ce ten a căpătat de cînd mănînc untul. Marmură. Și nici eu nu mai visez urît.

Sadi RUDEANU

RIK AUERBACH

— Uite-un lift !
— Prostule, ăsta-i telefon !
— Las-că știu eu : scrie ca pe lift !...

SAH

BOTVINNIK LA TELEVIZIUNEA SUEDEZA

Cu prilejul turneului internațional de șah care a avut loc în ianuarie la Stockholm și la care a participat și Mihail Botvinnik, campionul mondial a fost invitat de televiziunea din Stockholm să joace o partidă televizată cu campionul suedez Lundin. Botvinnik a acceptat invitația și s-a convenit ca, ținîndu-se seama de specificul meciului, partida să se joace cinci seri la rînd, timpul de gîndire fiind fixat la 110 minute pentru 50 mutări.

Întîlnirea a stîrnit un mare interes printre șahiștii suedezi. Numeroase ziare au publicat pe larg desfășurarea partidei cu diagrama poziției de întrerupere din fiecare seară. Mutările au fost comentate și, la sfîrșitul partidei, în fața telespectatorilor partida a fost pe larg discutată de marele maestru sovietic Salo Flohr.

În studioul de televiziune Botvinnik și Lundin s-au întîlnit pentru a doua oară. Prima oară, la Groningen, în 1946, a cîștigat Botvinnik. Acum urma, deci, revanșa...

Partida televizată de la Stockholm a avut o desfășurare interesantă. Prin tragere la sorți, Lundin a avut albul. La mutarea 10 el a răspuns cu un contra sacrificiu provizoriu la un sacrificiu. Lupta a continuat intens pe ambele flancuri și campionul mondial a răspuns ulterior cu un joc sigur la jocul inventiv al campionului suedez. După a cincea seară de luptă, partida s-a încheiat remiză. Iată mai jos desfășurarea ei :

Alb : LUNDIN
Negru : BOTVINNIK

1	d4. Cf6	16	a5. Dd8
2	Cf3. g6	17	Ca4. D:a5
3	c4. Ng7	18	Cc4. Dc7
4	Cc3. 0—0	19	d6. Dd8
5	e4. d6	20	Cc5. Cd7
6	Ne2. c5	21	C:a6 Cb6
7	d5 e6	22	Ce3 N:b2
8	Nf4 e:d5	23	C:f5. g:f5 lupta a continuat la fel de dîrz și, după mutarea 29 a lui Botvinnik poziția a avut următoarea înfățișare :
9	c:d5. b5 ! ?		
10	N:d6 !. D:d6		
11	e5. Db6		
12	e:f6. N:f6		
13	0—0. Nf5		
14	Cd2. a6		
15	a4. b4		

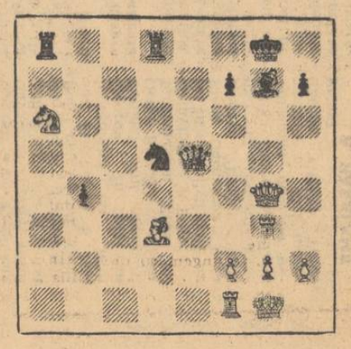

30	C:b4. h5	37	g3. h4
31	D:g7 D:g7	38	g:h4 Td4
32	R:g7 R:g7	39	h5 Td5
33	C:d5 T:d5	40	Ta6 T:h5
34	Ne4. Tad8		și partida s-a dat
35	N:d5 T:d5		remiză
36	Ta1. Td2		

Alb : BOTVINNIK
Negru : NILSSON

Jucată în cadrul turneului internațional de la Stockholm

1	d4 d5	27	h4. Nc6
2	c4. e6	28	Nc4. Nd5
3	Cc3 Nb4	29	Nb5 Cb6
4	a3. N:c3+	30	Tc7 Na2
5	b:c3 d:c4	31	Ta1 Ced5
6	e4 Cf6	32	Tb7 Nb3
7	e5 Cd5	33	Tg1 g5
8	Da4 Cbd7	34	h:g5 h5
9	D:c4. c6	35	Th1 Tab8
10	Cf3. a6	36	T:b8 T:b8
11	d:c6 Da5	37	T:h5 Ce8
12	c6 ! C7b6	38	Nd7 C:d6
13	Dd4. D:c3+	39	e:d6 Cb6
14	D:c3 C:c3	40	Nc6 Td8
15	Nd2 Ced5	41	Nc3 Nd1+!
16	c:b7 N:b7	42	R:d1 T:d6+
17	Cg5 0—0	43	Re1 T:c6
18	Nd3 h6	44	Nf6 Tc1+
19	Ce4 a5	45	Rf2 Tc2+
20	Cc5 Nc6	46	Rf3 Ce4
21	f4 Tfd8	47	g6 Cd2+
22	Re2 Ce7	48	Re3 C:f1+
23	Tab1 ! Cd7	49	Rd4 ! Th2
24	Ce4 f6	50	T:h2 C:h2
25	Cd6 ! N:g2		
26	The1 ! a4		și negrul cedează.

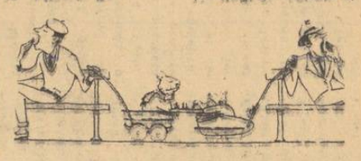

Comisia de șah prin corespondență anunță că semifinalele primului campionat republican de șah individual prin corespondență au luat sfîrșit la 30 ianuarie.

Partidele neterminate la această dată trebuie să fie trimise pentru adjudecare — indicîndu-se desfășurarea jocului și poziția de întrerupere eventual pe diagramă — pînă cel mai tîrziu la 25 februarie 1962, pe adresa Federației române de șah București, strada Vasile Conta 16. Jucătorilor care nu trimit pînă la această dată datele cerute, li se consideră partidele pierdute.

POȘTA ȘAHULUI

Al. DEMETRESCU — București. Numărul mare de participanți bucureșteni la cea de-a III-a ediție a „CUPEI MAGAZIN" și ordinea înscrierilor au determinat alăturarea unei din grupe cu jucători numai din Capitală.

În aceste condiții rugămintea dv. nu poate fi satisfăcută.

N. LENȚA — Iași. Problema dv. este incorectă. După soluția 1. Df1 la apărarea negrului 1... c4 albul nu dă mat cu 2. Cb4 întrucît regele advers are cîmp de refugiu pe b7. Lucrarea are și o construcție greoaie, neeconomică, pe care nu o justifică variantele de mat.

G. Enescu — București. După cîte știm informați concursul care vă interesează a început cu întîrziere. Dacă nu ați primit lista cu partenerii de grupă adresați-vă asociației organizatoare.

REBUS magazin

DOUĂ CÎTE DOUĂ...

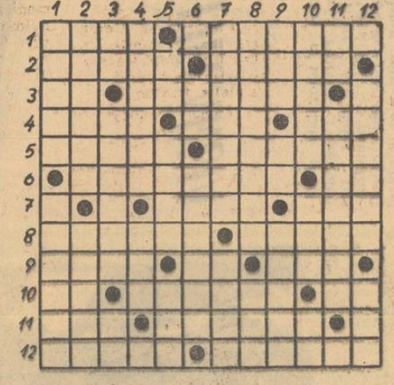

ORIZONTAL : 1) Din cînd în cînd — Cot la cot. 2) Nici prea-prea, nici foarte-foarte — Iavaș-iavaș. 3) Din timp în timp ! — Din gură în gură. 4) Cît de cît — Încet-încet — Mare maestru de șah mat. 5) Preludiu sentimental brat la brat — Privești cu încîntare. 6) Din generație în generație — Posesiv. 7) Doi la doi—A fost odată ca niciodată. 8) Nici albi, nici roșii — Numai unul și unul. 9) Fier cu carbon — În temă! — Nu ține minte. 10) Pronume — Cireșul din mînă în mînă — Cinei și cu cinci. 11) Golf în insula Hondo — Hapciu ! Hapciu ! 12) Trece din om în om — Nou-nouț.

VERTICAL : 1) Merg mînă în mînă — Face fețe-fețe. 2) Du-te — Case peste case 3) Scad doar două ! — Ani și ani de zile - Pentru Grivei 4) Stau față în față — Riu în Germania 5) Este redus de două ori ! — Ceas de ceas — Compuse de tic-tacul ceasului 6) Radu Lucian — Păstrează sănătatea 7) Corolă de forma unei pîlnii cu marginea tăiată în doi lobi — Care pe care 8) Talmeș-balmeș — Prepoziție 9) Scop — Mere ! — Prinse în mînă 10) Umăr la umăr — Plantă graminee — Iar scad doua 11) A doua din gamă — Spun cuvînt cu cuvînt textul unei piese 12) Merg mînă în mînă — Doi ori doi ori doi !

Valentin MIREA

FUM

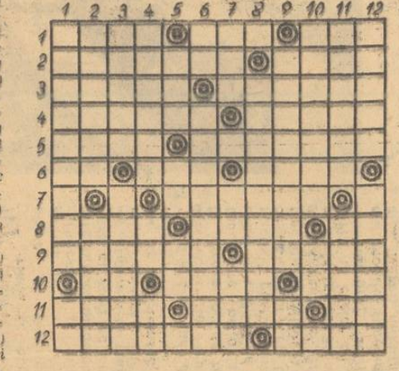

ORIZONTAL : 1) *Miros caracteristic al afumăturilor — Cel mai tematic cuvînt — Sursa fumului. 2) Luminare pentru fum (mase.) — Verbul fumătorilor. 3) Susțin mîinile — Tinut la fum 4) Chip pictat de Rafael — Omenești. 5) Zeu grec — Încasa birul numit fumărit (od.) 6) Cute ! — Oraș în Brazilia — Stinjenei 7) Păcălit. 8) Cetate turcească (od.) — Sa'eim — A exista. 9) Necunoscător — Tutun de fumat. 10) Diftong Fumurii — Nume feminin. 11) Aici se vede fumul trenului — Incursiune — Articol. 12) Mingîiat — Fumuri !*

VERTICAL : *1) Camere pentru afumarea cărnii — Gisca are cuvîntul 2) Deschizătură făcută în acoperișul caselor de la țară pentru a permite ieșirea fumului din sobe — Din an în an 3) Lemne care scot fum — Plăcerea fumătorilor 4) A trage fum pe nas ! — Măsură agrară — 12 luni 5) Vin (reg.) — Pronume posesiv — Birlic 6) Felicia Enescu — Carne afumată 7) Număr — Cu ața în urechi — Livadă (reg.) 8) Afumări 9) Plantă cu flori albe sau purpurii denumită și Fumaria officinalis — Afirmație 10) Impozit ce se plătea pe fumul caselor — Negație 11) Omulet — Felinar care arde cu mult fum 12) Încăpățînat celebru — Pînă nu faci foc nu iese fum (pl.).*

N. MUNTEANU

MOBILE

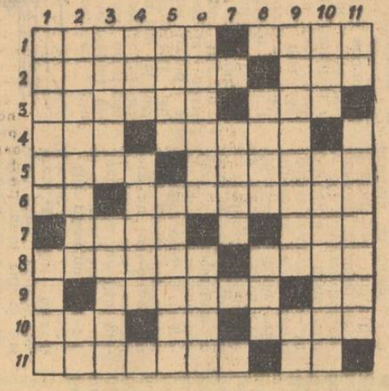

ORIZONTAL : 1) Mobile — Oricînd găsește un scaun la masa noastră 2) Masă stîncoasă izolată — Coautor al romanului „12 scaune" 3) Lucrează la masa de... operație — Jumătate din Tudose 4) La masa de biliard — Camera paturilor (mold.) 5) Stare pe patul de moarte — Referitoare la nas 6) Ion Gorun — Numai pentru o anumită masă 7) Nu cade ușor la pat — Asigură casa și masa în localități balneo-climatice. 8) De pernă sau de somn, tot legat de pat este — Pian de perete ! (pl.). 9) A înapoia — Nuc fără coroană. 10) Pat pentru alpiniști — Pronume — Masă cu restricții. 11) Servită la masă — Servește !

VERTICAL : 1) Țin în dulap... medicamente — Sare unele mese ! 2) Ceas mobilă — La spătar. 3) Masă de revelion ! — Verb de masă. 4) Întreprinderea de transporturi Timișoara — Servită la masă. 5) Mobil — Verb legat de... pat ! 6) Pînză cu multe scaune în față !... (pl.) — Dansul albinelor 7) Stă în capul mesei 8) Loc cu apă și vegetație bogată în mijlocul unui pustiu nisipos — Broscuță mult cîntată 9) Mobil — Numeralul din scaun 10) Jumătăți de mobile — Pe masă, alături de furculiță și cuțit 11) Conform — Pat sau scaun de odihnă.

N. CORNEA

LACTO-BAR

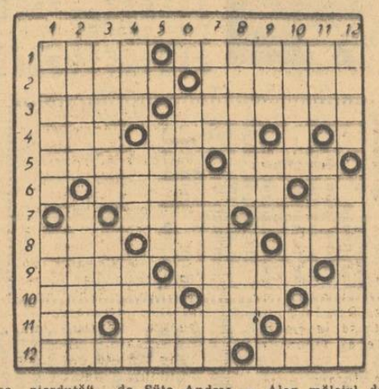

ORIZONTAL : 1) Boturi de mămăligă cu brînză — Notă pentru care școlarii din povestirea „Domnul Vucea" de B. Delavrancea plăteau „monitorilor" pline, brînză sau măsline. 2) Stau jurîmprejur la... cașcaval. — „Lăptăreasă și oala cu lapte" de La Fontaine. 3) Alb ca laptele — Lapte scrîș cu smîntînă. 4) Diminutiv feminin — Fiecare din cele două care vecine cu calea lactee. 5) Brînzoturi preparate ca la carte — Mioriță baladei noastre populare. 6) În legătură cu aviația — În aspic ! 7) Oraș în Algeria — Brînzovenescu din „O scrisoare pierdută" de I. L. Caragiale. 8) Oricîciu în piele — Prefix pentru agricultură — Între șapte și nouă ! 9) Ca laptele îndoit cu apă — Nici mai mulți, nici mai puțini. 10) Brînză topită — A se ivi — Țesătură pentru strecurat brînza. 11) Iți ! — Secret — Bune pentru legat hurdufui. (2) Brînză de Brăila — Fiii ovinelor.

VERTICAL : 1) Își trag numele de la o anumită brînză dulce pe care o prepară — S-a frînt cu supă și suflă și în iaurt. 2) Deprinderea șoricelilor de a se întinde la... cașcaval — Brînză de Timiș (pl.) 3) Lăptuci sau untișor în untdelemn și oțet — Băutură. 4) Întreprindere bucureșteană — Personaj feminin din schița „Mămăliguță cu brînză" de Sütö Andras — Aleg mălaiul de tărîțe. 5) Una despre care nu poți afirma că nu face mare brînză — Oraș în R.S.S. Cazahă. 6) În „Amintiri din copilărie" istorisește întîmplarea lui Nică Oșlobanu care scapă în clasă „Un urs de mămăliguță umplut cu brînză, numai bun de pus la inimă cînd ți-e foame" — Cămașă țărănească ! 7) Îngîmfare — Unt pe pîine. 8) A da buzna — Izvor de lapte. 9) Oraș și munte în Filipine — Frunze de brad — La Timiș ! 10) Plantă cu tulpină lăptoasă — Un viitor stup — Ajai ! 11) Riu în Sudan — Autorul primei versiuni a fabulei „Vulpea și corbul" — Fire. 12) Pasăre domestică — Aci iese untul din ...temă.

Sofia BUCURESCU

Poșta redacției

T. CARAMAN. De data aceasta, ceea ce ne-ați trimis nu se poate publica fiindcă epigramele dv. în două versuri sînt inconsistente. Ați dat rezultate mai bune atunci cînd le-ați alcătuit din patru versuri fiindcă ați avut mai mult... spațiu la dispoziție.

N. MARIN — Tr. Severin. Cu o singură epigramă nu se poate crea o părere fondată despre aptitudinile dv. literare. Așa că v-am ruga să ne oferiți și alte prilejuri de a vă cîți lucrările.

A. NION — Focșani. Publicăm epigrama ce ați adresat-o revistei noastre.

Îmi place „Magazinul",
Mereu l-am vizitat ;
Aș vrea și eu într-insul
Să fiu... încondeiat.

De ce numaidecît încondeiat și nu publicat ?

P.S. 1 Am uitat că mai înainte v-am și publicat așa că n-ați fost încondeiat etc.

P.S. 2 Și acum încă ceva : celelalte epigrame nepublicate nu întruneau toate calitățile pentru a fi bune. Iată că...

S.L.M. — București. Versurile adresate, ca răspuns unora ce au publicat la această rubrică sînt răutăcioase. Sperăm că pe viitor nu vă veți mai îndeletnici cu asemenea practici neplăcute.

BORIS BOTEZATU — Topliță : Ați depășit vîrsta la care se mai poate urma o școală de aviație. Este bine să vă dedicați, în continuare, muncii de constructor.

PETRE TEODORESCU — Arad : Vă interesează dacă în toamna acestui an veți putea intra într-o facultate ; După cîte am înțeles din scrisoare, în prezent vă satisfaceți serviciul militar. În cazul acesta, puteți merge la o facultate numai după terminarea stagiului militar.

CONSTANTIN TRAIAN — Pioiești ne întreabă cum poate ajunge profesor de istorie și geografie. Dacă urmați Facultatea de Filologie — secțiile de istorie și geografie, vă veți vedea împlinit visul. Dar pentru a ajunge aici este necesar să aveți școala medie terminată, cu examenul de maturitate luat. Școala profesională pe care o urmați nu echivalează cu cursurile școlii medii.

VLADIMIR CODĂU — Sanatoriul T.B.C. Boșa : Radioteleviziunea română se găsește pe strada Popov nr. 64 — București.

DORIN OSTACHE — comuna Folești : Pentru a primi informațiile necesare, adresați-vă Muzeului Militar Central din București, str. Izvor nr. 137.

S. NICOLAE — Tg. Mureș : Porțile învățămîntului superior sînt deschise tuturor oamenilor muncii din țara noastră. De aceea, nu trebuie să vă descurajați dacă ați fost respins prima dată.

EXCURSII DE O ZI
în Republica Populară Bulgaria

— Organizate cu autocarul de O.N.T. Carpați, Agenția București.

— Plecările în zilele de 26, 27 și 28 februarie dimineața, întoarcerea seara.

— Se vizitează orașul Giurgiu, podul prieteniei, orașul Russe, precum și alte obiective turistice de pe traseu

— COSTUL : 88,05 LEI DE PERSOANA, EXCLUSIV BANII DE SCHIMB.

— În cursul lunii martie plecările au loc în fiecare zi, dimineața, întoarcerea seara.

Informații și înscrieri la sediul Agenției din Calea Victoriei 112, Bd. Republicii 4 și 68 și filialele din orașele Călărași, Alexandria și Giurgiu.

LEGUME ȘI FRUCTE
conservate prin frig, în vrac, ambalate în cutii de carton și saci de hîrtie, oferă

I. I. S. ANTREFRIG

str. Fîntînica nr. 36, raionul 23 August București

consumurilor colective (spitale-cantine), din București și provincie, la prețuri convenabile :

— roșii,	— bame,
— mazăre boabe	— ardei întreg de umplut
— fasole verde	— ardei tocat
— dovlecei de umplut	— prune pentru compot
— dovlecei cu floare	— vișine pentru compot

Produsele conservate prin frig se pregătesc ușor și își păstrează aproape integral proprietățile nutritive și în vitamine.

Informații la telefon : 12.89.10 și 11.25.80.

LA MAGAZINELE METALO-CHIMICE S-A PUS ÎN VÎNZARE ALCOOL TEHNIC, CARE SE INTREBUINȚEAZĂ LA LUSTRUIREA MOBILEI PRECUM ȘI ÎN ALTE SCOPURI INDUSTRIALE.

Redacția : Piața Scînteii. Tel. 17.60.10. Administrația : 17.60.20. Interior 1.400. Abonamentele se primesc la toate oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii din întreprinderi și instituții. Tiparul Combinatul Poligrafic Casa Scînteii

SPECTACOLUL
magazin

UN FILM POVESTIT

„Pace noului venit"

O producție a studioului „Mosfilm". SCENARIUL: Leonid Zorin, Alexandr Alov, Vladimir Naumov. REGIA: Alexandr Alov, Vladimir Naumov. IMAGINEA: Anatoli Kuzneţov. MUZICA: Nikolai Karetnikov. IN ROLURILE PRINCIPALE: Alexandr Demianenko (sublocot. Ivlev), Stanislav Hitrov (soferul Rukaviţin) Viktor Avdiuşko (soldatul Iamişcikov) Liudmila Saporenko (Barbara).

... Ultimele ceasuri ale celui de-al doilea război mondial se consumă pe pămîntul Germaniei. Pe străzile pustii ale unui oraş bombardat păşeşte o femeie singură, chinuită de spaimă şi disperare: în curînd va trebui să nască, se simte rău şi nimeni nu-i dă un ajutor. nicăieri nu va putea afla un doctor în clipa grea a naşterii. Moartea care domneşte de-asupra oraşului părăsit de oameni şi răscolit de bombe o ameninţă şi pe ea. Dar în totul acestor frămîntări care-o istovesc, apare salvarea neaşteptată: un ofiţer sovietic o trimite la spitalul militar pentru a primi asistenţa medicală de care are nevoie.

In autocamionul sovietic ce se îndreaptă spre

spitalul din oraşul Kwikau se află patru călători: un tînăr locotenent, un ostaş căruia războiul i-a lăsat o gravă infirmitate — a rămas surdo-mut —, un şofer care a făcut la volanul maşinii sale mii de kilometri pe drumurile aspre ale războiului şi femeia însărcinată care îşi închipuie că din partea învingătorilor o aşteaptă moartea atît pe ea cît şi pe copilul ei.

Această călătorie neobişnuită printre ruinele războiului şi sub ameninţarea fasciştilor care, deşi îşi văd sfîrşitul, nu vor înceta să se predea — ne dezvăluie treptat gîndurile şi simţirea călătorilor. La fiecare cotitură a drumului, cu fiecare vericol înlăturat, sufletele celor trei oameni sovietici ni se arată în toată splendoarea lor, prin

grija ce poartă celui care va veni pe lume. Iată-l de pildă pe soldatul devenit surdo-mut. Deşi duşmanul poartă vina mutilării sale, el nu se lasă pradă urii. Absorbit de tragedia sa, pînă a rămîne indiferent la tot ce se petrece în jur, el este totuşi acela care-i salvează de la execuţie pe un adolescent german care a tras în chip mişelesc asupra lor. Şi tot acest om căruia războiul i-a lăsat pentru toată viaţa o infirmitate atît de dureroasă, coboară din maşină pentru a ajuta camarazilor să salveze în continuare pe femeia însărcinată. Mai presus de orice, ei vede în această femeie nu un duşman, ci o mamă şi, fără a sta măcar o clipă pe gînduri, face totul pentru a ocroti femeia şi pe urmaşul ei. Profund tulburată de generozitatea dusă pînă la sacrificiu

a celor trei ostaşi sovietici, viitoarea mamă germană va înţelege adevărul asupra ororilor războiului, care nimiceşte nu numai roadele civilizaţiei dar şi bucuria vieţii, a prieteniei şi înţelegerii între popoare.

*

Distins cu Premiul pentru originalitate şi spirit creator şi cu Premiul criticii italiene la al XXII-lea Festival Internaţional al Filmului de la Veneţia (septembrie 1961), filmul „Pace noului venit" este cea de-a patra realizare cinematografică a tinerilor regizori Alov şi Naumov care colaborează încă de la prima lor creaţie. Ei au debutat în 1954 cu filmul „Povestea bătrînei cetăţi" după romanul lui Vladimir Beliaev, continuînd apoi cu „Pavel Korceagin" (1956) după Nicolai Ostrovski şi cu „Mai tare ca moartea" (1958), toate inspirate din evenimentele Revoluţiei şi ale războiului civil, dovedind o însuşire creatoare a celor mai bune tradiţii ale cinematografiei sovietice.

„MAGAZIN" — nr. 228, — pag. 8-a

Despre vise şi roluri

Scurtă convorbire cu Ion Henter

Pe Ion Henter l-am cunoscut în 1947, cînd pe scena Naţionalului bucureştean juca în „Tînăra Gardă" pe Serghei Tiulenin. Au trecut cincisprezece ani de-atunci şi tînărul de atunci, fost elev al lui Victor Ion Popa, a devenit unul din actorii apreciaţi ai primei noastre scene, interpretînd zeci de roluri de compoziţie de cea mai diferită factură. De curînd l-am văzut jucînd pe Tartuffe, după ce jucase în aceeaşi piesă rolul portărelului Loyal.

— Să-l interpretez pe Tartuffe, îmi spunea Ion Henter, era un vechi şi constant vis al meu. Încă în anul IV de institut lucrasem cu Victor Ion Popa la acest rol. Dar cînd am intrat în teatru, am interpretat tot felul de alte roluri.

— **Cu ce aţi debutat?**

— Cu Cristi din „Discipolul diavolului" de Bernard Shaw. Apoi am jucat altele şi altele, cred că cel puţin o sută de roluri. Tiulenin din „Tînăra Gardă", părintele Pavlin din „Egor Buliciov şi alţii" de Gorki, Oswald din „Regele Lear", Leapkin-Teapkin din „Revizorul". Rieman din „Institutorii", Terentie Rac din „Valea Cucului" şi încă mulţi alţii...

— **Şi vorbind de Tartuffe, cum aţi revenit la el?**

— Mă aflam la Moscova cu turneul Naţionalului, cînd într-o seară am fost invitat împreună cu Marcel Anghelescu şi Radu Beligan la artistul poporului din U.R.S.S., Toporkov. Acesta ne-a vorbit despre Stanislavski, despre metodele lui de lucru, despre felul în care marele regizor l-a ajutat să creeze rolul lui Orgon din „Tartuffe". Ne-a recitat în seara aceea şi monologul lui Orgon. Atunci l-am vorbit despre visul meu. M-a încurajat cu căldură. Mă văzuse jucînd şi socotea că aş putea juca Tartuffe. Aşa s-a făcut că acum doi ani cînd s-a pus la Naţional „Tartuffe", am primit propunerea maestrului Finteşteanu de a juca pe Loyal. Voiam să mă obişnuiesc cu spectacolul, cu stilul lui. Iar cînd mai tîrziu, am cerut dublura lui Tartuffe, maestrul Finteşteanu m-a ajutat să-mi traduc scenic intenţiile.

— **S-a realizat deci un vis. Şi, după spectacol, aş putea spune că s-a realizat bine.**

— N-am spus-o eu, se apără Ion Henter. De altfel nici n-aş putea-o spune, fiindcă actorul de teatru este după cum ştii singurul creator de artă care nu-şi poate niciodată contempla opera.

— **Ceea ce nu-l opreşte să persevereze. La ce lucrezi acum?**

— Repet în „Macbeth", Banco, în „Intrigă şi iubire" Wurm, în „Orfeu în infern", rolul şerifului. Şi voi intra la toamnă în Sir Percy din „Henric al IV-lea".

— **Şi ce-ai vrea să joci cu deosebire?**

— Fireşte, multe. Dar cu deosebire Falstaff.

Mariana PÎRVULESCU

Magazin artistic extern

● **ÎN CADRUL** Săptămînii Filmului Francez a rulat la Moscova comedia „Frumoasa americană", regizată şi interpretată de Robert Derry. Este vorba de o satiră la adresa modului de viaţă de peste ocean care s-a bucurat de mult succes.

● **„ALCADELE DIN ZALAMEA"** de Calderon de la Barca a fost recent pusă în scenă la Teatrul Naţional Popular din Paris de către Jean Vilar şi Georges Riquier. Printre interpreţi, alături de Jean Vilar care deţine rolul titular, figurează o seamă de actori cunoscuţi şi la noi din turneul de anul trecut al T.N.P.: Cristiane Minazzoli, Dominique Paturel, Roger Mollien, Julien Guiomar.

● **BRIGITTE** Bardot este, alături de Marcello Mastroiani, protagonista ultimului film realizat de regizorul francez Louis Malle: „Viaţa privată". Filmul trasează drumul parcurs de o tînără vedetă care — lansată zgomotos de impresari — ajunge la imposibilitatea de a trăi conform propriilor dorinţe şi înclinaţii, devenind o jucărie în virtejul senzaţional al publicităţii şi reclamei din lumea capitalistă.

● **CUNOSCUTA** actriţă sovietică Ludmila Gurcenko, pe care am admirat-o în filmele „Noapte de carnaval", „Fata cu chitară", „Cerul Baltic", va apare într-un nou film intitulat „Ramon şi Francesca", o încîntătoare poveste de iubire ce se petrece pe fundalul luptei poporului italian împotriva fascismului.

● **SOFIA LOREN** va juca rolul principal în noul film al lui Luchino Visconti „Dă-ma din Mons". Scenariul se inspiră dintr-un fapt real din istorie şi demască obscurantismul înalţilor cleri catolici.

Actorii în mijlocul cercetătorilor ştiinţifici

În curînd, pe scena Teatrului „Lucia Sturdza Bulandra" va vedea luminile rampei o nouă piesă originală, „Camera fierbinte" de Al. I. Ştefănescu, în direcţia de scenă a regizorului Dinu Negreanu (asistenţi: Dorin Dron şi Simion Hetea).

Dar să nu anticipăm... Deocamdată ne aflăm abia în faza repetiţiilor. Pe scenă decorul este doar marcat. Interpreţii îşi studiază cu zel rolurile şi se interesează îndeaproape de mediul în care se petrece acţiunea piesei, care — pînă recent — le era prea puţin cunoscută celor mai mulţi dintre ei. Într-adevăr, conflictul din „Camera fierbinte" este plasat în lumea cercetătorilor unui institut ştiinţific unde se studiază probleme de energie nucleară şi se produc izotopi radioactivi.

Este, aşadar, limpede cît de utilă a fost pentru colectivul de actori vizita făcută în mijlocul cercetătorilor ştiinţifici de la ciclotronul şi reactorul nuclear al Institutului de fizică atomică de pe lîngă Academia R.P.R. Întîlnirea actorilor cu inginerii şi fizicienii de la reactor a fost dintre cele mai interesante. Nu a fost numai un prilej preţios ca artiştii să se iniţieze într-o serie de aspecte inedite ale activităţii ştiinţifice desfăşurate la noi pe tărîmul fiziei atomice. Contactul direct cu oamenii de ştiinţă le-a dezvăluit viitorilor protagonişti ai spectacolului „Camera fierbinte" varietatea de preocupări, orizontul spiritual larg al eroilor pe care urmează să-i întruchipeze pe scenă.

Gazdele, amabile şi binevoitoare, au fost de-a dreptul asaltate cu o sumedenie de întrebări, de la funcţionarea aparatajului tehnic pînă la aspecte ale vieţii colectivului care lucrează la ciclotron şi la reactorul atomic. V. Ronea, Gina Petrini, Gh. Ghiţulescu, Vally Voicu-lescu-Pepino, Puiu Hulubei, V. Florescu, Gh. Oprina, Dorin Dron şi alţii au cerut felurite detalii, mereu grijuli să raporteze anumite momente din piesă la realitate. Vizita s-a dovedit astfel deosebit de rodnică. Cu siguranţă că multe din impresiile culese îşi vor găsi o transpunere concretă în spectacolul aflat în pregătire la Teatrul „Lucia Sturdza Bulandra".

Mircea ANDREI

Cărţi despre teatru şi actori

Un loc important în activitatea editurii „Meridiane" îl ocupă tipărirea cărţilor despre viaţa şi creaţia maeştrilor scenei româneşti. Astfel, de curînd a apărut în librării prima lucrare din seria „Figuri de seamă ale teatrului românesc", albumul „Tony Bulandra". Tipărită în condiţii grafice excepţionale, cartea redă cititorului interesante imagini din străluc ita viaţă artistică a lui Tony Bulandra. Cuvîntul introductiv al volumului este scris de regretata artistă Lucia Sturdza Bulandra.

În aceeaşi colecţie vor mai apare volumele: „Matei Millo", „Lucia Sturdza Bulandra", „Nicolae Bălţăteanu", „Costache Antoniu".

Concomitent cu seria „Figuri de seamă ale teatrului românesc", editura „Meridiane" mai tipăreşte colecţia „Amintiri". Primele volume ale acestei colecţii vor cuprinde — unul reeditarea cărţii „Evocări" de V. Maximilian, iar celălalt „Amintiri" de Ion Manolescu.

S. M.

In curînd la Teatrul de Operă şi Balet

„Cavalerul rozelor"

de RICHARD STRAUSS

Pregătirea spectacolului „Cavalerul rozelor" de Richard Strauss, pe scena Teatrului de Operă şi Balet din Capitală, se află într-un stadiu destul de avansat. Deoarece iniţiativa de a îmbogăţi repertoriul primei noastre scene lirice cu această creaţie aparţine maestrului Mihai Brediceanu, am socotit că o convorbire cu el va răspunde interesului iubitorilor de operă.

— **Cum s-a ajuns la ideea montării operei „Cavalerul rozelor" de Richard Strauss?**

— Richard Strauss este incontestabil unul dintre compozitorii cei mai reprezentativi ai veacului nostru. Nu întîmplător îşi uitat că, în afara creaţiei sale simfonice, Richard Strauss este un dramaturg de prim ordin, unul dintre cei mai fecunzi autori de opere ai secolului nostru. În alegerea operei „Cavalerul rozelor" ne-am călăuzit în egală măsură după conţinutul acţiunii scenice cît şi după valoarea muzicii.

Textul comediei muzicale „Cavalerul rozelor", scris de poetul şi dramaturgul Hugo von Hofmannsthal, îşi plasează acţiunea comică pe vremea Mariei Tereza, cînd oriînduirea feudală începuse să se descompună şi cînd se auzeau tot mai distincte tunetele furtunii ce avea să o măture de pe scena istoriei. Moravurile aristocraţiei austriace, viaţa ei de libertinaj au prilejuit dramaturgului Hofmannsthal închegarea unei acţiuni comice, în care, la tot pasul, ironia şi satira îşi arată coltii. O asemenea poziţie ne-a permis şi faciitat reconsiderarea critică a

acestei creaţii dramatice ce reflectă o întreagă perioadă istorică. Opuse personajelor din lumea parazitară a aristocraţiei, se afirmă cu putere şi înving pînă la urmă tinerii Octavian, „Cavalerul rozelor" şi gingaşa Sofia, uniţi printr-o dragoste curată.

— **Vorbiţi-ne despre transpunerea muzicală a comediei.**

— Urmărind meandrele acţiunii dramatice, Strauss făureşte o mare abundenţă de momente muzicale, topite într-o cursivă unitate stilistică. Locul şi timpul acţiunii au determinat pe compozitor să folosească ritmurile şi melodiile tipice muzicii populare vieneze şi austriace. Caracterul popular fac din opera „Cavalerul rozelor" una dintre cele mai accesibile lucrări dramatice din primele decenii ale secolului nostru.

— **Spuneţi-ne în ce stadiu se află pregătirea spectacolului?**

— În momentul de faţă, repetiţiile muzicale sînt destul de avansate. Am început repetiţiile de regie. Trebuie să semnalez faptul că pentru acest spectacol, vor fi, pentru unele roluri, două sau chiar trei dubluri şi că întregul colectiv antrenat în muncă înaintează într-un ritm egal către însuşirea partiturii.

— **Care va fi distribuţia?**

— În rolul mareşalei Werdenberg va cînta soprana Arta Florescu; mezzo-soprana Zenaida Palli va întruchipa în travesti pe Octavian, Cavalerul rozelor, rolul naivei Sofia va fi cîntat de Magda Ianculescu. Rolul epic al lui Ochs auf Lerchenau a fost încredinţat lui Jean Dvorov. În rolul lui Faninal sînt prevăzuţi Octav Enigărescu şi Dan Iordăchescu. Rolul lui Octavian va fi interpretat în alte distribuţii de Elena Cernei şi Vera Rudeanu. Pentru Sofia mai sînt prevăzute Ecaterina Cartiş şi Dina Toroiman etc., iar decorurile au fost încredinţate Ofeliei Tutoveanu.

A. HARALAMB

PE GUSTUL FIECĂRUIA

„Oameni şi umbre"

Un spectacol plin de neaşteptat şi... cel mai neaşteptat din tot spectacolul este finalul. În aşa fel încît dacă am povesti subiectul, am trebui să începem de la sfîrşit spre început. Dar nu e bine în general să povesteşti subiectul cînd scrii despre o piesă şi mai ales despre o piesă poliţistă. Cel mai îndreptăţit să facă acest lucru este autorul şi el îl face... pe scenă. Numai că, deşi abundă în întîmplări palpitante, semne de întrebare şi situaţii de mare tensiune piesa nu este cîtuşi de puţin o lucrare menită să pună la încercare rezistenţa spectatorului, ci e o dramă bogată în acţiune dar nu mai puţin în semnificaţii umane. Autorul a găsit o formulă ingenioasă de a menţine mereu treaz atenţia publicului şi de a-l insufla în acelaşi timp, într-un mod cît se poate de limpede, idei luminoase, de mare forţă educatoare.

Am folosit, pentru a încadra într-un gen, titulatura de piesă poliţistă dar departe de a aduce superficialitatea şi lipsa de idei a unor lucrări cu acest specific din dramaturgia occidentală sau din cea care se lăfăia în trecut pe scenele noastre, „Oameni şi umbre" scapă de lucrarea cu reale merite, cu personaje interesante, pitoreşti, distincte. Acest lucru se poate afirma — nu de preţ — în primul rînd despre eroii pozitivi: abilul şi întreprinzătorul colonel Bozianu, lucrătoarea din Securitate care o înlocuieşte pe Olga Pretorian, Sidonia Pretorian şi fiica ei, Marga. Sînt bine conturate de asemenea figurile eroilor negativi; în piesă apar elementele componente ale unei bande de spioni dar fiecare are o identitate precisă: Florian Papadopol (care are chiar trei identităţi, camuflîndu-se, cînd sub chipul unui misterios cîntăreţ de orgă, cînd sub aspectul unui ridicol şi semi prinţ), cinicul Dobroţă, perfidul Marcel Bondea.

Dar piesa nu încearcă să trăseze bariere înghetate în tumultul vieţii. Apar alci oameni care au luat-o pe un drum greşit dar cărora înţelepciunea, priceperea şi căldura lucrătorilor din Securitate le ajută să se îndrepte, să se reeduce. Iată de pildă cazul lui Gică Frumosu — un tînăr rău influenţat de elemente declasate, deveni — în împrejurări nenorocite — hoţ. Este meritul colonelului Bozianu de a fi ştiut să valorifice scînteia de cinste din sufletul lui, îndrumîndu-l pe calea muncii oneste. De la această scenă ar trebui pornit de altfel pentru a vorbi despre actori, despre creaţiile lor. Pentru că este o scenă care reprezintă în cel mai înalt grad tendinţa principală a autorului şi care o demonstra forţa educativă a oriînduirii noastre socialiste. Trebuie să fii în sală şi să asişti la discuţia plină de căldură şi umanitate dintre Bozianu (interpretat cu sobrietate şi expresivitate de Iulian Necşulescu) şi Gică Frumosu (ale cărui adevărate faţete de cumsecădenie şi abnegaţie sînt scoase la iveală cu admirabile gradaţii de către Cornel Volpe) ca să-ţi dai seama cît de bine a reliefat regia (Geta Vlad) această scenă pe linia ideilor principale ale piesei. Întreg actorii care au realizat performanţe demne de remarcat, mai putem pomeni pe Corado Negreanu (grec de ghicit îndărătnic) şi pe cei trei apariţii pe care le susţine), pe Dana Comnea (Lila Caliopi), pe Ştefan Bănică (Marcel Bondea), pe Eugenia Bădulescu (Olga Pretorian), pe Athena Demetriad (Marga Pretorian), pe Ioana Oancea (Coana Jeana).

O reuşită a Teatrului Muncitoresc C. F. R.-Giuleşti!

O OPERĂ FILMATĂ

„Frumoasa Lurette"

Studioul „Defa" a făcut o alegere arătăgătoare cînd a decis să adapteze cinematografic operleta lui Jacques Offenbach „Frumoasa Lurette". Pătruns de spirit popular, vesel şi antrenant, filmul se bucură cu deosebire de adeziunea iubitorilor operetei — şi se află destui în rîndul spectatorilor noştri.

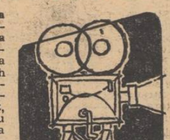

Muzica spumoasă se împleteşte strîns cu torentul dinamic al acţiunii (punctată de momente satirice, ţintind usturător moravurile aristocraţiei de la mijlocul secolului XVIII), cu bogăţia cromatică a imaginilor care, într-un montaj bine rit-mat, refac atmosfera veselă şi agitată a carnavalului. Regizorul Gottfried Kolditz şi operatorul Erich Gusko şi-au conjugat meseria şi, în consecinţă, filmul apare bine închegat.

Din păcate, în ciuda strădaniilor realizatorilor de a conferi autenticitate întîmplărilor povestite pe ecran, convenţionalul genului se face simţit destul de accentuat, iar parte dintre interpreţi par uneori stînjeniţi că trebuie să mimeze ceea ce altii cîntă (vocile sînt dublate).

M. LUPU

Moment teatral băimărean

Maria Magda (Doamna Maria), Ştefan Iordănescu (Ştefan cel Mare) şi Cătălina Buzoianu (Oana), într-o scenă din „Apus de soare"

În prima jumătate a actualei stagiuni, Teatrul de Stat din Baia Mare a prezentat nu mai puţin de cinci premiere. Este vorba de piesele „Neamurile" de Teofil Bugenean, „Liturghia de la miezul nopţii" de Peter Karvaş, „Să nu ne supărăm" de Valentin Zub, „Apus de soare" de Barbu Delavrancea şi „Cred în tine" de Vadim Korostiliov. Iar în continuare se pregătesc spectacolele „Ferestre deschise" de Paul Everac şi „Profesiunea doamnei Warren" de G. B. Shaw.

Teatrul efectuează multe deplasări pînă în cele mai îndepărtate colţuri ale regiunii. La Cavnic, Baia Sprie, Şomcuţa Mare, Vişeu, Negreşti, afişele teatrului băimărean apar periodic iar cu Teatrul maghiar de Stat din Satu Mare se fac schimburi de spectacole de cîte o săptămînă. Dar şi mai frumoase ar fi rezultatele muncii de culturalizare, dacă deplasările s-ar face cu toate piesele din repertoriu.

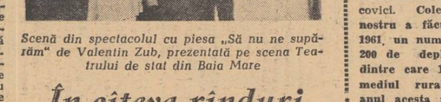

Scenă din spectacolul cu piesa „Să nu ne supărăm" de Valentin Zub, prezentată pe scena Teatrului de stat din Baia Mare

În cîteva rînduri

● **ROMANUL „Anii tinereţii talentatului prozator Nicolae Ţic, ce dezbate actuale probleme de etică din viaţa muncitorilor petrolişti, constituie baza dramatizării realizate de Eva Dragomir şi Petre Sava Bălănuţa pentru studioul de televiziune. Regia spectacolului va fi semnată de Letiţia Papu.**

● **DUPĂ „D'ale carnavalului", „Minciuna are picioare lungi" şi „Discipolul diavolului", studioul de teatru al Institutului de artă teatrală şi cinematografică „I. L. Caragiale" anunţă noi spectacole înterpretate de către studenţii actori din ultimul an. Aşa sînt spectacolele-producţii cu piesele „Oameni care tac", „Mieiul turbat", „Cel ce caută fericirea", „Un om obişnuit" şi altele.**

● **TEATRUL „VICTOR ION POPA" din Bîrlad a prezentat în sediul teatrelor lui şi într-un scurt turneu comedia lirică „Fata cu pistrui", de Andrei Uspenski. Distribuţia, formată în majoritate din tineri actori cuprinde, în rolul titular pe Mioara Iatan alături de C. Petrican, I. Herdan, Călin Botez, Fifi Grazziani, Ulpia Muscelean, Emil Birlădeanu. Regia artistică Cristian Nacu.**

● **CEL DE AL doilea Festival internaţional de televiziune, desfăşurat în ianuarie la Monte Carlo, s-a bucurat de prezenţa unor reuşite filme produse de televiziunile sovietică, română, cehoslovacă şi ale altor ţări socialiste. Într-un comentariu recent apărut în „Les Lettres françaises" e elogiată cu deosebire adaptarea de către „Mosfilm" a comediei lui Shakespeare, „Femeia îndărătnică".**

● **SECŢIA de dramă şi comedie a Teatrului de Stat din Constanţa a pus în scenă, în regia maestrului emerit al artei, Val Mugur, comedia lui A. Baranga „Siciliana". În rolurile principale apar actorii: Const. Moriun, artist emerit, Teodora Lazăr, Dimitrie Bităng, Emil Sassu, Iolanda Copăceanu-Mugur. Scenografia aparţine lui Dan Sachelarie.**

● **TEATRUL de Comedie din Bucureşti pregăteşte o nouă premieră, „Umbra" de scriitorul sovietic Evgheni Svarţ. Piesa, care reprezintă o puternică satiră împotriva imperialismului, o demascare necruţătoare a mecanismului social al statului capitalist, va fi pusă în scenă de regizorul D. Ecrig. Decorurile vor fi semnate de I. Popescu-Udriste.**

● **TOT o piesă originală constituie şi cea mai recentă premieră a Teatrului de Stat din Arad. Este vorba de „Secunda 58" de Dorel Dorian, spectacol realizat de tînărul regizor Dan Alecsandrescu, în decorurile semnate de Traian Niţescu. Notăm din rîndul interpreţilor pe Florin Blănărescu, Dinu Cezar, Viorica Popescu-Blănărescu, Valentino Dain, Romeo Lăzărescu etc.**

● **PE SCENA sălii din strada Alexandru Sahia 76 a Teatrului „Lucia Sturdza-Bulandra" se repetă — sub conducerea regizorului Ion Olteanu — noua piesă a dramaturgului Paul Everac „Costache şi viaţa interioară", dramă şi comedie în 3 acte şi 6 tablouri. Scenografia viitorului spectacol va fi semnată de Liviu Ciulei.**

Cinci ani de activitate

Teatrul de estradă din Ploieşti se află în preajma unui important eveniment: în luna aprilie va împlini cinci ani de activitate.

— **În decursul acestor ani am prezentat un număr de 6 premiere, realizînd totodată spectacole speciale pentru sate, dînd reprezentaţii în toate raioanele,** — ne-a declarat regizorul Alexe Marcovici. **Colectivul nostru a făcut, în 1961, un număr de 200 de deplasări, dintre care 150 în mediul rural. În anul acesta ne-am propus ca numai în primul trimestru să jucăm în 40 de comune din raionul Ploieşti. Primele spectacole au şi avut loc.**

Cu prilejul împlinirii a cinci ani de activitate Teatrul de estradă din Ploieşti pregăteşte o nouă premieră, Spectatorii din întreaga regiune aşteaptă de pildă reprezentaţii cu „Apus de Soare", cu care încă nu s-a făcut nici o deplasare.

Victor MATEI

REFLECTOR

Un anumit spectator

Mă adresez dumitale, deşi nu mă cunoşti, cu rugămintea de a citi pînă la capăt rîndurile acestea şi dacă se poate, după aceea, să meditezi puţin la ceea ce am să-ţi spun...

Iubeşti ca şi mine cinematograful şi pentru asta invoci în discuţii vechimea pasiunii: prima oară ai mers să vezi un film la 5 ani şi 2 luni. De atunci n-ai mai părăsit săptămînă de săptămînă mirajul imaginilor zburătoare, sosite pe un fir de lumină şi însufleţite de un ecran imobil.

E drept că mai demult erai vrăjit de cavalcadele nesfîrşite surprinse în Texas şi că tremurai la fiecare foc de revolver scăpat prin generoasa teavă de pistol a Mascatului sau a lui Zorro. Cînd cele 43,543 de filme de cowboy văzute le-au plictisit, gustul dumitale a cîrmit puţin spre ceea ce anunţau cu litere mari afişele spectrale, tipărite în culori mov şi verde tenebros: „Mister, groază, senzaţie". Între Frankenstein, mireasa lui şi seria lui Mr.Motto, între fantomele americane, tîrîte în creier pe sub scîrţîitoare, cum numai la cinematograf scîrţîie uşile şi urmăririle cu automobile supersonice, nu aveai prea mult de ales. Nervii dumitale trebuiau bicuiţi şi rachiul din pelicula făcea să-ţi crească tensiunea inimii, lucru recomandat de doctori. Numai că an de an răbdarea se tocea şi-ţi surîzea aşteptată la actul al 64-lea se trăda prea devreme. Aproape toţi inspectorii de poliţie erau criminali şi bănuitul se dovedea mai totdeauna un gentlemen în cele din urmă. Pasiunea dumitale era trădată şi pentru că nici filmele istorice nu te mai satisfăceau aşi declarat prietenilor că abandonezi pasiunea pentru cinematograf.

Promisiune deşartă, pentru că de fumat, de mîncat seminţe şi de dormit nu ne putem dezvăţa. Primenirea ecranelor noastre ai întîmpinat-o cu rezerve. Gustul dumitale era exersat. Numai că curiozitatea celor din jur te chinuia şi aveai remuşcări. Ai încercat odată, de două ori. Prea mulţii soldaţi simpli, cu dramele lor provocate de război, te deranjau, pentru că, mărturiseai cu candoare, „nu mai vrei să ştii de astea", deşi pe pînză, îţi se năzare viaţa altora.

Ai să mă întrebi de ce-ţi fac un astfel de rechizitoriu, de ce nu mi-am găsit ceva mai bun de întreprins. Este drept că gustul nu este asemănător la toţi oamenii („ar fi monoton". spui) dar te-am observat de cîteva ori şi nu pot să nu trag unele concluzii. Teştiu unde te înghesui şi mi se face milă de timpul dumitale. Cînd au sosit „Vikingii" n-ai dormit o noapte întreagă, ca nu cumva să-ţi ia altul înainte la casa de bilete. Iubeşti senzaţionalul, o ştiu, deşi eşti tef de birou la comptabilitate. Şi îţi se dea voie, cînd mi, să ieşi dintre cifre şi situaţii şi să-ţi dorească să bei sînge dintr-un craniu. Treaba dumitale!

Iubeşti muzica, şi la „Ultimul meu tango" ai fost de 9 ori. Ai aplaudat, ai dat din picioare, ai exclamat, ai ţîţiit de drăgoste ori de cîte ori Sara Montiel apărea în prim plan. Nu m-am amestecat deşi după gustul meu. în afara unor melodii frumoase, filmul era ieftin şi dubios. Cînd ai auzit că nu mi-a plăcut, mi-ai scris rînduri indignate şi i-ai îndemnat şi pe prietenii să facă la fel. Toate le-am înţeles, dar ultima oară s-a întîmplat un lucru care m-a revoltat.

Ai intrat să vezi „Insula" şi după 5 minute ai început să te enervezi. De la exclamaţia docilă: „Ce-i asta?" şi pînă la impacientarea cavalină, cu lovituri de placheuri în duşumea. mi-ai turburat liniştea. Nu mai încăpeai în pahton şi în fotoliu, am crezut că o să mori de exasperare şi rîsul inconştient cu care ai condamnat această capodoperă m-a hotărît să-ţi scriu rînduri indignate.

Că nu te lasă educaţia dumitale „estetică" să înţelegi unele lucruri, asta e o treabă personală, dar îţi cer un singur lucru: atunci cînd nu mai poţi să suporţi arta, ieşi din sală în vîrful picioarelor! Nu te obligă nimeni să stai, dar respectă-i pe ceilalţi. Atît.

Fără salutări, al dumitale,

Eugen BARBU

ÎN FOARFECELE CENZURII

Un număr recent al săptămînalului francez „Les Lettres francaises" consacră mai bine de două pagini filmelor interzise de cenzura franceză sub pretextul absurd că „orice film de propagandă ideologică nu poate primi autorizaţie, măsura nefiind dictată decît de riscul (sic!) pe care acest gen de producţii îl prezintă pentru ordinea publică", după cum declară ministrul francez al informaţiilor Louis Terrenoir. Ridiculizînd această explicaţie la adăpostul căreia se ascunde persecutarea cineaştilor progresişti şi a filmelor care spun adevărul, cunoscutul critic şi istorie de cinema Georges Sadoul enumără o serie de filme care, potrivit bunului plac, sînt oprite să vadă lumina ecranului:

● **„Moranbong"** de J. C. Bonnardot şi Armand Gatti (scenarist), interzis definitiv în poiida invitelor sale calităţi artistice,

● **„Micul soldat"** de J. L. Godard, care înfăţişează consecinţele războiului din Algeria ascuns timp îndelungat de cenzură, care se străduie să afle adevărul şi sfîrşeşte prin a refuza să execute ordinul de ucidere.

● **„Cuba da!"** documentar de lung metraj de Chris Marker zugrăvind realităţile vieţii poporului cuban după răsturnarea dictaturii lui Batista, entuziasmul revoluţionar şi eroismul acestui brav popor care i-a zdrobit pe intervenţionişti.

● **„Să nu ucizi"** de Claude Autant-Lara, prezentat cu mare succes la Veneţia anul trecut dar interzis pînă şi în Italia sub presiunea diplomaţiei a guvernului francez. Acest film zugrăveşte procesul de conştiinţă al unui om chemat să îmbrace uniforma militară pentru a merge să ucidă în Algeria.

● **„Secţorul poştal 89.098"** al cărui autor Philipp[illegible] fost ei însuşi rănit în Algeria.

● Se adaugă filmelor franceze de mai sus, **„Viridiana"** al filmului spaniol de Luis Bunuel, distins cu Marele Premiu la ultimul Festival Internaţional al Filmului de la Cannes dar interzis la cererea lui Franco.

După cum se vede, victimele cenzurii nu sînt nici producţiile vest-germane care proslăvesc vitejia ofiterilor S.S. în cel de-al doilea război mondial şi nici acele filme americane care propagă desmăţul twistului sau imoralitatea. Pe cît de ciudată, pe atît de străvezie apare în lumina acestor interziceri noţiunea de ideologie în dicţionarul autorităţilor franceze! Cît priveşte grija pentru „ordinea publică" ea a trecut — după cum prea bine se ştie — în mîinile O.A.S.-ului care, ce e drept, nu lichidează cu foarfeca cenzurii ci mult mai simplu şi definitiv, cu... explozibile!

E. A.

BIBLIOTECA CENTRALĂ
SIBIU

CONCURSUL SPORTIV CU PREMII ORGANIZAT DE „MAGAZIN"

Condițiile de participare în pagina 5-a

Proletari din toate țările, uniți-vă!

magazin

ANUL VI — Nr. 229 • Sîmbătă 24 februarie 1962 • 8 pagini — 1,50 lei

Luni are loc la cinematograful „Patria" din Capitală premiera noului film romînesc „Străzile au amintiri", inspirat de lupta eroică a comuniștilor împotriva fascismului. Filmul, realizat după un scenariu de Dimos Rendis și Ioan Grigorescu, în regia lui Manole Marcus, numără printre interpreți pe tînăra artistă Maria Dumitrache, (în clișeul nostru).

Fotografia : Mihai POPESCU

CUMĂTRA VULPE ARE OASPEȚI DIN DEPĂRTĂRI

Fotoreportaj la „Colțul zoologic" de la Băneasa

Ca în fiece iarnă, și acum cînd s-au așternut troienele, s-a gătit cumătra vulpe de [illegible] nouă. Uite-o și pe cea cu șase roșcovi! Uite-o cu ei cum se joacă! Uite-o cum îi învață — săgeată de foc, — pe covorul imaculat de nea, îi iartă păcatele și îi uită poreclele deloc măgulitoare.

...Și s-a gîndit vulpea noastră să dea o sindrofie. Dar pe cine să poftească, ce bucate să gătească? Cine știe ce gusturi și obiceiuri or fi avînd suratele ei de prin ținuturi îndepărtate? Cui să-i ceară sfatul? Bineînțeles lui Ion Bot, îngrijitor la grădina zoologică din pădurea Băneasa și cunoscător în materie.

Se știe că neamul vulpilor este numeros și felurit, iar podoaba lor hibernală o deosebește după meleag.

În ziua sorocită au început să sosească invitații de peste mări și țări, care de care mai gătiți. Iat-o, în fotografia de sus, pe Țuki vulpea noastră, întîmpinîndu-i cu o plecăciune : bucuroși de oaspeți !

Din Nordul Asiei au venit vulpile platinate (fotografia 2) cochete cu ochi mig-dalați și cu spicul blănii închipuind o aură : făpturi coborîte parcă dintr-un basm.

Iar aceste egrete vii (fotografia 3), sosite din Canada, sînt vulpile argintii — ținta privirilor invidioase ale altor femei.

Printre ultimele au descins vulpile polare (fotografia 4). La vederea lor, amfitrioana și-a spus : „Noroc că am pregătit o serioasă provizie de pește, că n-aveam cu ce să le tratez".

Să le urăm petrecere frumoasă !

Eleonora MIRCEA

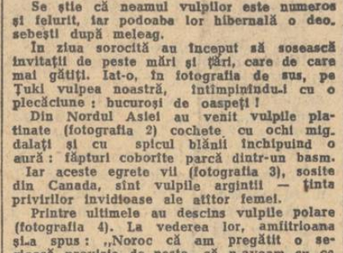

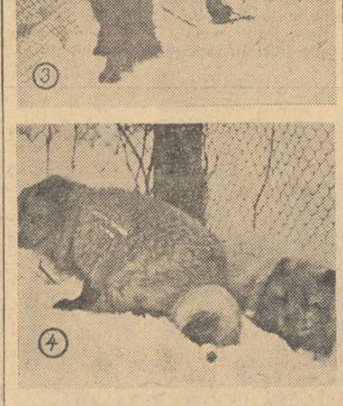

Din sumar:

SPECTACOLUL MAGAZIN
O pagină specială cu noutăți cinematografice

AL. DAVILA.
Evocare de Radu POPESCU

Mica bibliotecă „Magazin"
PODUL
Schiță de N. CIUKOVSKI

A ÎNCEPUT SEZONUL DE FOTBAL
Suită de caricaturi de Rik AUERBACH

MAGAZIN MEDICAL
Tusea și calmantele

CICLIȘTII ROMÎNI SE PREGĂTESC PENTRU EDIȚIA A XV-A A „CURSEI PĂCII"

VIITORI MUZICIENI

SFATURI — MODĂ COSMETICĂ — GOSPODĂRIE

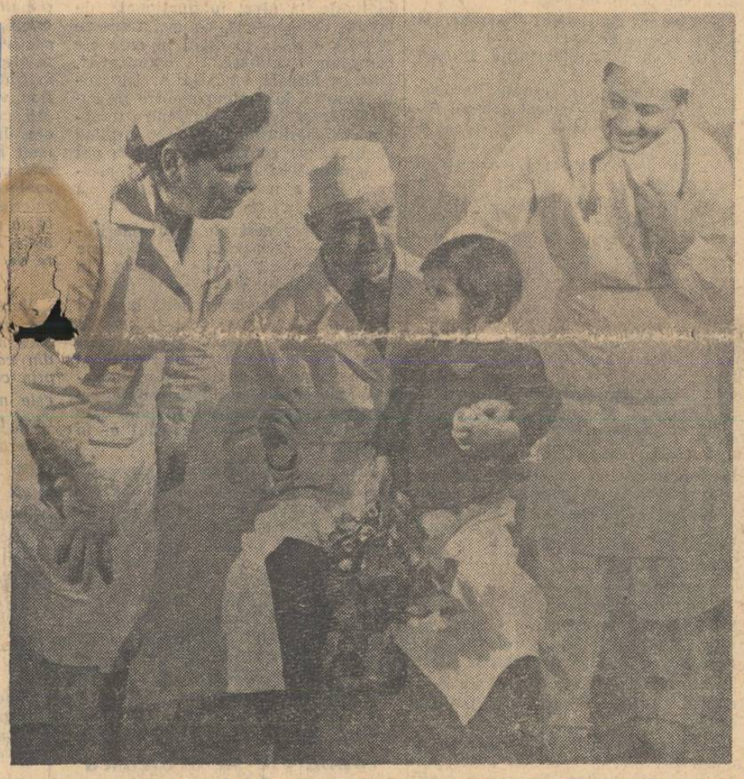

— Iar „injecție" ? — Nu, Gabriela, numai o fotografie împreună cu dr. Virginia Ioan, prof. Voiculescu și dr. Predescu.

AICI, SĂNĂTATEA E CONTAGIOASĂ!

SCURT POPAS LA „SPITALUL DE URGENȚĂ"

...Rada Zgaroi a îmbrăcat uniforma de spital numai de cîteva luni. Pînă atunci însă, Rada Zgaroi era numai pacienta cu același nume internată în comă. O comă provenită în urma unei hepatite epidemice...

Acestor oameni, treji în fapt de noapte, li se văd numai ochii. Ochii și mîinile. Restul e alb. Și în mijlocul acestui cîmp de zăpadă, apare o pată roșie. Sîngele care țîșnește e ca scîncetul noului născut. Nu e prea tîrziu ! Metronomul regulat al inimii, care și-a reînceput neobosita-i cărăușie, e prima dovadă. Cu un gest ca de sfîrșit de ritual, oamenii în alb își ridică apoi mîinile cu palmele în sus, dînd fetelor în alb, care-și făcuseră apariția, dezlegarea : omul adus cu ultimul licăr de viață în trup, poate fi trimis acum spre somn. Un somn din care se va trezi cu obișnuitul :

— Unde mă aflu ?

O statistică a vieților redate numai într-o singură noapte, la spitalul care deține recordul — „Spitalul de urgență" — e impresionantă. Dar cine se mai gîndește la cifre, cînd ascultă bătăile unei inimi, care cu cîteva ceasuri în urmă părea a-și număra ultimile cadențe ? Și care spital nu cunoaște graba caracteristică ce întîmpină sirena binecunoscutei mașini albe ?

Maria PREDUȚ

• *(Continuare în pag. 4-a)*

UN FILM „FĂRĂ CER"

CU REGIZORUL MIHAI IACOB despre noul film romînesc „CELEBRUL 702"

Ștefan Ciubotărașu și Radu Beligan într-un cadru din filmul „Celebrul 702"

Un condamnat la moarte este dus la scaunul electric. Însoțit de gardienii închisorii, prin fața lui defilează celulă după celulă, ușile grele care se închid în urma lui odată pentru totdeauna. Un simplu contact și inima condamnatului s-a oprit.

— A fost 702 — își notează medicul închisorii.

— Nu, abia urmează. 702 mai are de trăit nouă minute.

Nouă minute înseamnă însă mult în „țara tuturor posibilităților". Controlîndu-și ceasurile, doi gangsteri așteaptă nerăbdători ca să se convingă că într-adevăr condamnatul cu numărul 702 nu va mai putea să facă nici o destăinuire care să-i pună în pericol.

Dar Kid Sandman nu trebuie sacrificat încă. De la el se pot stoarce pentru editura „Books and Books" pagini de mare senzație, scrise de mîna unui condamnat la moarte. Pentru fiecare pagină de roman, o zi de viață, acesta este tîrgul venal, datorită căruia 702 continuă să trăiască, devenind „celebru".

— Cît timp însă ?

— Atîta numai cît profiturile edi-turii care îi tăpărește amintirile, sînt încă în creștere, atîta vreme cît numărul crimelor este încă destul de mare în fiecare pagină a romanelor lui — ne precizează regizorul Mihai Iacob.

— Filmul se menține în limitele piesei lui Al. Mirodan ?

— Da și nu. Mai mult nu, căci nu este vorba de un spectacol filmat. Dimpotrivă, traducerea — dacă putem spune așa — a piesei pe ecran (la care am lucrat împreună cu Al. Mirodan) a fost făcută pe ideea folosirii mijloacelor celor mai expresive, specifice ecranului, pe jocul cinematografic al actorilor, pe eliminarea unei bune părți din convenționalismul scenei. În film apar personaje și momente noi; s-a conturat mai bine personajul principal; Kid Sandman este un simplu vagabond care nu a comis nici o crimă, victimă însă a lumii descompuse în care trăiește, victimă în cele din urmă a bandei de gangsteri din care a făcut parte. Poate și de aceea pînă a ajunge la formula artistică cea mai potrivită ecranului, am încercat cinci variante diferite.

Gh. TODIRAȘ

• *(Continuare în pag. 8-a)*

Misterul coloanelor de la Varna

Călătorul care vizitează Bulgaria prietenă, are prilejul să admire unul din cele mai năstrușnice jocuri ale naturii : stalactitele sub cerul liber.

La vreo 20 de kilometri de Varna, pe un teren accidentat, acoperit cu nisip, se înalță vreo sută de coloane de piatră, asemănătoare stalactitelor din peșteri, pe care localnicii le numesc „pobitite kamani", adică „pietrele bătute în pămînt".

Forma lor e cilindrică, înălțimea de 5—6 metri, iar diametrul de 50 de cm pînă la trei metri.

Stau fie singuratice, fie în grupuri, aliniate în direcția nord-sud. Aceste coloane sînt formate din gresie calcaroasă care, de la suprafață spre interior, devine tot mai poroasă și mai spongioasă.

De peste o sută de ani, geologii și arheologii se străduiesc să dezvăluie originea acestor formațiuni. Presupuneri s-au făcut cu nemiluita. Dar adevărul a ieșit la lumină de-abia de curînd, datorită muncii asidue depusă de oamenii de știință bulgari.

Ruinele unei cetăți sau dalta naturii ?

Primul care s-a preocupat de „pobitite kamani" a fost istoricul, arheologul și scriitorul rus Viktor Tepliakov. Prin 1829, el a văzut coloanele de lîngă Varna care l-au impresionat profund.

Umblînd multă vreme printre ele, se întreba dacă aceste coloane nu sînt rămășițele unor construcții antice grandioase. Răspunsul care singur și-l dădea era : „Pot fi oare opera mîinilor omenești aceste coloane

Radu NOR

• *(Continuare în pag. 4-a)*

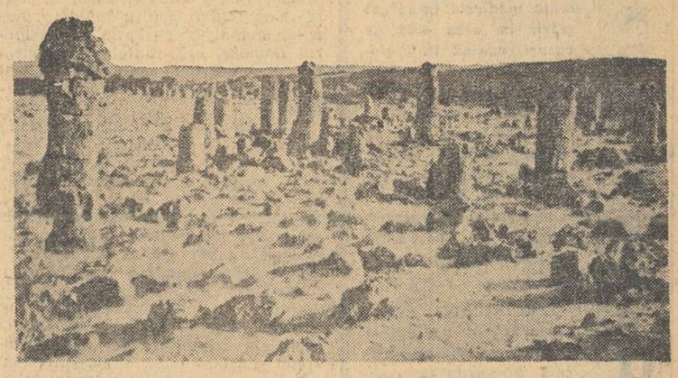

Vedere a stalactitelor în nisip aflate pe un teren accidentat lîngă Varna.

Citiți în curînd în „Magazin"

CERCETĂTORUL NICOLAE DRAGOTA ȘI STAȚIUNEA EXPERIMENTALĂ AGRICOLĂ DIN RUDĂRIA

(Reportajul în pagina 3-a)

DE PRETUTINDENI ★ DE PRETUTINDENI ★ DE PRETUTINDENI ★ DE PRETUTINDENI

ÎN ARHIVELE de artă teatrală, muzicală și cinematografică din Leningrad s-au descoperit de curînd 15 scrisori necunoscute pînă acum ale lui Grieg. Scrisorile erau adresate de marele muzician norvegian, pianistului și dirijorului rus Aleksandr Siloti.

●

O CARTE poștală, expediată cu 47 de ani în urmă, în timpul primului război mondial, de către un combatant din estul Franței, a ajuns la Oberostendorf în Germania occidentală. Georg Kaltenmeier adresase această scrisoare logodnicei sale cu care s-a și căsătorit mai tîrziu. Între timp, amîndoi au murit și cartea poștală a parvenit fiicei lor, Maria, în vîrstă de 40 de ani.

●

O BAZĂ aeriană a S.U.A. din California de sud este înconjurată de păduri și mlaștini de nepătruns. Aici cerbii sălbatici se simt atît de liberi, încît în timpul nopții vin pînă la aeroport, împiedică manevrele trupelor, împiedică decolarea sau aterizarea avioanelor. Ce-i de făcut? Iată ce mijloc s-a găsit: se reproduce artificial mirosul de leu. Acest miros este împrăștiat pe aeroport în jurul pistelor betonate și astfel cerbii nu mai îndrăznesc să vină acolo.

●

ÎN ULTIMELE luni ale celui de-al doilea război mondial, din lagărul morții, Auschwitz, a fost trimisă în Germania Ana Bociarova, soția unui ofițer sovietic aflat pe front. Fetița ei, Ludmila, a rămas însă în lagăr. După sfîrșitul războiului, Ana Bociarova împreună cu soțul ei au pornit să-și caute fetița. Au căutat-o timp de 16 ani. Drept singur semn de recunoaștere aveau numărul pe care fasciștii i l-au tatuat fetiței pe mînă: 70.072. Mama își amintea cu precizie acest număr întrucît ea avea tatuat pe mînă nr. 70.071. După mulți ani de căutări, Crucea Roșie din Uniunea Sovietică a reușit să descopere pe fata Bociarovei. Părinții au primit fotografia și adresa fiicei lor, Ludmila, care a rămas la Oswieczin (Auschwitz) unde și-a găsit părinți polonezi care au crescut-o, au trimis-o la școală și unde, de altfel, s-a și măritat.

●

BIBLIOTECA de stat „V. I. Lenin" din Moscova întreține legături cu 78 de țări, pe baza unui cuprinzător schimb de cărți și reviste. În afară de aceasta, biblioteca primește cărți din partea a 2536 organizații și instituții.

●

OAMENI de știință din Uniunea Sovietică lucrează în prezent la elaborarea unor metode pentru a accelera creșterea puilor. Astfel, ei au descoperit o plantă care, adăugată la hrana puilor nou născuți, face ca în timp de două luni puii să devină găini „mature".

●

FORMULARE cu o lungime de 141 m. trebuie completate în Germania occidentală pentru a se putea începe lucrul pe un șantier comunal de construcții de locuințe. Acest chestionar, record al birocrației, a fost stabilit de Asociația pentru construcții de locuințe din Mindelheim.

●

O FIGURĂ jalnică, cu ghete rupte, cu un palton vechi pe el — așa l-au cunoscut concetățenii pe bătrînul Hermann Idle din orașul Narbeth, în Anglia. De curînd acesta a murit în vîrstă de 89 ani, lăsînd o moștenire neobișnuită: 118 viori. Cu uimire s-a descoperit că cinci instrumente poartă prețioasa inscripție: „Antonius Stradivarius, Cremona".

●

NAVA sanitară „Robert Koch" a combinatului de pescuit din Rostock, construită în 1956, a oferit pînă acum asistență medicală în largul mării în vreo 4000 de cazuri, venind în ajutorul unor nave ale R.D. Germane sau sub pavilion străin. Nava este înzestrată cu o sală de operații modern utilată, cu un aparat Roentgen, un cabinet stomatologic și mai multe laboratoare, alcătuind o adevărată „policlinică plutitoare".

●

SPECIALIȘTII unguri au construit un aparat portativ cu ajutorul căruia înregistrarea electrocardiogramei se poate face la telefon. Aparatul care are mărimea unei cărți obișnuite, transformă impulsurile mușchiului inimii în oscilații sonore și le transmite prin telefon la orice distanță. Datele transmise prin cablu sînt înregistrate de electrocardiograful celui mai apropiat spital. După analiza lor, spitalul comunică prin aceeași linie telefonică și în regiuni îndepărtate rezultatele electrocardiogramei.

DJAMILA BOUPACHA

Djamila Boupacha este o tînără fată din Algeria. De peste doi ani ea se găsește arestată. La început s-a aflat pe mîna autorităților militare franceze din Algeria iar mai tîrziu ea a fost încarcerată în Franța. Povestea îngrozitoare a Djamilei Boupacha este astăzi binecunoscută opiniei publice mondiale. Este povestea unei crime îngrozitoare, a uneia din numeroasele crime comise în Algeria, a unei crime despre care s-au putut afla unele amănunte. Cîte alte și numeroase, și nu mai puțin îngrozitoare, nu au fost însă săvîrșite fără să se fi aflat nimic...

Dar iată, pe scurt, istoria acestei crime. Ea a fost pe larg înfățișată opiniei publice din Franța într-o carte recent apărută sub semnătura cunoscutei scriitoare Simone de Beauvoir și a avocatei Gisèle Halimi. Apărută sub titlul „Djamila Boupacha" cartea este un violent act de acuzare la adresa războiului colonialist din Algeria și împotriva nenumăratelor crime săvîrșite de-a lungul anilor de autoritățile și trupele colonialiste.

În noaptea de 10 spre 11 februarie 1960, o tînără fată algeriană a fost arestată împreună cu tatăl ei. Pentru a o sili să „recunoască" săvîrșirea unui fictiv act de terorism, anchetatorii — nouă la număr — au dezbrăcat-o și au supus-o la o serie de torturi groaznice. Fata nu recunoștea, nu putea recunoaște ceea ce ea nu săvîrșise. Zi de zi ea continua să fie torturată prin metode pe cît de rafinate pe atît de barbare. Neobținînd nimic, călăii au recurs la ultimul lor act de sadism. au maltratat-o violent și au violat-o cu ajutorul unei sticle de bere, pe care i-au împlintat-o în pîntece. După ce au continuat s-o tortureze încă 33 de zile, „anchetatorii" au obținut în sfîrșit ceea ce doreau: ajunsă la capătul puterilor, dorind în primul rînd să scape de groaznicele torturi la care a fost supusă, Djamila a „recunoscut". Fiind în posesia „mărturisirii" smulse cu mijloacele arătate mai înainte, călăii au dat-o pe mîna „justiției". La 15 martie 1960 ea este înaintată judecătorului de instrucție. La primul interogatoriu care i s-a luat ea a descris chinurile la care a fost supusă. Aceste declarații figurează în primul proces-verbal al primei interogări.

Solicitată să o apere pe Djamila în fața Tribunalului militar din Alger, avocata Gisèle Halimi a reușit să obțină amînarea judecării și a depus o plîngere împotriva torturilor la care fusese supusă clienta sa. Acuzata s-a constituit parte civilă și a devenit din acuzată acuzatoare. Declanșînd această bătălie de procedură (fără nici o șansă aparentă de reușită) avocata a cîștigat însă timpul necesar pentru aduce faptele la cunoștința opiniei publice și a împiedica astfel „dispariția" Djamilei.

Gisèle Halimi a reușit să iasă învingătoare din această primă parte a luptei procedurale. Înainte de judecarea fondului procesului intentat Djamilei trebuia deci făcută lumină în chestiunea torturilor, trebuiau descoperiți, călăii, trebuiau stabilite responsabilitățile. Djamila a fost mutată de la locul de detențiune din Algeria la închisoarea din Rennes, pe teritoriul Franței. Printr-o hotărîre din 15 decembrie 1960, Curtea de Casație din Franța a luat din competența Tribunalului din Alger judecarea procesului și a predat dosarul judecătorului de instrucție din Caen, Chausserie-Laprée. Repetăm: aceasta a constituit o importantă victorie pentru cei ce luptau în vederea descoperirii și pedepsirii vinovaților.

În momentul de față situația se prezintă în felul următor: Judecătorul de instrucție din Caen a executat cu rigoare toate prevederile legii în vederea rezolvării problemei care i s-a încredințat. Djamila a povestit în amănunțime chinurile la care a fost supusă. Ea a furnizat toate amănuntele care să permită să se facă lumină. În ziua în care judecătorul de instrucție a considerat că dosarul cuprinde toate elementele care să permită să se tragă concluzia că Djamila a fost cu adevărat torturată, el a cerut la Alger să i se comunice o serie de documente și fotografii care să permită identificarea criminalilor. Autoritățile au refuzat însă trimiterea documentelor cerute.

Judecătorul de instrucție a mai încercat și o altă cale. În fața cererilor care i-au fost prezentate Ministerul de Război a fost nevoit să accepte o confruntare între Djamila și persoanele pe care le va indica judecătorul. Pentru ca aceste persoane să se prezinte în fața justiției, ministerul a pus însă condiția furnizării unor date precise cu privire la starea civilă, adresa, unitatea etc., etc. Informațiile cerute de minister au fost furnizate autorităților militare încă de la 13 februarie 1961. Însă nici pînă astăzi ele nu au fost primite!

Reiese cît se poate de clar că autoritățile nu doresc cu nici un chip să se treacă la pedepsirea vinovaților. Aducerea acestora în fața tribunalului ar permite, de bună seamă, să se descopere și o serie de alte fapte și să ducă și la inculparea altor persoane.

Adevărul nu poate fi însă ascuns. Chiar dacă se va reuși mușamalizarea procesului, chiar dacă autorii materiali ai torturilor vor scăpa nepedepsiți, opinia publică internațională cunoaște prea bine pe autorii morali ai groaznicelor crime săvîrșite în Algeria: cercurile colonialiste.

Cinismul criminalilor e fără margini. Ei au fotografiat această tînără fată algeriană după ce au dezbrăcat-o și după ce au legat-o. Fotografia a fost făcută înaintea începerii torturării ei.

În legătură cu cazul Djamilei Boupacha reproducem mai jos cîteva fragmente din cartea scrisă de Simone de Beauvoir și Gisèle Halimi. Fragmentele reproduse se referă la întîlnirea care a avut loc între membrii „Comitetului pentru salvarea Djamilei Boupacha" și președintele așa-numitei „Comisii pentru apărarea drepturilor cetățenești", domnul Patin.

Djamila Boupacha **Desen de PICASSO**

În fragmentul reprodus, avocata Gisèle Halimi povestește scena întîlnirii dintre Simone de Beauvoir, Germaine Tillon, Anise și Andre Postel-Vinay, Gisèle Halimi, adică membri ai „Comitetului pentru salvarea Djamilei Boupacha" cu Patin și consilierul Damour, președintele și respectiv un membru al amintitei „Comisii pentru apărarea drepturilor cetățenești".

Întrevederea a avut loc la sugestia ministrului de justiție.

★

„A vorbit mai întîi Germaine Tillon. Ea s-a referit la vizita pe care am făcut-o la ministrul justiției și, așa cum a procedat în fața domnului Michelet, a explicat și aici necesitatea scoaterii „afacerii Djamila" din competența tribunalelor algeriene.

„Am văzut multe cazuri de tortură domnule președinte — spuse ea. Niciodată denunțarea lor nu a avut vreun efect. Victimele nu sînt nici măcar supuse unor cercetări prealabile: polițiștii și magistrații de la Alger reprimă totul".

Domnul Patin părea că ascultă cu luare aminte expunerea Germainei Tillon.

„Iată, domnule președinte, cum timp de șase ani nu am dat în vileag nenumăratele cazuri de tortură despre care eram informată și care îmi apăsau conștiința... Astăzi, într-un caz disperat m-am asociat „Comitetului pentru apărarea Djamilei Boupacha".

Președintele a aruncat o privire fugară asupra fiecăruia dintre noi, ca pentru a-și da seama din cine este alcătuit comitetul.

„Dacă — spuse Germaine Tillon în încheiere — ultimul recurs este opinia publică...".

Domnul Patin nu mai asculta... Era preocupat. În sfîrșit îmi puse întrebarea:

„Doamnă, dvs. sînteți înscrisă în baroul din Paris. Mi se pare că...".

Am precizat atunci că am fost trecută în evidențele Curții de Apel de la Paris încă în decembrie 1949. Desigur că registrele avocaților trebuie să certifice aceasta.

Domnul Patin nu a mai insistat. Soluția comodă pe care o întrevăzuse pentru un moment devenise acum imposibil de aplicat. Dar, dacă procesul se desfășura în forma cuvenită, dacă avocatul era înscris în barou, atunci oare torturile trebuiau într-adevăr calificate torturi?

Președintele refuza categoric să admită acest lucru.

„Sînt excese — spuse el. Unele excese... săvîrșite seara, în unitățile militare unde a fost deținută Djamila Boupacha. După ce pleacă ofițerul, rămîn doar soldați tineri. Știți cum sînt... novici..."

Nu înțelegeam bine ce vrea să spună.

Dar tot el precizează de îndată: „Sînt tinerii aceia care comit anumite abuzuri în lipsa supravegherii ofițerilor".

Întorcîndu-se spre Simone de Beauvoir, domnul Patin spuse cu o voce mai blîndă:

„Pe acești ofițeri, doamnă, i-ați făcut cu ou și cu oțet în articolul dvs. Eu i-am văzut la Alger și i-am interogat: sînt oameni bine educați".

Domnul consilier Damour dădu aprobativ din cap.

„Acești ofițeri, reluă domnul Patin — sînt gentili. Aș spune chiar că sînt de mare clasă. Unul dintre ei, pe care l-am întîlnit, este inginer agronom în viața civilă".

Simone de Beauvoir a răspuns că faptul că unii militari sînt oameni de treabă și că au o comportare absolut normală în viața obișnuită, nu exclude posibilitatea ca ei să devină, în anumite împrejurări, călăi odioși.

Domnul Patin a încercat atunci să ne intimideze. „Pe de altă parte — spuse el pe un ton mereu egal — dvs ați săvîrșit un delict, după cum a săvîrșit și ziarul „Le Monde"... Ați făcut publicitate unui proces constituindu-vă parte civilă. Or, legea interzice acest lucru..."

Am intervenit pentru a doua oară. I-am spus că eu i-am dat Simonei de Beauvoir actele de procedură. Am adăugat că legile care se aplică într-o problemă de drept nu pot fi aceleași și într-un caz de tortură.

Simone de Beauvoir și-a revendicat răspunderile ce-i revin: „Am făcut bine că am scris acel articol...".

Domnul Patin a adăugat liniștitor: „Nu știu dacă domnul ministru de Război va intenta proces sau nu. Se va vedea..."

Dar trebuia să readucem din nou convorbirea asupra cazului Djamilei. Am arătat că ea s-a aflat în mîinile călăilor timp de 33 de zile și că a fost supusă la chinuri îngrozitoare.

Domnul Patin a avut atunci o idee neprevăzută: „A, da, a întrerupt el. Sticla? Povestiți cum v-a spus clienta dvs. că a fost așezată?".

Am reluat relatările Djamilei:

„Ea a fost legată, pe spate".

Figura domnului Patin se ilumină și un surîs înflori pe ea: „A, da, așadar nu este vorba de un adevărat supliciu!... Ca în Indochina, de pildă?"

Noi nu mai înțelegeam nimic.

Președintele se desprinse de la masă pentru a explica mai bine: „Iată cum s-a întîmplat în Indochina. Individul era așezat pe o butelie... Ceva foarte violent... Sînt sfîșiate intestinele... În general se moare de pe urma unui asemenea fapt", adaugă el.

În tăcerea care a urmat, ne-am gîndit să plecăm. Am privit în jur: descoperirea de necrezut a „Comisiei pentru salvarea drepturilor cetățenești" ne amuți. André Postel-Vinay albise de groază. A luat primul cuvîntul, cu o voce înecată de emoție:

„Sînt „Cavaler al ordinului eliberării". Știu din spusele prietenilor mei care se întorc din Algeria că acolo se practică pretutindeni tortura. Nu pot admite acest lucru. Este necesar ca procesul Djamilei Boupacha să fie judecat în Franța".

Domnul Patin, pentru prima oară de la început păru mai puțin sigur de jocul său.

„Trebuie să se facă lumină deplină" mai adăugă André Postel-Vinay.

„Dar trebuie să se înțeleagă..." — a ezitat domnul Patin. Apoi a adăugat, cu un ton în care încerca să ne convingă: „Djamila Boupacha a fost deținută timp de 33 de zile la centrele militare fără a fi adusă spre cercetări în fața judecătorului de instrucție... E adevărat. Dar trebuie să se înțeleagă că Algerul este un mare oraș și că tocmai mulțumită acțiunii militarilor domnește ordinea acolo..."

Apoi, întorcîndu-se spre mine, precizează: „Dacă avocatul intervine... se întîmplă mai adesea că deținuții sînt omorîți și nu traduși în fața justiției. Ce doriți de fapt?"

Nu m-am mai putut stăpîni și m-am ridicat brusc:

„Dacă justificați torturile și execuțiile..."

„Nu-mi atribuiți cuvinte pe care nu le-am spus" — strigă domnul Patin, ceva mai palid decît pînă atunci.

Acum domnul Patin părea trist, se simțea ignorat: rolul său era ingrat, sarcinile sale erau apăsătoare.

„Gîndiți-vă, spuse el, nici nu sînt măcar plătit cînd mă duc în Algeria... Nu e așa, domnule Damour? Plătim din buzunar! Cheltuielile nu ne sînt restituite.

Damour interveni.

„Da, 25.000 de franci! Da! Djamila voastră ne-a costat 25.000 de franci!"

Președintele își continuă spovedania:

„Orele neobișnuite... duminicile nu ne sînt plătite!"

Aceste ultime cuvinte, înaltul magistrat le rostise cu putere, iar noi priveam uluiți pe acești demni protectori ai drepturilor și libertăților individuale. Ce puteau ei oare face? Care era însăși rațiunea de a fi a acestei comisii?

Cînd ne-a relatat despre întîlnirea sa cu Djamila l-am întrebat dacă, după cum ea propusese să se facă, a însoțit-o la centrele de tortură de la El Biar și Hussein Dey.

„Să merg în lagăre? Dar ce credeți dv.? M-aș fi expus să fiu dat afară".

Indignarea domnului Patin creștea acum din ce în ce mai mult. „Și chiar să fiu arestat! Nu e așa, domnule Damour?"

Secretarul dădu din cap aprobînd în întregime pe președintele său.

Nu ne puteam închipui că o comisie de supraveghere ar putea fi trimisă într-un lagăr de concentrare de către însuși guvernul care a înființat-o. După ce existența însăși a comisiei constituie o mistificare politică, rapoartele și anchetele sale au luat de-a dreptul caracterul unei farse.

„Comisia de salvare" în dosul sîrmei ghimpate a unui lagăr? Nu știu de ce, această imagine mi se părea stranie.

„Pe de altă parte, această Djamila Boupacha a dv. nu este prea simpatică, spuse mai departe domnul Patin. I-am vorbit timp îndelungat... Am văzut și pe tatăl său, întreaga familie". Făcu o pauză, apoi pronunță argumentul hotărîtor: „Ei nu iubesc Franța".

„După cele ce au cunoscut din partea Franței și după sticlele înfipte în pîntecele fetelor, spuse Simone de Beauvoir, nici nu-i de mirare că nu iubesc această țară".

Aplecîndu-se asupra biroului său dl. Patin începu să întoarcă filele unui dosar. Acest răsfoit zelos părea că readuce calmul în încăpere.

Apoi, pe neprevăzute, o voce calmă spuse, ca pentru încheiere: „Dacă într-o bună zi fiii mei ar trebui să facă un război în aceste condiții, nu aș întrezări pentru ei decît o singură soluție: dezertarea". Era vocea lui Postel-Vinay. Soția sa, Anise îl aprobă fără rezerve.

Domnul Patin înălță iarăși capul din hîrtii și insistă: „Nu este, într-adevăr, simpatică această fată".

Simone de Beauvoir a replicat că nu aceasta era problema; ci aceea de a se permite să aibă loc o anchetă obiectivă în urma plîngerii Djamilei că a fost torturată.

„Ea se crede o adevărată Ioana d'Arc — se încăpățînă să spună calm președintele Patin — ea vrea independența Algeriei".

Germaine Tillon se ridică, dînd semnalul de plecare.

„Toate am crezut la 20 de ani — prin 1943 — că sîntem Ioana d'Arc", răspunse Anise Postel-Vinay, întorcîndu-se din prag.

Atunci, enervat, președintele comisiei de salvare, strigă furios:

„Nu este același lucru doamnă. Dv. sînteți franceză".

Plecarăm cu fruntea sus...

Aspect de la un miting de protest al actorilor francezi de cinema împotriva actelor agresive ale O.A.S. Printre cei ce votează o rezoluție de protest se află și Brigitte Bardot.

CONCURENȚĂ PE OCEANE

— Regret, sir, dar nu vă pot satisface cererea.

— De ce? Doar știu că aveți lubrefianți...

— Într-adevăr, nu ducem lipsă, dar sînt silit să vă refuz. De altfel și nouă ne pare rău că nu ne putem vinde marfa.

— Bine, dar nu înțeleg motivul. Sîntem doar aliați. Să nu poată căpăta o navă britanică lubrefianți americani?

— Aveți dreptate, sir, însă încărcătura dv...

Acest dialog, chiar dacă nu este reprodus absolut exact, a avut totuși loc anul trecut — și încă a avut loc în mai multe porturi străine, în Panama, la Yokohama etc. — între funcționari ai companiilor americane și ofițeri ai marinei comerciale britanice. În baza unor dispoziții despre care nu doreau să dea amănunte, funcționarii companiilor americane refuzau să livreze lubrefianții necesari navelor comerciale venite în popas în aceste porturi. S-a aflat, ulterior, și motivul: vasele engleze efectuau transporturi care nu conveneau monopolurilor americane...

Aceasta este doar una din multiplele manifestări ale aprigei concurențe desfășurată pe oceanele lumii între marile companii de transporturi maritime.

„Asemenea practici sînt inacceptabile"

În urmă cu cîteva zile, în Camera Comunelor a luat cuvîntul sir Ernest Marples, ministrul Transporturilor al Marii Britanii. Vorbind despre prevederile unei legi recent adoptate în S.U.A. privind transporturile vamale, ministrul britanic a subliniat faptul că ele lovesc direct în interesele Angliei.

— Asemenea practici sînt inacceptabile, a declarat el, răspicat, în parlamentul britanic.

De ce anume stîrnește mînie în Anglia noua legislație americană din domeniul transporturilor navale?

Legea în vigoare acum în S.U.A. prevede posibilitatea ca Statele Unite să nu se mai considere legate de prețurile pentru transporturile navale fixate, la nivel internațional, de marile companii, să nu mai respecte tarifele acestea în cazul în care ele contravin „intereselor americane". Potrivit acestei legi, S.U.A. își arogă dreptul de a pune poprire pe sumele reprezentînd plata pentru transportul mărfurilor pe nave străine dacă „se va constata că acestea pot fi o piedică serioasă pe calea comerțului și a navigației maritime a S.U.A."

Noile prevederi ale legii americane privind transporturile maritime au stîrnit o furtună de proteste în rîndurile armatorilor străini, proteste care s-au amplificat pînă la nivel guvernamental. Guvernul japonez a protestat oficial împotriva acestor prevederi, instituirea unui control al S.U.A. în domeniul maritim putînd avea repercusiuni serioase asupra navigației comerciale a Japoniei, care trimite o treime din exportul ei în Statele Unite.

Subliniind în parlament inacceptabilitatea noii prevederi a S.U.A., ministrul englez Marples a arătat, în aceeași ședință a parlamentului englez, că felul în care Statele Unite impun propriile lor condiții în acordurile încheiate cu alte țări în domeniul transporturilor marine, contravin normelor dreptului internațional. El a anunțat că împotriva unor astfel de procedee, Anglia va propune o acțiune comună a mai multor țări occidentale...

Cînd nu mai e nevoie ca vapoarele să ocolească Africa

Ce a determinat Statele Unite să recurgă la promulgarea unei astfel de legi? Care a fost motivul, cu atît mai mult cu cît și înainte era în vigoare principiul „discriminării pavilioanelor", pe baza căruia mărfurile americane livrate în cadrul creditelor acordate de Banca de import-export din S.U.A., precum și în cadrul multor altor programe trebuie transportate, într-o mare proporție, de vase ale Statelor Unite? Răspunsul este destul de evident: presiunea monopolurilor aflate în concurență cu companiile maritime din Europa occidentală și Japonia. Concurența grea, care se desfășoară pe fondul adîncirii crizei care a cuprins, de cinci ani, navigația comercială a lumii capitaliste.

După ce, în timpul evenimentelor din Suez din 1956 marile societăți au avut o activitate intensă (legată de scoaterea temporară din funcțiune a canalului și de ocolul, prin sudul Africii, necesitat de transporturile Orient-Occident), din 1957 a început o criză care s-a adîncit mereu și continuă cu intensitate și acum.

Numărul comenzilor de transport s-a micșorat mereu față de capacitatea de transport a navelor. A scăzut mereu și navlul — tariful de transport. „Din 10 vase unul nu are de lucru", scria, anul trecut, o revistă străină. Construcția de nave petroliere, accelerată brusc în 1956-1957, e în continuu declin. Mereu alte vase înapoiate din cursă rămîn ancorate în porturi nemaiavînd ce transporta. Camera de navigație a Marei Britanii a anunțat că la 1 septembrie 1961 și-au încetat activitatea, neavînd ce transporta, 299 de nave engleze, cu un tonaj total de 2.549.669 tone.

Unde vor fi construite vasele norvegiene?

Criza navigației comerciale se resfrînge direct și asupra șantierelor navale din lumea capitalistă. În Anglia, comenzile șantierelor navale — cifrate în 1957 la 7 milioane tone — au ajuns la 3 milioane tone în 1960 și 2 milioane tone în 1961. Revista engleză de specialitate „Lloyd's Register of Shipping" aprecia că comenzile primite în ultimul trimestru al anului 1961 în industria navală a Angliei au solicitat doar jumătate din capacitatea de lucru a șantierelor navale britanice. La această situație contribuie masiv nu numai concurența S.U.A. dar și concurența industriilor navale din alte țări vest-europene. Vorbind despre faptul că armatorii norvegieni nu au mai plasat comenzi șantierelor britanice, ziarul „Financial Times" scria mai de mult că „vasele care nu vor fi construite în Norvegia vor fi lucrate în șantierele din Germania occidentală, Suedia, Olanda și Franța".

Piratii moderni ai secolului XX

Concurența pe oceane a marilor companii de navigație îmbracă și alte forme. Este vorba, mai ales, de așa-zisele „pavilioane fictive". Un vapor, indiferent cui aparține, indiferent pentru cine lucrează, are naționalitatea țării al cărui pavilion îl arborează și se supune legilor respectivei țări. Folosindu-se de această prevedere, numeroase companii — mai ales americane (peste 500) — își trec vasele sub pavilioanele altor țări ca Panama, Honduras, Liberia etc., în felul acesta plătind impozite mult mai reduse și achitînd salarii mai mici echipajelor. Prin astfel de subterfugii — denumite adeseori piraterie modernă — s-a ajuns ca Liberia și Honduras să figureze pe primele locuri pe lista țărilor posesoare de mari flote de transport...

★

Vapoare, tot mai multe vapoare stau nu sînt folosite. Șantiere navale care nu lucrează decît cu jumătate din capacitatea lor... Criza gravă prin care trece navigația comercială este numai o parte din criza prin care trece în momentul de față, în general, economia lumii capitaliste. Criza navigației comerciale amintește de munții de cărbune nevîndut din Ruhr, de furnalele reci din S.U.A., de mari contingente de șomeri, de racilele nevindecabile ale sistemului capitalist intrat în putrefacție.

U. VĂLUREANU

Guvernul R. F. Germane a acordat Spaniei franchiste 200 milioane mărci sub formă de „ajutor pentru o țară slab dezvoltată"...

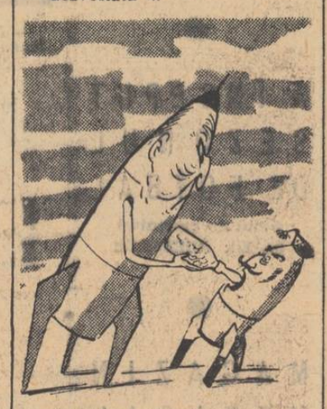

ADENAUER CĂTRE FRANCO:

— Ia puișor, că ești „slab dezvoltat".

Desen de Gh. CHIRIAC

Decorați la Bonn...

Printre decorațiile pe care le acordă guvernul de la Bonn celor considerați a fi îndreptățiți să le poarte, există și o clasă specială a „Marii cruci" a R.F.G. — cel mai înalt ordin vest-german — înființată pentru decorarea șefilor de state străine sau primilor miniștri din alte țări.

Pentru a aprecia criteriile după care sînt selecționați cei ce primesc decorația e bine să arătăm că printre ei se află și personajele mai jos menționate care, după cum se vede, au avut puțin timp... plăcerea s-o poarte.

— Dictatorul Braziliei, Getulio Vargas, a fost răsturnat de la conducerea țării și a sfîrșit prin a se sinucide.

— Mareșalul Thailandei, Pibul Songgram, a fost răsturnat și el.

— Premierul japonez Kishi, a fost nevoit să demisioneze ca urmare a manifestațiilor populare împotriva politicii guvernului său.

— Dictatorul Argentinei, Juan Peron a fost silit să fugă din țară, în fața mîniei poporului.

— Dictatorul Venezuelei, Perez Jimenez, a avut o soartă similară.

— Singerosul dictator al Republicii Dominicane, Trujillo, a pățit-o și mai rău...

— Președintele Turciei, Bayar, zace acum în închisoare.

— Premierul turc Menderes, a fost spînzurat...

Cu asemenea nume „celebre" pe lista lor de decorați, cei de la Bonn au de ce se mîndri!

Într-adevăr, cu excepția lui Batista și a lui Li Sin Man e greu să mai găsești vreunul din zbirii alungați în vremea din urmă de popoare, de la conducerea țărilor lor, care să lipsească de pe această listă.

E, fără îndoială, o performanță.

Magazin reportaj

Cercetătorul N. Dragotă urmărind experiențele sale cu Tetragonolobus purpurens

VĂ FACEM CUNOȘTINȚĂ AZI CU

CERCETĂTORUL NICOLAE DRAGOTĂ ȘI STAȚIUNEA EXPERIMENTALĂ AGRICOLĂ DIN RUDĂRIA

Din inițiativa comitetului de partid al raionului Bozovici, regiunea Banat, a luat ființă anul trecut, în comuna Rudăria, o mică stațiune experimentală agricolă, cu o suprafață de 10 ha, la care lucrează ca cercetător tînărul Nicolaie Dragotă. La prima vedere nu-ți dai seama prea bine despre ce este vorba: un singur cercetător, numai 10 ha. de pămînt? Ce fel de experimente? Așa am zis și eu la început, însă vizitînd stațiunea am avut putința să-mi schimb părerea. Am să încerc să v-o fac cunoscută și dumneavoastră.

Lucrînd în laborator

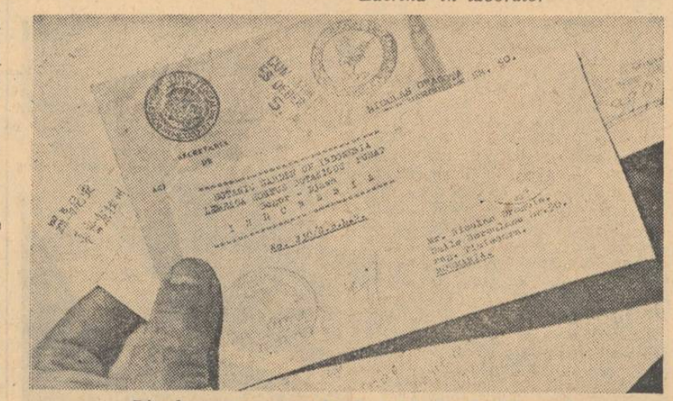

Din bogata corespondență a lui Nicolae Dragotă

Preocuparea de bază a cercetătorului din Rudăria este aclimatizarea plantelor.

Am să cer cititorului îngăduința, ca înainte de a-l duce în grădina cu loturi experimentale, să-i povestesc ce dificultăți are aici bătrînul poștaș comunal.

De cînd se știe el, factorul, nu a făcut decît să ducă consătenilor săi obișnuitele scrisori prietenești sau de familie, plicuri care nu i-au dat niciodată bătaie de cap sau necazuri. Dar nu de mult au apărut în geanta sa plicuri ciudate, cu formă și grai străin, ale căror tilcuri nu le prindea, cu ștampile multe și felurit colorate, însoțite de cîte un săculeț, ale cărui slove îți scrînteau limba.

Pînă le-a dibuit meșteșugul, le-a răsucit de mai multe ori pe o parte și pe alta, învîrtindu-se în jurul lor. Poate este vreo încurcătură, nu s-a greșit cumva adresa? Poate este vorba de alt raion, altă comună? Oare al lui Dragotă să fie — gîndea bătrînul — plicul expediat dintr-un oraș de care nu auzise nici el, nici alte capete luminate ale comunei lor: „Parc zoologique et botanique — Tsimbazaza". Și multe altele, care i-au urmat de pe continentele lumii cu numeroasele lor graiuri...

Într-adevăr, toate se opreau pe masa de lucru a cercetătorului.

În munca sa de aclimatizare a plantelor, Nicolaie Dragotă poartă corespondența cu numeroase și renumite stațiuni experimentale și grădini botanice. Primește, trimite scrisori din R. S. Uzbecă, din stațiunea experimentală pentru plante subtropicale Suhumi — R.S.S. Gruzină, Jardin botanico do Rio de Janeiro, Experimental station of Agronomy Peredai — Republic of Ceylon, cu diverse grădini botanice din Brazilia, Egipt China, Italia, Algeria, India, Republica Malgașă, Mexic etc.

Inspectînd stimulenții chimici ai embrionului de palmier.

Poate sînteți curioși cum se descurcă în toată această corespondență? Cine i-au fost profesori de limbă străină? Vă va răspunde simplu în două cuvinte: — voința și dicționarul.

A început cu una pe care a învățat-o studiind în original întreaga operă a lui Miciurin și Lisenco. Aplecat pe „Originea speciilor" a lui Darwin, a desprins tainele limbii engleze, fiecare altă limbă însemnînd și o treaptă în plus pe scara cunoștințelor sale, rodul unei neobișnuite pasiuni legată de plăpînda viață a plantelor. Astfel, franceza, spaniola, italiana, portugheza etc. și-au dat concursul pentru a-i asigura succesul muncii de aclimatizare, care nu cuprinde numai noțiuni de agronomie, ci și de fizică, geografie sau medicină.

Cîteva mostre din producția de citrice a Stațiunii

Cei care i-au văzut grădina, înțeleg adevărul spuselor de mai sus.

Se întîlnesc trei clime

Nu este o iluzie optică; aici și-au dat întîlnire trei clime: tropicală, mediteraniană și temperată, antrenate în hora vredniciei de mîinile inteligente ale cercetătorului.

Loturi experimentale cu tot felul de plante, unele ajunse la maturitate, înflorite sau nu, altele care de abia încearcă să se ridice, de un verde crud, la lumina puternică a soarelui, toate neobișnuite ochiului nostru.

Din recolta de batate.

Dacă ar putea vorbi „Tetragonolobus purpurens", nu cred că ar avea ceva de reclamat. Obișnuită cu miresmele calde de pe malurile Nilului, s-a adaptat de minune sub cerul albastru al Rudăriei. Antrenată de-a lungul a cinci ani, planta a ajuns la aceeași bogăție de frunze pline de sevă, însoțite de mici flori purpurii. Caktativ, este ideală pentru hrana animalelor. Cu o producție medie de 60 tone la ha și cu un avantaj deosebit: o scurtă perioadă de vegetație. Poate fi semănată imediat după secerișul grîului și recoltată toamna.

Să ne oprim lîngă o tăbliță, pe care stă scris: „Ipomoea Batatus" (sau cartoful mexican).

Față de cartoful indigen, cu o producție de 5-6.000 kg la ha, urîtul și contorsionatul batat poate să producă 60-70.000 kg pe aceeași suprafață.

Primită de curînd din Taşkent, extraordinara viță de vie „Vitis vinefera sativa" promite viitorului calitățile sale. Dincoace, începuturile unei alte experiențe, cu „Persia gratisima", arborele minune din Brazilia, cu roșii și ardei hibridați. Alături, pregătindu-și florile, „Citrus trifoliata" etc.

Iată numai cîteva din experiențele sale.

Explicațiile aclimatizatorului, trecînd de la o specie la alta, de la o plantă la alta, lasă se întrevadă eforturile, grija, necazurile și bucuria fiecărei reușite.

Și legătura cu practica

Paralel cu munca de aclimatizare, comunistul Nicolaie Dragotă și-a închinat anii de trudnice cercetări pasionate, practicei și necesităților raionului său, sărac în pămînt de cultură.

Bozovicenii s-au dovedit buni crescători de animale de rasă, an de an contractele lor cu Statul se înmulțesc, sporirea cifrelor pune probleme de hrană, tot mai puternică e nevoia furajelor cu foarte mare producție la hectar.

Aici ajutorul cercetătorului a fost neprecupețit.

În urma experiențelor sale, producția de iarbă a pășunilor a crescut vertiginos, oferind în același timp posibilități de extindere pe mari suprafețe.

Intrebat de planurile sale de viitor... oarecum jenat, va cita în primul rînd un studiu despre modul cum poate fi cultivat cu succes „Ipomoea batatus" și „Tetragonolobus purpurens", aceste două plante trebuind să treacă în practica gospodăriilor de stat și gospodăriilor colective.

Îi va urma un altul, despre munca sa de aclimatizare...

— Aa!... dar am uitat să vă spun esențialul. Cercetătorul Nicolaie Dragotă nu are diplome universitare, nu dispune de nici un fel de titluri academice. El este țăran. Da! Simplu țăran, care a păşit pe drumul nou deschis de partid, depășind vechile, tradiționalele îndeletniciri „țărănești" pentru o muncă științifică multilaterală, cu eforturi și rezultate.

Spre a vă convinge încă odată, v-aș invita să-i vedeți laboratorul...

Claudiu SLAVU

Un vagon ...misterios

La începutul lunii februarie a intrat în gara de nord un vagon misterios. Atașat la capătul unui lung tren, nu atrăgea atenția decît prin faptul că, multă vreme după sosirea în stație, din el nu a coborît nimeni. Cu toate acestea nu era gol, iar cel ce ar fi fost intrigat de ușile sale închise, de mutenia ce părea să domnească acolo, ar fi observat că la unele geamuri ale compartimentelor perdelele erau trase — ceea ce mărea și mai mult impresia de nemișcare și taină.

Trenul venea de undeva din țară, nu are importanță de unde; după cum se va vedea, putea foarte bine să vină din miazănoapte sau din răsărit, de oriunde există un pod peste o apă.

La un moment dat, o ușă s-a deschis și din vagon au coborît cinci oameni, cinci bărbați. Unul din ei ducea o colivie. În colivie se zgribulea o prepeliță. Coborînd, deși păreau niște călători oarecare, avînd valize în mîini, ei nu se grăbiră spre ieșire; încuiară vagonul pe dinafară. Și dacă pînă atunci pusese numai semne de întrebare și incita curiozitate, din acea clipă vagonul deveni de-a dreptul misterios, căpătă personalitate.

Aceasta este latura poetică a chestiunii, „romanțarea" după expresia unuia din cei cinci — combătută de altfel cu o admirabilă înverșunare pentru ceea ce numea el — nu știu dacă pe bună dreptate — reducerea unei încercări științifice îndrăznețe, comportînd o mare răspundere și deci multă modestie, la cîteva trăsături simplificatoare. Cu alte cuvinte, el se temea, pe de o parte, ca dezvăluirea într-un reportaj a „misterului" vagonului să nu apară ca o reclamă și, pe de altă parte, ca „romanțarea" să nu poată cuprinde întreaga valoare științifică a acțiunii lor și, astfel o nouă metodă de cercetare să apară în ochii altor specialiști doar ca o „curiozitate" oarecare, bună să satisfacă setea de senzațional a cititorilor „Magazinului".

Această grijă pentru amplasarea exactă a imaginii în ochii opiniei publice, îi definea. Și în raporturile cu presa rămîneau aceiași oameni riguroși, la care fiecare cuvînt capătă o mare greutate. Din preocupările lor lipsea dorința de a se vedea remarcați în paginile ziarelor și aceasta ridica munca și gîndirea lor la o mare înălțime, care mă umplea de respect. S-ar putea numi și asta o laudă. Nu e. Reporterul, găsind în viață oameni înzestrați cu acest plus de demnitate care înnobilează atitudinea față de muncă, numită de noi în mod curent socialistă, ar greși dacă n-ar afirma bărbățește, cu sobrietatea necesară, dar și cu pasiunea necesară, aflarea lor. Ei au mers atît de departe, încît au condiționat dezvăluirea secretului din vagonul „misterios" de ignorarea numelui lor. Nu voi sufla un cuvînt despre aceasta. Îi voi numi, pur și simplu, „cei cinci".

O locomotivă a tras vagonul misterios la „Uzinele Griviția Roșie", pentru revizie. Apoi din interior au fost scoase numeroase aparate în carcase metalice sau în învelișuri de lemn galben, lustruit, cabluri electrice, cutii negre, cilindrice, din ebonit, conținînd filme de dimensiuni neobișnuite. Cu asta încă n-am făcut nici un pas înainte în lămurirea misterului. Poate vizita în interiorul vagonului să ne dezvăluie ceva. În interior, vagonul arăta destul de ciudat, cum era și de așteptat — o încăpere s-ar fi putut numi sala laboratorului, o alta, biroul de lucru al celor cinci, sau sufrageria, salonul. Unul dintre pereți era îmbrăcat cu rafturi de bibliotecă, bucătărie, cușete de dormit, o cameră obscură pentru developarea filmelor, una destinată instalației de încălzire. Cam asta era tot. Condiția de viață a unei expediții științifice. Constatarea nu satisfăcea decît în parte curiozitatea din ce în ce mai atițată a celui ce ar fi vrut să pătrundă în tainele acestei afaceri, ca să folosim un termen consacrat. O primă lămurire s-a arătat urmărind transportul aparatelor și materialelor. Ele au fost duse într-o clădire din cărămidă aparentă, la a cărei intrare se putea citi această inscripție: „Institutul de cercetări științifice al Ministerului Transporturilor și Telecomunicațiilor".

Despre cele ce am aflat în biroul laboratorului de tensometrie electrică al acestui institut, într-o convorbire animată cu cei cinci, nu voi spune deocamdată decît puține cuvinte, la cererea lor expresă.

Vagonul staționase la capătul unui mare pod de cale ferată, cam două luni de zile. Misiunea expediției era de a aplica pentru întîia oară la noi, în cercetări de strictă specialitate la poduri (după încercări similare făcute în alte țări fără a fi duse însă pînă la capăt) una din metodele moderne de confirmare practică a justeței calculelor teoretice de rezistența materialelor — tensometria electrică, respectiv de a obține o imagine reală a tot ceea ce se petrece în elementele unui pod sau în ceea ce numesc specialiștii „bare", din clipa cînd la un capăt al lui apare locomotiva pînă cînd, la celălalt capăt, ultimul vagon îl părăsește. Imagine este cuvîntul exact, deoarece în timpul trecerii, oscilografe cu aparate speciale de filmat înregistrează tot ceea ce „simte" podul.

Descrierea metodei ar cere cititorului, o pregătire științifică destul de specializată, așa încît nu ne vom opri la ea. Vom spune numai că pe viscolele cele mari, deasupra apei acoperită de ceață geroasă, la maluri încremenită în gheață, cei cinci, cățărați la înălțimi de cîteva zeci de metri, în bătaia crivățului șuierător, pe fierul rece, făceau o operație deosebit de gingașă și de o atît de mare răspundere, încît nu e de mirare că ei vorbesc cu atîta reținere despre fiecare gest al lor: aplicau direct pe inima metalului, după o curățire laborioasă, niște mici dreptunghiuri despre care, dacă nu ți s-ar fi spus că ascund rezistențe electrice minuscule, ai fi crezut că sînt doar bucățele de hîrtie, neobișnuită la înfățișare, dar hîrtie totuși. Sute de „mărci" de acest fel, sute de receptori, ca niște degete suprasensibile, au „pipăit" podul în diferite puncte, deci sute de fire electrice porneau spre aparatele adăpostite în barăci construite pe laturi. Pe un ecran ca de televizor liliput, se puteau urmări marile evenimente ale vieții metalului. Toată această minuțioasă activitate, dusă zilnic din zori pînă la căderea întunericului și după aceea în laboratorul din vagon, se rezumă, grafic, la niște oscilații apărute după developare pe hîrtia fotografică în suluri, care se usca atunci în biroul laboratorului de tensometrie, în timp ce noi stăteam de vorbă.

În liniile mari aceasta e taina vagonului.

A mai rămas de clarificat una: ce era cu prepeliță. Într-un amurg de iarnă au găsit-o aproape degerată în preajma vagonului. Au reînviat-o, încălzind-o cu mîinile lor. Aceleași mîini care știau să aplice degete suprasensibile pe inima fierului. Au învățat-o să mănînce cu ei la masă. A fost mascota expediției. Acum stă în pensiune cîte o lună la fiecare, pînă la noua plecare.

Asupra plecării vom reveni cu noi amănunte...

H. ROHAN

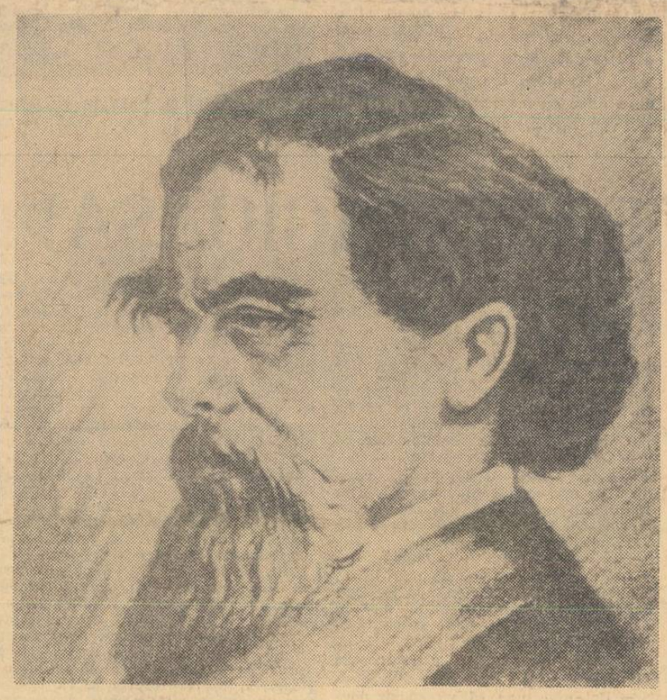

150 DE ANI DE LA NAȘTEREA LUI CHARLES DICKENS

Printre aniversările pe care Consiliul Mondial al Păcii le sărbătorește în acest an se numără și cea a marelui scriitor englez Charles Dickens.

Nu avea mici 24 de ani cînd i-au apărut primele capitole din romanul comic „Aventurile domnului Pickwick". Succesul excepțional i-a așezat de la bun început activitatea literară sub semnul unei cariere prodigioase.

Și într-adevăr vreme de 35 de ani, în care a scris povestiri, romane, însemnări de călătorie, memorii și articole, fără răgaz și fără să osenească, Dickens a rămas favoritul publicului larg, scriitorul cu „cei mai mulți cititori"

De unde această popularitate care va ajunge să rivalizeze în patrie cu celebritatea lui Shakespeare și s-o întrecă pe cea a lui Byron?

Gloria lui Dickens are un suport trainic. Umorul și sensibilitatea sa și-au dat mîna pentru a face să răsune protestul la adresa orînduirii ce îneca în mercantilism omenia, setea de libertate, puritatea sufletească.

Cunoscutul scriitor englez Chesterton, scria despre Dickens astfel: „Întreaga-i operă este luminată de reflexele revoluției".

Anglia epocii victoriene se angajase pe calea dezvoltării capitaliste. În vreme ce oligarhia financiară își întărea pozițiile, situația micii burghezii se înrăutățea iar exploatarea proletariatului devenea sălbatică.

Dickens înțelege, datorită propriei experiențe familiare, că nu e loc de iluzii într-un asemenea climat. Însă realitatea odioasă a relațiilor sociale întemeiate pe legea de fier a banului putea fi atenuată prin mijloacele umorului, în sensul că gluma sau persiflarea ușurau pe cei loviți. În atari condiții umorul, departe de a însemna evadare din real, permitea cititorului de rînd să ironizeze slăbiciunile lui proprii dar în special pe cele ale asupritorilor lui.

La Dickens rîsul combativ, sarcastic, profund demascator se îmbină cu veselia blajină și luminoasă. Efectul e tonic, încurajator, pozitiv.

Cele mai multe din operele scriitorului, de la peripețiile domnului Pickwick și ale lui Martin Chuzzlewit pînă la „Marile speranțe" și „Prietenul nostru comun" spulberă melancolia vieții împovărate de lipsuri, tragismul existenței într-o Anglie plină de contraste.

Dickens a îmbogățit patrimoniul literar cu un mare număr de personaje simpatice în care el a întruchipat și însușirile, și slăbiciunile propriilor săi compatrioți. Sînt puțini autori care se pot mîndri cu atît de numeroase creații portretistice. De la ingeniosul lacheu Sam Weller, la inimosul Oliver Twist (1838) și de la aceștia la Martin Chuzzlewit (1843) Dombay și fiul (1848) sau David Copperfield (1850) și, în sfîrșit, Pip din „Marile speranțe" cunoaștem o galerie de eroi în care Dickens a picurat cîte puțin din zbuciumul, tristețea, dar și din buna lui dispoziție.

Firește că, observator realist fiind, Dickens n-a ocolit tipurile respingătoare, burgheze, de genul lui Dombay sau Bounderby. Dar el a crezut în virtuțiile voioșiei și ale bunătății și dezvăluind aspectele crude ale traiului în capitalism a dorit să-i opună, fie și numai în imaginație, replica optimistă a rîsului. A rîsului debordant, consolator față de cei în suferință însă întotdeauna usturător pentru canalii și ticăloși.

Biografia marelui artist (1812—1870) originea sa determină și ele într-o bună măsură caracterul întregii lui opere, atît de profund națională și în același timp universală prin forța cu care fixează profiluri morale, situații, trăsături de caracter.

Pornit la drum cu bagajul de iluzii al omului ce crede în mirajul înavuțirii, Dickens asistă, copil, la ruina familiei și trăiește alături de ea o adolescență chinuită de umilințe și mizerie. Activitatea de ziarist și apoi cea de prozator va fi oglinda, sub felurite chipuri, a experiențelor triste pe care le-a trăit el însuși în contactul cu prejudecățile, ipocrizia și vulgaritatea „celor ce prosperă".

Plasticitatea și vitalitatea fanteziei dickensiene par astăzi inepuizabile. Lor le datorăm explicația cea mai întemeiată a necontenitei înnoiri a artei de povestitor și de analist a romancierului. Operele acestuia, cu toată fecunditatea sa, cîștigă mereu în adîncime critică, demascatoare. Toate laolaltă alcătuiesc o adevărată satiră biciuitoare a ipocriziei și îmbuibării burgheze, a huzurului și perfidiei exploatatorului.

Dickens a exagerat și a recurs în hiperbolă la fel ca și Shaw sau Mark Twain. Dar nu pentru a idiliza sau născoci farse gratuite ci pentru a spune cu arma umorului adevărul despre timpul său.

Faima de scriitor al „voioasei Anglii de altădată" face loc unei popularități mult mai durabile în zilele noastre.

Opera lui Ch. Dickens ajută să ne despărțim de trecut, după cum spunea Marx, rîzînd.

H. ZALIS

Bacteriofagii = microbii microbilor

Fantezia omului populase deja Luna, Soarele și alte corpuri cerești, cînd un olandez potrivi două lentile în așa fel încît, privind prin ele o picătură de apă, dădu la iveală o formă mai ciudată decît cele mai fantastice născociri scriitoricești. Stupoarea a fost totală. Nimeni nu se gîndise că o picătură de apă poate fi locuită de popoare de viețăți minuscule ce trăiesc în relații de bună vecinătate sau se războiesc între ele. După ce a trecut primul moment de surpriză a urmat o năvală entuziastă a curiozității umane către infinitul mic. La început a fost numai curiozitatea. Dar în curînd studierea bacteriilor a adus umanității o răsplată nebănuită. S-a dovedit că unele din aceste ființe, ce păreau inofensive față de om din cauza taliei lor, erau mai ucigașe decît tigrii bengalezi, fiind responsabile de multe din bolile omului. Inamicul fiind descoperit, lupta împotriva lui nu a întîrziat să se angajeze. Rînd pe rînd ciuma, holera, turbarea, sifilisul, tuberculoza etc. au fost înfrînte de om datorită cunoașterii din ce în ce mai profunde a lumii bacteriilor. Necesitatea de a pătrunde cît mai adînc în constituția microbilor a făcut ca puterea de mărire a microscoapelor să crească necontenit. Un salt în această evoluție l-a constituit descoperirea microscopului electronic. Datorită acestuia s-a văzut că nici lumea microbilor nu constituie limita inferioară a vieții. Mai mici și mai primitivi decît bacteriile sînt virusurile, niște celule omogene, capabile de a se multiplica și de a asimila dar numai în interiorul unei alte celule gazdă de la care împrumută materia și energia ei. În afara acestei celule virusul este un compus organic banal. El nu respiră, nu crește, nu se poate reproduce fără a face act de parazit.

Magazin reportaj

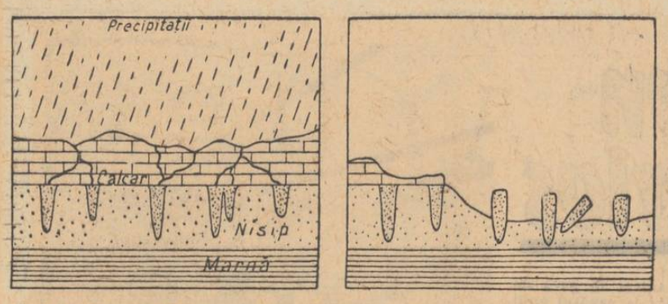

Odată cu precipitațiile, acidul carbonic a pătruns în calcar. S-a format piatră de var care a sudat gresia, formînd coloane. Treptat piatra de var și nisipul au fost spălate și au rămas doar coloanele care se prezintă azi asemenea unei păduri de piatră în nisip

Misterul coloanelor de la Varna

(Urmare din pag. 1-a)

atît de simetrice, atît de ciudate, dar atît de răsfirate în spațiu, încît contrazic imaginea oricărei clădiri? Nu sînt cumva resturile unor cariere de bazalt? Sau poate altceva?

— Doar privind cu ochii tăi această minune a naturii, îți dai seama la cîte presupuneri fantastice te îndeamnă!

Pășind într-o zi călduroasă de vară pe nisipul fin cu sclipiri aurii, te crezi în vreo regiune neexplorată a Asiei sau Africii.

— Uneori, vîntul suflînd din spre mare, răscolește nisipul. În zori de zi sau seara cînd Soarele dispare încet la orizont, coloanele de piatră aruncă umbre lungi și înguste, aidoma copacilor unei păduri împietrite. Și mai straniu îți apare peisajul în nopțile senine, cînd Luna scaldă totul într-o lumină difuză, argintie, transportîndu-te ca prin farmec printre ruinele uriașe ale unui templu străvechi.

Imense colonii de corali

Dar toate acestea-s impresiile unui profan. Specialiștii sînt de altă părere.

Geologul englez Pratt, care a trecut prin regiune în timpul războiului Crimeei, și-a exprimat părerea că aceste coloane de gresie sînt rezultatul unui fenomen de eroziune atmosferică asupra unor stînci de gresie cu conținut de calcar, existente cîndva pe aceste meleaguri.

Profesorul vienez Toula și geologul bulgar prof. Zlatorski îi împărtășeau teoriile, în timp ce învățații cehi Frații Skopit opinau pentru altceva: după ei „pobitite kamani" sînt părțile întărite ale unui masiv de gresie! Cu timpul gresia obișnuită din jur s-a distrus formînd acest teren asemănător cu un deșert, iar porțiunile din material mai dur au rămas intacte sub formă de coloane.

După savantul Erwin Lahn, acum un milion de ani, apele golfului Varna se întindeau pînă pe locul unde stau azi stalactitele. Aci ar fi existat un țărm din calcar nisipos cu incluziuni prismatice din gresie cu cuarț. Valurile mării și mai tîrziu nisipul zburător ar fi distrus calcarul, lăsînd intacte și modelînd ciudatele coloane.

Prin 1934, geologul bulgar Radev a emis o teorie năstrușnică asupra originii „pietrelor". În urmă cu multe milioane de ani, întreaga regiune nord-estică a Bulgariei era acoperită cu apă. Pe fundul acestei întinse mări eocene, trăiau în colonii anumiți corali care-și construiau adăposturi de forma coloanelor noastre. Încetul cu încetul, aceste coloane au crescut pînă deasupra nivelului apei, dar totodată partea inferioară se îngropa în nisip. După retragerea mării, nisipul a fost spulberat de vînt și de ploi, dezvelind din nou „atolii" din terțiar, actualele coloane de lîngă Varna.

Știința descoperă adevărul

Toate acestea n-au fost decît ipoteze, presupuneri mai mult sau mai puțin plauzibile.

Adevărul științific a fost stabilit de curînd de către profesorul bulgar Ștefan Boncev, după ample studii și cercetări.

Iată povestea formării misterioaselor coloane, care începe în trecutul îndepărtat al planetei noastre acum 50 de milioane de ani.

Marea eocenă, la început foarte adîncă, a îngrămădit pe fundul ei cantități masive de argilă și de marnă nisipoasă. Mai tîrziu, nivelul apei a scăzut și peste marnă s-a depozitat nisip fin de cuarț.

Procesul acesta a durat vreo 15 milioane de ani. După aceea, apele au crescut din nou și peste nisipul de cuarț s-a depus un calcar solid.

Deci în regiunea Varna, solul, după retragerea definitivă a apelor, avea următoarea configurație: jos argilă și marnă argiloasă, la mijloc nisip de cuarț și deasupra calcar numulitic solid.

Acest sol a intrat sub influența directă a fenomenelor atmosferice. Peste stînca albă s-au revărsat ploi torențiale, dizolvînd-o și făcînd să se infiltreze în stratul de nisip bicarbonat de calciu. Aci, bicarbonatul de calciu s-a transformat din nou în piatră de calcar care a sudat grăunțele de nisip, formînd o stîncă solidă.

În decursul mileniilor, în mijlocul nisipului s-au format deci coloanele ciudate de piatră, care seamănă cu stalactitele din peșteri.

Au mai trecut alte mii de ani. Stratul de calcar a dispărut fără urmă, dezvelind stratul de nisip. Acesta a fost atacat de vînturile puternice și spulberat într-un timp relativ scurt.

De atunci coloanele eliberate se oferă privirilor uimite ca o fantastică pădure din povești.

Regiunea a fost declarată „rezervație de stat" și este considerată monument al naturii.

Radu NOR

AL. DAVILA

La numai cîteva zile după aniversarea lui Caragiale, calendarul ne pune sub ochi o filă pe care stă scris numele lui Alexandru Davila. În ziua de 12 februarie s-a împlinit suta de ani de la nașterea autorului lui Vlaicu-Vodă, a dramei atît de populare, de la a cărei primă reprezentare se încheiau exact în aceeași zi, sau mai bine zis în seara aceleiași zile, șase decenii. Așadar, aniversarea aceasta este dublă...

Venind imediat după cea a lui Caragiale, evocarea lui Davila ne reține în sfera istoriei literare și a dramaturgiei noastre clasice, ba pînă la un punct, chiar în orbita directă a lui Nenea Iancu. Căci Davila a fost — întocmai ca și mai vîrstnicul, și mai marele său în toate privințele — nu numai un scriitor al teatrului, ci și un om de teatru. A fost om de teatru în mai mare măsură poate decît ilustrul său tovarăș mai vîrstnic, al cărui geniu îmbrățișa și alte domenii ale artei literare, care nu au nimic de-a face cu scena.

Om al teatrului, Davila a fost de două ori director al Teatrului Național din București, funcțiune a cărei importanță era uriașă pe acea vreme, dat fiind că Naționalul era singura instituție teatrală a țării, capabilă să joace un rol decisiv în cultura românească. Și tocmai pentru că avea această misiune și această capacitate și pentru că, avîndu-le, nu și le îndeplinea, datorită celor puternici, care-i transformaseră într-o instituție de fațadă, de inerție și de gîdilare a serbedelor gusturi și cerințe artistice ale burghezo-ciocoimii, — tocmai de aceea, Davila a avut temeritatea de a înființa un teatru particular. E vorba de faimoasa „Companie dramatică Al. Davila" — care a înfruntat teatrul ciocoimii și burgheziei retrograde și semidocte. Astfel, activitatea companiei sale țintea mult mai departe, poate, decît putea concepe și bănui conștiința celui ce o înființase și a condus-o, cu o energie, cu o pricepere și cu o dîrzenie rar întîlnite. Prin aceasta, „Compania Al. Davila" a jucat un rol cu adevărat istoric în dezvoltarea teatrului românesc din primii cincisprezece ani ai veacului nostru...

A fost, așadar, animator, organizator și director de teatru, și a fost regizor și actor, totul cu o pasiune și cu un talent care fac pe cei ce l-au cunoscut și au colaborat cu el să nu-l poată uita.

Lăsînd de o parte pe Vlaicu-Vodă, singura sa operă care are nu numai calitatea, dar și substanța durabilității, și datorită căreia Davila va fi o prezență mereu vie a vieții noastre culturale, — ce e de reținut din exemplul acestei vieți, prin ce devine ea exemplară și demnă, pentru noi, de a nu fi uitată? Iată prin ce:

La antipodul, de data aceasta, al lui Caragiale, Davila s-a născut în stratul cel mai de sus al societății românești de atunci. Era fiul doctorului Carol Davila pe care meritele sale îl duseseră la o situație socială și materială de prim plan. După mamă, descindea din una din cele mai grozave spițe boierești (familie care, pe o anumită linie a sa, a dat țării patrioți de seamă). Alexandru era deci în situația de a duce cu maximum de splendoare, viața parazitară și profitoare a clasei sale, spre care i se deschideau toate ușile. Copilăria și prima lui tinerețe o dovedesc cu prisosință: studii liceale la Paris, intrare în diplomație la douăzeci de ani, prezență strălucitoare în toate saloanele „lumii mari",

Avînd în mînă atîtea posibilități de căpătuire și supracăpătuire, el a știut și a putut, totuși, să le dea cu piciorul. A întors spatele saloanelor. Astfel, printr-un act de renegare cu care ciocoimea românească nu era de loc obișnuită, Davila s-a apropiat de un mediu și de o îndeletnicire care îi deschideau ferestre spre realități și adevăruri mai profunde. A muncit cu dorința de a vedea dezvoltîndu-se și progresînd, cultura românească. A descoperit calea unui adevărat patriotism, cu totul opus celui de paradă și pe care-l afișau cei din clasa sa.

Astfel s-a înfiripat și a crescut în el dorul creației poetice. A scris o operă, o singură operă, dar măreață — Vlaicu-Vodă. Valoarea ei stă în recunoașterea de fierbinte și patetică sinceritate a suferințelor și luptelor poporului. Întreaga esență a acestei drame e concentrată în personajul simbolic al lui Romîn-Grue, omul din popor, reprezentant al poporului, care suferă, acționează și se jertfește...

Asta e tot... Dar în timp ce toți membrii clasei lui Davila s-au spulberat în neantul trecutului, fără a lăsa decît o neagră, funestă amintire colectivă, el s-a salvat refuzîndu-i, negîndu-i și într-o bună măsură demascîndu-i, căutînd o cale spre inima poporului.

Prin aceasta el trăiește, și are dreptul la stima, admirația și dragostea noastră.

Radu POPESCU

VIITORI MUZICIENI

— Ce pregătești pentru Festival?
— Dar tu?...

...Discutau doi laureați ai Festivalului republican al elevilor și studenților din școlile de artă: Ion Dură, din anul IV la secția vioară, și Zoara Finchelescu, din anul IV la secția pian, ambii elevi ai școlii elementare de artă nr. 5 din Capitală, care acum doi ani au fost premiați pentru calitățile de care au dat dovadă.

Între timp micii muzicieni au mai... crescut și au studiat cu pasiune, învățînd să cînte și mai frumos, iar acum așteaptă cu emoție desfășurarea festivalului din anul acesta. Iată, alături de alți colegi ai lor, Andrei Mariana, Florin Murtaza (vioară) sau Irina Nistor și Dan Perlștein (pian) au fost și ei desemnați să se pregătească pentru această importantă întrecere a străduințelor și a talentelor, care debutează cu faza pe școală, în luna martie.

— Eu studiez pentru Festival „Sonata" de Mozart, spune Zoara Finchelescu.

— Eu „Concertino" de Dancla, spune Ion Dură.

...La școala elementară de artă nr. 5 din strada Lucaci învață peste 350 de copii. Instrumentul la care cîntă — pian, vioară, violoncel, clarinet, trompetă, flaut, trombon — a devenit un prieten bun, nedespărțit, al fiecăruia din acești copii, care par cu toții adevărați îndrăgostiți ai muzicii...

— Cînți și acasă? — l-am întrebat pe laureatul Ion Dură.

Pionierul m-a privit, oarecum mirat că i-am pus o astfel de întrebare, și mi-a răspuns:

— Dar ce fel de muzician aș fi dacă, în orele libere, nu aș simți nevoia să exersez și acasă? De altfel, trebuie să știți că și bunicul și tatăl meu sînt muzicieni și că, de multe ori, cîntăm cu toții împreună.

Un laureat al Festivalului republican al elevilor și studenților școlilor de artă: pionierul Ion Dură

Am intrat într-o sală în care elevii se aflau la ora de teorie și solfegii.

— Despre ce învățați?

— Despre gama în mi-major și relativa ei do-diez-minor, — m-a informat Carmen Aliman din anul V, una dintre elevele fruntașe ale școlii.

— Lecția trecută ce vi s-a predat?

— Studiul intervalelor.

Orele de educație muzicală (pentru cei din primii ani) și de teorie și solfegii (pentru cei avansați) sînt frecventate de toți copiii școlii.

Vizităm, împreună cu directorul școlii, profesorul Vicențiu Petrovici, mai multe clase.

— Cum stați cu notele la școala de cultură generală? — a întrebat pe elevi.

Cu toții au reușit la... examinare. Carnetele cu note dovedeau că sînt deopotrivă de silitori la învățătură, ca și la muzică.

Iată, programul zilei s-a încheiat aproape pe nesimțite. Privim pe copii cum se îndreaptă voioși spre casele lor și surprindem frînturi din convorbirile lor animate. Discutau tot despre muzică, despre Festivalul republican, despre compozitorii lor preferați.

Viitori muzicieni? Cu siguranță!

Sandu NAUMESCU

PODUL

Schiță de Nikolai Ciukovski

— Nu știu cum o să călătorească pînă acolo, spuse bunica întorcînd cu cuțitul clătita din tigaie. Se teme de orice.

— O să ajungă, răspunse tușa Nadia, din celălalt colț al bucătăriei. Ce să-i faci, trebuie. Ori ce ai zice, acolo o să-i fie mai bine...

Kostea stătea în tufișul de coacăze din fața ferestrei deschise și auzea totul. Rupea grăbit cîte o bobiță și o sugea. De cînd au luat definitiv hotărîrea că va pleca, ore de-a rîndul zăbovea în aceste tufe. Ramurile întrau tiriș pe fereastră. Dinăuntru ajungea pînă la el sfîrîitul clătitei. Acolo, în întuneric, zărea mîinile gălbicioase, care tăbăluiau deasupra sobei.

— Se teme de orice, de orice, repetă bunica. Îi e frică să cumpere și o marcă de la poștă. Cum o să plece?

Lui Kostea îi era acru în gură de la coacăze; îl apăsa o mare tristețe. Ieși din tufiș, se urcă pe prispă și căută, bîjbîind cu mîinile, bicicleta din tindă. O luă pe umăr și deschise ușa de la bucătărie.

— Mă duc să mă plimb cu bicicleta, spuse el trist.

Bunica oftă. Tușa Nadia răspunse cu ochii la cartofi:

— Plimbă-te, ultima oară. Acolo nu prea ai să ai ocazia...

. . . . . .

Kostea trebuia să plece neapărat, ca să pășească și el în viață pe propriile picioare. Avea unde să se ducă — unchiul Vasili Petrovici, fratele bunicii, îl chema la el, în Siberia, promițînd că va avea grijă de băiat, că-l va ajuta să se descurce, iar toată lumea era de părere că aceasta e foarte bine și că în fața lui Kostea se deschideau drumuri largi. Doar Kostea, în sinea lui, considera că nu e bine, însă nu se hotăra să o spună nimănui.

Nimănui n-avea curajul să-i spună ce tristețe îl cuprinde la gîndul despărțirii de bunica, fără de care n-a trăit încă nici o zi în toată viața lui. Și ce bătrîn rece, aspru și autoritar îi apărea unchiul Vasili Petrovici. Pare-se că înseși bunica se temea de fratele ei, căci nu degeaba îi atrăgea atenția lui Kostea: „Vezi să nu-l contrazici". Unchiul Vasia a plecat în Siberia cu mulți ani în urmă, pe cînd mama lui Kostea era fetiță mică. Acolo, pilotase remorchere pe un vestit fluviu siberian, care se varsă în Oceanul Înghețat; acum nu mai pilota vase, ci era șef peste multe vapoare. Kostea văzuse acest fluviu pe hartă cea mare din clasă. Iată însă că la noapte vor merge la gară, unde la ora 5 vine trenul cu care Kostea, singur, va pleca la Moscova, unde n-a mai fost niciodată. În această capitală uriașă și necunoscută va trebui să treacă în altă gară, să se urce în alt tren, în cel care-l va duce în Siberia. Și toate astea singur, singur, fără nici o legătură cu bunica, afară de clătitele din coș...

. . . . . .

Trecînd peste una din movile, văzu deodată, departe, în zare, un punct mic, pestriț.

Punctișorul se deplasa pe șosea în aceeași direcție cu el. Era ceva albastru și galben. Cineva mergea, ca și el, pe bicicletă.

Pedalînd peste o nouă ridicătură, Kostea își dădu seama că pe cealaltă bicicletă e o fată. Nu putu s-o privească pe îndelete — între ei erau vreo două sute de metri. Piciorușele grăsuțe lucrau din plin. Nu voia să fie ajunsă.

. . . . . .

În fiecare clipă, distanța dintre ei se scurta și un simțămînt de triumf îl cuprinse pe Kostea. Acum îl privea mai des, iar el putea să-i vadă chipul; de cîte ori întorcea privirea, bicicleta ei făcea un zig-zag pe asfalt și urmăritorul cîștiga 2—3 metri. Băiatul avea siguranța că o va ajunge.

De la șosea spre pădure, pornea la dreapta un drum asfaltat de curînd. Kostea știa că duce către rîu, către construcția noului pod, care urma să unească acest mal cu sovhozurile din partea cealaltă.

Fata coti atît de brusc, încît aproape că el trecu alături. Pare-se, ea își făcuse socoteala că el va înceta s-o urmărească și va continua să meargă pe șosea. Dar el nu se gîndea deloc la un lucru: s-o ajungă mai repede. Se luă după ea.

Kostea știa că peste podul în construcție nu se putea trece, iar drumul nu duce mai departe. Ea se va opri deci la pod.

Apărură butoaiele cu ciment, sitele de nisip, șoproanele de scîndură, grămezile de piloni din beton armat. Întregul pod, încă în construcție, se ivi în fața lor.

Podul se întindea pînă dincolo, dar încă nu avea tablierul pus și totul era un amestec de schele, ca o plasă, prin găurile căreia se zăreau bucăți din malul opus. Deobicei aici se auzea vuietul muncii, dar astăzi podul și malurile erau cuprinse de liniște. Era duminică.

Kostea nu avu timp să-și dea seama de toate acestea — bicicleta îl purta prea repede și priveliștea se deschise în fața lui, pe neașteptate. Pe neașteptate își dădu seama și că asfaltul se termina, iar în fața lui începea o cărăruie acoperită de nisip pînă la pod. Deasupra acestui rambleu erau întinse podețe de scîndură și, uimit, văzu cum fata, fără să micșoreze viteza, se avîntă peste unul din ele.

Băiatul n-apucă să-și adune gîndurile, cînd se trezi și el pe aceste scînduri.

Ea alerga înainte pe scînduri, pe pod, iat-o, este deasupra abisului.

Kostea înțelese că s-a petrecut ceva îngrozitor, ceva ce nu mai putea fi îndreptat. El ar mai putea încă să oprească, ceva însă îl împiedica s-o facă. Bicicleta îl duse pe pod, pe aceleași scînduri și vedea, departe, sub el, la dreapta și la stînga, doar apă.

Nu mai putea nici să frîneze, nici să întoarcă înapoi, nici să stea pe gînduri. Singurul lucru ce se mai putea face — să pedaleze înainte, fără să încetinească viteza. Numai dacă nu i-ar tremura mîna. Era convins că dacă n-ar fi văzut bicicleta ei în față, n-ar fi rezistat, că mîna i-ar fi tremurat.

Nu-și lua ochii de la ea. Bicicleta fetei mergea bine, drept. Dar Kostea simțea încordarea ei disperată. Va rezista acestei tensiuni? Ea s-a pomenit pe scînduri într-un mod tot atît de neașteptat ca și el. Numai de n-ar privi în lături. Cît de mult mai e pînă la sfîrșitul podului! De n-ar tremura, de n-ar întoarce capul. Iată, a trecut de jumătate. Încă un minut și gata. Numai de n-ar privi înapoi.

Dar în clipa asta a privit în urmă.

A întors doar puțin capul, să vadă dacă tot o mai urmărea și roata din față a oscilat o clipă. O secundă, o neobișnuit de lungă secundă, s-a luptat cu roata, străduindu-se s-o îndrepte. Zadarnic. Bicicleta i-a alunecat în aer, în abis.

Kostea n-a văzut-o căzînd — ea pur și simplu i-a dispărut din fața ochilor, împreună cu bicicleta. Și fără să stea la îndoială, făcu ceea ce cu un minut înainte i se păru imposibil: opri și coborî pe podeț. Reuși să se țină pe scînduri. Privi în prăpastie. Apa se vedea departe, în jos; se învolbura, strălucind sumbru și densă ca metalul. Văzu bicicleta ei care se agățase de o scîndură ce ieșea în afară și se clătina deasupra rîului. Dar pe față n-o zărea de loc.

Acest lucru îl îngrozi într-atît, încît puse bicicleta pe o scîndură și sări în apă.

. . . . . .

După un sfert de oră stăteau pe un povîrniș, într-o ariniște, privind la apă printre frunze. Hainele li se uscau atîrnate de crengi...

— Dumneata poți orice! spuse ea.

— Da, pot orice, repetă el convins. Dacă ar fi căzut bicicleta în apă, ți-aș fi dat-o pe a mea.

Dorea să fie nemărginit de darnic și acum îi părea chiar rău că n-a avut prilejul s-o dovedească.

— În nici un caz n-aș fi luat-o...

— Dar mie nu-mi mai trebuie. Astăzi plec.

Obrazul ei tresări.

— Plecați?

— La noapte.

— Pentru mult timp?

— Pentru totdeauna.

— Și cînd vă întoarceți?

— Probabil niciodată.

Cuvintele acestea produseră asupra fetei o asemenea impresie, încît se cutremură și el.

— Niciodată, repetă ea încet. Și departe?

— Foarte. Cu trenul de noapte, de Moscova.

Ea îl întrebă dacă nu pleacă într-un oraș din regiunea lor.

— Ți! Poimîine dimineață voi fi la Moscova.

— La Moscova? întrebă ea cu stimă.

— Numai pentru o zi. Trebuie să văd și capitala.

— Apoi mai departe?

El aprobă din cap și spuse:

— În Siberia.

Ea tăcea, iar el simți cît de mult însemna acest cuvînt.

— Cu cine plecați? întrebă ea după un timp.

— Singur.

Pe măsură ce vorbea, viața lui viitoare îi apărea parcă într-o nouă lumină. Kostea făcuse o descoperire, aflase despre sine ceea ce pînă atunci nu știuse. După cum se vede, poate să înfăptuiască multe. Și chiar viitorul, care pînă adineaori părea a fi atît de înfricoșător, deodată deveni măreț și accesibil.

De emoție se ridică în picioare.

— Voi conduce vapoare, spuse el. Cu motoare Diesel.

— Unde?

— În Oceanul Înghețat. Pînă la cercul polar și înapoi. Taiga, tundra, foarte multe fiare sălbatice, își aminti el ceea ce știa despre Siberia.

Aștepta să-l întrebe dacă, într-adevăr, știe să conducă motonave. Ea nu întrebă. Nu se îndoia că poate orice. Kostea însă se îndoia.

— O să învăț, spuse, amintindu-și de unchiul Vasia. Dacă o poate face un om, e capabil s-o facă și altul.

Fata îl privea timidă.

— Vă vor conduce la gară? întrebă ea încet.

— Da

— Cine?

El știa că bunica și tușa Nadia îl vor însoți. Ceva însă îl reținea s-o spună. Tăcu.

— Vin și eu, se poate? întrebă ea în șoaptă, dîndu-și la o parte pletele ude care-i căzeau pe față. Noi locuim aproape de gară, sar pe fereastră și dau o fugă. Se poate? Ea se grăbea, se temea că nu-i va permite. Nu vă voi stînjeni, nimeni n-o să mă vadă, o să stau deoparte și o să mă uit... Se poate?

Kostea nu răspunse, o privea cu un sentiment gingaș de uimire și bucurie, ceea ce era, de asemenea, o descoperire.

În românește de Dan LĂZĂRESCU

AICI, SĂNĂTATEA E CONTAGIOASĂ!

(Urmare din pag. 1-a)

Spitalul în care intră de astă dată mașina, fără restricția vitezei legale, nu este accesibil oricui. Și aceasta, pentru că are o menire restrînsă care te face să te gîndești cu un fior la medicii care lucrează aci. Ați înțeles că e vorba de Spitalul de boli infecțioase.

Porțile spitalului nr. 1 se deschid larg, și un bărbat voinic, care a țîșnit din umbră, se grăbește să le închidă iar. Apoi, cu mișcări sprintene, deschide ușa mașinii, ajutîndu-i pe cei dinăuntru să coboare bolnavul, care nici la această mișcare nu deschide ochii.

— E în comă, săracu! — murmură omul nostru. Da' las', că doară doctorii ce așteaptă la „reanimare"? Scapă și ăsta!

Îl urmărește pe simpaticul nostru brancardier, spre unul din pavilioanele spitalului. Intrăm într-un hol luminat puternic, dar cînd să pășim mai departe, omul nostru mă oprește, hotărît:

— De acu' gata-i. Aici rămîneți. Se întoarce el, Andronică, și vă lămurește...

Resemnată, încep să mă plimb în lung și în lat, pînă mă împiedic de o băncuță de lemn, care pare ne la locul ei între fotoliile din material plastic. După citva timp, incoruptibila mea călăuză se întoarce.

— Dar unde-i Andronică? îl întreb.

— D-apoi eu cine mi-s? Eu is Stanciu Andronică, brancardier. Și aflați că asta-i ultima mea săptămînă de lucru. Am împlinit 60 de ani, și tare-mi pare rău că nu mă mai țin puterile.

— Și bolnavul?

— Nu-i purtați grija. Patru doctori la cap, trei surori care fac naveta între farmacie și între sala de oxigen. Ce treabă au decît să-l facă bine? Eu m-am deprins și nu mai aștept să-l scot mort cum se întîmpla înainte, cînd mai mult morți căram decît vii.

— Cînd, înainte?

— Păi, dacă vreți să ascultați istoria iu' moș Andronică, de ce nu ziceți?

Veteranul brancardier povestește...

Nea Andronică se așează pe băncuța de lemn, care-și justifică astfel rostul, și-și începe povestea într-un inimitabil amestec de graiuri.

— Cînd am venit eu în București, — că mi-s de lîngă Agnita, mă-rog —, era prin anul 1928. Și după ce am căutat de lucru pîn' mi s-o urît, am nimerit și-n locul ăsta. M-o întîmpinat un domnișor, care o pus vorbă bună de m-au tocmit rîndaș. Ce să vă mai spun cum era spitalul pe atunci? Aflați că avea numai două pavilioane, cîtiva medici la 100 de paturi și 6 surori. La „bolnița" asta, cum i se spunea, erau aduși mai mult părăsiții de soartă și o sumedenie s-au prăpădit aici. Doctorii, săracii, se luptau ei să-i scape, da' cu ce? De unde leacuri, de unde toate cele de acum?

— Și acum?

— Ei, cel mai bine vă poate spune directoarea noastră, că mie mi se împletește limba cu atîtea nume. Pot să vă spun, mă rog frumos, că avem acum în spital 800 de paturi, dintre care 325 sînt pentru copii, că doctorii și surorile-mi-sună. Îmi pare că sînt vreo 70 de doctori și 145 de surori. Asta fără cele vreo 80 de infirmiere, laborante, asistente și de-ai de noi, brancardierii, îngrijitoare și cîți alții. Ne-ați văzut amfiteatrul? Nu? Mare păcat! Că l-a reînnoit statul nostru de nu-l mai cunoști, totu-i în plastic albastru și roșu. O minunăție. Aici învață studenții cu dom' profesor Voiculescu și Bals. Și tot aici vin de învață și asistentele medicale. Da' să vedeți ce aparate avem și cîte laboratoare, că numai să le silabisești îți ia o grămadă de timp!

— Dar nu mi-ai spus nimic despre sala de reanimare.

— Tulai! Tocmai pe asta am uitat-o, care-i cea mai faină. mă rog frumos! A fost mutată în catul de jos, unde-i la îndemînă. Alături is farmacia și sala de oxigen, ca să fie toate laolaltă. Au fost despărțite apoi paturile cu niște... cum le zice...

— Paravane...

— Așa-i. Știți, ca să nu se vadă unul pe altul, că bolnavii care vin la reanimare arată ca vai de lume. N-am să-l uit pe băiatul care a zăcut 300 de zile în nesimțire.

— Chiar 300, nea Andronică?

— Apoi, mă rog, eu nu mint! Ce s-au mai chinuit doctorii cu el. Că-l scăpau de una și copchilu' da în alta. Doi „plămîni" ne-a stricat. Și știți ce înseamnă asta?

— Dacă-i vorba de „plămînii de oțel", bănuiesc.

— Da' mai bine să vă spună doctorii, că a lor a fost izbînda. Să-i întrebați și de fătuța ceia de o plîngeau părinții pe la uși și să nu cumva s-o uitați pe Rădița noastră.

— Care Rădiță?

— Las', c-au să vă lămurească tot ei. Da' uite, că aud mișcare. Se chiamă că bolnavul ăsta n-a fost prea îndărătnic.

Într-adevăr, se auzea forfotă și cîte o bonetă albă își făcea apariția. Nea Andronică îmi șoptește la ureche numele fiecăruia, și așa îl cunosc pe profesorul Voiculescu, care e de vreo 25 de ani în acest spital, pe sora șefă Anastasia Georgescu, care lucrează aci de vreo 30 de ani, pe tînărul doctor Predescu. La sfîrșit, apare și „femeia și jumătate" de care ne vorbea nea Andronică, doctorița Virginia Ioan, directoarea spitalului.

Pentru Nicușor soarele nu a răsărit 302 zile

Care de necrezut. Și totuși pentru viața lui Nicușor s-a vegheat 302 zile și tot atîtea nopți. Niculae Preda, un băiat de vreo 12 ani, din părțile Dragomirești, de lîngă Tîrgoviște, a adormit într-o zi pe cîmp și s-a trezit după.... 302 zile. Acesta ar fi rezumatul bolii lui Nicușor. Doctorii spitalului în care ne aflăm, i-au pus diagnosticul: encefalită. Desigur, o encefalită de un tip deosebit. Nicușor a intrat în sala de reanimare, în comă. Oricine aude cuvîntul „comă", știe că sfîrșitul e aproape. Ori, Nicușor a stat în comă 302 zile! Dar lupta aceasta cu moartea a răsturnat toate definițiile Coma lui Nicușor e, poate cea mai lungă din istoria medicinii. Băiatul nu putea respira decît în plămînul de oțel, sau cu ajutorul unui alt aparat, denumit „kifa", trebuia să fie hrănit artificial și nu reacționa la nici unul dintre zecile de tratamente ce i se aplicau. Doctorul Predescu a hotărît atunci să-i facă treptat educația respirației, ținîndu-l tot mai mult în afara aparatelor de respirat. Bineînțeles că această educație era ajutată de un tratament complex. Și după 302 zile Nicușor a început să respire nesilit, liber. Apoi a deschis, în sfîrșit, ochii. Niște ochi înnegurați parcă de această neobosită și zguduitoare luptă, al cărui subiect fusese el însuși. Dar Nicușor uitase să vorbească, uitase să mănînce, să umble. Cum se întîmplă de obicei după o encefalită. A început atunci, în munca medicilor, un alt capitol. O muncă de mamă care-și învață copilul să spună primele vorbe, care îi dă să mănînce cu lingurița și-l învață să se țină copăcel. Această luptă, cu viața de astă dată, a durat mai bine de doi ani. Și după aproape 3 ani, Nicușor a părăsit spitalul pe propriile lui picioare.

N-a trecut mult timp după plecarea lui Nicușor, că în sala de reanimare a fost adusă o fetiță care nu mai putea să respire. Simptomele neiertătoare ale comei se citeau limpede pe chipul Gabrielei Ionescu. Asfixia, care survenise în urma unei gripe infecțioase, îi oprise respirația. În cîteva minute, fetița era pe masa de operație. O tăietură pe trahee-traheotomia — și oxigenul pătrunde vijelios în plămînii obosiți.

Cît despre istoria Rădiței, despre care nea Andronică îmi pusese în vedere să nu cumva s-o uit, e mai bine să ne-o spună chiar ea:

Din pacientă, salariată a spitalului

Rada Zgaroi a îmbrăcat uniforma de spital numai de cîteva luni. Și, să știți, îi vine de minune. Pînă atunci însă, Rada Zgaroi era numai pacienta cu același nume internată în comă. O comă provenită în urmă unei hepatite epidemice.

— Cînd m-am trezit, începe Rădița, primul chip pe care l-am văzut, lîngă mine a fost cel al tovarășului doctor Voiculescu. Și atunci i-am spus „tată". Nu știu dacă am spus cu glas tare, pentru că dumnealui rîde ori de cîte ori îi amintesc de ziua aceea. Ce să vă mai spun cum m-au îngrijit! După 7 luni am ieșit din spital atît de zdravănă, că de atunci nici capul nu mă mai doare!

M-am întors acasă, dar gîndul mi-era tot aici. Mi-era dor de curățenia și voioșia din spital, dar mai ales de chipurile celor cu care mă învățasem. M-am întors și am cerut să lucrez aici. Tovarășa directoare m-a sfătuit să mai aștept, să mai prind puteri. Și pe urmă, glumea dumneaei, „nu mai am poftă să mă mai lupt cu părinții tăi!" Știți, cînd doctorii se chinuiau să mă învie, dumneaei le ținea piept părinților mei, care cereau să mă îngroape acasă!

Și așa s-a făcut că dintr-o moartă, cum eram cînd m-au adus aici, sînt acum îngrijitoarea Rada Zgaroi.

A trebuit să recunosc că rolul pe care-l are acum Rada Zgaroi îi vine ca și uniforma scrobită, de minune. Iar rumeneala din obrajii ei cea mai bună reclamă a sălii de reanimare!

Maria PREDUȚ

Din această clipă, brancardierul Stanciu Andronică a devenit pensionar

Umor străin

LA HOTEL

— Am dori o cameră liniștită, unde să nu ne deranjeze nimeni...

SPORT

UN PORTRET PENTRU DOUĂ FETE

Am să-ncerc să fac un portret în culori. Sau nu. Mai bine în creion. Un portret simplu. În cîteva linii. Dacă o să-mi reușească, o să-mi permiteți să iau un cărbune ca să-i îngroș profilul. Am nevoie de acest profil. Trebuie să-l arăt cuiva. Să nu mă-ntrebați mai mult. E vorba de Mihaela și de Gabriela...

Talent la desen nu prea am și de aceea nu mă jenez să spun că primele linii la portretul baschetbalistului Novacek le-am tras încă din vara lui '54. Sînt aproape opt ani de atunci. Mă consolează doar gîndul că portretul Giocondei a durat patru ani.

Dar să revin la '54. Atenție Mihaela! În primăvara acelui an am tras prima linie. Linia frunții lui Armand. O frunte lată și gînditoare. Elevul Novacek dintr-a XI-a trecea pragul maturității cu o diplomă de merit. Timp de 11 ani doar doi de 9 se furișaseră printre „decari" ca două becuri stinse în colierul de neon al Mamalei.

Tot atunci am început să schițez sprîncenele și adîncitura nasului, pînă la umeri. Armand îndrăgise baschetul și i se dăruia cu atîta pasiune încît trebuia inclus în profil.

Timp de un an am abandonat lucrul la portret. Armand juca la „Metalul Energia" și îmi era greu să sintetizez cu o singură linie acest lung șir de acumulări.

Iată, însă, că în mai 1955 am revenit subit asupra profilului. Fii atentă, Gabriela! Atunci, în mai, Novacek a avut prilejul să plece la Veneția, cu echipa de baschet. Avea 18 ani, auzise atîtea despre Canale Grande, văzuse porumbeii din piața San-Marco pe ilustrate multicolore, păsise în gînd pe scările de marmoră ale palatelor Renașterii, dar... Pe masa lui Armand se afla un curs de anatomie. Îl aștepta examenul de admitere la medicină. Și Armand a renunțat să plece, astupîndu-și urechile, ca să n-audă cîntecul îmbietor al sirenelor Veneției. Atunci am tras pe coala albă linia bărbiei. Am apăsat mult pe creion. Fizionomiștii spun că bărbia puternică e semnul voinței.

Timp de cîțiva ani am continuat să lucrez la portret. În preajma sesiunilor am mai pus cîte o cută pe frunte, iar în serile marilor întîlniri cu „Dinamo"-Tbilisi, cu „Honved", cu „Spartak" Sokolovo, cu „Virtus" Bologna am subliniat trăsăturile adîncite de marele efort fizic și psihic.

Între timp am prins curaj. Depășisem faza desenului exterior și astfel am încercat să redau expresia. Citisem undeva — Leonardo da Vinci îmi pare — că „ochii sînt oglinda sufletului" și am început să pătrund în ochii lui Novacek.

— „Ce spui de antrenorii tăi, Armand?"

Ochii lui Novacek răspund limpezi:

— „Mi-e dragă amintirea lui Puiu Popescu, omul care mi-a așezat bine mingea în palmă și mi-e la fel de dragă prezența autoritară a „unchiului" Herold, omul de la care am învățat ce este sobrietatea, seriozitatea și, aș îndrăzni să spun, ce este sportul"

— „Ce spui de coechipierii tăi, Armand?"

Ochii lui Novacek degajă căldură:

— „Permite-mi, te rog o corectură. De la prietenii mei. Da... De la prietenii mei am învățat și învăț și astăzi. Pentru mine Nedeff reprezintă gîndirea, Fodor — subtilitatea, Niculescu — explozia, iar Folbert — ... baschetul".

— „Ce spui de jucătorii străini?"

Ochii lui Armand exprimă respect:

— „Sovieticul Zubkov e pivotul ideal. Un tehnician desăvîrșit, cu o mobilitate uluitoare pentru înălțimea de 2.04. Iar apoi, iugoslavul Danev, revelația anului 1961, unul dintre cei mai buni conducători de joc pe care i-am văzut".

Mai spune:

— „Să revin la ai noștri. Am o încredere deplină în Horia Demian la care țin foarte mult și pe care îl văd peste doi ani la Tokio".

... Nu cred că am izbutit să adun pe coala albă modestia, seriozitatea tenacitatea și blîndețea din ochii lui Novacek.

Și-acum, atenție fetelor! Anul trecut, în septembrie, internaționalul Novacek a devenit doctorul Armand Novacek. Pe diploma examenului de stat, media 9,70 strălucește ca o victorie la scor.

— Ce zici, Armand, să punem cele 30 de sutimi în sarcina baschetului?

— Nici gînd, i-am dat amfiteatrului și clinicii tot ceea ce trebuia. Baschetului, însă, i-am dăruit toate renunțările mele. În cele aproape 150 de întîlniri internaționale pe care le-am avut pînă acum, s-au topit ceaiurile nefrecventate, benzile neascultate și toate orele imprecise ale tinereții...

★

Am scris aceste rînduri pentru elevele Mihaela Popescu și Gabriela Rădulescu, două atlete de talent cărora școala le-a interzis participarea la un recent concurs de sală pentru vina de a fi răsturnat cîteva „scaune" în catalog.

Ioan CHIRILĂ

CONCURSUL CU PREMII ORGANIZAT DE „MAGAZIN"

Față de interesul cu care este așteptată reluarea activității oficiale fotbalistice, revista „MAGAZIN" a hotărît să inițieze un concurs sportiv, la care cititorii au de răspuns următoarelor trei întrebări:

1. CE ECHIPĂ VA OCUPA PRIMUL LOC ÎN CAMPIONATUL CATEGORIEI A DE FOTBAL, EDIȚIA 1961/1962?

2. CARE VOR FI CELE TREI ECHIPE CARE VOR PROMOVA DIN CATEGORIA B ÎN CATEGORIA A?

3. CARE VOR FI CELE TREI ECHIPE CARE VOR RETROGADA DIN CATEGORIA A ÎN CATEGORIA B?

La distribuirea premiilor, participă cititorii care vor răspunde exact la toate cele trei întrebări. În cazul în care mai mulți cititori vor da răspunsuri exacte, premiile se vor acorda prin tragere la sorți.

Întrucît returul campionatului categoriei A începe la 18 martie 1962, răspunsurile cititorilor, cu mențiunea „PENTRU CONCURSUL SPORTIV", însoțite obligatoriu de bonul respectiv de participare, urmează să ne fie trimise pînă la această dată (ultimele plicuri sau cărți poștale care se vor primi vor trebui să poarte data poștei 17 martie).

Rezultatele concursului se vor publica în revista „MAGAZIN" după încheierea campionatului categoriei B, cînd se va proceda la trierea răspunsurilor primite.

Revista „Magazin" oferă următoarele premii cîștigătorilor concursului sportiv:

PREMIUL I: Obiecte în valoare de 2.500 lei;

PREMIUL II: Obiecte în valoare de 2.000 lei;

PREMIUL III: Obiecte în valoare de 1.000 lei.

Se mai acordă cinci mențiuni în obiecte, în valoare de 500 lei fiecare.

BON DE PARTICIPARE la concursul sportiv organizat de „MAGAZIN"

A XV-A EDIȚIE A „CURSEI PĂCII" ȘI PREGĂTIRILE CICLIȘTILOR NOȘTRI

Convorbire cu antrenorul N. Voicu

Zi de primăvară, în februarie. Pe sub castanii de la Șosea, o serie de atleți întindeau pasul vîrtos, consultîndu-se apoi cu cel mai bun sfătuitor al lor: cronometrul. În incinta „Stadionului Tineretului", pe terenul moale, numeroși sportivi, claie peste grămadă, se războiau pentru o minge ovală, iar, în vecinătatea lor, fotbaliștii făceau antrenament la două porți.

Cu alte cuvinte, aci, începuse serios lucrul pe „șantierul" sportiv 1962. Desigur, la fel ca pe atîtea alte terenuri din Capitală și din țară. O zi ca aceea de duminică, după o perioadă de iarnă (neobișnuit de aspră în ultimii ani), trebuia fructificată. Și sportivii activau cu voioșie.

Părăsisem „Stadionul Tineretului" și așteptam autobuzul, cînd, după Arcul de Triumf, apare un monom de cicliști (în treninguri și bluze de vînt) iar în urma lor o mașină. Le-am recunoscut siluetele de departe. Erau cei din lotul R.P.R. de ciclism.

Iată un prilej de reportaj, binevenit acum, în preajma noului sezon ciclist.

Zis și făcut.

Cînd grupul s-a apropiat, am făcut semn mașinii care-i însoțea pe cicliști. Aceasta a stopat. I-am comunicat antrenorului **NICOLAE VOICU** intenția noastră a a asista la antrenamentul cicliștilor.

— Cu plăcere. Poftiți, urcați.

— Nu deranjăm?

— De loc. Deși...

— Deși, ce?

Antrenorul N. Voicu, închizînd cu un gest moale un carnet gros, cu tot felul de note și însemnări, răspunse:

— Deși, uneori, ziariștii — de ce să n-o recunoaștem — sînt, prin specificul muncii lor, prea curioși.

— Apropo de curiozitate. Pînă unde mergeți?

— Pînă la Săftica.

— Nu-i puțin?

— Acum, după zilele de iarnă, cu zăpadă și lapoviță, consider că e suficient. Mai tîrziu, kilometrajul și ritmul vor crește.

— Ce temă aveți înscrisă în programul de astăzi?

— Rulaj moderat, 40 de kilometri.

— Cîți kilometri ați parcurs pînă acum?

— Doar cîteva sute. Ne-a împiedecat zăpada. Vom căuta, însă, să ne folosim de aceste zile frumoase spre a recupera...

Pe asfaltul șoselei, svîntat în bună măsură, cicliștii se porniră să pedaleze într-un ritm care depășea confortabil caracteristica enunțată de antrenor „rulaj moderat". Interlocutorul nostru, ghicindu-ne parcă gîndurile, preciză: sînt foarte voioși. E prima zi frumoasă, după cele cu lapoviță. Zburdă, băieții, puțin, și n-am de ce să-i opresc.

— Cînd vremea nu e favorabilă, ce faceți?

— Completăm programul insistînd asupra pregătirii fizice generale: cros și fotbal în aer liber, iar la sală, gimnastică, haltere, baschet, volei etc. Așa cum am făcut în zilele de iarnă aspră. Totuși nici atunci nu am neglijat rulajul. Este necesar să pedalăm și în asemenea condiții, dat fiind că în „Cursa Păcii", în special în etapele de munte, concurenții întîmpină deseori frig, ploi reci, lapoviță și chiar ninsoare. Trebuie să ne pregătim din toate punctele de vedere.

— Și, fiindcă a venit vorba, ce părere aveți despre a XV-a ediție a „Cursei Păcii"?

— Această ediție se anunță mai dificilă decît toate edițiile de pînă acum!

— De ce anume?

— De la 7-8 etape, în primele ediții — cînd competiția se desfășura pe ruta Praga—Varșovia, în anii fără soț, și Varșovia—Praga, în anii cu soț, apoi 11, 12 și 13 etape, în celelalte ediții, de cînd traseul a legat trei capitale (Varșovia—Berlin—Praga), iată că, anul acesta, „Cursa Păcii" are 14 etape și un traseu de 2.400 km. Introducerea, pe lîngă semi-etapa contra cronometru individual și a unei etape de 100 km, contra timp pe echipe — va opera o serioasă triere a concurenților.

— Pentru a cîta oară vi s-a încredințat pregătirea și conducerea lotului R.P.R. în „Cursa Păcii"?

— Pentru a patra oară: 1957, 1959, 1961 și, acum, pentru a XV-a ediție. Anul trecut — se știe — am ocupat locul III pe echipe, cel mai bun loc din toate cele 14 ediții la care au luat parte cicliștii romîni. Un loc fruntaș care, desigur, înseamnă obligații deosebite.

— Ce ne puteți spune despre lot?

— Anul acesta s-a pornit chiar de la început pe linia unei selecții riguroase. Ca atare, lotul este mai restrîns, ca în alți ani, dar el cuprinde cicliști cu o dîrzenie și o capacitate de rezistență bine verificate, capabili să facă față dificultății unei mari și dificile curse cum este ediția din acest an a „Cursei Păcii".

— Din cine se compune lotul?

— Din lot fac parte, în ordine alfabetică, următorii: Cosma I., Cristescu, Dumitrescu G., Moiceanu G., Rădulescu, Șelaru, Simion Ariton, Stoica, Zanoni și Ziegler.

— Ce kilometraj v-ați propus să acoperiți pînă în ziua startului?

— În cifră rotundă 5.000 de kilometri, inclusiv concursurile de verificare. Este nevoie de lucru temeinic. Altfel, nu se poate. Și iată de ce. Rezultatul din 1961, locul III pe echipe și două victorii de etapă, nu este un lucru întîmplător ci el coincide cu faptul că s-a muncit cu o rîvnă și conștiinciozitate deosebite în perioada de pregătire.

Cei 40 de kilometri se sfîrșiseră și odată cu ei și interviul nostru, pur și simplu, ocazional. Ne-am despărțit de antrenorul Nicolae Voicu urîndu-i sincer — lui și cicliștilor — spor la muncă și, în final, cît mai bune rezultate în ediția a XV-a a „Cursei Păcii".

Emil IONESCU

Bine echipați și fără să le pese de zăpadă sau frig, cicliștii sînt gata de drum.

Primii kilometri ai antrenamentului se parcurg în ritm susținut în jurul Arcului de Triumf...

La plus 28 grade!

— Poftiți legitimația!

— Poftiți la vestiar!

Și la invitația bătrînului paznic al palatului de sticlă și marmoră oaspeții — prichindei care nu depășesc 1,30 m înălțime — își aruncă sacul pe umeri și pășesc întîns în holul mare, cald, luminos și ademenitor.

Zeci și sute de copii, pătrund zilnic pe ușile mari de sticlă. Părinții sau însoțitorii lor, îi întovărășesc pînă în hol. Acolo, atribuțiile de mamă, tată sau bunic încetează. Copiii sînt luați în primire de profesori. Iată-i, se duc spre vestiare...

— Poftiți hainele!

— Poftiți fișa!

De data aceasta schimbul de cuvinte are loc între copii și o garderobieră cu priviri prietenoase. Fișa reprezintă un fel de „Șesam deschide-te" fără de care nu poți intra și nu poți ieși din incinta bazinului.

Toate formalitățile sînt îndeplinite. Și-apoi? Ce vor face oare cele două fetițe care au intrat ținîndu-se de mînă ca două „vechi" prietene?

Doina, subțirică și ușoară ca o trestie și Roxana, rotundă ca o pîinișă aurie sînt de aceeași înălțime. Să tot aibă fiecare cîte 9 ani. S-au „îmbrăcat" în maieu de baie și cu picioruțele goale, păsesc pe faianța bine încălzită. Trec prin bazinul adînc pînă la glezne umplut cu soluție dezinfectantă, apoi printr-o ușă, încă una și iată-le în împărăția atît de rîvnită a apelor adînci. Nu vă mirați! Ceea ce pentru noi este doar un bazin lung de 33 de metri, pentru orizontul lor mic reprezintă o vastă întindere de apă.

Grozav lucru să te arunci în apa călduță și să te zbengui. Numai că programul nu te lasă, trebuie îndeplinit riguros. Doinița a trecut la clasa lui „nenea Sache" iar Roxana la clasa tov. prof. Plopa.

S-ar părea că sobrietatea cuvintelor „tov. profesor", exclude apropierea caldă și prietenoasă sugerată de cuvîntul „nene". Și totuși nu e așa. Cele două denumiri s-au născut din reacția firească a copiilor față de un om mai virstnic și altul tînăr. Prof. Dumitru Plopa este încă foarte tînăr... Cu toate acestea a știut să se facă ascultat. Blînd dar hotărît, înțelegător dar exigent, elevii îl iubesc și... îl ascultă.

Pe marginea bazinului cu apă albăstruie copiii își încep programul cu 5 minute de gimnastică.

— Unu, doi, trei... unu, doi, trei... gata! Alinierea la bazin. Mariana, vei face azi 5 bazine spate. Radule, șase bazine cu pluta. Roxana, 8 bazine bras, etc., etc.

Ca din praștie copiii s-au asvîrlit în apă. Mariana spintecă „valurile" repede ca un țipăruș. Roxana „merge" agale și tihnit ca o broscuță: pff!! pff!! înghite puțină apă, tușește, își reia respirația și merge voinicește înainte... Na! Iar a tras o duș că! Copiii rîd. Profesorul glumește:

— Ți-ai pus în gînd să seci bazinul?

Rîde Roxana, rîd copiii și cupola marelui bazin răsună de parcă s-ar scutura clopoței de argint.

Au ajuns la sfîrșitul orei. Oare sînt obosiți copiii? Aș! La comanda „bazin liber" începe zbenguiala și hazul. Profesorul se destinde. Peste cîteva minute va intra altă grupă.

Zeci de copii instruiește zilnic profesorul Plopa, ca de altfel fiecare din profesorii de natație ai școlilor sportive nr. 1 și 2. Rezultatele sînt uimitoare. Elevii înregistrează adevărate performanțe și fiecare concurs scoate la iveală noi „cadre de viitor" ca de pildă: Florin Gruia, Ionel Eugen, Doina Constantinescu etc. O adevărată pepinieră acvatică de la care se aprovizionează „Clubul sportiv școlar" și celelalte cluburi sportive.

Copiii încep antrenamentul de la 6—7 ani. De trei ori pe săptămînă, fie că viscolește, ninge sau este ger, ei își îndeplinesc conștiincios datoria de sportivi. Ca să asigure aceeași conștiinciozitate la învățătură, școlile sportive au instituit un control periodic al caietelor cu note al elevilor. Și vai de cel care a luat o notă mai mică de șapte. Șasele te exclude de la antrenament pînă îl îndrepți. Pedeapsă mai gravă nu poate fi. E preferabil să înveți din capul locului...

Prima serie a terminat lecția. Copiii dau fuga la dușuri, se spală, se așează apoi sub căștile de aer cald își usucă părul. În sfîrșit se îmbracă, urcă în hol.

În așteptarea nepoților, bunicele nu s-au plictisit de loc. Împletesc de zor și se sfătuie între ele.

Alice MIHALCEA

MOZAIC

● FRANK TAYLOR, campionul Europei de box amator la categoria pană și reporter sportiv la un ziar din Manchester a primit o ofertă de a trece la profesionism. Deocamdată Taylor ezită deoarece nu e sigur dacă după 10 sau 15 reprize va mai fi destul de lucid ca să scrie cronica propriului său meci așa cum făcea pînă acum.

● RECORDUL de longevitate în fotbal este deținut de englezul Billy Meredith care la vîrsta de 52 de ani a disputat finala „Cupei Angliei" cu echipa sa, Manchester City. Meredith a fost internațional timp de 30 de ani.

● „DAILY NEWS" a fost primul ziar american care a publicat de curînd o informație asupra declarațiilor rasiste pe care le-a făcut suedezul Ingemar Johansson, fostul campion mondial la categoria grea. Jurnalul, care a publicat la loc de frunte știrea corespondentului său special, nu a comentat declarația. Totuși, informația anunță printre altele, că furia populației suedeze a fost atît de mare, încît poliția a fost nevoită să trimită o gardă la domiciliul fostului campion pentru a-l proteja.

● TENISUL de cîmp cunoaște o răspîndire din ce în ce mai mare în U.R.S.S. Peste 50.000 persoane practică activ sportul alb. În marile orașe s-au înființat școli speciale unde copii între 7 și 10 ani învață să joace tenis.

● O ALTĂ țară care se afirmă în rugbi este Argentina. Recent o echipă din Buenos Aires a sosit în Europa și în primul meci a învins cu 15—8 selecționata Romei. Se spune că rugbiștii sud-americani joacă foarte bine pe treisferturi. Sînt iuți și destul de tehnici.

VARIETĂȚI

Expresul... Stanley Matthews

Veșnic tînărul fotbalist Stanley Matthews care a fost transferat în urmă cu două luni de la clubul Blackpool la Stoke City a demonstrat la vîrsta de 46 de ani că poate rezolva lucruri din cele mai imposibile. La sfîrșitul lunii trecute, din cauza lui Matthews, gara orășelului Leek, situat la 20 km. de Stoke City, a fost redeschisă după ce a stat timp de doi ani nefolosită.

Lucrurile s-au petrecut cu prilejul disputării meciului de cupă dintre echipele Stoke City și Blackburn Rovers. Sute de amatori de fotbal din Leek au vrut să plece la Stoke City pentru a-l vedea jucînd pe Matthews. De aceea ei au solicitat societății căilor ferate să redeschidă traficul măcar pentru o singură zi pe această linie care fusese închisă din cauza lipsei rentabilității. Răspunzînd cererii amatorilor de fotbal, un reprezentant al societății căilor ferate a declarat: „Trebuie numai să dăm la o parte scîndurile care au fost bătute pe ușa de intrare în gară și să deschidem casele de bilete pentru ca „expresul special Stanley Matthews" să plece. Ceea ce s-a și întîmplat!

magazin

revistă săptămînală editată de ziarul

ROMINIA LIBERA

★

Redacția și administrația, Piața Scînteii, tel. 17.60.10

Abonamentele se primesc la toate oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii din întreprinderi și instituții

★

PUBLICITATEA SE PRIMEȘTE LA ADMINISTRAȚIA REVISTEI tel. 17.60.10 interior 14.00

ROMANUL NOSTRU ILUSTRAT

BALUEV

Adaptare după Vadim COJEVNIKOV

Ilustrații: BECA RIND

În interiorul burlanului, Viktor era din ce în ce mai îngreunat de greutatea hainelor îmbibate de apă și de lipsa tot mai mare a aerului. Se lovi cu fruntea de bolta zgrunțuroasă a burlanului și începu să îngreze. Mai prost era că nu vedea nimic, era o beznă totală. Avea o senzație permanentă de greață și de ameteală, din cauza aerului inecăcios. Nemaiputînd înainta, încercă să se retragă cîțiva pași, dar constată speriat că nici înapoi nu putea merge, căci era împiedicat de cablu, care se încolăcise în spirală. Se întinse pe spate și rămase așa cîteva momente, încercînd să se odihnească și să-și liniștească nervii încordați. Îi veniră în minte tot felul de gînduri, se gîndi la maică-sa și la tată-său cu care nu se purtase prea bine. Cînd o să iasă afară, da, o să se poarte altfel cu el. În primul rînd o să-i scrie.

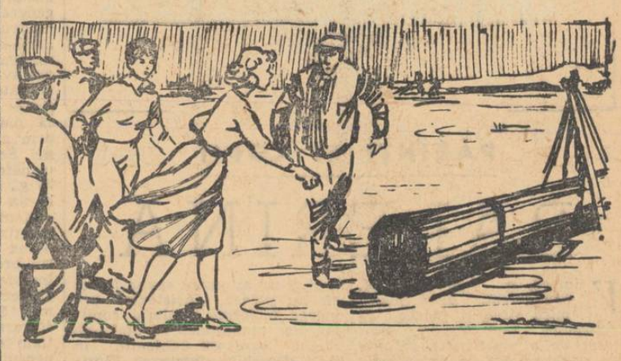

În timpul acesta, cablul rămînea nemișcat, spre disperarea celor de afară. Frigul se înteți se, iar stratul de gheață din gura burlanului se îngroșa. Începură, pe rînd să-i spargă, pătrunzînd tot mai adînc pe țeavă. Dar cablul continua să rămînă nemișcat și neputincios. Zina nu mai avu răbdare să aștepte. Își dezbrăcă paltonul și numai în rochița ei ușoară se repezi în gura burlanului:

— Vreau să văd ce-i cu Viktor. Mă întorc numaidecît!

Kapa își pierdu și ea cumpătul. Dădu fuga la șantier, să-l caute pe Baluev. Îl găsi într-o ședință tehnică, unde se discuta toate posibilitatea introducerii cablului în burlan prin intermediul unui compresor. Kapa năvăli în birou și strigă că niște oameni se asfixiază în burlan.

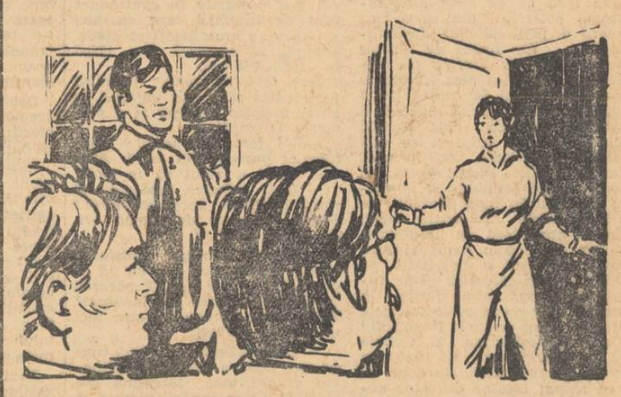

Baluev o liniști, apoi își îmbrăcă paltonul și porniră. Pe drum află tot ce se întîmplase și nu-și putu stăpîni o exclamație de satisfacție: — Ei ce spuneți de vulturii mei?

Își zori însă șoferul și era ca pe jăratec. Nici nu se opri bine mașina și Baluev sări și alergă la gura burlanului. O zări întîi pe Zina, care stătea întinsă pe jos, palidă, cu rochia sfîșiată. Un muncitor îi freca cu zăpadă mîinile zdrelite și însîngerate. Zina își veni în fire și se silea să-și tragă fusta peste genunchii dezgoliți. Baluev își scoase paltonul, o înveli și ridicînd-o în brațe, o duse în mașină. Între timp, scafandrul Kocetkov se dezbrăcase și se pregătea să intre în burlan.

— Stai, nu pe aici, îl opri Baluev. Se pare că băiatul a făcut o bună bucată de drum. Vei avea mai mult succes dacă vei încerca prin capătul celălalt al burlanului, peste dig.

Kocetkov îi ascultă sfatul și începu să urce talazul digului. În timpul acesta, Kapa se îngrijea de Zina, plecînd cu ea la infirmerie. Zina era agitată.

— Mi s-a dus pe copcă tot utilajul, se văicări ea. Mi-am rupt șiragul de mărgele, mi-am pierdut clipsurile. Apoi își scoase oglinjoara și se examină: Ce mutră am!

La infirmerie se constată că, pe lîngă alte răni, Zina avea nasul rupt. Fata, desnădăjduită, se rugă de doctor:

— Vă rog, aveți grijă. Nasul nu este numai organul mirosului, este cea mai de preț podoabă a obrazului.

Doctorul o liniști:

— Nici o grijă, n-o să rămîi cu nasul strîmb.

Îi bandajară tot capul, dar Zina continua să pălăvrăgească:

— Știi, Kapa, aș fi în stare să mănînc toată viața numai salam special și să beau limonadă. Dacă-ai ști cum îmi plac!...

— Dar cum poți vorbi acum despre asta? se revoltă Kapa.

— Știi, Kapocika, eu nu pot suporta suferința. Și mereu pățesc cîte ceva. Ce crezi? Are să mă opereze? Tare aș vrea să vină Vitea la mine, să mă vadă rănită și pansată. Dar dac-ar veni Vasea Marcenko? Și el e băiat bun...

La capătul burlanului, de cealaltă parte a digului, operația reușise. Zaițev trecuse. Hainele îi erau negre și zdrențuite și scoteau aburi. Izolda se apropie de Vitea și, pe neașteptate, îl sărută. Zaițev o privi uluit.

— Sînt murdar. Ai să te murdărești și tu!

Cînd îl zări pe Baluev, Marcenko îl întîmpină și-i raportă solemn:

— S-a făcut, tovarășe director. Conducta poate fi trasă prin burlan.

— Dar cine v-a dat voie? strigă Baluev, în timp ce sufletul îi era copleșit de un sentiment de fericire caldă. Și continuă să răcnească:

— V-am întrebat: cine v-a dat voie?

Mecanicul se apropie, își șterse palmele de pantaloni și spuse:

— Pe mine să mă judecați, tovarășe director, eu sînt vinovat...

Baluev îl zgîlți prietenos de umeri, apoi se apropie de Marcenko și de Zaițev. Îl îmbrățișă cu frenezie pe acesta din urmă și-i șopti la ureche vorbe duioase, fără șir.

(Va urma)

SFATURI MODĂ COSMETICĂ GOSPODĂRIE

PĂRINȚI ȘI COPII

BALERINA

Voiorica, e fapt constatat, are talent. Încă foarte mică fiind îi plăcea să transpună în mișcări, ce-i drept de o plasticitate și grație remarcabile, ori ce melodie pe care o asculta și se preta la așa ceva. Bieții părinți, erau exasperați la început de „bîțîielile" fetiței. Veni însă timpul cînd, încurajați și de învățătoare, își dădură seama că Viorica este înzestrată cu un har care trebuie cultivat. Și fu dată la școala de balet.

Acum „balerina" noastră nu se mai „bîțîie" la întîmplare. Nu mai este nici începătoare. Ba are și „turnee" la activul ei. Iată însă că de data asta întregul colectiv din care face parte a fost solicitat de televiziune. Ce prilej de mare bucurie pentru Viorica și colegele ei, dar mai ales, ce motiv de mare zarvă în casa fetiței! Aici însă „prim-solistă" e mămica. Viorica este însoțită cu mai multă grijă și cu mai mare exactitate ca oricînd la repetiții. Pieptănătura îi este zilnic studiată și îngrijită cu totul în mod deosebit. În sfîrșit, zilele se scurg încet, într-o atmosferă de nerăbdare.

Dar iată că a venit și ziua mult așteptată a apariției pe micul ecran. Mămica și-ar însoți cu dragă inimă fetița la studio. I-ar da și acolo ultimele sfaturi. Dar poate? Imposibil! Doar are televizor și trebuie să se îngrijească de primirea tuturor invitaților. Aproape că n-a scăpat locatar din bloc nechemat. Pînă și „nesuferita" de la „al treilea", căreia cu o săptămînă în urmă i s-a ghicit intenția de a veni cu „neisprăvitul" ei să-l vadă pe Aschiuță și care a fost făcută să priceapă atunci că televizorul e... defect, a trebuit să răspundă insistențelor de a nu se... „jena".

Ce mai, în seara „evenimentului" toată casa era plină pînă la ultimul... loc. Au fost suportate cu greu (de gazde bineînțeles) toate punctele din program care precedau apariția Vioricăi, dar ele trecură și emisiunea de balet începu. Mămica, numai ochi și... foarte des exclamații. Exclamații și comentarii.

— Mînca-o-ar mama pe ea! O vedeți? Aia frumoasă, a treia din stînga. E cea mai talentată. Programul se desfășura normal și nu se putea spune totuși că nu plăcea. „Asistența" urmărea încîntată evoluția copiilor, dar bineînțeles că dintr-un unghi care nu evidenția în mod deosebit detașarea Vioricăi. Deși, cum spunem, nici ea, ca și ceilalți copii, nu e lipsită de talent.

— Ce păcat că n-au făcut-o solistă — se lamentează mămica vizibil intrigată. Priviți cită grație! Se poate ea compara cu celelalte? Nici pomeneală!

Și așa a dus-o pînă la sfîrșitul emisiunii de balet. Următoarele puncte din program, lipsite de interes, firește, nu s-au mai bucurat de atenția gazdei. Au fost urmărite în continuare însă de invitații care cu nici un chip nu erau lăsați să plece. Trebuia să sosească din clipă în clipă Viorica.

Dar iată că sună. Aparatul fu imediat stins. Cu sufletul la gură, mămica aleargă și o primește triumfătoare.

— Ai fost minunată! N-ai idee ce grozavă ai fost! Uite cită lume a venit să te vadă.

— Stai mămico, lasă-mă să răsuflu. Of, ce necaz am avut! M-am încurcat de cîteva ori, ați văzut, nu?

— Ce tot îndrugi! ripostează mama înainte ca cineva să fi avut timp să-și spună părerea în vreun fel. Cine s-a încurcat? Poate ața... solista... n-are nici un pic de talent...

— Lasă mămico, nu mai spune așa. Doar o cunoști pe Mihaela. E cea mai talentată din clasă și nu se supără nimeni că e solistă. Eu... și Viorica plecă capul amărîtă, m-am emoționat și am greșit pasul de cîteva ori. Știu eu dacă nu s-a observat?!

— Lasă prostiile, fetița mea. Ai fost cea mai bună! Ai ieșit cel mai mult în evidență! — și mămica se adresă „publicului" care acum se pregătea să plece.

— Nu-i așa? Spuneți și dv. Nu era fetița mea cea mai delicioasă?

Dar ce să fi răspuns bieții oameni? Erau doar musafiri și nu se făcea s-o contrazică pe gazdă mai ales că e gata să pună mîna-n foc oricînd că Viorica poate rivaliza cu oricare din marii maeștri ai baletului!

L. MINDIRIGIU

Produse cosmetice

În pachetele cu cadouri destinate femeilor, conținînd diferite articole de galanterie și tricotaje gata ambalate sau pregătite la cerere cu obiectele alese de cumpărători, produsele cosmetice ocupă fără îndoială un loc important.

În acest sezon, rafturile magazinelor de specialitate se completează mereu cu noi sortimente de calitate superioară realizate de întreprinderea „Cosmetica" din Capitală. Astfel, de cîteva săptămîni în unitățile comerciale profilate pentru desfacerea articolelor feminine a apărut o colecție de produse cosmetice deosebit de interesante prin noutatea conținutului și originalitatea prezentării lor. Iată flacoanele micuțe confecționate din materiale plastice conținînd mai multe sortimente de șampon potrivit nuanțelor de păr blond și brun, crema nutritivă denumită „Darclée" care cuprinde în formula de fabricație vitaminele E și F, crema regenerativă „Nutrin", deosebit de căutată pentru extractul de placentă pe care îl conține.

În gama vastă a produselor cosmetice vor mai apare în curînd, pudra compactă pentru ten uscat ce va fi prezentată în cutii cochete de polistiren cu oglindă gen pudrieră și rimelul „Femina" în culorile albastru, negru și maron.

În urma observațiilor și sugestiilor făcute de către consumatori asupra articolelor fabricii „Cosmetica", colectivul de aici lucrează în prezent la realizarea unor noi articole. Bunăoară în momentul de față atenția colectivului se concentrează asupra producției în serie pentru dezodorizantul „Ideal", care are un sistem special de evacuare a produsului — cu ajutorul unei bile de sticlă — un praf contra transpirației denumit „Favorit", talcul parfumat „Carmen" ce va fi folosit pentru baie precum și alte loțiuni dezodorizante.

De asemenea, se fac probe de laborator pentru îmbunătățirea calității rujurilor de buze și creării de noi farduri și demachiante care începînd cu anul acesta vor fi prezentate în ambalaje cochete din mase plastice, bachelită, celuloid, faianță fină sau sticlă presată.

Adina CONSTANTINESCU

SFATURI COSMETICE

Pentru ori care bărbat rasul este o preocupare zilnică care îndeplinește nu numai un rol estetic ci și unul igienic. Pentru unii bărbați rasul este însă o problemă fie datorită unei lipse de îndemînare, fie comodității sau unei sensibilități deosebite a feței care face ca această operație atît de simplă la prima vedere să fie însoțită de iritații și chiar dureri.

Dacă se respectă unele reguli elementare neajunsurile rasului pot fi evitate. În primul rînd este necesară înmuierea corectă a părului și aceasta se realizează prin folosirea săpunului sau a cremei de ras. Alegerea săpunului sau a cremei de ras depinde în mare măsură de natura tenului. În general se recomandă săpunul neutru pentru tenul gras sau normal și crema de ras pentru un ten uscat. Aceasta din urmă are avantajul, dacă este de bună calitate, că înmoaie mai repede firele de păr protejînd totodată pielea obrazului de iritații prin grăsimea pe care o conține. Se poate folosi cu succes următoarea formulă: stearină 20 g., glicerină 30 g., apă 140 g., borax 0.5 g. amoniac 8 g.

Menționăm că spuma trebuie menținută un timp oarecare pe obraz înainte de a începe rasul propriu zis, asigurînd astfel înmuierea părului și favorizînd alunecarea briciului sau a lamei. Spuma se obține prin frecarea săpunului sau cremei timp de cîteva minute cu o pensulă moale și curată înmuiată în apă căldută.

Dacă părul este deosebit de aspru este necesar să se aplice peste pielea săpunită o compresă caldă după care se săpunește fața din nou. Dacă tenul este foarte uscat se pot folosi cremele de ras nespumoase care feresc fața de iritații înmuind și calmînd pielea.

Aceste creme se întind pe obraz folosind degetele (după ce mîinile au fost în prealabil bine spălate) și nu se îndepărtează de pe față nici după ce s-a terminat bărbieritul, pătrunderea lor în piele printr-un ușor masaj ajutînd la menținerea prăgezimii tenului.

Dacă s-a folosit săpunul sau crema, după terminarea bărbieritului fața se spală cu apă căldută și apoi cu apă rece.

Rasul produce la suprafața pielii, oricît de atent ar fi săvîrșită această operație, unele zgîrieturi care constituie un mediu favorabil infecțiilor. De aceea trebuie să dezinfectăm fața cu o soluție adecuată ca spre exemplu: mentol 0.25 g. camfor 0.50 g. alaun 1 g. acid salicilic 1 g., alcool 40 g., apă 60 g. Această soluție are avantajul că dezinfectează, răcorește și astupă porii.

Pentru pielea iritată și congestionată se recomandă și folosirea pudrei. În acest scop se poate folosi orice fel de pudră.

Anca BOGDAN

TAIOARE CU BLANĂ

De la stînga la dreapta:

— Taior din stofă groasă cu jacheta mai scurtă, închisă cu patru nasturi. La guler o blăniță de nurcă sau jder. Fusta ușor evazată.

— Pe aceeași linie un taior cu croiala asimetrică. La gît o eșarfă îngustă de blană.

— Taior sport cu linia lungă, guler și rever din astrahan. Tighelele de sub care pornesc cele două clape, se repetă și la tivul fustei.

— Un alt taior sport cu guler din blană cu spicul mare. Taiorul are clape, cordon și garnitura de tighele.

— Pardesiu scurt cu fustă din stofă ecosez. Un amănunt de reținut sînt cheitoarele la nasturi.

Desene de Raia SOLOMONICA

Ghidul gospodinei

PORTOCALE

Și din portocale se pot prepara o sumedenie de deserturi gustoase și bune.

CRUTOANE CU PORTOCALE

Timp de pregătire 10 minute. Timp de coacere 5 minute. Cantități pentru 6 persoane: 6 felii de brioșuri sau cozonac, 8 linguri de dulceață de portocale, două linguri de rom, 4 linguri de zahăr tos, 50 g. stafide, o portocală. Punem într-un vas dulceața de portocale, zahărul, stafidele curățite și romul. Așezăm totul pe foc și lăsăm să fiarbă 5 minute. Separat pe un platou punem feliile de cozonac sau brioș peste care turnăm din abundență din compoziția preparată. Cînd s-a răcit decorăm feliile cu o bucată de portocală curățată. Este un desert minunat.

MENIUL SĂPTĂMÎNII

— Colțunași cu carne; limbă cu macaroane; mințunele.

— Budincă de pîine; pilaf cu carne de porc; compot.

— Ciorbă de perișoare; ardei umpluți cu orez; ruladă cu marmeladă.

— Ochiuri cu mămăliguță; ciulama de rinichi; mere.

— Supă de morcovi; cotlete de porc la grătar-varză călită; compot.

— Andive înăbușite cu unt; mîncare de cartofi cu carne; pandișpan.

— Ouă cu sos de muștar; pulpă de porc la cuptor cu legume; portocale — cupe.

OMLETĂ CU PORTOCALE

Cantități pentru patru persoane: 4 ouă, 4 linguri de apă caldă, 2 portocale, 2 linguri de zahăr tos, un vîrf de cuțit de sare. Batem cu telul gălbenușurile de ou împreună cu apa caldă pînă ce se amestecă cu ouăle. Separat batem albușurile spumă și cu mare grijă le încorporăm la gălbenuș adăugînd la sfîrșit și sarea. Curățim cele două portocale și una o desfacem în sferturi. La cealaltă portocală stoarcem zeama care o adăugăm la ouă. Din compoziție facem apoi o omletă pe care o prăjim în unt. Cînd este gata o răsturnăm pe o farfurie și o înconjurăm cu sferturile de portocală curățite. Presărăm deasupra zahăr pudră și o stropim cu puțin rom. Îi dăm foc și o servim imediat la masă.

PORTOCALE-CUPE

O portocală de persoană la care adăugăm 25 g. de fructe (mere, smochine, vișine înghețate sau fructe din dulceață) 20 g. zahăr pudră, o linguriță de coniac sau rom. Cu multă băgare de seamă tăiem un capac la portocală și cu o linguriță scoatem cu grijă miezul din ea și sîmburii. Apoi tăiem mărunt fructele pe care le avem, le amestecăm cu miezul portocalei, zahărul și romul. Umplem apoi portocalele cu această compoziție, îi punem capacul și o lăsăm la rece cel puțin o oră. Dacă dorim servim și cu puțină frișcă.

ȘTIAȚI CĂ...

...Pentru primul semestru al anului 1962, întreprinderile aparținînd industriei ușoare au contractat 3560 produse și modele noi de îmbrăcăminte și încălțăminte?

...cele mai multe produse și modele noi pentru primul semestru al anului în curs (1300) le-au contractat întreprinderile aparținînd industriei de confecții?

...bunele aprecieri de care se bucură țesăturile din în în rîndul cumpărătorilor a determinat în acest an o nouă creștere a producției acestor țesături? Sporul de producție care se înregistrează în acest an este de 2,5 milioane m.p. față de anul trecut.

...la fabrica de porțelan din Cluj a început aplicarea în producție industrială a metodei denumite fotoceramică? Cu ajutorul acestei metode se realizează pe produsele de porțelan diferite decoruri fotografiate (peisaje, portrete, etc.)

...colectivul țesătoriei „30 Decembrie" din Arad a realizat pe noile războaie automate, prosoape și material de halate, frotir cu un grad mare de hidrofilie?

FOTOGRAFUL AMATOR (IV)

Subiectele în mișcare ca: motociclist, automobil, tren în mers sau alergător în plină viteză, nu pot fi fotografiate, dacă nu se cunosc anumite reguli de care trebuie să țină seama fotograful începător sau neinițiatul. Aceleași reguli se aplică și cînd se fotografiază dintr-un vehicul în mișcare.

Ce este important de știut în fotografierea subiectelor în mișcare? Subiectele care se mișcă încet, nu trebuie fotografiate cu timp de expunere prea lung deoarece mișcarea lor va fi înregistrată continuu pe film, iar imaginea va fi deplasată (dublată) și neclară. Cu cît subiectul este mai aproape de aparat, cu atît apare mai mare pe film deplasarea imaginei. Dacă subiectele fotografiate se mișcă cu o viteză constantă, deplasarea imaginei pe film va fi diferită în funcție de direcțiile de deplasare. Ea este maximă dacă subiectele se mișcă de la dreapta spre stînga și invers, este mai mică, dacă subiectele se mișcă în unghiu ascuțit față de direcția de fotografiere și minimă cînd subiectul se mișcă chiar pe direcția de fotografiere, în spre aparat sau din spre aparat. Acest lucru se poate observa în vizor, sau pe geamul mat al aparatului. Fotografiind astfel de subiecte trebuie avut în vedere ca timpul de expunere să fie cu atît mai scurt cu cît subiectele se mișcă mai repede sau sînt mai aproape de aparat și cu cît sensul de mișcare se apropie de perpendiculara în direcția fotografierii.

Pentru a fotografia astfel de subiecte cu un aparat de tip Box cu viteze de obturare mici (expunere 10, 25, 50, 100) iar obiectivul având o deschidere a diafragmei mică (cifră mare) se va folosi întotdeauna filme cu sensibilitate foarte mare (17/10° DIN sau 21/10° DIN). Se vor fotografia subiectele de la o distanță mai mare, avînd posibilitatea de a mări eventual ulterior porțiunea ce interesează. Se vor fotografia pe cît posibil subiectele mișcîndu-se direct spre aparat sau cel puțin în unghi ascuțit. Nu se va fotografia de aproape persoane care se mișcă repede în străzi aglomerate, fotografierea lor se face atunci cînd se află la o distanță mare de aparat.

În apropierea aparatului se fotografiază de obicei subiectele care vin sau se duc în direcția de fotografiere (spre aparat). O fotografie reușită a scenelor în mișcare ca: scene sportive, dansuri, numere de varieteu, se pot obține atunci cînd mișcările subiectelor au ajuns la un punct mort. În acest punct mișcările devin din ce în ce mai încete, apoi își reiau ritmul din nou. În acel moment subiectul pare că stă pe loc și se poate fotografia. De exemplu, pentru a fotografia un copil ce se leagănă sau un săritor care execută o săritură, declanșarea aparatului se face cînd leagănul sau săritorul a atins înălțimea cea mai mare (punctul mort). Un înotător se fotografiază numai atunci cînd el execută întoarcerea sensului mișcării (capătul bazinului). Automobile, motociclete, sau biciclete în mișcare rapidă (la curse) se fotografiază atunci cînd se găsesc la o depărtare suficient de mare de aparat și dacă este posibil ca imaginea să fie prinsă la o curbă și direct în sensul mișcării. Cînd se cere să se fotografieze un vehicul ce se mișcă repede de la dreapta spre stînga sau invers pe direcția de fotografiere, atunci se recurge la următorul artificiu: Se prinde vehiculul în mijlocul vizorului și se mișcă aparatul încet în sensul mișcării vehiculului, astfel încît acesta să rămînă tot timpul în mijlocul vizorului iar expunerea se face în timpul deplasării aparatului. Procedînd astfel se poate scoate o fotografie reușită, expunînd cu un timp de 1/100 s. Fotografia astfel expusă va scoate în evidență viteza mare cu care se deplasează vehiculul și totodată mărește efectul fotografiei.

Bucur STELIAN
(Va urma)

CURIERUL NOSTRU

S. C. — Tr. Severin: Cîndva am mai stat de vorbă și ne-am expus punctul de vedere. V-am reamintit aceasta nu pentru a vă arăta că am avut noi dreptate ci pentru a vă spune că am analizat și cunoaștem bine situația dv. Cum este și firesc ați hotărît ceea ce ați dorit dvs. N-a fost tocmai bine dar aceasta este o chestiune care vă privește numai pe dvs. Nu este bine să încercați acum să dați vina pe alții. Și chiar dacă n-ar fi fost vina dvs. tot trebuia să vă respectați întocmai obligațiile morale și materiale ce vă revin. Nu este tîrziu ca să încercați readucerea lucrurilor pe făgașul lor normal. Faceți dvs. primul pas fiindcă așa se și cade. Ori cum însă, îndepliniți-vă obligațiile pe care la aveți.

D. O. București: Ați remarcat cum ere și firesc că există o nepotrivire. Se pare însă că dvs. nu-i acordați suficientă importanță. După părerea noastră însă această nepotrivire este elementul esențial care în urma unei judecăți profunde, poate determina hotărîrea ce o veți lua. Chiar dacă în prezent vi se pare de importanță minoră, cu timpul această nepotrivire poate deveni motiv de neînțelegeri. Este bine să vă gîndiți la aceasta acum și nu mai tîrziu. Poate din această cauză nu acționează în nici un fel.

MARGARETA: Dacă țineți în primul rînd la demnitatea dvs. atunci sfătuiți-l și faceți totul ca să rămînă în situația actuală. Va fi mai bine pentru amîndoi dar în mod deosebit pentru dvs.

ILEANA — Făgăraș: La vîrsta dvs. nu este de loc prea tîrziu pentru a mai urma cursurile unei facultăți sau ale unui institut din învățămîntul superior. Este bine să începeți să vă pregătiți de pe acum, întrucît aveți de repetat multe materii din care desigur ați mai uitat între timp. Pregătiți-vă și actele necesare pentru bursă și luați legătură cu secția de învățămînt a sfatului popular orășenesc. În altă ordine de idei credem că nu este cazul să vă faceți atîtea complexe în relațiile cu prietenul dvs. În fond, diferența aceasta nu are importanță prea mare.

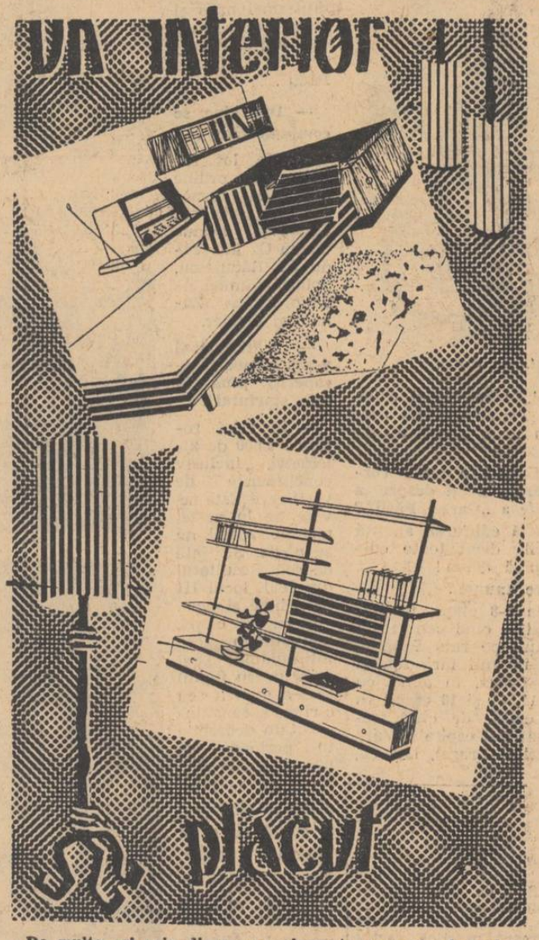

De multe ori prin diverse aranjamente care pun în valoare o mobilă nefolosită sau care la prima vedere ar părea nepotrivită se poate realiza un interior plăcut. Cîte un mic retuș (de scurtat picioarele mobilei sau de schimbat tăbliile) și imediat aspectul e altul.

În camera de dormit o policioară deasupra patului (bine ancorată) va fi foarte potrivită pentru radio. Dacă lăzii de așternut i se fac și laterale (ca unui dulăpior), tăblia de deasupra va deveni foarte folositoare, ca și o masă.

Stelajul din desenul de jos este foarte practic fiindcă ocupă o suprafață mică în cameră iar rafturile folosesc pentru așezat aparatul de radio. Vase cu flori, cîteva cărți, completează estetic încăperea.

Abajururile cu desen liniar sînt foarte moderne și se pot face — cum se vede în schiță — și la lămpile atîrnate și-la cele cu picior.

MAGAZIN medical

GRIPA

Milioane de prieteni și dușmani ai omului își duc existența în lumea mare dar invizibilă a microorganismelor. E o lume ale cărei laturi nu sînt încă cunoscute în totalitatea lor. Și străduințele multor oameni de știință sînt îndreptate tocmai asupra acestei lumi. Pentru a proteja prietenii și a găsi remediul împotriva dușmanilor.

Printre acești dușmani se numără și virusul gripei, care, căutat cu insistență de-a lungul anilor, nu a putut fi găsit și privit decît cu ajutorul microscopului electronic.

Virusul gripei are particularitatea deosebită de a se înmulți cu rapiditate extraordinară: într-o zi, din cîteva particule în care se descompune virusul, iau naștere miliarde de alți virusi. Iată explicația proporțiilor pe care le capătă boala. Da, într-adevăr, gripa nu cunoaște granițe. Apărută undeva în America, peste cîteva săptămîni poate cuprinde Europa și Asia centrală.

Cum se manifestă gripa? Aproape că știm cu toții. La început frisoane, două-trei strănuturi, o tusă seacă, guturai, dureri de cap la care se asociază durerile musculare. Apoi, ca urmare a tusei apare roșeața în gît, pofta de mîncare scade, bolnavul obosește. Mulți înclină să nu dea crezare simptomelor și să considere că este vorba de un simplu guturai. Dar apare febra și vrînd-nevrînd bolnavul e silit să stea la pat. Nu ajută nici tuica fiartă, nici cîrpa afumată și nici chiar usturoiul folosit ca „medicament".

Și în acest an, Ministerul Sănătății și Prevederilor Sociale a luat o serie de măsuri de prevenire și combatere a gripei. E deajuns să amintim de vaccinarea efectuată la sfîrșitul anului trecut. În instituții și în întreprinderi, medicii și personalul mediu sanitar efectuează în prezent un intens control avînd în vedere mai ales pe cei care prezintă primele simptome de boală. Unui asemenea control sînt supuse instituțiile de învățămînt, creșele, căminele și toate locurile mai aglomerate. În farmacii se găsesc în suficiente cantități medicamentele utile în caz de gripă: vitamina C, piramidon, aspirină etc.

Ne putem feri de gripă? Bineînțeles că da. Și destul de simplu. Evitînd în primul rînd locurile aglomerate și mai ales pe cei care strănută sau tușesc. Ne putem căli organismul, bineînțeles nu în perioada boalei. Trebuie să ne îmbrăcăm călduros. După cum se vede, sînt doar cîteva reguli elementare de igienă la care se adaugă spălatul pe mîini și aerisirea încăperilor. Ferindu-ne pe noi, nu trebuie să uităm nici copiii, care sînt mai puțin rezistenți la gripă. Pentru ei aceleași reguli igienice sînt absolut necesare. Dar dacă totuși ne îmbolnăvim, ajutorul medicului pe care-l putem solicita imediat, ne este întotdeauna folositor.

T. S.

Tusea și calmantele

Cum e mai bine să procedeze cineva care tușește?

Răspunsul pare simplu. Cînd mă doare capul iau un antinevralgic; dacă tușesc iau un calmant împotriva tusei ș. a. m. d.

Numai că, în materie de sănătate, socoteala cea mai simplă nu este totdeauna și cea mai bună. În cazul de față, socoteala este din capul locului greșită, cel puțin pentru trei motive pe care încercăm să le rezumăm mai jos.

1. Nu orice tuse trebuie neapărat calmată. Există și așa zisa tuse utilă. De foarte multe ori tusea servește la evacuarea fie a unor corpi străini aspirați din afară (praf, fum, vapori iritanți), fie a unor secreții venite din plămîni sau bronhii. Bunăoară într-o bronșită, cînd, după cum se spune, „tusea s-a copt", accentul cade pe facilitarea evacuării secreției bronșice, printr-un expectorant, și nu pe calmarea tusei. Un vechi fumător, care a ajuns la faza de bronșită cronică și expectorează abundent, n-are interes să-și calmeze tusea decît în situații cu totul speciale. Altfel, dacă consumă cantități nejustificate de siropuri sau alte calmante ce nu i-au fost prescrise, riscă să se aleagă și cu tulburări digestive, pe deasupra neajunsului pricinuit de stagnarea secreției bronșice.

2. Nu orice tuse se calmează prin calmante ale tusei. Cauzele tusei sînt multiple. Este clar că o tuse cu expectorație provine de la aparatul respirator și aci este originea cea mai frecventă. Mai există însă și tusea seacă, uscată, fără nici un fel de expectorație, cînd cauza o poate constitui o iritație provenită de la pleură, de la căile respiratorii, dar și de la alte organe: amigdale, inimă, apendice, vezicula biliară, uter etc.

Scoarța creierului are adesea un rol important în declanșarea tusei. Astfel, unii fumători încep să tușească încă înainte de a trage primul fum, de cum repetă gesturile obișnuite prin care scot țigarea din pachet și o aprind. Este vorba aci de o tuse reflex condiționată, formată ca un efect al iritației prelungite produse de tutun asupra mucoasei respiratorii. Tot așa se cunoaște și un fel de tuse „contagioasă" care se transmite îndeosebi în sala de concert sau la teatru, spre nemulțumirea publicului iubitor de liniște.

Există așadar cauze foarte variate. Nu rareori s-a văzut ca o tuse extraordinar de rebelă, insensibilă la cele mai energice calmante, să cedeze ca prin farmec o dată cu simpla desfundare a nasului. Acolo era cauza și atîta tot. Esențialul este să fie găsită și înlăturată cauza, iar în această privință calmantele n-au nici o putere.

3. Cel care tușește și se mulțumește a recurge la calmante riscă să întîrzie în acest fel descoperirea unei boli printre ale cărei simptome de debut se numără și tusea. Să ne referim numai la tuberculoza pulmonară. Deseori tusea este singurul semn prin care se trădează o leziune minimă, abia constituită la unul din plămîni. A neglija o astfel de tuse, ori a ne limita la siropul despre care un bun prieten ne-a asigurat că are efecte miraculoase, înseamnă a îngădui leziunii să avanseze. Or, se știe prea bine că în tuberculoză prima condiție a vindecării rapide și lesnicioase constă tocmai în descoperirea timpurie a bolii.

Cum rămîne atunci cu calmantele? Renunțăm la ele?

Nicidecum. Dar lăsăm în sarcina medicului să hotărască dacă tusea trebuie calmată și cu ce anume trebuie calmată. Și pentru a ajuta medicului la orientarea sa, este bine să-i descriem limpede felul în care tușim: dacă există expectorație și cum arată aceasta; dacă tusea apare mai des la eforturi sau într-o anumită atitudine a corpului; dacă tusea survine îndeosebi, seara sau noaptea, sau dimineața de îndată ce ne-am trezit.

Repetăm: tusea este numai un simptom și — în general vorbind — nu este suficient a trata *simptomul*, trebuie lecuită *boala* care i-a dat naștere.

Dr. Al. Gh.

ELECTRONICA ȘI MEDICINA

Progresele tehnicii moderne și în special acelea ale electronicei, au venit în sprijinul medicilor, scutindu-i de o serie întreagă de activități rutiniere și de memorizări inutile. Aparatele electronice culeg și prelucrează informațiile despre starea bolnavului în cîteva fracțiuni de secundă. Rezultatele sînt transmise apoi observatorului care poate interveni activ în procesul esențial. Conexiunea dintre aparatele electronice și organisme se face în ambele sensuri. Aparatele transmit pe de o parte informațiile culese și reglementează pe de altă parte funcționarea vicioasă a organelor din corpul omenesc.

Dintre toate specializările medicale, chirurgia a beneficiat cel mai mult de pe urma progreselor din domeniul electronicei. Numeroase funcțiuni vitale ale organismului (respirația, bătăile inimii, tensiunea etc.) trebuie permanent controlate în cursul operației. Multitudinea de informații trebuie culeasă simultan, iar inventarierea și prelucrarea datelor trebuie făcută cu rapiditate. Aceste cerințe depășesc uneori posibilitățile observatorului. Dispozitivele electronice suplinesc munca observatorului prelucrînd rapid aceste date și semnalează la timp orice perturbare a funcțiilor în timpul intervenției chirurgicale determinînd echipa să intervină imediat în redresarea bolnavului. Progrese mari s-au obținut de asemenea în problema respirației artificiale. Tehnicienii din U.R.S.S. au construit de curînd un sistem ingenios de comandă a respirației artificiale folosind biocurenții (curenți electrici emiși de celulele vii) furnizați de nervul frenic care dirijează mișcările diafragmului. Extrem de interesante sînt lucrările efectuate în domeniul creării și perfecționării organelor artificiale. Constructorii de aparate electronice au realizat o inimă din material plastic care poate înlocui inima ciinelui. Operațiile experimentale au reușit, ciinii fiind menținuți în viață mai multe zile și avînd un comportament normal. Aceste experiențe deschid mari perspective în chirurgia cardiacă, în crearea unei inimi artificiale pentru bolnavii cu afecțiuni cardiace grave, incompatibile cu viața.

Dr. N. CĂTĂNOIU

ACTUALITĂȚI MEDICALE

MICROAUDIOMETRUL

Progresele electronicei sînt din ce în ce mai folosite în construcția aparatelor medicale. Recent a fost perfectat un microaudiometru care poate fi plasat într-o alveolă dentară goală. Aparatul fiind în contact cu terminațiile nervoase din vecinătate transmițînd vibrațiile sonore la creier.

INTERFERONUL

Lupta împotriva bolilor infecțioase își sporește arsenalul zilnic cu noi antibiotice. Interferonul este o substanță extrasă din membrana corio-alantoidiană a embrionului de găină supus acțiunii virusului gripal tratat cu raze ultraviolete. Produsul este activ față de anumite virusuri (gripal, poliomielitic, rujeolic etc.).

PLANTE MEDICALE ARTIFICIALE

Experiențele efectuate de farmacologii sovietici au arătat că unele medicamente nu sînt prea bine asimilate de organism. Aceleași medicamente însă incluse în plante sau legume devin complet asimilabile. Ei au însămînțat în sere speciale medicamente care nutreau plantele și legumele cultivate în acest pămînt. Plantele și legumele medicale artificiale recoltate din aceste sere au fost utilizate cu succes în anumite boli.

PAT DE AER

Bolnavii care prezintă arsuri întinse nu suportă contractul cu patul și nici un fel de învelitoare. Problema a fost rezolvată recent de un grup de tehnicieni care au construit un pat special care emite un jet de aer comprimat care ridică bolnavul deasupra patului ținîndu-l în aer în suspensie.

CAPROMYCINA

Chimiștii au sintetizat un nou antibiotic antituberculos — capromycina — eficace în cazurile rezistente la streptomicină.

JOCURI DISTRACTIVE

DIN TREN

Sandu povestește unui prieten :

— Stăteam la fereastră unui tren. M-am uitat la un moment dat la ceas care arăta ora 8. În acea clipă am văzut din tren o piatră de kilometraj care avea un număr format din două cifre. Exact după o oră m-am uitat iarăși afară și am văzut o altă piatră de kilometraj, având un număr format tot din două cifre. Aceste cifre erau aceleași ca și pe prima piatră însă erau inversate.

După o altă oră de mers, pe a treia piatră se afla un număr format din trei cifre cuprinzînd cifrele de pe prima piatră, având însă un zero între ele. Iată care este întrebarea : Care sînt numerele de pe cele trei pietre și cu ce viteză mergea trenul cunoscînd faptul că pe această distanță n-a avut nici o oprire ?

Costică se gîndi puțin și dădu prietenului său răspunsul cuvenit. Știți acest răspuns ?

CINCI PARCELE

16 chibrituri aranjate în formă de pătrat reprezintă gardul unei livezi (vezi desenul alăturat). În această livadă există o locuință însemnată printr-un pătrat format din 4 chibrituri. Restul suprafeței trebuie împărțit cu ajutorul a 10 chibrituri în 5 parcele egale ca formă și suprafață. (Nu uitați, locuința se exclude din calcul !).

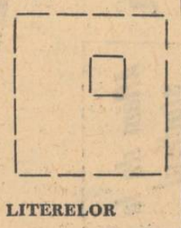

AȘEZAREA LITERELOR

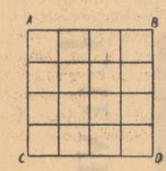

Într-un pătrat împărțit în 16 părți trăsele așezați 4 litere în așa fel încît fiecare rînd vertical și orizontal precum și în fiecare din cele 2 diagonale ale pătratului mare să nu se găsească decît o singură literă. Sînt posibile mai multe soluții.

SUME EGALE

Împărțiți cadranul unui ceas în 6 părți astfel ca

fiecare parte să cuprindă două numere, iar sumele să fie egale.

CUM ?

Din 20 de triunghiuri dreptunghiulare de carton care au o catetă egală cu dublul celeilalte se poate construi un pătrat. Cum trebuie așezate cele douăzeci de triunghiuri pentru a obține acest pătrat ?

DIN 15 CHIBRITURI

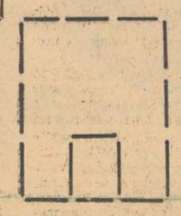

Soluția jocului apărut în numărul 228

E. ARNO

— Acum îmi dau seama de ce aveți ghinion în magazinul nostru... Fiindcă călcați mereu cu stîngul în pantoful drept...

V. TIMOC

Fără cuvinte

ST. MUNȚEANU

— Parcă spuneai că filmul e mut !...

GH. CHIRIAC

— De ce crești porcul sub fereastra mea ?
— Fiindcă nu mai încape în baie...

— ?!...
— Ce să fac dragă, dacă s-a stricat garnitura la robinet !...

FRED GHENĂDESCU

COPII „MINUNE"

— Nu plătiți pentru băiat ? Dar arată mult mai mare de 4 ani...
— E normal : face sport de cîțiva ani !...

— Cînd fumez, mă ustură nițel gîtul.
— Cred că are să te usture și urechile !...

V. CRIVĂȚ

DESPRE UNII SPECTATORI

— Păzea ! Au apărut !...

RIK AUERBACH

A ÎNCEPUT SEZONUL DE FOTBAL

— De ce călătorești pe scară cînd autobuzul e gol ?
— Mă antrenez, tovarășe !

...Și vezi să n-aibă nimeni la îndemînă obiecte cu care să arunce pe teren...

— Ca să te pedepsesc, îți iau trompeta pînă luni !
— Bine, tăticule, ia-o ! Dar vezi să n-o mai uiți pe stadion...

...iar despre ofsaid, mai tîrziu. E prea greu pentru tine !

— Alo ! Soția tovarășului Popescu ? Vă rog comunicați tovarășului Popescu că mîine dimineață, la ora 3 după-amiază, are o ședință importantă...

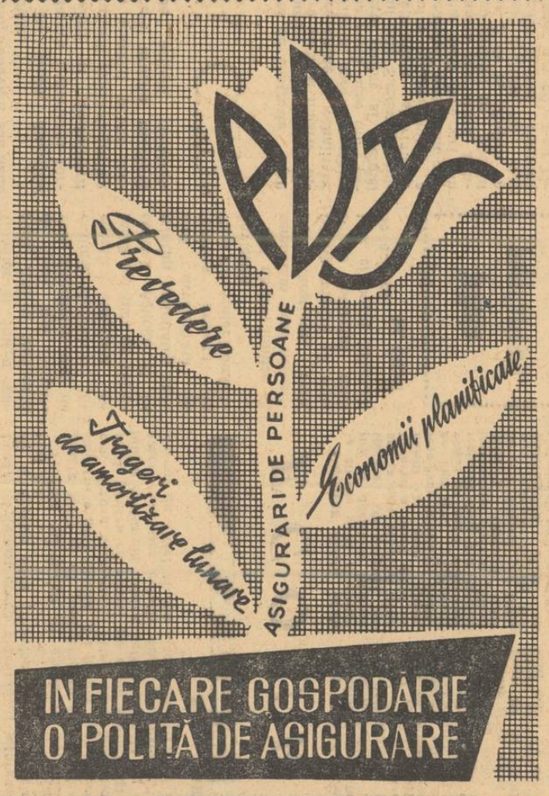

SAH

La început de an competițional

Iată rezultatele cîtorva din turneele importante disputate la începutul acestui an :

Turneul de la Hastings. BOTVINNIK (U.R.S.S.) 8 puncte din 9 posibile (remize cu Flohr și Gligorici) 2. Gligorici (Iugoslavia) 6 p. ; Flohr (U.R.S.S.) 5½ p. ; 4—5 Bisguier (S.U.A.) și Penrose (Anglia) 5 p. ; 6—7 Littlewood și Barden (Anglia) 4 p. ; 8) Wade (Noua Zeelandă) 3½ p. ; 9) Robatsch (Austria) 3 p. ; 10) Aaron (India) 1 p.

Turneul de la Reggio Emilia. 1) GIUSTOLIZI (Italia) 8 puncte din 11 posibile ; 2) Lehmann (R. F. Germană) 7½ p. ; 3—4) Th. GHIȚESCU (R. P. Română) și Pîdewschi (R. P. Bulgaria) 7 p. ; 5) Gragger (Austria) 6½ p. ; 6—7) Haag (R. P. Ungară) și Pirc (Iugoslavia) 6 p. ; 8—9) Canal (Peru) și Sanz (Italia) 4½ p. ; 10—12) Romani, Contedini (Italia) și Martaner (Elveția) 3 p.

Campionatul pe echipe al U.R.S.S. Pe primele locuri s-a clasat 1) BUREVESTNIK 32½ p. ; 2) Tînăra Gardă 26 p. ; 3) Trud 25½ p. etc. Cîteva din rezultatele individuale la primele mese : Korcinoi, Smislov, și Geller 3 p. (din 5 posibile) Stein 2½ p. Tal 2 p.) Petrosian 1½ p. etc.

Ciclu de simultane. Marii maeștri L. Szabo (R. P. Ungară) și Trifunovici (Iugoslavia) au fost invitați la începutul acestui an în Olanda pentru a da un ciclu de simultane. Iată cîteva din rezultatele obținute : HAGA : Szabo +25 = 10, — 1 (procentaj 83%) Trifunovici + 24 = 11 — 1 (82%) ; ROTTERDAM, Szabo + 32 = 3 — 5 (84%) ; Trifunovici + 23 = — 17 (79%). Semnul + indică partidele cîștigate, semnul = indică remizele, egalitățile de puncte iar semnul — indică partidele pierdute.

Campionatul mondial de șah prin corespondență : Ultima ediție a campionatului a luat sfîrșit cu victoria lui O'KELLY (Belgia) cu 6½ puncte. Pe locurile următoare 2) Dubinin (U.R.S.S.) 6 p. ; 3) Lundquist (Suedia) 5½ p. ; 4—6 Salm (Australia), Napolitano (Italia), Secchi (Argentina) 5 p. etc.

Turneele de la Beverwijk. — Turneul principal al marilor maeștri : 1) Trifunovici 6 p. ; 2—3 Donner și Robatsch 5½ p. etc.

Un mic turneu internațional la Stockholm. 1) BOTVINNIK 8½ puncte din 9 posibile (remiză cu Flohr) ; 2—3) Flohr și Soderberg 5½ p. ; 4—5) Lundin și Ohlsson 5 p. ; 6) Nilsson 4½ p. ; 7—8) Horberg și Sköld 4 p. ; 9—10) Andersson și Buskenstrom 1½ p.

Turneul interzonal de la Stockholm — în curs de desfășurare. Participă Geller, Korcinoi, Petrosian, Stein (U.R.S.S.), Bolbocan, Schweber (Argentina), Ianovchi (Canada), Guellar (Columbia), Aaron (India), Olafsson (Islanda), Gligorici, Bertok (Iugoslavia), Pomar (Spania), Filip (R. S. Cehoslovacă), Uhlmann (R. D. Germană), Teschner (R.F.G.), Barcza, Bileck, Portisch (R. P. Ungară), Fischer, Bisguier și Benko (S.U.A.). Primii șase jucători se califică pentru turneul candidaților, unde, împreună cu Tal și Keres, vor desemna pe viitorul adversar pentru titlul lui Botvinnik. De remarcat însă că doar doi jucători sovietici se pot califica din interzonal întrucît, conform regulamentului, din cei 8 participanți la turneul candidaților maximum patru jucători pot reprezenta o singură țară.

Iată mai jos două frumoase partide de la acest turneu. Prima este cîștigată de Stein, învingătorul recentului turneu internațional al R. P. Romîne disputat la București. A doua partidă ni-l arată pe Geller, candidat cu șanse serioase pentru turneul candidaților, în formă excelentă.

Alb : Stein — Negru : Portisch

1.e4, c5	14.Cf5, Ne6
2.Cf3, e6	15.De2, a5
3.d4, c:d	16.Nc4, Rh8
4.C:d4, a6	17.Ng5, Cd7
5. Nd3, Cf6	18.Tad1, Cb6
6.0—0, Dc7	19.C:g7!, N:c4
7.Cbd2, Cc6	20.Nf6!! și acum
8.C:c6, b:c6	negrul este pier-
9.f4, Nc5+	dut ; dama albă
10.Rh1, d6	nu poate fi luată
11.Cf3, e5	căci urmează 20...
12.f:e, d:e	N:e2 21.Cf5+, Rg8
13.Ch4, 0—0	22.Ch6 mat.

Alb : Geller — Negru : Benko

1.e4, c6	19.Cf1, Db8
2.d4, d5	20.Ce3, Nd8
3.e:d, c:d	21.Db3, T:f3
4.Nd3, Cc6	22.g:f, Dg3+
5.c3, Cf6	23.Rh1, Dh3+
6.Nf4, g6	24.Th2, D:f3+
7.Cf3, Ng7	25.Tg2, Nh4
8.h3, 0—0	26.Dd1, Df4
9.Cbd2, Ch5	27.Tf1!, Dh6
10.Nh2, f5	28 Cg4, Dg7
11.0—0, f4	29.Dd2, Rh8
12.Te1, Dd6	30.Ch6. Cd8
13.Te2, Cg3	31.Df4, Ne7
14.f:g, f:g	32.N:g6!, e5
15.N:g3, D:g3	33.Dh2, h:g6
16.Db3, e6	și acum după
17.Tae1, a6	34.T:g6, D:g6
18.Db6, Nf6	35.Cf7+, Rg8
	36.Dh8

După 15 runde prima parte a clasamentului are următoarea înfățișare: Fischer 12 puncte, Uhlmann 10 p., Geller 9½ p. (o partidă întreruptă), Petrosian și Filip 9½ p. etc.

O carte nouă

PROBLEMA Nr. 8

Prof. PAUL VĂTĂRESCU
(Oltenița)

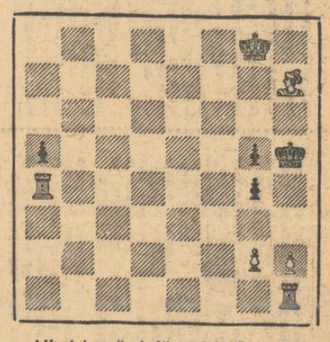

Albul joacă și dă mat în 3 mutări

Poziția de control. Alb, Rg8, Ta4, Th1, Nh7, pioni g2 și h2 = 6 piese. Negru Rh5, pioni a5, g4 și g5 = 4 piese.

Soluția problemei va apare în numărul viitor.

REBUS magazin

PE ARIPILE MUZICII

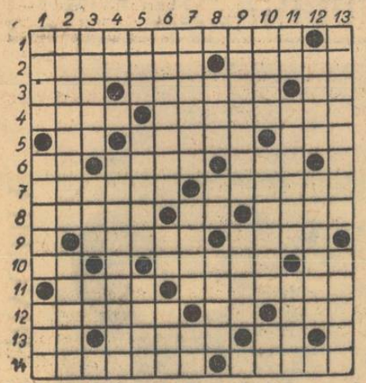

ORIZONTAL : 1) Cîntă din anumite instrumente de muzică populară (pl.) ; 2) Au găuri și scot sunete ca ale flautului — Marchează un succes desăvîrșit !; 3) Localitate în Ardeal — Sunete muzicale simple — În vigoare ! ; 4) O bucată muzicală — Arii instrumentale a căror temă revine în cursul piesei; 5) Nota... mandolinei — „Cîntă la Stupca o vioară", de G. Ghiban și „Cornul pădurarului" de V. Tulbure — Are primul rol la... inspirație ! 6) Începe serenada... — A suferi — Fluier... la plural ! 7) Dacă-s ciupite... cîntă ! — Asemenea vestitului Barbu... 8) Anexă de metal, lemn sau trestie la unele instrumente de suflat — Nota... fagotului — Excepționale ; 9) Celebru constructor de viori — Vioara întîia... la orice nuntă ! (pl. fig.) ; 10) Cel mai bun — Un instrument de suflat, cu registru superior — Paul Constantinescu ; 11) Poartă muzica în eter... — Armonios și... tematic ; 12) Piculină... majoră ! — Parte dintr-o cobză... — ...Czermak, cîntăreț cehoslovac ; 13) Notă pe portativ — Prilejuri de joc și veselie... — Elly Roman ; 14) Îl găsiți la Conservatorul „Ciprian Porumbescu", ca de altfel... la oricare facultate — „Discul"... magnetofonului !

VERTICAL : 1) Cîntă numai dacă e bătută... — Colecție de posturi de radio... — Veche unitate de măsură rusească ; 2) „Pian"... portativ ! — „Fluierașul fermecat", de Radu Paladi (pl.) ; 3) Epocala invenție a lui Popov — ...de Barbu, cîntăreață din trecut — Noel Coward, autorul comediei „Nud cu vioară" ; 4) Măsură la... armonică, harpă și clarinet ! — Prim-solistă ; 5) La vioară și la..., guler ! — Pica — Arbust ; 6) Slăvite — Traian Florescu — Fata de la operetă ; 7) Cîntăreți de operă și operetă — „Compresorul și vioara", sau „Rapsodia ucraineană" — Două teuri ; 8) Aliment — Nota diapazonului — verb cu... sonorități ! 9) Dop la... trompetă — Sursă de... inspirație ; 10) Compoziție pentru trei instrumente... — Poleiți cu aur — Dinsa ; 11) Într-un pian ! — Omogen — Instrument muzical... cu nucă ! ; 12) Un instrument pentru fanfară — Inaripat ; 13) Întinderea scării muzicale a unei voci sau instrument (pl.) — Element de claviatură.

Ion PASCAL

GRAFICE

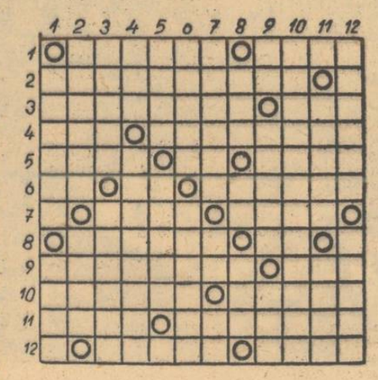

ORIZONTAL : 1) Plan redus la cîteva linii (pl.) — Maestru al penelului (1827—1891) ; 2) Bilețel, răvaș ; 3) Uneltele scrisului și desenului — Tot (mold.) ; 4) Onomatopeea zmuciturii — „Terenul" desenatorului ; 5) Scriitor ardelean (1886-1954), autorul schiței în formă de dialog „Pușca și condeiul" — N — Calif arab, care a dat foc bibliotecii din Alexandria, pentru că ar fi conținut cărți antimusulmane ; 6) Final de carte și de scripte — „Rece" scris de un rebusist — A-și așterne semnătura pe hîrtie ; 7) Măsoară tensiunea — Accidentul... stiloului ; 8) Cutiuța cu creioane (pl.) — Începe tipărirea ; 9) Rezervoare de cerneală — Scîrțîit de greier ; 10) Primul exemplar al unui act — Ogorul creionului ; 11) Zgîrietură pe... piele veritabilă — Semn grafic denumit și paranteză mare (pl.). 12) Lista greșelilor de tipar — Invidie. necaz (reg.).

VERTICAL : 1) Desen în linii mari, caracteristice — Ciclu de lecții tipărite în volum ; 2) Litere așternute pe hîrtie — Condei sau arta de a mînui condeiul ; 3) Scrie pe tablă ! — File de hîrtie fină, pe care se poate scrie cu cerneală ; 4) A se apleca, prăvăli — Scrie însemnări medievale sau contemporane ; 5) A scris celebrele „Fabule" — Agrafă de prins acte ; 6) Creion pentru desen artistic — Convenție scrisă sau lucrare tipărită ; 7) Dramă scrisă de Victor Hugo — Litere printre „Litere" — În carte ! 8) Monedă japoneză — Spus cu jumătate de gură ! — Întreprinderile Comunale Oradea (scris mai pe scurt) ; 9) Scrie monograme... pe batiste — Contrariat — ...Baba, erou despre care scrie în basmele orientale ; 10) Toată ziua scrie cifre ! 11) Roman scris de Chateaubriand — A exprima prin vorbe sau scriere ; 12) Însemnări scrise — Scris clar.

Marian GHICA

Dezlegările jocurilor apărute în numărul trecut

DOUĂ CÎTE DOUĂ...

ORIZONTAL : Arar — Alături — Medie — Alene — Ip — Verbali — A — Ceva — Lin — Tal — Idilă — Admiri — Ereditar — Ta — E — S — Egal — Mit — MetișI — Aleși — Oțel — Em — Ulț — Ta — Monedă — Io — Ijo — Răcită — P — Veste — Inedit.

LACTO—BAR

ORIZONTAL : Urși — Binișor — Roate — Fabulă — Dalb — Covăsit — Ada — Ursa — A — A — Rețete — Lale — I — Aviatic — Sp — T — Alan — Erou — Por — Agro — Opt — Apos — Atiți — I — Timiș — Iți — In — It — Taină — Ate — Telemea — Miei.

FUM

ORIZONTAL : Afum — Fum — Foc — Fumingen — Fuma — Umeri — Afumat — Madonă — Umani — Ares — Fumărar — Te — Itu — Iris — O — T — Amăgit — Z — Raia — Acăț — Fi — Ingrat — Tabac — Ua — Suri — Ana — Gară — Raid — Al — Alintat — Aere.

MOBILE

ORIZONTAL : Motive — Amic — Eratică — Ilf — Doctor — Ose — Ili — Iatac — L — Comă — Nazale — Ig. — Dietetic — Imun — A — O.N.T. — Puișor — Orgi — O — Napoia — Uc — Sac — Ti — Cură — Tratată — Na.

POȘTA REDACȚIEI

MARIN CONSTANTIN și ANTON PAN — Roman : Pentru a vă procura piesele necesare la motocicletă este bine să vă adresați Ministerului Comerțului, București — Bd. Republicii nr. 14.

LUANA — București : Pentru a afla cîte secții are Institutul de Științe Economice din București și la ce materii se dă examene la fiecare secție, este mai bine să vă deplasați personal, deoarece spațiul nu ne permite să vă dăm toate lămuririle. Cît privește volumul de poezii care vă interesează, ați putea să urmăriți la anticariat, deoarece altfel nu l puteți procura.

EMILIA LATEȘ — str. 7 Noiembrie 101 Cîmpulung-Moldovenesc, regiunea Suceava ; SILVIU CIOBANU, Deva, str. Al. Sahia nr. 3 regiunea Hunedoara ; ADAM CIOLOCA, comuna Fizeș str. Stupcrilor nr. 266 raionul Deta ; COSTEA NICOLAE, comuna Gogoși, raionul Vînju Mare; PETRE I. CIUTĂ, comuna Florești, raionul Baia de Aramă, vor să facă schimb de vederi.

GEORGE MISS — Tg. Jiu : Am reținut din ceea ce însăși dv. ne-ați scris : „Poate că refăcut (desenul n.n.) ar merge". Este întocmai ceea ce gîndim și noi. Însă trebuie să vă spunem că în ceea ce privește execuția aveți încă foarte mult de muncă. Desenul este simplist, cu o linie care nu satisface cerințele.

GH. P. FL. — Ploiești : Am citit scrisoarea dv. în care vă istoriseați pe scurt viața plină de greutăți ce ați trăit-o în trecut. Acum aflăm că lucrați la o întreprindere de electrici, citate și că lumina o simțiți, pretutindeni, în jurul și în viața dv. Vă urăm spor la muncă în activitatea ce o desfășurați și vă rugăm să ne mai scrieți, nu numai decît articole, ci să ne cereți și sfaturi, dacă va fi cazul.

N. TEODORESCU — Pitești : Ne-am străduit multă vreme să descifrăm cele scrise. Din păcate doar, ici colo, cîte un cuvînt ne era mai clar. Cum să procedăm ? Poate că dacă vom primi de la dv. un sprijin mai de nădejde, vom înlătura greutățile întîmpinate.

ELENA CERNĂIANU — Lugoj : Deocamdată nu se pune problema intrării într-un institut de învățămînt superior, deoarece mai aveți încă de studiat pînă la absolvirea școlii medii. Desigur, nu este rău dacă de pe acum vă puneți problema ce „doresc să fiu în viață ?"

Nu este nici o prăpastie între profesiunea de medic pe care doreați să o îmbrățișați și cea de artist amator. Se poate duce ambele cu bine la capăt.

În ce privește inițierea teatrală, de ce socotiți că numai corespondența cu actorii este singura în măsură să vă îmbogățească din plin cunoștințele ? Aveți la îndemînă atîtea biografii de mari actori, puteți frecventa teatrul. Toate acestea, plus activitatea practică, pe scenă vă va aduce inițierea atît de mult dorită. Dacă doriți să intrați la Institutul de teatru, interesați-vă din vreme și mai cu seamă, pregătiți-vă din vreme. Se primesc numai elementele care au cu adevărat talent.

POȘTA JOCURILOR

ING. V. CERNAT — Strehaia. La lunga dv. scrisoare am considerat că este mai bine să vă răspundem prin poștă. Sperăm că ați primit între timp scrisoarea noastră.

FR. ALBU — Arad. Jocul pe care ni l-ați trimis nu putem să-l folosim întrucît soluția este incompletă. Vă rugăm să reveniți.

I. MARCU — Galați. Primim și colaborări din partea cititorilor așa că sîntem în așteptarea jocurilor promise. În privința jocului de care ne pomeniți existau într-adevăr și alte soluții.

C. BANISCHI. — Constanța. Am reținut sugestia dv. și vom căuta ca în cadrul rubricii să apară și asemenea exerciții. Vă rugăm să reveniți cu amănunte în ceea ce privește a doua propunere.

EXCURSII DE O ZI
în Republica Populară Bulgaria

— Organizate cu autocarul de O. N. T. Carpați, Agenția București.

— Plecările în zilele de 26, 27 și 28 februarie dimineața întoarcerea seara.

— Se vizitează orașul Giurgiu, podul prieteniei, orașul Russe, precum și alte obiective turistice de pe traseu.

— COSTUL : 88,05 LEI DE PERSOANĂ, EXCLUSIV BANII DE SCHIMB.

— În cursul lunii martie plecările au loc în fiecare zi, dimineața, întoarcerea seara.

Informații și înscrieri la sediul Agenției din Calea Victoriei 112, Bd. Republicii 4 și 68 și filialele din orașele Călărași, Alexandria și Giurgiu.

Redacția : Piața Scînteii, Tel. 17.60.10. Administrația : 17.60.20. Interior 1.400. Abonamentele se primesc la toate oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii din întreprinderi și instituții. Tiparul Combinatul Poligrafic Casa Scînteii

SPECTACOLUL
magazin

INAINTE DE GENERIC

Să facem cunoștință cu Stiță și Stadion,

eroii filmului „Vacanță la mare"

E o iarnă nemiloasă, ninge abundent. Echipa de filmare și actorii filmului „Vacanță la mare" îmbrăcați în paltoane îmblănite și cu căciuli, au emoții, așteaptă cu nerăbdare aprecierea spectatorilor după premieră. Stiță se apropie de un spectator și-i întreabă :

— Cum e filmul ?

— Mi-a plăcut, răspunde acesta coborînd scările Sălii Palatului.

Stadion se adresează altui cetățean :

— Cum e filmul ?

— Hm... Să mai reflectez !

. . . . . .

Dar cine-s oare Stiță și Stadion, și cine e „cetățeanul" ? Răbdare. Pentru a afla aceasta să mergem mai întîi...

ACOLO UNDE ÎNCA N-AU FOST EROII

E încă frig și zăpadă, — ca la premiera imaginară a filmului „Vacanță la mare". Cîți însă din viitorii spectatori ai filmului nu gîndesc la o veritabilă vacanță la mare ? Desigur, foarte, foarte foarte mulți... Poate — cine știe — într-un fel vor deveni și ei eroii filmului... Dar stai : oare cei patru care pășesc acum îngîndurați pe plaja viscolită și pustie nu s-au cam grăbit puțin ?

— Nu, nicidecum — răspunde gîndului nostru unul dintre ei. Îl recunoaștem după... aparatul de fotografiat care-i atîrnă, reporterițește, pe piept. E regizorul Andrei Călărașu.

— Cu ce prilej acum și aici ?

— Simplu. În... „Vacanță la mare".

— De ce tocmai acum ?

— Pentru ca să alegem locurile viitoarelor filmări.

— Și de ce n-ați venit aici în toamnă, cînd era frumos și cald ?

— Sugestia este bună... deși retroactivă. Dar fiți liniștit : am fost și astă toamnă dar între timp peisajul s-a modificat. Pe tot parcursul — de la Mamaia și pînă la Eforie — s-au ridicat blocuri noi așa încît trebuie să ținem pas cu... constructorii.

Preocupat, regizorul fotografiază din diferite unghiuri perspectiva încîntătoare a litoralului.

— Dacă tot veniți cu aparatul de filmat la ce vă mai trebuie fotografii ?

— Prefer să răspund la această întrebare la... București.

PRIMELE PREGĂTIRI

Buftea. Pe culoarele lungi, unde — din loc în loc — panouri luminoase te avertizează „Liniște ! Se filmează pe platou !" descoperim cu greu tăblița cu pricina : „Vacanță la mare". Dispărușe în spatele unui pandur voinic, mustăcios și cu înțelegan la brîu care în pauză de filmare la „Tudor Vladimirescu" se rezema comod de ușă.

— Permiteți o... „Vacanță la mare" ?

— Firește. Noi jucăm la șes !

Înăuntru. Deasupra schiloților de decor stau apleacați în jurul regizorului, operatorul Andrei Feher, scenograful I. Lobontz, pictorița de costume Florina Tomescu și Gheorghe Lowe, directorul filmului.

— Vedeți, ne spune regizorul Andrei Călărașu, drumul de la scenariu la primul tur de manivelă nu e atît de spectaculos.

Într-adevăr, cîte preparative, cîte căutări pînă cînd pe platoul de filmare se vor aprinde reflectoarele și va răsuna comanda : „motor !" Mai întîi scenariul literar, scris de H. Nicolaide și Cezar Grigoriu a fost transformat în scenariu regizoral. Aceasta înseamnă

că fiecare episod devine o secvență, fiecare gest care va trezi rîsul este tradus în imagine. Iar imaginile înșirîndu-se mărgele de peliculă fiecare părticică de acțiune, fiecare replică... Nici un erou nu va face vreo mișcare fără folos căci timpul nu iartă : într-o oră și jumătate trebuie să se consume — virtual, nevrînd — cea mai încîntătoare vacanță, fie chiar și la mare !

ADEVĂRATUL STUDIO : LITORALUL

Cei doi prieteni — Stiță și Stadion — pe care vi i-am prezentat la început, sînt instrumentiști într-o orchestră studențească care participă la un concurs de amatori. În ce fel vor ajunge ei la mare și ce vor face acolo, rămîne deocamdată un secret păstrat cu strășnicie de către echipa de filmare. Neliniștile însă că vor ajunge la mare odată ce... pe-acolo a trecut regizorul. Mai mult chiar : vacanța lor va fi la înălțime. La o înălțime de... 10 etaje ! Acolo sus, pe terasa unui bloc de la Mamaia se vor construi decorurile unui platou în aer liber. O husă imensă din plastic va îmbrăca acest original platou nu pentru a-i feri de valuri, ci de ploaie. Soarele proiectoarelor va adăuga luminii naturale o putere sporită de pătrundere a farmecului autentic al litoralului nostru, pe care aparatul de filmat îl va înregistra în culori, pentru ecran lat.

ÎN CURÎND.. DISTRIBUȚIA

Abia acum însă, după ce preparativele au fost terminate, începe o nouă etapă pe cît de importantă pe atît de dificilă: alegerea interpreților.

Căutările au început febril: Prima țintă : tinerele talente de pe băncile Institutului de Teatru și Cinematografie. Apoi regizorul va pleca într-un lung voiaj prin țară. Va asista la spectacole în teatre, va cunoaște artiști din echipele de amatori. Îi va vedea — cum s-ar spune — pe viitorii interpreți „la lucru". Are de pe acum cîteva carnete pline cu însemnări. Iar acasă îi așteaptă scrisori din partea celor dornici să joace și ei într-un film... Se vor face probe fotografice, iar cei reușiți la primul examen vor apărea în fața aparatului de filmat.

Aflăm de la studioul „Al. Sahia"

O recentă vizită făcută la studioul „Al. Sahia" ne-a pus în curent cu ultimele noutăți... terminate sau abia aflate în faza de finisare. Din seria filmelor primei categorii spicuim : „Pe ogoarele din jurul Capitalei", un documentar realizat la gospodăria agricolă colectivă „1 Mai" din Otopeni ; „Ritm și construcție", în regia lui Erich Nussbaum, o amplă trecere în revistă a construcțiilor industriale și social-culturale realizate în ultimii ani pe teritoriul țării noastre ; „Fotbal pe glob 1961" — interesantă retrospectivă a principalelor manifestări fotbalistice din cursul anului trecut, culminînd cu secvențe din cadrul recentului turneu întreprins de reprezentativa Uniunii Sovietice în America de Sud etc.

Din seria filmelor aflate în lucru reținem atenția : un reportaj cinematografic despre Consfătuirea pe țară a țăranilor colectiviști, în regia lui Virgil Calotescu, „Contemporanul meu", documentar prin care scenaristul și regizorul Pavel Constantinescu aduce pe ecran activitatea brigăzii complexe conduse de cunoscutul truntaș în producție Alexandru Chiru ; „Ediție specială", în regia Mariei Săpătoru, după un scenariu de Vasile Chiriță, dedicat activității culturale de la uzinele „Republica" ; „Stuful", colaborare a regizorului Mirel Iliescu și a operatorilor Sergiu Huzum și Gh. Herschdorfer, este un documentar închinat acțiunii de recuperare a acestei mari bogății naturale a țării noastre ; „Printre pelicani", un documentar color pe care-l realizează Ion Bostan în colaborare cu operatorul Ilie Cornea.

PROIECTE PENTRU 1962

O seamă de cineaști sovietici au împărtășit presei proiectele lor de activitate în acest an. Iată cîte ceva din planurile lor de creație :

SERGHEI GHERASIMOV va termina filmul „Oameni și animale", un film în care, după cum declară el, „se vor înfrunta două lumi, două morale..., un film îndreptat împotriva a tot ce se pune în calea fericirii oamenilor... Filmul nostru afirmă victoria principiilor umaniste asupra moralei de fiară". După ce va termina acest film, cunoscutul regizor va lucra scenariul „Pe cele două maluri" — un răspuns dat filmului „Ultimul țărm" al regizorului american Stanley Kramer. „Cecea ce a dat un mare impuls proiectului meu este teza înfrățnească a construirii unui baraj în strîmtoarea Behring. Va fi un film despre forța științei sovietice, adaugă el, despre colaborarea fecundă a savanților din diverse țări care își consacră munca nu distrugerii ci progresului și creației".

Amenințat de o boală de inimă care-l împiedică să trălască din plin bucuriile copilăriei, micul erou al acestui nou film rominesc dă multe griji mamei sale, dornică nu numai să-l salveze viața, dar să-i și apere de preocupările triste ale bolii care l-ar putea deforma psihicul. Filmul, realizat pe un scenariu al debutantelor Eva Sîrbu și Ecaterina Farkaș, prilejuiește totodată debutul regizoral al Elisabetei Bostan, în filmul artistic de lung metraj.

În clișeu : Sandu Sticlaru în filmul „Pușțiului".

TAMARA MAKAROVA va juca în filmul „Oameni și animale". În afară de aceasta, își va continua activitatea de profesoară la Institutul de cinematografie și va juca și într-un film al televiziunii după nuvela lui Ivan Naghibin.

EFIM DZIGAN începe să lucreze la realizarea filmului „A iubi și a nu iubi", un film despre contemporanii săi. **„Protagoniștii filmului,** spune regizorul, **sînt oameni tineri care lucrează pe un mare șantier siberian... Filmul** este o dramă psihologică în care se dezbate ideea de preț a sensului vieții omului... Voi termina de asemenea cartea mea despre problemele regiei de film".

SERGHEI BONDARCIUK va lucra mai mulți ani la ecranizarea după „Război și pace" de Tolstoi. În prezent el se documentează întens studiind exponatele ale muzeelor Ermitaj, Iasnaia Poliana, Borodino, Muzeul Tolstoi și Muzeul de literatură

Operatorul ? Poate. Dar nu se poate nega faptul că toate imaginile filmelor sale poartă, în ultimă instanță, amprenta concepției lui, pe cît de artistice pe atît de personale.

Scenariul ? Poate. Nu trebuie să uităm însă, că dacă uneori el folosește lucrări cunoscute („Al 41-lea" — nuvela lui B. Lavrenîov), alteori este și autorul scenariului.

Cert este că un răspuns precis e greu de dat. Poate că n-am greși dacă ne-am mai referi, în primul rînd, la unele elemente constitutive ale artei sale și anume : spiritul comunist, umanismul, ochiul de cineast.

Ce vrem să spunem cu acestea ? Iată : Să începem cu ultimul. După părerea noastră, Ciuhrai vede toate fenomenele lumii înconjurătoare cu un ochi absolut specific de cineast, aproape numai prin obiectivul camerei de filmat. De cîte ori n-ai văzut pe ecran un soldat trăgînd din tranșee și totuși scena de la începutul „Baladei soldatului" te zguduie profund. De ce ? Fiindcă Ciuhrai ne arată ceea ce din văzut de aceea ori într-o lumină cu totul nouă, care nu seamănă cu nimic din ce am observat pînă acum.

Ciuhrai este un mare umanist. El știe din propria-i experiență ce este războiul (a fost pe front, a fost rănit) și urăște războiul cu forța unui suflet mare. Rareori s-au văzut scene care blestemă războiul cu mai multă putere decît o face secvența trecerii în viteză prin gară a trenului aștept de familii, din „Cer senin".

Ciuhrai este un artist comunist. El știe să iubească pe oameni cu ardoare dar știe să fie și ferm în fața dușmanului, ca un adevărat luptător.

Ciuhrai este un artist de un talent cu totul deosebit dar, înainte de toate, este un minunat artist comunist.

B. DUMITRESCU

MICROPORTRET

Un vrăjitor al ecranului

O caricatură ne înfățișează pe Grigori Ciuhrai triumfînd, într-o tradițională troică rusească, trasă, cum e și firesc, de trei cai. Dar acești cai nu sînt cunoscutele patrupede, ci sînt de fapt reprezentați de bobinele celor trei filme ale sale, care l-au purtat în zbor de basm spre glorie. Orice ați spune, trebuie să recunoașteți că nu e un lucru obișnuit ca un regizor de-abia ieșit de pe băncile facultății, să la premiul de talie mondială cu fiecare din creațiile sale. Dar Ciuhrai ne-a obișnuit și s-a obișnuit — și de aceea caricatura ni se pare expresivă — numai cu calificativul excepțional. Care ar putea fi taina succesului său ?

Distribuția ? Poate. E adevărat că Ciuhrai descoperă și promovează actori și actrițe de mare talent : Oleg Strijenov și Izolda Izvițkaia, Urbanski și Vladimir Ivașov, Jana Prohorenko și Nina Dobrișeva.

„ÎNVIEREA"

(seria II-a)

Publicul nostru cinefil a avut nu de mult prilejul să urmărească pe ecran o parte a destinului tragic al Katiușei Maslova, eroina celebrului roman „Învierea" de Lev Tolstoi, în transpunerea cinematografică a regizorului Mihail Sveițer, realizată la studioul „Mosfilm". Spectatorii s-au desprins de Katiușa imediat după sentința tribunalului în care a fost condamnată pentru o crimă pe care nu a comis-o : otrăvirea unui negustor bogat. El nu au putut însă cunoaște procesul „învierii" morale a prințului Nehliudov, pe umerii căruia apăsa răspunderea decît din monologul Katiușei. Seria a doua a filmului este dedicată tocmai oglindirii acestui proces pe care-l declanșează, în prima serie, întîlnirea lui Nehliudov — în calitate de jurat — cu Katiușa la ședința tribunalului în care era a fost condamnată. Tot ce spune despre ceea ce a urmărit să reflefeze în a doua serie a filmului, regizorul Mihail Sveițer :

„...Tot ceea ce s-a petrecut în prima serie n-a fost decît prolog, introducerea le tot ceea ce se petrece în a doua parte a filmului. Urmîndu-l pe scriitor, noi ieșim din închisoare, din sala tribunalului pentru a ne cufunda în viața Rusiei țariste. Dar sarcina noastră nu constă numai în a arăta spectatorului neadreptatea și barbaria autocrației ci și de a-i vorbi de chestiuni arzătoare care-i preocupau pe oamenii luminați ai vremii noi trebuia să evocăm mai ales marile pasiuni omenești, problemele care interesează pe spectatorul zilelor noastre ; exemplul lui Nehliudov, trebuie să-l îndemne la adînci reflecții pe spectatorul nostru asupra normelor morale proprilor sale comportări. Filmul vorbește despre necesitatea de a fi exigent la maximum cu tine însuți și cu alții, de a analiza neîncetat propria conduită despre atitudinea față de cei din jur din punct de vedere a unei înalte etici, a probității morale... Onestitatea, atașamentul față de principii, intoleranța față de rău, sînt, în zilele noastre, o imensă forță socială care ne ajută să rezolvăm probleme importante ale realității noastre. În acest sens, problemele pase de „Învierea" trebuie să aibe un ecou actual, de imediată actualitate".

Radu Beligan și Ion Finteșteanu într-o scenă din film.

VIITOARE PREMIERE ROMÎNEȘTI

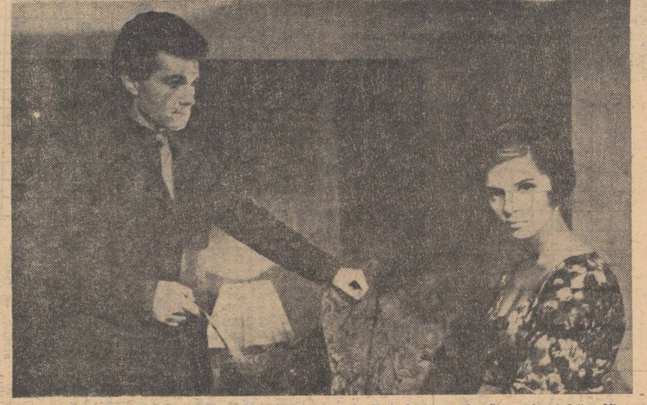

Filmul „Poveste sentimentală", realizat pe un scenariu de Horia Lovinescu, de către regizorul Iulian Mihu, își desfășoară acțiunea atît în rîndurile intelectualității, în anul 1948, cît și într-un sat de pescari de pe malul mării. Eroina, o tînără care oscilează între cele două medii — de primul o leagă familia, de celălalt soțul, un tînăr medic, fiu de țăran. Fondul întregii acțiuni îl constituie confruntarea mediilor din care rezultă satisfacțiile vieții adevărate din satul de pescari. În clișeu : cadru din film cu Irina Petrescu și Cristea Avram, protagoniștii filmului.

Creatorii despre filmele lor

FRANÇOIS TRUFFAUT

despre „Cele 400 de lovituri"

În cadrul „Zilelor filmului francez" a fost prezentat și filmul „Cele 400 de lovituri", distins cu Marele Premiu la Festivalul Internațional al Filmului de la Cannes 1960, film care zugrăvește povestea tristă a unui copil devenit hoț. Acest film, a fost comentat recent de realizatorul lui într-un interviu acordat săptămînalului francez „Les Lettres Françaises". Iată ce spune François Truffaut :

„După Festivalul de la Cannes, l-am pierdut din vedere, atît din cauza succesului său neașteptat cît și pentru că mie nu-mi plăcea întregul. După aceea, l-am revăzut la Nice de curînd și l-am găsit din nou interesant. Eu am fost foarte încîntat de puritatea lui. Dacă l-aș reface acum (de altfel, mie îmi place să relau montajul, știți doar), aș fi mai obiectiv. Copiii ar apărea mai vicleni. Părinții ar fi mai puțin exagerați. Institutorul l-aș arăta surmenat peste măsură, ou o elevă să supraîncărcată, cu bănciie înghesuite lîngă catedră... Vedeți, acesta este într-adevăr filmul unei epoci din viața mea : realizat în mai puțin de trei ani, el trebuia să fie foarte „revoltat". Acum, din-potrivă, cu gîsece că seamănă foarte mult cu un „augrenaj". În momentul filmării, m-am lăsat influențat ; mă temeam ca pușiul să nu fie prea antipatic și am renunțat să mai filmez scenele în care fură, hoțiile din galantare și obrăznicîile. Astăzi, aș căuta dimpotrivă tocmai acele scene pentru a da filmului un echilibru mai just între răspunderea adulților și a celor tineri. Dar în fond eu iubesc foarte mult „Cele 400 de lovituri" pentru că știu că nu voi putea curînd să fac din nou un film de un asemenea efect. Totul a fost aici purificat, fiecare gest era singurul posibil... fiecare detaliu corespunde aidoma realității și aceasta este tocmai ceea ce am dorit să obțin. L-am vrut ca un documentar și a fost montat în acest spirit."

RELUĂRILE...

Nimic mai lesne pentru cine vrea să recitească o carte de valoare, decît s-o ia din raftul bibliotecii și să-i parcurgă paginile din nou, o dată, de două ori, de cîte ori dorește... Dar cu filmele pe care vrem să le revedem cum procedăm ? Accesul la capodoperele cinematografice nu-i deloc atît de simplu. Oricît ar părea de paradoxal, filmul, arta cu cel mai pronunțat caracter de masă, este totuși prea puțin cunoscut în evoluția sa istorică, în dezvoltarea resurselor sale expresive. Fondul de aur al cinematografiei e un termen frecvent întîlnit în articole dar care — la drept vorbind — rămîne destul de vag pentru mulți iubitori ai filmului. Sînt spectatori pasionați, care frecventează asiduu cinematografele, fără să fi cunoscut și gustat în întregime creațiile unui Eisenstein, Charlie Chaplin, Pudovkin sau René Clair.

De aceea, discuțiile despre importanța formării și desăvîrșirii culturii cinematografice a marelui public trebuie urmate neapărat de acțiuni concrete.

Unele au și fost inițiate. Pe afișele cinematografelor noastre au apărut o serie de reluări prețioase din marele repertoriu cinematografic. Cinefilii au, de exemplu, satisfacția de a regăsi pe ecrane cîteva din capodoperele lui Eisenstein (rulează „Alexandr Nevski" și „Ivan cel Groaznic"). Relativ, recent au fost prezentate din nou — într-o succesiune binevenită — și comediile realizate cu ani în urmă de Grigori Alexandrov : „Toată lumea rîde, cîntă și dansează", „Volga-Volga", „Circul". Și s-ar putea cita și alte exemple.

Dar mai sînt încă atîtea de făcut... Preocuparea de a pune la îndemîna spectatorilor operele cele mai remarcabile intrate în patrimoniul cinematografiei mondiale se cere extinsă și pusă în practică perseverent. Au cuvîntul, în primul rînd, forurile de resort. Direcția rețelei cinematografice și a difuzării filmelor și, într-o măsură, Arhiva Națională de filme. Dar inițiativele diferitelor case de cultură, cluburi și instituții culturale de masă pot juca un rol esențial. Ajunge să amintim activitatea rodnică desfășurată în direcția aceasta de Casa Prieteniei Romîno-Sovietice.

Aci ne-am limitat să semnalăm doar actualitatea chestiunii, care, firește, merită să constituie obiectul unui larg și bogat program de acțiune.

M. LUPU

UN FILM „FĂRĂ CER"

(Urmare din pag. 1-a)

Filmul însă, a fost realizat în numai două luni și patru zile. Este desigur aici meritul colectivului de interpreți — Radu Beligan, Ion Finteșteanu, Ștefan Ciobotărașu, Jules Cazaban, N. Gărdescu, Sanda Toma, Fory Eterle, Willy Ronea — și al operatorului Andrei Feher.

În munca de ecranizare a piesei ne-am ghidat foarte mult după intenția de a realiza un alb negru și la propriu și la figurat, împletind permanent laturile tragice cu cele comice, reliefînd o serie de contraste între uman și inuman, între viață și moarte, între cinste și venalitate. Filmul, spre deosebire de piesă, iese din cadrul strîmt al celulei lui Kid Sandman, înfățișîndu-i spectatorului o viziune amplă a „raiului" unelia din cele mai mari închisori din lumea capitalistă. Pentru această pe un platou nr. 1 de la Buftea a fost realizat cel mai mare și mai complex decor din cîte s-au făcut pînă acum la noi.

— Și totuși pe generalul filmului se poate citi : „Un film fără cer !"

— Da, este adevărat. Am adăugat acest subtitlu tocmai pentru a sublinia atmosfera în care se petrece acțiunea, atmosferă deasupra căreia planează în orice moment iminenta executare a sentinței, de atîtea ori amînată, tensiunea condamnării la moarte. Dar pînă la urmă filmul are cer ! Amănuntul acesta să-l lăsăm pentru ziua premierei...

Gh. TODIRAȘ

REFLECTOR

O cursă cu tîlc

Aparent, filmul italian intitulat „Cursa de 100 km" care rulează pe ecranele noastre de cîtva timp cu succes, pare o comedie ușuriică. Într-adevăr, lumea se amuză de gagurile numeroase, nelipsite din fiecare secvență. Vinzarea unui pat în care se mai află un bolnav, în fața acestuia ; pariul făcut de un jurist celebru, sosit în chip de mărșăluitor la startul cursei tradiționale în jurul Romei ; amorul unui tînăr atlet pe cît de instantaneu pe atît de plin de peripeții, toate la un loc stîrnesc un rîs sănătos, dar așa cum au dorit și creatorii acestei pelicule, dincolo de hazul general se surprind realități dureroase.

Pornirea în întrecere adună laolaltă într-una din piețele capitalei italiene o lume amestecată. Un campion olimpic învins în cele din urmă pentru că a început să îmbătrînească, campion însoțit de fiul său în chip de manajer (actorul copil fiind admirabil), manajer care știe cînd tatăl său a intrat în „punctul mort" și caută să-l încurajeze cu muzică de patefon ; un amator ambițios, gonit din așternut de speranța că va cîștiga un aparat de radio sau orice alt premiu în stare să-i permită să-și achite datoria față de tîmplarul strîmtorat și el de datorii ; un excroc însoțit de o bandă complice cu „diva blondă" — președintă de onoare a acestei mascarade sportive sau romantical participant, iubitor de romanțe.

Scenariul este spiritual (deși cade uneori în umor ieftin) mai ales atunci cînd dincolo de comicul de situație, apare satira socială. Cîștigarea prin întreaga Romă a patului în care tronează femeia omului încolțit de un creditor fără milă are hazul amar găsit și în alte filme italiene, cum ar fi „Acoperișul", producție de bună amintire. Patru gealați, surzi la protestele iduzei gălăgioase, duc o întreagă familie pe umerii lor. Secvența imperioasă îl face nemilos pe proprietarul unor lemne de mobilă acordate pe credit. Tipetele copiilor și absurditatea situației în care e pusă prodigioasa mamă, nu-l înduplecă. Și în acest drum, parcă fără sfîrșit, ca un coșmar, femeia ce înving pe proprietar în cele din urmă nu-și poate învinge fiziologia. Fericitul tată, află că familia sa a sporit cu număr cu încă 5 guri de hrănit și atunci premiul devine o sumă oarecare, neînsemnată să acopere viitoarele cheltuieli.

Chiar povestea campionului olimpic, deși ușor melodramatică, are o poezie amară. Copilul-manajer își dă seama că gloria tatălui său a luat sfîrșit odată cu înfrîngerea. Chipul părintelui său nu va mai figura pe pachetele de ciocolată și dată, bătutul poate nu are de unde să știe, va afecta bugetul familiei, pentru că publicitatea era egală cu niște sume derizorii din care campionul își ducea existența precară.

Omul de legi, sosit mai mult ca să se amuze, la startul cursei de 100 km va fi zărit de către președintele tribunalului și prestigiul său va suferi. Doar știm urmările : la început poate o admonestare, pe urmă retrogradarea, etc., etc. În societatea burgheză sportul este socotit doar o activitate inferioară, nedemnă pentru ceea ce se numește suprastructura societății.

Pură rămîne numai dragostea celui mai tînăr participant la obositoarea și lunga întrecere pentru o violonistă zărită în tramvai. Aici peripețiile sînt mai cusute cu ață albă, dar faptul nu-i oprește pe creatorii filmului să facă o scurtă incursiune în relațiile de familie ale feroei.

În complicata canava mai apar : un hoț trimis în cele din urmă la locul său, deși își caută aparatorul cu o insistență demnă de o cauză mai bună, un cîntăreț ce și-a pierdut vocea (dar ce voce !) și iumea aceea mărunță și pitorească ce dă totdeauna sare filmelor de genul celui de mai sus.

Trebuie mărturisit că asemenea comedii sînt foarte utile și că programarea lor pe ecranele noastre e bine venită. Nu putem spune mare lucru despre interpreți, între care Massimo Girotti, pentru că filmul nu oferă posibilități prea multe niciunuia dintre actori. Dincolo de ecran trece mai ales emoția pură a „pușțiului", cunoscut de altfel și din alte producții mai vechi.

Eugen BARBU

ECOURI

● DINTRE filmele aflate în diferite stadii de pregătire în studiourile franceze spicuim : „O maimuță, iarnă" în care regizorul Henri Verneuil a reunit actori renumiți ca Jean Gabin, Jean-Paul Belmondo, Suzanne Flon etc. „Trăiește și viața" pe care-l proiectează regizorul Jean Luc Godard (realizatorul filmului „Micul soldat"), „Ucigașul trist" pe care urmează să-l realizeze regizorul Jacques Donio.Valcroze, avînd ca protagoniști pe Laurent Terzieff și Francoise Brion etc.

● ÎN CANADA, este programată între 10 și 16 august a.c., a treia ediție a Festivalului internațional al filmului, care se organizează la Montreal.

● „PASAREA PARADIS" se intitulează ultimul film al regizorului Marcel Camus (autorul cunoscutului „Orfeo Negro"). Inspirat dintr-o legendă cambodgiană, filmul a fost turnat în cadrul exotic al Asiei de sud-est, unde cineaștii în frunte cu regizorul, au lucrat aproape 5 luni.

● MICHELE Morgan și Pierre Brasseur sînt printei parti interpreți ai filmului „Intîlnire", realizat de regizorul Philippe Agostini și care urmează să fie prezentat în premieră la Paris.

● GENERALULUI **La Fayette**, cunoscut erou al luptei pentru independență dusă de poporul american în ultimul pătrar al secolului al XVIII-lea, i-a consacrat regizorul Jean Dreville o „superproducție" cinematografică în culori, cinemascop și cu sunet stereofonic. De pe generic nu lipsesc asemenea nume de mari actori ca Vittorio de Sica, Orson Welles etc.

● BOURVIL va fi protagonistul noului film pe care-l va realiza în studiourile Epinay, Alexandre Joffé. El va interpreta pe regele Dagobert, eroul unui scenariu comic de Joffé și Pierre Levy.

● REGIZORUL sovietic L. Kulidjanov care a semnat împreună cu I. Seghel regia filmului „Casa în care locuiesc" a terminat de curînd un nou film, „Cînd copacii erau mari".

● ÎN ANGLIA a avut loc de curînd un concurs de filme făcute de copii. Premiile au fost înmînate unor „realizatori" care nu depășeau vîrsta de șaisprezece ani.

Știința popularizată pe ecran

● REGIZORUL Ion Bostan și operatorul Ilie Cornea au terminat filmul „Urme pe zăpadă", o poveste a pădurii și animalelor ei în timpul iernii.

● „LEMNUL DE REZONANȚĂ" se intitulează filmul în curs de realizare în regia lui I. Dădîrlat (operator Ilie Cornea) care va înfățișa proprietățile și modul de folosire a lemnului din care se confecționează astăzi la noi instrumente muzicale.

BIBLIOTECA CENTRALĂ SIBIU

Proletari din toate țările, uniți-vă!

magazin

ANUL VI — Nr. 230 • Sîmbătă 3 martie 1962 • 8 pagini — 1,50 lei

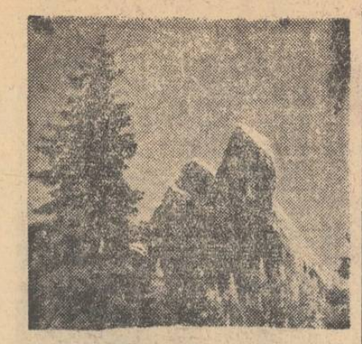

Pietrele Doamnei

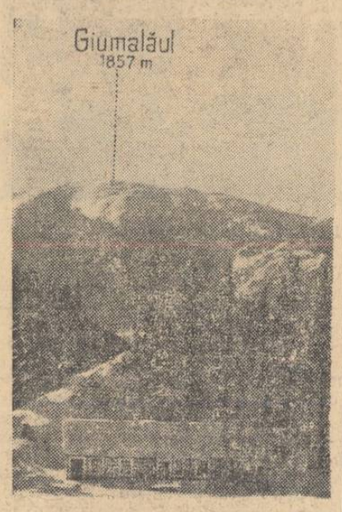

Giumalăul văzut de pe Valea Bistriței

O zi pe Rarău

La mare sau la munte, în Bucegi sau Făgăraș, în Retezat sau Paring, în Apuseni ca și în Rodnei, cabanele și stațiunile de odihnă, bine înzestrate, stau la dispoziția oamenilor muncii, așteptîndu-și oaspeții. Pe potecile întroienite ca și pe crestele înalte ale vîrfurilor cărunte, tineri și vîrstnici, veniți cine știe din ce colțuri ale patriei, se îndreaptă spre masivele muntoase, pentru a petrece cîteva zile în mijlocul naturii. Satisfacțiile unor asemenea excursii și cu atît mai mult ale unui concediu petrecut la Borșa, Rarău, Lacul Roșu, Bucegi, Bilea sau Paring, sînt greu de egalat.

În dărnicia ei fără margini, în fantezia sa creatoare, natura a dat țării noastre regiuni de un pitoresc fără seamăn, împodobind-o, de la un capăt la altul, cu peisaje cum rar se întîlnesc în altă parte. Un asemenea peisaj ne oferă în aceste zile și masivul Rarău-Giumalău, des frec-

Teodor RUSU

• (Continuare în pag. 3-a)

Bob cu bob!

Tehniciana analizatoare Veronica Butincu și Aurelia Mazilu de la laboratorul central de control semințe din Galați, determină puterea germinativă a semințelor de porumb trimise de G.A.C. „1 Mai" din comuna Bilteni, raionul Făurei

Fotografia: Nicu VASILE

Spectatorii au cunoscut-o prima oară pe RODICA TAPALAGA în filmul „Alo, ați greșit numărul 1". Atunci era încă studentă a Institutului de Artă Teatrală și Cinematografică „I. L. Caragiale". În prezent, tînăra actriță joacă pe scena Teatrului „Lucia Sturdza Bulandra". După rolul Sima din „Copiii soarelui" de Gorki, urmează să apară în piesa „Cameră fierbinte" de Al. I. Ștefănescu, una din viitoarele premiere ale teatrului

Fotografia: Mihai POPESCU

DIN SUMAR:

AM ÎNTREZĂRIT LUMEA LOR!...
Unii plătesc 30.000 de franci pe zi la „Negresco", alții cîștigă 30.000 de franci pe lună în fabricile de conserve

UN URIAȘ TEREN INSUFICIENT VALORIFICAT: MĂRILE ȘI OCEANELE

ACTUALITATEA ARTISTICĂ PESTE HOTARE

Cîntărețul italian CLAUDIO VILLA

Mica bibliotecă „Magazin"
PĂCĂLIT...
Schiță de Alberto MORAVIA

PREMIERĂ...

Teatrul regiunii București își inaugurează sediul din Capitală

Astă seară premieră. Aceste cuvinte au născut emoții în lungul șuțelor de ani de cînd există teatrul, indiferent de forma pe care o îmbrăca manifestarea scenică. Așa va fi și în aceste seri cînd un nou teatru își deschide porțile în București. Emoției premierei de pe scenă i se adaugă cea a inaugurării noii săli.

Spectatorul este întîmpinat de trei litere mari care taie fațada — T.R.B. — ceea ce înseamnă Teatrul regiunii București. Menirea sa de căpetenie: să contribuie la răspîndirea largă a artei și culturii în rîndul colectiviștilor din satele regiunii. Primul act — ca să spunem așa — l-au constituit reprezentațiile în deplasare cu „Trenul blindat 14-69". Paralel, constructorii au îmbrăcat în decor noua sală unui fost cinematograf de pe șoseaua Ștefan cel Mare. În linii sobre, plasticul și lemnul creează, o ambianță plăcută, rezultatul eforturilor și bunului gust al tehnicienilor și muncitorilor de la I.R.P.I., întreprinderea executoare a proiectului de renovare.

...Și acum sus cortina. Începe spectacolul. Pe scenă au apărut primele personaje. Ei, pe nume Tache Lună-

Sergiu BRAND
Fotografii: Gh. ȘERBAN

• (Continuare în pag. 8-a)

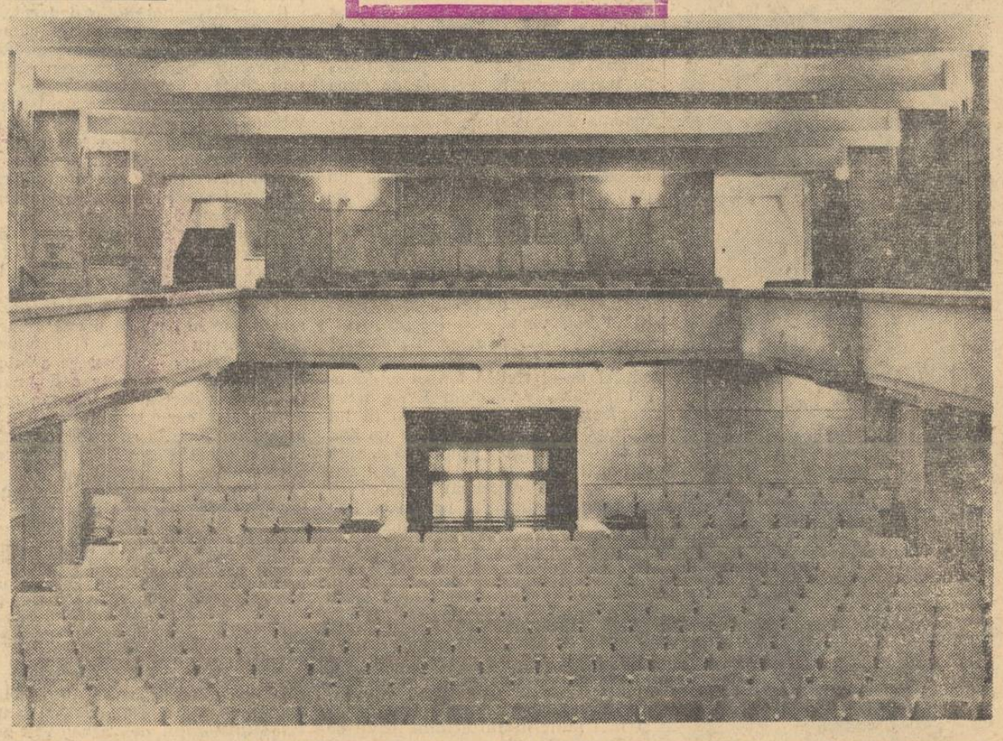

Andreia Nastasescu (Kati Modista) și Mihai Marsellos (Lenoil) într-o scenă din piesa „Iașul în carnaval"; Vedere a noii săli a Teatrului regiunii București

Valea Bistriței văzută de pe Pietrele Doamnei

ÎN ORIENTUL APROPIAT

ÎNSEMNĂRI DE CĂLĂTORIE

Pe MERIDIANELE Globului

București-ul rămînea tot mai departe în urmă, ascuns de alburiul cețel ce se lăsa, încet. Palele elicei se înșurubau vîrtos în aer, purtînd pasărea de fier tot mai departe spre sud. O vreme plutim peste nori. Trecem piscurile înzăpezite ale Balcanilor și, îndreptîndu-ne spre sud, ajungem curînd deasupra Mării Egee. Admirăm albastrul mării, care se îmbină la orizont cu albastrul cerului. Cu mișcări ușoare, avionul românesc ne lasă pe pista betonată a aeroportului din Atena.

Peisajul sudic, care avea să ne însoțească în toată călătoria noastră, ne întîmpină încă de la Atena cu soare, vegetație și, bineînțeles, vreme călduroasă care face inutilă folosirea paltoanelor cu care eram îmbrăcați.

Un popas de cinci ceasuri pînă la plecarea avionului de Damasc ne permite o scurtă vizită a orașului și a vestitului Acropole.

La ora 18,30 ne continuăm drumul cu un avion quadrimotor al societății libaneze „Middle East Airlines". Umbrele înserării se lasă încet, odată cu dispariția la orizont a țărmurilor grecești. Zburăm în plină noapte deasupra Mediteranei. După un timp zărim lumini în negura mării. Comandan-

Dr. N. STĂNESCU

• (Continuare în pag. 3-a)

Din carnetul scriitorului

CROCHIU VASLUIAN

Rapidul Iași-București sosește în stația Vaslui la orele 7 și 35 de minute. Coborîm de îndată și, după ce parcurgem peronul și ne oprim la „ieșire" în spatele gării, parcă mai nu ne vine a crede ochilor: la bordura trotuarului a și stopat, șocolatiu cum e, ca un cărăbuș, un taxi care e gata să ne ducă pînă în centru. În spatele lui poposește imediat un autobuz confortabil, dispus și el să efectueze, pentru eventualii călători, același lucru. Vreo două-trei persoane mai zorite, care s-au dat jos din tren, îl aleg imediat pe primul, cei mai mulți însă urcă într-al doilea. Fiindcă e încă dimineață și nu avem zor mare, preferăm să facem calea pe jos. O luăm, așadar, pe strada Ștefan cel Mare care, de la un capăt la celălalt, brăzdează orașul, împărțindu-l în două și urcăm agale la deal. Deoparte și de alta, strada mărginită de salcîmi ce înfruntă gerul, e pavată cu grijă, iar deasupra caldarîmului străjuiesc, înalți și cu gîturile întinse unul spre altul stîlpii purtători de lumini fluorescente. Trecem podul solid, de beton, încălecat zdravăn peste apa Bîrladului, nu fără să luăm aminte că e o lucrare de dată mai recentă și, fără voia lor, amintirile fug o clipă undeva îndărăt...

...Ne aducem astfel aminte de ani mai dedemult, — de Vasluiul din urmă cu două decenii, cînd discontinuitatea și lipsa de interes ce caracterizau lucrările edilitare făceau ca această stradă — ca toate celelalte — să fie veșnic plină de gunoaie, de borți și de gropi ori bălțoace, înecate de apă bîhlită, de noroi împroșcat pînă pe pereții caselor și de colb, vara. Cu toate că era „principala arteră modernă de viață" ce ducea de la gară spre centru și periferie, n-o repara nimeni: județul și statul pasau această elementară atribuție comunei urbane; la rîndul ei, comuna o trecea în sarcina ministerului de resort, socotind-o parte componentă a șoselei naționale. Noroc, vorba ceea, că orașul, situat în pantă, pe pintenul de deal care desparte pîrîul Vasluiet de cursul Bîrladului, se bucura totuși de o relativă curățenie, întreținută însă doar de apa ploilor care cără la vale, cu puhoaiele, tot ce nu era în stare să execute tîrnul primăriei.

Ion ISTRATI

• (Continuare în pag. 3-a)

Inginerul agronom a primit cîteva hîrtii tipărite cu litere roșii și completate pe alocuri cu cerneală. Le citește cu vădită satisfacție și se grăbește să spună președintelui gospodăriei colective că totul este în ordine: se poate începe, după timp, însămînțarea grîului sau a porumbului, a sfeclei de zahăr ori a mazărei și oamenii încep munca cu rîvnă, plantele cresc viguroase și dau rod îmbelșugat. Citeodată se întîmplă ca printre asemenea hîrtii, agronomul să afle și una tipărită cu litere negre. O pune de o parte și după aceea începe să verifice, să calculeze.

Ce conțin aceste hîrtii tipărite în culori diferite? Unde sînt completate și ce legătură au ele cu rodnicia ogoarelor? Nu-i greu de aflat dacă îți pierzi cîteva momente la unul din laboratoarele pentru controlul semințelor. Să ne oprim deci la o asemenea instituție din Galați.

Din explicația inginerului Condurat — șeful laboratorului — reținem că soarta recoltei nu se hotărăște numai pe ogoare, ci și aici în eprubete și termostate, în verificarea complexă și amănunțită a fiecărui

L. BASSERO

• (Continuare în pag. 3-a)

DE PRETUTINDENI ★ DE PRETUTINDENI ★ DE PRETUTINDENI

DUPĂ unele cercetări demografice, în decursul mileniilor, pe pămînt au trăit 77 miliarde de oameni. S-a pornit de la presupunerea că de 600.000 de ani vieţuiesc oameni. În jurul anului 6000 î.e.n. n-ar fi existat decît 5 milioane de oameni, cifră care a crescut de o sută de ori pînă în anul 1650. Între anii 1650—1850 populaţia globului s-a dublat, atingînd primul miliard. În prezent, populaţia pămîntului e de circa 3 miliarde, crescînd în fiecare an cu circa 50 milioane de oameni.

●

LA UNA din şedinţele Conferinţei internaţionale pentru cercetarea Antarctidei, s-a discutat despre posesorii de ciini. Hotărîrile conferinţei au putere de acord internaţional, iar pentru nerespectarea lor, cei vinovaţi sînt pasibili de amenzi. Posesorii de ciini sînt obligaţi ca în limitele Antarctidei, să ţină ciinii legaţi sau cînd ciinii îi însoţesc să-i ţină de curea. Măsura are în vedere respectarea „rînduielilor" de viaţă, stabilite de către băştinaşii Antarctidei — pinguinii.

●

LA NEW YORK s-au pus în vînzare în magazine stofe impregnate cu diferite mirosuri de băuturi alcoolice. Cumpărătorii pot alege între stofe cu „parfumuri" de whisky, coniac şi gin.

●

ÎN CAPITALA Sudanului, Khartum, cursele de cămile se bucură de mare popularitate. „Corăbiile pustiului", animale ce par îndărătnice şi greoaie, se întrec cu succes la alergări. Ce-i drept, „călăreţilor" nu le vine uşor să se ţină în şa. Însă ei sînt deobicei maeştri pricepuţi.

●

ELINA Castellucci, în vîrstă de 80 ani, care trăieşte într-o localitate din împrejurimile Florenţei, a făcut cunoscut, întărindu-şi spusele printr-un pergament, că este ultima descendentă a lui Michelangelo. Mama ei a făcut parte din familia Buonarotti, iar tatăl ei, Castellucci, era înrudit cu aceeaşi familie.

●

OPERAŢII dintre cele mai complicate pot fi rezolvate de o maşină de calcul, construită la Institutul de automatică şi telemecanică al Academiei de Ştiinţe din U.R.S.S. Marile şi complexele posibilităţi ale maşinii sînt invers proporţionale cu formatul ei.

●

UN FERMIER din Aahus (Suedia) a avut surpriza să vadă ieşind doi pui din aceeaşi găoace. Experţii sînt de părere că acest caz de „pui siamezi" constituie nu numai o raritate, ci ceva unic. Savanţii australieni însă susţin că în 1949 au provocat asemenea fenomene. Cercetările lor au durat aproape 20 de ani.

●

ÎN PREZENT în Uniunea Sovietică învaţă aproximativ 15.000 de studenţi din 106 ţări ale lumii. Studenţii străini au aceleaşi drepturi ca şi colegii lor sovietici. Precum se ştie, în Uniunea Sovietică învăţămîntul este absolut gratuit. În afară de aceasta studenţii primesc o bursă lunară de 90 de ruble, toată durata studiilor. Bursa scutită de impozit este plătită cu regularitate, inclusiv şi în perioada de vacanţă sau în caz de îmbolnăvire.

●

UN LOCUITOR din Buenos Aires, proprietar al unei bucăţi de pămînt, a găsit un procedeu original de a obţine venituri. A organizat pe proprietatea sa un cimitir. Ideea a fost nouă şi cererile pentru un loc de veci pe acel cimitir „original" au venit cu duiumul. Inventivul proprietar se şi gîndea la o extindere a proprietăţii sale. Însă a intervenit biserica. Cimitirul particular, s-a obiectat, este un lucru imoral şi ilegal, mai ales cînd decedaţii sînt înmormîntaţi la un preţ ce sfidează concurenţa bisericii.

●

ORAŞUL Helsinki se pregăteşte pentru Festivalul mondial al tineretului şi studenţilor care va avea loc în capitala Finlandei. Tineretul din Helsinki a organizat cursuri pentru studiul limbilor străine. Pînă în prezent au fost primite cereri din aproape 100 de ţări pentru participarea la cel de-al VIII-lea Festival mondial al tineretului şi studenţilor. Multe cereri au venit din partea unor organizaţii de tineret care pînă în prezent nu au participat la nici unul din tradiţionalele festivaluri.

Un război „neoficial"

În timp ce opinia publică internaţională se preocupă în mod intens de problema tratativelor pentru realizarea dezarmării generale şi totale, cercurile conducătoare americane continuă să promoveze o politică agresivă în diferite colţuri ale globului. Corespondentul din Washington al ziarului „New York Herald Tribune", Drumond, afirma că cercurile guvernante ale S.U.A. se situează pe „o poziţie mai rigidă" în ducerea „războiului rece" cu speranţa că în acest fel îl vor cîştiga. Drumond indică acţiunile care, după părerea sa, confirmă această atitudine: intervenţia militară directă a S.U.A. în Vietnamul de sud, acţiunile întreprinse de autorităţile americane în Berlinul occidental, declaraţiile belicoase ale ministrului de război McNamarra şi ale altor conducători militari americani.

Declaraţiile făcute cu puţin timp în urmă de Robert Kennedy, ministrul Justiţiei al S.U.A., cu prilejul călătoriei întreprinse de acesta prin unele state asiatice confirmă că politica Wasingtonului în această regiune este îndreptată spre încordarea situaţiei internaţionale, spre apărarea intereselor cercurilor colonialiste cu orice mijloace, inclusiv cele direct militare. „Ne pregătim să învingem în Vietnam — a declarat Kennedy. Noi vom rămîne aici pînă vom obţine victoria".

Cînd pe şarpe îl doare capul...

O veche vorbă populară spune: cînd pe şarpe îl doare capul, el iese la drumul mare. Se vede însă că Robert Kennedy a uitat că asemenea promisiuni de victorie au făcut şi colonialiştii francezi. Şi ei se jurau, pe toate bogăţiile Indochinei, că nu vor pleca pînă nu vor obţine victoria. Lecţia servită la Dien Bien Fu nu a fost însă învăţată de strategii de la Pentagon. Ei organizează în momentul de faţă un adevărat război împotriva poporului vietnamez. Răspunzînd întrebărilor puse de o serie de corespondenţi de presă Robert Kennedy a recunoscut de altfel că „lupta" pe care o duc Statele Unite în Vietnamul de sud este în esenţă un război veritabil, indiferent de terminologia întrebuinţată. Într-adevăr, toate faptele arată că este vorba de un război purtat împotriva poporului vietnamez, pentru apărarea putredului regim al lui Ngo Dinh Diem, un război pentru recolonizarea Vietnamului de sud.

Misiunea generalului Harkins

Cercurile oficiale americane mai încearcă din cînd în cînd să acrediteze ideea că participarea Statelor Unite la ostilităţile din Vietnamul de sud s-ar mărgini numai la instruirea mercenarilor sud-vietnamezi şi la îngrijirea materialului de război trimis în această ţară. Adevărul este că trupele americane participă direct la ostilităţi. Ziarul „New York Herald Tribune" relata în acest sens: „Ceea ce pare că s-a întîmplat este că lupta a luat extindere şi cu ea şi participarea noastră. În cadrul acordurilor în vigoare, grupul de consilieri militari al Statelor Unite în Vietnamul de sud, ar fi trebuit să se limiteze la 685 de oameni. Totuşi, din relatările rapoartelor reiese că de fapt numărul ofiţerilor americani şi al trupelor din această regiune este poate de cinci ori pe atîta. Trimiterea unui general american, Paul D. Harkins, să comande operaţiile de asistenţă militară în Vietnam, atestă aceste rapoarte".

Cifrele referitoare la numărul militarilor americani aflaţi în Vietnamul de sud variază în funcţie de sursa de informaţie. În momentul de faţă se apreciază însă că numărul acestora este de 6—7000 de oameni. Intervenţia directă a trupelor americane la operaţiile de război împotriva populaţiei sud-vietnameze a determinat reorganizarea serviciilor militare americane în Vietnamul de sud. La 8 februarie guvernul S.U.A. a şi anunţat oficial înfiinţarea în această ţară a unui comandament militar special. Crearea acestui comandament reprezintă o periculoasă acţiune agresivă a Statelor Unite în Vietnamul de sud.

Cu cîteva zile în urmă ziarul „New York Times" relata că în ultimele săptămîni „au sosit aici trei companii de helicoptere de luptă ale armatei Statelor Unite şi o companie de avioane uşoare de observaţie. Unele unităţi au şi fost aruncate imediat în luptă. Toate pregătirile sînt definitivate în vederea unor acţiuni de o mai mare intensitate...".

Participarea militarilor americani la ostilităţile din Vietnamul de sud îmbracă diferite forme. S-a aflat că în această ţară se mai află şi o serie de specialişti care efectuează experienţe în vederea folosirii unor preparate chimice speciale în scopul distrugerii vegetaţiei.

Război de „guerilă"

Cu diverse prilejuri, oficialităţi americane au vorbit despre aşa-zisul război de „guerilă" pe care îl duc unităţile americane pe unele teritorii asiatice. În acest scop sînt antrenate unităţi speciale în vederea pregătirii lor pentru ducerea războaielor împotriva popoarelor care luptă pentru eliberarea lor naţională sau pentru apărarea independenţei lor de-abia cucerite împotriva atacurilor deslănţuite de cercurile colonialiste. Printre altele, războiul purtat în Vietnamul de sud urmăreşte şi realizarea acestui scop: antrenarea acestor unităţi speciale la condiţii de luptă reale.

Prezenţa trupelor americane în Vietnamul de sud a stîrnit mînia maselor largi populare. Chiar şi în rîndul forţelor mercenare s-au putut observa semne de nemulţumire. Referindu-se la reacţia celor mai largi cercuri din Vietnamul de sud, ziarul „La Tribune des Nations" scria: „Se înţelege de ce prezenţa soldaţilor şi ofiţerilor americani în rîndurile armatei diemiste a provocat o puternică mînie. De cîtva timp, presa a anunţat destul de frecvent moartea unor ofiţeri din grupul de consilieri militari americani în cursul unor ciocniri sau în plină operaţie de curăţire. Cît de semnificativă a fost creşterea deosebită a tirajului ziarelor care au relatat aceste fapte pe care cenzura oficială continuă să nu reuşească să le înăbuşe!".

Intervenţia militară a Statelor Unite în Vietnamul de sud, care a început să capete tot mai mult caracterul unui veritabil război, a început să îngrijoreze chiar şi personalităţi ale vieţii politice americane despre care nu se poate spune că sînt animate de sentimente prea nobile faţă de lupta de eliberare a popoarelor. Robert S. Browne, fost membru al misiunii de „ajutor" a S.U.A. în Vietnamul de sud din 1958 pînă în 1961, scria în „New York Times": „Este oarecum alarmant să reflectezi că, după cum se pare, s-a hotărît în mod irevocabil să se preseze pentru o soluţie militară a problemei Vietnamului fără să se facă aproape nici un pas spre o soluţie paşnică şi, lucru la fel de îngrijorător, să se insiste pentru această victorie militară, cu o greutate mortală atîrnată de picioarele noastre". În continuare Browne atrage atenţia asupra inexistenţei unor şanse de succes. „Pe măsură ce ne antrenăm în acest conflict — precizează el — ar fi bine să reamintim că Franţa cu maşina ei militară considerabilă şi suplimentată de uriaşe cantităţi de echipament şi ajutor american, a fost înfrîntă în mod umilitor la Dien Bien Fu (şi pe numeroase alte fronturi de luptă vietnameze) de către luptători de guerilă, prost echipaţi, al căror atu principal a fost colaborarea pe care au obţinut-o... din partea populaţiei ţărăneşti".

Acţiunile întreprinse în momentul de faţă de către cercurile conducătoare americane în Vietnamul de sud primejduiesc pacea şi securitatea în Asia de sud-est, contribuie la intensificarea încordării internaţionale.

Eugen PHOEBUS

Unii plătesc 30.000 fr. pe zi la „Negresco", alţii cîştigă 30.000 fr. pe lună în fabricile de conserve

Hotelul „Negresco" din Nisa

Cerul e de un albastru pur. Dincolo de iachturile ancorate în porturi, marea scînteiază. Te învăluie mireasma pinilor, a mimozelor în floare şi a brizei marine.

Se zice că la Paris ninge.

Să ne lăsăm cuceriţi de vraja decorului care ne incită să uităm Parisul şi iernile lui, să ne sustragem grijilor şi hîrţuielilor de fiecare zi pentru a acorda în sfîrşit locul cuvenit visului, surîsului, plăcerii de a trăi.

Priviţi! Totul e numai strălucire...

Căci, la prima vedere Coasta de Azur te îndeamnă să vezi viaţa în roz şi să iei în rîs constringerile. Dar nu vă încredeţi în această impresie. Cuvintele cel mai des întîlnite sînt: Intrarea interzisă, Proprietate particulară.

La Cap d'Antibes, malul mării este împărţit în proprietăţi, una mai mare decît alta. Pe Boulevard de la Croisette, în Cannes, nu poţi vedea marea decît printre grilajele unor parcuri imense. Pe Promenade des Anglais, în Nisa, ai dreptul să te bucuri de mare numai în cîteva locuri publice, restul plajei fiind ocupat de hoteluri, cazinouri, restaurante, cluburi private.

Reportaj de MARIE-LOUISE COUDERT

apă de mare sînt reîmprospătaţi la dorinţă, grădina mexicană care, împreună cu alte amenajări, au necesitat aducerea a 4.000 m³ de pămînt de la o parte! Nu te aşeza în orizontul meu!

Cifra 8 este probabil un talisman pentru Melmuth Huston. El plăteşte 800.000 fr. pe an oprirea accesului la 8 m. de litoral. Pentru ca nici o siluetă nedorită să nu se profileze pe orizontul „său" marin.

Am admirat piscina, luminată de jos în sus, şi în care 750.000 m³ de putut vizita sanctuarul Dubonnet, Huston şi al altora.

La o parte! Nu te aşeza în orizontul meu!

Cifra 8 este probabil un talisman pentru Melmuth Huston. El plăteşte 800.000 fr. pe an oprirea accesului la 8 m. de litoral. Pentru ca nici o siluetă nedorită să nu se profileze pe orizontul „său" marin.

Am admirat piscina, luminată de jos în sus, şi în care 750.000 m³ de apă de mare sînt reîmprospătaţi la dorinţă, grădina mexicană care, împreună cu alte amenajări, au necesitat aducerea a 4.000 m³ de pămînt de la

magazin REPORTAJ

BOB CU BOB!

(Urmare din pag. 1-a)

bob dintr-o anumită cantitate. Anual se fac aici în jurul a 18.000 probe, din tot ce se însămînțează în regiunea Galați. Am început vizita noastră cu secția de puritate. De la tehniciana Rodica Horeangă aflăm că aici se verifică fiecare probă de sămînță trimisă de gospodăriile colective, se stabilește greutatea absolută a bobului, numărul corpurilor străine la o anumită unitate de măsură și alte caracteristici.

Obiectele și „utilajele" cu care se lucrează în această secție par la prima vedere niște jucării pentru copii : cîntare cu greutăți minuscule, castronașe cît un degetar, pensete etc. Dar ele sînt minuite cu iscusință pentru că analizatoarelor nu trebuie să le scape nici un amănunt, orice probă trebuie să primească calificativul ce i se cuvine sau mai bine spus, dacă din punct de vedere al purității sămînța este bună sau nu de a fi pusă în pămînt.

În sala alăturată se află secția de germinație. Poate că nici într-un alt loc nu se verifică mai bine ca aici cunoscutul proverb : Ce semeni, aceea răsarge. Folosind diferite procedee, tehnicienele Aurelia Mazilu și Veronica Buțincu, pătrund în viața fiecărui bob, îi încearcă puterea de creștere. Dar nu-i suficient să se cunoască dacă sămînța germinează sau nu, ci trebuie în primul rînd stabilit cîte anume boabe dintr-o unitate oarecare își arată coliții. Astfel de cifre ajută agronomului să-și dea seama de calitatea seminței pe care o are, să poată planifica în mod științific cît trebuie să încorporeze în pămînt, la ce producție se poate aștepta.

La stabilirea tuturor datelor, numeroși agronomi contribuie cu aceeași rivnă și exigență. Inginerul Valentina Pascaru, inginerul Liubova Hîncu, laboranta Ecaterina Capotă, întreg colectivul. Așa se naște buletinul de analize tipărit cu litere roșii care adeverește că sămînța este bună și citeodată cele tipărite cu litere negre prin care se interzice folosirea unor boabe necorespunzătoare.

Și acum nu ar mai fi de spus decît atît : cînd apreciem calitatea pîinii rumene și gustoase, cînd pregătim masa cu legume frumoase, cînd admirăm lanul cu rod bogat, să ne amintim și de munca modestă, dar foarte importantă a celor care ne arată ce fel de sămînță să folosim.

L. BASSERO

O enciclopedie partă

Pînă-n prezent limba locuitorilor puternicului regat al Parților (sec. III î.e.n.), care se întindea de la malurile Mării Negre pînă-n India, nu era cunoscută decît din cuvintele de origină parță folosite în vechea limbă armeană. Savanții I. Diakonov și V. Livșiț din Leningrad și-au asumat sarcina de a realiza primul dicționar part. Pentru această lucrare dificilă, ei au izbutit să citească și să descifreze peste 2000 de documente aflate în arhivele parte descoperite lîngă Așkabad, printre vestigiile de la Nisa, capitala acestui stat sclavagist.

Documentele din Nisa sînt scrise cu cerneală de China, pe resturi de recipiente din argilă și datează din secolul I î.e.n. Caracterele descifrate reprezintă deci, în momentul de față, prima „conversație" directă a contemporanilor noștri cu Parții, strămoșii tadjicilor și ai turcmenilor.

Dicționarul face parte dintr-o monografie, care e fructul anilor îndelungați de lucru ai celor doi savanți. În afară de volumul conținînd traducerea tuturor documentelor parte descoperite, a dicționarului și a comentariilor științifice, ediția cuprinde un album cu fotografia acestor documente. Aceste resturi de recipiente de argilă, cu inscripțiile respective, sînt o veritabilă enciclopedie a regatului Part și descifrarea lor constituie un eveniment în lumea științifică.

O ZI PE RARĂU

(Urmare din pag. 1-a)

ventat atît de turiștii ardeleni, cît și de cei moldoveni.

Situat între valea Putnei și a Moldovei, spre nord și între valea Bistriței la sud, acest masiv prezintă geografului, naturalistului, cît și ori cărui turist, imagini încîntătoare, greu de uitat. Aici, unde cel mai înalt vîrf nu depășește 1.900 m (Vîrful Giumalău 1.857 m), relieful muntos, frămîntat de veacuri, ne dezvăluie coaste repezi și abrupte, cu văi strimte, greu practicabile, cu plaiuri întinse și o surprinzătoare varietate de aspecte turistice.

Pietrele Doamnei (1.647 m), adevărate cetăți în ruine, situate în apropierea cabanei Rarău, constituie punctul de atracție pentru drumeții care s-au desprins din preocupările lor zilnice din dorința de a-și cunoaște patria cu frumusețile sale. Din vîrful lor, scrutînd zarea spre Sud și Sud Vest undeva la orizontul îndepărtat se deslușește Ceahlăul (1.904 m.) semeț și singuratic, spre care, parcă de la picioarele noastre se îndreaptă valea Bistriței ce mărginește la nord-est cristalinul munților cu același nume. Din inima acestui masiv se înalță, începînd din sud Grințieșul Mare (1.782 m), Bodicul, Grințieșul Mic, Bîrnarul și apoi Pietrosul Broștenilor (1.794 m), ce stau parcă gata să dea mîna cu Rarăul (1.653 m) pentru a închide apele zgomotoase ale Bistriței la Toance.

Spre sud-vest, Munții Călimani, constituiți dintr-o înlănțuire de conuri vulcanice, încadrează la sud depresiunea Dornelor în care se adună, ca într-o adevărată piață, apele văilor Dorna, Coșna, Neagra, Bistrița ș.a.

La nord-vest, Munții Rodnei, deși parcă și-au pierdut din masivitatea ce-i caracterizează pot fi totuși ușor de recunoscut.

În stînga Bistriței, pînă la valea Putnei, se desfășoară apoi sub forma unor culmi paralele, Obcinile Bucovinei, orientate NV-SE, care în miez de iarnă par a fi adevărate covoare, țesute în alb cu negru.

Valea Moldovei, ce trece prin frumosul orășel moldovenesc — Cîmpulung — își culege afluienții de dreapta tocmai în culmea Stinișoarei care

Scrutînd zarea spre sud-sud-vest, undeva la orizontul îndepărtat se deslușește Ceahlăul (1904 m.), semeț și singuratec

zărește cabana Rarău spre care șerpuiește șoseaua dinspre Cîmpulung, ce se zbate să iasă din prăpăstiile văii Izvorului Alb.

Seara, cabana încăpătoare și confortabilă, așezată într-un loc pitoresc, îți oferă toate condițiile pentru a asculta o melodie sau pentru a medita în liniște asupra celor văzute în timpul zilei. Vei observa, prin tot ceea ce ți se oferă, grija neprecupețită a regimului nostru democrat pentru omul muncii socialiste.

An de an, aceste minunate locuri sînt vizitate de tot mai mulți studenți veniți de pe întreg cuprinsul țării în taberele de odihnă sau în practica de teren, merit al străduințelor lor la învățătură sau dornici să smulgă cît mai multe secrete naturii darnice.

Masivul Rarău, punct de atracție pentru toți oamenii muncii, oferă, în orice anotimp, curiozități fără seamăn, încîntă ochiul și mișcă inima. O zi pe Rarău rămîne, chiar și pentru cel mai pretențios drumeț, o clipă de neuitat, o zi plină de amintiri.

Teodor RUSU

Cabana Rarău

UN URIAȘ TEREN INSUFICIENT VALORIFICAT

Mările și oceanele

De mii și mii de ani omul se hrănește, se îmbracă, își face unelte din ceea ce găsește pe suprafața și sub scoarța terestră. Bogății uriașe, începînd de la petrol, cărbune și fier pînă la aur, platină și diamante sînt încă ascunse sub Pămînt. Dar comori la fel de mari — ba, uneori, și mai mari — stau tăinuite în adîncul mărilor și oceanelor, așteptînd doar ca omul să „întindă" mîna spre a le lua.

Din cei 507.592.000 km. pătrați ai globului terestru, apele mărilor și oceanelor ocupă 361.059.000 km.p. Oamenii le știu din totdeauna, le-au cîntat în versuri și în muzică, le-au admirat și nu odată le-au blestemat. Dar de cunoscut — le cunosc prea puțin. E drept, încă din antichitate marea era folosită ca o cale de transport comodă și folositoare, iar pescuitul este una din cele mai vechi profesiuni umane. Am putea spune că și astăzi — cu unele excepții — mările și oceanele nu folosesc decît la navigație și pescuit.

Aceste uriașe suprafețe sînt încă terenuri virgine nedesțelenite, deși în zilele noastre se știu destul de multe lucruri despre ele. Mările și oceanele își așteaptă desțelenitorii, așa cum altă dată, cu secole în urmă, își așteptau descoperitorii, navigatorii. Iar sarcina cuceririi adîncurilor nu e mai ușoară și nici mai puțin importantă decît cucerirea Cosmosului.

...La Baku, la sute de metri de țărm, în largul Mării Caspice se înalță din valuri turnurile sondelor. Uriașe cantități de petrol se extrag zilnic din fundul acestei mări. Dar numai petrol ne poate oferi împărăția lui Neptun ?

Folosindu-se metoda fotografierii la mari adîncimi, s-a putut constata că fundul oceanelor este acoperit pe suprafețe incomensurabile de pietricele care conțin o mare concentrație de nichel, mangan, cobalt, cupru și alte elemente rare. Calculele au arătat că oceanele ascund aproximativ 350 miliarde de tone de minereuri deosebit de valoroase. Un exemplu și mai concludent : savantul sovietic prof. G. A. Krutov, în cartea sa recent apărută, „Zăcămintele de cobalt", arată că pe uscat rezervele acestui prețios metal nu întrec un miliard de tone. Pe fundul oceanelor însă, cobaltul se află într-o cantitate dublă

În același timp, în însăși apele mărilor și oceanelor este dizolvat un volum uriaș de elemente chimice extrem de valoroase pentru economia mondială. Sînt aici adevărate comori ca în basme : 10 miliarde de tone de aur, 200 miliarde de tone de argint, 300 miliarde de tone de toriu și molibden, 100 miliarde de tone de iod și multe alte bogății

Mai există însă, în mări, și o a treia sursă de nesecate comori minerale : acestea se ascund sub fundul apelor. Sub oceane, scoarța Pămîntului are o grosime de 5—6 kilometri, adică este de 7—8 ori mai subțire ca pe uscat. De aceea, fundul oceanelor este locul cel mai indicat pentru forarea unor sonde speciale, ce ne-ar putea duce cît mai aproape de nucleul terestru, ceea ce ar permite geologilor ca — rezolvînd una din cele mai importante probleme ale științei lor — să asigure omenirii resurse minerale mult mai mari decît cele ce se găsesc în masivele continentale.

O profesiune veche, dar...

Este adevărat că pescuitul este una din cele mai vechi profesii ale omului, dar de abia relativ de curînd el a început să fie pus pe baze științifice. Vasele de pescuit moderne, înzestrate cu aparate automate, cu radar și alte mijloace noi, nu sînt însă suficiente pentru a mări producția de pește, dacă însăși „materia primă" nu este continuu sporită.

Savanți din lumea întreagă se preocupă astăzi de găsirea unor metode în scopul îmbogățirii resurselor piscicole. În U.R.S.S. s-au realizat multe lucruri interesante în această direcție : În diferite mări europene au fost aclimatizați pești ce trăiseră în cu totul alte mări ale aceluiași continent, ba mai mult s-a realizat cu succes și „mutarea" unor pești din diferite oceane în apele altor bazine maritime.

Mările și oceanele mai posedă și alte resurse vegetale și animale mai ales diferite tipuri de alge, de animale nevertebrate și în special renumitul plancton (totalitatea viețuitoarelor microscopice — plante și animale — care trăiesc în apele dulci sau sărate pînă la o adîncime de 200 m.).

Planctonul — care se găsește în cantități practic inepuizabile — constituie o sursă uriașă de felurite materii prime pentru industria alimentară, chimică, farmaceutică ca și pentru tehnică. Oamenii de știință și-au pus ca sarcină folosirea planctonului pe scară tot mai mare. În acest scop, la Leningrad, la Institutul de zoologie al Academiei de științe a U.R.S.S., după o muncă îndelungată, s-a întocmit o hartă a planctonului din oceanele lumii. Firește, această vastă lucrare are nu numai o importanță teoretică, ci și practică, ea ajutînd cît la exploatarea planctonului pentru industriile amintite mai sus, cît și pentru dezvoltarea pescuitului și a vînătorii de balene.

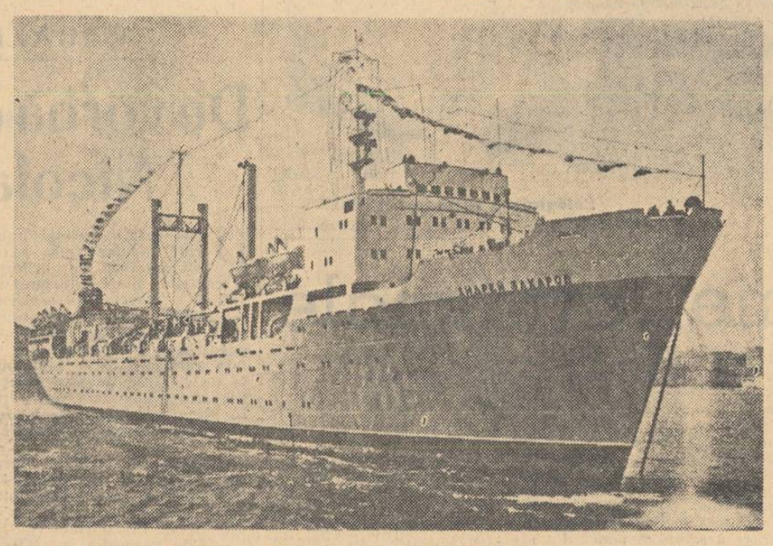

„Andrei Zaharov" nu este un vapor obișnuit ci prima uzină plutitoare în care se produc conserve de pește, precum și diferite produse secundare

Neptun va ceda?

Fără îndoială, „desțelenirea" multilaterală a mărilor și oceanelor nu se rezumă numai la punerea în valoare a bogățiilor minerale, vegetale și animale ce le ascund. Apele mărilor sînt totodată și un nesecat izvor de energie. Să amintim, de pildă, proiectatele centrale electrice ce vor fi puse în mișcare de energia mareelor sau de hidrogenul greu aflat în aceste ape și care va servi ca sursă aproape gratuită pentru centralele ce vor folosi reacțiile termonucleare dirijate în instalații de tipul „Ogra" sau „Tokomak", construite în U.R.S.S. În aceste instalații se vor obține temperaturi egale cu cea a soarelui.

Dar Neptun, zeul mărilor, este un bătrîn zgîrcit. El își păzește cu strășnicie comorile. Oamenii sînt însă mai tari ca zeii. Ei îi smulg zilnic zeului noi taine, noi bogății și nu e mult pînă ce omul va fi stăpînul deplin și atotputernic al împărăției subacvatice.

Pentru aceasta, omul a născocit tot felul de unelte. Apele mărilor sînt străbătute de vapoare-laborator, de fapt adevărate institute științifice, pe bordul cărora se situiază din toate punctele de vedere adîncurile nesfîrșite. Savanții din Uniunea Sovietică, S.U.A. și Franța au creat în ultimii ani vase speciale, așa numitele batiscafuri, cu ajutorul cărora se pot coborî și pînă la 10 mii de metri, de unde descoperă o lume neștiută, fantastică, plină de minunății neașteptate.

Savanții sovietici au proiectat și alte diferite mijloace tehnice în vederea exploatării bogățiilor din adîncuri. Printre altele, un uriaș „tanc" teleghidat de la suprafață, care poate fora pe fundul mărilor sonde petrolifere precum și alte mașini pentru săparea „minelor" submarine

Mările se pot studia și pe... uscat

Desigur, astăzi nu mai e nevoie să ne avîntăm în larg pentru a descoperi tainele adîncurilor maritime. Se poate face acest lucru și de pe uscat.

...În insorita Crimeie, nu departe de Simeiza, s-a clădit recent un astfel de laborator. Cea mai interesantă construcție de aici este o uriașă clădire circulară, semănînd cu două inele concentrice. Aceasta este „bazinul furtunilor", în felul lui unic în lume. Și în alte țări se studiază, în condiții de laborator, felul cum se comportă valurile mărilor. Bazinele folosite deobicei au forma unui canal dreptunghiular însă valurile contrare, ivite la capătul canalului, împiedică studiul. Bazinul circular este practic „infinit", căci valurile aleargă în cerc. Drept rezultat s-a creiat teoria dinamică a valurilor și s-au elucidat o serie de probleme legate de practica navigației, cum este mecanismul interacțiunii vîntului cu valurile maritime.

Numeroase fire leagă aparatele automate aflate în laborator de fundul Mării Negre. Prin aceste fire se transmite „pulsul mării" — tot ceea ce se petrece în adîncurile ei. Printre studiile interesante executate de cercetătorii acestei instituții științifice se numără și determinarea „randamentului" peștilor. Este vorba despre viteza cu care pot înainta peștii în diferite condiții, ceea ce este deosebit de important pentru pescuit. Studiul s-a făcut cu ajutorul unui tunel aerodinamic obișnuit, numai că modelul de avion era înlocuit cu un pește, iar aerul — cu apă. Tot aici se fac cercetări valoroase pentru găsirea unor metode eficiente în vederea extragerii minereurilor din apa mării. În condiții de laborator s-au extras fier, aur, cupru, litiu și alte metale rare.

★

...În anii copilăriei, Jules Verne ne-a plimbat pe bordul fantasticului submarin „Nautilus", condus de căpitanul Nemo, prin adîncurile mărilor și oceanelor. Și marele visător descria că oceanul bogat, bogat și tainic, dădea oamenilor tot ce le trebuia pentru trai.

Pe atunci era un vis.

Dar ca multe alte visuri, și acesta devine realitate. Nu e departe ziua cînd omul va coborî în adîncimi, unde va putea trăi și munci, aducînd apoi sus, pe pămînt, toate comorile aflate acolo încă de pe timpul cînd s-a format planeta noastră.

Dan LAZARESCU

CROCHIU VASLUIAN

(Urmare din pag. 1-a)

Executarea, în anii din regimul nostru democrat popular, a unor pavaje și trotuare efectuate pe suprafețe ce ating în total întinderi ce depășesc cu mult cifra de 120.000 de metri pătrați, i-a oferit bătrînului tîrg o acuratețe din ce în ce mai vădită „Ex oppido nostro Vaslui, — precum scria de-aci cu aproape patru veacuri și jumătate în urmă, Ștefan cel Mare, — dei gracia, dominus terrarum Moldaviae" — din tîrgul de foarte odinioară statornicit pe șleahul cel mare al traficului internațional, unde drept vamă mică, se plăteau cîte doi zloți de fiecare car burdușit cu postavuri, azi grație procesului revoluționar de organizare se tinde a făuri treptat un oraș din ce în ce mai demn de epoca noastră socialistă.

Continuîndu-ne astfel drumul distingem nu tare departe, pe-un promontoriu din dreapta, profilul unui spital nou, pe care nu-l știam altă dată, amenajat lîngă ceva mai vechi așezăminte, după cum, din rîndurile fostelor maghernițe și dughene privim cum, ici-colo, au răsărit case noi, proaspăt tencuite, acoperite cu olane roșii și mai ales blocuri noi, cu cîte trei caturi, deasupra cărora se înfig în văzduh agrafele antenelor de televiziune. Dintre aceste noi construcții, unul din blocuri, cel de lîngă policlinică, și-a și primit locatarii, al doilea, învecinat, înălțat la roșu, i se pregătesc cărțiorii.

Ceva mai la deal, o stradelă ce face brusc la dreapta, duce spre noul stadion sportiv „7 Noiembrie", peste drum e grădina de vară „Moldova", mai încolo, ni se arată privirilor, sala cinematografului „I. C. Frimu" în fața căreia e plasat pe soclu bustul actorului C. Tănase, vizavi, pe șantierul deschis de Uniunea cooperativelor de meșteșugari, s-a teminat de zidit un impozant magazin universal cu două etaje și avînd secții de încălțăminte, de confecții, de lenjerie, de radio și televiziune, un salon de coafură și frizerie, la toate aplicîndu-se operațiile auxiliare de finisaj.

Cele ce se văd, în această destul de fugară trecere sînt doar o parte din împlinirea unor planuri mai largi menite a ridica neîncetat viața Vasluiului. Dintre acestea cu neputință-i să nu amintim mai înainte de orice imprimarea unui ritm mai accentuat în construcția economică și în acest cadru să nu ne ducem cu gîndul la o mai deplină electrificare a orașului (aflat în stadiu ultim de racordare la sistemul energetic național) sau la aducțiunea surplusurilor de apă potabilă ; dar mai ales ne gîndim la principalele obiective de apreciabilă eficiență economică ce urmează a fi înfăptuite aici în cadrul măsurilor elaborate de partid și de guvern pentru dezvoltarea regiunii Iași. Dintre acestea, — în afară de Topitoria de cînepă, de întreprinderea raională „V. Roaită", de moara „Grîul" și de fabrica de ulei ș.a., la Vaslui urmează a se amplasa, în anii șesenalului, o modernă fabrică de mobilă cu o capacitate anuală de producție de cel puțin zece mii garnituri convenționale, o școală medie cu 16 clase, se vor intensifica lucrările de modernizare a șoselei Iași-Vaslui-Bîrlad-Tecuci, se va construi o bază IRTA, un siloz, se vor repara noi locuințe și străzi, se vor clădi noi blocuri etc.

Nu va trece, așadar, mult și centrul raional Vaslui, asemenea tuturor celorlalte orașe ale regiunii Iași și ale țării, își va spori în mod considerabil potențialul economic, aducîndu-și astfel, paralel cu creșterea forțelor de producție, un tot mai însemnat aport la construcția noastră socialistă.

Ion ISTRATI

În Orientul Apropiat

(Urmare din pag. 1-a)

tul aeronavei ne anunță că trecem deasupra insulei Cipru. Apoi negura ne învăluie din nou. Numai luminile de poziție se zbat furioase, încercînd să se facă văzute în noaptea deasă. În cabină, sforăitul monoton al motoarelor și căldura plăcută, te îmbie la somn. Luminile plafonierelor s-au stins. Numai cîtiva cititori perseverenți încearcă să urmărească cuprinsul slovelor, la lumina mică a lămpii individuale. Și încercînd să ațipești, gîndurile zboară la cei rămași acasă, la locurile unde vom merge și, fără să vrei, privind pe ferestrele ovale ale cabinei, la negura mării de dedesubt. Instinctiv pipăi vesta pneumatică de salvare și instrucțiunile atașate fiecărui fotoliu. Herghelia de cai-putere a avionului se zbate în blindajul metalic al celor patru motoare, purtînd avionul spre sud-est. Cele patru ore de zbor trec încet. Avionul începe să coboare și, în curînd, se văd lumini, iar difuzoarele anunță : Sosim la Bierut ! Aici vom face o escală așteptînd alt avion care ne va duce la Damasc. Formalitățile durează mult.

După o oră ne continuăm drumul spre Siria, cu un avion reactor al societății Swiss Air. Cele 25 de minute trec repede și avionul ne lasă în puterea nopții pe aeroportul din Damasc. Sîntem întîmpinați cu căldură de membrii ambasadei noastre la Damasc și de reprezentanți ai federației de fotbal siriene. Căutăm să ajungem cît mai repede la hotel și să ne culcăm, căci mîine dimineață vom porni din nou la drum.

Duminică 7 ianuarie 1962. Deși sosiți la Damasc abia la miezul nopții, azi va trebui să ne continuăm drumul cu avionul spre Alep, oraș din nordul Siriei, unde în cursul amiezei vom și juca primul meci. Și iată-ne din nou la drum, zburînd cu un avion sirian spre nord. Sub noi se perindă peisajul stîncos și sterp al părții centrale a Siriei. Foarte rar se văd sate cu case de lut. După o scurtă escală la Latakia (port la Marea Mediterană), ajungem la Alep. Luăm masa în grabă și iată-ne la meci. Primul joc îl vom susține cu echipa armatei siriene. După cum aflăm, este cea mai bună echipă de fotbal din Siria. A venit un public numeros. Jocul este prezidat de muhaffezul (comandantul) regiunii de nord — generalul Moussalam Sabbagh. Minutele grele ale începutului sînt trecute cu emoții. Treptat însă echipa noastră preia conducerea jocului. Fotbaliștii sirieni joacă atletic și rapid. Jucătorii noștri, avînd o tehnică mai bună, domină. Se creează faze frumoase de ambele părți, aplaudate de public. Meciul ia sfîrșit cu victoria echipei militare române la scorul de 2—0.

Marți 9 ianuarie. În cursul dimineții vizităm vestita cetate din Alep. Urcăm cu emoție treptele seculare călcate de cruciați. Cetatea Alepului este una din cele mai vechi cetăți din Europa și Asia. Fiind așezată pe o stîncă, chiar în mijlocul orașului, domină întreaga panoramă. La intrare ne întîmpină stema cetății : **„Leul care ride și leul care plînge".**

Fiind una din cele mai vechi cetăți din Asia Mică, numele ei figurează în istorie încă din anul 3000 înaintea erei noastre. Începînd din anul 2000 există mărturii ale unor alianțe între cetatea Alepului și Babilon, trupele Alepului venind în ajutorul faimosului rege babilonian Hammurabi. Începînd din anul 1900 î.e.n. Alepul este cucerit pe rînd de Hittiți, Mitannieni (1630 î.e.n.), Egipteni (1473), Macedoneni (330) și Romani (65 î.e.n.). În era noastră devine bizantin, apoi musulman (636 e.n.) atacată în repetate rînduri de cruciați (sec. XI), este distrusă de năvălitori (1260—1401). Centru religios în antichitate, atinge epoca sa de glorie în 750 (e.n.) cînd Seiful-El-Daoula înconjurîndu-se de poeți dezvoltă poezia și literatura arabă. Ruinele cetății, bine conservate, te uimesc prin ingeniozitatea construcției, admiri rămășițele sălilor de baie, unde se mai văd tuburile canalizării, sala tronului în mozaicuri specifice arăbești, întortochiatele subterane care coboară la o adîncime de peste 80 m., minaretul moscheii El-Zoher Ghazi (1214) care de la înălțimea celor 21 m. domină nu numai cetatea, ci și întregul oraș.

Așezată la încrucișarea marilor drumuri dintre Anatolia și provinciile sudice ale Canalului, Sumerului, Akkadiei și Amourroului, Alepul a fost un mare centru comercial. Aici făceau popas caravanele încărcate cu ulei de măslin și vin, încrucișîndu-se cu caravanele venite din Orientul îndepărtat. Importanța sa comercială scade de abia după terminarea Canalului de Suez. În muzeul de antichități se află statui, vase de ceramică și bronz, arme din diferite perioade.

De la înălțimea cetății admirăm panorama orașului Alep, dantelată de vîrfurile minaretelor celor peste 300 de moschei. Oraș modern, centru administrativ și comercial al regiunii de nord a Siriei, Alepul are azi peste 500.000 de locuitori. Bulevardele mari se întretaie cu străduțe înguste, întunecoase, blocurile moderne alternează cu căsuțe mici, în stil arab. Străzile sînt înțesate de un puhoi de oameni în permanentă mișcare : arabi în costume naționale, cu capul acoperit de Aba (o pînză albă ce acoperă capul, avînd deasupra pe creștet un colac de șnur negru), turci cu fesuri roșii, europeni. Automobilele, catîrii, cămilele, autobuzele, toate fac un zgomot asurzitor. Același lucru te impresionează și în bazar (sukh). Bazarul, centrul comercial al orașului, sub forma unor galerii acoperite, se întinde pe o distanță de mai bine de 15 km.

Pe laturile galeriei se găsesc dughene, magazine, mici tarabe, chioșcuri, unde întîlnești cele mai variate obiecte : țesături de bumbac arăbești, pantofi colorați cu vîrful întors în sus și cu ciucure, vase de aramă, fructe, fistic, stofe viu colorate etc. Aci își dau întîlnire produsele lumii occidentului cu cele ale orientului.

După amiază susținem al doilea meci din Alep, jucînd de astădată cu o selecționată locală. Avînd aceeași comportare bună echipa noastră cîștigă cu 3—1 (2—0). Refăcută în parte după călătoria obositoare, echipa noastră practică un joc frumos, mult apreciat de spectatori. Arabii, deobicei tăcuți, sînt cuceriți de jucătorii noștri. Pe stadion, pe străzi, la hotel, pretutindeni sîntem primiți cu zîmbete. Muncitorii unei fabrici textile pe care o vizităm, ne primesc cu bucurie :

— „Noraheb belfaric a Rumania" (salutăm echipa română).

— Noraheb belfaric...

Pe stradă jucătorii noștri sînt opriți, strînși de mînă și felicitați de arabi, oameni simpli, care le acordă saluturi folosite pentru prieteni buni :

— Alla aude belsalami (fiți bine veniți), „alla aude..."

Sîntem invitați în ateliere, magazine, cinematografe.

— „Ahlan osa halan, ahlan osa halan" ! (aici e casa voastră), salut rezervat exclusiv prietenilor apropiați.

Timpul a trecut repede. Miercuri 10 ianuarie ne scuiăm dis-de-dimineață și ne pregătim de plecare. Azi ne vom întoarce la Damasc cu autobuzul. Ne pregătim de drum și ne înarmăm cu răbdare deoarece drumul va dura 8—9 ore. Ne luăm rămas bun și, ieșind din oraș pe poarta Bab-el-Nasar, ne îndreptăm spre sud, pe drumul vechilor caravane.

Sîntem conduși de privirile sincere, de semne prietenești de mîini. Alepul, cu locuitorii săi, rămîne în urmă, însă în urechi ne mai răsună cuvintele calde de prietenie :

— „Ahlan osa halan"....

— „Alla aude belsalami..."

Dr. N. STĂNESCU

Pe meridianele globului

COLABOREAZĂ CITITORII

Oglindire — Fotografia : Nicolae ANGHELIDE

Helioterme artificiale

Zilele călduroase de vară sînt așteptate cu nerăbdare de sute de mii de oameni ai muncii care își petrec concediul la munte sau la mare. Bolnavii de reumatism se tratează în ghiolurile și lacurile sărate cu efect curativ. Unele din aceste lacuri au apă caldă, chiar și în timpul iernii. Știința le-a numit helioterme.

Iată despre ce este vorba : În apropierea unor masive de sare, prin topire sau prin scufundarea terenului, ca urmare a săpăturilor iau naștere lacuri cu apă sărată. Apele dulci, din împrejurimi se canalizează spontan spre aceste lacuri sărate. Intervenția lor face să se nască fenomenul termelor solare.

Cum se produce aceasta ?... Un exemplu : Apele Dunării, la vărsarea lor în mare, călătoresc încă distanțe apreciabile pînă să se amestece cu apele sărate ale mării. Aceasta pentru că au densități diferite. Într-un lac cu apă sărată, cu cît vom cerceta mai spre adîncime cu atît vom găsi o cantitate mai mare de sare. În felul acesta apa se stratifică, în funcție de gradul de saturație cu sare. Pînza de apă dulce revărsată uniform la suprafața apei sărate, devine astfel o uriașă lentilă sau oglindă, care captează și difractă razele solare și le îndrumă pe cele de căldură. Temperatura lacului va fi așadar, din ce în ce mai ridicată spre fund. În timpul nopții sau cînd lipsește soarele, apa lacului începe să piardă din cantitatea de căldură acumulată. Pierderea este însă cu mult mai mică decît acumularea așa că apele termelor solare rămîn fierbinți chiar și în timpul iernii cînd la suprafață sînt uneori înghețate.

În lume se găsesc puține lacuri, care prezintă fenomenul natural descris. La loc de frunte este citat în literatura de specialitate Lacul Ursului, de la Sovata. Acest lac are o concentrație de sare de 230 gr. la litru. La suprafața lui plutește o pînză de apă dulce iar apa sărata este dispusă în straturi.

Termele solare au o importanță deosebită în tratarea diferitelor afecțiuni, în special a celor reumatismale.

Efectele terapeutice sînt superioare lacurilor sărate obișnuite, unde salinitatea este omogenă și unde nu există o stratificare a concentrației.

Anual, la Sovata, și în alte localități bolneo-climatice asemănătoare, își petrec concediul de odihnă sau merg la tratament zeci de mii de oameni. Heliotermele sînt recomandate nu numai celor bolnavi de reumatism. La acțiunea apei sărate se adaugă variațiile de temperatură și concentrația salină a straturilor. Radiația solară, simultană cu baia în aer liber lipsit de vapori, în continuă adiere dă o relaxare a sistemului nervos, crește vigoarea și buna dispoziție. Prin dilatarea vaselor de sînge se produce o ameliorare a circulației periferice, se mărește rezistența organismului, crește numărul globulelor roșii, forța musculară, se îmbunătățește nutriția. Îmbinarea băilor calde din helioterme cu condițiile de tratament în aer liber are dublu efect : profilactic și curativ. Heliotermele permit aplicarea unui tratament simultan la un mare număr de oameni.

Cu cîțiva ani în urmă a fost omologată invenția prof. ing. dr. Valeriu Patriciu denumita : „Metodă și mijloace pentru a reproduce fenomenul heliotermic".

Studierea acestei invenții stîrnește un interes deosebit. În primul rînd avem în față o realizare a viitorului, care va completa peisajul lacustru, din jurul Capitalei sau altor orașe. Al doilea, geologia inginerească vine astfel în sprijinul balneoterapiei. N-am să fac o expunere tehnică. Am să arăt doar că orice lac poate să devină sărat. Bineînțeles dacă în apele sale se răstoarnă o cantitate necesară de sare. Realizarea dirijată a fenomenului heliotermic impune desigur anumite lucrări de construcție și amenajări. Săparea sau crearea unui bazin, umplerea lui cu apă, saturarea în straturi, prin dizolvarea unor cantități de sare, crearea unei pînze de apă dulce, la suprafața apei sărate și alte mijloace de întreținere a concentrației de sare, a grosimei pînzei de apă dulce, a curățirii fundului lacului respectiv și altele, care nu sînt însă de loc complicate și relativ ieftine.

Tudor MANTA

Un muzeu etnografic în Dumbrava Sibiului

În toamna anului trecut, un colectiv de oameni de știință de la Muzeul Bruckenthal din Sibiu, a început, în chip expediționar, o anchetă științifică în satele de pe ambele versante ale Carpaților Meridionali, în regiunile Brașov și Argeș. În preocupările oamenilor de știință sibieni intrau, pe lîngă efectuarea unor studii, și achiziționarea pieselor care vor alcătui viitorul muzeu etnografic în aer liber care va lua ființă în Dumbrava Sibiului: un joagăr străvechi la Gura Riului, o rișniță multiseculară într-un alt sat de munte, o moară plutitoare pe Olt, în zona Drăgășanilor, o moară cu ciutură, strămoș îndepărtat al hidrocentralelor de azi, undeva pe Topolog. La acestea se mai adaugă piua de ulei, vîltoarea, daracul pentru industria textilă țărănească, varnița, povarna, uneltele unor străvechi meșteșuguri ca : lemnăritul cu cele 12 ramuri ale sale, olăritul, cojocăritul.

Viitorul complex muzeal în aer liber din Dumbrava Sibiului, va ilustra printr-un bogat material încadrat într-un peisaj natural, evoluția culturii materiale în zona ambelor versante ale Carpaților Meridionali, oglindind dezvoltarea meșteșugurilor în epoca feudalismului și începuturile manufacturii. Fenomenele de cultură materială ale maselor populare vor fi prezentate în dezvoltarea lor istorică pe baza unei analize a principalelor unelte de producție și complexe de construcție gospodărești.

În formele cele mai sugestive se va prezenta apoi tabloul de azi al satului ridicat spre culmile civilizației și culturii în anii puterii populare.

Viitorul complex muzeal din Dumbrava Sibiului va ocupa aproximativ 44 de hectare. Aci au și început lucrările de construcții pentru sediul administrativ, atelierul de conservare și tratare a pieselor, a unei săli de expoziții, depozitul de piese.

Proiectele acestui muzeu în aer liber au fost alcătuite pe baza unei serioase analize la care au luat parte specialiști de la muzeele din întreaga țară. La studiile care sînt în curs își dau contribuția pe lîngă oamenii de știință de la Muzeul Bruckenthal, membri ai Academiei R.P.R., arhitecți și alți specialiști din numeroase ramuri.

O descoperire importantă

Dacă tai unui ciine nervul sciatic, laba se paralizează și din cauza atrofierii mușchilor, se usucă. Dar nervul sciatic poate fi înlocuit prin mai multe fire de tantal (un metal rar) cu o grosime de cîțiva microni. A doua zi după operație, „pacientul" începe să se sprijine pe laba operată, mai întîi cu prudență, șchiopătînd ; două, trei zile mai tîrziu însă, e greu să-l deosebești între ciinii neoperați. Mai mulți ciini trăiesc de doi ani cu nervi sciatici din tantal și se comportă asemenea ciinilor obișnuiți. În același fel, s-au înlocuit la ciini, nervii gîtului fără a fi atinse deloc coardele vocale. De curînd experiențe de același fel au fost aplicate pe iepuri și pe maimuțe.

De subliniat e faptul că în unele cazuri, cu prilejul experiențelor făcute pe ciini, s-a reușit să se grefeze electrozi pe nervul ocular și să se înregistreze biocurenți. S-a stabilit că un fir de tantal sau de platină, abia vizibil cu ochiul liber (de cîțiva microni), poate să înlocuiască mai multe zeci de mii de fibre nervoase. Profesorul Boris Ognev, membru corespondent al Academiei de Medicină a U.R.S.S., inginerul Vasili Gudov și mai mulți cercetători care lucrează la aceste experiențe, și-au pus ca sarcină crearea unei proteze electronice a ochiului, care să fie mai perfectă decît ochiul omenesc.

CALEIDOSCOP magazin CALEIDOSCOP

MAGAZIN LITERAR

De vorbă cu scriitorul Nicolae Velea

De la primele schițe publicate Nicolae Velea a trezit interesul cititorilor și al criticilor literari. Primul său volum, „Poarta", a confirmat așteptările. La conferința pe țară a scriitorilor, multe din povestirile și nuvelele sale au fost apreciate ca o contribuție la dezvoltarea genului scurt în literatura noastră. Am pornit, în discuția noastră, de la aceste îmbucurătoare constatări...

— Pe cînd un nou volum ?

— Foarte curînd, la începutul primăverii, voi preda Editurii pentru literatură noua mea carte.

— Și ce va cuprinde ?

— Cîte ceva din lucrările ce mi-au apărut în ultimii doi ani și unele pagini inedite, între care, firesc, leg speranțe de o nuvelă amplă „Întreruperea" pe care acum o finisez.

— Vom urmări preocupări vechi, consemnate la debut sau, dimpotrivă, rezervi surpriza unor înnoiri ?

— Rămîn credincios temelor favorite însă nu accept să fiu captivul lor. Cu alte cuvinte nu mă despart de ele ci le îmbogățesc.

— Adică ?...

— De pildă în „Poarta" am tratat tema copilăriei care își regăsește seninătatea după ce războiul și seceta îi răpiseră orice farmec. Paralel, tindeam să dezvălui procesul specific timpului nostru, al alegerii : adeziunea la valorile noului, împlinesc personalitatea umană, în vreme ce anchilozarea pe pozițiile vechiului cauzează cel mai adesea irosiri dramatice, catastrofe sufletești și familiare.

— În ce fel duci mai departe cercetarea manifestărilor etice ale contemporanilor noștri ?

— Realitatea socialistă cu mărețele ei transformări revoluționare ne obligă să polemizăm cu mentalitatea burgheză egoistă și filistină, cu moravurile și năravurile lumii vechi. Noile relații sociale reclamă o înțelegere înaintată, matură a răspunderilor față de societate. Cînd în locul acestei înțelegeri exacte și în același timp politice i se substituie spiritul de căpătuială, absența unui țel înalt asistăm la descompunerea individului (în cazul meu unei familii), la dezagregarea ei morală, pe scurt la ratarea tuturor celor ce o alcătuiesc. Despre asta vorbește nuvela mea „Întreruperea", care împrumută și titlul volumului în pregătire.

— Alte proiecte ?

— Dacă în „Poarta" am abordat tema copilăriei — a copilăriei fără copilărie și apoi a copilăriei luminate de zorii socialismuui — de astădată în centrul atenției mele stă tema adolescenței. În nuvela la care lucrez, în prezent, căreia provizoriu i-am fixat ca titlu, „Schimbare de voce", înfățișez fizionomii și situații din viața universitară de azi. Vreau s-o termin pînă la sfîrșitul anului pentru ca să poată vedea lumina tiparului în 1963, cînd îmi voi sărbători o jumătate deceniu de la debut.

— Ce dorințe te însuflețesc în întîmpinarea acestui eveniment personal ?

— Îndemnul Conferinței pe țară a scriitorilor, cu care mă identific, cheamă la cunoașterea profundă a vieții și la măiestrie artistică. Vreau, așadar, să scriu cît mai bine pentru ca să răspund condițiilor de creație de care beneficiez și să nu dezamăgesc prin rezolvări epice sau psihologice facile legitimele exigențe ale cititorilor.

H. ZALIS

Comorile bătrînei Co'chide

Institutul de istorie al Academiei de Științe din Georgia face de cîțiva ani de zile explorări arheologice la Vani, pentru a scoate la iveală vestigiile vechiului oraș Colchida, de pe malul stîng al rîului Rioni.

O expediție a institutului a descoperit recent în această localitate, pe muntele Akhvlediani, un mormînt vechi intact. În mormîntul săpat într-o stîncă de granit savanții au găsit rămășițele unui cadavru de femeie, obiecte rare din aur și argint, numeroase podoabe și lucrături în aur autohtone, care au zăcut sub pămînt de 2.500 de ani.

Descoperirile de la Vani constituie un eveniment important în istoria arheologiei georgiene.

DICȚIONAR MUZICAL

Orchestra simfonică și instrumentele ei

Radioul ne-a obișnuit cu toate genurile muzicii : populară, ușoară, de operă și simfonică. Pe unii ascultători, emisiunile radiofonice educative și transmisiunile din sala de concert i-a cîștigat definitiv pentru muzica simfonică, cu întreaga ei diversitate de stiluri și forme.

Intrînd într-o sală de concert, amatorul de muzică simfonică se află față în față cu instrumentul colectiv care este orchestra. El ar dori să-l cunoască mai amănunțit. Din această dorință legitimă se naște întrebarea firească :

— Cum s-a ajuns la îmbinarea atîtor instrumente într-un tot organic ?

— Orchestra și muzica simfonică oglindesc evoluția gîndirii muzicale de-a lungul cîtorva veacuri. Cuvîntul care definește îmbinarea mai multor instrumente într-un organism este însă mult mai vechi. Vechii greci, foloseau cuvîntul „orkestra" pentru a indica locul din fața scenei, unde era plasat corul în timpul reprezentării tragediilor. Orchestra simfonică este o cucerire a ultimelor 4 secole. Strămoșii ei au fost modestele fanfare, care din turnuri de strajă vesteau succesiunea orelor, incendiile sau apropierea vrăjmașilor în timp de război. Fanfarele erau orchestre alcătuite din instrumente de suflat. Ele participau și la solemnitățile cetățenești, la serbări de curte sau la cele populare, pentru a întreține veselia și însuflețirea dansurilor.

— Îmi închipui, mă întrerupe interlocutorul meu, că multă vreme orchestra n-a fost un organism muzical independent...

— Așa este. Multă vreme ea a fost o anexă a muzicii corale. Se consideră că primul compozitor care a scris muzică, special și exclusiv pentru o grupare de instrumente a fost venețianul Giovanni Gabrielli, care a trăit între 1517 și 1612. Cînd în anul 1607, prin geniul lui Claudio Monteverdi s-a născut noul gen muzical al operei, orchestra și-a mărit componența și diversitatea instrumentelor și a început să se manifeste ca un instrument complex, capabil ca și vocile omenești de a exprima emoții, sentimente și idei ! Treptat, prin marile perfecționări aduse instrumentelor cu coarde și arcuș (din familia viorii și violei) ca și prin îmbunătățirea progresivă a instrumentelor de suflat, orchestra și-a sporit capacitatea de expresie, iar compozitorii au scris lucrări din ce în ce mai complexe. Un moment decisiv în evoluția orchestrei a fost determinat de așa zisa „școală din Mannheim", orașa german, unde, în secolul al XVIII-lea, mai mulți muzicieni cehi au creat o orchestră simfonică, al cărei stil de interpretare a influențat puternic pe Mozart. Mannheimezii îmbinau cu o știință desăvîrșită sonoritatea instrumentelor de coarde cu aceea a celor de suflat, creînd impresia unui singur instrument.

— Din cîte instrumente este formată o orchestră simfonică ?

— Mai important este să știm din ce fel de instrumente, pentru că numărul acestora variază de la un compozitor la altul, de la o epocă la alta. O orchestră simfonică clasică este alcătuită din 3 grupuri sau familii de instrumente. Din prima grupă fac parte instrumentele cu coarde. Acestea emit sunetele în trei feluri : a) prin frecarea corzii cu arcușul (vioara, viola, violoncelul și contrabasul) ; b) prin ciupirea coardelor (harpa, chitara); c) prin lovirea coardelor cu niște ciocănele acționate în diferite feluri (clavecinul, pianul, țambalul).

Al doilea grup este acela al instrumentelor de suflat. Acestea sînt în general de două feluri: de lemn și de alamă. Din prima categorie fac parte flautul, clarinetul, oboiul, cornul englez, fagotul. De asemenea, flautul mic sau piccolo, basclarinetul, contra-fagotul. Din categoria instrumentelor de alamă fac parte cornul, trompeta, cornetul, trombonul și tuba. Cel mai complex instrument de suflat este orga. Vibrația aerului în tuburile ce emit sunetele, se face însă cu ajutorul unor mecanisme, acționate, la orgile perfecționate, de energia electrică.

— Și al treilea grup ?

— Al treilea grup, foarte numeros, este acela al instrumentelor de percuție. Acestea emit sunete prin lovirea fie a unei membrane (timpanul, toba mică, toba mare, tamburina) fie a unor plăci sau bare de lemn sau de metal (xilofonul, celesta, clopoței („Glockenspiel), clopote, vibrafonul, talgerele, triangiul etc.).

Influența muzicii instrumentale a diferitelor popoare a îmbogățit numărul instrumentelor de percuție. Castanietele iberice, gongul chinezesc, tam-tam-ul, biciul, sînt instrumente populare integrate în orchestra simfonică.

Am auzit și de un alt grup de instrumente, mă întrerupe interlocutorul meu, vreau să spun instrumentele electron...

— Da. Din grupul instrumentelor electronice, la care vibrațiile sonore sînt produse de oscilațiile unui cîmp electromagnetic, fac parte Undele Martenot, un fel de pian foarte timbrat, Claviolina și Orga electronică. Această familie, relativ tînără de instrumente muzicale, n-a pătruns încă definitiv în orchestra simfonică. Da, uitasem, mai există și un al cincilea grup de instrumente, denumite extra-muzicale. Din el fac parte mașina de vînt (Windmaschine), mașina de reprodus tunetele, etc. Cu rare excepții, marii compozitori au evitat folosirea unor atari mijloace naturaliste în creațiile lor.

— Revin la întrebarea privitoare la numărul instrumentiștilor care alcătuiesc o orchestră...

— Pe vremea clasicilor vienezi, Haydn, Mozart, Beethoven, orchestrele erau alcătuite din mai puțin de 30 de persoane. Să nu ne mirăm ! Sălile de concert erau mici. Simfonia nr 40, în sol minor, de Mozart, care ne emoționează prin accentele ei de durere și prin elanul ei biruitor, a fost scrisă pentru un număr de 15 instrumentiști. Manuscrisul Simfoniei a V-a în do minor de Beethoven prevede utilizarea unui număr de 24 instrumentiști. Sporirea continuă a publicului și pătrunderea progresivă a muzicii simfonice în mase, a determinat construirea unor vaste săli de concert. În aceste săli spațioase, legile acustice au reclamat o sporire corespunzătoare a numărului de instrumentiști ce alcătuiesc orchestra zilelor noastre. Astăzi, o orchestră simfonică are între 70 și 90 de instrumentiști.

A. HARALAMB

CARNET

Nimic, poate, nu măsoară radicalele transformări petrecute în conștiința noastră morală, de-a lungul acestor ultimi aproape douăzeci de ani, mai bine decît entuziasmul profund și grav, și în același timp spontan și firesc, cu care participăm la sărbătorirea femeii, — în ziua de 8 Martie...

...Acum douăzeci de ani, cîți oameni — din afara proletariatului, continuator al tuturor tradițiilor de luptă muncitorească și democratică — auziseră pe aici, pe la noi, măcar de existența, în calendarul sărbătorilor cetățenești internaționale, a unei zile închinate Femeii, luptei pentru eliberarea Femeii, din lanțurile rușinoase ale unei sclavii milenare ? Acum douăzeci de ani, o asemenea sărbătoare, la scara întregului popor și în spiritul unei emoții publice unanime, era de neconceput. Căci acum douăzeci de ani, funcționa și apăsa încă din plin mentalitatea izvorîtă din atîtea veacuri de exploatare de clasă, mentalitate întreținută savant, consecvent și tenace, mentalitate care, în ceea ce privește soarta Femeii, misiunea ei în societate și rolul ei în viața particulară, era încă adînc înrădăcinată în sălbăticiile și stupiditățile medievale.

E adevărat că burghezia a dat femeilor — femeilor burgheziei, să ne înțelegem bine — unele posibilități de învățătură și de pătrundere în mucile subalterne executate, pînă atunci, numai de bărbați. Dar și acestea limitate cu strășnicie prin legi foarte riguroase : la muncă egală, în industrii, femeile erau plătite cu jumătate din salariul bărbaților, iar în epoca Mariei Curie, în nenumărate țări europene, femeile nu aveau drept de vot.

În „țărișoara" noastră, fericită cu toate darurile „democrației" și civilizației burgheze (de la constituția de model belgian și parlamentarismul de tip britanic, pînă la alegerile de tip caragialesc și poliția de natură criminaloidă), nici o femeie nu a ajuns vreodată deputat, ministru, — dar ce zic eu : deputat sau ministru ! nici o femeie nu a ajuns vreodată conducătoarea unei administrații, a unei instituții economice sau educative, a unui teatru, a unui ziar provincial, a unei percepții ! Am avut scriitoare mari, artiste geniale, cîntărețe care au ajuns la celebritate mondială, dar nici una dintre ele— întocmai ca și țărăncile analfabete care munceau pînă cădeau pe brînci, și adeseori cădeau pe brînci pentru a naște în plin cîmp, nici una, zic, nu avea dreptul să vîndă o casă sau o sfoară de pămînt, fără „autorizația soțului", sau, în caz de văduvie, să-și tuteleze copiii minori...

Și acum... Femei conducătoare de mari instituții, femei academicieni, mii și mii de femei deputate, femei libere să-și hotărască soarta, profesiunea, viața, femei care alături de bărbați au schimbat și schimbă într-un nestăvilit elan, soarta țării, viața întregului popor.

Femeile noastre de astăzi au tot ceea ce nu aveau pe atunci, și, prin aceasta avem cu toții, nu numai ele, o viață mai bună, mai dreaptă și mai frumoasă. Eliberarea energiei, demnității și forței creatoare a femeilor a dat rezultate minunate, a dublat, pur și simplu, efortul și rezultatele efortului nostru în opera istorică uriașă pe care am întreprins-o în acești ani, sub conducerea clasei muncitoare și a Partidului : Gîndiți-vă puțin, e ca și cum populația țării noastre ar fi devenit dintr-o dată de două ori mai numeroasă !

Prin participarea egală și intensă a femeilor la toate sarcinile vieții colective, s-au realizat înfăptuiri care constituie o palmă pe obrazul trecutului, a celor care au ignorat și asuprit atîta energie, atîtea talente, atît elan.

Prin eliberarea Femeii ne-am eliberat cu toții de un rușinos jug moral, ne-am purificat existența, ne-am înălțat pe o treaptă superioară a ideii de om și de umanitate.

Radu POPESCU

PĂCĂLIT...

Sosise vara și mi-am ales în mod special străzi cu multă animație — cele din fața poștei centrale, din Piața San-Silvestro, Galeria pieții, Colona sau Via del Cambero. Eram îmbrăcat ușor : o cămașă cu gulerul desfăcut, fără cravată, un pulover de bumbac și o jachetă. Rupsesem dinadins puloverul, în așa fel încît bucata sfîșiată să se vadă de sub jachetă și să se zbată la orice mișcare. Apoi, pantofii de pînză cîrpiți. Într-un cuvînt, aspectul meu era foarte potrivit și destul de grăitor pentru îndeletnicirile mele. Mă fixam într-un loc și începeam să observ trecătorii. De îndată ce zăream o persoană care mi se părea potrivită, mă repezeam spre ea și o salutam cu cuvintele :

— Pe cine zăresc oare ? E oare cu putință să nu mă recunoști ? Doar am făcut împreună serviciul militar ! Ei, asta e bună, te pomenești că nu mă mai recunoști ? În Bressanone... Mîncam împreună la popota ofițerilor... Ei, acum îți amintești ?

Veți înțelege sensul acestor cuvinte cînd veți afla cele ce au urmat. În două pînă la trei minute trebuia să fac pe acest necunoscut să mă recunoască sau, cel puțin să se întrebe dacă nu cumva m-a cunoscut. Dacă, de pildă, aș fi spus : „Îți amintești de cafeneaua cutare ?" sau „Îți amintești de familia cutare ?", mi-s-ar fi răspuns imediat : „Nu, nu vă cunosc. Nu-mi amintesc de ea". Ori cine își face însă armata și firește că se întîmplă să mai uiți pe cei cu care ți-ai făcut armata. Din zece persoane, nouă se uitau la mine pătrunzător și se sforțau să-și reamintească figura mea ; atunci era momentul să dau atacul :

— Ce timpuri, domnule ! Din păcate, nu mi-a mers prea bine după aceea. Dacă ai ști prin cîte am trecut ! Acum, după cum vezi, sînt somer !"

Cînd ajungeam la acest punct, respectivul rămînea convins că are memorie slabă, apoi, fie că situația i se părea penibilă, fie că simțea într-adevăr compasiune pentru mine, fie că era numai grăbit sau prea comod ca să se mai gîndească — oricum, băga mîna în buzunar și-mi întindea 300 pînă la 500 lire, ceea ce, de fapt, era adevăratul motiv al întîlnirii noastre. Orice-ați spune, oamenii au totuși inimă bună. Din o sută de inși, n-am întîlnit unul care să-mi spună : „Cară-te de aici! Nu te-am văzut în viața mea !" Nimănui nu i-a trecut prin minte să caute să afle dacă basmele mele cu Bressanone sînt sau nu adevărate. În realitate, n-am fost niciodată la vreo popotă și n-am făcut nici un fel de serviciu militar, pentru că mama mea este văduvă. Am spus la întîmplare Bressanone, fiindcă este un cătun izolat, în care nu oricine putea să nimerească și deci nimeni nu mă putea acuza de minciună, chiar dacă ar fi dorit s-o facă.

Schiță de ALBERTO MORAVIA

În felul acesta și cu ajutorul altor cîtorva trucuri, reușeam oarecum să mă descurc într-o bună zi, pe la prînz, în timp ce îmi făceam, ca de obicei, „serviciul" pe Via del Cambero, am observat un om care păsea agale, se oprea în fața vitrinelor cîntărind atent mărfurile expuse. Poate fiindcă pe strada animată părea singurul care dispune de timp suficient, m-am hotărît să-l opresc. Zis și făcut ! Făcui cîțiva pași spre el și, după vechea mea metodă, exclamai : „Ia te uită ! Pe cine văd ?... Popota... Bressanone !" În timp ce rosteam aceste cuvinte, avui răgazul să-l măsor și înțelesei că de data aceasta nu voi avea nici un succes, dar era prea tîrziu. Era greu de apreciat vîrsta acestui bărbat: putea avea treizeci sau cincizeci de ani. Amintea de fizionomia unui ider : o figură îngustă, ascuțită, de o culoare gălbuie neplăcută, cu nasul lung, pometii ieșiți în afară, ochii mici pe jumătate închiși, fruntea îngustă și gura mare, cu buzele vinețiu. Urechile uriașe, clăpăuge, precum și părul tuns scurt, îi dădeau înfățișarea unui cocoș tînăr, jumulit. Părea neobișnuit de slab și în jurul lui juca o jachetă mare, tighelită, la două rînduri de nasturi, dintr-o stofă cadrilată, groasă, mițoasă. Ați observat vreodată o veveriță pîndind o gînganie ? Stă nemișcată, ținîndu-și respirația, apoi face o săritură și... s-a isprăvit cu gîngania ! Cu aceeași viteză s-a întors spre mine cînd a auzit că-i vorbesc.

M-a lăsat să povestesc toată istoria cu Bressanone și, la urmă, a exclamat bucuros :

— Cum să nu ? Firește că-mi amintesc de tine ! Și încă cum! Ei, ce mai faci ? Cum ți-ai petrecut timpul de atunci ? Bravo... bravo !

Ce mare lucru este să ai, în orice împrejurare, prezență de spirit! Dacă aș fi dat dovadă de prezență de spirit în acea clipă, nu mi-ar fi fost greu să mă retrag în liniște, sub un pretext oarecare și să dispar. Eram însă obișnuit să pun eu pe alții în încurcătură. Pe urmă eram și eu cu totul buimăcit. De aceea i-am răspuns prostește : „Ciac-pac, o duc destul de bine..." și din obișnuință am adăugat : „Dacă ai ști prin cîte am trecut !" Bucuros, plin de vioiciune, îmi răspunse : „Trebuie să-mi povestești, neapărat, trebuie să-mi povestești asta! Să mergem la un bar ! Trebuie doar să sărbătorim revederea !"

În timp ce spunea asta, mă apucă cu o mînă de fier, ca într-un clește, mă ridică aproape de pe pămînt și mă tîrî într-un bar, nu departe de Via della Vita. În timp ce mă trăgea în felul acesta după el, îmi vorbea pe nerăsuflate : „Ce întîlnire fericită ! Mă bucur atît că te văd..."

Toate acestea le spunea cu o voce inflexibilă și șuierătoare. Mă uitai la el mai atent. Era vară, dar el purta, cum v-am spus, o jachetă groasă de lînă. Pantalonii maron, cîrpiți, erau călcați cu prea multă grijă, iar pielea de la pantofi era atît de sclivisită, încît părea o catifea tocită, apoi mai descoperii ceva, care mi-a provocat fiori reci pe șira spinării : la o mișcare bruscă, jacheta verde cu carouri se desfăcu și lăsă să se vadă un plastron cusut cu ață de jachetă în loc de cămașă. De ambele părți se vedea trupul gol, gălbui, care-mi amintea mai degrabă de o omidă. Într-un cuvînt, era un coate-goale într-o stare și mai jalnică decît a mea, însă de alt calibru : eu sînt un om vesel, sociabil, simpatic, pe cînd el făcea o impresie neplăcută.

Intrarăm într-un bar. El se-ndreptă, fără înconjur, spre tejghea, comandă două pahare cu vermut și începu :

— Popota ofițerilor din Bressanone ! Cum aș putea s-o uit vreodată ! Bressanone, ce orășel încîntător ! Și rîul, ce plăcut, și străduțele cu colonade! Bressanone ! Și minunatele vii de jur împrejurul orașului ! Dar vinul acela formidabil ! Cum se numea ? A, da! Terlano !

În momentul acela ni se aduseră paharele cu vermut; el îl ridică pe al său, spunînd :

— Pentru revederea noastră!

Nu-mi rămînea altceva de făcut decît să ciocnesc cu el și să beau.

După ce bău, se îndreptă imediat spre ușă

—Ia ascultă, îmi spuse din mers, acum este tocmai ora prînzului. Hai să mîncăm împreună. Prieteni ca noi nu se întîlnesc ușor !

— Eu trebuie însă... mormăi eu, în timp ce îl urmam cu grabă. Barmanul, care nu-și luase ochii de la noi, ne strigă :

— Hei, signori, plata !

Am vrut să-mi chem însoțitorul să plătească, dar acesta se și afla pe stradă. Am scos atunci portofelul, am plătit și am plecat. Afară, el apăru imediat de undeva și mă apucă din nou de brat :

— Să mergem, hai !... În apropiere găsim o trattoria, în care se mănîncă destul de bine. Hai să mergem !

În trattoria — încurcat la culme — am încercat să mă scap de el.

— Știi, nu prea am chef. Afară de asta am o întîlnire.

El însă și comandase un prînz abundent — macaroane cu carne și alte bunătăți.

— Popota ofițerilor ! Cum aș putea s-o uit ! Și căpitanul Moschitto ! Îți amintești de el ? Căpitanul Moschitto era un adevărat Don Juan ! Însă nici tu nu te lăsai mai prejos !

Aici am căscat gura de uimire. Nu numai pentru că el cunoștea atît de bine Bressanone, cu toate restaurantele, cafenelele, străzile, femeile și vinurile sale : își amintea chiar și de căpitanul Moschitto și mai știa că sînt și un Don Juan. Eram de-a dreptul încîntat de el. Era viclean, îngrozitor de viclean. Mult mai viclean decît mi-am putut închipui.

Se serviră macaroanele. El înfășcă furculița, îmbucă cu lăcomie și-și continuă cu vioiciune conversația vicleană.

— Bressanone ! Ce timpuri minunate ! Să știi, iubitule, că așa cum te-ai purtat atunci cu Nella, n-a fost frumos de loc !

Ți-o spun deschis, n-a fost frumos deloc !

— Nella ? Cine mai e și asta ? mîrîi eu, cu gura plină.

El rînji

— Ei, frate, nu face pe prostul, că nu-ți merge cu mine ! Te știu doar ! Fata era o adevărată comoară. O blondină cu ochi albaștri și cu o siluetă admirabilă, dar tu, după ce i-ai sfîșiat inima, ai părăsit-o... Chiar și Modugno spunea că te-ai purtat ca un ticălos

— Cine e acest Modugno ? Afară de asta, fii te rog mai atent cum vorbești cu mine, dacă nu te superi !, l-am întrerupt, în speranța că voi provoca o ceartă, însă nici vorbă nu fu de așa ceva. Era prea viclean.

— Da, da, un adevărat ticălos. Ce mai la deal la vale ?

Rise, își turnă vin în pahar, îl goli dintr-odată și se puse iar pe mîncat.

Eu continuai de asemenea să-mi mănînc macaroanele. După masă, mă simții mai plin de curaj și hotărîi să-i spun în față tot adevărul. Împinsei puțin scaunul, pentru ca el să nu-mi mînă macaroanele. Și începui, privindu-l drept în față :

— Uite cc ! Hai să terminăm odată cu povestea asta. Totul are o limită. Iacă ! niciodată în viața mea nu am fost în Bressanone !

— N-ai fost niciodată la Bressanone ?

— Nu, n-am cunoscut pe nici un Moschitto, nici un Modugno, cum nu știu de nici un Tessitore sau Paternoster.

— Ce tot spui ?

— Adevărul. Și nici nu sînt vreun Don Juan, deși îmi plac femeile. Dar n-am cunoscut pe nici o Nella sau Pinna. Și nici armata n-am făcut-o.

Se holbă la mine cu ochii lui de șarpe și încă odată gîndi : e viclean, e neînchipuit de viclean. Să vedem ce o să facă acum. Desigur că o să cadă tot în picioare, ca pisica. El clipi din ochi.

— Va să zică m-ai mințit ? strigă el, țignit și revoltat în același timp.

Mi-am pierdut capul și am mormăit :

— Nu, m-am înșelat, am crezut...

— Cum adică, te-ai înșelat ? Doar mi-ai spus la început că ai fost la Bressanone și acum aflu că n-ai pus piciorul în Bressanone. Deci ai mințit ! M-ai înșelat ! Escrocule ! Vagabondule ! Pungașule !

— Taci, taci din gură ! Fără insulte !

— Nu vreau să mai aud nimic ! Cine ar fi crezut ? Să am de a face cu un vagabond, cu un escroc ! Continuă să mă insulte, se ridică, își încheie jacheta și declară :

— Să nu cumva să-ți treacă prin gînd să mă urmezi că chem imediat poliția. Ieși repede pe ușa restaurantului și dispăru.

Pentru ca să spun tot adevărul : tot timpul am avut bănuiala că o să-mi tragă chiulul cu masa de prînz, dar n-am crezut că lucrurile or să se petreacă atît de simplu. În mod mecanic, scosei portofelul și făcui plata.

În romînește de G. GEROTA

Micea bibliotecă magazin

DUPĂ ZAKOPANE

Sportiva sovietică Alevtina Kolcina a lăsat o excelentă impresie la campionatele mondiale de schi de la Zakopane. Ea a reușit frumoasa performanță, puțin obișnuită, de a cuceri trei medalii de aur.

Cupa mondială la fotbal

Antrenorii fac pronosticuri

Pregătirile pentru turneul final al celui de-al 7-lea campionat mondial de fotbal din Chile sînt în toi. Cu trei luni înainte de startul marei competiții fotbalistice, antrenorii echipelor sînt destul de zgîrciți la vorbă și fără îndoială circumspecți cu ziariștii care vor să le smulgă secrete și pronosticuri. Un reporter sovietic a reușit totuși să obțină declarații de la aproape toți cei care în momentul de față conduc pregătirile participantelor la turneul final.

Reproducem și noi pe scurt părerile citorva din antrenori.

JUAN CARLOS CARACCO (Uruguay): „E greu de făcut pronosticuri, mai ales cînd este vorba de campionatul mondial. Îndrăznesc totuși să spun că învingătorul se va alege dintre următoarele trei: Anglia, U.R.S.S., Brazilia. Englezii și-au înnoit metoda de joc și sînt foarte tari, rușii au un unsprezece perfect de bine sudat, brazilienii pot face patru echipe de egală valoare".

IGNACIOS TRELLES (Mexic): „Excluzînd mari surprize, cred că pentru semifinale se vor califica Uruguay, U.R.S.S., Brazilia și Anglia. Și fiindcă am adus vorba și de surprize aș vrea ca și echipa mea să fie prezentă la acest capitol. Oricum Mexicul nu pleacă învins dinainte".

FERNANDO RIERA (Chile): „O echipă sudamericană va cîștiga campionatul. Aceasta fără doar și poate. Sper că echipa noastră să fie una din finaliste. U.R.S.S. este o candidată periculoasă la titlul mondial. Ea ne-a dovedit aceasta anul trecut la Santiago".

MIGUEL MUNOZ (Spania): „Jucînd în fața publicului lor, echipele sudamericane au primele șanse. Brazilia, Argentina, Uruguay ni se par uneori chiar prea tari pentru formațiile europene. Echipa U.R.S.S. poate obține și ea rezultate bune, după părerea mea".

WALTER WINTERBOTTOM (Anglia): „Echipa Braziliei cu marile sale vedete este inevitabilul favorit. Dacă s-ar pune însă problema victoriei unei echipe europene, aceasta ar putea fi numai echipa U.R.S.S. care în ultimii doi ani a făcut un impresionant salt înainte. În ce privește Anglia — cel puțin în semifinale".

LAJOS BARTI (R. P. Ungară): „S-ar putea să greșesc dar după mine cele patru semifinaliste vor fi: Chile, U.R.S.S., Brazilia și Spania. Sper să ne clasăm în sferturile de finală. Marea dificultate pentru noi rămîne mereu și mereu alcătuirea echipei. Fiind nevoiți să apelăm la jucători, din șapte-opt cluburi nu reușim să imprimăm un stil de joc unitar".

CRISTEA CIAKÎROV (R. P. Bulgaria): „Văd o finală U.R.S.S. —Brazilia. Țelul nostru este de a ne clasa în sferturile de finală. Pare greu desigur în grupă cu Anglia, R. P. Ungară și Argentina. Vom încerca totuși. Ne bizuim mult pe marea vitalitate a jucătorilor noștri".

VICENTE FEOLA (Brazilia): „Campionatul va fi greu atît pentru echipele europene cît și pentru cele sudamericane. Fie țărmurile Pacificului problema aclimatizării se pune mai mult decît la celelalte campionate. Noi avem de unde alege echipa și cred că vom cîștiga pentru a doua oară titlul mondial. De echipa U.R.S.S. ne e teamă cel mai mult. Ea știe să joace în orice condiții și nu se teme de faima nici unui adversar".

Antrenorul echipei Italiei, HEBNIO HERERA a refuzat să răspundă la întrebări. Probabil că n-a vrut să dea cărțile pe față, dar fără îndoială și el le spune jucătorilor săi: veți putea fi pentru a treia oară campioni mondiali și va fi o glorie să aduceți în Italia cupa mondială.

Don Bragg oferă 10.000 de dolari

„Voi remite 10.000 de dolari lui John Uelses dacă va reuși să sară în următoarele două luni 4,89m. cu o prăjină metalică". Această declarație făcută de campionul olimpic în proba de săritură cu prăjina Don Bragg se adaugă nenumăratelor controverse care au izbucnit în atletismul american în legătură cu cea mai bună performanță mondială în sală la proba de săritură cu prăjina realizată la începutul acestei luni. Bragg, ca și mulți alți sportivi, consideră că Uelses a putut obține acest rezultat numai datorită prăjinii sale construită din material plastic. „Sînt sigur — a adăugat Bragg — că Uelses nu va putea sări mai mult de 4,56 m. cu o prăjină metalică chiar dacă s-ar antrena timp de 200 de ani".

Numeroase ziare americane subliniază la rîndul lor că numai elasticitatea prăjinii i-a permis lui Uelses să sară atît de înalt. Harold Abrahams, președintele comitetului tehnic al Federației internaționale de atletism a și declarat de altfel la Londra că Federația va interzice probabil folosirea acestei prăjini. El s-a referit în special la costul ridicat al prăjinii subliniind că „federația internațională de atletism vrea ca recordurile lumii să fie obținute de sportivii cei mai buni și nu de cei mai bogați".

În orice caz pariul oferit de Bragg rămîne deschis.

SPORT MOZAIC

● *„AȘA DAR aceasta este rețeta pentru a face afaceri în boxul profesionist — scrie săptămînalul vest german „Welt am Sonntag". Se ia un campion european mediocru (scoțianul McCormack), un șalanger inventat la repezeală (vest germanul Freytag) și naivitatea publicului care a plătit 100.000 de mărci pentru a urmări un meci anost și neinteresant".*

● *RECORDMENUL lumii în probele pe o milă, 800 m. și 880 yarzi, neozeelandezul Peter Snell a participat la un concurs organizat în orașul Wellington numai pentru că în tribune se aflau... părinții lui. Tatăl și mama noului „fenomen" al atletismului nu l-au văzut nici odată pe fiul lor alergînd împotriva unor concurenți de clasă. Ei nu au ezitat să străbată pentru aceasta 800 km., de la Auckland la Wellington. Snell nu avea intenția să participe la acest concurs dar sosirea părinților săi l-a convins. Bine înțeles a cîștigat proba de 880 yarzi dar timpul înregistrat a fost mediocru — 1'48" 9/10.*

● *ZIARELE italiene publică numeroase știri despre descoperirea unor cazuri de folosire a dopingurilor în echipele de fotbal din Italia. După cum scriu ziarele s-a aflat că înaintea meciurilor jucătorii primesc diferite medicamente ale căror etichete arată cu siguranță că este vorba de doping. În legătură cu aceasta Federația italiană de fotbal a anunțat începerea unei anchete.*

● *Într-un restaurant din München, vizitatorilor li se oferă în afară de băuturi și mîncăruri diferite numere de atracție. Recent, obișnuiții localului au fost toți mirați văzînd în mijlocul sălii, o arenă pe care au evoluat doi boxeri. Neobișnuit era nu numai faptul în sine cît și împrejurarea că cei doi boxeri erau... femei. Arbitrul de ring însă era un bărbat. A doua zi comentînd „spectacolul" din restaurantul amintit, ziarele scriau că adevăratul erou al disputei cu mînuși a fost arbitrul, descalificînd în runda a treia pe unul din boxeri, care era chiar soția sa.*

„SCURT METRAJ" CU VICTOR CIOCÎLTEA

Una din pasiunile lui Victor Ciociltea este simultanul. În felul acesta tinerii șahiști au deseori ocazia să-și măsoare forțele cu campionul țării noastre și nu rare sînt cazurile cînd aceste partide devin adevărate lecții de șah. Într-o după amiază l-am întîlnit pe Victor Ciociltea susținînd un simultan de șah cu muncitorii constructori ai șantierului București. Ciociltea ținea piept la atacurile a douăzeci de șahiști, curînd însă steagurile au început să se plece unul cîte unul... „Învinșii" au făcut roată în jurul singurei mese care mai rezista. Partenerul de joc al campionului nostru, un tînăr zidar, se strecura cu succes prin toate țesăturile de abilă strategie ale lui Ciociltea și inițiа atacuri care puneau la grea încercare pe „alb". Mai multe mutări partenerul meu de joc își dădu seama, cu uimire, că prin pierderea piesei îmi croiesem un culoar care mă conducea de-adreptul la inima regelui. Mat, imparabil.

Din seara aceia devenisem partenerul de fiecare zi al pasionatului meu unchi. Și adeseori, datorită sacrificiului de piese am reușit să-mi deschid calea spre rezolvarea unor situații grele.

★

Ultimele cuvinte ale lui Victor Ciociltea au făcut să-mi vină în minte runda decisivă a campionatului de șah. Vă mai amintiți ce desfășurare dramatică a avut? Lupta s-a dat indirect între Ciociltea și Ghițescu. Ciociltea pornea la ultimul asalt cu 1/2 de punct în plus. În schimb Ghițescu avea avantajul că juca cu albele. Încetr-adevăr, prea tîrziu. După cîteva mutări, marele maestru O'Kelly a trebuit să plece pentru prima oară steagul în fața șahistului romîn.

★

De atunci l-am văzut pe Victor Ciociltea de nenumărate ori la masa de șah, cedînd cu un zîmbet, nu știu ce piesă prețioasă, care pînă la urmă i-a adus victoria. După șase ani de la prima partidă jucată într-o seară, întîmplător, cînd se plictisea unchiul său, Victor Ciociltea a învins în finală pe doctorul Troianescu și a cucerit înaltul titlu de campion al R.P.R. Avea 20 de ani și era cel mai tînăr campion al țării. De atunci pe palmaresul său s-au înscris multe partide de prestigiu, privite cu admirație și comentate de șahiști de renume mondial. A reușit să facă remize cu mari maeștri ai șahului, cu sovieticii Keres, Petrosian, Smislov, Bronștein ca și cu asul șahului maghiar, Szabo. Pretutindeni unde și-a încrucișat „spada", chiar atunci cînd nu a cucerit victoria, a găsit mijloace strategice încă necunoscute în istoria șahului.

★

Ce e Victor Ciociltea în viața de toate zilele? L-am întîlnit cu cîțiva ani în urmă muncind rodnic pe șantierul cvartalului de blocuri din piața Palatului R.P.R.

„Singura pasiune care o întrece pe a șahului, ne-a spus el, este aceia pentru meseria mea de tehnician constructor. În prezent mă pregătesc pentru a-mi continua studiile spre a deveni inginer".

Astăzi lucrează pe unul din șantierele de la Galați care construiește minunatele blocuri de locuințe pentru muncitorii Combinatului Siderurgic. Dintre toate scrisorile primite în timpul luptei pentru cucerirea titlului de campion cea mai dragă îi este telegrama șantierului de la Galați.

Bine înțeles că nu putem termina „scurtul metraj" fără să aflăm și proiectele campionului țării noastre.

— Fac parte din lotul R.P.R. care va susține între 29 martie și 5 aprilie meciul cu R. P. Bulgaria. Apoi, după 2 zile, la 7 aprilie voi juca în cel de al VI-lea turneu internațional al R.P.R. Deocamdată atît. În cursul acestui an se vor desfășura încă multe competiții internaționale în vederea cărora mă pregătesc temeinic pentru a putea reprezenta cu cît mai multă cinste culorile patriei.

Sandu MARIAN

V. Ciociltea, la masa de șah

La un moment dat calul negrului pornit în trap năprasnic reușì să ia ca trofeu o tură, lăsînd pe cîmpul de bătaie doi pioni. Începură șoapte: „Ce vreți, douăzeci de partide deodată? Probabil că maestrul Ciociltea a obosit". Jocul continuă. Încă cîteva mutări și... surpriză. Cei doi pioni negri pierduți au eliberat calea unui pion al lui Ciociltea care, în locul turii a făcut regină.

Fără blocnotesuri, dar cu pasiune de gazetari, partenerii de joc au început să-l ia campionului țării un adevărat „interviu".

— Jucați de multă vreme șah?

— Pînă la vîrsta de 14 ani nu cunoșteam nici mutările la șah. Practicam handbalul, tenisul de masă și înnotul. Un unchi, mare pasionat de șah, într-o seară cînd căuta zadarnic un partener îmi explică mutările și după jumătate de oră de „teorie" începu... să joace cu mine Bine înțeles am pierdut. O partidă, două, trei... Începuse să mă pasioneze acest joc cu strategie de luptă, care cere atenție încordată și-ți dă posibilitate să dezvolți atacuri nebănuite. Se făcuse tîrziu. La a nu știu cîta partidă, unchiul îmi atrase atenția:

— Bagă de seamă Victoraș. Dacă pui nebunul în locul acela ți-l iau pe gratis.

— Ia-l, i-am răspuns rizînd.

— Bine... Am să te las fără o piesă. Să te învăț minte ca altă dată să fii mai atent. După cîteva mutări nebunul meu a fost prins la colț de un cal. Am pierdut. Mai tîrziu, cînd am început să joc în cadrul cercului de șah, am aflat că

Pălării...

Pentru iarnă, toamnă sau chiar primăvară pălăria este un accesoriu al îmbrăcămintei pe care moda din ultimii ani îl solicită tot mai mult. Indiferent de forma pe care o au, pălăriile vin să întregească ansamblul îmbrăcămintei, să-l înfrumusețeze. Uneori ele devin indispensabile ca utilitate.

În cadrul industriei noastre ușoare, unul din marii furnizori ai acestui accesoriu este Fabrica de pălării din Timișoara. Pentru anul acesta colecția fabricii cuprinde 90 modele noi dintre care marea noutate o formează cele două articole complet noi: pălăriile din lînă în amestec cu păr mohair al căror aspect flaușat este deosebit de frumos și mai ales recomandat de ultimele jurnale de modă și pălăriile „meluzine", din păr de iepure, de asemenea plușate, deosebit de ușoare și aspectuoase. Pentru femei modelele produse sînt din cele mai variate însă predomină forma cerută de moda actuală, aceea a calotelor înalte și cu bor. Nu lipsesc nici modelele sport și bascurile din mohair. Pentru copii colecția fabricii s-a îmbogățit cu încă 15 modele. De asemenea s-au creat și pus în fabricație 17 modele noi de pălării pentru bărbați. Modelele, unele confecționate din păr de iepure, au forme noi și cu garnituri deosebit de asortate.

O mare atenție acordă colectivul Fabricii de pălării din Timișoara îmbunătățirii calității produselor. Pentru aceasta s-au îmbunătățit amestecurile materiei prime, a tușeului, a finisării unde s-a introdus o nouă fază pentru fixarea corectă a formei pălăriei. Pentru producția anului 1962 se pregătește o altă noutate: impermeabilizarea pălăriilor.

Magazinele de specialitate au început de acum să prezinte o serie de modele noi de pălării realizate la Timișoara. În acest sfîrșit de iarnă și în pragul însoritei primăveri ce-i va urma nu ne rămîne decît să alegem modelul care corespunde cel mai bine gustului și exigenței fiecăruia dintre noi.

În clișeele noastre cîteva din modelele colecției pe acest an.

Elena PAVELESCU
Fotografii:
A. CONSTANTINESCU

SFATURI MODĂ COSMETICĂ GOSPODĂRIE

PRACTIC

● VINUL alb poate fi înlocuit în toate sosurile dacă veți pune otetului, diluat în puțină apă, 2 bucățele de zahăr.

● PUTEȚI să economisiți jumătate din pasta de tomate, dacă veți pune cutia să se încălzească puțin la bain-marie. Pasta se va detașa de pe pereții cutiei mult mai ușor.

● LUNILE de iarnă sînt lunile în care legumele uscate se întîlnesc destul de des în meniul unei gospodine. Aceste legume putem să le facem mai ușor digestibile dacă: vom ține fasolea uscată 10 minute în apă rece, apoi o vom strecura și o vom pune la fiert cu apă proaspătă la care am adăugat 2—3 linguri de untdelemn; vom muia legumele înainte de fierbere. În principiu 3 ore sînt suficiente, fiind însă mai indicat să le lăsăm chiar o noapte. În orice caz mulatul nu trebuie să dureze mai mult de 12 ore, după care se poate să înceapă un ușor proces de fermentație.

● PENTRU a unge uniform și mai ușor formele, încălziți puțin untul sau grăsimea și întindeți-o cu ajutorul unei pensule.

Călcatul îmbrăcămintei bărbătești în casă

Cea mai frecventă operație gospodărească cerută de bărbați, este călcatul pantalonilor (este cazul să reamintim aici că această operație nu trebuie repetată prea des, putînd da naștere la lustruirea stofei, de aceea, ca mijloc de prevenire a descălcării cutei, cel mai practic este, ca imediat după dezbrăcare, să prindem pantalonii pe port-agățătoare).

Înainte de a se călca pantalonul, este absolut necesar de a-l curăța cu atenție de praf și de pete cu o perie de haine. În caz contrar, murdăria se îmbîcsește și nu se mai poate îndepărta. După curățat și periat, se descalcă cutele cusăturilor (în dreptul genunchilor se descalcă cuta pantalonului, pentru a se scoate ieșitura genunchiului). Fiecare picior al pantalonului se calcă separat. Călcatul se face întîi pe partea interioară a pantalonului, apoi pe partea exterioară.

Înainte de a se începe călcatul propriu-zis, se vor suprapune exact cele două cusături ale piciorului pantalonului și după aceea se va începe călcatul la manșetă. Atît descălcatul cît și călcatul, se va face peste o cîrpă umedă, stoarsă bine.

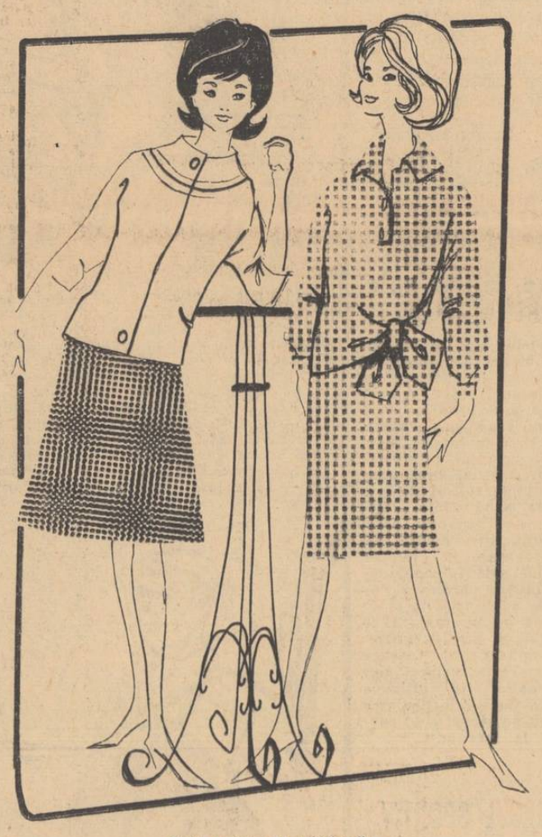

Două modele de primăvară

Curierul nostru

BIANCA N. G. — Craiova: Problema ridicată de dv. poate fi rezolvată într-un singur fel: să reveniți la situația din primii ani ai căsătoriei cînd aveați gospodărie complet separată. Aceasta ar înlătura toate cauzele neînțelegerilor actuale. Aveți suficiente argumente care sînt în favoarea amîndorura, pentru a susține și realiza în fapt acest lucru. Totul depinde de puterea de convingere de care veți da dovadă dv. Înfăptuiți acest lucru cît mai curînd; va fi cu atît mai bine.

ANA MARIA: Avem impresia, din cele relatate de dv., că exagerați foarte mult lucrurile. Se pare că închipuirea dv. vă duce mult prea departe de realitate. Se prea poate să fi fost ceva în trecut, o rătăcire de moment. De fapt nici aceasta nu e sigur. Dv. însă ați amplificat lucrurile la proporții impresionante creîndu-vă singură complicații inutile. Sînt multe fapte din care se poate deduce că nu aveți dreptate. Mai gîndiți-vă la toate acestea. Este păcat să trăiți într-o încordare continuă din cauza unor presupuneri care nici măcar n-au fost verificate, și care se pare că nu au nici o bază reală.

NATAȘA — Tr. Severin: Este clar că puteți și trebuie să vă refaceți căminul, dar în nici un caz în condițiile la care v-ați gîndit dv. Relația actuală este lipsită de perspectivă. Diferența este mult prea mare și în mod logic nu poate avea nici un fel de urmări bune. Este mai bine — după părerea noastră — să nu întreprindeți încă nimic. Aveți timp să găsiți o soluție mai rațională.

ULISE: Nu este chiar așa de nefiresc să vi se întîmple toate acestea la vîrsta dv. Fiți sigur însă că va trece și chiar mai repede decît vi se pare dv. acum. Este bine că ați ajuns singur la concluzia că nu are sens să continuați această relație. Mai rămîne să uitați totul. Timpul și preocuparea pentru învățătură vă vor fi ajutoare de preț.

ANCA — Iași: Calea pe care ați ales-o pentru a rezolva această problemă nu este bună și deci nu poate duce la rezultatele dorite de dv. Va trebui să evitați discuțiile pe un ton ridicat în asemenea momente. De asemenea nu este bine să mergeți dv. după el în locurile pe care le frecventează. Există suficiente prilejuri ca să lămuriți toate aceste probleme în cadrul familiei. Discutați ferm dar cu înțelegere toate problemele survenite și veți găsi împreună soluții pentru a readuce totul la normal.

ALEXANDRINA.: Sînteți încă foarte tînără și nu aveți de ce să vă grăbiți. Lucruri de importanță acestuia nu se fac în grabă. Noi sîntem de părere să nu acționați în nici un fel. Ar fi chiar mai bine să încetați un timp relațiile, pentru a putea să vă gîndiți și să judecați în liniște. Poate vă așteaptă lucruri mai bune, mai clare, fără atîtea complicații.

CAMELIA.: — În nici un caz nu puteți fi vinovată de rele ce s-au întîmplat în anii de cînd nu vă mai vedeți. Legătura care se face este cu totul lipsită de logică. În ce privește prezentul, socotiți acest neînsemnat incident ca neavenit. Nu este bine să acordați o prea mare însemnătate unor clipe care v-au răscolit amintirile. A fost ceva cu totul trecător. Dv. trebuie să vă gîndiți la situația pe care o aveți în prezent, la răspunderea morală pe care v-ați asumat-o, la perspectivele frumoase ale acestei situații. Toate acestea vă vor liniști foarte mult.

CRISTINA: Trebuie să vă spunem că dvs. aveți o mare vină în toată această poveste și anume aceea de a fi acceptat propunerea înainte de a vă convinge de temeinicia sentimentelor lui. Oricît vă este de greu, ocupați-vă totuși de rezolvarea problemei esențiale, care poate avea urmări neplăcute. În ce privește perspectiva relațiilor, credem că nu mai trebuie discutat. Ultimele manifestări v-au edificat în mod sigur și definitiv. A fost o experiență tristă din care va trebui să trageți învățămintele cuvenite. Aveți suficient timp pentru a relua totul de la capăt în alte condiții.

BALONSEIDE

1. — Balonseide din material în dungi cu două buzunare aplicate și cu mîneca raglan strînsă pe manșetă.

2. — Din material uni, culoare închisă, se confecționează acest balon, avînd garniturile din tighele. Gulerul în spate se prinde de haină printr-un colț din care pornește un pliu care-i dă lărgime. Nasturi de metal.

3. — Originalitatea modelului o constituie tăietura mînecii care e un chimono mic, în spate formînd o platcă gen pelerină din care pornesc crețurile pentru lărgime. Se poartă cu și fără cordon.

4. — Balon simplu, avînd platcă și încrețituri atît în față cît și în spate. La terminația plătcii se aplică un cordon tighelit încheiat cu o bucă.

5. — Trois-quart cu glugă din balon dublat cu material ecosez la fel cu fusta. Mîneca este chimono. Ceea ce îi face deosebit, e platca care începe din spate cu un colț fixat printr-un nasture, iar în față se prelungește pînă jos, formînd și buzunarele.

6. — Un model simplu de balon a cărui căptușeală e cu buline, avînd aplicată o pelerină scurtă ce pornește din guler și se fixează în față prin doi nasturi; spatele e croit pe biais.

7. — Din material ecosez dublat cu uni, (la fel și pălăria) se confecționează acest balon. Mîneca în față e chimono, iar în spate e pusă. Spatele e compus dintr-o platcă din care pornesc crețurile pentru lărgime. Reverele și manșetele din material uni, cu tighele.

Desene de Vali GHIUȚĂ

SFATURI COSMETICE

Baia de aburi este foarte indicată pentru îngrijirea tenului și în general a întregului corp. Femeile însă frecventează puțin băile publice. În cele ce urmează vom da unele indicații în legătură cu folosirea băii de abur pentru curățirea tenului

Insistăm de la început asupra faptului că nu trebuie să folosim în mod exagerat acest procedeu, deoarece ca în orice domeniu, abuzul provoacă efecte negative și în loc să obținem un ten fraged și luminos constatăm cu timpul că fața începe să devină tot mai uscată. Baia de aburi este indicată odată la 2 săptămîni, sau dacă tenul este curat la interval de o lună. Cum trebuie procedat? În primul rînd vom curăța bine obrazul îndepărtînd pudra sau praful depus pe față. Acest lucru îl vom face îmbibînd o bucată de vată fie cu o emulsie (de exemplu emulsia „Velur"), fie cu o cremă de demachiat dacă tenul este uscat. Porțiunea din jurul ochilor în mod obligatoriu o vom unge cu o cremă grasă hrănitoare pentru a evita formarea ridurilor, pielea fiind foarte sensibilă în această regiune. Dacă ochii se irită din cauza aburului, persoanele respective vor aplica pe ochi două tampoane de vată, sau își vor confecționa ochelari speciali, ușor de realizat croind din pînză două bucăți avînd dimensiunea unor lentile obișnuite și prinzîndu-le cu un șnur.

Aburul se obține fierbînd apa într-un vas în care am pus un pumn de floare de mușețel. Cînd apa începe să fiarbă luăm vasul de pe foc, ne expunem fața deasupra aburilor acoperind capul cu un prosop mare pentru a capta cît mai bine aburul. Se va evita expunerea obrazului la un abur prea fierbinte pentru a nu se irita pielea. De asemenea timpul de expunere nu va depăși 15 minute. Dacă fața prezintă puncte negre, vom proceda la îndepărtarea lor după care vom dezinfecta obrazul și vom aplica o mască adecvată naturii tenului respectiv. Dacă însă folosim aburul numai pentru o curățire riguroasă a obrazului, putem utiliza în locul mușețelului, aburul obținut prin fierberea laptelui. Acest procedeu este recomandat în special în cazul tenului uscat.

FOTOGRAFUL AMATOR (V)

În numerele trecute am arătat unele cauze care duc la obținerea de fotografii nereușite. În afară de cele arătate în trecut, mai este și acea cauză provenită de nepunerea la punct a profunzimei aparatului fotografic. O fotografie se înțelege clară, cînd toate subiectele cuprinse în cadrul ei sînt punctiforme. De multe ori în cadrul aceleeași fotografii apar unele obiecte sau persoane perfect clare, iar altele șterse și cu discuri de difuzie, care la mărirea fotografiei devin neplăcute ochiului. Aceste diferențieri se datoresc așezării subiectelor în planuri diferite, expunerii fotografiei cu deschiderea diafragmei necorespunzătoare și reglajului incorect al profunzimii aparatului fotografic. Trebuie știut că aparatul fotografic are un cîmp destul de strîns unde claritatea imaginii este bună; ce este însă în fața acestui cîmp sau în spatele lui devine neclar. Claritatea ireproșabilă este obținută numai în intervalul dintre punctele A și D fig. 1, și reprezintă mărirea cîmpului de profunzime.

Pentru a înțelege mai bine vom da un exemplu de nereușita fotografici. Cînd se cere să se fotografieze un grup de persoane sau alte obiecte așezate distanțat unul față de altul (adică în planuri diferite (fig. 1) și profunzimea aparatului este reglată pe persoana din planul apropiat, persoanele din cele două planuri din spatele primului plan vor apare în fotografie neclare; dacă este reglată pe subiectul din planul trei, atunci cele două planuri din față vor fi și ele neclare; reglîndu-se profunzimea pe persoana din planul doi, vor ieși reclare atît planul apropiat, cît și planul din spatele planului doi, dacă se fotografiază cu o diafragmă necorespunzătoare a profunzimii cerute. În concluzie, cînd se cer fotografieri în planuri diferite și ca fotografia să fie clară pe toată porțiunea încadrată se va proceda întotdeauna la punerea la punct a profunzimii aparatului, pe planul din mijloc (plan doi, fig. 1) și se va utiliza o diafragmă mare (cifra mare). Cu cît trebuie să fie mai mare profunzimea, cu atît trebuie să se diafragmeze mai puternic. De reținut: profunzimea, crește odată cu diafragmarea, dar nu se se va diafragma mai mult de 1:16, decît în cazuri speciale. Zona de claritate sau profunzime crește atunci cînd crește distanța dintre subiect și aparat, deci:

— distanță mică pînă la subiect — profunzime mică;
— distanță mare pînă la subiect — profunzime mare.

Bucur STELIAN
(Va urma)

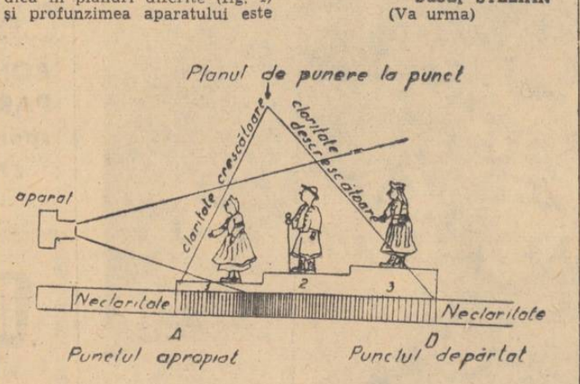

Răspundem cititorilor

MARGARETA - Craiova. — Puteți folosi fără nici o grijă apa de ploaie. Aceasta este foarte indicată în cazul dv. Nu este recomandabil să folosiți nici un fel de săpun, nici măcar cel de bărbierit.

DOINA-București. — Apariția ridurilor, evident inevitabile la o anumită vîrstă, este legată de starea generală a organismului, de calitatea și finețea pielii, de mediu, ca și de îngrijirile acordate tenului. În locul cremei folosite de dv. pînă acum, (care nu este grasă și nutritivă) masați cu o mișcare ușoară circulară, regiunea din jurul ochilor cu crema polivitaminată Velur.

I. R.-Brașov, MARGA-Dobrogea, MAGDALENA NOVAC, VALERIA JERD, ION ANA, ADRIANA-Cluj, sînt rugate să-și comunice adresa exactă pentru a primi răspunsul prin poștă.

CLEOPATRA — R. Tulcea În cazul dv. este necesar să vă curățați obrazul cu emulsia „Velur" apoi să-l spălați cu apă simplă după care veți unge pielea cu crema „Magnolia". Înainte de culcare veți îndepărta surplusul de cremă, cu excepția regiunii din jurul ochilor.

Anca BOGDAN

Ghidul gospodinei

CLĂTITE SIMPLE

Compoziția: se sparge într-un vas 4 ouă întregi la care se adaugă 2 bucăți de zahăr care în prealabil le-am frecat de coaja unei lămîi, o jumătate de linguriță de sare, un păhărel de rom sau coniac. Amestecăm bine această compoziție cu 4 linguri de untdelemn 1 pahar de bere și 250 g. făină. Acoperim vasul și lăsăm să se odihnească cel puțin 2 ore. În momentul cînd le pregătim adăugăm puțin lapte călduț sau apă, astfel ca aluatul să devină fluid și nu prea gros Berea se poate înlocui și cu lapte călduț Cînd le coacem, avem grijă ca tigaia să fie bine încinsă, iar flacăra destul de mare. În momentul cînd sînt gata, presărăm deasupra zahăr vanilat și le așezăm una peste alta. Le lăsăm la căldură pînă le servim.

CLĂTITE CU OREZ

Pentru aproximativ 20 de clătite avem nevoie de 100 g. orez, o jumătate litru lapte vanilat, 75 g. zahăr pudră, 250 g. făină, zahăr 100 g., 4 ouă, un sfert litru lapte, un sfert litru apă, rom sau zeamă de lămîie. Spălăm orezul, îl punem la fiert în sfertul de litru de apă și cînd a scăzut adăugăm laptele vanilat. Odată orezul muiat punem zahărul, amestecînd tot timpul. Lăsăm să se răcească. Într-un vas separat punem făina, la mijloc spargem ouăle peste care presărăm puțină sare și amestecăm încetul cu încetul cu laptele călduț. Lăsăm să se odihnească cel puțin o oră. La această compoziție adăugăm orezul și dacă este prea groasă compoziția mai punem puțină apă. Aceste clătite se prăjesc în mod obișnuit, la un foc mai potrivit, cu deosebirea că ele sînt puțin mai groase. Se servesc de obicei cu dulceață.

CLĂTITE CU MERE

Timp de pregătire 20 minute. Trebuie însă făcute cu un ceas înainte. Pentru circa 16 clătite avem nevoie de: 125 g. făină, un ou, un vîrf de cuțit de sare, o linguriță de zahăr, o lingură de coniac sau rom, una de untdelemn, un pahar de bere, 2 mere mari, o lingură de zahăr untdelemn pentru prăjit. Punem făina într-o salatieră la care adăugăm gălbenușurile, sarea, zahărul, untdelemnul și coniacul. După ce am amestecat totul foarte bine, începem să subțiem compoziția cu bere. Aluatul nu trebuie să fie prea subțire. Lăsăm apoi să se odihnească o oră la un loc călduț. Înainte de a prăji clătitele, adăugăm și albușurile bătute spumă. Pe de altă parte curățim merele, le tăiem în felii rotunde, late de cel puțin 7—8 mm. pe care le așezăm pe o farfurie și le presărăm cu zahăr. Cu ajutorul a două furculițe muiem fiecare felie de măr în compoziție, o lăsăm cîteva secunde după care o punem imediat la prăjit. Se așează apoi pe o farfurie și se presară cu zahăr vanilat și puțină scorțișoară.

CLĂTITE CU DROJDIE DE BERE

Pentru 30 de clătite mici avem nevoie de: 20 g. drojdie de bere, 1 pahar de lapte, 300 g. făină, 2 ouă, 2 linguri de untdelemn, o linguriță de coniac, zeamă de lămîie, vanilie, 75 g. zahăr, o linguriță de scorțișoară. Dizolvăm drojdia de bere în lapte călduț. Separat punem făina într-un vas, la mijloc adăugăm ouăle, drojdia de bere, puțină sare și aromele. Amestecăm totul bine de tot pînă se desprinde de vas, lăsăm să se odihnească 2 ore la loc călduț. Cu ajutorul unei linguriță punem din compoziție, în tigaia bine încinsă, mici gogoșele, fără să le dăm o formă anumită. După ce s-au scurs puțin de grăsime le tăvălim prin zahăr cu scorțișoară.

MENIUL SĂPTĂMÎNII

— Cartofi cu brînză; papricaș cu carne; cremă de vanilie
— Răcitură de porc; friptură înăbușită; compot de caise.
— Heringi cu ceapă și cartofi; musaca de macaroane; clătite cu orez.
— Ciorbă de fasole albă; perișoare cu tarhon; compot de vișine.
— Mazăre sote cu frigănele; mușchi la grătar-cartofi; plăcintă de mere.
— Ciorbă de zarzavat cu smîntînă; mîncare de morcovi cu carne; budincă de griș.
— Șnițel de ou; pui cu sos de smîntînă; șarlotă de cacao.

MAGAZIN — nr. 230 — pag. 6-a

MAGAZIN medical

Urmările hepatitei epidemice

Dintre bolile infecțioase, hepatita epidemică (gălbenarea, icterul catar al altă dată) este din cele mai serioase. Aceasta mai ales datorită urmărilor ei.

Bolnavii și convalescenții de hepatită epidemică trebuie să respecte cu strictețe recomandările medicale, deoarece ficatul, organul cel mai încercat în această boală, continuă să rămînă deficitar un timp mai mult sau mai puțin îndelungat. Cele mai multe din hepatite, la 2—3 luni după boală se normalizează din punct de vedere al funcțiunii ficatului, prin repaos, regim alimentar, tratament.

Sînt însă și cazuri în care suferința ficatului persistă și după acest timp, manifestîndu-se fie sub forma unei măriri de volum, fie prin persistența unei slabe colorațiuni gălbui a pielii sau mai ales a conjunctivei oculare (mai ales după eforturi sau abateri de la regim) fie sub forma unor tulburări digestive mai mult sau mai puțin accentuate (inapetență, grețuri, balonări abdominale). Aceste tulburări se datoresc atît ficatului, ca atare, încă nerestabilit după boală, cît și unor tulburări trecătoare în funcțiunea căilor biliare sau a tubului digestiv. De multe ori abaterile de la regimul alimentar accentuează aceste tulburări ducînd la adevărate îmbolnăviri ale căilor biliare sau ale tubului digestiv: colecistite, gastroduodenite, colite.

Alteori reluarea eforturilor fizice înainte de vreme precum și săvîrșirea unor abateri alimentare pot produce adevărate recăderi, cu revenirea icterului.

Din cele de mai sus rezultă că în unele boli ce survin după hepatită au foarte mare rol abaterile și abuzurile alimentare din partea bolnavului. Sînt cazuri în care foștii bolnavi de hepatită epidemică neglijînd recomandările primite reiau dintr-odată un regim alimentar obișnuit, alteori chiar abuziv, cantitativ sau calitativ (consum de alcool, grăsimi, tocături, conserve, mezeluri etc.) nu respectă orarul meselor. Nerespectarea repaosului fizic și intelectual indicat la ieșirea din spital constituie de asemenea o cauză de prelungire a bolii. Ficatul, adevărată uzină chimică a organismului, cu importante funcțiuni în formarea substanțelor proteice necesare regenerării celulare, în formarea glucidelor și grăsimilor cu rol energetic, în depozitarea și transformarea vitaminelor etc., rezistă uneori ani de zile acestor maltratări la care este supus avînd mari rezerve anatomice și funcționale. Dar este o atitudine complet greșită de a supune organismul la asemenea suprasolicitări.

Luarea din timp de măsuri, indicate de medic de la caz la caz, ajută revenirea ficatului la normal din punct de vedere anatomic și funcțional evitînd epuizarea resurselor sale și apariția complicațiilor care ating capacitatea de muncă a bolnavului și care pot fi mult mai greu tratate.

Respectarea recomandărilor medicale, prezentarea convalescenților și foștilor bolnavi la examene medicale este obligatorie și numai astfel pot fi prevenite urmările de nedorit ale acestei boli.

Dr. M. C.

Folosirea apei în urgențele medicale

Aplicarea în casă a unor procedeuri hidroterapice de primă urgență este bine să fie cunoscută pentru unele stări de boală, pînă la venirea medicului.

În **lipotimie**, adică în acele stări ușoare de pierderea cunoștinței, stropirea feței bolnavului cu apă rece rezolvă în cele mai multe cazuri situația. Dacă bolnavul nu-și revine imediat, se bate ușor pieptul acestuia și în special regiunea inimii cu un prosop înmuiat bine în apă rece în scopul redresării funcțiunilor miocardului și a circulației în general.

În cazuri de **respirație grea și accelerată**, se aplică comprese reci pe ceafă, care reechilibrează funcțiile centrului respirator.

Cînd există **greutate în urinare**, dușurile reci și de scurtă durată (1—2 minute) pot contribui la stimularea și evacuarea vezicei urinare.

La persoanele agitate, băile generale efectuate la temperatura de 34 grade — 36 grade sau împachetările în cearșafuri umede la aceeași temperatură produc o acțiune calmantă a sistemului nervos.

În cazurile de temperatură ridicată (39 grade — 40 de grade), împachetările cu cearșaf umed, rece și bine stors peste care se pune altul uscat, au acțiune de termoreglare, scăzînd temperatura generală a corpului.

În procesele inflamatorii locale, înainte de formarea colecțiilor de puroi, compresele umede reci împiedică uneori evoluția acestor procese, evitînd formarea puroiului și contribuind la calmarea durerilor și la rezorbția inflamației. Cînd puroiul este pe cale de formare, compresele umede, calde scurtează timpul de deschidere a abceselor sau flegmoanelor.

În inflamațiile amigdalelor, laringelui și faringelui, compresele umede reci în jurul gîtului au acțiune descongestionantă și antiinflamatorie. Aplicate pe o porțiune a toracelui, astfel de comprese umede și reci contribuie la reducerea hemoptiziilor, datorită acțiunii de vasoconstricție.

Compresele umede reci aplicate pe piept în dreptul inimii calmează **palpitațiile** și **durerile moderate** din aceasta regiune.

Cînd este vorba însă de dureri violente care apar brusc în regiunea pieptului, pînă la sosirea medicului sînt indicate aplicarea compreselor umede fierbinți în regiunea dureroasă.

Durerile abdominale sînt deseori calmate prin aplicațiuni locale umede, calde, iar **durerile menstruale** prin comprese umede reci aplicate pe regiunile joase ale abdomenului, care au și acțiuni de moderare a hemoragiilor în caz că acestea sînt prea abundente.

În durerile cauzate de **hemoroizi**, compresele umede reci aplicate în regiunea perineului alină deseori suferințele bolnavului.

În durerile provocate de **varice** se aplică în regiunile corespunzătoare ale gambelor sau coapselor comprese umede și reci.

Nu rareori se obțin bune rezultate și în cazuri de insomnie prin aplicarea compreselor umede reci în regiunea gambelor și mai ales dacă sînt asociate cu o baie rece de șezut de scurtă durată (1—2 minute). Astfel de băi se pot face numai cînd nu există inflamații ale organelor vecine (metro-anexite, boli de rinichi, cistite, prostatite).

Compresele umede fierbinți aplicate pe frunte și schimbate des suprimă deseori durerile cauzate de migrenă. În asemenea cazuri poate fi de folos și o baie fierbinte de picioare și de mîini cu o durată de 10 minute, iar alteori o baie rece de mîini și picioare, însă de scurtă durată (2—3 minute).

În accesele de astm bronșic, angină pectorală, endarterită obliterantă și spasme cerebrale, se obține de multe ori liniștirea crizelor prin băi ascendente de picioare și mîini, care se realizează prin cufundarea mîinilor și a picioarelor în găleți și respectiv lighene cu apă caldă la o temperatură — crescută treptat — timp de 10—15 minute de la 37 grade la 40 de grade.

Dr. I. LEGIC

Cura balneo-climaterică

Stațiunile de cură influențează boala tratată atît prin apele minerale aplicate sub formă de băi sau cură internă, cît și prin climă. Pentru acest motiv este bine să ne sfătuim cu medicul curant asupra celei mai potrivite stațiuni de cură, care să fie indicată nu numai pentru boala justificabilă de tratament hidrominer-al, ci să fie prielnică și stării generale a organismului din punct de vedere al climatului.

O stațiune care prieste unui bolnav pentru o anumită afecțiune poate să fie uneori ineficace pentru alt suferind de aceeași boală. De aceea, dacă după efectuarea unei cure hidrominerale într-o stațiune balneo-climaterică nu se observă ameliorări ale simptomelor de boală, se va cere sfatul medicului pentru indicarea altei stațiuni în anul următor.

Suferinzii de reumatism pot beneficia de tratament balneo-climateric ținînd însă seama de timpul cînd au avut ultimele manifestări acute de boală. În reumatismul infecțios (Sokolovski — Bouilland) bolnavii vor putea face tratament balnear abia după cel puțin 8 luni de la încetarea fazei acute, iar în reumatismul de natură tuberculoasă (Poncet) numai după un an de la ultimul puseu. În celelalte forme de reumatism, cura balneară este în general indicată după 6 săptămîni de la încetarea simptomelor acute de inflamație locală.

Stările de anemie sînt bine influențate de climaturile care stimulează formarea globulelor roșii și hemoglobina. Pentru anemici sînt indicate fie stațiunile de pe litoral, care datorită radiațiilor luminoase și razele ultra-violete excită organele care dau naștere globulelor roșii (organe hematopoetice) ,fie stațiunile a căror altitudine depășește 600 metri. În asemenea cazuri sînt preferate stațiunile care au și izvoare cu apă feruginoase ca Vatra Dornei, Tușnad, Vîlcele, Valea Vinului, etc., sau stațiuni cu ape arsenicale ca Șarul Dornei și Covasna.

În primele luni de sarcină gravidele pot urma unele tratamente hidrominerale sub formă de băi sau cură internă, dar cu multă prudență și sub strictă supraveghere medicală.

Începînd din luna a cincea de graviditate, cura balneară este interzisă.

INTERESANT ȘI UTIL DE ȘTIUT...

Faptul că bolile reumatismale cronice degenerative sau mai corect artrozele sînt atît de răspîndite în a doua jumătate a vieții ca o consecință a uzurii încheieturilor, a făcut să existe o părere falsă și dăunătoare că „reumatismu, este o boală a adulților". În realitate, reumatismul acut, sau cum i se mai spune reumatismul poliarticular acut, care este cea mai gravă boală reumatismală este o boală a copilăriei și adolescenței. Trei sferturi din numărul bolnavilor de reumatism acut se îmbolnăvesc între 7 și 15 ani! De aceea, prevenirea reumatismului acut la copii are cea mai mare importanță, ea realizîndu-se printr-o îngrijire igienică și controlul profilactic periodic al sănătății copilului.

★

Reumatismul acut fiind o boală infecțioasă (streptococi) care afectează țesutul conjunctiv și totodată o boală alergică, este o boală a întregului organism. În afara leziunilor articulare reumatismul dă leziuni cardiace în toate țesuturile inimii care sînt din cele mai grave și pun în pericol chiar viața bolnavilor. În S.U.A. există un milion de cardiopatii reumatismale, numărul bolnavilor de acest fel crescînd anual cu aproape 200.000. Numărul mare al acestor suferinzi în țările capitaliste se explică prin costul foarte ridicat al asistenței medicale care nu permite realizarea unui tratament și control profilactic de masă extirparea focarelor inflamatoare (în special amigdalectomia), cura de penicilină împotriva infecției streptococice etc.

La noi în țară prevenirea și tratarea reumatismului infantil nu este numai gratuită ci constituie o preocupare deosebită a organelor sanitare.

Dr. V. IVANOV

ȘTIAȚI CĂ...

...în 1961, în industria ușoară s-au produs cu 29,3 la sută mai multe țesături de bumbac, cu 30 la sută țesături de mătase, cu 82,5 la sută tricotaje de bumbac, cu 52,2 la sută stofe de lînă și altele mai mult ca în 1959?

...pe lîngă întreprinderile mai mari ale industriei ușoare funcționează în momentul de față peste 50 de centre de creație? Activitatea acestora s-a concretizat în cele 158 articole noi de bumbac, in, cînepă, 820 desene noi de imprimeuri de mătase, 880 modele de confecții, 1600 modele de încălțăminte și multe altele, realizate în cursul anului trecut.

...la cel de al III-lea Pavilion de Mostre, organizat de Ministerul Comerțului în colaborare cu principalii săi furnizori, industria ușoară a expus peste 3500 produse, din care mare parte au fost contractate pentru primul semestru al anului?

...în fabricile de confecții ale industriei ușoare, ambalarea rochiilor pentru femei și copii se face astăzi în cutii, iar pentru transportul confecțiilor în cadrul aceleeași localități, întreprinderile au fost dotate cu dube amenajate special cu stendere și umerase?

JOCURI DISTRACTIVE

ILUZIE OPTICĂ

În desenul de mai jos vă prezentăm două segmente care par de lungimi diferite. În realitate ele sînt egale, iluzia optică fiind provocată de liniile care se găsesc la capetele segmentelor.

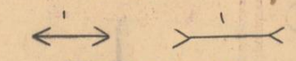

DRUMUL NEBUNULUI

În fața dv. se află o tablă de șah și un nebun. Problema constă în a găsi drumul pe care să-l parcurgă nebunul trecînd cîte o singură dată prin toate cîmpurile lui. Nebunul trebuie să plece din punctul A și să ajungă la punctul Z.

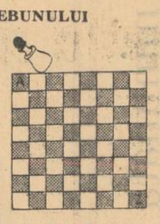

ROZETA

Încercați să desenați rozeta de mai jos cu o singură linie.

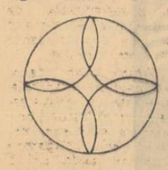

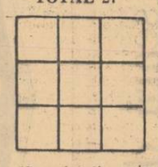

TOTAL 27

Completați cele nouă căsuțe cu diferite cifre între 1 și 17, astfel că totalul fiecărui rînd orizontal, vertical precum și cele două diagonale să dea total 27.

„SAGEATA"

Din 16 chibrituri s-a format această „săgeată"

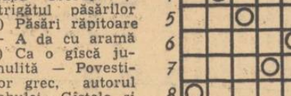

Mutați 7 chibrituri ca să obțineți cinci patrulatere egale.

Soluțiile ocurilor apărute în numărul 229

DIN TREN

Prima piatră: km. 16, a doua piatră km. 61, a treia piatră: km. 106. Viteza trenului: 45 km. pe oră.

SUME EGALE

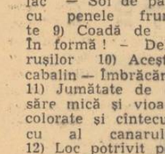

CINCI PARCELE

AȘEZAREA LITERELOR

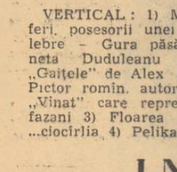

CUM ?

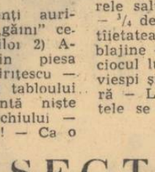

HORIA ȘTEFĂNESCU

SURPRIZE DE 8 MARTIE

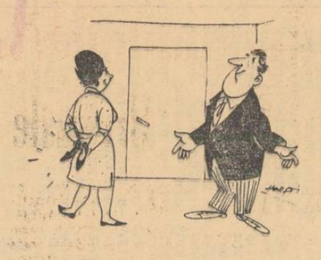

— Regret, scumpo, dar pantofii pe care i-ai văzut ieri la prăvălie nu mai sînt. S-au vîndut!

— Anul acesta, de 8 Martie, mi-am cumpărat o cravată ca să-ți fac și ție o plăcere!

L. LIVADARU

— Eu pe două și abia stau, iar ăsta pe atîtea!...

MĂRȚIȘOARE

Gînd sprințar,
Din calendar
Iacă, mi-ai adus aminte
În decorul de cleștar
Să-mi anin în vagi cuvinte
Pentru orice cititoare
Rimele în... mărțișoare.

Ia te uită pe tipsie
Figurine cît un strop
(Să le pui la microscop)
Flori, o gîză argintie,
Un compas și o ciupercă
(Toți bărbații pot să sper că
N-o să uite—cum, din nou?—
Foarte gingașul cadou...)

Peste drum, la un bazar
S-a oprit și un școlar
Și-a privit cu ochi de rouă
— Vrei un mărțișor?
— Ba două!
— Pentru cine?
— Bună seama
Cînd cer două mărțișoare
Cumpăr unul pentru mama
Altul pentru învățătoare.

... Poate spune-un cititor
— Anul ăsta, mi se pare
Ne-ai tratat cu mărțișoare
Însă fără de... umor!

D. TABACU

I. FLORESCU

— Dumneata bei?
— Mulțumesc pentru amabilitate. Aș prefera un coniac.

A. PAVEN

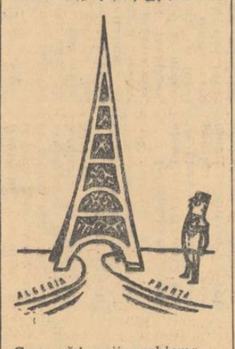

Cum văd unii problema algeriană

I. DAVIDESCU

Adaptare

FRED GHENĂDESCU

FIUL BIROCRATULUI

— Cînd ai greșit și ești certat nu trebuie să răspunzi...
— Aha! De aia nu răspunzi d-ta la sezisări!

Uneori se acordă învoirile cu prea mare ușurință.

— Mi-a dat trei zile: am o gripă
— Mie două: am o nuntă!

MIHAI POPESCU

DE TEAMA VISCOLULUI...

— Aveți o aniversare în familie?
— Nu, dragă, undeva în Europa sînt viscole mari...

AL. CLENCIU

Recordmanul trambulinei își mai omoară timpul.

ȘAH

Cum se dezleagă o problemă cu mat în 2 mutări

Soluționarea unei probleme de șah, indiferent de numărul mutărilor ale enunțului, este un proces de gîndire în cursul căruia dezlegătorul descoperă ideea realizată de autorul ei. Ca atare dezlegarea, ca și compunerea problemelor, este un proces de creație, care nu se supune nici unei reglementări. Nu există, nici nu se poate elabora vreo regulă, acționînd fără greș, pentru dezlegarea problemelor.

Sistematizînd experiența dezlegării a numeroase probleme, se pot stabili însă unele principii, care pot fi folositoare în căutarea soluției unei compoziții șahiste. Astfel, aproape totdeauna se pot descoperi în poziția inițială a problemei unele indicii care sugerează calea în căutarea soluției.

A dezlega o problemă înseamnă a găsi pentru alb astfel de mutări (prima și următoarele), care să ducă inevitabil, la orice mutare a negrului, la darea matului în numărul de mutări cerut. Dezlegarea unei probleme trebuie începută totdeauna cu analizarea poziției inițiale, observînd în special poziția regelui negru și apreciind rolul figurilor albe din jurul său. Iată, bunăoară, poziția de mai jos:

M. STAN
inedită

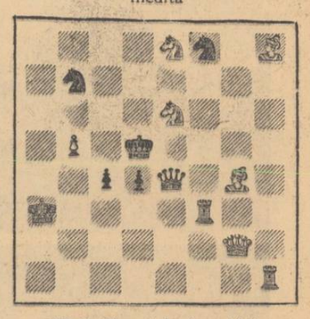

Albul dă mat în 2 mutări

Constatăm în primul rînd din cercetarea poziției că regele negru este imobilizat, neavînd nici un cîmp de refugiu, iar la deblocarea cîmpului că (prin înaintarea pionului negru respectiv), albul va răspunde cu 2. Da2 mat. Apoi, cercetînd posibilitățile damei negre constatăm că ea poate da trei contrașahuri. Nu este însă greu de văzut că ele nu trebuie să ne preocupe prea mult, deoarece albul are la îndemînă răspunsuri de mat: 1... Dd3 (e3, f3) + 2. T:D (D:D) mat.

Observăm însă că dama neagră poate muta și altfel capturînd de exemplu nebunul alb de la g4, după care albul nu are răspuns de mat. De asemenea nici mutările indiferente 1... d3 1... Ca5 1... Cg6 etc., nu creiază vreo slăbiciune în poziția negrului, pe care albul ar putea să o „exploateze" cu răspuns de mat (nu merge 2. Tf5 șah, căci turnul își interferează nebunul și negrul poate juca 2. ...R:e6 !).

Rezultă, deci, că pentru soluționarea acestei probleme albul trebuie să creeze cu prima mutare o amenințare de mat. În consecință, vom încerca să deducem care figură va trebui să efectueze prima mutare și ce fel de amenințare va fi creată. De la început vom exclude caii și nebunii albi, căci aceste figuri sînt ocupate cu păzirea cîmpurilor din jurul regelui negru; rămîn, deci dama și cele două turnuri.

Este ușor de văzut că dama n.are la îndemînă nici un cîmp de la care ar putea să amenințe cu mat la mutarea a doua. De asemenea nici turnul de la h1 nu poate crea vreo amenințare. Nu ne-a rămas decît turnul de la f3. Am văzut mai sus că „șahul" direct cu acest turn nu duce decît la eliberarea regelui advers. Vom păsa, deci turnul astfel ca să fie posibil un mat cu sprijinul său, spre exemplu la e3 cu amenințarea 2. D:e4 mat.

Dama neagră devenind, în urma plecării turnului, legată, nu mai este posibil nici un contra-șah. De altă parte devine limpede și rolul turnului din colțul tablei: la 1.. d:e3 va urma 2. Td1 mat, profitînd de deschiderea coloanei „d" și exploatînd îegarea damei negre. Nu este greu de văzut că la 1... D:g2 va urma 2.Te5 mat, iar la apărarea damei negre prin calul de la b7 se produce un efect negativ — autobiocarea unuia din cele două cîmpuri accesibile pentru acel cal, cu eliberarea calior albi respectivi: 1.. Cc5 2. C6c7 mat și 1.. Cd6 2. C8c7 mat.

S-ar părea că am găsit soluția și totul este în regulă. Dar, la o verificare mai atentă, vom constata că, mai există o apărare indirectă prin... C:e6 !, eliberîndu-se cîmpul c5, la care nu există răspuns cu mat.

În cazul acesta, ce-i de făcut? Nu ne descurajăm și revenind la poziția inițială, cercetăm dacă nu există cumva un răspuns cu mat la capturarea calului alb. Numaidecît vom constata că, luarea acestui cal este însoțită de un efect negativ pentru negru — autoblocarea cîmpului e6, ceea ce permite mutarea 2. Tf5 mat, luînd sub bătaie și cîmpul c5 devenit liber. De aici nu rămîne decît un pas pînă la găsirea cheii veritabile a soluției: 1. Tf4 !, prima încercare fiind doar o cursă. Este evident că, la 1... g:f4 va intra în acțiune același turn din colțul tablei — 2. Th5 mat.

Iată, astfel, cum prin cercetarea atentă a poziției și prin deducții logice cu privire la rolul figurilor albe de pe tablă nu este greu de descoperit soluția unei probleme cu mat în două mutări.

★

Acum cîteva considerații de ordin general pentru o și mai bună lămurire a dezlegătorilor debutanți.

● O problemă corect construită nu are nici o piesă, albă sau neagră, pusă fără nici un rost. Toate piesele de pe diagramă au vreun rol — activ sau pasiv.

● Existența unui cîmp de refugiu pentru regele negru constituie o resursă importantă de apărare, dar răspunsul cu mat la fuga regelui trebuie prevăzut de autorul problemei. Sînt însă și excepții de la această regulă, cînd autorul nu reușește altfel să realizeze ideea abordată.

● Compozitorii evită contra.șahuri fără răspuns cu mat, sau mutări „brutale" prin capturarea unei piese negre, ca și suprimarea cîmpului de refugiu existent.

● Cu toate acestea, dezlegătorului nu i se impune nici o restricțiune în ce privește încercările de a face mat regele advers în numărul cerut de mutări, ceea ce înseamnă că el poate, cu riguroasa respectare a regulilor de joc, să atace direct regele negru cu orice piesă albă, sau să captureze orice figură neagră etc. Totuși, în încercările sale, dezlegătorul trebuie să fie perfect obiectiv, căutînd nu numai cele mai bune mutări pentru alb, ci și cele mai eficace apărări pentru negru.

● În schimb, compozitorul, care, compunînd o problemă, creiază o operă artistică, îmbinînd o idee spirituală și originală cu o formă ușoară și economică va căuta să-și mascheze intenția cît mai bine. Pentru aceasta va căuta ca soluția să înceapă cu o mutare — cheie elegantă și greu de găsit, punîndu-și adesea, spre exemplu piesa proprie atacatoare în priză, oferind-o adică, fără a porni un atac evident și brutal asupra regelui negru. Dar, totodată va stărui ca orice altă posibilitate de a da mat să fie eliminată. Trebuie să recunoaștem că, nu rareori, dezlegătorii reușesc să descopere și alte căi spre mat. Aceste căi, care scapă atenției autorului, poartă denumirea de soluție dublă și, cum se spune, distrug problema, făcînd-o incorectă.

Ing. A. F. IANOVCIC
maestru al sportului

Soluția problemei lui P. Vătărescu, 1.h4! La 1... g:h4 2.Ta5+, Rh6 3.T:h4 mat; 1...Rh6 2.T:a5 și h:g5 mat.

REBUS magazin

PASARI

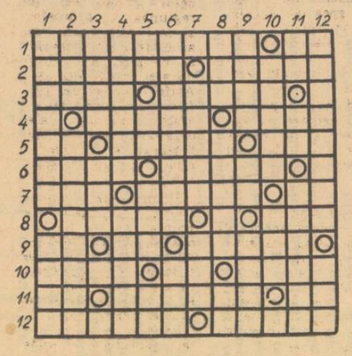

ORIZONTAL: 1) Scriitor antic, autorul comediei „Giștele" — Însoțește durerea; 2) Stă la ușă! — Preot roman care ghicea viitorul după zborul și strigătul păsărilor 3) Păsări răpitoare — A da cu aramă 4) Ca o giscă jumulită — Povestitor grec, autorul fabulei „Giștele și cocorii" 5) În piept! — Localități urbane — Ulcior 6) Diminutiv masculin — Criteriu de apreciere (pl.) 7) Pronume — Garnitură la... pasăre — Cap de privighetoare! 8) Mototul de pe lac — Soi de papagal exotic cu penele frumos colorate 9) Coadă de bibilică! — În formă! — Deliciul pescărușilor 10) Acești — Indemn cabalin — Îmbrăcăminte romană 11) Jumătate de cioc! — Pasăre mică și vioaie cu penele colorate și cîntecul asemănător cu al canarului — Operă 12) Loc potrivit pentru un pui la tavă — „Cotofana hoață" de Rossini.

VERTICAL: 1) Munți auriferi, posesorii unei „găini" celebre — Gura păsărilor 2) Aneta Duduleanu din piesa „Gaițele" de Alex Kiritescu — Pictor romîn, autorul tabloului „Vînat" care reprezintă niște fazani 3) Floarea ochiului — ...ciocîrlia 4) Pelikan! — Ca o curcă plouată 5) Pronume posesiv — Piept de curcan! — Despre cel cu vrăbii se vorbește într-o melodie a compozitorului Radu Șerban — Creastă de cocoș 6) Păsări de curte — Curcanul dus nașului 7) Găină fiartă cu mujdei de usturoi — Pițigoi (tr.) 8) Amalgamați în vechea chimie — Liste de greșeli — În cioc! 9) Mitrea Cocor sau Porumbița Vulturescu — Maria Florescu — Albine la un loc 10) Legendarele salvatoare ale Capitoliului — 3/4 de atol 11) Își disputa întîietatea cu găina — Animale blajine — Pasăre migratoare cu ciocul lung care se hrănește cu viespi și cu albine 12) Vrăbioară — Locul unde giștele și rațele se simt în elementul lor.

Marietta RAUSCHER

INSECTAR

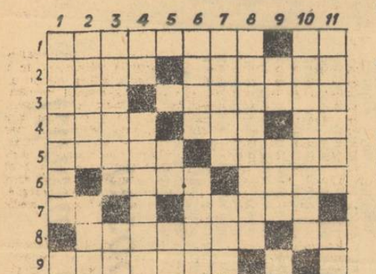

ORIZONTAL: 1) Muza lui Topîrceanu care le-a închinat gîzelor și florilor cîte o strofă — Cap de cărăbuș și coadă de rădașcă 2) Privesc... — furnicar / Cu oameni mulți și miri bizari... (Eminescu) (neart) — Legumă care trebuie aparată de o anumită insectă dăunătoare... 3) ...și un cîmp care de asemenea trebuie apărat — Unele distrug insectele 4) Parte a corpului — Albină fără culoare! — Două din coleoptere 5) Îndesat prin apăsare — Ieri, seara la Iași... 6) E Dam! (chiar așa) — Locul de muncă al unei insectivor 10) Mînglieri ale vîntului — Insecte mici, zburătoare 11) Stațiune balneară pentru... țîntari! — Dacă avea și „R" era în titlu, așa e numai în temă.

VERTICAL: 1) Insecticid — Trebuie să fie al dracului ca să intre în temă! 2) Autorul volumului „Fumul, ploaia, un țînțar și-o pereche de ochelari" — Fază din metamorfoza fluturelui 3) Popular actor romîn, fondatorul companiei „Cărăbuș" — Acid rezultînd din arderea proteinelor 4) Sînt — Insectă care trăiește în pădurile de stejar (pl.) 5) Coadă de coropișniță — Vuiri 6) A geme scurt — Un moș care nu se înțelege cu albinele 7) A se tîngui — Poate, numai la început 8) Țîntari la superlativ — În genere 9) Posesiv — Aromat pe jumătate — Greierele din balada lui Topîrceanu 10) Gîndac cu nume exotic, mare amator de cartof — Zița Teodoru 11) Neatent — Lega.

N. CORNEA

APE

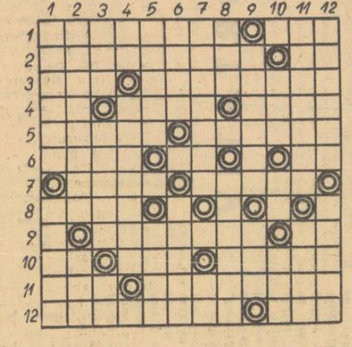

ORIZONTAL: 1) Autorul frumoaselor versuri: „Lacul codrilor albaștri / Nuferi galbeni îl încarcă / Tresărind în cercuri albe / El cutremură o barcă" — Beltul..., una din strîmtorile dintre Marea Baltică și Marea Nordului 2) Alt maestru al literaturii noastre, care a scris „Venea o moară pe Siret". „Zodia racului" s.a. — Sere! 3) Literă grecească — Mici pămînturi înconjurate de ape 4) Neon — Pictor olandez (1656—1717) — Drumul apelor curgătoare 5) Pe tărmul acestui lac se găsește vechiul oraș Novgorod — Teren udat 6) „Siberie, insulă între Marea Laptev și Marea Siberiei orientale — Fluviu în Franța — În Olteț! 7) Pămînt amestecat cu apă (reg.) — ...si ploaia", poezie de Baconsky 8) Mare lac și țară în Africa 9) Furca zeului apelor (mit.) — Unde! 10) Aluminiu — Insulă în Marea Mediterană — Ilie printre ai săi 11) Pește — Plin de carte! 12) Fluviu ce se varsă în Marea Aral — Fluviu în Asia Centrală.

VERTICAL: 1) Cunoscut poet sovietic, autorul poeziilor: „Potopul ploii s-a topit în sine", „Eu n-am văzut, persano, Bosforul niciodată" s.a. — Aburi deși la suprafața pămîntului 2) Marinari — Afluent al Dunării în R.P. Bulgaria 3) Munte în Creta — Udat — Negație 4) Lac în Egipt — Cotituri dese și întortochiate ale unor ape curgătoare 5) Localitate pe tărmul lacului Geneva — A produce 6) Fluviul Parisului — Alt fluviu din Franța 7) Autoarea poeziilor: „Marea", „Două mări", „Valurile" s.a. — Litiu 8) Numeral — Stațiune balneo-climatică la 10 km. sud-vest de Rîmnicul Vîlcea, cu un izvor de apă minerală, trei lacuri și băi 9) Nu merge de multe ori la apă! — Oraș în Regiunea Autonomă Osetină de sud (U.R.S.S.) 10) Rîu în U.R.S.S. — Alt rîu în U.R.S.S. — A apărea 11) Scriitor romîn, autorul povestirii „Pescuitorul de bureți" (Panait) — Sens interzis pentru curgerea apei! — 12) Culmile valurilor — În apă ei sînt „la ei acasă".

Julieta FLOREA

Dezlegările jocurilor apărute în numărul trecut

PE ARIPILE MUZICII

ORIZONTAL: Taragotiști — R — Ocarine — Urale — Bod — Tonuri — IG — Arie — Rondiri — Do — Cărți — Nas — Se — Păți — Nai — T — Coarde — Lăutar — Ancie — Fa — Rare — L — Amati — Miri — As — A — Flaut — PC — Unda — Muzical — Picolă — Za — Ota — Ut — Nunți — ER — P — Decanat — Bandă.

GRAFICE

ORIZONTAL: Scheme — Aman — — Scrisorică — O — Creioane — Tăt — Hit — Planșetă — Isac — EN — Omar — Te — Rc — Iscăli — A — Volt — Pată — Penare — Ti — C — Călimări — Cri — Unicat — Caiet — Rană — Acolade — S — Erată — Inat.

Poșta redacției

AL. GHILLIS — Craiova: Ținem seama de sugestia ce ne-o faceți și anume: de a publica mai mult despre articole plastice, fie la noi, fie peste hotare.

Desenul nu este reușit fiindcă nu spune nimic altceva decît că un chel are iluzia că la crescut deodată părul. Mai încercați.

LIVIA LEU — Slatina. Ne scrieți că pînă acum epigramele dv. nu au depășit granițele familiei și că ați avea dorința să vedeți măcar una publicată. Surpriza ce v-o facem este aceea de a vă publica două, nu numai una. Cu aceasta, granița lecturii în familie a fost depășită.

Unui șahist cu un nărav.
Colegul meu, om optimist.
E un atît de bun șahist
Încît declară: — „Imediat
Ce joc un șah, eu trec la M.A.T. !"

Monologul unuia căreia îi place vinul peste măsură.
Să nu mai beau? — ei hai să zic —
Dar o să sufere umorul ii
De n-aș fi eu, susținătorul,
Mulți umoriști... n-ar scrii nimic.

CONSTANTIN UDREA — București: Fabula „Leul și furnica" este o încercare literară care nu spune nimic deosebit nici prin conținut, nici prin forma sa. Chiar neclintînd-o știți care va fi deznodămîntul. Și-apoi, are o dimensiune apreciabilă. Gîndiți-vă să scrieți altceva mai viu, mai interesant, mai legat de actualitate. „Minunile de azi" este o simplă rimare, uneori cu negîlențe, de exemplu: în calea fericirii se deschid noi căi etc.

MARIN NEGOIȚĂ — București: De data asta n-aș nimerit-o bine. Epigramele sînt slăbuțe, ca să nu le zicem slabe. N-avem însă nici o grijă că lucrurile au se vor schimba...

EUGEN MARINESCU — Tg. Mureș: Poezia dv. „Porumbița zburătoare" ne aduce aminte de primii noștri poeți, de Văcărești. Între timp s-a mai scris poezii și încă poezii din care oricine are de învățat. Dacă însă dv. ați vrut ca în poezie să vă stingeți ulanii pentru o dragoste neîmpărtășită, atunci se schimbă lucrurile și vă rămînem dator cu un sfat, dar nu de natură poetică. În acest caz, vă spunem să aveți toată încrederea că veți găsi în viață omul care vă va mulțumi, cu care vă veți împăca, chiar fără să trimiteți „solii". Dacă însă doriți să știți rezultatul la poezie, atunci e nevoie să vă spunem să citiți mult și să aveți, atunci cînd scrieți, o privire pătrunzătoare, autocritică.

M. MIRO — Galați: Versurile sînt greoaie, iar umorul nu are finețea ce o cere genul literar pe care-l cultivați. Vă rugăm să luați măsuri...

ARCADIE CANTEMIR — București: Ne trimiteți una din compuneri, rugindune să dispunem „de urmare". Noi am căutat „să dăm curs" lucrării însă nu am primit ajutorul autorului. „Instantaneul" prinde un moment petrecut tocmai cu aproape 20 ani în urmă iar acțiunea nu vedem ce semnificații vrea să scoată la suprafață. Cînd scriem este nevoie să ne întrebăm mereu dacă scrisul nostru interesează pe cineva și încă nu în mică măsură.

B. SPIC — București: Ne-ați trimis niște lucruri, care spre deosebire de cele trecute, nu sînt publicabile. Satira trebuie să ajute, or a dv. — ca să ne folosim de o expresie întîlnită în materialele ce ni le-ați trimis — mușcă. Desigur este bine ca satira să și muște, însă nu în cazurile de care vă ocupați în epigramele trimise.

E. DUMITRU — București: Bună intenția, dar mai trebuie să fie bune și materialele. Explicația o găsiți în ultimele dv. versuri („O făcurăți, dar nu-mi place/... Că-i cusută, cu-ață albă").

LEGUME ȘI FRUCTE

conservate prin frig, în vrac, ambalate în cutii de carton și saci de hîrtie, oferă

I. I. S. ANTREFRIG

str. Fîntînica nr. 36, raionul 23 August București

consumurilor colective (spitale-cantine), din București și provincie, la prețuri convenabile:

— roșii,
— mazăre boabe
— fasole verde
— dovlecei de umplut
— dovlecei cu floare
— bame,
— ardei întreg de umplut
— ardei tocat
— prune pentru compot
— vișine pentru compot

Produsele conservate prin frig se pregătesc ușor și își păstrează aproape integral proprietățile nutritive și în vitamine.

Informații la telefon: 12.89.10 și 11.25.80.

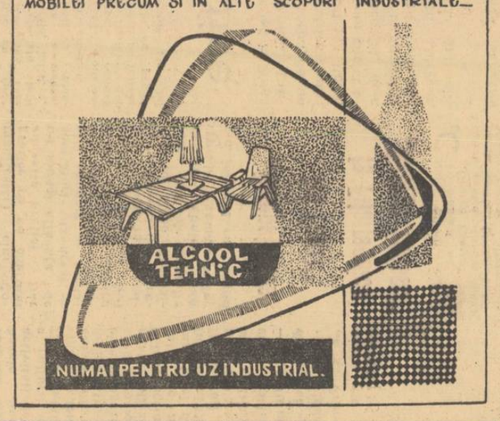

Important!

Întreprinderile producătoare de țesături de mătase oferă întreprinderilor de stat și cooperativelor cupoane de diferite lungimi, în desene variate și poziții coloristice diferite, precum și diverse țesături provenite din soldări.

Aceste țesături, cu o reducere de 10—30% pot fi procurate direct la întreprinderile:

— FLAMURA ROȘIE București, str. Lînăriei nr. 90, telefon 23.52.60.

TESĂTORIILE REUNITE București, str. Spătaru Preda nr. 3, telefon 23.22.10.

MĂTASEA POPULARĂ București, str. Popa Năn nr. 88, telefon 21.60.90.

TUDOR VLADIMIRESCU, București, Bd. Ghencea nr. 34, telefon 16.04.00.

ANA IPĂTESCU, București, Șos. Vitan nr. 238, telefon 21.74.72.

Redacția: Piața Scînteii. Tel. 17.60.10. Administrația: 17.60.20. Interior 1.400. Abonamentele se primesc la toate oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii din întreprinderi și instituții. Tiparul Combinatul Poligrafic Casa Scînteii

SPECTACOLUL
magazin

Discuri din Cuba

Între numeroasele discuri din rafturile magazinelor „Muzica", deunăzi au apărut unele noi, venite de la mari depărtări, din Cuba prietenă.

Nu se poate spune că muzica cubană ne este necunoscută fiindcă am avut în numeroase rînduri prilejul de a o întîlni și a o îndrăgi. Discurile sosite recent ne prezintă însă într-o mai mare amploare această muzică, bogată în resurse melodice cu multă formă și poezie, întocmai ca țara de baștină.

Cu multă plăcere se ascultă înregistrările discului „Rumba Azul", multe din melodii creație talentatului compozitor Armando Orefiche și interpretate de cunoscuta orchestră „Habana Cuban Boys". formație ce se bucură de un frumos prestigiu internațional. Rumba Azul este una din cele mai frumoase piese ale lui Orefiche, distinsă prin finețe și veselie de-a dreptul contagioasă. O impresie deosebită o lasă „Colombina, colombina", inspirată din muzica populară sau „Carnavalul din Uruguay".

In disculi intitulat „Recuerdos de la Habana" ne apare în multistudinea talentului său cîntărețul Carlos Diaz, acompaniat de renumita orchestră „Casino de la Playa". In afară de „Rumba tambah" („Rumba neagră"), discul prezintă și o „Rumba blanca", la fel de melodioasă. Ritmul viu din „La cachina de San Juan" sau din „Cachita", farmecul din „La negra Leonor" sau din „Cuando vuelva a querete" sînt calități care au puterea de a prezenta în adevărata lui luminoare pe tînărul cîntăreț.

C. SÎRBU

O minunată seară de circ

Spectatorii care îndrăgesc acest gen, au avut ocazia de mai multe ori să vadă spectacole de circ sovietice sau numere ale artiștilor profesioniști, în reprezentații combinate. De fiecare dată aceste spectacole au constituit adevărate revelații. izvor de bucurie și admirație. Greu se poate uita : îndrăzneala acrobaților, forța atleților, precizia trapeziștilor și săritorilor la „trapul mortal". iscusința iluzioniștilor Fiindcă ele ne-au oferit clipe de înaltă delectare. Dar nu e numai atît. Există în măiestria acestor artiști o noțiune de voie bună și de umor. dar există mai presus de aceasta, o pasiune ardentă care nu poate să nu rămînă undeva în sufletul spectatorului.

Iată ce gîndești aflînd despre spectacolul „*O seară la Moscova*", prezentat la noi de un ansamblu al Circului Mare din capitala sovietică. Desigur, un spectacol obișnuit al unuia din ansamblurile acestui circ apreciat și cunoscut în multe țări. Și totuși, cît de variat și interesant este programul lui ! O adevărată sărbătoare pentru iubitorii spectacolului în arenă. Căci întîlnești aici jonglerie rapidă (artistul emerit al R.S.F.S.R., Aleksandr Kiss și Violeta Kiss), echilibristică (Naskova), excentric muzical (Birukov), acrobați și gimnaști aeriani (Geller. Silinki și Provotorova), acrobați la legăne (Beliakov), echilibristică la paralele (Frantzuzov), călărie de înaltă școală (Rogalski), acrobații aeriene (Balandin), dresură de cai (Kostrinkov). De asemenea intîlnești și multe lucruri inedite încă pentru ochiul nostru, cum ar fi de pildă dresura de urși pe sîrmă a Podcernikovei, dresura de porumbei a Korceaghinei, studiul plastic al Deomcinei, acrobațiile de baloane ale lui Gazarian etc. Totul, prezentat, comentat și bineînțeles însoțit din plin de către excelentul comic Kazacenko. ritmat și însoțit de melodiile pline de antren ale orchestrei de jaz ce-l are ca dirijor pe Koneaev.

Scenă din spectacol

Intr-adevăr, un spectacol plin de umor, de neprevăzut, dar și un spectacol ce-ți insuflă admirația față de măiestria și forța artiștilor. Căci nu e un secret pentru nimeni : circul sovietic este o artă măsurată dar și o minunată școală a curajului și îndrăznelii avîntate.

N. BULGĂREA

ACTORI-REGIZORI

După 30 de ani de activitate scenică, artistul emerit Nicolae Brancomir, de la Teatrul Național „I. L. Caragiale", debutează... Că surprinde ? Afirmația este riguros exactă ! Actorul debutează... ca regizor.

Pe noul director de scenă îl așteaptă un e-xamen apropiat : el pune în scenă una din viitoarele premiere ale Naționalului : „Intrigă și iubire" de Schiler.

In această postură l-am surprins la una din repetiții, dînd indicații actorilor I Henter (Wurm) și Șerban Holban (președintele Von Walter).

— Sînt fericit că direcția teatrului mi-a acordat încredere, oferindu-mi posibilitatea de a-mi pune cunoștințele și experiența artistică în slujba realizării acestui spectacol. E o muncă deosebit de interesantă și de atractivă. ne-a declarat actorul-regizor

— Ce ne puteți spune în legătură cu montarea spectacolului „Intrigă și iubire"?

— Am stabilit o colaborare deosebit de rodnică atît cu colectivul de interpreți, cît și cu tehnicienii. In munca cu actorii mă feresc să nu cad cumva în pericolul de a imprima interpreților stilul meu de joc. Desigur, regizorul nu trebuie să anihileze personalitatea actorului, ci, dimpotrivă.

...Și artistul emerit Marcel Anghelescu a-nunță ridicolul eroilor lu Alecsandri.

Timpul a trecut cu repeziciune. Alecsandri, montat inteligent, tînindu-se seama de cerințele spectatorului contemporan va cunoaște desigur astăzi același succes ca și pe vremea cînd il aplauda publicul popular din vremea lui.

Dinu Cernescu ne spune că căutat tocmai să realizeze un spectacol popular, păs-trînd tradiția și îmbo-gățind-o cu posibilitățile pe care le oferă teatrul modern. In acest fel, seara Alecsandri va fi lesne receptată de publicul de mîi și mii de spectatori din orașele și satele regiunii Bucureștl.

Interpreții celor două piese sînt în majoritate tineri, unii chiar debutanți. Asa că emoția lor, este, firește, sporită fie că e vorba de Dorina Lăzăr. Andreia Năstăsescu, Mihai Pălădescu care joacă în „Iasii în carnaval", de Eugen Petrescu sau Angela Măcri, interpreți ai eroilor piesei „Millo director".

In repetiție se mai află și piesa de debut a lui Gh. Vlad „Indrăzneala".

Sergiu BRAND

Se repetă... sub conducerea artiștilor regizori Marcel Anghelescu și Nicolae Brancomir

File din jurnalul festivalului „I. L. Caragiale"

Sa tras cortina peste prima fază a celui de al III-lea festival bienal „I. L. Caragiale". Ar fi prematur să se încerce încheierea unui bilanț al acestei etape, dar în orice caz succesul ei depășește cu mult edițiile anterioare. Pentru echipele artistice sătești și pentru spectatorii lor, desfășurarea fazei intercomunale a festivalului a însemnat adevărate sărbători culturale.

Pe scena căminului cultural din comuna Dămienești, raionul Roman, 4 formații de teatru au prezentat spectacole avînd ca temă transformarea socialistă a agriculturii. In aceiași raion, la Averești și Gidinți, echipele din comunele învecinate au adus pe scenă piesele : „Neamurile" de Teofil Bușecan, „Risul pămîntului" de Gh. Tențiu-lescu, „O să fie nuntă mare" de Lucia Demetrius etc.

In regiunea Craiova, în centrele Curtișoara, Runcu, Turcinești, Le-lești, Mol, Budieni s-au angrenat în întrecere peste 20 de formații de teatru Piesele repre-zentate — „Cei din urmă", „Bucuroși de oaspeți", „Un ginere cu zestre", — însuflșind fragmente din viața nouă a satelor, au inte-resat pe sutele de spectatori, țărani colectiviști.

In raionul Tg. Jiu au participat anul acesta 92 de echipe, față de 66 cîte au concurat la ediția trecută a festivalului I. L. Caragiale. In satul Bădești, raionul Filiași, formația de teatru a prezentat „Baba Dochia și brigadierul". Seri de-a rîndul artiștii amatori din acest sat au repetat cu migală, iar munca lor a fost răsplătită cu aplauze călduroase de zecile de țărani muncitori care au luat parte la spectacol. In comuna Negoiești din aceiași raion au participat formațiile din Prigoria, Bobu, Prunești, Negoești, artiștii amatori din Prigoria, calificîndu-se la faza raională.

Exemple sînt nenumărate. Sărbătoarea întrecerii formațiilor artistice de amatori de la sate a dovedit o dată în plus avîntul pe care l-a luat mișcarea artistică de amatori de la sate, ridicarea continuă a nivelului cultural al țărănimii noastre.

O piesă despre învățătorii satelor noastre

De vorbă cu Eusebiu Camilar

Discuția pe care am avut-o zilele trecute cu Eusebiu Camilar nu s-a referit la generațiile cu care scriitorul ne-a obișnuit pînă acum. Așadar n-am vorbit nici despre povestiri, nici despre poezii, nici despre tălmăcirea celor „O mie și una de nopți". ci despre un domeniu pe care aveam impresia că autorul „Negurii" îl frecventează într-o mai mică măsură — dramaturgia.

— Am aflat că scrieți o piesă de teatru Va fi, pare-mi-se, a treia după „Focurile" și „Vatra albă".

Eusebiu Camilar schițează cu capul o formă negativă.

— N-am scris doar două piese. Mapa de colo — îmi spune scriitorul arătîndu-mi un dosar voluminos — cuprin-de cîteva piese inspirate din vrednicia luptă-torilor pentru dreptate, de odinioară, așa că n-am pierdut legătura cu arta dramatică.

— Ce v-a determinat să vă opriți asupra tematicii pe care, presupunînd după titlu, o abordează piesa „Învățătorul"?

— Legătura mea cu învățătorii stă, ca să zic așa, în firea lucrurilor, întrucît eu însumi mă pregătesam să îmbrățișez această profesiune și numai printr-o întîmplare, nefavorabilă mie, n-am ajuns învățător. Dar am păstrat neconte-nit legătura cu foștii mei colegi, dintre care cei mai mulți sînt învățători și mă mîndresc cu aceste prietenii.

In peisajul satului nostru învățătorul rămîne o figură de prim ordin și dacă ar fi să mă referim numai la aportul lui în munca de colectivizare a agricul-turii sau în lichidarea analfabetismului, singure aspecte ar putea îndreptăți pe deplin atenția pe care i-o da-toräm, Balzac, Shakespeare, Tolstoi și chiar Eminescu n-ar fi devenit așa de repede prieteni ai țăranilor noștri fără munca lui cu-tă și modestă a învățătorului.

Iată cîteva considerente care ridică figura învățătorilor pe un soclu binemeritat.

— Am dori să aflăm cîteva amănunte în legătură cu noua dvs. piesă.

— Lucrarea mă preocupă de mai multă vreme ; astăzi ea se găsește la cea de a cincea formă. In prezent încă mai lupt cu desăvîrșirea ei, din conștiință profesională și din respect față de public, în fața căruia n-aș vrea să mă prezint cu o lucrare sub așteptări.

Poate că cititorii, eventual spectatorii, doresc să cunoască conflictul dramatic al piesei. Este vorba despre munca pe care o duce în satul său de baștină învățătorul Nicanor, tînăr crescut și călit în școala noului. Paralel cu desfășurarea conflictului între elementele înaintate ale satului și între cei ce se mai situează încă pe poziții retrogrande, încerc să arăt cum crește și se consolidează noile așezări industriale într-o regiune odinioară înapoiată.

Una din problemele care mă pasionează și pe care am abordat-o în această piesă este problema „împămîntării" intelectualilor de țară. Deși provenită din alt mediu, tînăra doctoriță Silvia și ea crescută la școala noilor realități, nu folosește șederea la țară drept o frambuneă pentru a răzbate spre alte locuri de muncă aparent mai avantajoase, ci se stabilește în satul lui Nicanor.

— Din cele ce mi-ați relatat rezultă că acțiunea se petrece în zilele noastre...

— Intocmai. Acțiunea piesei se desfășoară în trei două evenimente epocale : lansarea primului satelit în jurul pămîntului și zborul în Cosmos al lui Iuri Gagarin. In felul acesta încerc să arăt cum fapte-le extraordinare ale omenirii contemporane, ca-dele ideilor mărețe ale lui Lenin sînt un inegalabil stimulent pentru noi și pentru toți luptătorii pentru progres.

— In piesa „Învățătorul" încercați anumite modalități dramatice noi ?

— Sînt un statornic învățăcel al marilor clasici, îndeosebi al lui Ibsen și Caragiale. Cred că „Noaptea furtunoasă" este un exemplu desăvîrșit de concizîune și dozare a dramatismului. Inainte de a începe să scriu „Invățătorul" am recitit „O noapte furtunoasă" de 146 de ori.

— Vă mulțumim și vă dorim succes.

Valentin BALTAG

LA ȚĂNDĂRICĂ

Teatrul Țăndărică pregătește pentru micuții săi spectatori o surpriză... dublă : două piese care se vor prezenta într-un singur spectacol. Prima, intitulată „Cu pantalonașii pe dos", tratează problemele educării copilului mic care „călătorește" de la pat pînă la ușă... Personaje : ghetele, pantalonii, aragazul etc. Piesa pledează ca, încă de la primii săi pași, copilul să fie deprins să se ajute singur. La acțiunea comediei sînt chemați să participe și micii spectatori care în momentul culminant vor interveni direct în spri-jinul eroului pieselor.

A doua piesă inclusă în acest spectacol este „Re-chila cu figuri" de Viorica Filipoiu, care are ca temă educarea copiilor în spiri-tul curățeniei.

Direcția de scenă a amba-elor piese îi aparține lui N. Massim iar scenografia Ioanei Constantinescu.

Actualitatea artistică peste hotare

Mihail Romm despre noul său film „Cele 9 zile ale anului" și despre altele

Cunoscutul regizor sovietic M. Romm a terminat un nou film, „Cele 9 zile ale anului". Iată ce a declarat el, nu demult, în cadrul unei conferințe de presă :

— ...E un film despre care eu, în sinea mea, spun că e foarte actual. E actual, pentru că, în primul rînd, acțiunea lui se desfășoară în zilele noastre. Și apoi pentru că eroii mei — adică ai filmului — practică o meserie care azi e foarte actuală : fizica atomică. In fine, în al treilea rînd, filmul mi se pare actual pentru că are un mesaj care se adresează contemporaneității. Anume, el încearcă să demonstreze că omul e nepieritor. Că bunurile — materiale și morale — create de oameni, aparțin omenirii, sînt ale noastre, ale tuturor.

In cadrul aceleiași conferințe de presă, Mihail Romm a fost întrebat, de către unul din participanți despre modul în care se reflectă în creația cineaștilor sovietici, directivele celui de-al XXII-lea Congres al P.C.U.S.

— Evenimentul acesta de mare importanță istorică, cel de-al XXII-lea Congres, a adus un nou avînt în viața și munca oamenilor sovietici ; acesta s-a oglindit, desigur, și în lumea artelor, respectiv a filmului.

Dialectica vieții impune înoirî continue, printre altele și în dezvoltarea artelor în general, deci și în ceea ce privește a șaptea artă. Apar mereu nume noi, teme noi, tendințe noi, stimulate, în mare parte de Directivele celui de-al XXII-lea Congres. 80 la sută din filmele realizate în prezent la studioul „Mosfilm" au o tematică de actualitate. Firește, se mai realizează, paralel, și filme inspirate din opere clasice. Bondarcinc lucrează, de pildă, la ecranizarea romanului „Război și pace" iar Kozințev realizează o versiune cinematografică a lui „Hamlet".

Dar, ceea ce mi se pare foarte important de relevat este faptul că realizatorii sovietici încearcă să oglindească o viziune contemporană, în toate lucrările lor.

Cu noul meu film am încercat și eu, ca fiind unul din dascălii tinerei generații de cineaști sovietici, să mă integrez acestui val de elan creator.

Ali ghicit cine e, nu? Ne-am îi mirat să n-o recunoaștei pe Alexandra Zavialova, interpreta Zinkăi din recenta producție a studiourilor sovietice „Dragostea lui Aliosa".

Salvador Dali contra lui Alessandro Scarlatti

Pe scena celebrului teatru de operă „La Fenice" din Veneția s-a înscenat un spectacol ciudat. Este vorba de operă comică „Doamna spaniolă și cavalerul roman" a marelui compozitor italian din secolul XVIII, Alessandro Scarlatti. Direcția teatrului a avut strania idee de a încredința decorurile și scenografia pictorului suprarealist Salvador Dali, pe care o numărate de snobi îl consideră genial, iar majoritatea oamenilor de bun simț, un șarlatan.

In timp ce personajele operei, orchestra și dirijorul apar în costume de epocă decorurile înfățișează o succesiune de tablouri suprarealiste reprezentînd animale și copaci fantastici. De copaci atîrnă fructe în fel de fantastice, ceasuri ondulate, o vacă tăiată transversal ca la măcelărie și chiar un automobil.

In scenele de dragoste dintre eroii principali, într-un colț al scenei apar statui învelite în tifon, pe care recuzitorii le despachetează, le taie cu fierăstrăul și se prefac că le mănîncă. Și toate acestea, în timp ce răsună generoasa muzică a lui Scarlatti...

Un artist german, care a asistat la acest spectacol, a declarat : „Desigur, un asemenea spectacol nu trebuia să aibă loc. El nu e justificat de nici o logică și de nici o cerință artistică".

Iar un critic italian remarcă în cîteva cuvinte impresiile culese la spectacol : „Salvador Dali contra Alessandro Scarlatti. Inutil ! Scarlatti continuă să triumfe !"

PORTATIV

■ AL. DOILEA concurs internațional de compoziție pentru vioară va fi organizat în luna viitoare a acestui an, la Geneva, are ca temă un concert pentru violoncel și orchestră de dorată medie. In fruntea personalităților artistice, invitate să facă parte din juriu se află marele compozitor sovietic Dmitri Șostacovici. Limita de vîrstă pentru participanții la concurs este de 30 de ani.

■ DOUĂ din cele mai frumoase sonate pentru vioară și pian de Mozart au găsit în cuplul Charles Crulnik (vioară) și Aldo Ciccolini (pian) o profundă și artistică interpretare în esența lor muzicală. Este vorba de cele două sonate în si bemol major, numerotate 378 și 454, imprimate recent de cei doi artiști.

■ UN MARE succes al dirijorului polonez Witold Rowicki, cunoscut la noi din colaborarea cu orchestrele din Capitală, este înregistrat în cadrul Festivalului de Muzică Contemporană de la Varșovia. Dirijînd Filarmonica din Poznan, Rowicki a prezentat lucrări de Bartok, Strawinski, Hindemith, Messiaen, Lutoslawski, Serocki, Baird și Penderecki.

■ UN MARE succes al dirijorului polonez Witold Rowicki, cunoscut la noi din colaborarea cu orchestrele din Capitală, este imprimarea Simfoniei I-a în fa de Dmitri Șostacovici cu vestita orchestră „Wiener Philarmoniker".

CARTEA MUZICALĂ ÎN LUME

● SUB TITLUL „Călătoria în jurul pianului" editura Ricordi a tipărit lucrarea lui Pietro Montani despre marile creații consacrate acestui instrument.

● COMPOZITORUL italian contemporan G. F. Malipiero, exponent de frunte al școlii naționale de compoziție a tipărit un studiu despre Antonino Vivaldi — marele precursor al clasicismului muzical.

● PIANISTUL Valentin Gheorghiu va apare în actuala stagiune ca interpret al „Variațiunilor Simfonice" de Cesar Frank într-un concert al orchestrei Filarmonicii „G. Enescu" dirijat de maestrul George Georgescu.

● „DEZVOLTAREA creatoare a lui Bedrich Smetana" este intitulată cartea scrisă de Vladimir Helfert despre compozitorul clasic al poporului cehoslovac.

● „Wagner despre operă" este o carte apărută la Leipzig sub semnătura lui Edwin Lidner. Autorul folosește un mare număr de citate din corespondența și scrierile literare ale lui Wagner pentru a lumina unele aspecte ale creației compozitorului.

● MARELE compozitor contemporan cehoslovac Leos Janacek a fost și un talentat scriitor. De-a lungul vieții sale deosebit de activ, împărtășit între creație, pedagogie și dirijat, Leos Janacek a scris un mare număr de „folletoane" care cuprinde aspecte ale vieții sociale, culturale, artistice, și tratează de asemenea, sub formă artistică, proble-me ale creației artistice.

● SUB TITLUL „Folletoane", cunoscuta editură „Breikopf și Hărtel" din Leipzig a publicat într-un volum de 240 de pagini scrierile literare ale lui Janacek.

Ecouri cinematografice

● ÎNTRE cele 26 de filme artistice de lung metraj pe care urmează să le realizeze în acest an studioul din R.P. Polonă, figurează și o co-producție cu cineaștii francezi. Este vorba de o amplă adaptare în două serii a romanului „Faraonul" de scriitorul clasic polonez Bo-leslaw Prus.

● „DEZORDINEA" se intitulează filmul pe care îl va realiza regizorul Franco Brusati. Este vorba de un sondaj în existența unei mari familii din Italia, trăind într-un climat apăsător, incert, de-a dreptul insuportabil. Protagoniștii filmului sînt : Curd Jurgens, Alida Valli, Antonella Lualdi și alții.

● OBLIGATĂ să facă propagandă în favoarea regimului franchist, cinematografia spaniolă produce în prezent atît de multe filme proaste încît pe bună dreptate un critic spaniol nota recent : „In unele săptămîni mă întreb dacă am văzut patru filme spaniole sau de patru ori același film".

● O ADOLESCENTĂ blondă și un cal negru pur sînge sînt interpreții filmului „Neliniști", terminat recent la studioul-rile din Barrandow de către regizorul cehoslovac Carel Cachyna.

Critica italiană despre interpreții sovietici

Revista italiană „Musica d'oggi" („Muzica de azi") comentează pe larg discurile sovietice cuprinzînd Concertul în Re major de Beethoven, pentru vioară și orchestră (solist : D. Oistrah ; dirijor K. Kondrașin — în frun-tea Orchestrei Radio), Concertul de Hacia-turian pentru vioară și orchestă (solist : L. Kogan ; dirijor Aram Hacia-turian) și Concertul pentru orchestră de Bela Bartok, în execu-ția Filarmonicii din Leningrad, dirijată de Ghenadi Rojdestvenski.

Comentatorul apreciază astfel arta interpretativă sovietică. :

„Aparițiile în sălile de concert, în ultimii ani a soliștilor și orchestre-lor din U.R.S.S. a dovedit două lucruri : ni-velul fenomenal atins de artiștii sovietici și excepționala calitate a interpretării.

Este demn de subli-niat faptul că artiștii sovietici s-au situat pe planul unei seriozități profesionale și a unei exigențe artistice rar întîlnite în epoca noas-tră".

Prietenii filmului

Iată o inițiativă care — avem toate mo-tivele să o credem — nu va rămîne fără ecou. In Capitală, la cinematograful „I. C. Frimu" a avut loc simbăta trecută o primă reuni-une a prietenilor filmu-lui. In program : o tre-cere în revistă a filme-lor realizate de I. Po-pescu-Gopo (de la „Scurtă istorie", „7 arte" și „Homo sapiens" la „S-a furat o bombă") și o întîlnire cu apre-ciatul cineast, invitat să împărtășească cine-fililor unele date din biografia sa artistică și să răspundă întrebă-rilor.

Este, neîndoielnic, o excelentă idee pe linia preocupărilor de a a-borda concret — nu doar în dezbateri de principiu — proble-matic de cuprinzătoare a dezvoltării culturii cine-matografice a publi-cului.

Seara a decurs într-o atmosferă caldă și ani-mată, cecea ce atestă — o dată în plus, dacă mai era nevoie — in-teresul larg cu care sînt primite astfel de manifestări cinemato-grafice cu un conținut educativ prețios. Dar nu numai afluența de spectatori la acest — să-i spunem — meda-lion Gopo este edifica-toare. Pasiunea pentru cinema s-a vădit cel mai limpede în diversi-tatea întrebărilor adre-sate lui Gopo. Curiozi-tatea față de anumite detalii tehnice sau trucaje cinematografice s-a împletit cu bunul gust și exigența (evi-dente în unele obser-vații critice indirect su-gerate prin întrebări) ca și în dorința de a cu-noaște cît mai larg pla-nurile de creație ale studiourilor noastre. Pe rînd, Gopo a răspuns amabil și spiritual feluri-telor chestiuni ridi-cate de cinefili. Intreaga manifestare — proiec-ția filmelor și schimbul de opinii prilejuit de prezența cineastului — s-a bucurat de un suc-ces îndreptățit, aportul el la lărgirea orizontu-lui cinematografic al participanților fiind în-contestabil.

Așadar se pot orga-niza cu depline șanse de reușită astfel de ac-țiuni concrete menite să familiarizeze pe iubi-torii filmului cu valorile celei de a șaptea arte. S-a creat acum un pre-cedent care obligă la continuarea acestor ma-nifestări, sistematice și mereu mai variat (sub aspectul temelor abor-date). Extinderea cercu-rilor de prieteni ai fil-mului pe lîngă cinema-tografe, case de cultură și alte instituții cultu-rale de masă va pune bazele unei susținute activități de îmbogățire a culturii cinematogra-fice a publicului. Prin-cipala îndatorire în a-ceastă direcție revine, desigur, Direcției rețelei cinematografice și difu-zării filmelor care nu poate întîrzia în a sa-tisface cerințele justifi-cate ale maselor tot mai largi de adevărați iubitori ai filmului. Vom fi bucuroși să consem-năm fiecare nouă acți-une inițiată în acest sens. Prietenii filmului — cu multi mai numeroși decît cei prezenți în sala cinematografului „I. C. Frimu" la inău-gurarea cu Gopo — au cuvîntul !

M. LUPU

„Damnațiunea lui Faust" la Filarmonica „George Enescu"

Corul și soliștii vocali ai Filarmonicii de Stat „George Enescu" pregătesc pentru sfîrșitul lunii martie celebra lucrare a lui Hector Berlioz „Damnațiunea lui Faust".

Inspirată de capodopera lui Goethe, „Damnațiunea lui Faust" a devenit în concepția compozitorului francez o operă de concert, cîntată fără costume. Compusă este alcătuită din 20 de scene muzical-dramatice al căror protagoniști sînt Margareta, Faust, Mefisto, Brander, corul și orchestra.

Rolurile principale ale partiturii au fost încredințate cîntăreților Emilia Petrescu (Margareta), Ion Piso (Faust), Marius Rînzler (Mefisto). Corul repetă sub îndrumarea dirijorului Vasile Pletea.

Conducerea muzicală a întregului ansamblu : cor, soliști și orchestră, va fi încredințată dirijorului Constantin Bugeanu.

Itinerar teatral băcăoan

In sala Teatrului de Stat din Bacău, singurul spectator, regizorul I. G. Rusu, urmărește cu atenție replicile schimbate de Kitty Stroescu și George Matei. Jelul de lu-mină al reflectorului fi-xează chipurile concen-trate ale interpreților. Pe scenă apar pe rînd artistul emerit Ion Ni-culescu-Brună. Lory Cambos, Ion Buleandră, Mihai Stoicescu, Florin Ghenea, Maria Stănilă, Juky Botoșescu, Constantin Săsăreanu. Cu toții dau viață, scenă după scenă, unui nou spectacol cu piesa lui Al. Voitin „Oamenii in-ving". Ziua premierei nu e departe și întregul colectiv al teatrului o așteaptă cu emoția cu care se întîmpină un eveniment de seamă. Noul spectacol va mar-ca cea de-a suta pre-mieră în viața teatrului.

Graiul sugestiv al ci-vizorul", sau piese care vorbesc despre oameni de azi, constructori ai socialismului, ca „Mi se pare romantic" de Radu Cosașu Nu de mult gon-gul a anunțat începu-tul celei de-a 5.a pre-miere a acestei stagiuni, spectacolul cu comedia „Patru sub un acoperiș" de M. Smirnova și M. Kraindel în regia lui Gheorgne Jora.

★

In răstimpul celor 14 ani de existență teatrul din Bacău a înființat o secție la Piatra Neamț, care, de curînd a devenit teatru de sine stătător. In ultimele săptămîni, colectivul ar-tistic de aici, din care fac parte un grup de tineri absolvenți ai In-stitutului de artă tea-trală și cinematografică „I. L. Caragiale", a prezentat două specta-cole noi : „Cred în tine" de Vadin Korostiliov și „Domnișoara Nastasia"

Scenă din spectacolul „Patru sub un acoperiș"

frelor dovedește intere-sul mereu crescînd cu care publicul a urmă-rit seară de seară acti-vitatea teatrului. In ambele puse în scenă de tînărul regizor Cornel Todea și cu scenografia semnată de Dan Nem-teanu.

Noile spectacole au prilejuit celor mai ti-neri actori ai teatrului interpretarea unor re-luri principale. Rolul domnișoarei Nastasia a constituit un debut pro-mițător pentru Cătălina Murgea. In aceeași pie-să rolurile lui Ion Sor-covă și Vulpașin au fost încredințate de aseme-nea unor tineri absol-venți : Dumitru Stoica și Traian Stănescu.

E. COMARNESCU

Spectacolele cîntărețului italian Claudio Villa la București

Ascensiunea lui Claudio Villa a început din anul 1947, cînd a participat pentru prima oară la concursul tinerilor cîn-tăreți, organizat în Ita-lia. De-atunci, an de an, Claudio Villa s-a impus iubitorilor de muzică ușoară, atît din țara sa cît și de peste hotare, datorită cali-tăților sale de interpret și compozitor. Distins cu numeroase premii — „Masca de aur" (1954), „Scara de aur" (1957-59), Premiul de aur (1959) — Claudio Villa a re-purtat un mare succes și în cadrul tradițiilor-festivaluri muzicale de la San Remo, fiind unul din laureați. Tur-neele sale în Franța, Elveția, Grecia, S.U.A., Australia, Japonia i-au adus și o binemeritată celebritate mondială.

In anul 1960, Claudio Villa a debutat, intr-un șir de concerte, pe sce-nele sovietice. Cu acest prilej, el a înregistrat un disc cuprinzînd ci-teva din cele mai cu-noscute creații ale lui Domenico Modugno, Re-nato Rascel, Granatta : „Sînt liber", „Volare", „Romantica", „Ma-rina" etc.

In țara noastră va da un șir de spectacole în-tre 5 și 16 martie. Clau-dio Villa vine după un recent succes : a obți-nut — pentru a treia oară — marele premiu al Festivalului de mu-zică San Remo 1962. Alături de cunoscutul compozitor și cîntăreț Domenico Modugno, Vi-lla a cîștigat premiul I pentru cîntecul „Adio. Adio !"

BIBLIOTECA CENTRALĂ
SIBIU

Proletari din toate țările, uniți-vă!

magazin

ANUL VI — Nr. 231 • Sîmbătă 10 martie 1962 • 8 pagini — 1,50 lei

Cununia cu belșugul

în marea familie a colectiviștilor

Participanții la Consfătuirea pe țară a țăranilor colectiviști, care a avut loc în decembrie 1961, au adoptat o înflăcărată chemare. Reprezentanții în „sfatul cel mare al colectiviștilor" s-au adresat tuturor țăranilor întovărășiți și cu gospodării individuale: „Veniți cu toată încrederea — se spunea în chemare — alături de noi, de marea mulțime a țărănimii, de țărănimea colectivistă (...). Sărbătoarea intrării voastre în colectivă va fi cununia cu belșugul".

Exemplul gospodăriilor colective fruntașe, popularizarea rezultatelor și experienței acestora, intensa muncă politică și cultural-educativă de masă, desfășurată sub conducerea organelor locale de partid și de stat, de către comuniști, deputați lucrători ai sfaturilor populare, colectiviști, determină tot mai mulți țărani să pășească pe calea gospodăriei colective. De la începutul anului s-a încheiat colectivizarea agriculturii în regiunile Banat, Cluj, Galați, Hunedoara, Ploiești, Argeș, Maramureș precum și într-o seamă de raioane din celelalte regiuni ale țării.

Vă prezentăm cîteva imagini din gospodăriile colective.

Foto 1: **Proaspeții colectiviști din comuna Turț, regiunea Maramureș se declară de acord cu tovarășii propuși în consiliul de conducere.**

Foto 2: **În sectorul răsadnițelor al gospodăriei colective din comuna Perișoru, regiunea Oltenia a poposit unul din țăranii care au cerut să intre, de curînd în „familia colectiviștilor".**

Foto 3: **Membrii consiliului de conducere al gospodăriei colective care s-a constituit nu demult în comuna Smeura, regiunea Argeș, se sfătuiesc cu inginerul Alex. Bolduma despre măsurile care trebuie luate în vederea desfășurării în bune condițiuni a lucrărilor agricole de primăvară.**

Din sumar:

LA MASA CELOR 100 DE MILIARDE DE DOLARI

Magazin medical
DIN NOU CÎTE CEVA DESPRE EVOLUȚIA GRIPEI

GALERIA DISTRAȚILOR!

PORTRETE ÎN APĂ TARE
de Nicolae MINEI

MORAVURI ȘI NĂRAVURI
de Nicuță TĂNASE

PRIETENIA A DOUĂ SCENE DE TEATRU

DIN ISTORIA TURNEULUI U. E. F. A.

Pe meridianele globului

ȘI ÎN PORTUGALIA SE SCHIMBĂ LUCRURILE

Convorbirea ziaristului italian Gianni Toti cu patriotul portughez Manuel Serra

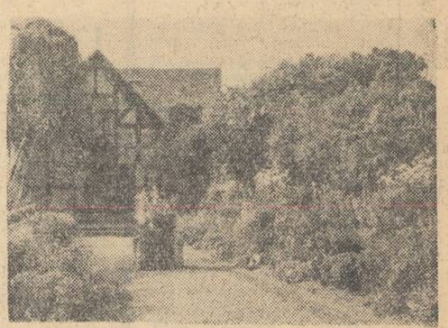

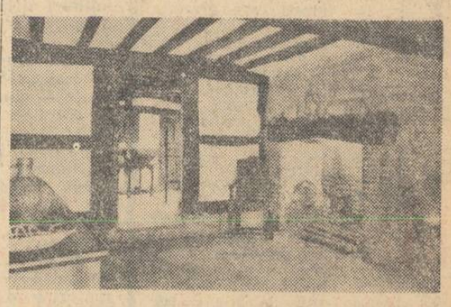

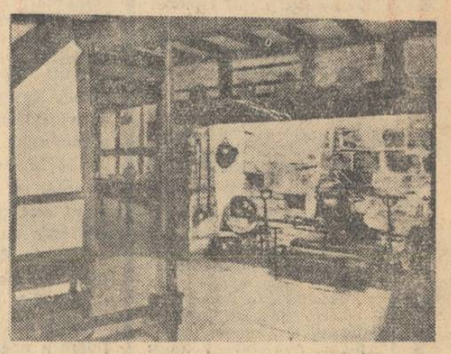

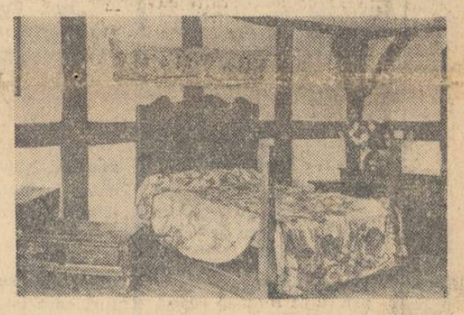

Manuel Serra. De pe patul mic, de fier alb smălțuit, de sub fereastră, tînărul, șezînd cu o carte pe genunchi, se întoarce ușor cu barba sa plină, ondulată, cu privirea senină, cu pleoapele puțin închise în bătaia soarelui. Se întoarce și se uită la mine întrebător. Apoi privește atent la prietenul care mă însoțește, îl recunoaște, închide cartea și își desface larg brațele:

— João!

João îi explică: Un ziarist italian în trecere către America de sud a vrut să cunoască pe „Fidel Castro portughez".

— Dar ce mai Fidel portughez — spune Manuel, încercînd să ascundă în barbă un rîs aproape copilăresc de bucurie. Nu trebuie să-mi mai spui așa, João, și să nu mai lași nici alții să-mi mai spună astfel. Fidel are o barbă, așa; iar eu o barbă mai mică, așa!...

— Nu mai aveți încotro. Vă cheamă așa — îi string mîna cu putere — și chiar dacă denumirea are o oarecare nuanță retorică, în cazul de față ea nu e nepotrivită.

Manuel dă aprobativ din cap, din capul său, de altfel, bogat împodobit cu păr:

— Retorica revoluționară nu este retorică, este pur și simplu elocință populară.

Este o după amiază senină de noiembrie 1959. Am coborît dintr-un avion la Lisabona pentru a pleca mai departe cu altul. Am făcut o plimbare prin oraș, începînd de la bulevardul Avenida de Libertade pînă la elegantul bulevard Rossio și cartierul de răzvrătiți Alfama, cîntat în poeziile Amaliei Rodriguez. Am intrat prin librării, am întrebat, m-am informat, pînă cînd, într-una din acestea, un tînăr editor, energic și inteligent, poet catolic progresist, s-a oferit să mă

• *(Continuare în pag. 2-a)*

LA STRATFORD-ON-AVON ACASĂ LA TÎNĂRUL WILL

Tînăr, firește... De 400 de ani tînăr. De o nestimsă vigoare, mărturisită de fiecare dintre sonete; reconfirmată zi de zi în toate sălile de spectacol ale lumii, unde Lear își spune sfîșietoarea durere, Hamlet își înfățișează frămîntările, sau Puck — năstrușnicul spiriduș — își desfășoară toată gama năzdrăvăniilor de legendă în feeria visului unei nopți de vară. Shakespeare, etern tînărul dar adînc înțeleptul prieten al tuturor generațiilor, m-a primit într-o zi, la el acasă. Despre această vizită vreau să povestesc aici.

★

Într-o dimineață ploioasă ca cele mai multe dimineți londoneze, ascultam atent explicațiile răbdătoare pe care, în biroul de informații al gării Paddinkton din capitala britanică, mi le dădea o blondă funcționară.

— Luați trenul la ora... La Leamington, pe platforma I-a, schimbați cu trenul local. El vă va duce pînă la Stratford.

În jur se desfășura, ca în toate gările londoneze, animația pe care n-am întîlnit-o nicăieri în altă parte a lumii. Și cînd trenul s-a pus în mișcare spre Leamington, am reîntîlnit toate aspectele cu care mă deprinsesem deja în marile expresuri britanice. Dar cînd, la platforma I-a a stației Leamington, a apărut trenul pe care trebuia să-l iau spre Stratford-on-Avon, atunci fără să vreau mi-au

L. SĂRĂȚEANU

• *(Continuare în pag. 3-a)*

În clișeele noastre (de sus în jos): *Casa natală a lui W. Shakespeare din Stratford-on-Avon; Grădina din fața casei; Camera de locuit; bucătăria casei; camera în care s-a născut W. Shakespeare.*

EXPEDIȚIE ȘTIINȚIFICĂ PE TRASEUL UNUI RÎU SUBTERAN

Într-o regiune cu priveliști de neuitat există un peisaj fermecător, ascuns privirilor oamenilor, deși se află în imediata lor apropiere. Cine și-ar fi putut închipui că dedesubtul unei șosele ce străbate Oltenia de la est spre vest, la mică adîncime, un sculptor neîntrecut a dăltuit cu migală, vreme de milenii, creînd podoabe atît de măiestre? Aici, natura — în speță apele subterane ale Topolniței — s-a întrecut pe sine, construind imense galerii dispuse etajat și întortochiat, un adevărat labirint uriaș, unde cristalele de calcită au luat cele mai felurite forme, sticlind într-o infinitate de culori la cea mai mică sursă de lumină.

Peștera are o intrare uriașă, de formă ogivală, *(așa cum o vedeți în fotografia de mai jos)*. Aici se pătrunde printre blocuri mari de calcar, peste care — în anotimpurile ploioase — apa curge vijelios, producînd un zgomot infernal.

Echipați cu bărci de cauciuc, funii și scări de frînghie, speologii Anca Decu, Vasile Decu și geologul Marcian Bleahu, însoțiți de Ștefan Argintaru, au pornit pe acest drum cu dorința de a explora peștera. Interesant este faptul că atunci cînd apa este mare, peștii din rîu pătrund pe traseul subteran, fapt constatat de cei doi speologi cu prilejul unei tentative mai vechi de explorare a acestei grote. Acum, apa nu mai intra pe acest drum în peșteră, ci se pierdea în pămînt, pe cursul ei normal.

După ce au înaintat cîtva timp, cercetătorii au întîlnit în cale un fir de apă ce venea pe un culoar îngust și făcea din loc în loc mici lacuri. Deoarece apa trecea de doi metri adîncime, ei s-au urcat în barcă. Pereții galeriei erau aici lucioși, iar din cauză că rîul curgea cu presiune, exploratorii aveau tot timpul impresia că merg pe niște conducte subterane construite de mîna omului.

În prima zi, expediția n-a putut explora decît o porțiune din rețeaua activă a rîului subteran și anume galeria principală, realizîndu-se prin aceasta a doua traversare a unui curs subteran de apă, la noi în țară.

Explorarea rețelei active, pe culoarul îngust pe care venea apa, urmează să fie reluată într-un viitor apropiat, deoarece aici tavanul peșterii coboară pînă la oglinda apei și pentru a merge mai departe era nevoie de costume de scafandru, echipament pe care speologii nu-l aveau cu ei.

A doua zi, exploratorii au intrat din nou în peșteră și au pornit la cercetarea galeriilor laterale. Ei au constatat că aici există alte două rețele, una fosilă — (pe unde nu mai circulă apa) și alta subfosilă (inundată parțial de viituri de rîul

Simion SĂVEANU

• *(Continuare în pag. 3-a)*

În paginile 3 și 4

MICA BIBLIOTECĂ MAGAZIN

DEPUTAȚII
de H. Rohan

Cameră de închiriat
O schiță de Marie Colmont (Franța)

DE PRETUTINDENI ★ DE PRETUTINDENI ★ DE PRETUTINDENI

TRIBUNALUL suprem din statul Pensylvania a început pe neașteptate să se intereseze de baseball. Ce a atras atenția acestor judecători severi? Achiziționarea de jucători, desele cazuri de accidente în timpul jocurilor? Nu. Într-o hotărîre recentă a tribunalului este vorba doar de denumirea unui club. Tribunalul a cerut ca echipa de baseball din Philadelphia să-și schimbe denumirea, ștergînd cuvîntul „roșu".

●

O VIZITĂ neobișnuită primi măcelarul belgian Henri Pitriste din Haine-Saint-Pierre. În spatele său se deschise ușa și în loc de un salut auzi un mîrîit. Cînd se întoarse se văzu în fața unui leu. Cu prezență de spirit tăie o bucată de carne de vacă din cîrlig și o aruncă animalului. În timp ce leul se apucă de masa gustoasă, măcelarul închise ușa și anunță circul din apropiere.

●

PE LÎNGĂ muzeul de folclor din Berlin s-a deschis recent un muzeu orășenesc de jucării. Colecția muzeului cuprinde jucării din diferite țări și din aproape toate secolele. Deosebit de atrăgătoare sînt vitrinele cu jucării care prezintă o valoare istorică și care nu se găsesc nici la muzeul din Sonneberg, centrul industriei de jucării a R.D.Germane. Vizitatorii examinează, printre altele, cu mult interes un caleidoscop care poate prezenta peste un milion de figuri diferite.

●

ÎN ORAȘUL Mohacs (R.P. Ungară) trăiește cunoscutul micrograf Lajos Ehmann, în vîrstă de 53 de ani. Specialist în această artă excepțională de 34 de ani, Lajos Ehmann a realizat una dintre cele mai mici cărți din lume: pe un număr de 43 de pagini miniaturale, avînd fiecare dimensiunile de 17×17 mm. O altă realizare originală a micrografului este descrierea istoriei mărcii poștale ungare cuprinzînd 2000 de cuvinte pe verso-ul unui singur timbru.

●

UN MEDIC din Metz, I. Burger, a donat bibliotecii universității din Novosibirsk o importantă colecție de cărți rare, ca de pildă operele complete ale lui Voltaire în 92 volume, cărți de călătorii ale unor francezi care au vizitat Rusia între sec. XVIII și sfîrșitul sec. XIX, hărți datînd din aceeași epocă. Dorința medicului a fost să facă această donație celei mai tinere universități din U.R.S.S. care este cea din Novosibirsk.

●

ÎNAINTE de a se căsători, Norman Allen a întrebat-o pe iubita lui dacă nu se teme cumva de zgomot. Aceasta, pentru că Norman poartă de cinci ani o valvulă din materie plastică în piept, astfel că inima îi bate ca un ceas deșteptător. Fata a acceptat totuși să-i fie soție.

●

ÎN ORAȘUL Taşkent, la Institutul de științe economice și financiare, studenților nu li s-au ținut lecțiile obișnuite la cursul de bazele tehnologiei principalelor ramuri ale industriei. În locul acestor cursuri au fost proiectate o serie de filme de popularizare științifică pe această temă. Rezultatele experienței au întrecut toate așteptările. Tema dificilă „Metalurgia fontei și a oțelului" după prezentarea filmului a fost însușită de studenți în numai patru ore, în timp ce fără vizionare, aceeași temă necesita 8 ore de prelegeri. Numărul notelor bune și foarte bune la acest obiect a crescut de patru ori.

●

UN CANTONIER din apropierea satului Vermiglio din nordul Italiei, observă că nu departe de calea ferată arde o șură. El înștiință telefonic pompierii și fugi cu un stingător de mînă la locul incendiului. Dar ca om conștiincios închise bariera, ferecînd prin aceasta singurul drum de acces la locul incendiului.

●

CA HRANĂ pentru viitorii cosmonauți, profesorul Olive de la universitatea din Colorado din S.U.A. recomandă purici de apă. Aceștia conțin multă proteină, zahăr, vitamine și săruri minerale și se înmulțesc extraordinar de repede.

●

STATUI monumentale ale faraonului Ramses II, datînd din anul 1250 î.e.n., ca și părți ale altor două statui, au fost descoperite lîngă satul Mit-Rahia, locul unde se afla odinioară Memfis. Uriașele statui au fost sculptate în mari blocuri de granit, aduse din carierele de la Assuan, cale de peste 1000 km.

La masa celor 100 de miliarde de dolari

Lumea capitalistă cheltuiește în fiecare an mai mult de 100 de miliarde dolari pentru cursa înarmărilor. Aceste sume considerabile sînt sustrase din buzunarul contribuabililor și se transformă în fabuloasele profituri ale monopolurilor interesate în producția armamentelor. Grupuri importante de militari superiori — agenți ațîțași sau camuflați ai trusturilor — lucrează în cîrdășie cu acestea pentru a se opune prin toate mijloacele realizării dezarmării.

Ziaristul american Fred Cook a făcut apel la imaginea unui zeu din mitologia indiană pentru a sugera forța și pericolul pe care îl reprezintă pentru poporul american alianța dintre militariști și monopolurile de război din Statele Unite.

Zeul ales este Juggernant. Vechii indieni și l-au închipuit ca pe un individ fioros gonind cu carul lui peste ogoare și sate, întrînd în masele de oameni, dărîmînd totul în calea sa, lăsînd în urma sa mări de sînge și munți de leșuri...

După cum se relata în „New York Times", potrivit datelor (extrem de elocvente deși mult inferioare realității) unei comisii speciale a Camerei reprezentanților, care s-a ocupat în 1961 cu studierea legăturilor forțelor armate cu marii monopoliști, 726 de foști ofițeri superiori se aflau în slujba a 100 mari fabricanți de armament. Acești ofițeri sînt principalii purtători de cuvînt ai cercurilor militariste care se opun efectuării dezarmării. Influența acestora asupra cercurilor conducătoare este deosebit de mare. Profesorul Wright Mills, de la Universitatea din Columbia, remarca faptul că „lorzii militari dispun la ora actuală de o putere cu mult mai mare decît aceea exercitată de-a lungul istoriei de elita americană".

Acest „complex militar și industrial" — după cum a fost definită de către Cook alianța dintre industriași și militari — acționează, pe toate căile, în vederea intensificării permanente a cursei înarmărilor. Acest „complex" se înfruptă copios din beneficiile rezultate în urma miliardelor cheltuite anual pentru înarmare. Potrivit datelor furnizate de Cook, 21 de miliarde au fost cheltuite în vederea cumpărării de material de război în exercițiul bugetar care a luat sfîrșit la 30 iunie 1961. 100 dintre principalele trusturi au încasat trei sferturi din această sumă iar primele 10 dintre ele au obținut 7,6 miliarde din această sumă. Revista „Fortune" semnala că vînzările a șase mari societăți aeronautice au crescut într-un an cu 32 la sută și beneficiile cu 21 la sută, iar în industria de echipament electrotehnic și electronic — respectiv cu 11 la sută și 33 la sută.

Familia Rockefeller este una dintre cele mai aprige adversare ale dezarmării. Iată un singur fapt care explică atitudinea. În 1958, Rockefeller a organizat o nouă societate — „Itek Corporation" — pentru producerea unor materiale necesare lansărilor de rachete; într-un singur an acțiunile acestei societăți au crescut de la 2 la 346 dolari! Nici nu este de mirare că tocmai Nelson Rockefeller, guvernatorul statului New York, este un susținător înverșunat al reluării experiențelor cu armele nucleare în S.U.A.

★

La masa celor 100 miliarde de dolari nu se înfruptă numai trusturi care își repartizează comenzile de armament pe baze „naționale".

La masa celor 100 miliarde de dolari jefuiți din buzunarul oamenilor muncii se înfruptă și o serie de mari producători de armament. Patru cincimi din cheltuielile bugetare din acest an sînt destinate cercetărilor în domeniul creării și perfecționării armamentelor. Guvernul american sprijină direct o serie de institute care au fost create de marile monopoluri. Referindu-se la această problemă, Jack Raymond scria în „New York Times": „Ca un rezultat inevitabil, instituțiile militare industriale și cele științifice au început „să se fecundeze reciproc", să facă schimb de specialiști și idei. În ultimii ani, conducătorii acestor organizații au ocupat diferite posturi, atît la Pentagon cît și în companiile particulare, iar uneori concomitent în ambele locuri.

În timp ce cei mai de seamă reprezentanți ai științei americane luptă cot la cot cu savanții din alte țări împotriva pericolelor generate de cursa înarmărilor, pentru o dezarmare generală și totală, cîțiva „savanți" își pun cunoștințele în slujba cercurilor militariste agresive. Unul dintre cei ce își vînd cunoștințele fabricanților morții este și Edward Teller. Celui ce i se atribuie în Occident „paternitatea" bombei cu hidrogen i s-a mai dat și numele de savantul-militarist.

Teller a furnizat institutului „Rand Corporation" (creat cu participarea activă a companiei „Douglas Aircraft" și subvenționat din plin de Pentagon) o serie de calcule tendențioase care au fost folosite de delegația americană la Geneva pentru a se opune încheierii unui acord cu privire la interzicerea experiențelor cu armele nucleare. Teller propagă pe toate căile „necesitatea" intensificării cursei înarmărilor. Cel pentru care știința constituie un bussines nu dă nici un „sfat" gratuit. După cum a stabilit o subcomisie a Camerei reprezentanților, Teller încasează 1000 de dolari pe zi în calitatea sa de consilier al unor societăți care lucrează pentru industria de război.

Iată așadar, numai cîteva aspecte legate de activitatea celor ce se opun realizării dezarmării generale și totale.

Beneficiarii celor 100 de miliarde de dolari anual trebuie însă să țină seama de realitatea zilelor noastre. În toate țările capitaliste se intensifică lupta maselor populare împotriva negustorilor de moarte. În zilele din urmă, în Statele Unite, în Anglia, în Germania occidentală ca și în alte numeroase țări din N.A.T.O. au avut loc impresionante manifestații împotriva cursei înarmărilor, împotriva planurilor de reluare a experiențelor nucleare de către cercurile militariste anglo-americane.

Lupta tot mai hotărîtă a opiniei publice progresiste din statele capitaliste, lupta întregii oameni interesate în dezvoltarea unor relații de prietenie între popoare, acțiunile energice ale statelor socialiste vor determina pînă la sfîrșit eșecul tuturor planurilor și acțiunilor agresive întreprinse de cei ce se înfruptă la masa celor 100 de miliarde de dolari.

Eugen PHOEBUS

În țara „Zombiilor"

În urma unei vizite făcute recent în Republica Haiti, un corespondent al agenției „United Press International" a ajuns la concluzia că această țară „se transformă tot mai mult într-o colonie a Statelor Unite" iar dictatorul Duvalier „nu se poate menține la putere decît cu ajutorul militar și financiar al Statelor Unite".

Cu toate că Haiti posedă importante bogății, cu toate că în ultimii ani S.U.A. au pompat în această țară peste 50 milioane de dolari sub formă de „ajutor", populația băstinașă „continuă să trăiască în mizerie și sărăcie". Un grup, care nu reprezintă decît 10 la sută din populație, stăpînește de fapt întregul teritoriu al țării. S-a ajuns pînă acolo încît majoritatea țăranilor nu mănîncă decît o singură dată pe zi, își părăsesc bruma de pămînt pe care o au devenind iobagi ai marilor latifundiari. Aceste condiții de mizerie și sărăcie au dus la apariția, în folclorul haitian, a expresiei „zombii" — oameni aduși la o stare de automați — oameni care lucrează fără încetare și aproape fără să mănînce.

Condițiile existente explică și faptul de ce autoritățile din Port-au-Prince, consideră, așa după cum arată corespondentul agenției U.P.I., prezența trupelor americane pe teritoriul haitian drept un factor „liniștitor". „În această țară mică — scrie corespondentul în continuare — cu o istorie de violențe, corupție, instabilitate și despotism, Duvalier nu este considerat ca o ciudățenie ci ca o variație pe aceeași temă". După ce în anul 1957 a venit la putere cu sprijinul armatei, în 1961 dictatorul Duvalier s-a „reales" din nou președinte al Republicii Haiti.

El a creat în țară un sistem de spioni și teroriști pentru a se răfui cu populația și, în special, cu cei care nu vor să plătească „contribuțiile" cerute de guvern. Corespondentul agenției dă ca exemplu un comerciant care a refuzat să-și aducă „contribuția" la realizarea unui „proiect grandios de construcție" — în realitate era vorba despre o vilă pentru dictatorul Duvalier. „În consecință — scrie corespondentul — el a fost bătut, purtat pe străzi cu fața plină de sînge și apoi transportat într-o închisoare secretă". Aceeași soartă o au toți cei care, după cum scrie acelaș corespondent, „devin prea sinceri în criticile lor la adresa guvernului", sau mai bine spus a dictatorului Duvalier.

Acestea sînt numai cîteva imagini din țara „zombiilor".

O zi la „Mosfilm"

În acest oraș multe lucruri sînt ca în lumea basmului. Aici au loc concomitent cele mai neașteptate și uneori cele mai neobișnuite întîmplări. Cel ce vine aici poate asista la un congres al oamenilor de știință, poate să arunce o privire în țara unei colhoznice din Kuban, sau să dea mîna cu cei patru ostași sovietici care timp de 49 de zile au înfruntat forțele dezlănțuite ale oceanului. El va putea întîlni aici pe Napoleon Bonaparte și pe Vasilisa Prea-Frumoasa, pe Natașa Rostova, precum și pe Polia Vihrova — eroina romanului „Pădurea rusă" de Leonid Leonov.

Ați înțeles desigur că acest oraș ca în basme nu este altceva decît un studio cinematografic.

Astăzi, am vizitat unul din cele mai mari studiouri din Uniunea Sovietică — studioul „Mosfilm". Pe platourile sale au fost realizate în ultimii ani adevărate capodopere ale cinematografiei mondiale ca: „Zboară cocorii", „Balada soldatului", „Pace noului venit", „Serioja", „Cer senin". Aceste filme, ca și multe altele realizate de „Mosfilm", s-au bucurat de un uriaș succes în rîndurile spectatorilor atît din Uniunea Sovietică cît și peste hotarele ei. Numai în Uniunea Sovietică, în anul ce a trecut, filmele realizate de studioul „Mosfilm" au fost vizionate de peste 4 milioane de spectatori. Ele au fost prezentate în 125 de țări ale lumii.

Vom vedea în curînd

De dimineață pînă seara tîrziu pe platourile de filmare se lucrează intens. Nu este deloc ușor să alegi recuzita pentru epopeea în patru serii, filmul „Război și pace", sau pentru filmul „108 minute" care va relata pe ecran eroicul zbor al lui Iuri Gagarin.

Iată-l pe regizorul M. Schweitzer profund preocupat de turnarea celei de a doua serii a filmului „Învierea".

Tînărul regizor Rolan Bîkov pune în scenă comedia intitulată „Șapte dădace". A refuzat „categoric" să ne împărtășească amănunte despre viitorul său film. Și totuși, pînă la urmă a dat puțin la o parte „secretul" în jurul viitorului său film „Șapte dădace" — șapte fete și băieți de la fabrica de ceasuri — s-au hotărît să-i facă niște educație unui tinerel „dificil" aparent, un băiat tăcut, cam debil. Brigada celor șapte a avut de furcă cu el, nu glumă. Rezultatul activității lor se va afla cînd filmul va rula pe ecran.

„Mosfilm" pregătește în prezent trei filme ai căror eroi vor fi copii. „Copiii noștri sînt oameni minunați — spun într-un glas regizorii despre aceștia. Ei se pricep să intre repede și simplu în rol, în orice situație, iar eroina filmului „Alionka", o elevă din clasa III-a a școlii

Dansatorul Mahmud Esambaev într-o scenă din filmul „Poetul dansurilor"

183 din Moscova, pe nume Natașa Ovozova, joacă ca o adevărată artistă — spune despre ea regizorul B. Barnet.

Interviu între două filmări

Cînd se aud cuvintele, magice parcă, „Atenție, motor", în uriașul pavilion totul se transformă. Farurile strălucesc puternic luminînd decorurile. Pe platou un singur om dansează, fără zgomot, automat, cu ochi sticloși, indiferenți. Îl interesează doar banii, nu arta. Este un episod din filmul „Poetul dansului" în care joacă Mahmut Esambaev, artist al poporului din R.S.S.A. Ceceno-Ingașă. Regizorul, Tihomirov, cunoscut ca autorul ecranizărilor operelor „Evghenii Oneghin" și „Dama de pică" de Ceaikovski, povestește: „Filmul este alcătuit din 11 nuvele unite printr-un text poetic, semnat de Pavel Antokolski. Întrucît spectatorul va vedea dansuri ale diferitelor popoare din lume, noi folosim în decor lucrări de Picasso, Maserrel, Guttuzo și ale altor pictori renumiți. Vrem să arătăm prin dans sufletul omului, destinul său uneori plin de bucurii, alteori tragic, așa ca în dansul „Automatul", pe care l-ați vizionat acum.

★

Iată că împreună cu dvs. dragi cititori, am vizitat cîteva platouri ale studioului, am făcut cunoștință cu cîțiva eroi ai viitoarelor filme.

Ne-a apărut însă cît se poate de clar faptul că colectivul de creație al „Mosfilmului" urmărește permanent pulsul contemporaneității. Spectatorii așteaptă de aceea, cu nerăbdare noile sale producții care vorbesc despre lupta pentru pace, pentru fericirea pe întreaga planetă, filme care dezvăluie bogata lume interioară a omului epocii noastre.

E. ZORINA

Martie 1962.

DE PRETUTINDENI ★ DE PRETUTINDENI ★ DE PRETUTINDENI

ȘI IN PORTUGALIA SE SCHIMBA LUCRURILE

(Urmare din pag. 1-a)

conducă prin partea politică a orașului spre a-mi arăta cîte ceva...

Mergem împreună, să vedem unele lucruri; coborîm mai întîi în port. Pe chei, într-un local, se îngrămădesc grupuri ciudate de persoane care discută cu mare animație, nervoase. Nu par să fie nici emigranți și nici turiști. Intră gălăgioși cu valize și cu bilete în mînă și se îndreaptă de îndată înspre o cameră mai din fund. Printre ei disting domni în vîrstă, austeri, purtînd barbă, avînd aerul de profesori, înconjurați de tineri cu aerul de intelectuali, studenți, fizionomii de muncitori... Este ceva ce recunosc în acest local. O atmosferă, un climat, o agitație care nu-mi sînt străine. Nu știu încă totuși exact despre ce este vorba, dar noul meu prieten rîde, vrea să ghicesc și este sigur că voi ghici. Pe de altă parte, în cele patru colțuri ale încăperii întîlnesc privirea dură, fără țintă a unor indivizi, parcă țintuiți locului, toți fumînd cîte o havană, cu ziarul subsuoară, cu pantofii strălucitori. Ai zice că parcă încearcă să mimetizeze, dar curînd obosesc să mai practice vechea și inutila mistificare. Sînt aici! Îi arăt triumfător tînărului librar. Aceia, prietene, sînt polițiști! Sînt într-adevăr polițiști de la poliția politică „P.I.D.E.", pe care Salazar o conduce personal. Iată-i aici înșiruiți și obosiți, în serviciul de supraveghere. Se însuflețesc acum, schimbă priviri, Sosește! Grupurile se contopesc într-o mică mulțime și, ca magnetizate, înconjură pe un bărbat scund, surîzător, cu profilul clasic al intelectualului miop și neliniștit. Salutări, îmbrățișări însuflețite, strîngeri de mîini, scurte convorbiri, schimburi de adrese. Este Alvaro Lins, ambasadorul Braziliei, care a ascuns pe Humberto Delgado în clădirea ambasadei după alegerile pentru președinția Republicii, în care, în mod practic, cu toată represiunea lui Salazar și a măsluirii alegerilor, generalul, candidat al opoziției, a fost ales de către poporul portughez, dar ulterior a fost obligat să fugă, după ce, mai întîi, fusese degradat. Tocmai acest bărbat scund, surîzător, a ușurat fuga care apoi a creat cel mai mare incident diplomatic între Brazilia și Portugalia; acum urma și el să plece, să părăsească cariera diplomatică, să se întoarcă la studiile sale la Academia Brasileira de Letras și să organizeze congresul care va avea loc anul viitor pentru amnistia deținuților politici spanioli și portughezi la Sao Paolo. Dar înainte de a pleca, antifasciștii din Lisabona au mers cu toții să-l salute. Era o manifestație politică care se desfășura sub ochii mei.

...Am fost apoi condus la un spital spre a cunoaște acolo pe Manuel Serra, conducătorul tineretului catolic portughez, reținut de poliție pentru evenimentele de la 12 martie 1959...

— Manuel, cum s-au petrecut lucrurile la 12 martie? De ce v-au bătut?

— Nu ne-au bătut, mi-au aminat doar plecarea. Vom vedea data viitoare.

Data viitoare a venit la aproape trei ani după aceea și s-a soldat nereușit. Manuel a mers încă odată la asalt împreună cu căpitanul Gomez, a ocupat cazarma de la Beja din provincia Alentejo din sudul Portugaliei, la 200 km. sud de Lisabona dar a fost din nou înfrînt.

— Am pregătit totul — povestește Manuel — iar relatarea sa cu privire la cei trei ani care au trecut, mi s-a părut a fi făcută ca și cînd ar fi fost vorba de o relatare făcută abia la o lună și ceva după recentul asalt dat la Beja.

— Dar am fost naivi, neprevăzători. Ofițerii de la cazărmile din Lisabona care aderaseră la mișcare nu erau toți de nădejde. Fără îndoială că ar fi salutat cu plăcere căderea lui Salazar dar nu erau siguri de rezultatul acțiunii. Și cum puteau să fie? Lucrurile s-au desfășurat astfel: cineva a vorbit, și-a manifestat îndoiala sau chiar a trădat.

Iar P.I.D.E. s-a pregătit. În momentul potrivit ne-au căzut în spate, cu o clipă înainte de ora H. Și iată-mă acum aici, în spital.

— Totuși nu văd pe polițiști, — spun eu privind în jur.

— După toate aparențele, îmi spune Manuel, speră să „scap" cînd vor ei. Și atunci m-ar înlătura în timpul încercării de a „fugi de sub escortă".

— Atunci vei rămîne aici?

Manuel surîde:

— Ce crezi?

Și eu surîd: Ei bine, vei scăpa cînd vei putea.

Iar Manuel a scăpat, într-adevăr, la cîteva luni după aceea. Acum cînd mă refer la vechea noastră convorbire, știu acest lucru. A scăpat, s-a refugiat la ambasada cubană, apoi la cea braziliană și de acolo a plecat în Brazilia. La începutul anului 1962 a venit în Maroc de unde a trecut în Portugalia pentru recenta încercare de la Beja. Sînt ziare care scriu acum că Manuel a lăsat să-i crească barba ca lui Castro în timp ce era la ambasada cubană, că Fidel Castro l-ar fi lansat în aventură și alte prostii de acest gen. Dar eu am constatat că Manuel era fidelist încă în 1959 și știu că și-a lăsat să-i crească barba ca și tovarășii săi, încă în închisoarea de la Caxias pentru a arăta că poporul portughez va trebui și el să facă revoluția sa agrară, antifeudală și antiimperialistă.

— Lipsește încă unitatea între forțele opoziției? — l-am întrebat pe Manuel acum trei ani. Catolicii sînt de acord cu comuniștii? Dar celelalte forțe?

— Desigur, problema cea mai importantă și urgentă este aceea a unității — a confirmat Serra — și această unitate se poate spune că există în rîndurile intelectualilor și tinerilor muncitori și studenți, în rîndurile prietenilor mei, de pildă, care nu sînt numai catolici ci și socialiști, comuniști și anarhiști...

— Dar care este situația organizațiilor patriotice clandestine, care încep să grupeze pe catolici, socialiști și comuniști, monarhiști și republicani?

— Da, desigur, sperăm cu toții că se va ajunge la sudarea acestora, dar mai este nevoie de timp înainte de a trece la acțiune. E nevoie să facem ceva care să scoată poporul din somnolență. Și, apoi, dacă revoltele noastre nu vor reuși, nu acesta va fi chiar cel mai important lucru ci ecoul pe care ele îl vor produce în lume, freamătul conștiințelor.

— Așadar nu-ți faci iluzii, Manuel?

— Nici măcar nu mă întreb. Știu numai că trebuie să ne mișcăm. Ca și Fidel. Își făcea el oare iluzii?

— Dar care este programul vostru, care sînt ideile voastre politice? Ce-și propun organizațiile tineretului catolic? Nu sînt ele anticomuniste? Tu, Manuel, ce intenționezi să faci?

— Cîte întrebări, prietene, cîte îndoieli și probleme. Este nevoie să-l doborîm mai întîi pe Salazar, nu crezi? Or, pentru a-l dobori este nevoie de unitate. Iar unitatea se realizează pe baza unui program, mini-mal, comun, democratic și național. De pildă, comitetele noastre de eliberare... Apoi lasă barba pe piept și și-o privește ironic. În ceea ce mă privește pe mine, această barbă fidelistă nu-ți spune nimic?

Îmi spune, desigur, și încă multe. Dar aș vrea să știu și alte lucruri, deși timpul fuge și ora de vizite este pe cale de a se termina iar o soră începe să se plimbe nervos la o mică distanță de patul lui.

Manuel Serra începu din nou să vorbească.

— Ce vrei, prietene, și Portugalia se schimbă. Știm cu toții — ce e drept — că anumite cercuri militare vor să-l răstoarne pe Salazar înainte de a se maturiza unitatea opoziției și mai înainte de a se dezvolta un spirit mai radical și mai revoluționar al poporului. Știm că aceste cercuri ar voi să substituie statului corporativ al lui Salazar printr-un stat conservator cu o democrație redusă. Dar trebuie să ne asumăm riscul să nu ne oprim din mers din pricina acestor intenții ale unora, căci altfel nu vom avea nici un succes și nu va avea loc această necesară maturizare a conștiințelor. Este nevoie ca aceste conștiințe să explodeze, nu să se maturizeze cu încetul. Fidel Castro a demonstrat acest lucru.

Sora se apropie de pat agitîndu-se. Manuel desface brațele.

— Ce să faci, prietene, trebuie să pleci. Ne vom revedea, sper. În orice caz vei mai auzi vorbindu-se despre noi, curînd.

Îi iau adresa familiei, îl îmbrățișez și mă văd aproape tras de brat spre ieșire de către sora nerăbdătoare. Manuel agită brațele și barba salutîndu-mă.

Extrase dintr-un reportaj publicat în revista „Vie Nuove".

Vedere din Lisabona: „băieții cu apă" încarcă apă de la o cișmea publică și o „plasează" apoi prin numeroasele case fără canalizare.

Bolta cerului pentru șomer, despăgubiri pentru signora

E noapte la Roma. În piața Santa Maria Maggiore s-a adăpostit, într-un ungher, cum a putut, familia șomerului Alialero. El, nevasta și cinci copii se înghesuie unul într-altul în așteptarea zilei. Cîți oameni ca ei, fără adăpost, își petrec multe zile și nopți din viață pe stradă, în grădini sau parcuri! Propaganda burgheză afirmă că în Occident există egalitatea socială dintre oameni. Dacă există, să vedem cum arată această „egalitate". Aproximativ în același timp cînd familia Alialero înnopta sub cerul liber, în Italia avea loc un proces intentat de o oarecare Giuseppina Persicheti „Imparțiali" judecători, după o matură chibzuință, au obligat Ministerul de Interne al Italiei să plătească acestei femei despăgubirile cerute, în valoare de 30 milioane lire. La această sumă au fost evaluate daunele pricinuite vilei sale de pe str. Camelucia, unde pînă în 1952 era instalat preventoriul pentru copii al Institutului național de profilaxie al mamei și copilului.

Giuseppina Persicheti a intentat acțiunea sa încă în 1947 cerînd retrocedarea vilei. Și iată că i s-a făcut „dreptate". Copilașii au fost evacuați din vilă și signora a putut închiria vila unde, imediat s-a și deschis un restaurant luxos.

Dar signora nu era încă satisfăcută. Ea s-a adresat din nou tribunalului și a cerut despăgubiri pentru stricăciunile provocate mobilierului. Și așteptările sale n-au fost zadarnice. I s-a recunoscut „dreptul" la despăgubiri în valoare de 30 milioane.

Și lucrul cel mai semnificativ abia urmează. În această vilă a locuit cîndva o oarecare Claretta Petaci. Un oaspete des al Clarettei era Mussolini, care venea la amanta sa. Iar Giuseppina Persicheti este mama signorei Claretta. E limpede totul.

Deputații

Circumscripția electorală 137 din raionul „23 August" cuprinde trei străzi: arhitect Hîrjeu, Zagoriț, Slăniceanu. Pe oricare din ele ai porni vei ajunge, mai mult sau mai puțin ocolit, la una din intrările marelui stadion ce poartă denumirea raionului. Astfel am stabilit o trăsătură a poziției geografice. Sînt dintre acele străzi cu circulație redusă, cu grădinițe în fața caselor, cu pomi bătrîni de o parte și de alta care formează, vara, o boltă verde. Situate lîngă așa-numita Barieră a Vergului, în imediata lor vecinătate se ridică talazul mare al blocurilor cu multe etaje din cartierul Vatra Luminoasă, în liniștea lor se aude bătaia de motoare ale unor uriașe șantiere de construcții, întinse pînă departe, spre Drumul Mur[illegible]. Cea mai importantă in[illegible] din imediata apropiere este Școala medie numărul 8, cu 2.000 de elevi. Între toate acestea este o strînsă legătură, după cum se va vedea mai departe. Legătura o face o femeie. Este vorba de profesoara Elena Munteanu, directoare adjunctă a școlii pomenite mai înainte, secretara organizației de partid a acestei școli și membră, de curînd aleasă, în Comitetul Orășenesc de Partid București.

Fără îndoială că nu puțin au cîntărit în această alegere meritele ei de deputată a circumscripției 137.

Locuiesc în această circumscripție muncitori de la uzinele „23 August" și „Republica", de la fabrica de ciment, de la „I.O.R.", funcționari la diverse instituții (cam jumătate din totalul locuitorilor), militari, în orele de lucru rămîn acasă femeile de profesiune casnică, nu lipsesc bineînțeles bătrînii, pensionarii. Copiii acestor oameni urmează cursurile școlii la care predă tovarășa Elena Munteanu. Aceasta a fost prima cale prin care cetățenii au cunoscut-o. La 29 de ani ea este un om matur, cu o concepție pedagogică și educativă formată în anii noștri, deci profund umană și științifică, optimistă, cu un larg orizont asupra formării caracterelor și o bună cunoaștere a psihologiei copiilor. Se va vedea că nu numai a copiilor.

Ea este un om de 29 de ani, cu toate însușirile vîrstei, aparținînd unui caracter dintr-o bucată. E inimoasă, risipește în jur energie, are generozitatea omului căruia îi stau la inimă interesele și cerințele celor din jur.

Prof. Elena Munteanu în mijlocul elevilor

Dacă cineva ar însoți-o în vizitele pe care le face cetățenilor de pe străzile circumscripției ei, aici avînd treabă cu tovarășa Victoria Popa din comitetul de stradă, dincolo cu locuitorul Alexandru Gh., care s-a aflat într-o ceartă cu un vecin de la parter, sau, pur și simplu, luînd seama la femeia din poarta cutărei curți sau de la fereastra cutărei case, care-i fac semne prietenoase sau de politețe, s-ar simți înduioșat văzînd cum este întîmpinată această femeie, frumoasă, înaltă, dreaptă, cu mersul ferm și rapid, cu ochi negri, strălucitori de tinerețe și viață, uneori adumbriți de o ușoară oboseală.

Ce stă la punctul de plecare al acestor manifestări de simpatie și chiar de bucurie? Doar nu le e nici rudă, nici un copil al cartierului nu e, e venită de undeva de prin părțile Galațiului în urmă cu vreo opt ani, împreună cu soțul ei. Și nici nu-i vizitează ca musafir. Dimpotrivă. Îi cheamă la muncă patriotică, îi mobilizează la curățirea zăpezii, la amenajarea de spații verzi, la nivelări de pămînt, îi mustră pe cei ce se abat de la normele conviețuirii socialiste.

Un locuitor de pe strada Slăniceanu a dat această scurtă lămurire: „Cunoaște la oameni". E o lămurire însemnată, totuși cam puțin pentru a explica strînsa legătură dintre deputată și alegătorii ei. Faptele descoperite în activitatea deputatei Elena Munteanu arată într-adevăr că nu e totul să cunoști la oameni, *trebuie, înainte de toate, să te intereseze viața oamenilor, să te simți răspunzător, ca ales al lor, de tot ce li se întîmplă.*

Ne place să vedem smaltul florilor între case, covorul verde al ierbii unde micii de copii ai noștri fac tumbe în soare. După ce constructorii noilor blocuri pleacă, fabricile de zone verzi intră în acțiune. Dar sînt atîtea de făcut, încît a devenit un spectacol obișnuit să vedem cetățeni de toate vîrstele și de toate categoriile punînd mîna pe lopată și nivelînd, și încărcînd pămîntul de prisos în autobasculante și fetele aruncînd semințe galbene de gazon în pămîntul afînat sau bătînd ușurel cu palma țărîna în jurul răsadurilor de pansele. Și dacă este adevărat că și în asta se vădește învățătura vie a partidului, spiritul de răspundere colectiv pentru treburile publice, nu e mai puțin adevărat că vederea unui grup de cetățeni patrioți la lucru reprezintă o muncă migăloasă, concretă, de lămurire și convingere, de organizare și împărțire chibzuită a forțelor, pe care o fac comitetele de stradă alese de cetățeni, de a căror activitate răspund la rîndul lor deputații.

Orice cifră oglindește pînă la urmă o activitate omenească. De aceea, respectăm cifrele. Cu atît mai mult le respectăm cînd ele ne dau tabloul unui grup de oameni strînși laolaltă. Cincizeci de oameni porniți duminica dimineața cu un autocamion și lopeți la lucru patriotic înseamnă rezolvarea tot atîtor probleme personale, de timp, obligații în familie, îndatoriri gospodărești proprii. Să unești inimile și cugetele a 50 de oameni, aproape săptămînă de săptămînă, într-unul și același sentiment, într-unul și același gînd, iată ce a reușit să facă deputata Elena Munteanu, ajutată de comitetul de stradă. Aceasta a fost întîi o treabă de cunoaștere, de cunoaștere a oamenilor, a felului lor de viață, apoi, pe ansamblul circumscripției, de apreciere realistă a posibilităților. Astfel, ea a ajuns la concluzia că trebuie să folosească forțele prin rotație. Strada arhitect Hîrjeu e o stradă mai lungă, cu case mai dese și o populație mai numeroasă — cam cît celelalte două la un loc. Ea a găsit că este bine ca o dată să-și aducă partea de muncă pentru binele obștesc cei de pe strada Hîrjeu, altădată cei de pe Zagoriț și Slăniceanu împreună. Această judecată a plăcut locuitorilor. Înțelepciunea deputatei confirma propria lor înțelepciune de care dăduseră dovadă cînd votaseră pentru ea. Le-a plăcut judecata și s-au bucurat. Au început să răspundă cu plăcere chemărilor ei din ce în ce mai mulți dintre aceia care altădată făgăduiau să dea o mînă de ajutor la opera de înfrumusețare a cartierului dar nu-și țineau făgăduiala. S-au mai găsit și dintr-ăștia, nu-i vorbă, spre care tovarășa Elena Munteanu și-a deschis drum, folosindu-se de calitățile ei de pedagogă.

Între cazurile pe care le-a avut de rezolvat deputata Elena Munteanu, au fost unele deosebit de delicate. Un băiat de 15 ani, trăind în atmosfera neprielnică a unei familii dezorganizate, era pe punctul de a aluneca el însuși pe panta unei vieți dezorganizate. Deputata, recunoscînd în el un tînăr cu ambiție și personalitate l-a îndrumat spre o școală profesională de unde Rădulescu Aurel, acesta e numele tînărului, îi trimite scrisori de recunoștință. În zilele noastre, soarta omului ia cursul pe care i-l imprimă orînduirea socialistă, dovedind că binele nu-l fac ursitoarele, ci comuniștii.

Au fost altele și mai complicate. La etajul întîi al casei de pe strada arhitect Hîrjeu nr. 37 s-a mutat un muncitor, Alexandru Gh., cu soția și patru copii. În mod samavolnic, locatarii de la parter, profitînd de lipsa noului locatar în după amiaza mutării sale, au ocupat o cameră din apartamentul repartizat de sfatul popular tovarășului Alexandru. Acesta a protestat, organele respective au restabilit drepturile sale, dar, de atunci au început certurile.

Deputata a intervenit. Era ea însăși revoltată de atitudinea locatarilor de la parter. Cu bunul simț ce face din ea omul prețuit care este, a izbutit, o tînără femeie de 29 de ani, să rezolve conflictul, mergînd și de astădată spre inima oamenilor, a oamenilor de care se simte legată, ale căror interese și demnitate le apără. După ce a obținut asigurarea solemnă din partea celor de la parter că nu vor mai tulbura viața lui Alexandru, a chemat-o pe soția lui Alexandru la școală și i-a spus:

— Tovarășă Alexandru, ai copii la școală. Dumneata ar trebui să fii o mamă model. *Cum crezi dumneata autoritate copiilor dumitale?* Nu te irosi în certuri, nu te lăsa provocată, ai grijă de dumneata și crește-ți copiii așa cum se cuvine, fii dumneata cea înțeleaptă și stăpînește-ți soțul, nu-l împinge să se certe cu vecinii pentru orice mărunțiș.

Copiii erau punctul sensibil al tovarășei Alexandru. Ea a început o luptă grea cu sine însăși. Cîteva zile a fost liniște. Nu se știe însă ce poznă au făcut copiii prin curte, ce fapt i-a făcut pe copii să urle că au fost bătuți de cei de jos, certurile au început iar. Și din nou deputata s-a dus la casa cu numărul 37, de data aceasta însoțită de alți reprezentanți ai opiniei cetățenești, și din nou a stat de vorbă cu fiecare în parte și cu toți laolaltă, și din nou soția lui Alexandru a fost chemată la școală, la o ședință publică acum, cu părinții celorlalți copii și din nou, perseverentă, deputata a cerut mamei să asigure *autoritatea* copiilor ei în școală. Superioritatea acestui punct de vedere s-a dovedit. Curînd, la numărul 37 s-a făcut cu adevărat liniște. Normele de conviețuire socialistă au învins.

H. ROHAN

Expediție științifică pe traseul unui rîu subteran

(Urmare din pag. 1-a)

subteran) și că din aceste rețele se poate ajunge la cursul apei prin trei puțuri de legătură. Numeroase stalactite și stalagmite, de o rară frumusețe, împodobeau încăperile imense, unele din ele avînd forma unor lumînări care atingeau trei metri înălțime. Rețeaua fosilă — dispusă în cinci etaje — este și cea mai lungă, fiind formată dintr-o sumedenie de galerii întortocheate, fapt ce i-a determinat pe exploratori s-o asemuiască, pe bună dreptate, cu un labirint.

Aici, au mers printre blocuri enorme, căzute din tavan, străbătînd săli care erau atît de mari, încît pereții abia se puteau zări la lumina lămpilor cu acetilenă.

Un fapt deosebit de important realizat cu acest prilej a fost joncțiunea cu galeria unei alte peșteri din apropiere, peșteră cercetată în urmă cu doi ani și care de fapt nu este decît o ramificație.

★

O galerie se întrerupea la un moment dat printr-o prăpastie adîncă de 7 metri și lată de 4 metri. Speologii care au explorat-o au observat, că dincolo de acest puț subteran, drumul continua.

Cercetînd acum galeriile întortocheate și etajate ale peșterii, expediția științifică a pătruns la un moment dat într-o galerie laterală unde au simțit un puternic curent de aer, fapt ce dovedea că sala avea comunicație cu exteriorul. Pe aici, ei au văzut bucăți de lemn ars și în mijloc o vatră cu pietre și resturi de cărbune, iar din loc în loc, pe asperitățile pereților, exploratorii au găsit atîrnate bucăți de lînă.

Descoperirea arheologică făcută, atestă că aici a existat o așezare omenească anterioară prăbușirii planșeului ce lega cele două capete ale culoarului. Părerea exploratorilor este că ar fi vorba de o locuință din neolitic și că ei sînt primii oameni care au pus din nou aici piciorul după trecerea a mii de ani. Urmează ca și arheologii să-și spună cuvîntul, venind la fața locului și să cerceteze urmele omului din neolitic.

Peștera Topolnița este importantă nu numai pentru știință (vietăți necunoscute găsite și cercetarea transformării rocilor), ci și din punct de vedere practic — de aici putîndu-se extrage o mare cantitate de îngrășăminte (zăcăminte de guano și chiropterit). De asemenea, din punct de vedere turistic ea este foarte indicată pentru cei ce vor să-i vadă numeroasele galerii, prin care se poate pătrunde ușor.

Interesant de relatat este și faptul că localnicii cunosc din moși-strămoși peștera și că învățătorii din sat aduc copiii aici, spre a le arăta stalactitele și stalagmitele — adevărate opere de artă ale naturii.

Simion SĂVEANU

6 MARTIE 1945

Anul acesta, la 6 Martie, s-au împlinit 17 ani de cînd, sub presiunea luptei maselor populare, desfășurate sub conducerea comuniștilor, a fost instaurat primul guvern democratic din viața politică a Romîniei, guvernul condus de dr. Petru Groza.

Victoria insurecției armate de la 23 August 1944, organizată și condusă de Partidul Comunist în condițiile favorabile create de ofensiva eliberatoare a Armatei Sovietice, a dat un puternic avînt luptei revoluționare a oamenilor muncii de la orașe și sate. Masele populare, în frunte cu clasa muncitoare, sub conducerea Partidului Comunist, și-au unit rîndurile în lupta pentru completa nimicire a fascismului, pentru refacerea economică a țării, instaurarea unei democrații reale și consolidarea independenței naționale.

Instaurarea primului guvern democratic din istoria Romîniei a reprezentat o victorie însemnată pe calea cuceririi întregii puteri de către poporul muncitor în frunte cu clasa muncitoare. In cei 17 ani care au trecut de la 6 Martie 1945 în viața patriei noastre au avut loc transformări radicale; a învins socialismul, a fost lichidată exploatarea omului de către om. Plin de încredere și entuziasm, urmînd politica clarvăzătoare a partidului, poporul muncitor a pășit pe calea desăvîrșirii construcției socialismului, înfăptuind o viață fericită și îmbelșugată. Fotografia de sus reprezintă un aspect de la mitingul oamenilor muncii din Capitală, cu prilejul instaurării guvernului democrat popular — 6 Martie 1945; cealaltă fotografie — un aspect de la demonstrația oamenilor muncii din Tîrgoviște, din acele zile.

LA STRATFORD-ON-AVON
ACASĂ LA TÎNĂRUL WILL

Școala în care a învățat Shakespeare

(Urmare din pag. 1-a)

revenit în minte versurile unui poet romîn care cîntase cîndva trenulețul de Crasna-Huși:

O, trenișor de Crasna-Huși
Locomotiva ta-i un samovar
Iar tu, întreg, pari un tramcar,
O jucărie de păpuși...

E adevărat că trenul local Leamington-Stratford-on-Avon merge pe ecartament normal. Dar evocarea trenulețelor de jucărie se justifică prin locomotiva mică și dolofană, prin vagoanele la fel de mici, cu ușile de compartimente deschizîndu-se direct pe peron. Și această garnitură miniaturală înaintează fără grabă, oprind din cinci în cinci minute în gări, minuscule și ele, cu răsaduri de flori și cu împiegați de mișcare mai puțin grăbiți decît toți confrații lor de pe liniile principale ale Angliei, care — la rîndul lor — n-ar fi englezi dacă ar manifesta cea mai mică urmă de precipitare. La fiecare oprire, în compartimente urcau sau coborau copii de țărani care învață în orășelele din împrejurimi, femei încărcate cu coșuri (în cîteva din ele am văzut, nu fără surprindere, cîte un „bebeluș" bălăior). În general, o lume modestă, care face naveta între satele și orașele comitatului. Cînd am coborît în gara Stratford peronul mi-a evocat dintr-odată pe cel al micilor stații din țara noastră. Iar în oraș...

Un centru restrîns, cu cîteva clădiri moderne și un mănunchi de magazine se străduie să-l convingă pe vizitator că se află în cel de al XX-lea secol. Dar, odată centrul străbătut, de o parte și de alta a apelor molcome ale Avon-ului se întinde o așezare cu străduțe mărginite de o parte și de alta de case cu un cat sau cel mult două, din lemn masiv sau din piatră, toate martorele vremii cînd Stratfordul, înfloritoare piață de desfacere prin secolele XV-XVI, primea zilnic pe yeomenul Robert Arden, răzeșul din Wilmcote, care venea aici să vîndă produsele fermei. Tot pe aceste străzi și printre aceste case au răsunat pașii lui John Shakespeare, neguțătorul de lînă, piei, carne și cereale pe care localnicii îl investiseră cu demnitatea de „olderman", un fel de consilier municipal și care într-o zi, a cerut onorabilului Robert Arden cinstea de a lua în căsătorie pe Mary, cea de a 8-a fiică a acestuia. Și pe Henley-Street (strada Henley), într-o căsuță cu două caturi, a venit pe lume William, poetul.

Era în aprilie 1564. De atunci, murmurul rîului Avon a început să-și adauge o poveste strălucitoare. Pe malurile lui și azi se montează *„Nevestele vesele din Windsor"*, care fac pe spectator să retrăiască atmosfera de tîrg provincial, așa cum a cunoscut-o aici adolescentul Shakespeare, îndrăgit de toți concetățenii. Dar într-o zi, în viața tînărului Shakespeare s-a petrecut un fapt care avea să pună pecetea pe evoluția ei viitoare. Sir Thomas Lews, moșierul cel puternic, l-a prins pe Will vînînd cerbi pe domeniul său. Supărarea lui Sir Thomas n-a cunoscut margini atunci cînd a aflat că *„infractorul"* nu e altul decît netrebnicul comediant care și-a îngăduit să-l batjocorească pe el, marele latifundiar, într-o baladă cîntată cu cea mai mare plăcere de toți meseriașii și fermierii comitatului. Și ca să-l învețe minte pe „haimana" ce înseamnă să scrii versuri batjocoritoare la adresa unui *„Sir"* moșierul a ordonat ca vinovatul să fie bătut cu vergi. Will n-a putut suporta asemenea umilință. Cu durere în suflet și-a părăsit Stratford-ul iubit și a plecat să se ascundă la Londra. Am văzut, 400 de ani mai tîrziu, cum îl cinstește aceeași Londră pe fiul adoptiv pe care într-un moment greu al vieții îl primise cu indiferență, hărăzindu-i o existență de sărăcie. La Westminster Abbey, în ceea ce se numește „Colțul poeților", Will tronează alături de statuile lui Wordsworts, Burns, Keats, Shelley și Southey. Poetul își sprijină cotul stîng pe un vraf de cărți. Obrazul îl ține în palmă, iar degetul arătător îl îndreaptă spre un pergament: o frîntură din opera lui nemuritoare. La British Museum, printre alte piese de neprețuit, am văzut un *„Hamlet"* tipărit la 1603, o ediție din 1609 a *„Sonetelor"* ca și *„Comediile, Istoriile și Tragediile domnului William Shakespeare"* tipărite la Londra în 1623 *„după toate manuscrisele originale"*, cum spun cei doi editori, Iaggard și Blount.

Dar Shakespeare înseamnă totuși Stratford. Orășelul și-a pierdut de mult însemnătatea economică pe care o avea cu sute de ani în urmă. El trăiește azi la adăpostul gloriei nemuritoare a marelui său fiu. Poate de aceea păstrează cu atîta grijă întreaga atmosferă a epocii în care a trăit cel care — în centrul parcului municipal — cu mantia zvîrlită pe umeri, cu un manuscris în mînă, privește visător peste veacurile a căror curgere pe el nu-l îmbătrînește. Un teatru și un întreg așezămînt de cultură shakesperiană, cu o bibliotecă uriașă, completată anual — din grija comitetului care conduce acest așezămînt — cu tot ce se scrie în lume despre poet, îmbogățește Stratfordul și îi permite să primească zilnic vizitatori de pretutindeni. Este așezămîntul *„Shakespeare Memorial Theatre"* unde, printre interpreții diverselor spectacole poate fi văzut și Lawrence Olivier.

Și apoi, în Stratford este Henley Street. Iar pe Henley Street casa unde s-a născut el.

Am pășit cu emoție în căsuța cu două caturi, conservată și îngrijită de un comitet omagial. Prima încăpere a păstrat căminul de cărămidă și în fața lui trepiedul pe care se așeza copilul Will. Alături, — o bucătărie, care atestă modestia familiei. Lîngă ea camera unde s-a născut poetul. Mobila a fost reconstituită. Geamurile, în schimb, sînt originale. Prin ele a privit Will spre soare încă din cea mai fragedă copilărie. Pe unul din geamuri sînt cîteva zgîrieturi. Mă uit mai atent, apoi fug imediat la parter pentru a-l chestiona pe conservator. Omul confirmă:

— *Da, domnule, ați descifrat bine. E semnătura lui Walter Scott. Uitați-vă mai atent, veți mai găsi și alte semnături ale unor oameni celebri care au ținut să-și manifeste și în acest fel omagiul lor pentru ilustrul predecesor.*

Într-adevăr, cu ajutorul conservatorului, mai descifrez două semnături: Thomas Carlyle și Henry Irving.

În cameră — un pupitru străvechi, școlăresc. Aici își făcea lecțiile, sub privegherea mamei, elevul Will. Alături, vizitatorul poate privi cîteva manuale pe care a învățat viitorul scriitor: *„Arta retoricii"* de Wilson, ediția 1553; *„Metamorfozele"* lui Ovidiu, traduse în engleză de Golding la 1567; *„Viața lui Iuliu Cezar"*. În spatele căsuței — o grădină. Arată exact așa cum era pe vremea cînd copilul își făcea prăștii și trăgea printre copaci. De pe Henley Street, plec spre marginea orașului. Acolo este o biserică pe care aș dori să o vizitez. În drum, mă opresc o clipă în fața unui hotel. Se numește — firește — *„Shakespeare"*. Camerele nu au numere ci sînt indicate prin denumiri de eroi shakespearieni: „camera Ofeliei", „camera Lear", etc.

Puțin mai departe, o casă de lemn cu două caturi reține de asemenea pe vizitator. Aici, la catul de sus era școala municipală unde a învățat elevul Shakespeare William. La capătul drumului ajung la străvechiul cimitir care încadrează cu copaci seculari și cu cruci — cele mai multe cu inscripțiile șterse — o biserică. Este *„Holiy Trinity Church"*. Un preot bătrîn mă însoțește și-mi arată registrul bisericii. Bătrînul întoarce filele palide și se oprește indicîndu-mi cu degetul printre alte înscrieri: *„April, 26: Gulielmus filius Iohannes Shakspere"*. E înregistrarea botezului, în limba latină a vremii și cu ortografierea de epocă a numelui Shakespeare.

În fundul bisericii se deschide o capelă sub pardoseala căreia se află mormîntul lui Will, reîntors să moară acasă după o viață de peregrinări. Pe colțul nordic al peretelui, într-o nișă, e bustul poetului făurit doar la cîțiva ani după moarte. Shakespeare este înfățișat cu o pană în mînă, scriind pe un pergament. Dedesubt sînt gravate versurile catrenului a căror anagramă a rămas pînă azi nedescifrată.

★

Cînd am ieșit din biserica Sfintei Treimi era tîrziu. Printre mormintele străvechi se pleca mîngîietoare pacea amurgului. De departe venea, ca un zvon, murmur de apă curgătoare și foșnet de crengi atinse de blîndețea unui zefir localnic. Orașul m-a primit cu felinarele din alte vremuri, care se aprindeau, unul cîte unul, vizitate de un fanaragiu desprins și el parcă din timpuri de demult. Stratfordul se pregătea pentru un nou somn, convins că întunericul nu va putea să se statorniceasă niciodată pe deplin peste așezările lui, pe aceste străzi, trezoriere ale uneia dintre cele mai mari lumini ale umanității.

L. SĂRĂȚEANU

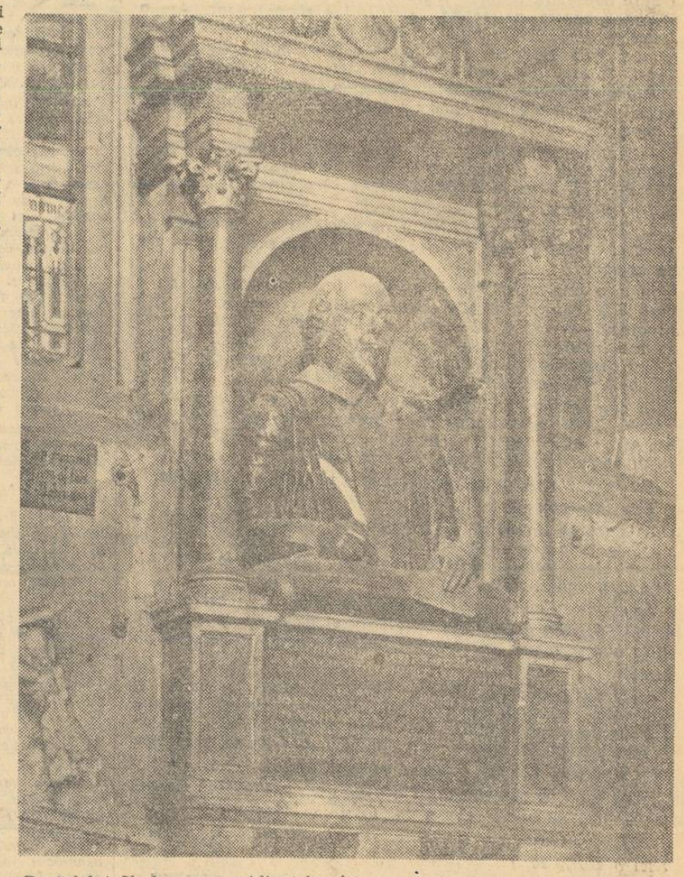

Bustul lui Shakespeare, ridicat la cîțiva ani după moartea scriitorului

Magazin reportaj

VINE PRIMĂVARA!

Pregătiri festive...

Fotografia: N. CRISTOVEANU

„COLECȚIILE" VOR FI DIN CE ÎN CE MAI BUNE

Printre tipăriturile cele mai apreciate ale producției editoriale din țara noastră se numără „Colecțiile" care apar sub egida editurilor. Editura Tineretului tipărește numeroase colecții pentru tineret și copii.

Iată ce am aflat, despre cîteva dintre aceste colecții.

Așa cum se poate vedea din unele colecții cum sînt „Oameni de seamă", „În jurul lumii", „Cele mai frumoase poezii" și altele, Editura Tineretului continuă să fie preocupată de îmbunătățirea prezentării artistice a cărților sale. În anul trecut, colecția „Biblioteca școlarului" și-a îmbunătățit aspectul. Acum se tipărește într-un format mai elegant, pe o hîrtie de bună calitate, cu copertă lăcuită, fiecare volum avînd o altă culoare. Am fost informați că, cu ajutorul graficienilor se caută o nouă formulă de prezentare și pentru colecția „Patria noastră" și că există preocupare de a se folosi coperți de vinilin pentru unele cărți.

În legătură cu unele colecții care constituie un prețios auxiliar al procesului de învățămînt, ne-am interesat ce principii călăuzesc alegerea textelor, redactarea prefețelor. În editura colecției „Biblioteca școlarului", bunăoară, editura se călăuzește, în primul rînd, după cum sugerează și titlul, după nevoile școlii. Se ține seama, adică, de indicațiile Ministerului Învățămîntului și Culturii, cuprinse în programa școlară. Din anul 1961 s-a trecut la o apariție ritmică de două numere pe lună. Pe viitor, în măsura posibilităților, numărul apariților va fi sporit. Volumele sînt însoțite de un bogat aparat critic, util procesului de învățămînt. Prefețe ample cu un caracter didactic sînt redactate într-un stil accesibil elevilor. Expresiile mai greu de înțeles, cuvintele mai rar uzitate astăzi sînt explicate în note și comentarii, plasate în josul paginii. Aprecierile critice de la sfîrșitul volumului, redau cronologic, caracterizări competente asupra scriitorului și creației sale, selectate din ceea ce s-a scris de-a lungul vremii în critica literară. Într-un tablou biobibliografic se recapitulează cele mai importante momente din viața și activitatea autorului. În sfîrșit, un ciclu de teme propuse urmărește să fixeze în mintea școlarului aspectele esențiale ale operei respective.

În ce privește colecția „Oameni de seamă" ea urmărește să prezinte cititorilor, îndeosebi celor tineri, viața și activitatea pilduitoare a unor personalități, care prin munca și lupta lor au contribuit activ la progresul societății omenești. Genul pe care caută să-l promoveze editura este biografia literară, reconstituirea cu mijloace literare, care să aibă la bază surse autentice, fără ca ele să fie arătate la fiecare pas. În acest domeniu, editura folosește experiența unei colecții similare, care apare de multă vreme la Moscova, la Editura Tînăra Gardă, din inițiativa lui Maxim Gorki.

În colecția „Patria noastră" vor fi publicate ca și pînă acum valoroase reportaje literare, cu caracter monografic, privind regiunile și orașele principale ale țării, văile apelor, de-a lungul cărora s-au dezvoltat așezările umane, anumite ramuri ale industriei etc. Editura se străduiește să facă loc acelor fapte de viață care, în perspectiva timpului prezintă suficient interes pentru a figura într-o carte, uimitoarele transformări prin care trece țara noastră. Primirea de care s-au bucurat în rîndurile cititorilor multe dintre volumele publicate în colecția „Patria noastră" este de natură să ne facă să credem că și alți scriitori valoroși vor ataca acest gen, îmbogățind colecția cu noi titluri, care să înfățișeze, colorat și expresiv, marea cronică a zilelor noastre, frumusețile inedite ale țării în construcție, făurarii noului peisaj folosind procedee și formule noi, originale, cît mai atrăgătoare. În prezent există la editură, un mare număr de contracte cu diferiți scriitori care cultivă reportajul. Editura Tineretului intenționează să publice în această colecție cel puțin 6 titluri pe an.

Ne-am interesat dacă în afara colecțiilor de care am vorbit și a celorlalte, cum ar fi „În jurul lumii", „Cutezătorii", „Cele mai frumoase poezii", editura intenționează să inițieze și alte colecții.

— **Deocamdată nu** — ni s-a răspuns. **De altfel, avem în prezent 13 colecții, dacă socotim și pe cele pentru copii. Am dori mai degrabă să le îmbunătățim necontenit pe cele existente.**

V. BALTAG

MORAVURI ȘI NĂRAVURI

ȘUETISTUL

Pînă în prezent istoria încă n-a consemnat unde, cum și de ce a apărut șuetistul. Academia descoperind lacuna m-a însărcinat să mă ocup de această problemă.

M-am pus pe lucru. Prima dată bineînțeles am început să fac săpături. Am săpat o groapă într-un colț al grădinii mele pînă am ajuns la apă. Înaintînd cu cazmaua spre inima pămîntului, am dat de: un strat de pămînt, cutii de conserve goale (goale și chiar ruginite), cioburi (de sticlă), alte cioburi (de farfurii, căni etc.), nasturi, încheietori de șoșoni, o gheată (după lungi cercetări am stabilit că această gheată n-a aparținut unui șuetist ci proprietarului blocului în care locuiesc despre care se spune c-a fost mut), am mai găsit un cîrlig de rufe (semn că rufele au fost descoperite înaintea epocii de bronz. Cîrligul era din lemn). Am găsit ce vrei și ce nu vrei în timpul săpăturilor. Numai de urmele șuetistului n-am dat.

Nu m-am descurajat. Meseria de cercetător e foarte grea. Trebuie răbdare multă. Ce vreți, dac-ar fi ușoară, s-ar găsi cercetători la tot pasul. După multă muncă, de data aceasta terestră, am ajuns la următoarea concluzie:

Șuetistul a apărut odată cu șueta. Unde este o șuetă acolo se găsește neapărat și un șuetist. Cititorul ar fi informat greșit dacă i s-ar indica precis localitatea, anul, ziua și ora apariției lui.

Ce se știe despre el? Deocamdată doar atît:

Spre deosebire de chiulangiu despre care se spune că e o persoană anostă, antipatică, șuetistul e simpatic foc. Are o memorie a bancurilor formidabilă și multă, foarte multă imaginație. E inventiv din cale afară și are mai întotdeauna țigări. Chibrit însă, n-ai să găsești niciodată la el. De ce? Există o explicație. Șuetistul are nevoie de un pretext. Se duce în biroul alăturat după un foc. După ce aprinde țigara începe:

— Apropo de chibrit. Ați aflat bancul cu surubelnița? Spune bancul cu surubelnița și pe urmă trece la cel cu prăjina de rufe. Dacă se întîmplă cumva să aprindă țigara de la o brichetă, o ia altfel:

— Apropo de brichetă. Nu v-am spus bancul cu ceasul de mînă și ceasul de tipar. Și-i dă înainte cu bancuri că le are pe categorii.

În cele mai multe întreprinderi și instituții șuetistul nu e prea bine văzut. Motivul? Mănîncă foarte multe ore din programul de lucru. Asta pentru că el n-are nici un interes să facă șuete în timpul lui liber. La ce bun? Aici, el, este client permanent al colțurilor satirice de la gazeta de perete. Și numele lui este des întîlnit în textele brigăzilor artistice.

În alte întreprinderi și instituții șuetistul se simte ca la el acasă. Uneori este propus și la premiere. De ce? Pentru că am spus: este simpatic și de multe, chiar foarte multe ori l-a făcut pe șef să rîdă cu gura pînă la urechi.

Nu se poate spune că șuetistul este pe cale de dispariție.

Este răspîndit pe tot globul.

Este foarte folositor în următoarele ocazii: călătorii pe distanțe lungi, cu diligența, trenul, vaporul, avionul, căruța și mai ales carul cu boi. Mai poate da randament la sindrofii, reuniuni, baluri, chefuri.

Se hrănește cu bancuri (pentru un banc bun ori o istorioară nostimă, e în stare să piardă și masa de la cantină). Asta numai pentru ca să aibă material necesar șuetei de la birou.

Izolarea îi displace. Dacă n-are cui spune un banc, își spune lui însuși. Și dacă se întîmplă să-și spună un banc bun pe care nu l-a știut, rîde de se prăpădește. Dar așa se întîmplă odată la 1.342 de ani (calculul este foarte exact așa că nu vă mai pierdeți vremea cu verificarea).

Asta e tot ce pot comunica în legătură cu șuetistul. Cercetările însă nu le-am abandonat. Mai fac săpături.

(Cu ocazia asta mă și calific. Învăț meseria de gropar... Nici o aluzie la...)

Nicuță TĂNASE

CALEIDOSCOP

Portrete în apă tare

Soacra cu trei nurori

O lege inexorabilă a naturii cere ca, în condiții normale, orice mamă să devină mai devreme sau mai tîrziu o soacră. O lege mai puțin inexorabilă dar nu mai puțin respectată a literaturii umoristice cere ca orice mamă devenită soacră să treacă — pentru a ne exprima în termeni de „Alimentară" — de la raionul de dulciuri la cel de acrituri.

Cînd o mamă e mamă de trei ori, e inevitabil ca ea să ajungă soacră în aceleași proporții. Despre calamitatea pe care o reprezintă o triplă soacră ne-a vorbit mai de mult Creangă. Un caz de care am aflat recent face însă să pălească, prin grozăviile sale, pînă și povestirea celebrului humulești. A descrie indescriptibilele suferințe ale nurorilor mele (vreau să spun, ale nurorilor din cazul pe care-l cunosc), este o sarcină care depășește și puterile subsemnatului, și spațiul „Magazinului". Să ne mărginim deci la cîteva exemple spicuite la întîmplare.

Cînd a făcut nunta, nora nr. 1 a lăsat, cu multă delicatețe, sarcina tuturor pregătirilor pe seama Soacrei. Ca răsplată pentru creditul acordat, Soacra i-a făcut afrontul să adoarmă la masă. Ulterior, ea a justificat această atitudine incalificabilă, motivînd că ar fi fost doborîtă de oboseală. Pretextul era cu atît mai ridicol, cu cît la masă nu fuseseră nici 35 de invitați (ca să fim mai preciși, 34).

Și mai grav a fost abuzul de încredere comis în dauna nurorii nr. 2; prin manevrele sale perfide, Soacra i-a înstrăinat afecțiunea propriului ei copil, care a ajuns să o iubească mai mult decît pe mama lui. Cinismul socresc a atins culmea atunci cînd, luată de scurt, ea (Soacra) a susținut că era inevitabil să se întîmple așa, deoarece nr. 2 îi lăsa copilul în grijă oricînd ori se ducea la cîte o petrecere (de două ori pe săptămînă), la cinema (de patru ori pe săptămînă) sau la o partidă de „pietre" (de șapte ori pe săptămînă). Mai mult decît atît, a avut îndrăzneala să se mire de felul în care fusese pusă problema, afirmînd că e nu numai soacra nurorii sale, ci și bunica nepotului ei (ceea ce, chiar dacă era adevărat, nu era decît o pură coincidență).

Nora nr. 3 a suferit și dînsa umilințe înjositoare. Cînd și-a sărbătorit ziua de naștere, ea a cerut, cum era și firesc, ca Soacra să-i cedeze locuința pentru a organiza acolo un mic chef. Soacra i-a îndeplinit dorința, numai pentru a-i face dezagreabila surpriză de a se înapoia acasă exact atunci cînd cheful era în toi, adică la 3 noaptea. Somată să dea explicații, Soacra a invocat argumentul absurd și plin de o vădită rea-voință că nu a putut rămîne mai mult, pentru că prietenii la care se dusese în vizită voiau și ei să se culce.

Lista persecuțiilor la care au fost supuse cele trei nurori este de o dezolantă lungime. Cînd nora nr. 1 i-a luat cu împrumut șoșonii și i-a restituit în primăvară, Soacra a privit cu un aer semnificativ fermoarele rupte, ca și cum ar fi vrut să-i reproșeze ei acest neînsemnat accident. Cînd nr. 2 a spus că nu are de ce să-și cumpere mașină de spălat rufe atîta vreme cît trăiește Soacra, aceasta, în loc să-i aprecieze umorul, a început să plîngă. Cînd nr. 3 a rugat-o să vie să-i facă curățenie generală, Soacra a refuzat-o, sub motiv că îngrijește de gripă pe copilul nurorii nr. 2. Și așa mai departe, și așa mai departe.

Ceea ce dovedește că, departe de a se fi epuizat, soacrele continuă să reprezinte un veșnic viu izvor de inspirație pentru minuitorii condeiului.

Nicolae MINEI

Peisaj de iarnă în munții Făgăraș

Fotografia: Prof. V. ORZA

Galeria distraților!

O umbrelă se reazămă galeș pe un bidon pentru lapte; alături, o servietă pintecoasă stă la taifas cu un sac de sport care pare a-și păstra cu strășnicie conținutul. Un contor electric își clamează superioritatea tehnică față de mașina de gătit care a rămas la petrol. Mașina de călcat de tip vechi și o pereche de șoșoni, par, lîngă elegantele mănuși negre de seară, pe care le încercuiește fin o brățară, niște cenușerese. Într-un ghiozdan de școlar, cărțile și caietele dorm liniștite: ceasurile răspîndite alături s-au oprit fiecare la altă oră. Adio sculare de dimineață și plictiseala pupitrului, lipsit de fantezie. Sau poate numai la revedere, în cazul cînd, de pildă, Gheorghe Cristescu, din clasa II-a, nu se știe și ce școală, ar veni să-și regăsească ghiozdanul părăsit într-un tramvai. Ne-a mai rămas o vioară cam... cîntată, niște mănuși bărbătești, o ghetuță desperecheată, care a ajunge la biroul care le rostuiește cu grijă. Fiecare lucru este înregistrat într-o enormă condică de către Moale Vasile, după care un cartonaș cu numărul de inventar va eticheta o amărăciune ireparabilă a distratului stăpîn sau o simplă ridicare din umeri. Chestie de temperament!

Și timp de trei luni de zile, rafturile încăperii în care sînt depozitate „dovezile uitării" stau rînduite cuminți. După care, camioane încărcate le transportă fie spre valorificare în diverse întreprinderi, fie spre magazinele-consignații. Rafturile se umplu din nou. Și din trei în trei luni, principiul după care nimic nu se pierde totul se transformă, se repetă. Trimestrul al treilea al anului care a trecut, de pildă, s-a soldat cu valorificarea unor obiecte care ar însuma peste 9000 de lei, iar ultimul număr de inventar din același an este 4570 Vă închipuiți cîte camere ar trebui

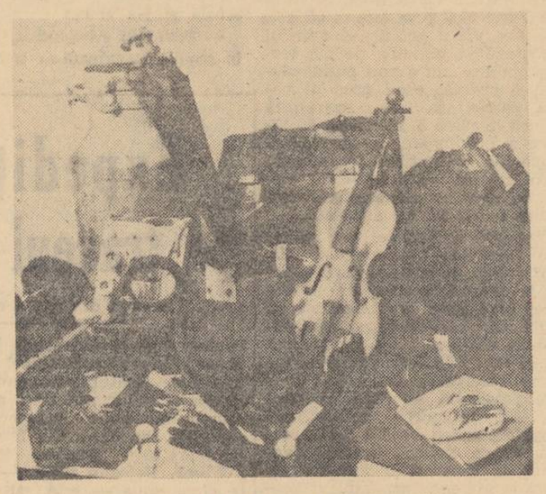

Expoziție ad-hoc din galeria distraților

s-a aciuiat pe lîngă o pereche nou-nouță, o strecurătoare strîmbă, niște chei, și... cam atît ne-a încăput în fotografie.

Restul, de la măturî, geamantane și damigene, ceasuri, stilouri, mănuși, portmonee cu bani, banale plase cu lucruri, pînă la... tocile sau contrabasuri (și chiar scrisori de dragoste), le puteți găsi, zilnic între orele 3-7 în strada Vasile Lascăr Nr. 216. Aici își are sediul galeria distraților, sau oficial, biroul de obiecte pierdute I.T.B. Formați numărul de telefon 11.39.20 și paznicul acestei expoziții care bate toate recordurile prin diversitate, Moale Vasile vă stă la dispoziție Cu istoria veselă și tristă a obiectelor regăsite sau lăsate definitiv uitării de stăpînii lor. Cu reacția expuberantă a celor ce-și regăsesc vreun lucru mic sau cu plecarea fără un cuvînt de mulțumire al altora pentru cinstea și solicitudinea întrezii rețele de funcționari ai I.T.B.-ului, prin mîna cărora a trecut obiectul pierdut înainte de pentru a adăposti toate obiectele pierdute numai într-un an!

Fapt este că păgubașii nu se prea străduiesc să intre în posesia lucrurilor pierdute sau uitate în vehiculele I.T.B.-ului. Își părăsesc cu dezinvoltură banii, stilourile sau... contrabasul, sau își uită în decurs de o săptămînă de 2 ori saxofonul în tramvai, cum s-a întîmplat cu un muzicant.

Sau poate că pasagerii care dau atîta de furcă biroului de obiecte pierdute nu știu că există posibilitatea ca toată amărăciunea pricinuită de pierderea vreunui obiect să se transforme în bucuria regăsirii.

Și poate că n-ar fi rău dacă s-ar relua utilul obicei de acum 3 ani al afișării unor indicatoare în tramvaie și autobuze, cu adresa exactă și numărul de telefon al biroului de obiecte pierdute. Ar respira și tovarășul Moale mai ușurat. Ca să nu mai vorbim de distrați!

Maria PREDUȚ

Fotografii: G. ȘERBAN

Vinovat fără vină

Povestirea începe cu un accident de automobil care a avut loc cu 25 de ani în urmă. Victima a fost un tînăr muncitor japonez, Kodzo Ohisi. Timp de două luni el a zăcut la spital și a fost supus unor intervenții chirurgicale complicate: medicii au trebuit să-i coasă stomacul și intestinul subțire. Cîtva timp după ce părăsise spitalul, Ohisi și-a dat seama că se întîmplă cu el ceva nelămurit cu totul neobișnuit: îi venea ameteală, capul i se învîrtea, mersul îi era nesigur și din gură îi ieșea o duhoare de alcool. Într-un cuvînt, avea toate senzațiile de „om băut", fără să fi luat măcar o picătură de alcool în gură.

Prietenii și cunoscuții l-au bănuit de patima beției. Pretutindeni unde se angaja, mai devreme sau mai tîrziu era concediat. Cînd i-a venit rîndul la recrutare, a fost găsit apt și incorporat. Însă superiorii din armată îl considerau drept un beiv incorijibil. În primele luni de serviciu militar, bietul om nu ieșea din corvoadă și de la arest. Treptat și-a dat seama că starea de beție apare după ce mănîncă pîine sau cartofi și, instinctiv a înțeles că trebuie să evite mîncărurile care conțin amidon.

Lăsat la vatră, s-a angajat la o întreprindere, apoi s-a căsătorit. Simplu muncitor el nu-și putea însă permite luxul de a ține un regim alimentar în care să intre doar carne, fructe, legume. A trebuit să treacă din nou la orez și la cartofi. Și nenorocirile s-au ținut din nou lanț.

Internat la spital, a avut șansa să fie văzut de un medic priceput, Takada, care s-a ocupat îndeaproape de el. Analizîndu-se sucul său gastric, s-a constatat că în stomacul lui Ohisi se află, în cantități neobișnuite, ciuperci microscopice de tipul Candida albicans, care prin proprietățile lor amintesc drojdia de bere. Această ciupercă se întîlnește uneori în organismul omului, de obicei se află doar în orificiul bucal sau în intestinul gros, unde nu provoacă neplăceri organismului. În cursul operației suportate de Ohisi, ciuperca a ajuns probabil în stomac, unde găsind condiții favorabile, s-a înmulțit și a început să transforme hidrații de carbon și glucidele în spirt.

Medicul i-a prescris un tratament cu un antibiotic și după o lună analiza sucului gastric a arătat că el nu mai conține ciuperca. „Bețivul incorigibil" s-a vindecat.

Ceasornice care au salvat de la moarte

Ca ședința tribunalului să nu se prelungească prea mult, vechii judecători greci și romani fixau un anumit răstimp de vorbire, egal pentru fiecare din cele două părți aflate în litigiu. Pentru aceasta, ei se foloseau de ceasornicul cu apă — „clepsidra". Era un vas cu deschizătură la fund, prin care apa se scurgea cam într-un sfert de oră. Un asemenea ceasornic a salvat viața unui om.

Este vorba despre un cetățean din Roma, cu numele de Marc, bănuit de asasinat. Fu adus în fața tribunalului. Acuzatorului și acuzatului li se acordară dreptul de a vorbi fiecare timp de două clepsidre, deci cîte o jumătate de oră.

La început vorbi acuzatorul, care căută să arate că toate probele sînt împotriva lui Marc. Ca atare, el ceru pedeapsa cu moartea.

Urmă acuzatul. Acesta nu avea decît un martor, pe prietenul său Iuliu, singurul care putea să-i dovedească nevinovăția. Dar procesul se apropia de sfîrșit și Iuliu nu apărea. Îngrijorat, Marc abia putea să vorbească. Groaza începu să-i încleștеze gura. El vedea cum, picătură cu picătură, se scurge apa din clepsidră. Cu fiecare picătură, îi scădea nădejdea de a scăpa de la moarte, întrucît martorul său tot nu venea. Una dintre clepsidre se goli și începu să se golească și cealaltă...

Deodată, se întîmplă ceva neobișnuit: picăturile începură să pice mai încet, tot mai încet și, drept urmare, lui Marc îi reveni nădejdea. El prelungi dinadins cuvîntarea, vorbind despre rubedenii — despre bunic, bunică, tată, mamă, unchi, mătușe etc., arătînd că au fost oameni cinstiți. Ajunse să vorbească și despre verișoara bunicii, cînd acuzatorul, bănuitor, aplecîndu-se deasupra ceasului, exclamă:

— Asta este nedrept. Acuzatul vorbește nu de două clepsidre cîte ni s-au fixat de la început, ci de cel puțin patru clepsidre. Cineva a aruncat o pietricică în ceasornic!...

Marc era gata să leșine. În aceeași clipă însă apăru însfîrșit, prietenul său Iuliu care depuse mărturia salvatoare. Și astfel Marc scăpă cu viață.

Nu se știe prea bine cum a ajuns pietricica în clepsidră. Se crede că o aruncase însuși judecătorul, care era convins de nevinovăția bietului Marc.

★

Și despre un alt ceasornic se poate spune că a salvat de la moarte un om. Este vorba despre Marele Tom, ceasornicul din turnul palatului Westminster din Londra.

Iată cum s-au întîmplat, în acest caz, lucrurile: la poarta palatului stătea de veghe o sentinelă. Noaptea era cețoasă și rece. Străzile nu erau luminate și era foarte greu să poți distinge ceva. Rezemat de pușcă, soldatul aștepta nerăbdător să treacă timpul mai repede și schimbul său să vină cît mai curînd. Timpul se scurgea chinuitor de încet. Se făcuse miezul nopții și atunci se auziră bătăile orologiului din turn, care parcă mai scurtau timpul. Sentinela începu să numere bătăile prin lovituri cu patul armei. Marele Tom făcu însă o „șotie": la cele douăsprezece bătăi adăugă și pe a treisprezecea...

În noaptea aceea se întîmplă însă și altceva: din palat dispăru un colier extrem de prețios. Drept urmare, sentinela fu arestată sub pretextul că a adormit în post și nu a observat că hoții pătrunseseră în palat. Soldatul putea s.o pățească rău de tot. El izbuti să arate însă că la mieziul nopții nu dormise. Din fericire îi aduse aminte la timp de cele treisprezece bătăi ale Marelui Tom. Atunci îu întrebat ceasornicarul care locuia în turn. Acesta confirmă faptul că la mieziul nopții cu pricina, ceasornicul avusese într.adevăr un mic accident tehnic de funcționare, bătînd de treisprezece ori. Împotriva acestei dovezi nu se mai putea spune nimic și soldatul fu eliberat.

CAMERĂ DE ÎNCHIRIAT

Schiță de Marie Colmont (Franța)

Cum aveam pe atunci o cameră de prisos, mătușa mea, în înțelegere cu portăreasa, înfipse pe ușă o firmuliță cu inscripția: „De închiriat". Veniră tot felul de solicitanți. Mătușa refuzase să primească pe acea midinetă care nu avea aerul prea serios, și pe acel bătrîn împiegat prea țerpelit („Ai văzut gulerul ros al pardesiului său? Peste tot numai mătreață!"), și pe studentul care ar fi putut să mă ademenească într-o zi cu vorba sa mieroasă...

— Nu vei închiria niciodată camera asta, mătușico! i-am spus. Ești prea dificilă. Tîr trebui un locatar fenomen, un fel de pupăză albă, o oaie cu cinci picioare sau mai știu eu ce...

„Las' pe mine", zicea ea, vorbind ca pentru sine. Iar eu admiram acea încredere pe care mătușa o arăta în toate împrejurările vieții. Aveam 15 ani și viața în Parisul proletar și mizer mă înspăimînta...

Însfîrșit, într-o bună zi se prezentă și oaia cu cinci picioare! În ziua aceea mătușa se dusese să facă piața, cînd cineva sună la ușă. Era într-o joi, iar eu îmi băteam capul cu o problemă aridă de matematică, de aceea nu răspunsei imediat. Tot chinuindu-mă să rezolv problema aceea nesuferită, priveam la vecinii de vis-à-vis, la cei de la mansarda din față. Erau un pictor și prietena sa, o fată blondă. Cei doi nu mîncau în fiecare zi, asta o vedeam bine, credeți-mă, căci Rue de Buci nu e chiar atît de largă! Dar în ziua aceea vecinii mei mai aveau pe masă o scrumbie cu ceapă și mîncau delicat, cîte o bucată, pe rînd, făcînd mare tapaj...

Soneria noastră răsună pentru a doua oară, parcă cu oarecare sfială. Mersei să deschid.

— Scuzați, domnișoară, e vorba de cameră...

— Aha, făcui încurcată. Dar mătușa nu e acasă. Nu va întîrzia însă prea mult... Apoi adăugai, după un moment de tăcere.

— Dacă vreți să așteptați, luați loc...

Oaia cu cinci picioare se așeză cuminte pe marginea unui scaun, scuzîndu-se. Era o domnișoară bătrînă, uscată și pricăjită, cum sînt atîtea în Paris, cu o înfățișare umilă și dă o curățenie care se vedea de la o poștă. Purta mînuși negre și avea pe genunchi un fel de sac de voiaj din piele, nu prea uzat.

Mătușa ar fi nu știu cum, dacă nu ar primi-o nici pe asta, gîndii. Era decentă, într-adevăr. O persoană vrednică de stimă, care avusese pesemne parte numai de nenorociri în viața ei. Sau poate era o bătrînă servitoare de casă mare, cu o mică rentă în provincie. Sau poate o bătrînă negustoreasă, retrasă din comerț... Un asemenea om n-ar fi făcut mai mult zgomot decît un păianjen.

Femeia privi cu sfială în jur. Apoi ochii ei uscați se opriră uimiți asupra acoperișurilor cenușii ale Parisului. Abia de începea în fereastră un crîmpei de cer! Eu o observam în voie. Avea în ochi ceva ciudat, o lumină înfricoșător de calmă, o liniște tragică. Ai fi zis că se roagă unui dumnezeu de existența căruia nici ea nu era prea sigură...

Cheia se învîrti în broască și mătușa reveni cu o legătură de praz sub braț. Mă dusei și-i șoptii la ureche:

— A venit o persoană pentru cameră. Pare tare cumsecade.

După felul în care mătușa își primi solicitanta, constatai însă că părerea mea nu cîntărea prea mult în fața ei. Urmă un adevărat interogatoriu. Bătrîna domnișoară se ridicase în picioare și răspundea cu o politețe demnă. Prezentă actele. Aflai că o cheamă Hermance, altceva nu-mi amintesc.

Cele două femei ajunseră repede la discutarea condițiilor: atîția franci pe săptămînă, două cearșafuri de schimb și patru prosoape pe lună etc. Domnișoara Hermance își înălță capul, aprobă totul. Locatarului îi revenea curățenia camerei și grija de a-și pregăti masa și, mai ales, n-avea voie să arunce gunoaiele și lăturile decît în locurile indicate.

Femeia spuse atunci, cu un aer temător:

— Camera are și gaze?

Mătușa își încruntă sprîncenele. În cameră era un robinet de gaze, da, dar ținea să-și prevină noua locatară că gazele se închideau, în fiecare seară, precis la orele nouă. Cred că nu avea să bucătărească toată ziulica sau cine știe? să spele rufe noaptea...

Cu un surîs vrednic de milă și roșind din toată făptura sa, bătrîna se scuză:

— Nu e vorba de bucătărit noaptea. Am un mic reșou și, seara, aș vrea, nu-i așa, am atît de puțină poftă de mîncare, mă mulțumesc adesea cu o ceașcă de ceai, asta-i tot...

De ce roșise oare? Credea ea oare că e singura în Paris care nu și putea permite să mănînce decît o singură dată pe zi?

Pe scurt, bătrîna închirie camera. Plăti pe o săptămînă înainte și începu să se instaleze. Totul se isprăvi repede: femeia părea că nu are pe acest pămînt decît conținutul acelui sac de voiaj uzat. Scoase la lumină reșoul, ceva rotund, cu un șnur nou, apoi cîteva cămăși și diverse fleacuri pe care femeile le trăsc deobicei cu ele, niște cutii de carton, niște fotografii...

Trei zile nici nu i se simțiră pașii. Bătrîna mînca în oraș sau, mai degrabă, ieșea din casă la ora dejunului. Seara se culca devreme, stingea lampa. Privea poate, cu ochii aceea nesiguri, cerul Parisului în timpul lungilor nopți de iarnă. Nimeni nu auzea ce face. Ziceam atunci mătușii mele:

— Ei, ți-ai găsit în sfîrșit pupăza ta albă, oaia ta cu cinci picioare, fenomenul...

Dar ea, mereu neîncrezătoare, murmura: Stai să vedem, ce o mai fi.

A treia zi, era într-o simbătă, Hermance ceru mătușii mele un ac și ață pentru a-și coase un nasture la o cămașă, zicea ea, pe care le înapoie ceva mai tîrziu, acul prins vizibil de eticheta mosorului. Cum timpul era frumos, a doua zi dimineața mătușa o anunță că vom pleca în oraș. Trebuia să mergem la un concert în nu știu ce sală populară și nu reveneam decît seara. Plecarăm pe jos, pentru a face puțină mișcare, cînd deodată începu ploaia, înainte ca noi să fi ajuns la jumătatea drumului. Neam înapoiat, după o oră, acasă.

— Să nu facem zgomot, spuse mătușa. Sînt curioasă să văd cum își petrece timpul duminica bătrînica noastră.

Veni cheia atît de ușor în broască, încît nu se auzi nici cel mai mic zgomot. Și intrarăm la noi ca niște borfași, cu urechea întinsă și inima bătînd tare.

— Mă întreb dacă e acasă, îmi șopti mătușa. Ne așezarăm în sufragerie și ascultarăm. Nu se auzea nici cel mai mic zgomot în locuința goală. Nici un scîrțîit, nimic. Deodată, mătușa ridică puțin nasul, mușcîndu-și buzele și mirosi nelinștită, aerul. De unde venea oare acest miros?

Se duse repede în bucătărie. Deși era corpolentă, te minunai cît de ușoară putea fi atunci cînd făcea pe copoiul. În bucătărie mirosea mai puternic ca la noi. Tresări furioasă.

— Ah, nenorocita, strigă ea. Și fără să se sinchisească acum de zgomotul pe care-l făcea, se năpusti spre camera a cărei ușă nu era încuiată. O deschise. Asta era! Robinetul de gaz era deschis, siguranța scoasă, iar pe pat, în rochia sa neagră, curată, cu mîinile împreunate, domnișoara Hermance își aștepta, resemnată, moartea. Nefericita se ridică imediat, rușinată la vederea noastră. Și ea, care crezuse că va muri liniștită pînă seara! Gazul nu avusese încă timpul să acționeze. Sării îndată la fereastră și o deschisei. Pe masă se afla cămașa de noapte, curată, cu nasturele cusut ieri și o foaie de hîrtie prinsă deasupra:

„Nu mai am de lucru, nu mai am cu ce să trăiesc, de aceea prefer să mor. Cu ultimii mei bani am plătit această cameră, pentru a-mi încheia zilele liniștită. Scuzați-mă pentru deranj.

— Hai, zise mătușa cu vocea răgușită de mînie, ia-ți boarfele și cară-te! Ia te uite, dom'le, ce murdărie, să-mi facă mie una ca asta! Și o scuturâ atît de tare, încît femeia căzu la picioarele patului.

Într-o secundă totul intră din nou în sac. Și cămașa, și scrisoarea, și reșoul cu șnurul său nou nouț... Și totul, și sac și sărmana bătrînă, fu aruncat în stradă.

O priveam pe fereastră. Hermance se ducea abătută, cu umerii plecați, tîrîndu-și după sine picioarele, decepționată că încercarea sa de sinucidere se soldase cu un eșec. Ce va face acum? Se gîndea oare la vreun alt mijloc de a muri? Otravă? Revolver? Sînt lucruri care se cumpără și n-avea nici un ban. Metroul? Autobuzul? Sena? Prea mult zgomot, prea multă lume în jur... Cu sărmanul său surîs, cu ochii aceea hărțuiți de foame, cu haina sa neagră ghemuită pe pieptul ei secătuit, Hermance se întreba, fără îndoială, cum poți să faci să mori într-un mod convenabil și discret, într-un oraș atît de vitreg ca Parisul.

În românește de G. CUIBUȘ

SPORT

VARIETĂȚI

UN ADVERSAR PENTRU VLASOV

Studentul sovietic Leonid Jabotinski din Harkov este cea mai mare speranță a sportului halterelor din U.R.S.S. La vîrsta de 24 de ani, Jabotinski măsoară 1,90 m. înălțime și cîntărește 141 kg. El nu are însă aspectul unui om gras și recordmanul mondial Iuri Vlasov consideră că acesta este gabaritul ideal al omului care va reuși să ridice la trei stiluri 600 kg. Deocamdată Jabotinski a realizat o performanță de 500 de kg Toți antrenorii prevăd că peste puțin timp tînărul atlet își va corecta recordul cu cel puțin 30 kg.

CU LASSO-UL

În timpul desfășurării unei curse atletice pe distanța de 800 m. în orașul bolivian Alterra, principalul favorit, Ramon Balaguer mai avea cîțiva zeci de metri pînă ce să rupă firul de ață de la sosire cînd, deodată, în aer a zburat un lasso. Fringhia, aruncată cu măiestrie, a cuprins pe sportiv în dreptul pieptului și a fost deajuns o zmucitură pentru ca Balaguer să zacă la pămînt. Atentatorul a fost repede descoperit. Era fratele rivalului lui Balaguer.

„Vroiam să cîștige fratele meu — a recunoscut el. Pentru asta l-am prins pe Balaguer cu lassoul. Sper că nu l-a durut".

— Eu spun să-ți alegi alt loc, că au băieții o precizie...!!!

Desen de Rik AUERBACH

Din istoricul turneului U.E.F.A.

Cele 14 ediții ale turneului U.E.F.A. (Uniunea Europeană de Fotbal Asociație) disputate pînă acum au avut de 12 ori învingători finali, în timp ce de două ori competiția s-a desfășurat numai în cadrul grupelor, fără ca apoi învingătorii acestor grupe să se întîlnească între ei. Această a doua formulă a fost adoptată în anii 1955—1956.

Pentru juniorii noștri, care au debutat în competiție în anul 1955 formula de disputare strict pe grupe a însemnat limitarea succesului lor. Și în 1955, și în 1956 echipa noastră a cîștigat grupa în care a participat. Or, ținînd seama de valoarea formației ce am prezentat-o, de jocul ce l-a desfășurat, de adversarii ce i-a depășit în întrecerile din cadrul grupelor, se poate afirma că ea ar fi avut de spus un cuvînt greu în lupta ce s-ar fi dat pentru desemnarea unui învingător final.

Avantajul terenului propriu ?

Privind lista cîștigătorilor edițiilor de pînă acum se poate constata că numai trei echipe și-au adjudecat de cîte două ori competiția : Ungaria, Austria și Spania. Dintre acestea, prima formație are meritul de a fi cîștigat în ambele rînduri, jucînd în deplasare, în timp ce Austria și Spania au beneficiat și de avantajul terenului propriu. Totuși, terenul propriu nu a fost hotărîtor. Din palmaresul competiției se poate vedea că în cele 12 ediții care au avut învingători finali au cîștigat numai 5 țări-gazde : Anglia (1948), Austria (1950), Spania (1952), Bulgaria (1959) și Portugalia (1961).

Au fost chiar situații cînd echipa țării-gazdă nici n-a contat în competiție. În 1951, de pildă, echipa Franței — care juca acasă — a terminat ultima din cele opt formații participante. La fel, în 1958, echipa Luxemburgului a terminat a patra în grupa D (din patru participante) înscriind un singur gol față de 11 primite în trei jocuri disputate.

Un palmares mai amplu

În rîndurile ce urmează vom face cunoscut cititorilor un palmares mai amplu al celor 14 ediții ale turneului U.E.F.A., jucate pînă acum, în care vom indica țara organizatoare și numărul participanților (ambele în paranteză) precum și echipele clasate pe primele patru locuri : 1948 (Belgia — 8) : 1) Anglia ; 2) Olanda ; 3) Belgia ; 4) Italia. 1949 (Olanda — 7) : 1) Franța ; 2) Olanda ; 3) Belgia ; 4) Irlanda de Nord. 1950 (Austria — 6): 1) Austria ; 2) Franța ; 3) Olanda ; 4) Luxemburg 1951. (Franța — 7) : 1) R.P.F. Iugoslavia ; 2) Austria ; 3) Belgia ; 4) Irlanda de Nord. 1952 (Spania — 6) : 1) Spania ; 2) Belgia ; 3) Austria ; 4) Anglia. 1953 (Belgia — 16) : 1) Ungaria ; 2) R.P.F. Iugoslavia ; 3) Turcia 4) Spania. 1954 (R.F.G. — 16) ; 1) Spania ; 2) R.F.G. ; 3) Argentina ; 4) Turcia. 1955 (Italia — 19) : R. P. Română, Italia, Bulgaria, Ungaria și R.S.Cehoslovacă au cîștigat grupele. 1956 (Ungaria — 16) : Ungaria, Romînia, Italia și R. S. Cehoslovacă au cîștigat grupele. 1957 (Spania — 15) : 1) Austria, 2) Spania ; 3) Franța ; 4) Italia, 1958 (Luxemburg, Belgia, Franța, R. F. G. — 18) : 1) Italia ; 2) Anglia ; 3) Franța ; 4) R. P. Română 1959 (Bulgaria. — 17) ; 1) Bulgaria ; 2) Italia ; 3) Ungaria ; 4) R. D. G. 1960 (Austria — 16) ; 1) Ungaria ; 2) Romînia ; 3) Portugalia ; 4) Austria. 1961 (Portugalia — 13) ; 1) Portugalia ; 2) Polonia ; 3) R.F.Germană 4) Spania.

Ar mai fi de adăugat, ceea ce acest palmares nu arată, că o serie din echipele participante și-au înscris debutul în competiție, cîștigînd turneul și anume : Anglia (1948), Franța (1949), Iugoslavia (1951), Spania (1952) și Ungaria (1953). Debuturi victorioase au mai avut Romînia, Bulgaria și R.S.Cehoslovacă, în 1955, cînd au cîștigat grupele în care au participat.

Ceva în plus despre echipa noastră

De-a lungul participării sale la turneul U.E.F.A. echipa noastră a susținut 27 de partide. În aceste întîlniri susținute în 23 de orașe din 7 țări, formația noastră a lăsat o bună impresie. Ea s-a situat de prima dată printre protagonistele competiției. Din cele 27 partide jucate ea a cîștigat 16, a terminat la egalitate 5 și a pierdut 6, marcînd 47 de goluri față de 22 primite. Așa se face că azi echipa noastră de juniori se bucură de prestigiu pe plan internațional, pe care-l va susține și în turneul U.E.F.A. din acest an, organizat de astă dată în țara noastră.

B. IONESCU

MOZAIC

● **ÎNTREPRINDEREA** de materiale sportive din R. D. Germană a prezentat la Tîrgul de mostre de la Leipzig cei mai ușori pantofi de atletism confecționați pînă acum. Pantofii cîntăresc 120 grame. Cuiele, din fibre sintetice (poliamizi) sînt la fel de rezistente ca și cele metalice. Federațiile de atletism din mai multe țări au și făcut primele comenzi din acești pantofi care îi interesează mai ales pe sprinteri.

● **JANOS Palfy**, specialist maghiar al jocului de fotbal analizează acest sport sub toate aspectele, fiind apreciat ca unul dintre cei mai documentați statisticieni. El a avut răbdare să urmărească și să noteze toate mișcările jucătorilor în timpul unui meci. Aceasta în scopul de a stabili gradul de oboseală și intensitate a efortului. Palfy a constatat de pildă, că în timpul meciului Vasas-Real Madrid, înaintașul Del Sol a făcut 359 schimbări de ritm și 169 de sprinturi, alergînd în 90 de minute 4868 metri.

● **REVISTA** „Sport Magazin" din Nürnberg a publicat cea mai bună formație de fotbal a anului 1961. Ea are următoarea alcătuire : Iașin (U.R.S.S.), Faucho (Spania), Santana (Spania), Iusufi (Iugoslavia), Blauchflower (Irlanda), Szimanyak (R.F.G.), Hamrin (Suedia), Greaves (Anglia), Di Stefano (Spania), Sivori (Italia), Iakimov (Bulgaria).

După aceeași revistă cea mai bună echipă mondială a tuturor timpurilor ar fi următoarea : Hiden (Austria), Nasazzi (Uruguay), Orth (Ungaria), N. Santos (Brazilia), Andrade (Uruguay), Netto (U.R.S.S.), Matthews (Anglia), David Jack (Anglia), Di Stefano (Spania), Pele (Brazilia), Orsi (Argentina).

● **JAPONEZII** sînt hotărîți să facă o mare figură la Jocurile Olimpice de la Tokio și de aceea nu lasă nimic la voia întîmplării în ceea ce privește pregătirile. Federația de ciclism La angajat pe antrenorul italian Guido Costa pentru a conduce preparativele lotului de pistarzi La campionatele mondiale de la Milano, Japonia va trimite 16 alergători.

● **ZIARUL** polonez Przeglad Sportowy a publicat lista celor mai buni boxeri amatori din Europa. În ordinea categoriilor aceștia sînt : Vacca (Italia), Sivko (U.R.S.S.), Taylor (Anglia), Mac Taggart (Scoția), Tuminș (U.R.S.S.), Tamulis (U.R.S.S.), Logutin (U.R.S.S.), Walașek (R. P. Polonă), Pietrzikowski (R. P. Polonă), Abramov (U.R.S.S.).

● **CU OCAZIA** jocurilor sportive prietenești ale Festivalului Mondial, care va avea loc în vara anului acesta la Helsinki, vor fi invitate cele mai bune echipe de fotbal și volei din Brazilia, U.R.S.S., Italia, Franța, R. P. Română, Cehoslovacia, Suedia.

● **TOTUL** a început atunci cînd în cadrul unui campionat de box al colegiilor din S.U.A. unul dintre protagoniști, Charles More, și-a pierdut viața.

Întîmplarea a provocat un întreg scandal. Unele ziare s-au pronunțat chiar pentru interzicerea boxului în colegii.

Părerile au fost desigur împărțite

însă fetul în care a luat apărarea acestui sport secretarul Uniunii antrenorilor de box din colegii este foarte semnificativ. El a arătat că este inutil să se discute atît de mult despre cazul mortal al studentului Charles More, deoarece ce într-un an în cursul meciurilor de fotbal pe care și le dispută studenții, au fost înregistrate 29 cazuri mortale.

● **ÎN CURÎND** va începe campionatul de fotbal al U.R.S.S. Cele 22 de echipe participante se află în febra pregătirilor. Revista Fotbal care apare la Moscova dă interesante detalii despre programul de antrenament al diferitelor echipe. Printre altele se arată că un jucător constituțional, în perioada precompetițională, aleargă la antrenament : 100 km., ridică 40 de tone la haltere și face 670 de sprinturi în afara altor exerciții obișnuite de tehnică cu balonul.

● **„NOBLESSE OBLIGE"** spune o zicătoare franceză. Zicătoarea îți vine în minte cînd citești o notă publicată de ziarul francez „l'Equipe" : „Prințul Charles moștenitorul coroanei britanice a fost ales căpitan al echipei școlare de fotbal. După un meci unul din jucătorii ce făceau parte din cealaltă echipă a declarat ziariștilor : „Să joci fotbal avîndu-l ca adversar pe prințul Charles este o adevărată desfătare. De fiecare dată cînd pierdeam mîngîea în fa. voarea lui, el se scuza politicos...".

Turneul final din Chile se apropie

Interviu cu antrenorul federal de fotbal al Bulgariei

Plovdivul, frumosul oraș al binecunoscutelor tîrguri internaționale, a ținut să facă o surpriză turiștilor romîni veniți în R. P. Bulgaria cu ocazia meciului amical de fotbal dintre echipa reprezentativă a țării vecine și „Dinamo" București: le-a oferit prima zi de primăvară a acestui an. Și în prima duminică a lunii martie, o zi însorită și excesiv de călduroasă pentru o asemenea perioadă, stadionul „1 Septembrie" din Plovdiv a găzduit în fața a 25.000 de spectatori, prima partidă susținută în acest an de către reprezentativa R. P. Bulgaria în cadrul pregătirilor pentru participarea la turneul final al campionatului mondial de fotbal, ce se va disputa în Chile.

Despre aceste pregătiri am solicitat un interviu antrenorului federal de fotbal, Ceakirov :

— Ce ne puteți spune despre stadiul actual al pregătirilor lotului reprezentativ de fotbal și despre etapele următoare în vederea participării echipei R. P. Bulgaria la turneul final din Chile ?

— Victoria în meciul decisiv cu echipa Franței a însemnat o punte de trecere spre stadiul actual al pregătirilor lotului nostru reprezentativ de fotbal. Pentru că, asidue pregătiri, noi am făcut și înainte, și, o dovadă grăitoare în acest sens o constituie tocmai victoria în meciul de calificare cu echipa Franței. Acum ne aflăm în plină desfășurare a campionatului și meciul amical susținut în compania echipei „Dinamo" București, este primul meci internațional din cadrul planului nostru de pregătire pentru Chile. După acest joc de verificare, pregătirea celor 29 de jucători din actualul lot va fi urmărită de către federație în cadrul echipelor lor de club, pe parcursul desfășurării campionatului. În a doua jumătate a lunii aprilie, jucătorii vor fi chemați din nou în lot pentru o pregătire comună, urmînd ca la începutul lunii mai, lotul să fie restrîns la 22 de jucători (cîte 2 pentru fiecare post din echipă). Cu ocazia acestei pregătiri, în comun, vom mai perfecta încă 4—5 meciuri internaționale, pentru a verifica în condiții de joc, potențialul echipei.

— Din lista jucătorilor pe care ne-ați arătat-o, am remarcat o mulțime de nume noi. Ce ne puteți spune deci, despre componența lotului reprezentativ ?

— Lotul nostru actual este mult întinerit, media vîrstei jucătorilor fiind de 21 de ani. Aceasta nu înseamnă însă că vom renunța la aportul unor vechi internaționali, jucători de certă valoare ca Naidenov, Rakarov, Kolev și alții numai pentru că au vîrsta în jur de 30 de ani. Vom îmbina cunoștințelor lor tehnice și experiența multelor întîlniri internaționale, cu vigoarea, viteza și tehnica în plină șlefuire a unor jucători tineri și talentați ca portarul Ivanov, fundașii Apostolov și Gaganelov, înaintașii Iakimov, Velicicov, Asparuhov, Dermendjiev.

— Vă rugăm în încheiere, să ne spuneți cum apreciați dv. șansele echipelor participante la turneul final al campionatului mondial din Chile ?

— Cred că prima șansă o au echipele U.R.S.S. și Braziliei, echipe de înaltă valoare tehnică, care practică un fotbal modern și eficace.

Despre șansele echipei noastre, un pronostic făcut acum, ar fi poate prematur... Noi sperăm însă să ne numărăm printre cele două echipe calificate din seria noastră, ceea ce ar constitui un rezultat meritoriu pentru echipa noastră reprezentativă.

I. SCHLESINGER

Sportul în Cuba

I.N.D.E.R sînt inițiale binecunoscute poporului cuban deși ele nu și-au făcut apariția decît cu un an în urmă. I.N.D.E.R se confundă cu toată viața sportivă a Cubei de azi, căci aceste litere desemnează forul suprem al mișcării de cultură, fizică și sport. Instituto Nacional de Departes, Educacia Fisica Recreacion (Institutul Național al Sporturilor, Educației Fizice și Recreerii).

Legea 936 din februarie 1961, prin care a luat ființă I.N.D.E.R. stabilește sarcinile acestuia în următoarele cuvinte : „să planifice, să conducă, să raționalizeze, să orienteze și să organizeze activitățile sportive".

★

Cadrele de specialiști — profesori, instructori și antrenori — necesare mișcării sportive cubane sînt formate într-o

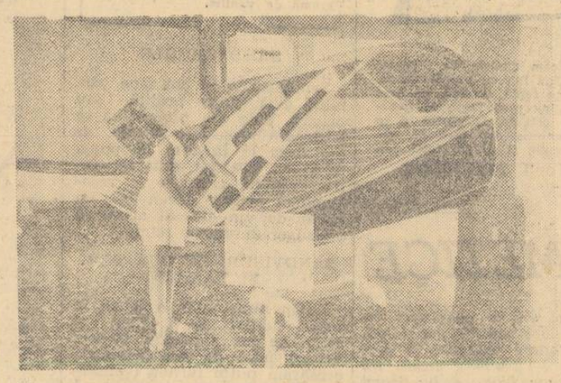

Cu prilejul aniversării a 50 de ani de la organizarea primelor întreceri de canotaj în Cuba, pe coasta plajei Varadero din Cuba s-au desfășurat numeroase competiții de canotaj. O impresie deosebită au produs ambarcațiunile sportive fabricate în Republica Cuba. În clișeu : Una din aceste ambarcațiuni.

Fotografia : **PRENSA LATINA**

școală superioară intitulată Centrul de educație fizică și sport „Comandante Manuel Tajardo".

Acest centru se află sub directa îndrumare a I.N.D.E.R-ului.

★

Activitatea sportivă a tineretului din școli și institute de învățămînt superior este coordonată și sprijinită de Organizația sportivă școlară (Organizacion Deportiva Escolar). Această organizație colaborează strîns cu I.N.D.E.R. nu numai în ceea ce privește atragerea tineretului studios în activitatea sportivă dar și în pregătirea elementelor bine înzestrate pentru activitatea de performanță.

★

L.P.V sînt alte inițiale care au devenit foarte familiare tineretului din Cuba. Este vorba de un complex sportiv alcătuit din exerciții de gimnastică, înot, probe atletice simple și cățărat pe frînghie. Care este semnificația inițialelor L.P.V.? „Listos para vencer !" (Gata pentru a învinge).

★

În vederea creării unei baze de masă, se duce o intensă activitate în întreaga țară. În domeniul înotului s-a inițiat în cursul anului trecut o amplă acțiune pentru descoperirea elementelor talentate, nu numai în localitățile de pe coastă dar și în interiorul insulei. Profesori, antrenori, instructori au organizat întreceri și au selecționat peste 1.000 de tineri și tinere, dintre care 50 au participat la finalele campionatelor, unde au lăsat, în general, o bună impresie.

★

Un sport acvatic care se bucură de o popularitate deosebită în Cuba este vînătoarea submarină. Campionatele Cubei, desfășurate lîngă insula Pinos, au atras peste 500 de concurenți. Cele mai bune rezultate le-au obținut, la categoria începători : echipa „Los Delfines" din Manati și individual — Julio Calderin de la „Corsarios" din Pinar del Rio, iar la categoria seniori echipa „Los emperadores" din Manati și „individual", Jose Antonio din Monzan.

★

Sportul Cubei libere a început să se afirme și peste hotare. În campionatul mondial de baseball (sport care are anumite corespondențe cu oina noastră și care e practicat în toate țările Americilor), campionat deschis echipelor amatoare și desfășurat în Costarica, reprezentativa Cubei a obținut un strălucit succes, terminînd competiția fără nici o înfrîngere. Cei mai buni jucători ai echipei cubane și deci ai campionatelor au fost Mario Ganzalez și Alfredo Street.

★

La fiecare mare sărbătoare, sportul este prezent în demonstrațiile poporului cuban, desăvîrșindu-le frumusețea și entuziasmul cu exerciții, jocuri demonstrative, din care privitorul desprinde vigoarea tineretului, atașamentul lui la cauza poporului. Cuvintele din lozinca „Cu poporul, pentru popor" purtată de tinerii sportivi, în Plaza Civica din Havana, ca și în alte orașe ale Cubei, sînt traduse în fapte, prin comportarea acestor tineri, în școli, în fabrici, pe ogoare, astăzi ale poporului.

Săptămînalul sportiv L.P.V. care apare la Havana, abia din noiembrie 1961 și revista de tineret „Mella" care are la activul său 80 de apariții de ilegalitate, pe vremea dictaturii lui Batista, popularizează faptele pilduitoare ale tinerilor care împletesc, armonios, munca, învățătura și sportul.

INSTANTANEE

Trofee egale

În asociația noastră sportivă sîntem înscriși 360 de membri. La început n-am fost 360, am fost 22. De fapt n-am fost nici 22, am fost nici unul. Am avut însă noroc de Ilie, un băiat harnic, inimos, sportiv și etcetera. În „etcetera" intră putere de muncă și putere de convingere. Cu aceste două însușiri la care s-au adăugat și 22 de colegi de muncă, adică în total 24 de însușiri, am izbutit să organizăm în întreprinderea noastră o mișcare sportivă să se ducă vestea. Mai întîi s-a dus vestea la sindicat :

— Bravo, măi tovarăși, a spus nea Axinte, așa vă vreau. Sportivi să vi se ducă vestea pînă peste hotare.

E drept că la început nu ni s-a dus vestea nici pînă peste gardul întreprinderii, dar ce să-i faci ? Nu a fost vina noastră. Gardul prea înalt, noi prea începători... Să ne vezi însă acum ! Să vezi și să nu crezi ! Adică de ce să nu crezi, de vreme ce vezi ! Că doar nu sîntem fantome. Și nici trofeele cîștigate de asociația noastră nu sînt fantome. Sînt cupe ! Sînt medalii.

Mai are însă și unele lipsuri asociația noastră. De aceea ne-am adresat lui Calistrat, președintele asociației :

— Tovarășe Calistrat, avem o plîngere.

— Plîngeți mai repede că n-am vreme.

— Asociația noastră are 360 de membri.

— Și ce vedeți voi rău în asta ?

— În asta nu vedem rău, vedem bine !

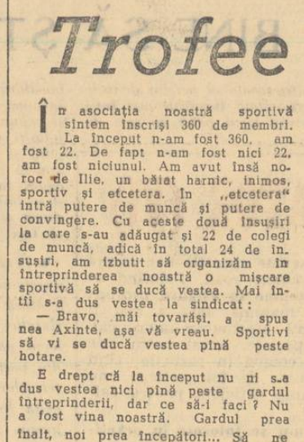

— Vezi, fii atent că jos n-a nins încă...

— Care va să zică vă plîngeți de bine ! se miră Calistrat.

— Ne plîngem că sîntem 360 de membri și nici o membră.

Calistrat se ridică de pe scaun și ne privi cu luare aminte :

— Cum adică nici o membră ?

— Adică în asociația noastră sportivă n-au fost antrenate și femei.

— Păi ce să-i faci ? Lăsați femeile să-și vadă de-ale lor. Ce-ați vrea ? Să le învățăm boxul ? Pe urmă, dacă vă căsătoriți cu ele o să fie vai de voi. Că dacă o învață dumneaei boxul și-o treci la categoria „cocoș" s.a zis ! În casă o să cînte numai găina !...

— Să lăsăm glumele, tovarășe Calistrat. Fetele din întreprinderea noastră vor să practice și ele sportul. Nu le-am creat condiții.

— Păi ce condiții să le creezi ? Femeia rămîne femeie, oricîte condiții i-ai crea !... Asociația noastră e puternică, are nevoie de membri, nu de membre...

— Știți, Iolanda Balaș, Geta Pitică...

— Tovarășe, replică savant Calistrat, excepția confirmă regula. Dar Copil ce e ? Bărbat, că e Copil, nu Copilă ! Și Macri ce e ? Bărbat că e Macri, nu Măcrișă !

Nu și-a terminat bine argumentația și hop ! intră în birou Ioana de la atelier :

— Tovarășe Calistrat, începu ea, sîntem în întreprindere 40 de fețe și după producție avem timp liber...

— Foarte bine, o întoarse Calistrat, cinema, teatru, croitoreasă, coafor...

— Gimnastică, tenis de masă, volei, patinaj...

— Cum adică ? O să mergeți la coafor patinînd ?...

— Noi te știm șugubăț, tovarășe Calistrat, de data aceasta însă, recunoașteți greșeala. Pe noi, femeile, ne-ai lăsat pe planul doi... Noi nu avem dreptul să ne oțelim ?

— Oțeliți-vă pe cont propriu... Abia o scot la capăt cu oțelitul băieților ! Știu eu ce înseamnă să introduc femei în asociație !... Gimnastică n-o să faceți că vă ciufuliți coafura, la cross n-o să alergați că e greu de alergat pe tocuri cui...

După un ceas, în biroul lui Calistrat se aflau 20 din cele 40 viitoare sportive. Calistrat era, ca să zic așa încercuit !

— Bine ! suspină el învins. Capitulez... Ce să fac ? Aveți drepturi egale...

Astăzi, în asociația noastră femeile n-au numai drepturi egale. Au și trofee egale : trei cupe noi, trei cupe ele.

Iar tovarășul Calistrat a băut din fiecare cupă.

O cupă în cinstea membrilor, două cupe în cinstea membrelor... Ca să știe omul de ce a capitulat...

Al. VIANU

Concursul sportiv cu premii organizat de revista „Magazin"

Pînă la închiderea concursului sportiv organizat de revista „Magazin" a mai rămas doar o singură săptămînă. După cum s-a mai anunțat vor fi luate în considerație răspunsurile care vor purta ultima dată poștală din 17 martie 1962, adică cu o zi înainte de începerea returului campionatului categoriei A. Reamintim cele 3 întrebări ale concursului nostru cu premii :

1. — Cine va fi campion la fotbal, ediția 1961—1962 ?
2. — Care vor fi cele trei echipe care vor promova din categoria B în categoria A ?
3. — Care vor fi cele trei echipe care vor retrograda din categoria A în categoria B ?

Pentru toate aceste întrebări este suficient un singur bon de participare, și nu pentru fiecare din aceste trei întrebări cîte un bon de participare, așa cum au înțeles unii cititori.

BON DE PARTICIPARE la concursul sportiv organizat de „MAGAZIN"

magazin

revistă săptămînală editată de ziarul

ROMÎNIA LIBERA

★

Redacția și administrația, Piața Scînteii, tel. 17.60.10

★

Abonamentele se primesc la toate oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii din întreprinderi și instituții

★

PUBLICITATEA SE PRIMEȘTE LA ADMINISTRAȚIA REVISTEI tel. 17.60.10 interior 14.00

ROMANUL NOSTRU ILUSTRAT

BALUEV

Adaptare după Vadim COJEVNIKOV

Ilustrații : BECA RIND

Spakovski fu emoționat. Lauda lui Bosonogov îl impresionă cu totul deosebit. Se roși și spuse :

— Sînt fericit, cum a fost Pușkin cînd i-a lăudat Derjavin versurile,

— Ascultă, Spakovski, o asemenea piesă n-a ieșit încă din mîinile nimănui, ți-o spun asta fără nici un înconjur...

. . . . . .

La cooperativa din sat s-au pus în vînzare în zilele acelea, pălării de fetru importate din Cehoslavacia. Își cumpărară cu toții.

Vilman îl învață pe Marcenko cum să și-o pună : să n-o îndese pe cap, cel puțin două degete deasupra sprîncenelor. Pe Zaițev îl sfătui să-și ia una neagră : — Tu ești student fără frecvență, travestit în muncitor !...

Cînd Baluev sosi pe șantier, toți purtau pălării.

— Ce e cu circul ăsta ? se indignă el, adresîndu-se lui Firsov, singurul care rezistase ispitei și nu-și cumpărase pălărie.

— Înseamnă că dispare deosebirea dintre munca manuală și cea intelectuală, răspunse bosumflat Firsov.

Ziua aceea nu era însă o zi obișnuită. În ziua aceea trebuia coborît dicherul.

— Poate că s-au gătit special pentru ziua de azi, ...spuse Baluev.

. . . . . .

E o treabă grea coborîrea dicherului. Macaraua pentru montarea conductelor cîntărește, ea singură, 17 tone. Conductorul șef al macaralei era Grigori Lupanin, absolvent al cursurilor fără frecvență la școala tehnică de construcții de mașini. Era îndrăgostit de mașina lui — îi aplicase o sumedenie de inovații. De altfel, moștenise pasiunea de la părinții lui. Tată-său lucrase ca escavatorist la construirea sistemului

hidroenergetic de pe Volga, iar mama-sa era macaragiu și-și însoțea bărbatul pe toate șantierele la care lucra.

Lupanin ținea foarte mult la Kapa Podgornaia. Într-un fel, era gelos pe Spakovski.

În ziua aceea, Lupanin era foarte preocupat. Lui Baluev îi spuse, fără menajamente :

— Locul dv. e în stal. Azi n-avem nevoie de comandanți.

Baluev primi observația cu calm.

— Bine, Grișa, bine. Am să fiu numai spectator, dar te rog nu te enerva !...

Înainte de a se începe coborîrea dicherului, Lupanin dădu oamenilor o pauză — să răsufle și să mai tragă un fum de țigară.

Cînd își termină țigara, Lupanin o aruncă și o strivi cu piciorul, apoi ordonă :

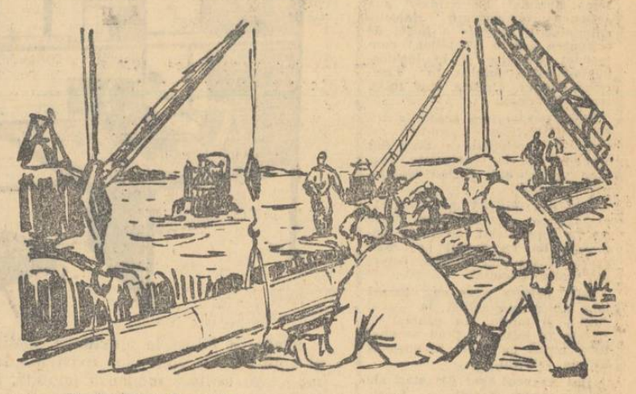

— Ei, îi dăm drumul !

Cînd macaralele își începură lucrul, totul decurse normal. Conducta cobora încetișor, lunecînd tot mai jos pe malul nisipos. Conducta, lungă și dreaptă, își cobora încet unul din capete pe fundul șanțului. Tractoarele trase conducta la mijlocul canalului. Curînd operația se termină cu succes. Lupanin coborî din mașină și se apropie de Baluev, tîrîndu-și prin noroi picioarele încălțate cu cizme de cauciuc.

— E adevărat, Pavel Gavrilovici, îl întrebă el pe șeful șantierului, cu aerul unui om care nu se gîndise pînă atunci decît la treaba asta — e adevărat ce se spune că Shakespeare n-a fost adevăratul autor al operelor sale, că ele au fost scrise de un oarecare aristocrat ? Eu nu cred că a fost numai un simplu actor și mai cred că nu e admisibil ca acest om să fie înjosit. Trebuie apărat...

Cu gîndul la operația care abia se terminase Baluev spuse doar atît :

— Mulțumesc, Grișa !

— Ați crezut cumva că n-are să iasă bine, după atîtea repetiții ? exclamă Lupanin.

Așa se termină această grea operație, care apropia de sfîrșit lucrările cele mai de seamă ale construcției.

Mulți oameni veniră din satele și așezările muncitorești din apropiere pentru a urmări tragerea dicherului peste apă. Se așezară pe un delușor de nisip. Nu îi chemase nimeni, nimeni nu-i călăuzise, veniseră stîrniți doar de uriașul interes pe care-l trezea această grea operație tehnică. Baluev dăduse dispoziții să se împartă scînduri pentru ca spectatorii mai în vîrstă să nu se așeze pe pămîntul înghețat. Decoratilor li se puseră chiar la dispoziție scaune, improvizate din butoaie de carburanți. Baluev dăduse totodată ordine severe ca nimeni să nu se apropie de șantier. Trebuie spus că șeful șantierului simțea o furnicătură plăcută de emoție văzînd această masă de oameni atrasă de munca colectivului său.

(VA URMA)

O cititoare a noastră care semnează Livia ne cere, printre multe altele, să publicăm modele de pantaloni și îmbrăcăminte de casă pentru tineret ; publicăm azi cîteva modele, restul, pe rînd într-un număr viitor. Pantalonii, cum se vede în schițe, sînt strînși spre gleznă și drepți, eventual cu fentă închisă cu nasturi. La fel se pun nasturi și la buzunare, în scop decorativ. Bluzele se fac simple, nu prea largi, în general fără guler iar mînecile numai scurte sau trei sferturi. Materialele, ușoare, moi, plăcute, la purtat și în culori și modele deschise, înflorate, dungi, picățele etc. Croiala permite oarecare fantezie dar care nu trebuie dusă prea departe mai ales în sensul înzorzonării. Ceva mic, decorativ, da ; multe și de tot felul, nu.

Desene de Tanți PFENNINGS

GHIDUL GOSPODINEI

MENIUL SĂPTĂMÎNII

— Sufle de cartofi ; varză cu carne ; compot.

— Ciorbă rusească ; șnițel cu sote de mazăre ; cremșnit.

— Salată de țelină ; ghiveci călugăresc ; clătite.

— Ciorbă de sfeclă ; praz umplut cu carne ; compot.

— Ochiuri cu mămăliguță ; fi.cat la tigaie cu castraveți ; gogoși.

— Salată a la russe ; dovlecei cu smîntînă ; bezele.

— Ciorbă de rață cu zeamă de varză ; rață cu măsline ; cremă de vanilie.

SANDVIȘURILE

Sandvișurile se pot face din pîine albă, pîine prăjită sau neagră, Cele din pîine albă se păstrează proaspete 24—48 de ore dacă le învelim în pungi de nylon. Ele sînt indicate pentru excursii, celelalte le recomandăm pentru ceai, la un pahar de vin etc. Și acum să vă sugerăm cîteva rețete.

SANDVIȘURI CU OUĂ TARI ȘI TARHON

Luăm pîine albă, o tăiem în felii subțiri și îi tăiem și coaja de jur împrejur. Ungem fiecare felie cu unt, deasupra presărăm puțin tarhon (conservat) tocat mărunt și peste el rondele de ouă tari, sare. Acoperim cu altă felie de pîine unsă cu unt.

SANDVIȘURI CU SARDELE

E de preferat a se întrebuința sardele mai mari pe care le lăsăm să se scurgă bine de untdelemn. După aceea le scoatem toate oscioarele și le amestecăm bine de tot cu o bucățică de unt, cîteva picături de lămîie, după gust. Toată aceastăpastă se întinde pe felii de pîine tăiată în formă triunghiulară.

SANDVIȘURI CU PÎINE NEAGRĂ

Luăm felii de pîine neagră sau intermediară, le ungem cu unt și deasupra punem un strat subțire de muștar. Peste muștar adăugăm puțină șuncă tocată mărunt, ouă tari și ele tocate mărunt și cîteva felii de castravete acru. Se acoperă totul cu o nouă felie de pîine neagră unsă cu unt.

SANDVIȘURI CU CRENVURȘTI

Aceste sandvișuri se fac de preferință tot din pîine neagră pe care, după ce am tăiat-o felii subțiri, o ungem cu un strat subțire de unt care a fost amestecat cu puțin hrean ras pe răzătoarea mică. Deasupra punem crenvurști curățiți de coajă și tăiați în două (fierți sau nefierți). Totul se acoperă cu o felie subțire de pîine unsă cu unt amestecat tot cu hrean ras.

SANDVIȘURI RUSEȘTI

Tăiem mărunt de tot o bucățică de rasol bine fiert pe care îl amestecăm cu o ceapă mică tocată mărunt sau dată prin răzătoare, sare, piper, puțină boia de ardei. Pentru aceste sandvișuri este bine să întrebuințăm pîinea specială pentru ceai la care îi scoatem, cu ajutorul unei linguriță, miezul și o umplem cu compoziția de mai sus. După ce am îndesat-o bine de tot tăiem felii groase de 1—2 cm.

1. Jachetă cu guler marinar de culoare închisă iar garniturile dintr-o nuanță mai deschisă. Spre exemplu : gri cu galben, corai cu alb etc.

2. Bluzon cu mineca trei sferturi cu o garnitură în dungi din alte culori pe partea stîngă. La aceasta garnitura are și cîțiva nasturi apli. cați, ca și cum s-ar încheia. In partea de jos se termină printr-un cordon cu o buclă. Culorile pot fi : pentru fond bleu dungile gri cu alb ; pentru fond verde pastel dungi verde închis cu alb etc.

3. Bluză în dungi, chimono cu decolteul „en bateau". Dungile de pe corsaj cu cele de pe garnitura formează un joc de linii. Culoarea de fond e deschisă, dungile din culori mai închise. Spre exemplu : alb cu dungi gri-negru, bej cu două nuanțe de verde.

4. Bluza chimono cu platcă din patent terminîndu-se pe mineca cu un colț și prinsă de aceasta printr-un T. Mineca trei sferturi, largă, strînsă printr-o manșetă din patent mai lungă. Culorile pot fi pastel sau închise ca : mov, carmin, negru, roz, bleu, turcoaz etc.

5. O vestă simplă cu decolteul pătrat avînd garnitură o bantă din patent ce formează prin aplicarea ei o platcă. Poate avea orice culoare.

6. Un bluzon de culoare închisă, chimono, cu guler montant, avînd drept garnitură o fentă și un cordon din culoare deschisă, terminate cu franjuri. Culorile pot fi : roș cu alb, albastru cu alb, mov cu galben, negru cu roz etc.

Desene de Vali GHIUȚA

Din nou cîte ceva despre gripă

Epidemia de gripă care bîntuie în prezent în întreaga Europă, în țara noastră este pe sfîrșite, fiind de așteptat în zilele ce vin o regresiune a numărului de îmbolnăviri. Cu toate acestea, în perioada actuală, Ministerul Sănătății și Prevederilor Sociale menține toate măsurile antiepidemice instituite pînă în prezent. Deoarece participarea fiecăruia la respectarea acestor măsuri este importantă, revenim în grupajul de mai jos cu unele lămuriri.

Ce avem de făcut... pentru a preveni boala

Să ne ferim de infecție, prin evitarea contactului direct cu bolnavul de gripă, evitarea locurilor aglomerate, curățenia și aerisirea încăperilor, spălarea mîinilor, spălarea paharelor și a veselei (opărite) în localuri, etc.

Să întărim puterea de apărare a organismului față de infecția gripală, prin călirea permanentă a organismului (plimbări în aer curat, fricții cu apă rece etc.), ferirea de răceli, (frigul favorizează apariția bolii), menajarea organismului (odihnă și somn suficient), alimentație substanțială și variată (din care să nu lipsească vitaminele), practicarea exercițiilor de cultură fizică și a sportului.

Să nu refuzăm vaccinarea preventivă antigripală.

Să ne tratăm (la medicul O.R.L.), bolile de nas, gît și urechi pentru a însănătoși mucoasa acestora, care are un rol însemnat în lupta împotriva virusurilor.

...dacă ne-am îmbolnăvit

1. Să ne autoizolăm la pat, să chemăm medicul de circumscripție la domiciliu și să evităm răspîndirea bolii în familie.

2. Să ne controlăm temperatura pentru a o putea comunica medicului. Dacă avem febră să luăm aspirină, piramidon, antigermin.

3. „Nasul înfundat" se desfundă, punînd cîteva picături de soluție de efedrină 0,5 la sută în fiecare nară. Igiena gurii și a gîtului se întreține prin gargară cu ceai de mușețel. Vitamina C în doze mari asociată cu piramidonul sînt binevenite.

4. Să ne hrănim bine (alimentație variată, bogată în vitamine și lichide hrănitoare).

5. Să evităm răcelile pentru a nu face complicații (pulmonare, otite etc.).

6. În cazul agravării bolii să nu refuzăm internarea.

7. În gripa simplă, necomplicată cu alte infecții bacteriene antibioticele și sulfamidele nu au nici un efect, dimpotrivă dau riscul unei reacții toxice și de sensibilizare. Ele nu trebuie folosite decît la prescripția mediculuI, mai ales de către gravide, copii debili, convalescenți, cardiaci, diabetici și bătrîni.

EVOLUȚIA GRIPEI

Gripa începe, după cum se știe, destul de repede de la momentul infecției cu virusul gripal. De regulă durata perioadei de incubație este de 1-2 zile. Se cunosc însă cazuri cînd boala a apărut chiar la cîteva ore de la infecție, după cum și cazuri cînd au trecut și 4 zile de la infecție pînă la boală.

Odată apărută, boala începe brusc, cu fiori, febră, dureri de cap și de mușchi etc.

Febra durează de obicei 3-4 zile, mai rar 1-7 zile. Dacă însă febra se prelungește peste 7 zile, fără îndoială este semn de complicație, (pulmonară, cardio-vasculară, nervoasă etc.) sau că a fost o altă boală și nu gripă.

Trebuie spus că epidemia de gripă din anul acesta, spre deosebire de cea din 1959, nu cunoaște atît de multe forme toxice și nervoase. Cu toate acestea, vindecarea de gripă simplă adică necomplicată, nu se realizează chiar așa de repede cum se crede. Febra scade treptat pînă în a 7-a zi, însă în perioada convalescenței mai persistă unele tulburări, despre care vrem să vorbim mai jos, și care pot dura cîteva zile pînă la cîteva săptămîni.

Astfel se pot menține adesea transpirațiile și subfebrilitatea (37,1°—37,2°). Bolnavul care a trecut prin gripă se simte în continuare obosit și uneori chiar foarte obosit. Are adesea insomnii, dureri de tot felul, este nervos și melancolic, tulburări care ne apar ca firești, dacă ne gîndim că infecția gripală a însemnat o puternică intoxicație generală a organismului. De aceea revenirea la normal se face cu greu și treptat. Nu rareori pulsul convalescentului de gripă este neregulat, citeodată mai rar și tensiunea arterială este mai scăzută.

De cele mai multe ori, datorită bronșitei, bolnavul continuă să tușească. Pofta de mîncare este scăzută de regulă și uneori lipsește cu totul. Greturile, vărsăturile și durerile abdominale difuze, în cazul unei gripe cu localizare predominant digestivă, pot persista un timp și în perioada convalescenței. Subliniem acest lucru cu atît mai mult cu cît anul acesta formele gastrointestinale sînt frecvente.

Toate acestea fac ca bolnavul să slăbească atît în greutate, cît și ca putere de apărare față de alte boli infecțioase. De aceea, medicii recomandă ca bolnavul să nu părăsească patul cît timp febra nu a scăzut complet și să nu-și reia ocupațiile pînă cînd nu s-a consolidat vindecarea. Altfel, convalescentul poate face complicații grave, care ar necesita internarea în spital. Acest lucru este cu atît mai valabil pentru copii și bătrîni, cu cît organismul lor este mai slab și complicațiile posibile pot fi mai grave.

Dr. V. I.

Interesant și util de știut... despre gripă

● Gripa nu este o simplă răceală, ci o boală infecțioasă, datorită unor virusuri. Gripa este o boală foarte contagioasă. Însăși cuvîntul de gripă, care provine din franceză (gripper) semnifică a prinde, a apuca. De aceea, pentru a preveni îmbolnăvirile trebuie împiedicată răspîndirea infecției, care se face atît direct (prin strănut, tuse, vorbire) prin picăturile secreției bolnavului, cît și indirect, prin veselă și obiecte infectate (cărți, jucării, prosop, șervet, pahar, furculiță, farfurie etc.).

● Frecvența crescută a gripei în sezonul rece se explică, printre altele, prin aceea că virusul gripal, rezistă și trăiește foarte bine la temperaturi joase, pe cînd căldura și, mai ales, razele ultraviolete ale soarelui, îl distrug cu cea mai mare ușurință.

Formolul, săpunurile, fenolul, cloramina și alte substanțe dezinfectante distrug ușor virusul gripal. De aceea, ele sînt utilizate cu succes în dezinfecția obiectelor din camera bolnavului.

● Gripa este provocată de mai multe tipuri de virus : A, A1 A2, B și C. Cel mai răspîndit este virusul gripal de tipul A, căruia i se datorese marile epidemii. In 1959 la noi în țară a fost o epidemie cu virus A 2, în timp ce în acest an a fost pus în evidență virusul de tip B. Între două epidemii aceste virusuri se păstrează în sînul colectivităților, fie sub forma unor infecții slabe, fie de către persoanele care au trecut prin gripă și au rămas „purtătoare de virus".

● Dacă în trecut viteza de propagare a epidemiilor de gripă dintr-o regiune în alta, „gripa de import", era doar de circa 30-40 km pe zi, astăzi răspîndirea bolii este de cîteva ori mai mare, datorită creșterii rapidității mijloacelor de circulație.

● Cu toate că este răspîndită părerea că după gripă nu există imunitate, lucrurile nu stau chiar așa. După o îmbolnăvire prin virus gripal de tipul A imunitatea este de 6—12 luni, pînă la cel mult 2 ani. Ea începe cam din a 9—10-a zi de boală, crește către sfîrșitul primei luni, ca apoi să scadă treptat. Practic însă, dacă ne infectăm în acest răstimp cu virusul gripal de alt tip sau subtip facem o nouă gripă, căci imunitatea în această boală este strict specifică tipului de virus. Deci trebuie să ne ferim de o nouă infecție chiar dacă am trecut prin această boală.

Termostatul

Termostatul este un mic dispozitiv care ajută la reglarea temperaturii într-o instalație frigorifică sau la condiționarea aerului într-o incăpere ife chiar camera de locuit.

In cele ce urmează ne vom ocupa de termostatul pentru instalațiile de produs frig (frigidere).

Temperatura din interiorul frigiderului depinde de mai mulți factori : de temperatura mediului ambiant, de puterea și randamentul mașinii de produs frig, de calitatea și starea izolației termice.

Temperatura care se stabilește în camera frigiderului poate fi mai mare sau mai mică decît temperatura optimă necesară. Dacă temperatura din camera frigiderului este mai mare decît temperatura optimă necesară, atunci se produce o degradare a alimentelor, aceiași lucru se poate întîmpla și în cazul temperaturii mai mici decît temperatura optimă necesară. In plus la obținerea unor temperaturi joase în frigider se produce în plus o risipă de energie.

Pentru a înlătura aceste neajunsuri, temperatura din frigider trebuie reglată la valoarea optimă. Reglarea acestor temperaturi se obține cu ajutorul termostatelor.

Termostatul pune în funcțiune mașina de produs frig prin închiderea circuitului electric dacă temperatura din interiorul frigiderului a crescut peste temperatura reglată și oprește funcționarea mașinii (întrerupe circuitul electric) dacă temperatura a scăzut sub temperatura reglată.

Pentru a obține în interiorul frigiderului o temperatură cu 20°C mai mică decît temperatura mediului ambiant, un frigider cu absorbție trebuie să funcționeze circa 16 ore pe zi, iar un frigider cu compresor 8—10 ore pe zi. Timpul de funcționare mai este influențat de căldura introdusă cu alimentele și de numărul de deschideri a ușii frigiderului.

Termostatul funcționează în modul următor :

Bulbul termostatului primește temperatura din frigider (evaporator) și o transmite fluidului cu care este umplut burduful. Dilatarea fluidului din burduf sub acțiunea temperaturii ridicate, determină o creștere a forței de acționare asupra pîrghiilor contactelor electrice și le închide, punînd astfel mașina în funcțiune (motor electric sau rezistență electrică).

Cînd temperatura scade în frigider, fluidul se comprimă și forța de acționare a pîrghiilor scade și ea, iar contactele electrice se deschid, oprind funcționarea mașinii.

Cea mai dificilă problemă la exploatarea termostatului este cea a contactelor electrice, suprafața lor cu timpul se oxidează și nu mai închide corect sau deloc circuitul.

Alte defecte apar cu timpul prin uzura pronunțată la axe, pîrghii și burduf, în general la piesele în mișcare. Cînd se constată astfel de uzuri termostatul trebuie înlocuit.

Mai frecvent apar dereglări ale sistemului de pîrghii și resorturi, care se pot remedia ușor prin demontarea aparatului, curățirea și tararea din nou la performanțele cerute.

In cazul oxidării contactelor electrice, defecțiunea se remediază prin șlefuirea lor cu pietre speciale. Este oprită curățirea contactelor cu pila sau cu smirghel.

In cazul blocării contactelor electrice scoateți fișa din priză și adresați-vă unui specialist care să pună la punct aparatul.

Un ultim sfat : este interzis a se răsuci, îndoi, turti sau forța tubul capilar. Tubul deformat poate căpăta fisuri care înlesnesc scăparea fluidului din burduf, făcînd inutilizabil termostatul.

De asemenea termostatul să nu se țină la o temperatură mai mare de 42°C. Peste această temperatură presiunea fluidului crește și poate provoca spargerea burdufului.

B. C.

SFATURI COSMETICE

In timpul iernii, de cele mai multe ori pistruii dispar, dar odată cu venirea primăverii încep din nou să apară pe față sub forma unor pete mici, rotunde mai mult sau mai puțin colorate.

Aceste pete se datoresc deobicei unei pigmentări anormale, frecventă în special la femeile blonde și roșcate. Ele se localizează pe frunte, nas, obraji și mîini. Soarele și vîntul sînt inamicii cei mai aprigi ai tenurilor predispuse apariției pistruilor. De aceea odată cu venirea primăverii este bine ca în primul rînd să ne ferim fața pe cît posibil expunerii razelor solare și vîntului. In același timp este necesar să folosim o serie de preparate cosmetice pe care le vom aplica seara înainte de culcare, sau în timpul zilei dacă sîntem obligați să ne expunem totuși obrazul la soare și vînt.

Tenurile normale și grase le vom loționa cu o soluție de perhidrol (perhidrol 10 g, apă 90 g) sau pentru cele mai rebele o soluție de hidrochinonă 5 g, acid fosforic 1 g, alcool de 70°, 50 g, apă 50 g, (de preferință seara).

Persoanele cu tenuri uscate vor folosi creme cu hidrochinonă, ca spre exemplu : hidrochinonă 4 g, camfor 0,50 g, acid salicilic 0,50 g, cold cremă 30 g, sau vom incorpora în 20 g cremă 1 g de perhidrol.

Aceste creme, cu toate că sînt inofensive, nu se recomandă să fie folosite în regiunea din jurul ochilor.

Tot în scop preventiv se pot întrebuința cremele conținînd oxid de zinc, chinină, substanțe care pentru a-și exercita acțiunea protectoare față de lumină vor fi dizolvate în ulei sau în apă și apoi încorporate în cremă. Ele pot fi adăugate la o cremă obișnuită în proporție de 2-4 g la 100 g cremă. De asemenea este bine ca în timpul zilei să aplicăm peste cremă un strat de pudră care formează o peliculă protectoare împotriva razelor solare.

In pudră se poate adăuga de asemenea chinină sau oxid de zinc. Toate aceste măsuri vor fi folosite în mod preventiv împotriva apariției pistruilor. Trebuie să evităm pe cît posibil apariția lor, deoarece pentru tratamentul pistruilor sînt necesare alte preparate mult mai drastice, care sînt dăunătoare și trebuie pe cît posibil evitate.

Răspundem cititorilor

DORINA — Hușl. Crema de demachiat avînd la bază untură de porc se prepară topind într-un vas smălțuit 100 g untură la care adăugăm 50 g lapte proaspăt. Se strecoară printr-un tifon și se adaugă 5 g tinctură benzoe. Deoarece untura de porc rîncezește repede veți prepara cantități mici 20—30 g. După demachiere este bine să vă clătiți obrazul cu infuzie de mușețel sau de rosmarin.

LELIA — București. In cazul dv. fiind vorba de ceva mai grav vă recomand să vă adresați unui medic dermatolog.

LUANA — București ; ANABELLA, CARMENCITA, ANELA — București ; ROZITA — Tîrgoviște sînt rugate să-și comunice adresa exactă pentru a li se trimite răspunsul prin poștă.

Anca BOGDAN

O PLANȘĂ MOBILĂ

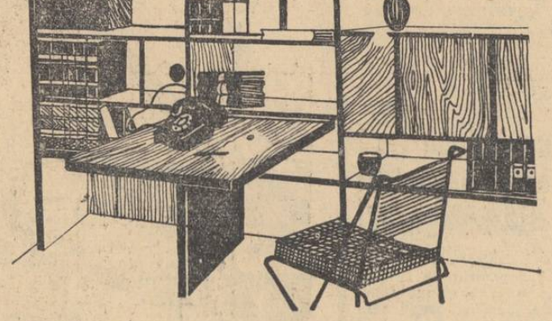

Pentru a folosi la maximum spațiul unei camere mai mici, al unui colț, la stelajele existente se poate adăuga (cu balamale sau cîrlige) o planșă (mobilă, respectiv detașabilă) care servește ocazional ca birou, masă de lucru etc.

CURIERUL NOSTRU

DUMITRICĂ S. : Faptele care au dus la situația actuală nu sînt de importanță prea mare. Ele puteau fi evitate din timp dacă din partea amîndurora ar fi existat mai multă bunăvoință și înțelegere. In loc de aceasta dvs. ați exagerat și amplificat fiecare lucru și ați ajuns la situația actuală. Ceea ce nu ați făcut la timpul potrivit, va trebui să faceți acum, cînd încă nu este prea tîrziu. Reveniți fiecare la locul de unde ați plecat, cu intenții sincere de renunțare la absurdități și la ambiții copilărești. Fiți amîndoi mai binevoitori, mai înțelegători. Faceți dvs. primul pas în această direcție. Clarificați toate neînțelegerile și în curînd viața va reintra în normal.

LEONIDA : Nu trebuie s-o judecați în lumina celor ce s-au întîmplat. S-ar putea să nu aibă nici o vină. Poate că nici vestile pe care le-ați primit nu sînt transmise direct de ea. Cel mai bine este să mergeți în localitatea unde se află acum și să stați personal de vorbă. Numai în acest fel veți cunoaște situația adevărată și numai în funcție de aceasta va trebui să acționați.

E.V.G. Hunedoara : Se pare din cele scrise de dvs. că există toate premizele să făuriți un lucru bun, trainic. Noi sîntem de părere să nu mai așteptați și să treceți la fapte. Condițiile existente, intrucîtva asemănătoare, nu trebuie să vă sperie. Vă veți putea înțelege foarte bine unul pe altul.

Ursonul hidrofobizat

Ursonul rominesc se prezintă frumos colorat, cu un tușeu plăcut, cu o moliciune caracteristică. Ursonul, realizat la „Țesătoriile Reunite" din București, este lucrat pe principiul plușului respectiv firele de bătătură sînt tăiate și ridicate în sus (mult mai des și ceva mai înalte decît plușul însă).

La cel de al III-lea Pavilion de Mostre a fost expus ursonul hidrofobizat. Acesta este un urson tratat cu anumite produse chimice, care-l fac rezistent la apă. Acest lucru reprezintă o vădită îmbunătățire a confecțiilor realizate din urson.

Ceea ce trebuie reținut deasemenea este faptul că acest nou material, fiind obținut din fibre relon are proprietățile acestei fibre și urmează regulile foarte simple de întreținere ale grupei de fibre poliamidice, din care face parte și relonul. Desigur că la orice material de genul plușului, șifonarea părului strică aspectul. Vom evita deci să ne așezăm pe palton, cu atît mai mult cu cît o apăsare excesivă poate să strice echilibrul fibrei, realizat în fabricație. Dacă totuși din neatenție, am șifonat plușul așezăm materialul pe o suprafață plană și-l netezim cu palma întinsă, pe care o umezim ușor, repetat, în apă curată.

E BINE SĂ ȘTIȚI CĂ..

● *Pentru scoaterea petelor de roșii de pe pantaloni încercați mai întîi să presărați locul pătat cu sare de bucătărie, după care veți spăla la început cu apă curată, apoi cu apă și săpun. In caz că pata persistă, folosiți un amestec de glicerină pură și gălbenuș de ou (un gălbenuș la 50 gr. glicerină). Amestecul odată preparat, se aplică pe pată și se lasă timp de cîteva ore. După aceea se spală cu apă caldă.* (Liana — Iași).

● *Pentru scoaterea petelor de pe stofele tergal (în fapt e vorba de o țesătură în amestec de lînă cu fibre sintetice) puteți încerca să ștergeți locul pătat cu un amestec format din părți egale de eeter sulfuric și tetraclorură de carbon. Pentru a se evita formarea „marginilor", veți începe frecarea petei din spre exterior, după ce locul respectiv a fost umezit cu apă.* (Ani P. București).

● *Pentru a curăța o fustă de tergal albă pătată cu o bomboană de malț udă încercați următorul procedeu : diluați amoniac cu concentrație de 10%, în cantitatea necesară de apă (în proporție de 1/10), cu care soluție umeziți locul pătat, frecîndu-l cu o bucată de vată. După aceea spălați cu apă.* (Mirella — Iași).

● *Sticlele, în care a fost ulei de floarea soarelui, se spală cu apă fierbinte și Alba menaj (1 lingură praf la 1 pahar apă). Se astupă și se scutură bine.* (Angelica — București).

● *Petele de creion chimic se scot în felul următor : țineți locul pătat, cîtva timp, în alcool sau spirt denaturat încălzit în bain-marie.*

IN TIMPUL DV. LIBER

Vă puteți fabrica o scrumieră cu multă ușurință. Va trebui mai întîi să vă procurați un carton, pastă de modelat (plastilină) și ipsos pentru mulaj.

Luați ca model o frunză cărei ii desenați conturul pe carton (fig. 1), apoi o decupați. De jur împrejurul frunzei de carton ridicați un mic zid din plastilină de 3 cm. (fig. 2); turnați ipsosul lichid pînă la 1 cm. de marginea acestui zid. Aplicați în ipsos un capac (uns cu ulei), care este găurit la mijloc. Odată ipsosul uscat, scoateți capacul și pasta de modelat. Astfel ați obținut o scrumieră mai deosebită, pe care o veți putea decora inspirîndu-vă din desenul nostru (vezi frunzele).

FOTOGRAFUL AMATOR (VI)

Cînd un obiect mai depărtat trebuie redat cu maximum de claritate, atunci planul de punere la punct trebuie să treacă prin acest obiect. Claritatea maximă poate fi realizată totdeauna numai pentru un singur plan, neținînd cont de restul planurilor. Punerea la punct a profunzimii aparatului (distanța de la aparat la subiectul fotografiat) se poate deduce și prin calcul. Acest calcul îl vom arăta printr-un exemplu : se cere bunăoară o vedere clară a cîmpului cuprins între distanța de 3 m pînă la 9 m. Se calculează mai întîi distanța de punere la punct. Profunzimea totală este de 9—3=6 m. Poziția cea mai favorabilă a planului de punere la punct este la prima treime a acestei zone, adică la 6:3=2. Trebuie deci să se pună la punct aparatul pentru distanța de 3+2=5, care reprezintă distanța de la aparat la subiectul care se vizează. Acestei distanțe pentru o profunzime clară îi corespunde o deschidere a diafragmei egală cu 1:8, iar zona de profunzime se întinde de la 2,90 m. la 18 m. In această zonă toate subiectele vor ieși în fotografie clare.

Adeseori trebuie să apară în același timp clar în fotografie atît un plan mai apropiat cît și depărtat. Dacă se fixează planul de punere la punct la infinit, adică se lasă obiectivul în poziția sa normală, atunci profunzimea se extinde de la infinit pînă la un punct apropiat. Se folosește practic deci numai cîmpul de profunzime foarte redus care se întinde de la planul de punere la punct spre aparat. Zona cu mult mai mare în spatele planului de punere la punct se pierde în mod inutil (figura alăturată). Pentru a cîștiga claritatea pînă la infinit și zona din spre aparat, atunci aparatul se pune la punct pe punctul apropiat „A" ∞. Acest mod de punere la punct se numește „punere la punct pentru aproape infinit". Ea este o punere la punct normală pentru fotografierea peisajelor și pentru alte scopuri similare. Pentru ușura fotografului punerea la punct a profunzimii aparatului, constructorii de aparate fotografice au completat aparatele de fotografiat cu diferite dispozitive care printr-o singură manevrare a unei scări poate determina profunzimea dorită. Astfel, aparate mai simple au pe montura obiectivului niște semne speciale sub forma unor puncte roșii. Folosind aceste semne se asigură profunzimea maximă, fără a mai fi necesară efectuarea unor calcule speciale. Acest lucru este foarte comod în cazurile cînd condițiile de fotografiere nu lasă timp suficient pentru calcule.

— **Cum se folosesc în practică aceste semne roșii ?** Se face să coincidă reperul scării distanțelor cu punctul roșu situat între cifra 5 și 10 m. după scara respectivă, ceea ce corespunde cu aproximație distanței de 8 m. Se duce apoi reperul diafragmei să coincidă cu al doilea punct roșu de pe scara diafragmelor între indicele 8 și 11. Prin această punere la punct se obțin clare toate obiectele situate mai departe. Aparatele moderne de calitate sînt prevăzute cu un inel de profunzime a cîmpului; acest inel este fixat pe montura obiectivului. Cu ajutorul lui fotograful poate stabili cu ușurință claritatea cîmpului în funcție de deschiderea diafragmei și a distanței de punere la punct. Inelul de profunzime este format dintr-o scară dublă, simetrică, de diafragme fixe și o scară mobilă de distanțe metrică. Punerea la punct a acestor aparate va fi descrisă în numărul viitor.

Bucur STELIAN

(va urma)

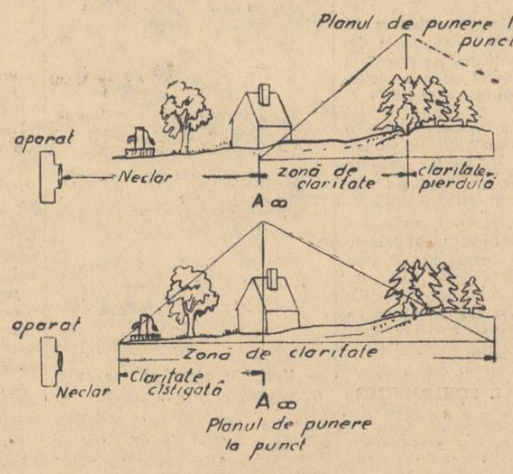

MEDICUL VĂ SFĂTUIEȘTE

D. I. — Călărași : Prea puțin probabil că dezvoltarea mai mare a sînului sting să aibă o legătură directă cu cele întîmplate la vîrsta de 14 ani. Totuși, deoarece poate fi vorba de un chist sau o mastoză, vă recomandăm să vă prezentați la controlul unui medic chirurg.

EDISON — Iași : Am mai avut prilejul să abordăm această problemă. Revenim deci în rîndul rînd să nu fie zgîndărite cosurile cu unghia și nici rupte. Tenul se degresează cu o soluție care conține : sulf pp 6 gr., acid salicilic 3 gr., iod metaloid 1,5 gr. și alcool 90° pînă la 100 gr. Această degresare se face de trei ori pe zi. După 5—6 zile de la începerea tratamentului se aplică seara o cremă cu lanolină și prisniță cu ceai de mușețel. De cele mai multe ori pielea se cojește. Aceasta nu trebuie să constituie un motiv de îngrijorare, ci tratamentul trebuie continuat. După ce cojile au căzut, se folosește o pomadă care conține rezorcină 15 gr., sulf pp 15 gr., talc 12 gr., oxid de zinc 12 gr. și vaselină lichidă 30 gr. Desigur, însă că numai medicul dermatolog poate individualiza tratamentul.

CECILIA — Iași : Dacă medicii, după analizele făcute, au precizat că nu este vorba de o infecție, nu are nici un rost tratamentul pe care l-ați făcut fără recomandarea lor. Simplele spălături cu apă bicarbonatată sînt deajuns.

STOICA ION — Pitești : Fără îndoială că diagnosticul care vi s-a pus este corect. Colita nu este însă o boală care se vindecă repede. Trebuie perseverat în tratamentul pe care l-ați început și care vă va aduce desigur o ameliorare.

SILVANA PLENESCU — Brașov : Nu credem că este cazul să încercați un tratament, deoarece nu este vorba de o boală propriu.zis. Probabil că aceste tulburări vor fi mai puțin supărătoare și vor trece cu vîrsta.

FLORINA — București : La multele dv. întrebări vă răspundem în ordine. Nu există un remediu pentru a modifica aspectul feței în timpul somnului. In ceea ce privește mătreața, veți găsi în rubrica noastră din numerele trecute mai multe posibilități de a o combate. In legătură cu cea de a treia întrebare, trebuie să găsiți totuși modalitatea de a respecta o igienă corespunzătoare și să folosiți apa bicarbonatată pentru această igienă. Fără îndoială că vă puteți adresa cosmeticianului pentru ridurile de care ne vorbiți.

C.V.F. — Craiova : Adresați-vă unui medic dermatolog care vă va indica ce metode de depilare să folosiți. In orice caz remediu există.

M.O.S. — Onești : Nici în cazul dv. nu este justificată temerea. Este foarte important ca fenomenele de care ne vorbiți să nu fie legate de o întîmplare. Trebuie perseverat în aceleași condiții cu răbdare.

URSESCU V. — București : Credem că nu poate fi vorba de gușă și vă sfătuim să consultați din nou medicul specialist în boli interne din policlinica teritorială de care aparțineți și în cazul în care ganglionii persistă să urmați cu încredere indicațiile pentru a se putea ajunge la stabilirea unui diagnostic precis.

PAMFIL VICTOR — București : Medicamentul de care vă interesați nu se găsește în comerț și nici nu se mai fabrică de mult timp. In legătură cu fenomenele din timpul somnului de care aminitiți, ar putea fi înlăturate dacă ați lua înainte de culcare un calmant de tipul Romergan-ului. Nu trebuie să vă îngrijoreze alunițele care v-au apărut.

LILIANA și LICA — Timișoara : Problema care vă interesează este legată de doi factori — pe de o parte de factori constituționali și pe de altă parte de factori hormonali. Adevărul este că acești factori pot fi foarte greu influențați.

MARIN — Buzău : Cu siguranță că este necesar să urmați un tratament de fortificare a organismului, dar acesta numai sub directa supraveghere și îndrumare a medicului din policlinica teritorială de care aparțineți și care vă va recomanda atît regimul de viață, cît și regimul alimentar și tratamentele.

magazin medical

SFATURI MODĂ COSMETICA GOSPODĂRIE

JOCURI DISTRACTIVE

DIN DOUĂ, UNUL

Din două pătrate (ca cele din desenul de mai jos) se poate construi unul singur dacă unul din ele (care ?) se taie în patru părți egale numai prin două tăieturi. Cum trebuie procedat ?

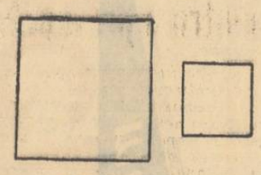

OCTOGONUL

Copiați acest octogon regulat pe o bucată de hîrtie și decupați în mijloc un orificiu tot în forma de octogon regulat. Tăiați apoi figura în opt părți egale din care să puteți forma o stea în opt colțuri care să aibă de asemenea un orificiu octogonal.

UNGHIURILE

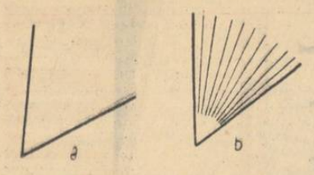

Desenul de mai sus vă prezintă două unghiuri. Cel din dreapta apare mai mare decît cel din stînga. Totuși unghiurile sînt egale, iar iluzia optică este determinată de faptul că unghiul din dreapta este împărțit prin linii într-o serie de unghiuri mai mici.

CU O SINGURĂ LINIE

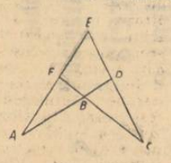

Figura alăturată se poate desena dintr-o singură linie. Indicați dv. de unde trebuie început.

Soluțiile jocurilor apărute în numărul 230

„SAGEATA"

DRUMUL NEBUNULUI

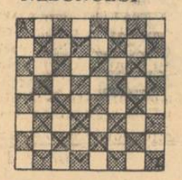

TOTAL 27

7	17	3
5	9	13
15	1	11

ROZETA

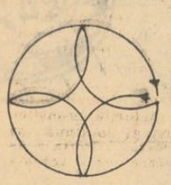

M. ASLAN

PRUDENȚĂ

— Parcă spuneai că nu-ți place borșul și văd că te-ai servit a patra oară...
— Ca să nu mai rămînă și pe mîine...

DECEPȚIE

— Cum, în sticla asta de vin speri să găsești consolarea ?
— Nu, am mai comandat una!...

— Fii te rog bun și vezi ce are: Cum trec un stop pe roșu, se aude în spate un fluierat...

I. FLORESCU

— Cîntă frumos !
— Da! Și ce crezi, că-i ușor așa, cu ciocul într-o parte?

E. ARNO

— Profiți că eu sînt cu protecția animalelor!...

UNEI SOȚII

...al cărei soț se recunoaște mai jos

În calendar e astăzi ziua ta
Și de cu zori, că și-n alți ani, te miri
Că soțul îți tot spune „Draga mea",
Deși în casă n-avem musafiri.

Tu îl privești ne-ncrezătoare și
Filozofezi în mintea ta, spontan :
Acest „8 Martie" ar trebui
Să țină la Săndel întregul an !

Apoi observi cum soțul drag,
Cînd pleacă de acasă la birou,
Te-mbrățișează fugitiv din prag.
De parcă i-ai fi dat vreun cadou.

Ieșind pe ușă, el, cu ton ursuz,
În barbă mormăie : — Sînt indispus
Că pe femei azi în autobuz
Eu trebuie să le privesc... de sus !

Acasă se va-ntoarce, natural,
Cam pe la nouă și se va scuza :
— Am fost cu un prieten la local,
Să beau o țuică-n sănătatea ta !

Tu o să-l iei din ușă, fără-nconjur:
— Nici azi nu te-ai gîndit la mine...un pic ?
Iar el pe loc va protesta : — Îți jur,
Eu m-am gîndit... că n-o să-mi spui nimic !

Dacă de dărul așteptat apoi
Încerci să-i dai măcar un apropou,
Ți se va explica vorbind greoi :
— Cînd beau uit totul. Chiar și de cadou !

Atunci îi aduci aminte pe moment
Că-n martie trecut, de la servici,
Săndel a fost cu tine mai atent :
Îți adusese-acasă... trei amici.

V. D. POPA

FRED GHENĂDESCU

— Ce dorești dumneata?
— Mai am patru ore pînă la plecarea trenului și mi s-a spus că la d-ta se poate pierde timpul...

Unii părinți arată o vinovată indiferență față de comportarea propriilor lor copii.

STARE CIVILĂ

— Dumneavoastră sînteți părinții? Vă rog, care e mirele?
— Nu știu; noi sîntem părinții miresei.

S. NOVAC

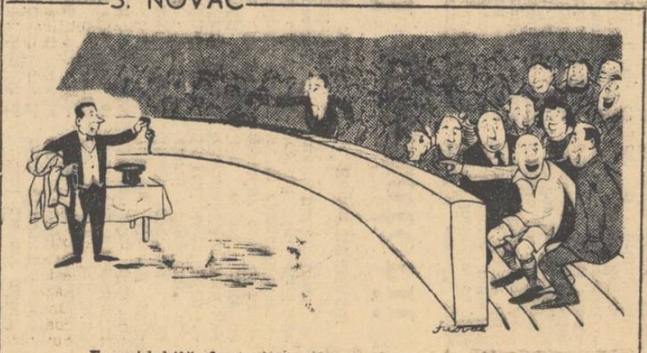

— Formidabilă dexteritate, domnule! Uite cum i-a luat ceasul de la mînă fără să observe!

ȘAH

O partidă de șah cu figuri vii

Partidele de șah cu figuri vii, în care locul pieselor este luat de oameni costumați, au stîrnit întotdeauna și pretutindeni prin ineditul lor, un viu interes. Dar interesul pe care l-a stîrnit la sfîrșitul lui februarie partida cu figuri vii jucată la Moscova, la Palatul Sporturilor, între campionul mondial Mihail Botvinnic și fostul deținător al titlului suprem Vasili Smislov a fost cu totul și cu totul deosebit. Peste 10.000 de spectatori au asistat la această partidă, care a fost transmisă și la televiziune !

Organizatorii partidei au dovedit multă ingeniozitate. Mutările celor doi jucători erau reproduse de figurile vii și fiecare luare a unei piese aducea pe scenă, într-un număr special, pe artistul Max Bernes, pe campionul olimpic Filatov Serghei, pe tenorul Kozlovschi și pe alți artiști și gimnaști celebri, care deîneau rolul respectivei piese.

Succesul partidei a fost, evident, excepțional. Cît privește rezultatul ei : remiză. Încasările aduse la acest spectacol au fost vărsate Fondului păcii.

M MANOLESCU
locul I la tema impusă în campionatul R.P.R.-1961.

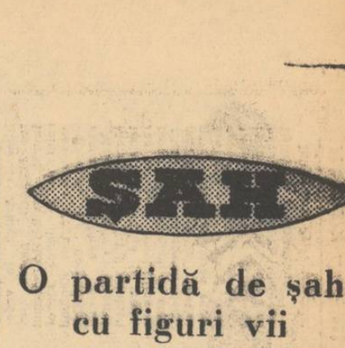

Albul dă mat în 2 mutări.

Poziție de control: Alb — Rb7, Df2, Tc8, Te1, Nc3, Nd7, Cc8, Cd6, p.e6, f3, f4 = 11 piese. Negru — Rd5, Dg5, Tb4, Cc1, Ce3, p.b6, g4, c2 = 8 piese.

Amănunte în legătură cu campionatul republican de compoziție șahistă pe anul 1961 vor fi publicate în numărul viitor.

Partide de la turneul interzonal

ALB — GELLER
NEGRU — STEIN

1. e4, c5	30. b4, Tec8
2. Cf3, d6	31. T1a3, Nd2
3. d4, c:d4	32. Tc6, T:c6
4. C:d4, Cf6	33. N:c6, Ng5
5. Cc3, a6	34. Nd5, Nd2
6. Cb3, e5	35. Rf1, Tc8
7. Ne2, Ne7	36. b5, Tb8
8. 0—0, Dc7	37. c4, Nb4
9. Ne3, Cbd7	38. Ta7, Nc5
10. a4, 0—0	39. T:f7, Rh7
11. a5, b5	40. Ne4+, Rg8
12. a:b, C:b6	41. Nd5, Rh7
13. Ca5, Ne6	42. Re2, h5
14. Dd2, Tfd8	43. Rd3, Rh6
15. N:b6, D:b6	44. Re4, g6
16. Cd5, C:d5	45. h4, Th8
17. e:d5, Nd7	46. f3, Th7
18. Ta2, h6	47. T:h7+, R:h7
19. Tfa1, Ng5	48. Nf7, Rg7
20. Dd1, Tdc8	49. Ne8, Nf2
21. g3, Dc7	50. Rd5, N:g3
22. c3, Tcb8	51. b6, Nf2
23. Nd3, Te8	52. b7, Na7
24. De2, Dc8	53. R:d6, Nb8+
25. Cc6, N:c6	54. Rd7, g5
26. d:c6, D:c6	55. N:h5, g:h4
27. T:a6, Db7	56. Ng4 și negrul
28. De4, D:e4	cedează.
29. N:e4, Tab8	

ALB — BILEK
NEGRU — FISCHER

1. e4, c5	15. D:g5, h6 !
2. Cf3, d6	16. Dh4, D:c3 !
3. d4, c:d4	17. T:f7 !, T:f7
4. C:d4, Cf6	18. Dd8+, Cf8 !
5. Cc3, a6	19. N:f7+, R:f7
6. Ng5, e6	20. Tf1+, Rg8
7. f4, Db6	21. T:f8, Nd7 !
8. Dd2, D:b2	22. Cf3, De3+
9. Tb1, Da3	23. Rh1, Dc1+
10. e5, d:e5	24. Cg1, D:c2
11. f:e5, Cfd7	25. Tg8, Df2 !
12. Nc4, Ne7	26. Tf8, D:a2
13. N:e6 !, 0—0 !	27. Tf3, Rh7 și al-
14. 0—0, N:g5	bul cedează.

ALB — UHLMAN (R.D.G.)
NEGRU — POMAR (SPANIA)

1. d4, d5	22. Tab1, Dc3
2. c4, e6	23. Cb6 !, D:c2
3. Cf3, Cf6	24. N:c2, Tb8
4. Cc3, e6	25. Tfe1, Td8
5. e3, Cbd7	26. T:e5, Nb7
6. Nd3, d:c4	27. Tb3, a5
7. N:c4, b5	28. f3, Na6
8. Nd3, a6	29. Te7, Nb7
9. e4, c5	30. d6 !, Rf8
10. d5, e5	31. Tc7, Na6
11. b3, e4	32. d7, a4
12. b:c4, Nb4	33. Tb4, a3
13. Nd2, b:c4	34. Na4, Nd3
14. Nc2, Da5	35. g4, Nb1
15. Ce2, Ce4 ! ?	36. T:b1, Cd5
16. N:e4, c3	37. Tc8, Re7 ?
17. C:c3, N:c3	38. C:d5+ și Pomar
18. 0—0, N:d2	cedează. La 38.
19. C:d2, 0—0	T:d6 ar fi urmat
20. Cc4, Db4	și Cc4 !
21. Dc2, Cf6	

Iată înfățișarea primei părți a clasamentului final : Fischer (S.U.A.) 17 puncte din 22 ; Petrosian și Geller (ambii U.R.S.S.) 15 p. ; Korcinoi (U.R.S.S.) și Filip (R. S. Cehoslovacă) 14 p. etc.

— Da, sigur, de fiecare dată cînd mai am două mutări ca să te dau mat mă trimiți la culcare...

ȘTIRI ȘAHISTE

● Tradiționalul turneu de la Mar del Plata (Argentina) va începe anul acesta la 28 martie. Se pare că actuala ediție a competiției va stîrni un interes deosebit întrucît au fost invitați și campionul mondial **Botvinnik** și fostul campion mondial **Tal**. Au mai primit invitații **Fischer** (S.U.A.), **Pachman** (R. S. Cehoslovacă), **Parma**, (Iugoslavia), **Donner** (Olanda), **Penrose** (Anglia) și jucătorii argentinieni **Najdorf, Panno, Guimard, Rossetto, Filnik, Eliskases, Bolbochan** și **Sanguinetti**.

REȚINEȚI DIN TIMP

Locuri pentru concediul de odihnă sau tratament în stațiunea balneară preferată AGENȚIILE O.N.T. CARPAȚI din toată țara au pus în vînzare bilete pentru lunile aprilie — mai — iunie în stațiunile:

OLĂNEȘTI (boli ale aparatului digestiv și glandelor anexe, urologie)
SOVATA (reumatologie și ginecologie)
VICTORIA „9 Mai" (reumatologie)
VICTORIA „1 Mai" (reumatologie)
BUZIAȘ (boli cardio-vasculare)
SLĂNIC MOLDOVA (boli ale aparatului digestiv și ale glandelor anexe)
CĂLIMĂNEȘTI (boli ale aparatului digestiv și glandelor anexe, urologie, boli profesionale)
CĂCIULATA (boli ale aparatului digestiv și glandelor anexe, urologie).

Plata eșalonată
Tarife reduse pînă la 31 mai
50% reducere pe C.F.R. și I.R.T.A.

LEGUME ȘI FRUCTE

conservate prin frig, în vrac, ambalate în cutii de carton și saci de hîrtie, oferă

I. I. S. ANTREFRIG

str. Fîntînica nr. 36, raionul 23 August București

consumurilor colective (spitale-cantine), din București și provincie, la prețuri convenabile :

— roșii,
— mazăre boabe
— fasole verde
— dovlecei de umplut
— dovlecei cu floare
— bame,
— ardei întreg de umplut
— ardei tocat
— prune pentru compot
— vișine pentru compot

Produsele conservate prin frig se pregătesc ușor și își păstrează aproape integral proprietățile nutritive și în vitamine.
Informații la telefon : 12.89.10 și 11.25.80.

Important!

Întreprinderile producătoare de țesături de mătase oferă întreprinderilor de stat și cooperativelor cupoane de diferite lungimi, în desene variate și poziții coloristice diferite, precum și diverse țesături provenite din soldări.

Aceste țesături, cu o reducere de 10—30% pot fi procurate direct la întreprinderile :

— FLAMURA ROȘIE București, str. Linăriei nr. 90, telefon 23.52.60.
— ȚESĂTORIILE REUNITE București, str. Spătaru Preda nr. 3, telefon 23.22.10.
— MĂTASEA POPULARĂ București, str. Popa Nan nr. 88, telefon 21.60.90.
— TUDOR VLADIMIRESCU, București, Bd. Ghencea nr. 34, telefon 16.04.00.
— ANA IPĂTESCU, București, Șos. Vitan nr. 238, telefon 21.74.72.

Poșta redacției

S. MUREȘAN — Cluj : Mai înainte de orice cred că dacă ați intitula versuri ca acestea, nu le-ați savura : „Comoară ai putea fii și tu / Dacă ți-ai schimba principiu". Încercînd să dai intonația cuvenită, înseamnă cu ultimul cuvînt s-ar citi principiu („u" accentuat). Se înțelege că cu asemenea imperfecțiuni, un vers nu poate fi bun. Și încă ceva : nu se zice „filologistă".

S. FLORESCU — București : Materialul ar merge la o publicație sportivă, de specialitate. Are calități suficiente.

C. COCA — Ceptura (Mizil) : Ne întrebați : Eminescu n-ar putea apare și pe ecran ? Desigur că da ! Pentru aceasta este nevoie să fie întrunite numeroase lucruri. Poate că în atenția studiourilor noastre va sta acest obiectiv, care trebuie să o recunoaștem, nu e deloc mici simplu, nici ușor.

ACTEON — Brașov : Aveți după cum vedem, o permanentă preocupare pentru stabilirea genului poștei redacției. Pînă la urmă ați dedus că este vorba de genul feminin. O dată stabilit acest lucru ați început o curie asiduă, care prin scrisorile trimise nu ne displace. Ba, chiar din contră. Printre altele, mulțumindu-ne că v-am primit în spațiul „Poștei redacției", ne atrageți atenția să nu dăm loc la bănuieli („Nu uita că sînt căsătorit" ne spuneți dv.) Am încercat să vă găsim în revistă și alt „spațiu", mai cu seamă după ce am citit în ultima scrisoare că ați fost „sărutat de muză". Văzînd însă cele două poezii vă punem deschis întrebarea : La ce dată v-a sărutat muza ? Din poezii rezultă că este un sărut dat cu multă vreme înainte. Fără a vă diminua cu nimic posibilitățile, cu gîndul chiar de a descoperi și publica un umorist de soi, vă prețindem altceva, mai la înălțimea scrisorilor dv. care sînt spirituale. Să fiți oare specializat numai în domeniul epistolelor ? Pînă una alta, iată că tot în cadrul acestei rubrici ne desfășurăm corespondența noastră. „Repartiția" în alt spațiu al revistei stă numai și numai în puterile dv.

O POPESCU — București : „Doresc să colaborez și vă trimit aceste lucrări : Caut pe Ion Popescu și Mersi" Pe Ion Popescu — nu ne-o luați în nume de rău — dar nu l-am găsit... bun de publicat. Cît despre Mersi, mai mult că în franțuzește el înseamnă „mulțumesc" nu cîm putut cunoaște altceva. Ne pare rău !

LUCIAN MILLIS — București : Ați scris poezia „Fără inspirație" neavînd concursul Muzei, care apărută într-un tîrziu, așa cum spuneți dv., v-a trimis la culcare. Prindeți însă ocazia cînd este mai bine dispusă și trimiteți-ne ceva scris cu sentimentul ei ființă aveți pană de umorist. Căutați subiecte mai concrete și bateți drumuri mai puțin pietruite.

MARCELLINI — Turda : Vă plîngeți în versuri că unele cărcări de cuvinte încrucișate publicate în revista noastră nu v-au satisfăcut. Luăm act de semnalarea dv și vom proceda în consecință. De altfel, trebuie să știți, această rtă în atenția noastră.

DAN ANGHEL — București : La amabilele dv rînduri vă dăm un răspuns scurt și concis : mergeți la unul din secretariatele literare ale unui teatru din Capitală, depuneți piesa și așteptați... Ca să nu așteptați prea mult, e bine să mai mergeți din cînd în cînd pe acolo să întrebați de soarta manuscrisului dv cu gîndul de a-i ajuta în muncă...

Acum, fără glumă, vă spunem că ceea ce doriți nu este un lucru irealizabil. Trebuie însă, fără îndoială, ca lucrarea să aibă o valoare certă. Din cele scrise de dv vedem că aveți gust literar și discernămînt și că nu sînteți străin de dramaturgie.

REBUS magazin

FEMININĂ

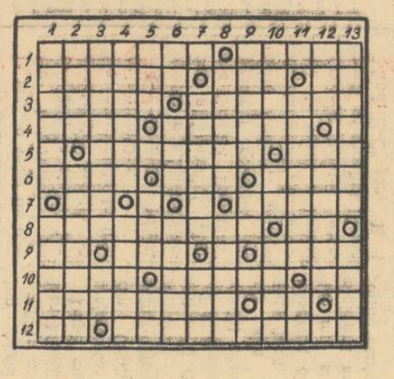

ORIZONTAL : 1) „...tractorista", cîntec de A. Popovici (versuri de V. Cîmpeanu) — Eroina operetei „Elixirul dragostei" de Donizetti 2) Prenumele actriței care a interpretat rolul Penelopei în „Porto-Franco" (Bondoc) — Acela — Aluminiu 3) Nepoata lui Moș Mihu din „Neamul Șoimărești" de Sădoveanu — „Văduva veselă" de Lehar 4) Eroină și titlul unui roman de Zola — Compozitoare, autoarea cîntecului „Doi ochi de codană" (Lulu) 5) Mobile mici cu rafturi pe care gospodinele așează cărți sau alte obiecte — Specie de antilopă 6) Nume — Amalgamați, în vechea chimie — Celebru tată a trei fete 7) În fructe ! — A se căsători (pop) 8) Apanajul femeilor — Servește ! (familiar) 9) Articol — Localitate în Belgia — Nună 10) Personaj feminin, soția lui Lobanovici, din filmul „Primele încercări" — Mișcări prin care se urmărește înșelarea adversarului, în sport — Ana Ipătescu 11) Facerea ordinei în casă (pl.) — Lei ! 12) Una și alta — Regina ostrogoților din poezia cu același nume de Coșbuc.

VERTICAL : 1) Autoarea poeziei „Poemul femeii care iubea primăvara" — Zeița florilor, iubita lui Zefir și mama primăverii 2) „... Cătălină" cîntec popular — Nume de femeie 3) Autorul poeziilor : „Venere și madonă", „Crăiasa din poveşti" ș.a. — Gene ! 4) Însemnată — Vlăstar 5) Numeral feminin și — ... numeral de ambele genuri ! — În frumusețe ! 6) Pronume — Cosmetic — Nume de femeie și capitală de țară 7) Nimfele munților — Localitate în Austria 8) A respinge — Nume de femeie și titlul unei piese de Aleksei Arbuzov 9) Femei investite cu dreptul de a reprezenta cetățenii în sfaturile populare și Marea Adunare Națională — Neon 10) Fecioara din Orleans, eroină franceză — Lulu cînd era mică ! — Ionel dezmierdat 11) Eroina unui film realizat după romanul cu același nume de Balzac — Materie primă pentru țesătorie 12) Fecior — Personaj feminin din „Război și pace" 13) Așa merg soțul și soția pe drumul vieții — Iubita lui Radames și titlul unei cunoscute opere de Verdi.

Julieta FLOREA

Poșta rebus

TICU CRISTIAN — Cîmpulung : Se reține. Vă apare în limita spațiului disponibil.

M. ȘEICĂRESCU — Buzău : Ne-a venit după ce aveam pregătit un joc pe o temă asemănătoare.

CONST. TUCULEASA — reg. București : Vă rugam, în răspunsul pe care vi l-am trimis, să schimbați cuvîntul de la 9 orizontal nu numai definiția. Așteptăm răspunsul dvs.

ARONEL CLĂTEANU — Sibiu : Nu publicăm pe dimensiuni atît de mari. Revedeți jocul din acest punct de vedere.

VASILE METAXA — București : Ne-a sosit prea tîrziu. Reveniți.

G. RICĂ — București : Cuprinde prea multe cuvinte de specialitate. Reveniți.

NICOLAE TOMOIOAGĂ — TelIu : Publicăm chiar azi un joc pe tema careului trimis de dv. Așteptăm cu plăcere noi vești de la dvs.

ILIE NICULAE — București : Se reține. Vă apare în limita spațiului disponibil.

NICOLAE IONESCU — București : Citiți răspunsul de mai sus

GOLURI

ORIZONTAL : 1) Gol în propria poartă — Expediat în gol 2) Trece prin goluri de aer — Punete... 3) Gol schimbat la centru ! — Marchează goluri la hochei — Un fel de gol la... șah. 4) Marchează goluri — Gol, prăpastie 5) A lansa în gol umbrelă — Inundație. 6) Plantă erbacee — Oleacă 7) Util pe margine ! — Fir — Gol pușcă 8) Fac un gol — Urîte 9) Cupă — Înscrieri de goluri 10) Gol care putea fi evitat — Asirieni 11) O poartă supusă loviturilor — La centru ! 12) Expedierea mingii în gol — A marca mai multe goluri decît adversarul. 13) Are menirea să evite golurile — Meci în care echipele au marcat același număr de goluri.

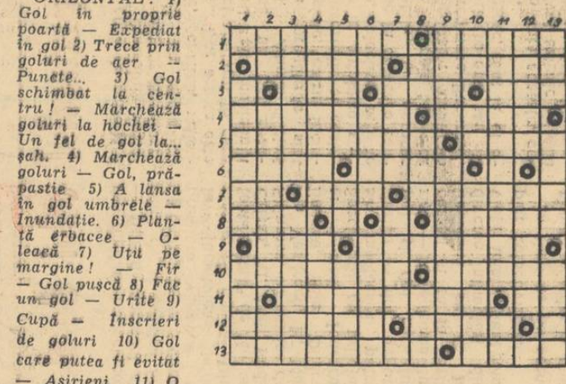

VERTICAL : 1) Gol la poarta „Științei" ! — Precede șutul și golul 2) La cupă ! — Cîi tatuaje — La luptă ! 3) Generatoare de rotogol — Gol evitat (fem.) 4) Stafete — O echipă cu multe goluri 5) Cam gol — Dumneata — Oprește golurile... dină emoții spectatorilor 6) În poartă ! — Goală — Oraș antic în Grecia 7) Oficiu poștal — Poate salva un gol 8) Golescu Udrea — Al bilbiitului ! — Abreviat el însuși 9) Interjecție — Urnită 10) Alexandru — De două ori — Șuturi nu prea puternice care nimerește totuși în gol 11) Goluri în pădure — Aproape egal! 12) București, Brăila etc. — Ivire 13) La bocanci — SbîrciturI — Cerc gol.

Marcel S. CLUCERU

CÎND SE LASĂ SEARA

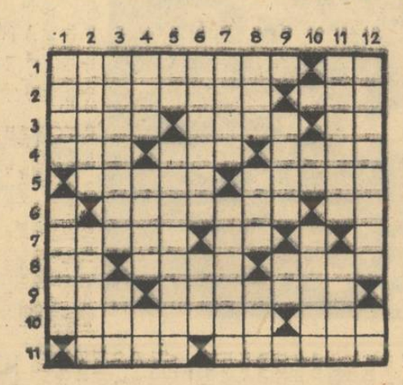

ORIZONTAL : 1) Maestrul prozei românești, autorul volumului „Povestiri de sară" — Barbu Ștefănescu 2) A scris poeziile „Sara pe deal", „Să fie sară-n asfințit" — Șuvoi de apă 3) Ceaikovski, autorul romanței „Seara" și Pușkin, autorul poeziei „Seară de iarnă" — A împodobi — Prepoziție 4) Cureluse de mește — Interjecție — Necopt 5) Cele care cîntă seara nu mai oud dimineața, după cum spune un proverb — Părere de rău 6) Antonim cu apusul — Primele momente ale inserării ! 7) Își aprind luminile odată cu căderea serii — Amăsar dobrogean 8) ...Mo-Jo, scriitor chinez, autorul povestirii „Amurg" — Vestitoarea zorilor — Serile de iarnă 9) Riu în U.R.S.S. — Marchează începutul serilor 10) Felinarele mobile ale nopților de vară — Nume feminin 11) Aseară — De forma unui inel.

VERTICAL : 1) Fac legătura între zile și nopți — Scriitor clasic rus, autorul ciclului „Serile lîngă cătunul Dikanka" 2) Înaintea serii — „Apusuri..." poezie de A. Toma 3) Astă seară — Bolduri 4) Diminutiv masculin — Acolo unde seara devine sară ! — În amurg ! 5) Vasile Epuran ! — Cînd se lasă seara ! (pl.) 6) Epopee populară care cuprinde viața și opera lui Esop — Abreviație juridică latină 7) Acidă — A torsiona 8) Nas — Rezultatul împărțirii — Sinus (mat.) 9) Săleim — Rubidiu 10) Radu Ionescu — Privitor la seară ! 11) Se aprind odată cu lăsarea serii — Masa de seară 12) Urmează cursurile facultăților serale — În fapt de seară !

S. RADU

— Da, sigur, de fiecare dată cînd mai am două mutări ca să te dau mat mă trimiți la culcare...

MAGAZIN — nr. 231 — pag. 7-a)

Redacția : Piața Scînteii, Tel. 17.60.10. Administrația : 17.60.20. Interior 1.400. Abonamentele se primesc la toate oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii din întreprinderi și instituții. Tiparul Combinatul Poligrafic Casa Scînteii

SPECTACOLUL
magazin

În curînd pe ecrane

Prietenia a două scene de teatru

E adevărat că soarele și căldura, într-un cuvînt primăvara, îndeamnă pe cetățeni să părăsească sălile de spectacole în favoarea parcurilor și bulevardelor înverzite. Nu e mai puțin adevărat însă că — parcă înadins — sălile de spectacole pregătesc reprezentații care să atragă totuși publicul.

Iată, de pildă, ceea ce ne pregătesc cinematografele pentru următoarele săptămîni. După noul film românesc „Străzile au amintiri", vom vedea o altă producție originală „Pușțiul" — un film inspirat din viața copiilor, în regia Elisabetei Bostan, scenariul fiind semnat de Eva Sîrbu și Ecaterina Farkaș.

Dintre filmele sovietice vom vedea producțiile: „Între două iubiri", „S-a întîmplat în ziua solstițiului", „Artistul", „După doi iepuri". *Alte filme produse de studiourile din țările socialiste vor fi:* Din U.R.S.S.: „Pe cîmpia Donului semănă", „Bătălie în marș", „Cine-i de vină ?", „Experiență primejdioasă"; „Ultima repriză" (R. P. Bulgaria), „Arme și porumbei" (R. P. Ungară), „Tereza", (R. S. Cehoslovacă).

Dintre filmele occidentale vom vedea comedia italiană „Gardianul" precum și producția franceză „Absență îndelungată".

Am lăsat la urmă filmele realizate după lucrări literare celebre. Este vorba de filmul sovietic „In noaptea de ajun" *după Gogol,* „Profesiunea doamnei Warren" *după G. B. Shaw* (R.F.G.) *și* „Bătrînul și marea" *după Hemingway* (S.U.A.).

Proiectate pe un mare panou (care înlocuiește provizoriu decorul), instalat în fundul scenei, Tatiana Iekel — Piersic și Magda Popovici se dau în balansoar, beau ceai și schimbă între ele replici abia șoptite. În fața lor, așezat pe un scaun, întorcînd spatele unei săli, deocamdată goală, Gh. Vrînceanu, bonom și simpatic se sfătuiește cu asistența de regie. În culise, Doina Tuțescu și Mihail Dogaru, așteptînd să le vie rîndul pentru a-și depăna pe scenă fals povestea de dragoste, discută cu multă prietenie, ignorînd parcă apropiata confruntare dramatică.

Obișnuit cadru pentru o ședință de repetiții la Teatrul Tineretului. Secondat de traducătoarea Natalia Gheorghiu, regizorul bulgar Venelin Țancov, îmbrobodit cu un fular gros — ah, blestematul ăsta de guturai — și-a tras un scaun în apropierea celor două actrițe care repetă spun replicile. Atent la fiecare nuanță a vocilor, regizorul intervine cu siguranță, dînd indicații, corectînd, interpretînd el însuși scena. Oprește deseori dialogul adresîndu-se cu precădere Tatianei Iekel, interpreta Elenei, mama lui Andrei.

— *Dumneata ești o intelectuală. Acum discuți cu Ana, o tînără revoluționară ilegalistă. Ceea ce-ți spune ea, convingerile ei, sînt lucruri absolut noi pentru dumneata, aduc o prăbușire în*

Aspect de la repetiție

credințele dumitale, întîmpina vieții mic burgheze pe care o duci. Toate acestea trebuie exprimate prin expresia feței, prin nuanța vocii. Hai să reluăm scena !

Cele cîteva minute cît durează scena în spectacol, se prelungesc aici, la repetiții, du-se cu precădere detaliu este cîntărit cu grijă, fiecare mișcare analizată, fiecare replică șlefuită.

— *Piesa tînărului poet și dramaturg Ivan Peicev „In fiecare seară de toamnă" — ne spune regizorul — inspirată din lupta comuniștilor bulgari împotriva fascismului, urmărește formarea conștiinței revoluționare a unui tînăr, Andrei, sub influența binefăcătoare a luptătorilor Ana, Pavel și a altora. E o piesă de confruntări directe între concepții de viață diametral opuse și de aceea e atît de necesară nuanțarea fiecărei replici, a fiecărui gest, pentru ca ideile să treacă — cu toată forța lor — rampa, să trezească spectatorului dezgustul față de trădătorul Bogdan și a „perorațiilor" sale, să-l încălzească demnitatea morală a lui Andrei, Ana, Pavel și a celorlalți tineri luptători. De aceea și insist atît de mult la repetiții pe gesturi, mimică, voce...*

Venelin Țancov e la a doua punere în scenă a acestei piese. Regizor al Teatrului Tineretului din Sofia, el a montat piesa lui Peicev pe scena unui teatru din R. S. Cehoslovacă. Acum, în cadrul acordului cultural între țările noastre, pune în scenă piesa compatriotului său la teatrul bucureștean în timp ce regizorul romîn Ion Cojar a montat de curînd pe scena teatrului din Sofia piesa „Ziariștii" de Al. Mirodan.

Regizorul continuă repetițiile în timp ce reporterul completează pe carnetul său distribuția spectacolului: Natalia Arsene, D. Furdui, Arcadie Donos, Ion Anghel. V. Gheorghiu, Gh. Anghelуță. Iar premiera, pe curînd...

I. DELEANU

Cadru din filmul sovietic „Artistul"

Arhiva Națională de Filme

Viața unui film nu se sfîrșește odată cu scoaterea lui de pe afiș, odată cu acurgerea anilor. Filmele nu mor niciodată, ele continuă să trăiască ducînd peste ani creațiile unor mari actori și regizori. Aceste creații îi ajută în continuare pe oamenii de artă să studieze punctele de vedere ale înaintașilor lor, să-și perfecționeze meșteșugul. Zilnic, Arhiva Națională de Filme găzduiește actori și regizori, artiști plastici și compozitori. De pildă colectivul Teatrului de Comedie s-a documentat văzînd multe filme la Arhivă. În vederea montării piesei lui Brecht „Svejk în timpul celui de al doilea război mondial" a Teatrului Țăranul București s-a documentat pentru montarea piesei „Mateî Glecarul" ; Teatrul Municipiului C.F.R. Giulești făcînd pregătirile în vederea începerii repetițiilor la piesa „Bunicuța" a apelat cu același scop la ajutorul documentat al Arhivei Naționale. Pentru montarea spectacolelor „De Pretore Vincenzo" și „Emil și detectivii" regizorii și actorii de la Teatrul Tineretului au văzut și ei multe filme artistice și documentare.

Interesant de semnalat este însă faptul că nici teatrele din țară nu neglijează această importantă sală de cercetare. Așa, de pildă, Teatrul de Stat din Oradea, a solicitat vizionarea filmului „Prea multă minte strică". În vederea realizării spectacolului teatral cu piesa lui Gribocedov, iar creatorii Teatrului de Stat din Sibiu au studiat la masa de montaj o serie de filme sovietice pentru spectacolele „Bucătăreasa" și „Oceanul".

Nu odată ăm întîlnit pe genericul filmelor noastre inscripția „Am folosit documente din Arhiva Națională de Filme". Străduindu-se să redea cît mai veridiciate aspecte din lupta poporului condus de comuniști, creatorii filmelor despre activitatea de ieri și de azi a partidului nostru, au ales episoade de viață semnificative păstrate în peliculă, și le-au cuprins în filme sporind astfel autenticitatea, forța emoțională a creațiilor lor. Dar și ca documentare folosesc cineaștii multe filme. Pentru turnarea filmului „Post-restant" au fost vizionate, de pildă, comedii grotești a-flate în arhivă, iar pentru turnarea filmului „Pușțul", creatorii au studiat numeroase filme cu copii.

Uniunea Artiștilor Plastici și-a propus să studieze o interesantă, chiar pasionantă problemă : relațiile dintre arta cinematografică și artele plastice. Ca atare s-a cerut spre studiu Arhivei Naționale de Filme, care a pus la îndemîna cercetătorilor lucrările de care aceștia aveau nevoie.

Ar părea la prima vedere că preocuparea pentru vechile realizări cinematografice, privește doar un cerc restrîns de artiști. Lucrurile nu stau așa. De o mare însemnătate sînt și filmele științifice și filmele didactice. Asupra lor se apleacă, spre studiu inginerii și profesorii. Zeci de filme pornesc zilnic în țară, folosind ca material didactic.

Solicitată, din zi în zi mai mult, Arhiva Națională se străduiește să-și completeze, să-și îmbogățească colecțiile. Astfel, mulți iubitori de teatru, care au auzit și au citit despre creația marelui actor român Toni Bulandra, vor fi bucuroși să afle că de curînd, cu sprijinul Arhivei de filme din Budapesta, s-a primit o copie a filmului „Trenul fantomă" realizat în 1933 de regizorul Jean Mihail, avîndu-l ca interpret principal pe Toni Bulandra.

Ada SIMIONESCU

Bienala „I. L. Caragiale"

A treia distribuție a piesei „Fata cu pistrui"

— Astă seară cine joacă ?

Întrebarea se adresează casieriței Teatrului muncitoresc C.F.R. Giulești atunci cînd se reprezintă piesa „Fata cu pistrui". Motivul ? Excelenta comedie a lui A. Uspenski are o dublă distribuție, iar spectatorul poate — în felul acesta — să-și aleagă spectacolul în care joacă actorii săi preferați. Iată însă că, caietelor de regie ale directorului de scenă Stelian Mihăilescu îi s-a adăugat încă unul — a treia distribuție. Interpreții aparțin de data asta formației artistice de amatori „Direcția P.T.T.R. a Capitalei" (Telefoane). Artiștii amatori se prezintă la startul întrecerii Festivalului bienal „I. L. Caragiale" pregătiți din toate punctele de vedere. În primul rînd s-au documentat. Pe viu. Adică au văzut „Fata cu pistrui", bineînțeles în ambele distribuții, la teatrul din Giulești. Apoi au stat îndelung de vorbă cu interpreții. Ion Gheorghiu, laureat al Premiului de Stat, i-a caracterizat artistului amator Ion Dinter personajul pe care îl creează pe scenă ; inginerul constructor Rubtov Ivan Stepanovici. În aceeași seară, în altă cabină a Teatrului C.F.R. Giulești stăteau de vorbă artista Elisabeta Raicu și artista amatoare Ani Petrescu, ca două bune prietene care își destăinuiesc secrete, de astă dată, secrete de creație artistică.

Apoi, au început repetițiile sub îndrumarea regizorului Stelian Mihăilescu. Nu s-a precupețit nici un efort pentru ca formația de amatori să se prezinte la startul întrecerii Festivalului bienal „I. L. Caragiale" în cele mai bune condiții.

„O seară la Moscova"

Spațiul unei arene, îndeobște restrîns pentru ansamblurile care conțează pe numărul interpreților, se însuflețește de astădată în chip miraculos datorită evoluțiilor fascinante ale unor soliști acrobați și echilibriști de înaltă clasă. Provotorova, Noskova, Valentina Deomina sau Ala și Piotr Baladin sînt de neuitat prin frumusețea unor numere pe cît de dificile și riscante pe atît de sigur și prompt executate.

Este o adevărată încîntare să urmărești, în alternanța tot mai vie a numerelor, aparițiile unor cupluri și echipe de adevărați recordmeni ai echilibrului, salturilor și vitezei. Sase Franțuzori realizează un splendid echilibru vertical cu una și două prăjini susținute pe cap, 4 Gazarian fac acrobații în echilibru pe bile, trupa Beliakov, într-un excelent tur de forță, prezintă o suită de salturi aeriene iar Gheller și Silinski, acrobații excentrice de mare dexteritate. De-a dreptul uluitoare sînt numerele de jonglerie rapidă (Ruse Alexandr și Violeta Kiss) în po-

Clair își ia zborul către înălțimile fabuloase ale grotescului : o întreprindere imobiliară raiează o afacere prilejuită de construirea localității de odihnă botezată simbolic „Viață lungă" și destinată, evident, celor avuți, datorită unui sătean încăpățînat care refuză să-și vîndă casa și terenul din jurul ei fie chiar și pentru tot aurul din lume ! Văzîndu-se astfel, lipsit locmai de locul pe care era situat un izvor ale cărui presupuse calități curative urmau să fie speculate, ingeniosul patron al întregii afaceri decedează prompt atins de apoplexie exact acolo unde trebuia să

Rodată pe un fapt real, fantezia comică a lui René

ziții de virtuozitate echilibristică.

Spectacolul cuprinde și numere de dresură ingenios realizate cu aparate originale. Citiva porumbei pun în mișcare o instalație rotitoare (dresor : Korceaghina), ursii imită numere anterior prezentate de echilibru și acrobație (dresor : Podcernikova), cîinii dansează („călărește : Angelina și Evghenii Rogalski) iar cîțiva ponei și cîini de vînătoare secondați de un cățel lătos izbutesc o dresură comică de efect (Dimitri Kostriukov).

Excentricii muzicali 4 Biriukov și inspiratul comic Alexei Kozacenko, deopotrivă și un bun gimnast acrobat, completează atmosfera de bună dispoziție care dă antren și omogenitate acestui spectacol cu exerciții atît de grele.

„Tot aurul din lume"

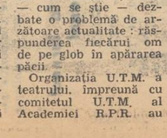

se ridice localitatea balneară „Viață lungă". O filozofie simplă, omenească încheie filmul cu cuvintele : „Există în drum o fîntînă și oricine poate să bea din ea".

Protagoniștii acestei întîmplări, Bourvil, care joacă dublul rol al bătrînului Matthieu și totodată al zănatecului său fiu, ciobanul Toine, izbuteșțe o satiră inspirată la adresa moravurilor dezgustătoare ale publicității burgheze căreia îi ripostează printr-un comic de bun simț, creat în maniera chaplinană.

Deși nu are adîncimea observației critice și limpezimea mesajului înaintat al altor filme ale lui René Clair (să ne amintim „Frumusețea diavolului" cu Gerard Philipe), comedia „Tot aurul din lume" are în schimb calitatea indiscutabilă a unui spirit comic autentic popular, ceea ce-i sporește eficacitatea educativă în rîndurile unui public larg.

Eugen ATANASIU

Au cuvîntul spectatorii

Pentru cineva intrat din întîmplare în sală, tabloul ar fi aparut cel puțin surprinzător. În fața cortinei lăsate, așezați pe cîteva scaune, pe cușca sufleurului sau direct la marginea rampei, actorii — bătrînd împăcăcămintea, recuzita scenică și mai ciudat parașutiști de trupa lui Konstantin Simonov „Al patrulea" — se întrețineau cordial cu spectatorii. În fond nu se petrecea nimic care să provoace mirare... Spectacolul a fost întregit, după ultima coborîre a cortinei, cu un „epilog" neprevăzut deobicei în program, rolul principal fiind încredințat de astădată publicului.

Nimeni nu va pretinde că a fost o acțiune fără precedent. Asemenea manifestări au mai avut loc, dar oarecum sporadic. Și important e ca inițiativa organizării spectacolelor urmate de discuții să capete continuitate, să fie urmărită cu consecvență, sistematic, pe parcursul întregii stagiuni.

Există un mod tradițional (multă vreme socotit unicul) prin care spectatorii își spun cuvîntul la teatru : aplauzele, entuziaste sau reținute în raport cu calitatea piesei, a regiei, a interpretării. Pe cît de să ne limităm doar la aceste aprecieri neros-tite ? Să ascultăm nemijlocit părerile, observațiile critice și sugestiile publicului, învitîndu-l la discuții prietenești asupra spectacolelor noastre. Ideea a fost călduros îmbrățișată la Teatrul „Lucia Sturdza Bulandra". Așa s-a inițiat spectacolul cu discuții asupra piesei lui Simonov, care — cum se știe — dezbate o problemă de actoriceră actualitate : dăruirea și răspunderea fiecărui om de pe glob în apărarea păcii.

Organizația U.T.M. a teatrului, împreună cu comitetul U.T.M. al Academiei R.P.R. au pregătit această fructuoasă întîlnire, cu prilejul căreia numeroși cercetători de la diferite institute ale Academiei au împărtășit actorilor și directorului de scenă impresiile lor despre piesă și spectacol. Regizorul spectacolului, Dinu Negreanu, ca și protagoniștii : Septimiu Sever, Beate Fredanov, George Cacrabin, Mircea Albulescu, Gheorghe Ghițulescu, Anca Veresti, Paul Sava și alții au avut de răspuns la o sumedenie de întrebări dar, mai ales, au ascultat cu toată atenția opiniile spectatorilor. A avut loc un schimb de idei extrem de interesant, util deopotrivă slujitorilor scenei și oaspetilor lor.

O seară agreabilă care, e de sperat, va fi urmată de un șir bogat de alte asemenea manifestări. Și, desigur, nu numai la un singur teatru.

Mircea LOCUSTEANU

Machiajul în cinematografie

Fiecare dintre noi a încercat în mod deosebit un film din cele multe văzute, un erou al acestui film. Trec anii, dar acest film, acest erou trăiește în memoria noastră, nu îmbătrînește. Ne amintim nu numai trăsăturile sufletești, idelle și simțămintele eroului ci și aspectul său fizic. Adesea pronunțăm cu drag numele regizorului, al scenaristului, al actorului care ne-au plăcut. Dar filmul este o artă colectivă. Cea mai mică scenă este produsul eforturilor a zeci și zeci de oameni, specialiști în diverse domenii. Dest nu apar pe ecran, aportul lor este de neprețuit. Un mare rol în succesul unui film îl are desigur machiajul. Unele, de exemplu, în filme, actori și actrițe tinere interpretează rolul unor oameni în vîrstă. E deajuns să ne amintim de Nikolai Cerkasov în rolul bătrînului profesor Polejaev din filmul „Deputatul de Baltica" sau de Oleg Strițenov în filmul „Nopți albe" după Dostoievski. Pot fi aduse încă multe exemple de actori și actrițe care „îmbătrînesc" în film. Dar la această „îmbătrînire". În afară de măiestria actorului, contribuie hotărîtor și grimerul care lăureste „masca" eroului. Acest lucru este cu atît mai greu de făcut cu cît obiectivul aparatului e foarte sensibil, mai ales cînd se filmează în prim plan. Colaboratorii laboratorului de grimaj al studioului „Mosfilm" au reușit, după multe experiențe, să realizeze o pastă foarte eficientă la alcătuirea „măștilor" celor mai grele. Cu ajutorul ei, pe fața tinerilor actori și actrițe pot fi create efecte ce imită perfect trăsăturile bătrînețli. Noua pastă dă posibilitate mișcării libere a mușchilor feței, nu stingherește jocul mimic. Acest preparat a trecut cu succes faza de încercare și este în întrebuințat pe scară largă.

Formații teatrale bucureștene în mijlocul țărănimii muncitoare

Nu mai este astăzi un eveniment ca în programele căminelor culturale să figureze — alături de diferitele manifestări artistice susținute de formații de amatori — și spectacole prezentate de teatrele profesioniste. Deplasările la sate ale unor colective teatrale au intrat în circuitul obișnuit al vieții noastre culturale. Piese care au văzut pentru prima dată luminile rampei pe scenele teatrelor sînt reprezentate apoi și la case de cultură, la cămine culturale. Iar alte lucrări dramatice — în special într-un act — avînd o tematică strîns legată de actualele înnoiri care schimbă viața satelor, sînt anume pregătite în teatru pentru a fi jucate în mijlocul țărănimii.

În această primăvară, care cunoaște un puternic avînt al dezvoltării socialiste a agriculturii, la bogata activitate cultural-educativă desfășurată la sate contribuie și teatrele. Alături de colectivele teatrelor de stat din regiuni, în al căror program sînt înscrise sistematic turnee la țară, o serie de teatre bucureștene au pregătit, la rîndul lor, spectacole menite să fie interpretate în fața colectivistilor.

În regiunea Maramureș, o echipă de actori ai Teatrului „Lucia Sturdza Bulandra" prezintă comedia lui Șuto Andras, „Aripa de rîndunică", în direcția de scenă a Ioanei Ottescu. Printre interpreți se numără Ileana Mîndrilă-Clapan, Emil Reisenauer, Mircea Corbu, Gheorghe Novac, Cella Marin și alții.

În același timp, se află în turneu prin satele sucevene un colectiv de la Teatrul Tineretului. Piesa, pe care o interpretează actorii Stamate Popescu, Vasile Nițulescu, Gina Neacșu, Elena Cîrstea și alții, e intitulată „Un iaz..." și o poveste cu haz" de Natalia Gheorghiu și a fost pusă în scenă de Ion Lucian.

O recentă piesă într-un act scrisă de Mihail Davidoglu : „Baba Dochia și brigadierul" a fost pregătită de o formație din cadrul Teatrului „C. Nottara", în regia lui Dan Dinulescu. Itinerariul reprezentațiilor pe care le dau cu această piesă actorii teatrului cuprinde o serie de comune din regiunea Oltenia.

Un alt teatru bucureștean și-a trimis „ambasadorii" la căminele culturale din regiunea Argeș. Este vorba de Teatrul Municitoresc-C.F.R. care și-a înscris în repertoriu pentru aceste deplasări o scenetă muzicală de Ion Aurel Manolescu, pusă în scenă de Stelian Mihăilescu.

După cum se vede, majoritatea teatrelor din Capitală susțin, prinfr-o participare nemijlocită, activitatea culturală de masă ce se desfășoară intens în rîndul oamenilor muncii din agricultură. Este încă un semn elocvent al legăturilor tot mai strînse dintre slujitorii artei și realitățile contemporane.

Mircea ANDREI

Spectacolul celui de-al zecelea an

Secția de estradă a Teatrului regional București, posedă un sediu cu scenă, cortină, reflectoare... Dar acesta este numai atelierul în care actorii și muzicanții creează un nou spectacol. Atunci cînd toate pregătirile sînt încheiate, teatrul încarcă decorurile și costumele în autobuze speciale, colectivul artistic ia loc în autocare confortabile și pornesc spre scenele teatrelor și căminelor culturale din regiunea București, în oricare oraș sau sat poposesc, sînt la ei acasă.

De data aceasta, colectivul artistic se află în febra ultimelor pregătiri pentru prezentarea unui nou spectacol — primul spectacol al celui de al zecelea an de activitate — a cărei premieră va avea loc la jumătatea lunii martie. Se repetă „**Din toată inima**" de Mircea Crișan, Al. Andi, Radu Stănescu, cu muzica de Ion Vasilescu, H. Mălineanu, Sile Dinicu și Marcel Ionescu. Spectatorii au prilejul să însoțească patru ziariști — doi reporteri și doi caricaturiști — în regiunea București și să ia parte împreună cu ei la diverse întîmplări din viața unei regiuni complet colectivizată.

În timp ce pe scenă răsună acordurile unui nou cintec de Marcel Ionescu, stăm de vorbă cu tovarășul Gh. Teodorescu, directorul secției estradă.

— *Viitoarea premieră,* ne spune tov. Teodorescu, *se situează pe o treaptă mai înaltă față de celelalte spectacole prezentate de ansamblul nostru, atît din punct de vedere al textului cît și al interpretării. Nivelul cultural al spectatorilor noștri a crescut în așa măsură încît este firesc să ne străduim din toate puterile pentru a putea prezenta spectacole pe măsura exigențelor lor. S-au împlinit recent zece ani de cînd s-a ridicat cortina primului nostru spectacol muzical. De la 73 de spectacole cîte am prezentat în 1953 în fața a 47.734 de spectatori, am ajuns în 1961 la 415 spectacole vizionate de 165.520 de spectatori. Astăzi ansamblul nostru joacă în săli înzestrate cu utilaj bun și călătorește în condiții excelente. Și mai avem marea fericire de a prezenta spectacolele noastre în fața colectiviștilor, agricultura regiunii noastre fiind — după cum se știe — în întregime colectivizată*

S. M.

Scenă din spectacolul „Ș-am încălecat pe-o șa".

In stagiunea 1961—1962, Teatrul maghiar de Stat din Satu Mare a prezentat 3 premiere. In curînd va prezenta cea de a patra premieră : „Război și pace", dramatizare de Neuman Piscator după romanul cu același nume de Lev Tolstoi. Regia spectacolului este semnată de Istvan Farkaș. In cîșeu : *Csiky Andras (Andrei), Vandor Andras (Pierre) și Emma Elekes (Natașa) repetînd o scenă din noul spectacol.*

Fotografia : A. CONSTANTINESCU

ECOURI

● **COLECTIVUL de creație „Ritmus"** din cadrul studiourilor poloneze pregătește un film inspirat din viața actorilor de circ. Regia acestui film, care se va numi „Casa fără geamuri" este semnată de Alexander Stibor Rylsky.

● **DEZBATEREA** cu tema „Umanismul și cinematografia", care a reunit la Paris o seamă de personalități din domeniul filmului ; regizorii Serghei Iutkevici, René Clair, Grigori Ciuhrai, Jean-Paul le Chanois, Louis Daquin, criticul Georges Sadoul și alții a fost publicată recent în întregime în revista „La nouvelle critique".

● **ACTORUL** Georges Wilson — cunoscut la noi din filmul „Caidul" — a apărut recent în postura de regizor de teatru. El a montat pe o scenă pariziană piesa „Ostaticul" a scriitorului irlandez Brendan Behan în care interpretează și unul din roluri.

● **CUNOSCUTA** actriță și cîntăreață franceză Juliette Greco a reapărut recent pe estrada de concert, prezentînd, între alte melodii 10 cîntece noi.

● **SCRIITORUL** italian Pierre Paolo Pasolini a debutat ca regizor de cinema, realizînd filmul „Accatone" a cărui acțiune se petrece în mahalalele Romei. Filmul a stîrnit un val de atacuri violente din partea cercurilor reacționare și a presei de dreapta din Italia.

● **CUNOSCUTII** regizori documentariști polonezi Ezy Hofman și Edward Skuszewsky au realizat un film despre Cuba revoluționară.

În vizită pe scenele Constanței

Pe drumul ce-l străbateam, îndreptîndu-mă spre sediul Teatrului de Stat din Constanța, îmi reîncep, pliscut, atenția afișe mari și pasnouri speciale cu fotografii care, toate, vorbeau despre activitatea intensă, pe diferite tărîmuri, ce se desfășoară aci. Avînd secții care cuprind majoritatea genurilor de spectacole, de la cele de operetă, dramă și comedie, la cele de operetă, comedie muzicală, estradă, folclor și pînă la cele de păpuși (într-adevăr, în decursul acelorași săptămîni poți viziona și „Coana Chirița în provincie" și „Cred în tine" și „Lakmée" și „Vînt de libertate" și „Plaiuri nemiești", și „La mare și la mai mare"), Teatrul de Stat din Constanța se străduiește ca în afara programului propriu zis să realizeze o serie de acțiuni deosebite, pornind inițiative care trezesc un larg ecou în rîndul publicului. Amintim în acest sens de conferințele experimentale organizate cu regularitate de către fiecare secție în parte (au conferențiat prof. univ. Horia Deleanu, muzicologul Viorel Cosma, artistul emerit N. Stroe) concertele educative, cu concursul unor personalități muzicale (Valentin Gheorghiu, Ion Voicu, Ștefan Ruha), spectacolele cu discuții (cu prilejul premierei piesei „Sicilia-na" a fost prezent autorul, Aurel Baranga), sau invitarea unor artiști din Capitală pentru a da unele reprezentații alături de actorii constănțeni (George Vraca, Ion Dacian etc.).

— *Căsind forme tot mai interesante și mai active, realizînd un contact viu, creator, direct cu publicul de aci și din întreaga regiune putem stabili cu spectatorii o legătură din ce în ce mai trainică* — ne-a declarat actorul Jean Ionescu, director al Teatrului de Stat din Constanța.

...Poposind în impunătorul local al Teatrului de Stat din Constanța, în care freamătul creator e prezent de dimineață și pînă seara tîrziu, am aflat că acum se pregătesc spectacolele „Trei surori", „Celebrul 702", „Don Carlos", „Fîntîna din Bacciserai", „Lysistrata".

Sandu NAUMESCU

Scenă din spectacolul „Lakmée"

Cenușereasa teatrului

Teatrele noastre joacă multe drame alese din dramaturgia universală, clasică și contemporană și toate aceste drame au fost traduse în limba romînă. Or, de cele mai multe ori, în proporții care dovedesc, fără posibilități de îndoială, o mentalitate de dispreț față de valoarea de artă și de cultură a traducerii, teatrele trec sub tăcere numele traducătorilor, ca și cum acestia nici n-ar exista, ca și cum Sofocle, Shakespeare, Moliere, Schiller, Gorki, Ostrovski, Anouilh, Simonov și De Fillippo ar fi scris direct în romînește, pe bază de contract.

Mă duc la Teatrul „C. Nottara" și văd „Ciocîrlia" de Jean Anouilh ; mă întreb, al cui este meritul de a fi tradus atît de bine, de exact, de frumos, textul acestui autentic maestru al spiritului bulevardier francez contemporan ? Caut zadarnic în programul de sală, în care, pe bună dreptate, sînt înșirate numele tuturor lucrătorilor spectacolului, de la interpretul rolului principal pînă la electrician, numele traducătorului : nici urmă de numele traducătorului (am să-l spun eu : Valentin Lipatti). Trec pe stradă, văd trei afișe alăturate : Teatrul „Lucia Sturdza Bulandra" : Al patrulea de K. Simonov, *Teatrul Tineretului :* De Pretore Vincenzo *de Eduardo de Fillippo și iarăși Teatrul „Lucia Sturdza Bulandra":* Cred în tine *de V. Korostiliov. Pe toate aceste afișe figurează numele regizorului spectacolului, pe unele dintre ele figurează și numele interpreților, pe nici unul nu figurează numele traducătorului. Deschid programul de radio și constat că teatrul la microfon transmite „Ruy Blas" de Victor Hugo. Vreau să știu cui datorăm traducerea unuia din cele mai ilustre opere în versuri ale dramaturgiei romantice franceze : cum să-l aflu, dacă nu e menționat ? Și așa mai departe, pot da exemple, cu zecile, cu sutele...*

Ce înseamnă asta ?

Traducerea literară este operă de artă. Traducătorul este un scriitor, este un artist, a cărui muncă este creatoare de valori artistice, din cele mai prețioase pentru cultura noastră. Traducerea literaturii universale a constituit o sarcină de onoare a revoluției noastre culturale și, în consecință, a literaturii, a scriitorilor noștri. În acest domeniu s-a realizat, în anii construirii socialismului, o operă uriașă, monumentală, mîndrie a culturii și limbii noastre, pe care masele de milioane de cititori au îmbrățișat-o și elogiat-o după cum se cuvine. Ne-am înălțat pe o treaptă de cultură superioară : traducerea nu mai e considerată, ca în trecut, cenușăreasa tiparului, traducătorul nu mai e mizeria și batjocura editorului de hîrtie mîzgălită.

Care teatrul nu a înțeles, nu înțelege încă acest mare fapt de cultură ?

Radu POPESCU

Noutăți de la teatrul din Petroșani

Zilele trecute l-am întîlnit în București pe tovarășul Ion Petrovici, directorul Teatrului de Stat „Valea Jiului" din Petroșani. Bineînțeles că n-am scăpat prilejul să ne interesăm despre noutățile teatrului din Valea Jiului.

— Sîntem în preajma unei mari bucurii : inaugurarea noii noastre săli. Teatrului nostru i s-au făcut atîtea transformări încît putem afirma fără să greșim că avem o sală complet nouă. Scena a fost înzestrată cu cele mai moderne instalații de lumină și : s-a amenajat o turnantă, astfel că astăzi avem posibilitatea să montăm în cele mai optime condiții orice spectacol.

— **Cu ce spectacol inaugurați sala ?**

— Ne-am pregătit intens pentru a prezenta un spectacol demn de noua noastră sală. În acest scop am ales piesa „**Trenul regimentar**" de D. Davidoglu, pe care o prezentăm în premieră pe țară. Acțiunea se petrece în Uniunea Sovietică în anul 1920, aducînd pe scenă lupta pe care o duc soldații unui tren regimentar împotriva intervenționiștilor străini. În spectacolul acesta — pus în scenă de mine — vor juca actorii G. Iordănescu, I. Tifor, V. Bojescu, V. Hașeganu, Ana Colda, Milena Rizescu, Stela Popescu, I. Negrea, V. Donca, I. Miclea.

— **Alte proiecte ?**

— Imediat după „Trenul regimentar" vom prezenta — tot în premieră pe țară — piesa „**Doi medici**" de scriitorul Han Pfeifer, (R. D. G.), în regia lui Marcel Șoma. În rolurile principale vor apare actorii Gigi Iordănescu, Ion Negrea, Ion Tifor, Ana Colda, Elena Columbeanu, Ilie Ștefan, Ion Codreanu.

PE SCURT DIN ȚARĂ

FORMAȚIILE de teatru ale căminelor de cultură din Brașov și-au îmbogățit repertoriul cu noi spectacole. Astfel, la casa orășenească de cultură, brigada de teatru a prezentat spectacolul „În fiecare seară de toamnă" de Ivan Peicev. Direcția de scenă aparține lui Ion Siminic. În cinstea zilei de 8 Martie, aceeași formație a prezentat piesa „Un musafir neașteptat" de Brukșeiu, în regia lui Teofil Bălan.

TEATRUL Maghiar de Stat și Teatrul German de Stat din Timișoara s-au prezentat zilele acestea în fața spectatorilor cu cîte un nou spectacol.

Teatrul maghiar a pus în scenă „Călătorie de nuntă", **comedie muzicală în 3 acte de Slobodskoi și Dihovicinîi. Sub direcția de scenă a lui Emil Josan au interpretat actorii Rappert Karoly, Szabo Karoly, Makra Lajos, Szekely Rozalia. Piesa „Ultima etapă" de scriitorul Erich Maria Remarque, a fost prezentată de teatrul german, în regia lui Dan Radu Ionescu. În rolurile principale apar Trngard Schati, Rudolf Schati, Angela Falk, Emeric Schaffer, H. Becker.**

BIBLIOTECA CENTRALĂ SIBIU

Proletari din toate țările, uniți-vă!

magazin

ANUL VI — Nr. 232 • Sîmbătă 17 martie 1962 • 8 pagini — 1,50 lei

In pagina 2-a

O cerință arzătoare a popoarelor:

ACORDURI CONCRETE ȘI PRACTICE ÎN VEDEREA DEZARMĂRII GENERALE ȘI TOTALE

Corespondență telefonică din Geneva

Proaspăta absolventă a Institutului de Teatru, tînăra actriță a Teatrului Național din Craiova, IOANA MĂGURĂ interpretează primul său rol din carieră în piesa „Maria da Ponte" de Guilherme Figueiredo.

Fotografia: A. CONSTANTINESCU

«Sîntem alături de voi!»

ÎNSEMNĂRI DIN SATELE OLTENIEI COLECTIVIZATE

„Muncind toți laolaltă în gospodării colective, pe tot întinsul țării, vom făuri bunăstarea și fericirea pentru toți, pentru noi și familiile noastre. Să pară în soarele lunii iunie cînd se coace grîul, țara toată poleită în aur".

(DIN CHEMAREA CONSFĂTUIRII PE ȚARĂ A ȚĂRANILOR COLECTIVIȘTI)

Citeam mai an în cartea lui Ilie Purcaru despre Oltenia și despre olteni: **„O patimă aprigă de afirmare a personalității își pune pecetea pe tot. Pe cuvînt, pe culoare, pe linie, pe ritmul și împletitura dansului, pe forma lutului rotunjit în palme, pe fierul plugului, pe furca de tors. Nu e vorba numai de trăsăturile generale care definesc același spirit, comun unei arii geografice, ci de ins. Omul de aici cunoaște în mod deosebit sensul personal al actului creator și-l face vădit".**

O ședere prelungită în Oltenia, corect spus în satele oltenești, mi-au certificat, prin dovezi o mie, adevărul acestui portret. I-am văzut pe olteni și-am fost de dînșii alături în zilele cînd în sate, comune și raioane întregi pășeau încrezători pe drumul colectivizării. De fiecare dată întîlneam acel **„sens personal al actului creator"**, acea **„patimă aprigă de afirmare a personalității".** Le citeam mărturisite, în cererile de intrare în gospodăriile colective, în glasul care-și rostea opinia despre colectivă, într-o subliniere anume cînd era vorba de-o acțiune sau cînd era vorba de-un plan. În orice împrejurare aflam un om, un om întreg care-și afirma creator în marea forță a colectivității, personalitatea. Acest om, încrezător în viața nouă, în viața de colectivist, membru al unei puternice familii, își limpezea treptat îndoielile, căuta și afla răspuns întrebărilor — multor întrebări — și singur apoi hotăra. Hotăra unul, hotărau zece, o sută, o mie. Hotăra un sat, un raion. A hotărît apoi regiunea întreagă. Au hotărît 338.291 familii de țărani care, uniți în 615 gospodării agricole colective, muncesc din astă primăvară 940.150 hectare.

Este aceasta o incontestabilă biruință. Una din cele mai importante victorii obținute, în lupta pentru traducerea în viață a sarcinilor trasate de Congresul al III-lea al partidului. Ea oglindește nestrămutata lor încredere în învățătura partidului, dorința lor de a participa activ, alături de clasa muncitoare, la înfăptuirea măreței opere de desăvîrșire a construcției socialismului.

Marele succes — colectivizarea agriculturii regiunii Oltenia — făurit în lunile ce-au urmat Plenarei C.C. al P.M.R. din iunie-iulie 1961 și Consfătuirii pe țară a țăranilor colectiviști, și consfințit în primele zile ale lunii martie, a fost pregătit temeinic, cu multă stăruință în anii de

Virgil DĂNCIULESCU

• *(Continuare în pag. 3-a)*

A sosit foaia volantă — una din zecile de foi volante editate pentru comunele și raioanele Olteniei de către redacția ziarului „Înainte" — în comuna Buicești, raionul Filiași sus); Într-un sat de munte: rîd bucuroși de viața nouă țăranii din Novaci (stînga)

Omul care a alergat 80.000 km.!

ZATOPEK

printre sportivii bucureșteni

București, Festival 1953. *Cea mai frumoasă amintire a lui Zatopek.*

Stau și-l aștept pe Emil Zatopek în curtea I.C.F.-ului. Vine la 10. Am impresia că s-au suspendat cursurile. Curtea e plină. Studenții își potrivesc aparatele fotografice. Nori răzleți aruncă, din cînd în cînd, prelate cenușii pe asfaltul lucios. Ochii aparatelor joacă în orbite.

Maria Dița, Zatopkova Romîniei, face de gardă cu un buchet pe trepte. Doi studenți negri o roagă să ofere florile pe stînga. Nu se pricep la contre-jour.

Agitație mare. Zgomotul unei pocnitori anunță simbolic apropierea mașinii campionului. Studenții se îmbulzesc spre „linia de sosire". A sosit Emil Zatopek! Salută rotind pălăria. E bronzat. Calorii din Marea Caraibelor... Diți înaintează timidă. E copleșită. Uită să ofere buchetul pe stînga. Un regizor improvizat corectează mișcarea. Zatopek rîde. Fotografii diletanți nu găsesc culoare libere. Emil înțelege. Repetă poza. „Hai Diți!" Încă odată. Și încă odată...

Ioan CHIRILĂ

• *(Continuare în pag. 5-a)*

O SEARĂ CU CLAUDIO VILLA

De la un spectacol la altul Villa devine tot mai comunicativ, mai exuberant, mai apropiat publicului nostru. Joi seara, de pildă, și-a răsfățat auditoriul satisfăcîndu-i „bis"-urile pînă la epuizare, chiar dacă cererile vizau bucăți foarte grele ca „Adio, adio". O face cu vădită plăcere, simplu și fără fasoane. După spectacol ne mărturisește în mașină:

— Ce alta să faci? Aveți un public minunat. Pricepe muzica și o iubește. E un public cald, foarte cald, aș spune, ca al nostru. Este o plăcere să simți o asemenea înțelegere și temperament. De aceea m-am și obișnuit cu el, realizez fuziunea cu inima lui și, sincer vorbind, am început să-l îndrăgesc.

Convorbirea am continuat-o la hotel, într-o atmosferă prietenească, pînă tîrziu după miezul nopții.

— După ce criterii vă alcătuiți repertoriul?

— După criteriul denumit simplu: „public". Caut întotdeauna să-i dau lucrurile cele mai bune, ceea ce știu că o să-i placă într-adevăr.

— Dar personal, vreo preferință deosebită?...

— Foarte rar. Nu cînt niciodată decît ceea ce îmi place și mie, în dublă calitate de ființă umană și cîntăreț. De asemenea pun și pasiune în fiecare din ele. Iar publicul asta așteaptă de la noi, să trăim cu adevărat muzica. Se întîmplă desigur, să apară și cîte un cîntec ieșit cu totul din comun, care să ne entuziasmeze în mod deosebit ca acest „Adio, adio". La asemenea cîntece...

M. RADIAN

• *(Continuare în pag. 3-a)*

Din sumar:

Moravuri și năravuri „CIUBUCARUL" de Nicuță TĂNASE

CAMPIONATUL CATEGORIEI A LA FOTBAL ÎN DATE ȘI CIFRE

ARHIMEDES SYRACUSANUL

Reîntinerit BORSECUL ÎȘI AȘTEAPTĂ OASPEȚII

Mica bibliotecă „Magazin" „CEVA S-A SFÎRȘIT" de Ernest HEMINGWAY

Scrisoare din Japonia EMIGRANȚII SE REÎNTORC ACASĂ FĂRĂ UN BAN

MAGAZIN MEDICAL Cîte ceva despre hipertensivi

MODA

PE MERIDIANELE GLOBULUI

IN ORIENTUL APROPIAT

ÎN DRUM SPRE DAMASC • POVESTEA LUI ENSAN GAZAL

Urmărind pe hartă drumul de la Alep la Damasc, vom vedea că el parcurge același relief: un podiș puțin înalt, stîncos, arid. Ieșind pe poarta de sud a orașului Alep (Bab-el-Nasr), parcurgem cu autobuzul drumul aproape drept ce traversează peisajul monoton. Solul stîncos are o culoare maro-roșietică. Pe alocuri, întîlnim porțiuni unde, printre pietre, s-a depus un strat subțire de pămînt.

Dr. N. STĂNESCU

• *(Continuare în pag. 3-a)*

Ruinele instalațiilor de irigare din antichitate de la Hama — Siria

DE PRETUTINDENI ★ DE PRETUTINDENI ★ DE PRETUTINDENI ★ DE PRETUTINDENI

LA LONDRA *există un club ai cărui membri, care locuiesc în case și castele vechi, sînt obligați să nu instaleze acolo nimic din tot ce s-a inventat în ultimul secol. În 1960, doi dintre membrii acestui club au fost excluși pentru faptul că în locuințele lor au introdus telefoane.*

●

SĂRITURILE *cu prăjina erau cunoscute încă în Grecia antică. Prăjina a fost introdusă la concursurile sportive, în 1866, în Anglia. Primul campion la acest gen de sport a fost Willer, care a sărit înălțimea de 3,05 m. În decurs de 100 de ani acest record a crescut aproape cu 2 m.*

●

MINUS 40 GRADE *este singura temperatură unde scala Celsius corespunde cu scala Fahrenheit.*

●

EXEMPLARUL *cel mai vechi de scriere este „Papirusul Priss" din Muzeul din Constantinopole, care numără aproape 6000 de ani și începe cu următoarele cuvinte : „Din nefericire acum lumea nu mai este cum a fost înainte. Fiecare vrea să scrie cărți, iar copiii nu-și ascultă părinții".*

●

„BROASCA SĂRITOARE" *din povestirea lui Mark Twain nu este o născocire. În S.U.A., în special în statele din sud, cursele de broaște sînt aproape tot atît de populare ca și cele de cai. Odată, rivalii i-au furat unui oarecare Frederic Sidney o broască „campion" ; după cinci zile ea a revenit la stăpînul ei, străbătînd în acest timp o distanță de 120 de km.*

●

PE PEREȚII *ruinelor din Egipt și Babilon, precum și pe frescele din Pompei, se întîlnesc desene ale unei mașini care se aseamănă foarte mult cu bicicleta.*

●

INGINERII *din Moscova au construit un televizor portativ „Moskva", care e ceva mai mare decît o cutie de pantofi. Acest tip de aparat va fi mult apreciat și folosit de turiști, geologi și amatorii de automobilism. În prezent, industria sovietică produce anual peste 2 milioane de televizoare, de diverse tipuri.*

●

DUPĂ cum relatează ziarele indoneziene, de curînd într-un spital a fost internat un țăran pe nume Ahmadi. El a povestit că în timp ce lucra pe ogorul cu orez, drept în fața lui au apărut doi tigri. Pe unul din aceștia l-a doborît cu sapa, dar cel de-al doilea l-a trîntit la pămînt și a început să-l sfîșie cu ghearele. Fără să-și piardă cumpătul, țăranul și-a introdus degetele în nările sensibile ale tigrului, care a început să urle și a luat-o la fugă, părăsindu-și victima.

●

ASTROFIZICIENII G. Idlis și S. Gridnev din Kazahstan au folosit pentru prima oară în astronomie unul din efectele lui Einstein pentru aprecierea parametrilor fizici ai obiectelor cosmice. Ei au reușit aproximativ să dubleze lista galaxiilor cu masa măsurată. Au fost măsurate încă 16 galaxii.

●

ÎN MĂRILE tropicale sudice, printre corali există un mic pește cu o lungime de numai 10 cm. Acesta este o varietate a peștelui-sferă. Peștișorul folosește o metodă uimitoare de apărare. Atunci cînd este amenințat, umflă o mică pungă cu care este înzestrat și se transformă într-o sferă uriașă pe care nu o pot înghiți chiar și marii pești răpitori. De aceea, în regiunile unde trăiește acest pește localnicii îl numesc „nu mă poți înghiți". Este interesant de menționat că atunci cînd peștișorul se umflă, volumul corpului lui crește de 20 de ori.

●

DUPĂ unele statistici, numărul asinilor și catîrilor — vreo 38 milioane în lumea întreagă — este în rapidă descreștere. Multe dintre aceste patrupede folositoare omului dar depășite de motorizare, trăiesc în Brazilia — 5,3 milioane, în Mexic — 4,7 milioane, în Etiopia — 4 milioane.

●

ÎNTR-UN număr recent al „Jurnalului medical britanic" se arată că păsările suferă de o pronunțată sclerozare a arterelor. Pentru a se ajunge la această constatare a fost făcută autopsia a 816 păsări.

O CERINȚĂ ARZĂTOARE A POPOARELOR:

Acorduri concrete și practice în vederea dezarmării generale și totale

Corespondență telefonică din Geneva

La ora cînd aceste rînduri vor vedea lumina tiparului, Comitetul celor 18 state pentru dezarmare, întrunit la Geneva la nivelul miniștrilor Afacerilor Externe, își va fi încheiat a treia zi a lucrărilor. Despre ce s-a discutat pînă acum, despre miezul dezbaterilor care au început și vor continua aci, s-a vorbit desigur mai pe larg în ziarele cotidiene, la radio etc.

Și, totuși, este bine poate să mai revenim, căci aci la Geneva nu este vorba doar de simple discuții ale unor diplomați, pe malul unui lac cu ape limpezi înconjurate de priveliști pitorești. Este vorba de una din cele mai serioase dezbateri internaționale de pînă acum, dezbatere care trebuie să ajute la marea problemă a zilelor noastre : dezarmarea generală și totală să fie urnită din loc și dusă înainte spre rezolvarea ei în folosul milioanelor și milioanelor de oameni de pretutindeni.

Absențe și participări reale

După cum se știe, Comitetul celor 18 state este format din cinci țări socialiste, cinci țări membre ale Blocului N.A.T.O. și opt state neangajate. În legătură cu lista țărilor componente ale Comitetului, s-ar putea da și multe amănunte semnificative. Să ne oprim doar la cîteva. Bunăoară, unul din statele componente, Franța, nu participă, locul ei în sala de consiliu al Palatului Națiunilor fiind marcat doar de o tăbliță și de niște fotolii goale, neocupate. De aci, o seamă de organe de presă apusene au vînturat zile în șir „marea problemă" : bine, dacă Franța nu va participa, va mai fi Comitetul celor 18 sau al celor 17 ?

Oare aceasta să fie marea problemă a epocii noastre ? Dar, ca să fim drepți, trebuie să arătăm că răspunsul la întrebarea suspomenită ne-a fost dat chiar în următoarele zile și chiar de către aceia care păreau „nedumeriți". Cu sau fără prezența unuia din componenți, Comitetul a început și-și va continua lucrările.

Cei care, la 14 martie, am fost prezenți la sosirea delegațiilor la Palatul Națiunilor am trăit sentimente de bucurie. Rînd pe rînd soseau delegațiile în mașini, purtînd drapelele țărilor respective. Au sosit delegațiile Uniunii Sovietice, Bulgariei, Cehoslovaciei, Poloniei și ale altor țări. Și, privind drapelul roșu cu secera și ciocanul, tricolorul nostru cu Stema Republicii, drapelul altor țări socialiste, nu puteai să-ți oprești un sentiment de mîndrie, de încredere și de speranță.

Participarea țărilor socialiste și a altor țări iubitoare de pace la aceste dezbateri, este chezășia că se vor depune eforturi pentru a se crea o lume fără război. Țările socialiste, printre care și țara noastră, au venit aci cu inima deschisă, aducînd cu ele mesajul ideilor măreț ale socialismului și comunismului. Alături de ele este remarcată și prezența țărilor care, pînă acum, nu au participat la tratative privind dezarmarea. Este vorba de țările neutre, care nu participă la blocuri militare. Pe drept cuvînt amintea în declarația sa Andrei Gromiko că componența actuală a Comitetului este un fel de tăietură transversală a lumii de astăzi. Cei cărora le place să se lanseze în digresiuni despre controlul internațional, ar putea fi mulțumiți. Lucrările Comitetului se vor desfășura de fapt sub un control larg și exigent internațional și acesta este controlul popoarelor.

Dezbateri, perspective

O trecere în revistă a celor discutate pînă acum este desigur prematură. Totuși, cîteva constatări se impun.

1. În ceea ce privește conținutul propriu-zis al discuțiilor de pînă acum, poziția expusă de șeful delegației sovietice schițează jalonarele esențiale ale măsurilor concrete și eficiente necesare pentru înfăptuirea dezarmării generale și totale și dă o dovadă convingătoare asupra posibilității de a se înfăptui astfel de măsuri. În declarația făcută de Andrei Gromiko, în memorandumul privind tratativele Comitetului pentru dezarmare, ca și în cadrul proiectului de tratat privind dezarmarea generală și totală, se subliniază marea importanță a trecerii la fapte concrete în acest domeniu. Proiectul de tratat propus are meritul de a îmbrățișa pe larg și în mod precis toate laturile importante ale problemei, de a da soluții realiste, cinstite, acceptabile pentru toate părțile interesate. Fiecare etapă a dezarmării trebuie să fie o treaptă spre edificiul unei lumi fără războaie. Fiecăreia din aceste etape urmează să-i corespundă măsuri de control adecvate, corespunzătoare cu etapa respectivă.

2. În ceea ce privește perspectivele, în aceste zile ne-a fost dat să auzim multe și felurite pronosticuri, între care nu puține făcute de falși proroci. Propaganda adepților cursei înarmărilor a dezgropat și a scos din raport multe afirmații vechi și mucegăite purtînd pecetea pesimismului. Amintim aci doar un singur „argument" dintr-un ziar apusean : „Nu se poate ajunge la dezarmare deoarece discuțiile privitoare la acest subiect se duc în aceeași clădire unde și-a desfășurat activitatea fosta Ligă a Națiunilor". Colosal argument ! Desigur dificultățile nu trebuie subestimate. Ca de altfel nici o asemenea împrejurare că, tocmai acum, în Occident se vorbește mult despre reluarea experiențelor nucleare în atmosferă de către Statele Unite. Și, totuși, dacă optimismul fără de rezerve ar fi deplasat, nu se poate să nu se țină seama de faptul că există condiții prielnice, factori favorabili care fac posibilă înfăptuirea unor măsuri eficiente pentru dezarmare.

Calea spre asemenea acorduri concrete și practice este arătată de propunerile Uniunii Sovietice cuprinse în declarația lui A. A. Gromiko, în memorandumul guvernului sovietic și în proiectul de tratat pentru dezarmare generală și totală.

Înfăptuirea lor este o cerință arzătoare a popoarelor.

V. CÎMPEANU

„Carnavalul 1962" de la Havana

La Havana se vor încheia astăzi într-un cadru entuziast serbările populare, care au început la 17 februarie și care, conform tradiției, durează o lună de zile. În acest an la aceste serbări a luat parte un public mult mai numeros ca altă dată. Aceasta dovedește din nou lumii întregi că amenințările continue din partea imperialiștilor nord-americani și a lacheilor lor nu pot stăvili entuziasmul poporului cuban, care, unit în jurul guvernului său revoluționar, este hotărît să ducă pînă la capăt măreața operă începută — făurirea unei vieți libere și fericite. În cadrul unor însuflețite manifestări cu caracter politic și cultural, mulțimea de participanți din diferite regiuni ale Cubei și-a exprimat din nou, cu acest prilej, satisfacția pentru viața nouă pe care a pornit poporul cuban, atașamentul față de cauza revoluției cubane și încrederea în triumful ei, recunoștință pentru sprijinul dat de țările socialiste și popoarele din țările surori ale Americii latine, hotărîrea fermă de a apăra cuceririle revoluționare în fața primejdiei pe care o reprezintă noile planuri agresive ale cercurilor reacționare din S.U.A., care se străduiesc în zadar să readucă trecutul sumbru pe minunatele meleaguri ale Insulei libertății.

Voia bună, entuziasmul și însuflețirea care au dominat aceste serbări, ca și spiritul combativ antiimperialist în care s-au desfășurat, se poate vedea și din imaginile pe care le prezentăm mai jos și care redau cîteva aspecte din timpul carnavalului ce a avut loc cu prilejul acestor serbări. Iată-i, de pildă, pe membrii comitetelor de apărare străbătînd strada Prado, în timpul nopții, în cînt și veselie (fotografia din stînga). Cetățeni, ridiculizînd guvernul S.U.A., care a ordonat guvernelor marionetă ale unor țări din America latină să ducă la îndeplinire planurile sale agresive împotriva Cubei libere (fotografia din mijloc). Poporul ridiculizează presa imperialistă (fotografia din dreapta).

Aspect de la demonstrația de protest care a avut loc la începutul acestei luni la New York, împotriva hotărîrii guvernului S.U.A. de a relua experiențele cu arma nucleară în atmosferă, pentru pace și dezarmare. Pe pancartele purtate de demonstranți se poate citi: „Pacea este singura noastră apărare!" și „Eu stau de strajă păcii !"

Rugăciuni în loc de șoricioaică

„Experiența" unor soacre împărtășită în Camera Lorzilor

În emisiunea sa de dimineață, un post de radio francez, într-o slujbă religioasă și primul buletin de știri, transmite cu regularitate o reclamă pentru vînzarea unei otrăvi pentru șoareci, fabricată de o anumită firmă. Un personaj cu glas de stentor exaltă cîte trei minute pe zi, de ani de zile, virtuțile șoricioaicei care ridică viața rozătoarelor fără să le provoace cea mai mică suferință și fără să stîrnească teama în rîndul acestor extrem de prudente animale.

Dacă respectiva șoricioacă este într-adevăr „altfel decît celelalte" este mai greu de stabilit. Dat fiind însă că reclama continua să fie transmisă de ani și ani, putem lesne bănui că în Franța nu au putut încă fi stîrpite toate rozătoarele. Dacă firma franceză ar cunoaște unele metode întrebuințate în Anglia pentru nimicirea radicală a șoarecilor sîntem convinși că ea ar renunța de îndată la fabricarea otrăvii pe care o pune pe piață. Afacerile fiind însă afaceri, iar acționarilor trebuind să li se verse tantiemele, firma ar putea să-și continuie îndeletnicirile cu ajutorul unor buni oratori. Vă veți întreba de bună seamă care poate fi aportul unor buni vorbitori în lupta dusă contra șoarecilor. Răspunsul, mult mai simplu decît îl bănuie mulți dintre oamenii neversați în asemenea chestiuni a fost dat de lordul Dowling în Camera Lorzilor.

...Există un sistem mai simplu, mai economic și, mai ales, mai politicos decît otrava pentru a ne descotorosi de șoareci și de șobolani : să-i rugăm, în mod gentil să plece și să nu se mai întoarcă ; să-i dăm chiar afară pe ușă, dacă vrem, dar fără răutate... aproape cu părere de rău și urîndu-le noroc bun. Invitația, dacă este formulată pe tonul potrivit, cu o voce amabilă și oarecum rugătoare ca a unui om care cere o mare favoare, are succes și pe lîngă alte viețuitoare mai mici, cum ar fi cariile și furnicile, care, cu totul de bunăcredință, fără să știe și fără să vrea, pot fi totuși o pacoste în casa omului...

Cuvintele de mai înainte nu reprezintă, repetăm, decît fragmente din discursul ținut de lordul amintit în Camera Lorzilor din Marea Britanie. Discursul a fost rostit cu prilejul unor dezbateri parlamentare cînd a fost luat în discuție un proiect de lege care declara ilegală întrebuințarea otrăvurilor împotriva rozătoarelor. Dat fiind că în perioada respectivă, în Anglia se discuta cu aprindere problema trupelor vest-germane venite pentru „antrenament" pe solul britanic unii și-au putut închipui că bătrînul lord a recurs la această figură de stil pentru a-și exprima împotrivirea față de „șobolanii" care debarcaseră mai înainte pe pămîntul Angliei. Dar, ca pentru a spulbera ori ce fel de eventuale îndoieli cu privire la sensul exact al declarației sale, lordul a relatat cu lux de amănunte cum a reușit să scape de șoareci fără un gram de otravă, fără să întrebuințeze măcar o singură cursă. Aceștia au fost alungați din locuința sa numai prin vorbe prietenești !

Ideea precum și desăvîrșirea metodei nu aparțin însă lordului ci soacrei sale. Metoda întrebuințată de soacra lordului Dowling este următoarea, potrivit relatărilor apărute în ziarul italian „Il Messaggero" : „Învingîndu-și repulsia instinctivă și teama (șobolanii din Kent sînt deosebit de mari) această doamnă a adoptat o tactică tipic feminină. Ea s-a dus în preajma lor spre a face, ca să spunem așa, cunoștință și a le cuceri simpatia. Ținîndu-se la o distanță respectuoasă ea le-a adresat în timpul nopții, intrușilor nevăzuți din hambar și din cotețul găinilor, cuvinte ce exprimau multă afecțiune omenească. Le spunea că sînt animale dragi, deosebit de bune. După două săptămîni cînd a avut impresia că s-a creat o simpatie reciprocă, doamna le-a ținut un discurs de un alt gen. Le-a spus că afecțiunea sa a rămas neschimbată dar că se vede constrînsă totuși să-i roage să plece pentru totdeauna. Șobolanii au ascultat-o. De necrezut, dar totuși acesta este adevărul : șobolanii nu s-au mai arătat. Au plecat ceva mai departe ; s-au dus, în masă, pe locul vecinului meu care i-a exterminat cu otravă".

Din dările de seamă stenografice ale dezbaterilor din Camera Lorzilor nu rezultă că „senzaționalele" relatări ale lordului Dowling ar fi stîrnit mirarea lorzilor prezenți în sală.

Foarte mulți oameni și-au exprimat însă scepticismul în legătură cu metoda „convingerii" întrebuințată de soacra lordului Dowling. Aceștia au împărtășit prin presă îndoielile lor serioase cu privire la eficacitatea metodei întrebuințate. Dar, dacă descoperirea metodei a aparținut soacrei, iar popularizarea a căzut în atribuția ginerelui, apărarea ei a revenit soției venerabilului lord. Aceasta s-a adresat la rîndul ei unor ziare și a adus „argumente" zdrobitoare ; ea s-a referit pe larg la experiența ei personală. Ea a relatat, printre altele, cazul unui șoarece care făcuse o mare gaură în tavan, deasupra mesei din sufragerie. Aceasta a dispărut însă imediat și nu s-a mai arătat în ochii oamenilor, după ce soția lordului a ridicat ochii spre tavan și a întrebat plină de blîndețe : „De ce voiai să-mi mănînci casa ?" Soția lordului a mai relatat și felul cum, cu ajutorul aceleeași metode, a reușit să scape și de carii care distrugeau voluminoasele opuri din biblioteca lordului.

Pledoaria lordului Dowling a rămas însă fără rezultat. Pînă la sfîrșit, Camera Lorzilor și-a dat asentimentul că în lupta împotriva șoarecilor să poată fi întrebuințate otrăvuri puternice care să provoace o moarte violentă rozătoarelor.

Chiar de a doua zi Camera Lorzilor a intrat în activitatea sa „normală"...

Alte probleme „arzătoare" au fost luate în dezbatere — probabil cu tot atîta seriozitate și competență — de bogății și bine remunerații membri ai Camerei Lorzilor.

Eugen PHOEBUS

Emigranții se reîntorc acasă fără un ban

Scrisoare din Japonia

„Am fost înșelați de către guvern" — au declarat foștii emigranți japonezi în Republica Dominicană care s-au întors din nou acasă în mai multe grupuri. Este vorba de 342 de persoane, făcînd parte din 66 de familii, care au revenit în patrie în patru grupuri. Se pare că alți 300 de emigranți se vor reîntoarce în martie sau aprilie. Astfel, numărul emigranților japonezi care vor mai rămîne încă în Republica din Marea Caraibelor va scădea pînă la aproximativ 800. Dar, potrivit ultimelor știri, cei mai mulți dintre aceștia au și înaintat cereri pentru repatriere.

Acești emigranți au plecat în Republica Dominicană momiți de propaganda guvernului care clama că condițiile de trai ce se oferă în acea republică sînt „cele mai bune din istoria emigrației japoneze". Dar rezultatul a fost repatrierea lor în masă.

Potrivit afirmațiilor guvernului japonez Republica Dominicană urma să pună la dispoziție emigranților japonezi pămînt deșelenit, case, unelte agricole și semințe și să le acorde și ajutoare bănești încă înainte ca ei să fi strîns primele recolte. Dacă toate acestea ar fi fost adevărate, condițiile emigranților din Republica Dominicană s-ar fi deosebit substanțial de acelea oferite emigranților japonezi în regiunea fluviului Amazon, unde ei trebuie să muncească din greu riscîndu-și chiar și viața.

Emigranții care s-au repatriat au relatat furioși cele ce au avut de îndurat, spunînd că guvernul japonez este un mare mincinos. După cum au arătat ei, terenurile care li s-au dat au fost fie pietroase, fie mlăștinoase. De aceea, au trebuit să desfășoare o nesfîrșită muncă de dezgropare a pietrelor ; apoi și-au pierdut o parte din vite în mlaștini. Pe un astfel de teren nu au putut cultiva decît banane și aceste fructe au constituit hrana lor zilnică. Dar cu banane nu se poate trăi ! „Am trăit ca niște cerșetori" — s-au plîns ei.

Emigranții mai tineri au fost înrolați cu forța în armată de către guvernul dominican. Ei au arătat că și-au dat seama în curînd că guvernul anticomunist al dictatorului Trujillo a chemat emigranții din Japonia, Spania, Portugalia în scopuri pur militare.

Emigranții japonezi s-au înfuriat și au cerut să fie mutați pe pămînturi mai bune. Dar misiunea diplomatică japoneză, înțeleasă în prealabil cu guvernul dominican, a calificat pe reprezentanții lor drept „agitatori" și i-a trimis cu forța în regiuni mai îndepărtate.

Este adevărat că guvernul japonez și-a cerut scuze de la repatriații din Republica Dominicană pentru faptul de a nu fi întreprins „suficiente cercetări anterioare". Dar aceasta nu constituie decît doar un gest menit să împăciuiască pe repatriații furioși și să dea impresia opiniei publice că guvernul este „sincer".

Apoi, guvernul a refuzat să plătească despăgubiri victimelor care acum se află într-o situație disperată din cauza datoriilor grele pe care au trebuit să le contracteze precum și din cauză că și-au pierdut lucrul. Cei întorși în patrie au alcătuit o uniune care să silească guvernul să le plătească compensație.

Se afirmă tot mai des că guvernul japonez susține emigrația pur și simplu „pentru a arunca pe japonezi în țări străine". Toți acei care s-au întors din Republica Dominicană sînt oameni săraci. Printre ei se numără mici meseriași ialimentari, țărani cu pămînt puțin, pescari săraci, lipsiți de posibilități de pescuit, precum și șomeri.

Este o politică tradițională a clasei conducătoare japoneze de a încerca să risipească nemulțumirea oamenilor săraci prin propagandă, că singurul mijloc pentru ei de a-și cîștiga o existență mai bună îl constituie emigrarea, de vreme ce Japonia este o țară atît de mică.

Emigrația către țările Americii Latine a început în anul 1952. Aproximativ 5000 de oameni au plecat spre acel continent în fiecare an, așa încît pînă în prezent circa 50.000 de persoane au părăsit Japonia spre a începe o „viață nouă" în țările din America Latină. Din cei 50.000 de emigranți nu mai puțin de 12.000 provin din insula Okinawa. Guvernele Statelor Unite și Japoniei alungă cu bună știință afară din țară pe acei țărani din insula Okinawa ale căror pămînturi au fost rechiziționate de către Statele Unite pentru amenajarea de baze militare. Autoritățile militare americane din Okinawa intenționează ca în viitorii cinci ani să facă să emigreze încă 20.000 de oameni din această insulă.

Minerii din sectorul extracției de cărbune, acum aruncați pe drumuri, sînt de asemenea incluși în programul guvernului de „înlăturare a celor incomozi". Industria extracției de cărbune din Japonia încearcă cu concursul guvernului să pună în aplicare un program de reducere la jumătate a numărului minerilor, în viitorii 10 ani. Aceasta pentru a spori profiturile carteluriilor internaționale ale petrolului.

Acest program, a cărui punere în aplicare a început încă de acum cîțiva ani, a făcut ca un foarte mare număr de mineri din sectorul extracției cărbunelui din nordul insulei Kyushu să-și piardă lucrul. Temîndu-se ca existența unui număr atît de mare de oameni fără lucru să nu pricinuiască tulburări sociale, guvernul încearcă să-i trimită pe aceștia ca emigranți în țări cît mai îndepărtate. Se crede că aproximativ 100 de familii de foști mineri din sectorul extracției cărbunelui au fost deja siliți să emigreze în America de sud.

Guvernul și cercurile monopoliste au introdus recent un nou sistem în politica lor privitoare la emigrație. Pe cît vreme politica tradițională a fost de a trimite peste hotare mai ales țărani, recent s-a lansat ideea trimiterii și de „emigranți experți". Aceasta înseamnă exportul de experți japonezi în țările Americii Latine ca mijloc de „promovare a colaborării economice". Astfel, emigranților japonezi li se dă rolul de soldați ai trupelor de asalt în planul Japoniei de expansiune economică peste mări. Într-un document publicat de guvern cu privire la emigrație se insistă că Japonia trebuie să organizeze pe acei care vor pleca în țări străine spre a avea o misiune asemănătoare cu aceea a „corpului păcii" al Statelor Unite.

Josio COBAYASHI

„SÎNTEM ALĂTURI DE VOI"

(Urmare din pag. 1)

muncă luminată de învățăturile Plenarei C.C. al P.M.R. din 3—5 martie 1949.

În acești ani în Oltenia au luat ființă multe gospodării agricole colective care au dovedit justețea drumului arătat de partid. Recoltele lor au crescut de la an la an depășind anul trecut pe cele obținute de întovărășirile agricole cu peste 400 kg. la grîu și mai bine de 600 kg. porumb la hectar. La Piscu Nou, la Afumați, Piscu Vechi, Măceșu de Sus și în alte gospodării agricole colective s-au obținut de pe întreaga suprafață cultivată cu porumb producții medii de peste 3.000 kg. boabe la hectar iar la gospodăria agricolă colectivă Seaca de cîmpie s-a realizat, de pe întreaga suprafață, mai mult de 5.000 kg. porumb boabe la hectar. În același timp gospodăriile agricole colective și-au dezvoltat sectorul zootehnic, înmulțind animalele proprietate obștească. În 1961, față de 1960, bovine erau cu 180 la sută mai multe, porcine cu 263 la sută, ovine cu 130. Creșterea producției vegetale și animale a întărit economicește gospodăriile ; 153 dintre ele devenind milionare și multimilionare. Urmarea acestor realizări a fost sporirea valorii zilei-muncă și prin aceasta creșterea nivelului de trai al colectiviștilor.

Toate aceste fapte, cunoscute în amănunțime, au convins. Au fost argumente puternice, în stare să spulbere îndoielile și să contureze cu limpezime perspectivele viitorului.

Însuflețitei chemări a Consfătuirii pe țară a țăranilor colectiviști : **„Veniți cu toată încrederea alături de noi, de marea mulțime a țărănimii, de țărănimea colectivistă"**, țărănimea muncitoare din Oltenia — 338.291 de familii — i-a răspuns într-un glas ! **„Sîntem alături de voi"!**

Faptele conving

Deși în general cunoscute, realizările gospodăriilor agricole colective au trebuit să fie larg popularizate. Aduse, am putea spune, la cunoștința fiecărui țăran muncitor. Și nu oricum ci concret, foarte amănunțit, raportat la propria-i condiție economică. Necesară s-a vădit totodată, pentru înțelegerea rosturilor viitoare, și explicarea organizării muncii în gospodărie, explicarea rolului, a drepturilor și îndatoririlor pe care fiecare colectivist în parte le are, felul în care el trebuie să muncească în cadrul gospodăriei pentru a putea ajuta la întărirea economică a acesteia și la creșterea propriei sale bunăstări.

Această uriașe muncă de convingere s-a desfășurat în satele Olteniei de la om la om, zile și zile în șir. Au vorbit cu țăranii — arătîndu-le ca totdeauna drumul spre mai bine — comuniștii, au vorbit deputați în sfaturi populare, utemiști, oameni tineri și vîrstnici, femei și bărbați. Au vorbit cu răbdare, cu respect, cu convingere. Au argumentat, au răspuns întrebărilor. Le-au vorbit țăranilor, în limbaj artistic, brigăzile artistice de agitație, manifestările multiple și variate de la căminele culturale ; le-au vorbit și le-au argumentat cărțile, gazetele, revistele, zecile de ediții speciale tipărite de ziarul „Înainte" din Craiova pentru raioane și pentru comune.

De aceea cel ce-ar fi cutreierat, în urmă cu trei săptămîni, raioanele Gilort sau Oltețu, Craiova și Filiași bunăoară n-ar fi putut trece neobservată, între altele, intensa activitate a căminelor culturale. Zilnic ar fi putut asista la programe, la seri de calcul sau, în cadrul circumscripțiilor electorale, la cercurile de citit. Ar fi auzit discuțiile purtate pe marginea documentelor Consfătuirii pe țară a colectiviștilor, pe marginea statutului gospodăriilor agricole colective.

Într-o zi, dacă ar fi fost la gospodăria colectivă din Segarcea, ar fi putut întîlni țărani muncitori veniți în vizită din comuna Podari. La gospodăria colectivă din Urzicuța sau la gospodăria agricolă colectivă „23 August" din Băilești ar fi aflat, tot în vizită, țărani muncitori și colectiviști din cîteva sate ale raionului Oltețu.

La gospodăria agricolă colectivă din Rast ar fi aflat zeci de femei venite din satul Tîrnava, comuna Mărăcine. Le-ar fi văzut mulțumite de primirea ce le-a fost făcută dar mai ales de cele văzute. Ana Barbu, între toate, părea cea mai emoționată. Drept care, cînd s-a întors acasă a devenit o înflăcărată propagandistă. La cămin, la cercul de citit a vorbit despre toate cîte le-a văzut. Și ca dovadă că între vorbele și faptele ei nu-i deosebire, printre cei dintîi a dat cerere de intrare în gospodăria colectivă. Astăzi și la Podari în comună, și la Laloșu, și la Tîrnava în sat sînt gospodării colective unde oamenii au început să muncească străduindu-se să ajungă din urmă pe cei al căror exemplu l-au urmat.

Discuții, lecturi, seri culturale, vizite — foarte multe vizite. Toate au avut menirea de-a servi țărănimii muncitoare argumente, de a-i lărgi perspectivele, de a o ajuta să înțeleagă mai bine, mai în profunzime, pe baza unor fapte incontestabile, justețea drumului gospodăriei colective. O dovadă a eficacității imediate a astei munci — care ajută și la explicarea ritmului colectivizării — o înfățișează, între altele, următoarea întîmplare petrecută în raionul Oltețu, în comunele Laloșu și Zătreni. Aici se organizau vizite în gospodării colective. Invitați să participe erau, firește, în primul rînd țăranii muncitori care nu se înscriseseră în gospodării colective. Spre surprinderea organizatorilor, cînd au verificat, în ajunul plecării, tabelele celor care urmau să participe la vizită au constatat că sînt înscriși numai colectiviști. Ce se întîmplase ? Era la mijloc vreo eroare ? Nu. Altceva : imensa majoritate a celor ce se înscriseseră pentru vizite, în calitate de țărani muncitori, depuseseră între timp cereri de înscriere în gospodăriile colective. Și nu erau cîțiva inși ci cîteva sute !

Crescătoria de păsări de baltă a gospodăriei agricole colective „1 Mai" din comuna Maglavit

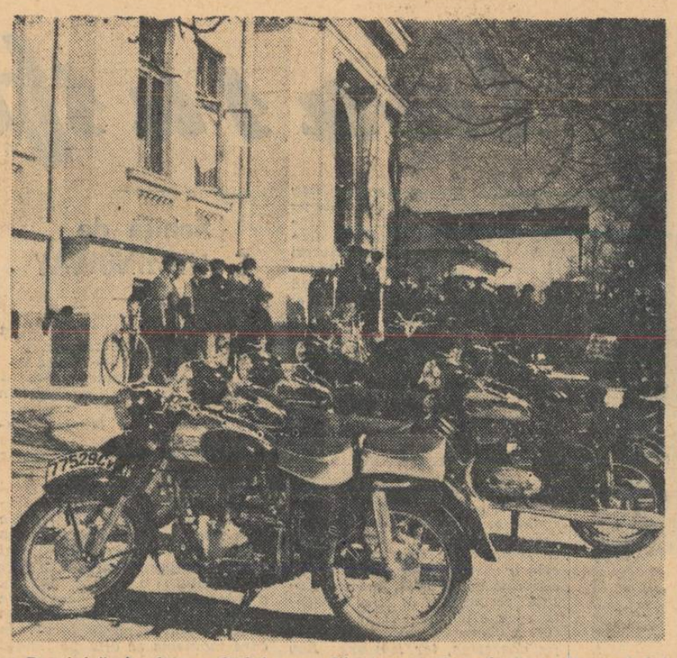

Duminică, în fața sediului gospodăriei agricole colective „Drumul lui Lenin" din comuna Cetate

Și schimbarea nu se întîmplase în cine știe cîtă vreme ci-n mai puțin de 48 de ceasuri !

Acest fapt și altele asemenea, dovedesc marea forță de atracție pe care gospodăriile colective au exercitat-o. De aceea, cei ce-au pășit pe acest drum au subscris prin gîndul și mai ales prin faptele lor, la versul unui creator anonim, colectivist din comuna Flămînda, care glăsuia așa :

„Mulțumim acelui care / Ne-a dat povața cea mare / Să începem nouă viață / Într-o mîndră dimineață ; / Mulțumim Partidului, / Marelui, stegarului. / Colectivă, mîndră floare / Ești în viață sărbătoare ; / Să ne crești pe zi ce trece / Într-un an cît pentru zece".

Drum de viață nouă

Odată încheiată colectivizarea agriculturii, probleme noi apar. **„Victoria dobîndită trebuie s-o consolidăm"** — ne spunea, exprimînd concis sensul acestei problematici, președintele comitetului executiv al sfatului popular raional Băilești. Are perfectă dreptate. Organizarea muncii în brigăzi și-n echipe, organizarea sectoarelor de activitate, planificarea atentă, după posibilități și nevoi, a dezvoltării fermelor și creșcătoriilor de păsări, socotirea chibzuită a construcțiilor, — iată o parte numai din numeroasele probleme pe care le ridică întărirea economico-organizatorică a gospodăriilor agricole colective noi înființate și a celor care au primit un mare număr de membri și întinse suprafețe de pămînt.

Drept este de aceea ca pe buzele lucrătorilor din sfaturile populare, pe buzele inginerilor agronomi și zootehniști legați de problemele vieții, mereu să afli cuvîntul **organizare.** El stăruie în preocuparea de fiecare zi a consiliilor de conducere a gospodăriilor colective, a brigadierilor, cu atît mai mult cu cît organizarea precede lucrări agricole de primăvară care, făcute bine, înseamnă . o contribuție hotărîtoare la întărirea gospodăriilor.

Pentru colectiviști, pentru membrii marii familii, gospodăria colectivă înseamnă muncă, muncă devotată, harnică și spornică. Ea duce la creșterea puterii colective, la creșterea bunăstării fiecărui colectivist. Nu știu ei oare colectiviștii că bunăstarea lui Ion D. Minea, colectivist din Catanele Vechi, — și al altor sute și sute ca dînsul — se datorește hărniciei sale ? Omul și-a făcut anul trecut casă cu cinci odăi, frumoasă de ride la soare ; și-a cumpărat mobilă pe care a dat 4500 lei, bicicletă, radio ; și-a tras nu demult și lumină electrică în casă. Haine nici vorbă ; toți ai lui au — sînt patru inși în casă — cîte două trei rînduri. Care-i izvorul acestei bunăstări, care-i este averea ? Munca în colectivă : cele 692 zile-muncă de anul trecut.

Asemenea pilde firesc e să constituie un îndemn. De aceea la oricare gospodărie ai merge în aceste zile ai să afli oameni veniți la muncă. La gospodăria din Perișoru, de cum se crapă de ziuă poți da de tînărul Ion Ciobanu. **„Azi ce facem ? E ceva de dus, ceva de adus ?"** (Ciobanu e purtător de atelaj) ; ca el, de dimineață își începe lucrul și Gheorghe Rusu. Ciocănește, bocănește în atelier. A făcut tocuri pentru răsadnițe, acuma începe să facă — are o săptămînă de răgaz — nișe mobile. I le-au cerut... femeile. Consiliul a aprobat. Sînt mobile pentru cea de a doua grădiniță pe care colectivistele au cerut s-o facă ca să le înlesnească participarea la muncă.

La gospodăria „23 August" din Băilești, aceeași participare la muncă. Noii colectiviști au venit la lucru din prima zi. Florea Roșu a împrăștiat îngrășăminte chimice, Ion Pescarelu și Aurică Crăciun au cărat gunoi de grajd pe ogoare. Ca dînșii au început să lucreze și Gavrilă Roșu și Alexandru Pungaru și Ștefan Mitroi. **„Dar parcă-i poți scrie pe toți ?"** — rîde Constantin Marinaș, vicepreședintele colectivei... „Că sînt doar cîteva sute..." Într-adevăr sînt cîteva sute de oameni care lucrează : la grădină, la construcții, la cîmp, la ferme. Cîteva sute de oameni care, cu priceperea și hărnicia lor vor să contribuie la întărirea gospodăriei, la creșterea propriului lor nivel de trai, afirmîndu-și, cu o patimă aprigă, și-n acest fel personalitatea.

★

Muncă intensă, muncă zornică. Muncă făcută cu pricepere, cu știință. Colectiviștii vechi, cu mai multă experiență, îi ajută pe cei noi ; tehnicienii, inginerii vin de-i sprijină ; președinții de colective, brigadierii, șefii de echipă, contabilii, învață ; în unități dezvoltate se specializează crescători de păsări, mulgători.

O viață nouă, tumultoasă, cu perspective luminoase se deschide marii familii de colectiviști din Oltenia. Ei știu asta și sînt de aceea pe drept încrezători. Partidul îi călăuzește și-i îndrumă să-și făurească bunăstarea și fericirea. Să pară oltenești-le meleaguri, în vară cînd se coace grîul, poleite toate-n aur.

Virgil DANCIULESCU

ÎN ORIENTUL APROPIAT

PE MERIDIANELE GLOBULUI

(Urmare din pag. 1)

Aci, țăranii arabi încearcă să-l are cu pluguri primitive de lemn, sub dogoarea soarelui arzător. Timp de 2-3 ore întîlnim doar o singură așezare, un sat tipic arab, format din căsuțe joase de lut, cu acoperișul tot din lut în formă țuguiată. Șoferul autobuzului ne povestește o întîmplare petrecută cu cîțiva ani în urmă. Deși relieful este arid, vinatul pare a fi abundent, majoritatea venind din părțile apusene ale acestei regiuni fertile. Într-o franțuzească stricată, completată cu semne ajutătoare de mîini ascultăm povestea de necrezut a lui Ensan Gazal (omul iepure). Petrecută cu cîțiva ani în urmă, deși adevărată, pare de necrezut pentru secolul nostru.

Ensan Gazal era un om sălbatec, care trăia în această regiune împreună cu iepurii. Umblînd gol, cu părul mare, se hrănea cu rădăcini de iarbă, alergînd cu aceeași agilitate ca iepurii. Apariția sa a fost remarcată în repetate rînduri, iar autoritățile, vrînd să lămurească faptul, a organizat o urmărire. Însă Ensan Gazal nu se lăsă prins ușor. Urmărirea a durat multă vreme. Din cauza terenului accidentat „Jeep"-ul urmăritor îl atinse din greșeală cu roata și-i strivi un picior. Ensan Gazal fu prins, internat în spital și studiat ca un fenomen curios. Nu cunoștea focul și nu știa să vorbească. După un timp, ieșind din spital, rămase cu un picior infirm, șchiopătînd. Șoferul a adăugat că, în prezent, Ensan Gazal poate fi văzut cerșind prin semne obolul semenilor săi. Deși a rămas printre oameni, privirea lui speriată și zgomotele guturale ce le scoate, amintesc de trista lui poveste.

Și drumul continuă monoton, în tăcerea apăsătoare ce s-a lăsat în autobuz. Orele trec greu. În curînd, ne anunță șoferul, vom ajunge într-un oraș mai mare, Hama, vestit încă din antichitate prin cele mai frumoase fete din Siria și prin băile sale termale. Orașul Hama este în prezent și un centru administrativ. După un scurt popas, ne continuăm drumul. Ajungem în curînd la al doilea oraș, Homs. Aci facem un popas mai mare și vizităm ruinele instalațiilor antice de irigare de pe rîul Orontes. Se mai păstrează pînă azi, bine conservate, roțile enorme și apeductele masive.

Ne continuăm drumul și, spre seară, ajungem la Damasc.

A doua zi facem turul orașului. Damascul, unul dintre cele mai vechi orașe arabe, este așezat la poalele unui munte, întinzîndu-se pe malurile unui rîușor care șerpuiește timid. Regiunea în jur este muntoasă și aridă. Această vale pare o adevărată oază de verdeață și civilizație în peisajul sterp. Damascul, capitala țării, numără azi peste 1.200.000 de locuitori. Cu bulevarde largi, străjuite de palmieri înalți, cu nenumăratele sale minarete și moschei, cu nelipsitul bazar oriental, cu paviliioanele Expoziției internaționale și postul radiotelevizionii așezat în vîrful muntelui care străjuie întregul oraș. Vizităm muzeul militar, unde aflăm date interesante despre lupta poporului sirian. Teritoriul Siriei anexat Egiptului pînă la 1917, este recucerit apoi de armatele triburilor arabe cu „ajutorul" aliaților. Ajutorul aliaților s-a manifestat de fapt prin cucerirea Siriei de către armatele franceze. Alături de diferite arme, ne întîmpină privirea hotărîtă a chipurilor de piatră ale lui Sahid (erou) Adna Malki, colonel în armata siriană, asasinat în 1944 de către puterile imperialiste în timp ce asista la un meci de fotbal.

În incinta muzeului militar se află frumoasa moschee Sultan Selim. Vizităm apoi cîteva case specific arabe, transformate în muzee. În oraș găsești numeroase monumente construite de romani. Damascul a dat lumii antice arhitecți vestiți, printre care și pe cunoscutul Apollodor din Damasc (constructorul Podului lui Traian de peste Dunăre).

Vineri 12 ianuarie, pe stadionul arhiplin din Damasc, echipa „Steaua" susținea al treilea meci din Siria. Jucînd excelent, echipa noastră învinge pentru a doua oară echipa armatei siriene, de astă dată cu scorul de 6—0. Hotelul „Imad" în care locuim, se găsește în Piața Eroilor, chiar în plin centrul orașului. Sîntem tot timpul vizitați de sportivi și suporteri arabi. Jucătorii echipei militare siriene s-au împrietenit cu jucătorii romîni și ne însoțesc peste tot : la hotel, la teren, în oraș.

Timpul trece repede și șederea noastră în Siria ia sfîrșit. Duminică 14 ianuarie plecăm din Damasc spre Irak, cu un avion al companiei Irag Airwis. Colonelul Mohamed Moseli, președintele Federației de fotbal siriene, care ne-a însoțit aproape tot timpul șederii noastre în Siria, ne îmbrățișează cu căldură. Un timp mai zărim orașul Damasc așezat în coasta muntelui. Apoi, sub noi se perindă deșertul.

În orașul lui Sindbad Marinarul

Cele trei ore de zbor ar fi trecut mai repede dacă sub noi nu s-ar fi perindat același peisaj monoton al deșertului, cu dune de nisip mișcătoare. În sfîrșit apare un fluviu mare, Tigrul, și avionul ne lasă pe aeroportul din Bagdad. Sîntem întîmpinați cu căldură de personalul ambasadei noastre din Irak și de oficialități sportive irakiene. Rămînem în Bagdad numai o noapte, deoarece a doua zi ne continuăm drumul zburînd spre Basra.

Orașul Basra, singurul port maritim al Irakului, este așezat pe Estuarul Shat-al-Arab. Centru administrativ, comercial și cultural al regiunii de sud, orașul Basra este principala poartă a comerțului exterior al Irakului. Estuarul Shat-al-Arab (în limba arabă — Fluviul arabilor, format prin unirea celor două rîuri, Tigrul și Eufratul, are o mare lățime și adîncime, ceea ce permite intrarea în susul lui a vapoarelor oceanice de mare tonaj. Orașul are trei părți : Basra veche, cu case tipic arabe, cu străzi înguste, Basra nouă, cu centrul comercial și cartierul Asher, în regiunea de sud a orașului, cu portul. Vechi centru al culturii islamice, aci a scris Abu-el-Aswad-as-Duali prima carte de gramatică a limbii arabe. Aci se găsesc ruinele vechiului far denumit „Turnul lui Sindbad Marinarul", personaj istoric, ale cărui călătorii peste mări și țări le povestește frumoasa Seherezada în „O mie și una de nopți".

Fiind așezat într-o regiune cu climat tropical, vegetația este abundentă. Basra este îmbrăcată în flora tropicală a Golfului Persic, oferind vizitatorilor străini imagini de neuitat. O plimbare cu vaporașul pe estuar ne face să simțim din plin frumusețea „fluviului arabilor". Pe partea dreaptă a estuarului Shat-al-Arab se întinde orașul Basra cu instalațiile portuare moderne. Pe malul stîng se întinde cît vezi cu ochiul o adevărată junglă de palmieri : este Edenul (în limba arabă — raiul). Legenda spune că aci se găsește biblicul „pom al binelui și al răului" (mărul lui Adam), deși aci nu cresc decît palmieri.

De altfel Republica Irak este cea mai mare exportatoare de curmale din lume, ea acoperind 80 la sută din consumul mondial al acestor fructe. Portul Basra este totodată și calea de export a petrolului produs de regiunea Zubair, ce se găsește la 30 de km. depărtare de oraș, și care, deși nu atinge nici pe departe producția regiunii Kirkuk din nordul țării, contribuie la economia petroliferă a Irakului.

Marți 16 ianuarie jucăm cu echipa Basra Port Club, antrenată de danezul Hensi. Meciul este prezidat chiar de generalul Muzir al Shawi, comandantul portului Basra. Primul meci în Irak se termină din nou cu victoria echipei noastre, la scorul de 4—1.

Seara vizităm orașul și facem o plimbare pe jos pe malul estuarului. Basra se reflectă în undele tremurinde ale estuarului Shat-al-Arab. Urmărim luciul apelor pînă departe spre sud, unde valurile line se pierd în apele golfului Persic. Basra, „Veneția sudului arab", lasă amintiri cîntate nu numai de frumoasa Șeherezada în „O mie și una de nopți" ci și de vizitatorii străini uimiți de farmecul ei suav.

Dr. N. STĂNESCU

Unul din monumentele vestite ale Damascului : moscheea lui Sultan Selim, aflată în incinta muzeului militar din capitala Siriei

O SEARĂ CU CLAUDIO VILLA

(Urmare din pag. 1)

— ...mai și plîngem, intervine cu subînțelesuri dirijorul Elvio Monti.

— **Trăim muzica, asta-i** — îl corectează Villa. **Și dumneata, Elvio, ar fi trebuit să observi că în finalul lui introduc accente optimiste. Așa e viața, optimistă, merge înainte și cîntecul trebuie să-i corespundă...**

(Discuția dintre cei doi se referă la momentele de adevărată tensiune dramatică realizate de cîntăreț în „Adio, adio", cînd spectatorii au observat pe bună dreptate că Villa nu-și poate opri lacrimile).

— Nu v-ați putut stăpîni emoția ?

— **N-am vrut. Și la ce bun ? Adevăratul artist — și noi cîntăreții de muzică ușoară trebuie să fim artiști — trebuie să ajungă la inima omului, să-i facă inima să plîngă și să cînte o dată cu el.**

— „Adio, adio" este realizat pe o compoziție a lui Modugno. Colaborați adesea cu el ?

În locul lui Villa ne răspunde impresarul acestuia, Alieto Pieri.

— **Nu prea. Modugno are alt stil de interpretare, așa numitul „urlatori" pe care Villa nu-l agrează. Dar înaintea ultimului Festival de la San Remo am primit un telefon entuziast de la Modugno, care mi-a spus : am scris un cîntec cu care se poate cîștiga premiul I. Dar pentru asta am nevoie de vocea lui Villa. Convinge-l, pentru că numai el îl poate cînta așa cum trebuie.**

L-am convins și într-adevăr cu acest cîntec a luat Villa marele premiu.

— **Compozițiile lui Modugno sînt adesea foarte reușite,** intervine Villa. **Și asta pentru că sînt melodioase.**

— E vorba de o orientare desigur...

— **Da, o orientare spre muzica adevărată și nu spre cea așa-zis modernă.**

— Nu vă place muzica „modernistă" ?

— **Nu. Și nici nu cred că are să-mi placă vreodată. Cînt de 18 ani, am cîntat pe scenele mari ale lumii, am cunoscut tot felul de modernisme începînd cu samba și cha-cha și terminînd cu boogie-woogie, carioca și twist și am ajuns la concluzia că nu ele ci muzica melodică este cea mai umană, cea care merge spre inima oamenilor. De altfel chiar și în patria swingului și twistului, S.U.A., oamenilor le place mai mult linia melodică. Am cîntat la New York, în celebra Carnegie Hall și mi-am dat seama de asta. Cei mai buni cîntăreți ai Americii, clasicii ei, au adoptat și ei linia melodică. Bing Crosby, Sinatra, Perry Como, sînt doar cîteva exemple.**

— Și totuși, sînt perioade cînd bîntuie modernismele — intervine cineva.

— **Da. Pentru că muzica ușoară are, pe lîngă calitatea de a fi un limbaj și defectul de a fi o modă. Mai ales pentru tineri, care în goana după nou, acceptă pentru un timp extravaganțele. Pentru un timp zic, căci se întorc curînd la matca lor firească sau cum spunem noi la „croiala clasică". În Italia, de pildă, așa se petrec lucrurile : se poartă „costum extravagant" cel mult o stagiune și apoi se revine. E și normal. Dealtfel pentru noi muzica ritmică este o marfă de import, pentru care avem un sentiment de înțelegătoare compasiune, dar care considerăm că nu poate, în niciun caz, substitui adevărata muzică.**

— Dvs. n-ați cîntat-o niciodată ?

— **Nu. Eu, personal, nu. Am un ideal de apărat. Nu pot să fac „twistul" nu pentru că nu-mi stă în putere, dar pentru că nu pot să-mi trădez arta, muzica și milioanele de spectatori, care nu odată m-au apărat de vitregiile unor „nouvelles vagues". Nici personalitatea mea nu se poate adapta extravaganțelor ce presupun demența despuierii de haine și a ruperii cămășilor. Și apoi am datorii față de tineri. Publicul meu este în proporție de 75 la sută compus din tineri.**

— Vă referiți, desigur, la misiunea educativă a artistului...

— **Nu pot să spun în ce măsură am sau nu un rol educativ, dar e clar că dacă un copil stă la masă cu un om care mănîncă frumos, vorbește politicos și se comportă în general civilizat, va învăța pînă la urmă să se comporte la fel. Și-apoi nu înțeleg ce-ar putea avea comun muzica cu sensibilitatea, coloritul, frumusețea ei, cu acele diversiuni moderne, fără conținut, care împing exhibiția exceselor pînă la punctul maxim, degenerînd oamenii. În Italia au prins, e adevărat, pentru o scurtă vreme însă ; acum au dispărut de parcă nici n-ar fi existat. Muzica națională este din nou stăpînă absolută. Și atîta timp cît va exista bunul gust, așa va fi.**

— Se poate vorbi despre un caracter național al muzicii ușoare ?

— **Fără îndoială. Fiecare popor își exprimă sentimentele în felul său, după specificul său. Muzica ușoară, inspirîndu-se și ea din teme popu-lare, are rădăcini tradiționale adînci. Există o tendință la unii de a nu ține seama de asta, dar în aceste cazuri insuccesul e sigur. Ritm, linie, idee muzicală, text, toate au rădăcini adînci și trebuie ținut seama de ele.**

În continuare, Claudio Villa ne vorbește despre viața lui, despre copilăria sa zbuciumată, cînd fiul cizmarului arestat pentru atitudine antifascistă, este nevoit să-și cîștige, vreme de 8 ani, existența, ca muncitor necalificat, iar mai apoi ca mecanic auto ; despre începuturile carierei sale, cînd cîntă în localuri de mîna a patra și multe altele. Villa ne vorbește apoi despre cele 22 filme în care a deținut rol de protagonist, dar care nu-l satisfac nici pe departe în măsura în care reușește s-o facă scena :

— **Teatrul mă satisface la maximum, pentru că-mi dă prilejul unui contact viu cu publicul, iar cînd simt omul emoționat în fața mea simt și bucuria de a cînta.**

Interlocutorul nostru ne relatează apoi constatările făcute în turneul din U.R.S.S. care l-au impresionat prin amploarea construcțiilor și... excepționala sensibilitate a auditoriului, după care ne mărturisește că scurta călătorie prin țara noastră l-a încîntat :

— **Aveți o țară frumoasă, bogată și un popor cu inimă mare. Am admirat munca dumneavoastră, construcțiile industriale și de locuințe. Am fost azi la Complexul cinematografic Buftea, pentru care meritați un „bravo" puternic. Aș dori mult să pot juca într-o coproducție romino-italiană.**

— Planuri de viitor ?

— **De aici voi pleca în Luxemburg, unde sper să concurez cu succes** (cu „Adio, adio") **la marele concurs anual „Eurovision" al laureaților concursurilor naționale de muzică ușoară. Mă voi gîndi însă mereu la țara dvs. frumoasă și la publicul romînesc, pe care-l voi revedea întotdeauna cu cea mai mare bucurie.**

M. RADIAN

Medicul veterinar Pavel Bălan asistat de tînărul colectivist Ștefan Poltașu de la G.A.C. „Drumul lui Lenin" din comuna Giubega, consultă una din vacile gospodăriei.

Magazin reportaj

REÎNTINERIT

Borsecul își așteaptă oaspeții!

• O legendă din străbuni • Mărirea debitului izvoarelor de apă minerală • Lucrări de înaltă calificare

Sînt puține stațiunile balneo-climaterice care să nu-și aibă legendele lor. Nici Borsecul, pitoreasca noastră stațiune renumită și peste hotare prin proprietățile curative ale apelor sale minerale, nu face excepție de la această... regulă! Povestesc bătrînii o întîmplare care s-ar fi petrecut cîndva, de mult de tot, cu un anume Gheorghe Ciobanul-Sălișteanu, care și-a găsit vindecarea de o cumplită boală, bînd dintr-unul din izvoarele de pe meleagurile Borsecului. Și tot bătrînii arată că izvoarele apăreau și dispăreau în chip misterios, fenomen în fața căruia oamenii erau neputincioși. Superstiția aceasta era „întărită" de faptul că, în 1926, cînd s-a făcut prima captare bazată pe principii tehnico-științifice de către o firmă vieneză — lucrare care a durat 3 ani — cel mai mare dintre cele trei izvoare ale Borsecului — Lobogo — a fost pierdut. Firește, nu ființe necurate au cauzat această grea pierdere, ci o gravă greșeală de execuție. Cu toate acestea pentru captarea celorlalte două izvoare: „Principal" și „Republica", firma vieneză a încasat sute de mii de franci aur, prin banca Crissoveloni, proprietatea stațiunii în acea vreme.

Oameni noi la Borsec

În anii regimului democrat popular, Borsecul a cunoscut o puternică dezvoltare. Casele și vilele din stațiune au fost reînnoite, înzestrate cu mobilierul necesar, precum și cu instalații sanitare moderne. S-au construit noi sanatorii și case de odihnă. Ca și celelalte stațiuni balneo-climaterice din patria noastră, Borsecul primește azi vizita unor cu totul altfel de oameni decît aceea pe care-i cunoștea înainte... În tot cursul anului, mii de oameni ai muncii își refac sănătatea, bucurîndu-se de confortul pe care-l oferă Borsecul, de instituțiile sale sanitare, și, în primul rînd, de calitățile terapeutice ale apelor sale minerale. De altfel, prin prețul său scăzut, renumitul borviz de Borsec — îmbuteliat în sticle — se află la îndemîna fiecăruia, în orice colț al țării.

Distribuitorul de sticlă și conducta de ascensiune a izvorului principal.

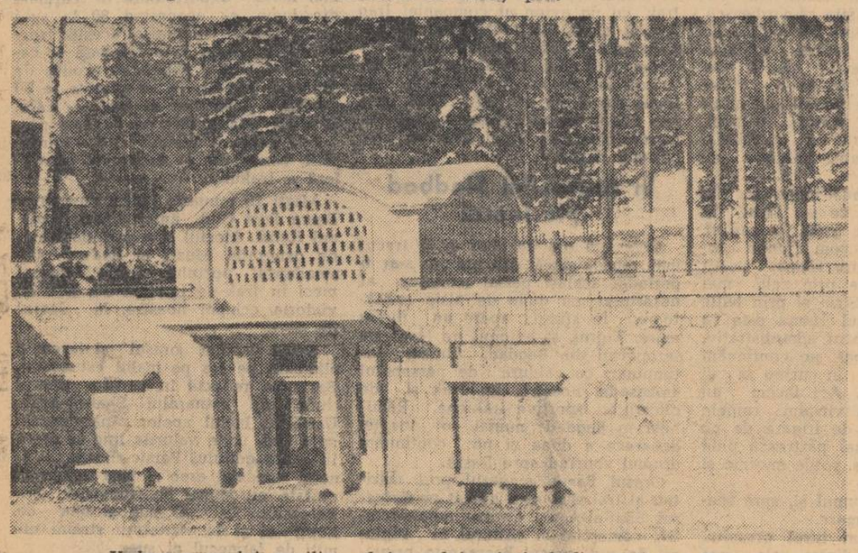

Vedere a noului pavilion al izvorului principal din stațiunea Borsec

Un proiect complex

În decursul anilor, cele două izvoare principale au început să prezinte tulburări în regimul lor de funcționare, tulburări care duceau la scăderea treptată a debitului lor. Scădea de asemenea conținutul de bioxid de carbon al izvoarelor. Acest lucru se datora unor lipsuri care trebuiau căutate chiar în perioada construcțiilor executate de firma vieneză, în urmă cu aproape 40 de ani.

Ce era de făcut? Studiindu-se documentația existentă — și ea îndeajuns de sumară și incompletă — reconstituindu-se ipotetic părțile nevizitabile ale captării și evoluția defecțiunilor semnalate, s-a ales soluția captării prin clopote, dar cu eliminarea principalelor defecte ale vechilor captări.

Care au fost principalele caracteristici ale protectului? Posibilitatea de a vizita întreaga instalație, precum și partea superioară a clopotelor de captare, cu toate avantajele ce reies de aici; captarea și transportul apei la presiune ridicată, ceea ce duce la obținerea unei ape de calitate superioară; dispozitive automate pentru reglarea nivelelor și pentru ventilație; mărirea capacității rezervorului și refacerea aspectului estetic interior și exterior al buvetei la nivelul tehnicii moderne.

Lucrări de cea mai bună calitate

Pentru ducerea la bun sfîrșit a lucrărilor, prima captare de ape minerale carbo-gazoase de mare anvergură executate de o instituție din R.P.R., lucrările au fost încredințate spre execuție constructorilor de la Ministerul Transporturilor și Telecomunicațiilor, care a trimis la șantierul Borsec un grup dintre cei mai buni muncitori și tehnicieni.

În colaborare cu proiectantul: I.P.A.C.H. — reprezentat prin ing. Vernescu Mihai — și specialist în captări ing. Rita Molnar-Amărăscu (M.M.E.E.), ing. S. Bonțideanu, cu maiștrii Iacob Martin, Siclodi Șt, Capota Florin, Rosman Fr., Winkelbaum Gh. și alții, biruind piedicile întîmpinate pe parcurs, au reușit să-și îndeplinească cu cinste sarcinile încredințate. În munca lor au beneficiat de ajutorul Comitetului Geologic, asigurat prin tov. cons. E. Liteanu.

Lucrările au cuprins faza de explorare, realizată prin decopertarea incintei totalizînd un volum de aproape 2.500 m. c. săpătură în stîncă. Toată săpătura a fost executată exclusiv manual, pentru a se evita orice trepidații care ar fi putut duce la fisurarea stîncii și pierderea izvoarelor.

Faza a doua a cuprins captările propriu zise, adică fixarea clopotelor de captare peste izvoare și apoi etanșeizările din jurul lor, care s-au făcut prin numeroase straturi de betoane speciale, șape de bitumen, cărămizi de bazalt și argile speciale.

În sfîrșit, peste captările astfel închise s-au ridicat construcțiile anexe: marile rezervoare, canalele de vizitare și buveta căptușită cu marmoră roșie și albă.

Rezultatul? De unde în 1927 primele debite determinate imediat după captare, măsurate chiar la nivelul clopotelor de captare, au fost de 205 m. c. în 24 ore (izvorul „Principal") și de 118 m. c. în 24 ore (izvorul „Republica") după efectuarea lucrărilor debitul izvoarelor a crescut la 410 m.c. în 24 ore, măsurătoare efectuată la același nivel.

De asemenea, conținutul de bioxid de carbon la nivelul conductelor ce pornesc spre îmbuteliere și băi, variază între 2,7—3 grame pe litru, întrecînd simțitor procentajul vechi.

Calitatea lucrărilor este ireproșabilă, fiind folosite materiale speciale, utilaje moderne, instalații adecvate pe linia tehnicii noi.

★

Prin grija partidului și guvernului, cu sprijinul organelor locale de partid și de stat din Regiunea Mureș-Autonomă Maghiară, a fost dusă la bun sfîrșit dificila lucrare de mărire a debitului izvoarelor de ape minerale ale Borsecului.

Sporește pe zi ce trece numărul sticlelor cu renumitul borviz de Borsec, trimise în toate colțurile țării.

Reîntinerit, Borsecul își așteaptă oaspeții!

N. H.

Arhimedes syracusanul

La un semnal, flota romană se puse în mișcare îndreptîndu-se spre zidurile Achradinei, portul Syracusei. Sclavii ce minuiau cele cinci rînduri de vîsle ale quinqueremelor [1]) își încordau brațele înlănțuite, îmboldiți de loviturile de bici ale supraveghetorilor. Spectacolul celor 60 de vase, ce spinteau cu prora apele liniștite ale golfului, era înfricoșător. Punțile erau înțesate de soldați ce-și agitau armele, lovindu-le între ele, și scoteau strigăte războinice. Romanii erau dornici să asalteze zidurile Syracusei și să pătrundă în orașul renumit prin bogățiile sale, unde îi aștepta o pradă îmbelșugată. Acest atac naval fusese minuțios pregătit de către invadatori. O parte din vasele de luptă fuseseră transformate pentru a putea servi la asaltul zidului. Ele fuseseră legate două cîte două, scoțîndu-se vîslele din partea unde erau împreunate, și pe puntea comună astfel obținută se construiseră turnuri de lemn cu mai multe caturi, înzestrate cu unelte și mașini de asediu. Consulul Marcellus, conducătorul acestei operații, era sigur că apărătorii orașului, niște greci prăpădiți față de care avea un dispreț nemărginit, nu vor putea rezista formidabilei forțe de lovire pusă în mișcare la ordinul său. Dar ce-i asta? O imensă ghiară de fier răsare parcă din zid sau din mare și se înfige în prora vasului apucind-o strîns. Ghiara ridică quinquerema ca pe o jucărie pînă cînd corpul ei rămîne atîrnat vertical deasupra apei. În clipa cînd vasul se află în această poziție nefirească, soldații îmbarcați pornesc să alunece la vale încercînd zadarnic să se prindă cu mîinile de scîndurile punții. Apoi, teribila ghiară își leapădă prada care se prăbușește peste capul celor căzuți deja în apă. Intrînd cu pupa în mare, nava se umple cu apă și se duce la fund.

Aceeași soartă o are și quinquerema următoare. În curînd marea e plină de sfărîmături și de naufragiați ce se agață de vîslele vaselor ce au rămas tefere, spre disperarea comandanților care răcnesc ordonînd retragerea cît mai grabnică din fața acestei intervenții „supranaturale" în favoarea syracusanilor.

Căci nu mai încăpea nici o îndoială că în ajutorul grecilor asediați veniseră Titanii despre care povestea religia lor. Așa gîndeau comandanții quinqueremelor romane ce fugeau în dezordine, traversînd din nou ploaia de bolovani trimisă din dosul zidurilor.

Cu totul altfel gîndea însă un bătrîn ce urmărise toate fazele luptei dintr-un colț ferit al zidului. Bătrînul, cam avea obiceiul să vorbească cu sine însuși atunci cînd era deosebit de mulțumit.

„Bun — își șopti el în barbă — calculul pîrghiilor mele a fost fără greș. Dacă aș avea un punct de sprijin aș putea urni din loc întreg pămîntul". Dar nu avu răgaz să-și continuie monologul căci mai mulți oameni ce-și părăsiseră posturile lor de pe ziduri dădură năvală și luîndu-l pe sus îl purtară în triumf către piața din mijlocul cetății. Acolo, strigătele poporului adunat îl făcură să-și astupe urechile.

„Trăiască Arhimedes! Trăiască părintele și apărătorul nostru!" Acest bătrîn se numea într-adevăr Arhimedes și era născut în Syracusa dar își petrecuse mulți ani în Egipt, unde lucrase la perfecționarea mijloacelor hidrotehnice folosite la irigarea ogoarelor. Spiritul lui născocitor atacase probleme din domeniul matematicilor pure, astronomiei, opticei, hidraulicei. El concepuse întru apărarea concetățenilor săi toate mașinile defensive ale cetății, printre care și misterioasele ghiare de fier ce erau niște pîrghii acționate la comandă cu ajutorul unor greutăți de plumb. Dar cum se iscase acest război între romani și cetatea de baștină a acestui strălucit inginer și om de știință? Asedierea Syracusei de către romani era doar una din operațiile celui de-al doilea război punic. În timp ce armata cartagineză, condusă de Hannibal se găsea în Italia, răsculînd toate popoarele subjugate de romani, interveniseră și în Syracusa o serie de transformări. În urma unei răscoale populare condusă de Hippocrates și Epicydes, cetatea, pe care nobilii intenționau s-o predea cotropitorilor romani, fu cucerită de răsculați, nobilii trădători uciși, sclavii eliberați și porțile temnițelor larg deschise. Purtat de avîntul eliberării poporul participă într-un suflet la apărarea cetății ce fusese înconjurată de armata consulului Marcellus. Minte luminată, Arhimedes a fost în tot timpul asediului creierul lucrărilor de apărare a zidurilor. Iată ce spune în această privință istoricul roman Titus Livius: „Un lucru început atît de bine (este vorba de asediul Syracusei) ar fi dat rezultate bune dacă în acea vreme nu s-ar fi aflat în Syracusa un singur om: Arhimedes. Acesta era nu numai un cercetător fără seamăn al cerului și al stelelor, ci și un neîntrecut inventator și constructor de mașini, și tormente [2]) de război cu care el putea zădărnici cu cea mai mare ușurință tot ce întreprindeau dușmanii cu uriașă trudă.

... atacul roman pe mare a fost respins. Singura nădejde a romanilor rămăsese de a ataca pe uscat cu toate forțele. Dar și în această parte Syracusa era apărată cu tot felul de mașini și tormente... prin iscusința fără seamăn a lui Arhimedes.

...De aceea Marcellus, adunînd sfatul căpeteniilor de oaste, a hotărît să renunțe la asaltul Syracusei, devreme ce toate încercările fuseseră dejucate, și să împresoare doar orașul pentru a-i lipsi pe dușmani de proviziile care ar putea sosi pe uscat și pe mare".

Romanii au asediat cetatea timp de doi ani, neputînd-o cuceri decît prin trădare. Și poate că nu este o simplă întîmplare faptul că, printre cei ce au fost uciși cu ocazia cuceririi Syracusei, a fost și bătrînul Arhimedes care era absorbit în clipa aceea de rezolvarea unei probleme de geometrie. Numele lui a rămas însă nepieritor fiind legat de descoperirile sale ce au intrat în tezaurul științei și culturii universale.

Adrian MÎNTULESCU

[1]) Quinquerema — vas de luptă roman mînat de cinci rînduri de vîsle.

[2]) Tormente — mașini de război cu ajutorul cărora se aruncau la distanță bolovani și pari ascuțiți.

Ceva s-a sfîrșit

Schiță de E. HEMINGWAY

Înainte vreme, Hortons Bay era un oraș ce trăia de pe urma lemnului de construcții. Nici un locuitor al orașului nu era scutit de uruitul joagărului de pe lac. Pînă într-o zi cînd copacii nu mai fură de găsit, pentru a face din ei lemn. Vasele intrară în golf și fură încărcate cu lemnele tăiate ce se aflau stivuite în curte. Și au fost duse toate stivele de lemne. Toate mașinile transportabile ale fierăstrăului electric au fost încărcate pe unul din vase de către oamenii care pînă atunci lucraseră la joagăr. Vasul porni în larg, ducînd la bordul său cele două fierăstraie, vagonetele de transport, apoi sulurile, roțile, curelele de transmisie și uneltele rînduite toate deasupra unei încărcături de cherestea care umplea întreaga cală a vasului. După ce totul fu acoperit cu prelate, pînzele vasului se umflară și el se îndreptă spre alte zări, ducînd cu el tot ce făcea ca cheresteaua să fie cherestea, iar Hortons Bay să fie oraș.

Cabanele cu cîte un etaj, sufrageria, magazia, birourile și cheresteaua însăși, atît de întinsă, rămaseră părăsite, înecate de rumegușul care acoperea lunca mlăștinoasă de pe malul golfului.

După zece ani nu mai rămăsese din clădire decît piatra albă de var, fărîmițată și ea, a temeliei. Nick și Marjorie o vedeau în lunca mlăștinoasă, înflorită pentru a doua oară în acest an, în timp ce visleau de-a lungul malului. Ei pescuiau la marginea canalului unde fundul apei se surpă deodată, coborînd la o adîncime tulbure de douăsprezece picioare. Pescuiau în drum către locul în care aveau de gînd să așeze noaptea undițele pentru păstrăvi.

— Iată ruina noastră, Nick, spuse Marjorie. Nick privi la pietrele albe printre pomii verzi fără să înceteze să vîslească.

— Da, e ruina spuse el.

— Ți-o mai amintești pe cînd era încă cherestea? întrebă Marjorie.

— Da — spuse Nick.

— Acum arată ca un castel, spuse Marjorie. Nick nu răspunse. Vîslirea mai departe de-a lungul malului lăsînd cheresteaua în urmă. Apoi Nick traversă golful.

— Nu se prind, răspunse Nick.

— Nu, răspunse Marjorie. Chiar cînd vorbea, nu părăsea din ochi undița. Îi plăcea să pescuiască. Îi plăcea să pescuiască cu Nick.

Foarte aproape de barcă zvicni un păstrăv mare tulburînd oglinda apei — Nick vîsli cu putere cu o singură lopată, pentru a întoarce barca, în așa fel, ca momeala care plutea mult în urma lor, să treacă tocmai pe lîngă păstrăv. Cînd spinarea păstrăvului ieși din nou la iveală din apă, crăcții săriră nebunește, împestrițînd suprafața apei, de parcă s-ar fi aruncat o mînă de tărîță în apă. Încă un păstrăv țîșni din apă, pe partea cealaltă a bărcii, în goană după hrană.

— Mănîncă — spuse Marjorie.

— Da, dar nu se prind, spuse Nick.

Întoarse barca, pentru a trece cu momeala printre cei doi pești, apoi luă direcția promontoriului. Marjorie desfășură firul undiței numai după ce barca atinse malul.

Traseră barca pe mal și Nick scoase din barcă o găleată cu bibani vii. Bibanii înotau în găleată. Nick prinse trei dintre ei, le tăie capetele și-i jupui de piele, în timp ce Marjorie care umbla cu mîinile prin găleată, prinse și ea un biban, îi tăie capul și-l jupui. Nick se uită la peștele ei.

— Mai bine nu-i scoate șira spinării — spuse el... E mai bine dacă rămîne, chiar ca momeală.

Prinse bibanii decapitați în undiță, trecîndu-le cîrligul prin coadă. Fiecare undiță avea două cîrlige în vîrf. Marjorie vîsli pînă dincolo de canal, ținînd firul undiței în dinți. Fața îi era îndreptată spre Nick, care sta la mal, ținea undița și desfășura ața undiței de pe scripete.

— E bine acolo! — strigă el.

— Să-i dau drumul? întrebă Marjorie, cu ața undiței în mînă.

— Dă-i drumul. Marjorie aruncă sfoara peste marginea bărcii și privi cum momeala se afundă în apă.

Se întoarse cu barca la mal și întinse și cea de a doua undiță în același fel. De fiecare dată Nick așeză o bucată grea de lemn plutitor pe capătul mai gros al undiței, pentru a o face mai stabilă și o fixă totodată cu o crăcană de lemn. Înfășură ața prea lat, astfel că se întinse în linie dreaptă pînă la locul în care momeala se afla pe fundul nisipos al canalului și împiedică scripetele. De îndată ce un păstrăv ar fi mușcat din momeala de pe fund încercînd să fugă, ața undiței s-ar fi desfășurat cu repeziciune de pe scripete, făcîndu-l să vibreze împreună cu întrerupătorul.

Marjorie vîsli o bucată de-a lungul promontoriului, pentru a nu lovi ața întinsă a undiței. Trăgea tare și barca aluneca mult de-a curmezișul malului. Unde mici urcară pe mal odată cu barca. Marjorie coborî din barcă și Nick trase barca mult pe uscat.

— Ce s-a întîmplat, Nick? — întrebă Marjorie.

— Nu știu, spuse Nick și aduse lemne ca să facă focul.

Făcură focul din lemne aruncate de apa mării pe mal. Marjorie merse pînă la barcă și aduse o pătură.

Briza serii îndrepta fumul către promontoriu așa că Marjorie întinse pătura pe locul dintre mare și foc.

Marjorie se așeză pe pătură cu spatele la foc și-l așteptă pe Nick. El veni și se așeză alături de ea pe pătură. În spate era pădurea tînără și deasă a peninsulei, iar în fața lor era golful cu gurile riului Hortons Creek. Nu se întunecase încă. Lumina focului ajungea pînă aproape de apă. Amîndoi puteau vedea cele două vergi de oțel așezate oblic deasupra apei negre. Lumina focului făcea ca scripetele să lucească.

Marjorie scoase bucatele din coș.

— Nu am chef să mănînc, spuse Nick.

— Hai, vino să mănînci, Nick.

— Fie.

Mîncară fără să vorbească, privind cele două undițe în lumina focului oglindit în apă.

— Astă seară o să fie lună, spuse Nick. Privi dincolo de golf, la munții care începeau să se deseneze limpede pe cer. Știi că luna răsare de după munți.

— Știu, spuse Marjorie voioasă.

— Tu știi tot, spuse Nick.

— Te rog, Nick, lasă, asta. Nu fii așa, te rog!

— N-am nici o vină, spuse Nick. Așa e! Tu știi tot. Așa e nenorocirea. Tu știi că așa e.

Marjorie nu spuse nimic.

— Te-am învățat tot. Tu știi că așa e. În definitiv, ce nu știi tu?

— Te rog, încetează! spuse Marjorie. Uite luna.

Ședeau pe pătură fără să se atingă și priveau cum luna se ridică pe cer.

— Nu vorbi prostii, spuse Marjorie. În definitiv ce e cu tine?

— Nu știu.

— Ba sigur că știi.

— Nu, zău nu.

— Ei hai, spune-mi.

Nick continuă să privească luna ce răsărea de după munți.

— Nu mai e deloc frumos. Îi era frică să se uite la Marjorie. Apoi o privi. Ea sta cu spatele întors la el. Îi privi spatele. „Nu mai e deloc frumos. Nimic nu mai e frumos".

Ea nu spune nimic. El continuă: — Știi, mi se pare că totul în mine s-a dus la dracu. Nu știu Marjorie. Nu știu ce să spun.

El continuă să privească țintă la spatele ei. — Oare dragostea nu este mai frumoasă? spuse Marjorie.

— Nu, spuse Nick. Marjorie se ridică. Nick rămase cu capul sprijinit în mîini.

— Eu iau barca, ți strigă Marjorie. Tu te poți întoarce pe jos prin peninsulă.

— Bine, spuse Nick. Vin să-ți împing barca.

— Nu-i nevoie, spuse ea. Porni cu barca pe apa luminată de lună. Nick se întoarse și se așeză lîngă foc, cu fața pe pătură. O auzea pe Marjorie vîslind pe apă.

Rămase locului mult timp. Sta nemișcat cînd îl auzi pe Bill venind prin pădure spre luminiș. Simțea că Bill se apropie de foc. Nici Bill nu-l atinse.

— A plecat cu bine? spuse Bill.

— Da, spuse Nick, care sta nemișcat cu fața pe pătură.

— Ați avut scene?

— Nu, nici o scenă.

— Cum te simți?

— Te rog, Bill, pleacă. Lasă-mă singur.

Bill își scoase o tartină din coșul cu merinde și se duse să se uite la undițe.

În românește G. GEROTA

Colectiviștii din comuna Borș, regiunea Crișana, au înființat — de curînd — o crescătorie de nutrii. În fotografie: interiorul crescătoriei

Fotografia: I. POPPER

Oxigen pentru astronauți

Asigurarea oxigenului necesar respirației este o veche preocupare a savanților care pregătesc zborurile cosmice. Dintre numeroasele soluții propuse, s-a detașat aceea a folosirii unor alge. În ultima vreme, s-au făcut experiențe care au dovedit că procedeul, după anumite perfecționări, va putea fi pus în practică.

Experiențele au fost făcute pe animale. O maimuță a respirat cîteva zile aer regenerat prin fotosinteza algelor și a supraviețuit. Un șoarece a rezistat 28 de zile. Recent s-a făcut o nouă încercare cu un șoarece alb, masculin, cîntărind 39 de grame. El a fost ținut timp de 66 de zile într-un vas închis, respirînd oxigenul furnizat de 4 litri dintr-o cultură de alge de genul chlorellei, așezată într-un recipient separat, legat cu un tub de adăpostul șoarecelui.

Timpul s-ar fi putut prelungi, dar șoarecele a trebuit să fie eliberat, fiindcă isprăvise întreaga rezervă de apă.

Iată ce au stabilit cercetările:

În cele 66 de zile, procentul de oxigen din interiorul recipientului a sporit de la 21 la 63%, gazul carbonic a scăzut de la 0,40 la 0,13%. Din motive încă necunoscute, procentul de azot care în aerul normal este de cca 80%, a crescut considerabil în raport cu creșterea proporției de oxigen.

Analiza gazului n-a arătat nici o acumulare de oxid de carbon, netan, etan sau alt gaz toxic, constatate la alte experiențe anterioare. Volumul algei a crescut pînă în a 66-a zi, cu 12%.

La eliberarea sa, șoarecele cîntărea peste 43 de grame, deci se îngrășase cu 10%. Creșterea cantității de oxigen în timpul experienței și apoi revenirea la normal nu l-au incomodat.

S-a calculat că pentru un om de statură medie, ar fi necesare 380 litri de culturi de alge.

Precum se vede, asigurarea astronauților cu oxigen este pe cale să fie rezolvată.

O pilă electrică acționată de... bacterii

Există numeroase mijloace de a produce energie electrică, de la frecarea unui bastonaș de ebonită și pînă la giganticele hidrocentrale de pe cursurile riurilor.

Recent s-a descoperit că și bacteriile pot furniza electricitate și a fost construită prima „celulă biochimică".

Principiul acestei noi surse de energie amintește de cea a pilelor cu combustibil, cu deosebirea că aici electricitatea este generată de o reacție biochimică, între bacteriile unei materii organice adecvate.

Iată cum arată pila electrică cu bacterii:

Dispozitivul are două compartimente. Primul este sediul reacției și conține apă de mare, bacterii și substanță organică. În al doilea compartiment se află apă de mare și oxigen. Introducîndu-se în fiecare din cele două compartimente cîte un electrod, se constată prezența unui curent electric în conductorul care unește electrozii.

Oamenii de știință susțin că în locul bacteriilor pot fi folosite anumite alge, care, în afară de combustibil furnizează și oxigen. Firește că acest sistem nu poate funcționa decît fiind expus la Soare, care asigură procesul de fotosinteză. Este vorba deci de o pilă „biosolară".

Ea va putea funcționa un timp practic nelimitat, fără să fie reîncărcată.

Legat de această descoperire, s-a întocmit un proiect pentru utilizarea apei din canalele de scurgere, bogată în microorganisme, ca sursă de energie electrică.

Unele legi, nici pe departe cele mai proaste, în vigoare în S.U.A.

● *În orașul Ekhart din statul Indiana legea interzice frizerilor să sperie copiii spunîndu-le că o să le taie urechile.*

● *În orașul San José, statul Missouri, este interzis pompierilor să umble pe stradă în pijama.*

● *Pompierii din orașul Fort Madison, statul Yowa, sînt obligați să se antreneze cel puțin 15 minute înainte de a începe stingerea unui incendiu.*

● *O lege din statul Man interzice să se aprindă coada unui asin.*

● *În statul California folosirea capcanei de prins șoareci este condiționată de obținerea unui permis de vînătoare.*

● *Femeile din orașul Louisville, statul Kentucky, nu pot apărea la strand în costum de baie fără a avea asupra lor și cîte o bită.*

● *Tot la Louisville este interzis cu desăvîrșire pescuitul cu ajutorul arcului cu săgeți.*

● *O lege în vigoare în orașul San Solmary, statul Michigan, interzice scuipatul împotriva vîntului.*

● *În orașul Moheico, statul Arizona, cel ce este surprins furînd săpun este obligat, conform legii, să se săpunească atîta pînă-l consumă în întregime.*

● *Regulamentul de circulație în vigoare în New Hampshire arată textual: în cazul cînd două automobile, venind din direcție contrară, se întîlnesc la o încrucișare, ambele trebuie să se oprească și nici unul nu are voie să pornească din loc pînă cînd nu pleacă celălalt.*

Strengăriile lui Jupiter

Pentru cometele periodice, adică pentru cele ce aparțin de sistemul solar, planeta Jupiter e ca un agent de circulație. Prin forța cîmpului său de gravitație, Jupiter atrage aceste comete cînd în centrul sistemului, cînd le aruncă pe orbitele periferice. La această concluzie a ajuns astronomul Elena Kazmirciak-Polonskaia, din Leningrad. Sprijinindu-se pe rezultatele unui studiu îndelungat asupra legilor mișcării cometelor, aceasta afirmă că, fără excepție, toate cometele periodice cunoscute trec prin apropierea lui Jupiter. Fapt care îngăduie observatorilor de pe Pămînt să le cunoască pe toate.

Această ipoteză are o mare importanță pentru știință, deoarece ea explică aparițiile subite și dispariția cometelor. Cometa lui Lexell, de pildă, descoperită în secolul XVIII, care a dispărut cu repeziciune din cîmpul de viziune, a fost proiectată de Jupiter la o distanță la care nu mai putea fi observată. Potrivit afirmațiilor astronomului Elena Kazmirciak-Polonskaia, în anul 1963, după o alăturare de Jupiter, cometa Oterma va dispare vreme îndelungată — s-ar putea chiar pentru totdeauna — pentru observatorii terestri.

„Doctorul mecanic"

Medicul examinează bolnavul, ascultă ceea ce-i apune și descoperă mai multe simptome patologice: hîrîituri în plămîni, pulsul accelerat, ficatul mărit, creșterea tensiunii arteriale etc. El comunică toate aceste date unei mașini electronice, înzestrată cu 384 întrerupătoare speciale, dintre care fiecare corespunde unui simptom bine definit, pe care mașina îl păstrează în „creierul" ei. Pentru a comunica simptomele constatate, medicul bransează între rupătoarele corespunzătoare acestor simptome și apoi apasă pe un buton deasupra căruia stă scris: „cercetare".

În interiorul acestei mașini, numită „doctorul mecanic" se găsesc fișe perforate din carton, lungi cît o foaie de carte și de lărgimea unei mîini, pe care perforațiile se aliniază asemenea rîndurilor unei cărți. Fiecare foaie se compune dintr-un număr de mici găurele, grupate într-o ordine determinată, care corespunde simptomelor unei boli. Fișele perforate sînt dispuse după un sistem studiat cu multă grijă și precizie.

De îndată ce medicul a apăsat pe butonul „cercetare", un dispozitiv special începe să „răsfoiască" fișele perforate. Razele electronice străbat fișele, găsesc mai întîi simptomele în cauză și apoi „descoperă" boala care provoacă aceste simptome. Un dispozitiv electronic special, foarte complicat, „trage concluziile" cercetărilor și transmite rezultatele obținute astfel, dînd numele bolii în litere luminoase pe ecranul de televiziune al mașinii. De subliniat e faptul că toate aceste operații durează mai puțin de un minut.

„Doctorul mecanic", nu e altceva decît o mașină de calculat electronică, folosită pentru stabilirea diagnosticelor diferitelor boli, formată din... 2 dulapuri metalice de aproape 2 m. înălțime: pe unul se observă mai multe rînduri de întrerupătoare și un rînd de semnale luminoase iar celălalt dispune de un ecran de televiziune. El a fost pus la punct într-un laborator special al Academiei de Științe a U.R.S.S. și poate fi văzut într-unul din pavilioanele Expoziției realizărilor economice ale U.R.S.S., de la Moscova.

FELICITĂRI

PREOCUPĂRI OLIMPICE

Japonia și capitala sa Tokio, vor fi peste doi ani gazdele celei de-a 18-a ediții a Jocurilor Olimpice de vară. Sportivii japonezi se pregătesc încă de pe acum să primească oaspeți din toate colțurile globului pămîntesc. Se așteaptă ca la J.O. de la Tokio să sosească reprezentanți sportivi din peste 100 de țări.

Comitetul de organizare a elaborat un plan amănunțit pentru ca viitoarea Olimpiadă să se bucure de condiții pe măsura grandioarei sale. În primul rînd organizațiile sportive au prevăzut reconstruirea stadionului olimpic unde se vor desfășura competițiile de atletism, festivitățile de deschidere și închidere a Jocurilor. După reconstruire, principala arenă a Olimpiadei va avea o capacitate de 90.000 de locuri. În mijlocul său va fi înălțat un catarg înalt de 15,21 m., o măsură simbolică ce reprezintă rezultatul cu care japonezul Oda a cîștigat titlul de campion olimpic la triplu salt în anul 1928. Pe acest catarg va fi ridicat steagul alb olimpic cu cele cinci cercuri colorate.

Competițiile de gimnastică vor avea loc la Palatul Sporturilor unde se află și un bazin de 50 de metri în care se va desfășura turneul de polo pe apă. În plan este prevăzută construirea a încă două bazine de înot. După ce se vor isprăvi competițiile de înot, bazinele vor fi acoperite și deasupra lor se vor amenaja ringuri de box și „careurile" pentru lupte și judo. Spre deosebire de construcțiile masive care au fost amenajate la Roma pentru cea de-a 17-a ediție a Jocurilor Olimpice, inginerii japonezi intenționează să realizeze construcții ușoare și ieftine.

La Tokio și în suburbiile sale vor fi construite cîteva noi hoteluri, iar din centrul orașului și din satul olimpic spre principalele baze sportive vor fi amenajate noi autostrăzi. Radiodifuziunea japoneză și companiile de televiziune duc deja tratative cu diferite țări în vederea organizării retransmisiei emisiunilor olimpice. Se fac presupuneri că pînă în 1964, cu ajutorul unui satelit artificial special al pămîntului, va fi posibilă, în timpul Olimpiadei, recepționarea programului de televiziune de la Tokio în întreaga lume.

În rîndurile opiniei publice japoneze, o vie îngrijorare a stîrnit problema construirii satului olimpic. Se știe că după lungi tratative, guvernul japonez a reușit să obțină de la comandamentul militar american un teren, bineînțeles japonez, dar pe care era instalată o bază militară americană. Bunăvoința autorităților americane nu a fost însă generată de considerente „olimpice", ci de altele mult mai palpabile. Pentru 15 construcții de beton și 500 de barăci de scînduri aflate în acest sector americanii au pretins opt miliarde de yeni. Chiar și membrii parlamentului japonez au fost indignați aflînd la cît se urcă suma „despăgubirilor". După alte și alte tratative s-a ajuns la un acord ca suma să fie plătită în rate, în decurs de cîțiva ani.

Cît privește pregătirea sportivilor japonezi, antrenorii lor sînt foarte optimiști. Ei speră că înotătorii, gimnaștii și luptătorii de judo și libere vor obține multe medalii olimpice pentru Japonia. Tehnicienii japonezi care se ocupă cu pregătirea loturilor olimpice consideră că voleibalistele precum și unii dintre atleți, boxeri, călăreți, trăgători, ciclești, halterofili, sînt capabili să pregătească surprize adversarilor lor.

Pregătirile sportivilor japonezi se desfășoară într-un ritm foarte susținut, acest lucru se vede și din numeroasele întîlniri preolimpice care au avut loc încă din anul 1961. Atenția specialiștilor japonezi se îndreaptă îndeosebi către întîlnirile amicale cu sportivii sovietici. În U.R.S.S. au fost pînă acum echipele de lupte și volei, antrenorii de box și tir, iar amatorii de sport din Japonia au avut prilejul să-i vadă în orașul viitoarei Olimpiade pe cei mai buni gimnaști și atleți sovietici.

INSTANTANEE

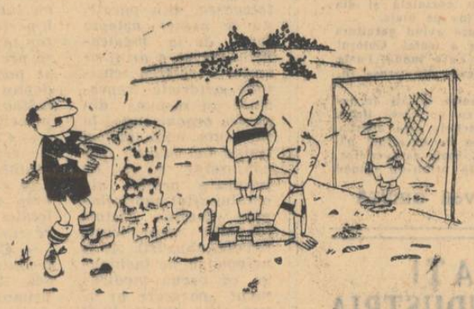

ARBITRUL: — Poftim, îți dau „11 metri" !!!

— Mi-am uitat fluierul acasă, dar sper să mă fac auzit și așa !!!

— Vedeți, tovarășe antrenor, să mai spuneți și altădată că nu știu ce înseamnă să dai o „minge la întîlnire" !!!

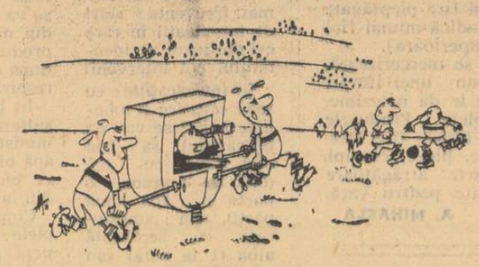

— Repede la poarta cealaltă, mi se pare că a fost hent !!!

Desene de Adrian ANDRONIC

PRIMĂVARA SUPORTERULUI

I

Chiar de-o să mă-nghețe gerul
Și-o să tremur pînă seara
Pentru mine suporterul
Mîine-ncepe primăvara.

II

Chiar dacă-n prima mașină
O să stau cu cinci în spate
Nimănui nu-i cat pricină
Pentru fotbal fac de toate.

III

Orice-ați spune despre mine
(Nu mă joc de-a optimiștii)
Primăvara mea cînd vine
Ghiocei sînt fotbaliștii.

IV

Mărțișorul pentru mine
Poate fi: sau un balon
Sau un meci cu „foarte bine"
Sau chiar... nasul lui Ozon.

V

Dar cum pomenesc atiliștii
Primăvara sînt și „babe"
(Chiar de-aud dinamoviștii)
Astea-s meciurile slabe.

. . . . . .

VI

Am bilet ca fiecare
Și-s grăbit din cale-afară
Azi e iarnă frățioare
Mîine intru-n primăvară.

Ciupi RĂDULESCU

magazin

revistă săptămînală editată de ziarul

ROMÎNIA LIBERA

★

Redacția și administrația, Piața Scînteii, tel. 17.60.10

★

Abonamentele se primesc la toate oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii din întreprinderi și instituții

★

PUBLICITATEA SE PRIMEȘTE LA ADMINISTRAȚIA REVISTEI tel. 17.60.10 interior 14.00

SPORT

MOZAIC

● ACCRINGTON STANLEY, unul din cele mai vechi cluburi de fotbal din Anglia (fondat în 1886) a dat faliment. Bugetul acestei echipe de ligă inferioară acuză un deficit de cîteva milioane de lire. Jucătorii vor fi transferați la alte cluburi. Se crede că vînzarea stadionului și a materialului aparținînd clubului vor permite acționarilor să evite o acțiune judiciară.

● ÎNTR-UN interviu acordat ziaru. lui francez „l'Equipe", M. Diacicov antrenorul lui Brumel, a declarat că este foarte posibil ca nu peste mult timp un atlet sovietic sau din altă țară să poată sări la înălțime 2,50 m. Specialistul sovietic a arătat că virsta ideală pentru stabilirea unor mari performanțe la proba de sări. tură în înălțime este pînă la 23—24 de ani. După această viață unui atlet este supusă unor influențe exterioare care dăunează puterii sale de concentrare. Diacicov crede că tînărul Bolșov este cel mai apt să bată recordul lui Brumel.

● O CAMPIOANĂ de senioare poate fi chiar și o sportivă care nu e încă nici junioară și mai poartă la gît cravata de pionier. Această posibilitate a tradus-o în fapt, Marta Luzova, școlărița de 14 ani, care demonstrînd un talent precoce a devenit campioană de tenis de masă a Cehoslovaciei, răpindu-i titlul cunoscutei jucătoare internaționale Hruș. kova.

● SE PARE că Floyd Paterson vrea să evite cu orice preț o întîlnire pentru titlul mondial cu Sonny Liston, șalangerul său oficial. Ultima șicană făcută lui Liston se referă la partea ce i se va cuveni din rețetă. Manajerul lui Paterson a declarat că nu poate oferi decît 12 la sută, ceea ce este derizoriu. Totuși, Liston a spus că acceptă să boxeze pentru orice sumă numai ca să-i dovedească lui Paterson că este mai tare decît el. Cei doi boxeri negri se vor întîlni probabil în luna iunie. Aceasta va fi și prima lor confruntare pe ring.

● CU OCAZIA unei întîlniri amicale, care a avut loc în Ecuador, între echipa braziliană Santos și cea a unui club local, s-a întîmplat un caz ciudat. Cînd jucătorii și-au făcut apariția pe teren în cea de a doua repriză spectatorii au constatat că Pele lipsește din formație. El au protestat atît de vehement, încît arbitrul s-a văzut nevoit să oprească meciul după un sfert de oră. După reintrarea lui Pele în echipă, jocul s-a desfășurat normal iar meciul a durat... 105 minute. Vina aparține arbitrului care a uitat să socotească și sfertul de oră de la începutul celei de a doua reprize.

● „ACTIVITATEA ciclistă feminină trebuie legiferată" — au decis forurile de specialitate italiene. Drept urmare, fetele pînă la vîrsta de 16 ani și femeile peste vîrsta de 30 de ani nu au voie să practice ciclismul.

● ÎN TIMPUL desfășurării meciului de fotbal care a avut loc între echipa poliției din Havre și aceea a uzinei Socabu din Gravenchon a izbucnit un incendiu. La marginea terenului se afla o mașină care a luat foc. Spectatorii și jucătorii celor două echipe și-au unit forțele pentru a stinge incendiul. Arbitrul și-a ales și în această ocazie rolul de a „conduce" acțiunile întreprinse...

● CÎND fazele erau mai palpitante, în plină desfășurare a meciului de fotbal dintre echipele Inter—Milan care avut loc la începutul lunii februarie în Italia, arbitrul a oprit jocul. Vreo greșeală, s-au întrebat spectatorii. Nicidecum. Meciul s-a oprit pentru a se păstra un moment de reculegere în memoria ziaristului Borchi care decedase cu o săptămînă înainte.

Omul care a alergat 80.000 km.!

ZATOPEK

printre sportivii bucureșteni

(Urmare din pag. 1)

Zatopek dispare spre cabinetul directorului. Studenții își lipesc frunțile de ferestre. Sala de festivități a institutului e arhiplină. Zatopek întîrzie. „De ce l-or fi dus la consiliu ?" Podeaua duduie, ca într-o sală de cinema cînd se rupe filmul. Zgomotele nerăbdării ajung pînă în cabinetul consiliului.

S-a făcut liniște. Zatopek, faimosul Zatopek, se recomandă : „Sînt un om care a alergat 80.000 de kilometri. Unii se miră cînd îmi văd picioarele întregi. S-ar fi așteptat să le vadă tocite pînă la genunchi". Tacticianul Zatopek știe să cucerească sala. Interpreta are dificultăți de tempo. „Locomotiva" forțează. Taie scaieții consoanelor cehe cu gesturi plastice și cu mimică surprinzătoare pentru o față care s-a crispat ani de-a rîndul în serviciul marelui său stăpîn : voința. Reacția sălii devansează traducerea.

Zatopek încetinește. Desfășoară istoria alergării. Pentru marele campion cehoslovac istoria recordurilor alergării de fond e istoria antrenamentului și a metodelor. Parcurge etape. Sistematizează lucid și simplu. Se întoarce la izvoare. Evocă admirativ figura lui Paavo Nurmi, primul alergător care a intuit rolul antrenamentului de viteză în frîngerea marilor distanțe. Apoi pătrunde în umbrarul veșnic al pădurii suedeze, în patria lui Gunder Haegg. Răsfoiește „Saga" despre alergare. Găsește metoda suedeză „fortlek"-ul sau „joaca de-a tempo-ul". Ce e „fortlek"-ul ? Pe fond de alergare liniștită, sprinturi spontane în momentul în care organismul simte nevoia de a țîșni. „Istoriograful" Zatopek înregistrează contribuția școlii suedeze. Caută să exprime totul în cîteva cuvinte. De pe pozițiile pavlovismului.

Pe pista amintirilor

Dar iată că vine relaxarea. Zatopek sprintează vesel pe pista amintirilor. Începe marea lui epocă. Un scurt popas la Londra. Victoria de la 10.000. Campionul nu-i exagerează meritele. „Lipseau marii fondiști". Dar, deși au trecut 12 ani, nu uită înfrîngerea pe 5000, contra lui Reiff. Și nici reproșurile antrenorilor... O nouă schimbare de tempo. Un scurt intermezzo : căsătoria cu Dana. Emil retrăiește momentul. Subliniază rolul Danei în refacerea echilibrului său sufletesc.

În sală nu mai mișcă nimeni. Prin fața studenților se perindă zecile de mii de borne kilometrice care au privit stupefiate zvîcnirea cruntă a gambelor lui Zatopek... „Metoda mea ? E simplă. De la 20 de kilometri pe zi, la 30, la 40, la 50 ! De la 20 de piste în tempo — la 30, la 40 !". Vorbește atletul care a arătat atleților cît pot fi de puternici.

Crisparea, revenită o clipă, a pierit iarăși, ca prin farmec, de pe chipul campionului. Zatopek retrăiește triumful de la Helsinki. Și tot ca prin farmec, în ochii studenților piere cravata lui Zatopek, pier reverele și apare uimitor de clar tricoul celor trei zile memorabile de pe stadionul olimpic. Studenții sînt fascinați. Își sprijină bărbiile de spetezele scaunelor, din față. Emil a cucerit sala, poate dispune de ea, dar are simțul măsurii. Selectează amintirile. Din cursa de 10.000 de la Helsinki reține doar imaginea caricaturii cu locomotiva care își pierde, rînd pe rînd, vagoanele... „Inclusiv pe cel de cărbuni" — rîde în gura mare Zatopek, căruia nimic nu-i poate stinge strălucirea acelei zile. Din cea de 5000 i-au rămas amintirea intrării în vestiar, după victorie, la Dana căreia i-a dăruit medalia, însoțind gestul cu o reflecție : „tare e bine cînd ai pe cineva în familie care să se ocupe de problemele aurului".

Cursa maratonului e un nou prilej de destindere pentru studenți. Zatopek pare că a uitat toată truda neagră care i-a adus a treia medalie de aur de la Helsinki. E nestăpînit, ca înainte de start. „A fost primul meu maraton. Nu aveam nici o idee tactică. Mi-am zis că trebuie să mă „lipesc" de favorit. Și l-am găsit. Era englezul Jim Peters. Avea 187 pe spate. După vreo 10 kilometri s-a pierdut pe drum. Fortase prea mult. Atunci m-am „agățat" de Jansen. L-am pierdut și pe Jansen. La km. 20, cînd să întoarcem, m-am simțit rău. Am vrut să abandonez, dar mi-am zis că tot trebuie să revin și i-am dat înainte. Pînă la urmă am ajuns primul. Stadionul m-a primit ca pe un ministru".

Omagiu lui Kuț

Triplul campion olimpic redevine grav. Începe omagiul lui Kuț. „Vladimir Kuț", marele meu rival și prieten, a dus mai departe arta antrenamentului. A mărit și mai mult viteza sprinturilor pe 400 m. Kuț este omul care și-a înfipt solid picioarele în cantitate și a stîrnit calitatea. Victoriile de la Melbourne reprezintă încununarea eforturilor lui „Volodea".

Încep întrebările. Un student îl roagă pe campion să-i spună dacă a avut calități deosebite în copilărie. Zatopek dă din umeri : „Nu știu. Am început să alerg la 19 ani". Un altul, (Ursac, campionul de garduri), se interesează de limite. Zatopek răspunde prompt : „Nurmi a însemnat pentru mulți o limită. Suedezii n-au fost de acord. Apoi eu mi-am permis să nu fiu de acord cu suedezii. Kuț n-a așteptat mult ca să semneze pagina următoare. El însuși a fost nevoit să cedeze locul lui Bolotnikov, pe zece mii, iar recordul pe cinci stă agățat de un fir de păr. N-ai ce-i face. Viața merge înainte. De aceea nu îndrăznesc să fixez limite. Totul e să se găsească tineri care să sacrifice 10 ani în numele idealului victoriei sportive care aleargă uneori mai repede decît propriile tale puteri"

O fată întreabă în stil de reporter : „Care e cea mai frumoasă amintire ?". Zatopek pare stînjenit. Își caută cuvintele. În sfîrșit, se decide. „Nu știu cum să vă fac să credeți că cea mai frumoasă amintire nu mă poartă spre Helsinki, ci la o sută de metri de aici, pe pista stadionului, în acea zi a Festivalului din 1953, cînd am obținut prima și ultima victorie asupra lui Kuț. Cînd totul părea pierdut, cînd Kuț era departe și cînd Covaci mă întrecuse, am descoperit ultimul meu filon de energie care m-a făcut să zbor pe cea mai frumoasă linie dreaptă a vieții mele".

★

Jos, la vale, pista Stadionului Republicii pare nedumerită. Aude clar, dinspre turnul cu ceas, scandări trisilabice : „Za-to-pek, Za-to-pek !" și are o clipă iluzia că trăiește neuitatele zile ale Festivalului.

Ioan CHIRILA

ROMANUL NOSTRU ILUSTRAT

BALUEV

Adaptare după Vadim COJEVNIKOV

Ilustrații : BECA RIND

Macaralele fură aliniate în dreapta șanțului, iar buldozerele în stînga. Muncitorii, în salopete impermeabile, intrară în apă pînă la piept și verificau trăinicia cablurilor de tragere. Apa mlaștinei era plină cu plăci de gheață. Intrară în apă nu numai scafandri, ci și ceilalți muncitori, dieseliștii, sudorii, — toți în mod voluntar. Sudorul Marcenko se cufundase în apa murdară și refăcea legătura pontonului, fără să-și crute mîinile, spre dezaprobarea lui Șpakovski, care îmbrăcat cu palton, fular de lînă, mănuși de piele și pălărie nouă, stătea pe mal și urmărea lucrul.

Cînd se apropie de el Zina, care din cochetărie își prinsese de bază o voaletă să-i acopere nasul încă nevindecat, îi spuse :

— Vaska o s-o pățească ; are să-și nenorocească mîinile și noi, su-

dorii, n-avem voie să ne batem joc de mîini. Ar trebui să-l chemăm înapoi.

— Cum îți închipui una ca asta ? se miră Zina. Crezi oare că am să-mi exercit asupra lui autoritatea mea de soție în chestiuni de serviciu ?

— V-ați și înregistrat ?

— Încă nu. Facem nunta după tragerea dicherului, ca să primim duble felicitări, spuse rizînd Zina. Pentru că a venit vorba, spune-mi, tu nu știi pe care deget se poartă verigheta ?

— Spune-mi, Zina, o întrebă Șpakovski. Nu mai locuiești împreună cu Kapa ? Și atunci, cu cine stă ?

— Cu Izolda. Mă apucă rîsul cînd mă gîndesc ce pot să vorbească astea două, că sînt deopotrivă de mîndre...

Se apropia tot mai mult momentul solemn cînd dicherul va fi coborît, iar munca întregului colectiv se va fi încheiat cu o nouă victorie. De sus, de pe promontoriu, cu un binoclu de marinar la ochi, Baluev urmărea, cu atenția încordată, ultimele manevre. Oamenii erau perfect conștienți că se află în fața etapei celei mai importante și mai dificile a construcției. Oricînd mai puteau interveni surprize neplăcute. Dicherul putea să mai întîlnească cine știe ce bloc de piatră, ascuns.

De sus, de pe promontoriu, Baluev ridică fanionul alb, care însemna începerea lucrărilor de tragere a dicherului. Cablurile începură să se întindă încet, încet, se ridicară apoi deasupra apei, lăsînd să picure stropi grei. De ambele laturi ale șanțului, cu aceeași încetineală, se puseră în mișcare buldozerele și macaralele. Apoi dicherul începu să se tîrască pe peretele argilos al digului, care se fărîma sub greutatea lui. Apoi se aplecă încetișor spre riu, intră în apă și dispăru. Nu se auzea nici cel mai mic zgomot în timp ce trenul de tracțiune înainta fără grabă pe malul opus. Sutele de spectatori înghesuiți pe deal începură să se agite, să dea din mîini, să strige.

— Liniște, tovarăși !

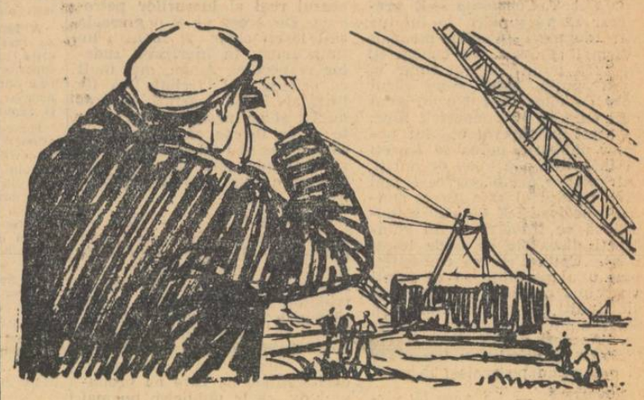

Dicherul cobora din ce în ce mai mult în apă, culcîndu-se alene pe fundul moale al riului.

În acest moment, Baluev ordonă :

— Ridicați „drapelul roșu" !

Era semnalul de întrerupere a operației. Baluev se apropie de șanț și strigă :

— Hei, opriți lucrul. Antract pentru fumatul unei țigări !.. Era cuvîrșit de un sentiment de ușurare.

Începură apoi să întărească digul care se surpa. Învinsă, apa se odihnea pe fundul șanțului. Mecanicii și buldozeriștii coborîră din mașini. Lupanin zîmbi ziariștilor, apoi se apropie, cu un clocot de fericire în piept, de Zina.

— O, tu, femeie cu șolduri frumoase și cu mijlocel minunat...

— Hai, Grișa, răspunse îmbufnată Zina, nu spune porcării...

— Dar asta n-am spus-o eu, replică vesel Lupanin. Se găsește în poezia indiană, este formula de politețe cu care bărbații se adresează femeilor. Apoi merse mai departe și se opri în dreptul Kapei. Își scoase pălăria, desprinse din ea o crenguță de măcriș sălbatec și o oferi galant fetei.

— Vă rog s-o oferiți din partea mea marelui maestru al sudurii și să-i transmiteți totodată urarea mea : noroc în căsnicie !..

Nu putuse uita ceea ce cu o seară înainte, îi spusese, la cămin, Spakovski. „Știi, Grișa, îți port mult respect și vreau să cunoști adevărul : Kapa a acceptat cererea mea în căsătorie. Vrei să mă bați ? Bate-mă afară, n-are rost s-o faci în public... Colindase aproape toată noaptea prin pădure. Ar fi plîns dacă ar fi putut plînge. În zori se întorsese la cămin. Se spălă, făcu puțină gimnastică, apoi merse la mașina sa și încercă s-o pornească. Dimineața aceea de muncă încordată îl restabilise complet. Era liniștit, aproape vesel. Era bucuros că Kapa îl văzuse la lucru cel mai bun dintre toți. Dacă va rămîne așa în amintirea ei, va fi cel mai bun lucru pe care și-l dorea.

(VA URMA)

CAMPIONATUL CATEGORIEI A LA FOTBAL ÎN DATE ȘI CIFRE

ETAPA A XIV-A

PETROLUL Ploiești — STEAUA (6—2)
MINERUL Lupeni — RAPID (0—3)
U.T.A. — METALUL Tîrgoviște (1—3)
ȘTIINȚA Timișoara — DINAMO Bacău (0—0)
ȘTIINȚA Cluj — STEAGUL ROȘU Brașov (1—3)
PROGRESUL — JIUL (3—1)
DINAMO București — DINAMO Pitești (4—3)
(În paranteze sînt rezultatele jocurilor din tur)

Clasamentul general

1.	PETROLUL Ploiești	13	8	2	3	29:16	18
2.	STEAGUL ROȘU Brașov	13	8	2	3	29:17	18
3.	DINAMO București	13	8	2	3	26:16	18
4.	PROGRESUL	13	7	1	5	24:13	15
5.	DINAMO Bacău	13	6	2	5	16:14	14
6.	ȘTIINȚA Cluj	13	5	3	5	26:22	13
7.	RAPID	13	5	3	5	17:17	13
8.	ȘTIINȚA Timișoara	13	6	1	6	16:16	13
9.	MINERUL Lupeni	13	6	0	7	13:28	12
10.	STEAUA	13	4	3	6	25:24	11
11.	JIUL	13	4	3	6	15:25	11
12.	U.T.A.	13	4	1	8	17:22	9
13.	METALUL	13	3	3	7	21:33	9
14.	DINAMO Pitești	13	3	2	8	14:22	8

CLASAMENTUL „ACASĂ"...

1.	Steagul Roșu	6	6	0	0	17:5	12
2.	Petrolul	7	5	2	0	16:5	12
3.	Minerul	7	6	0	1	10:5	12
4.	Știința Timișoara	6	5	0	1	9:2	10
5.	Știința Cluj	6	4	1	1	18:7	9
6.	Dinamo Bacău	7	4	1	2	12:9	9
7.	Metalul	7	3	3	1	16:13	9
8.	Progresul	7	4	0	3	17:9	8
9.	Jiul	6	3	2	1	9:6	8
10.	Steaua	7	4	0	3	19:14	8
11.	U.T.A.	6	3	1	2	9:5	7
12.	Dinamo Pitești	7	3	1	3	13:10	7
13.	Rapid	6	3	1	2	9:7	7
14.	Dinamo București	6	2	2	2	9:8	6

...Și „ÎN DEPLASARE"

1.	Dinamo București	7	6	0	1	17: 8	12
2.	Progresul	6	3	1	2	7: 4	7
3.	Petrolul	6	3	0	3	13:11	6
4.	Steagul Roșu	7	2	2	3	12:12	6
5.	Rapid	7	2	2	3	8:10	6
6.	Dinamo Bacău	6	2	1	3	4: 5	5
7.	Știința Cluj	7	1	2	4	8:15	4
8.	Steaua	6	0	3	3	6:10	3
9.	Știința Timișoara	7	1	1	5	7:17	3
10.	Jiul	7	1	1	5	6:19	3
11.	U.T.A.	7	1	0	6	8:17	2
12.	Dinamo Pitești	6	0	1	5	1:12	1
13.	Metalul	6	0	0	6	5:20	0
14.	Minerul	6	0	0	6	3:23	0

Cu cine mai au de jucat:

PETROLUL PLOIEȘTI cu : Steagul Roșu (d), Minerul Lupeni (d), Știința Cluj (a), U.T.A. (d), Progresul (d), Metalul Tîrgoviște (a), Știința Timișoara (d), Jiul (a), Dinamo București (a). Dinamo Pitești (d), Dinamo Bacău (a) Rapid (d) ; STEAGUL ROȘU cu : Petrolul Ploiești (a), Dinamo Pitești (d), Rapid (a), Știința Timișoara (a). Dinamo București (d), Jiul (a), Dinamo Bacău (a), Minerul Lupeni (d), Steaua (d), U.T.A. (a), Metalul (d), Progresul (a) ; DINAMO BUCUREȘTI cu : Dinamo Bacău (d), Rapid (a), U.T.A (a), Știința Cluj (d), Steagul Roșu (a), Steaua (d), Jiul (d), Metalul Tîrgoviște (a), Petrolul (d), Progresul (a), Minerul Lupeni (a), Știința Timișoara (d) ; PROGRESUL cu Metalul Tîrgoviște (d), Steaua (a), Dinamo Bacău (a) Minerul Lupeni (d), Petrolul Ploiești (a), Rapid (d), U.T.A. (d), Știința Cluj (a), Dinamo Pitești (d), Dinamo București (d), Știința Timișoara (a), Steagul Roșu (d) ; DINAMO BACĂU cu : Dinamo București (a), Metalul Tîrgoviște (a), Progresul București (d), Dinamo Pitești (a), U.T.A. (a), Minerul Lupeni (d), Steagul Roșu (d), Rapid (a), Știința Cluj (d), Jiul (a), Petrolul (d), Steaua (d) ; ȘTIINȚA CLUJ cu : Steaua (d), Jiul (a), Petrolul (d), Dinamo București (a), Știința Timișoara (d), U.T.A. (a), Metalul Tîrgoviște (d), Progresul București (d), Dinamo Bacău (a), Minerul Lupeni (d), Rapid (a), Dinamo Pitești (a) ; RAPID cu : Știința Timișoara (a), Dinamo București (d), Steagul Roșu (d), Jiul (a), Metalul Tîrgoviște (d), Progresul București (a), Dinamo Pitești (a), Dinamo Bacău (d), U.T.A. (a), Steaua (a), Știința Cluj (d), Rapid (a) ; ȘTIINȚA TIMIȘOARA cu : Rapid București (d), U.T.A. (d), Minerul Lupeni (a), Steagul Roșu (d), Știința Cluj (a), Dinamo Pitești (d), Petrolul (a), Steaua (a), Jiul (d), Metalul Tîrgoviște (a), Progresul București (d), Dinamo București (a) : MINERUL LUPENI cu : Dinamo Pitești (d), Petrolul (a), Știința Timișoara (d), Progresul (a) Jiul (d), Dinamo Bacău (a), Steaua (d), Steagul Roșu (a), Metalul Tîrgoviște (d), Știința Cluj (a), Dinamo București (d), U.T.A. (d) ; STEAUA cu : Știința Cluj (a), Progresul București (d), Jiul Petrila (d), Metalul Tîrgoviște (a), Dinamo Pitești (d), Dinamo București (d), Minerul Lupeni (a), Știința Timișoara (d), Steagul Roșu (a), Rapid (d), U.T.A (d), Dinamo Bacău (a) ; JIUL PETRILA cu U.T.A. (a), Știința Cluj (d), Steaua (a), Rapid (d), Minerul Lupeni (a), Steagul Roșu (d), Dinamo București (a), Petrolul Ploiești (d), Știința Timișoara (a), Dinamo Bacău (d), Dinamo Pitești (a), Metalul Tîrgoviște (e) ; U.T.A. cu : Jiul (d), Știința Timișoara (a), Dinamo București (d). Petrolul Ploiești (a), Dinamo Bacău (d), Știința Cluj (d), Progresul (a), Dinamo Pitești (a), Rapid (d), Steagul Roșu (d), Steaua (a), Minerul Lupeni (a) ; METALUL cu : Progresul (a), Dinamo Bacău (d), Dinamo Pitești (a), Steaua (d), Rapid (a), Petrolul (d), Știința Cluj (a), Dinamo București (d), Minerul Lupeni (a), Știința Timișoara (d), Steagul Roșu (a), Jiul (d) ; DINAMO PITEȘTI cu : Minerul Lupeni (a), Steagul Roșu (a), Metalul (d), Dinamo Bacău (d), Steaua (a), Știința Timișoara (a), Rapid (d), U.T.A. (d), Progresul (a), Petrolul (a), Jiul (d), Știința Cluj (d).

Golgeterii

După desfășurarea turului în clasamentul golgeterilor primele locuri sînt deținute de :

1. DRIDEA (Petrolul) și CONSTANTIN (Steaua) 10 goluri fiecare.
2. MARCU (Știința Cluj) 9 goluri
3. VOINEA (Progresul) 8 goluri
4. NĂFTĂNĂILĂ, SEREDAI (ambii de la Steagul Roșu), ENE (Dinamo București), GRAM (Dinamo Bacău) și CAZACU (Metalul Tîrgoviște) cîte 7 goluri fiecare.

Pe locul cinci se găsesc aproximativ 20 de jucători, cu cîte 6 goluri fiecare.

PRONOSTICUL...

...lui Ilie Oană, antrenorul echipei Petrolul :

1. Petrolul — Steaua (camp. cat. A) 1

2. Știința-Cluj — Steagul Roșu (camp. cat. A) x

3. Minerul — Rapid (camp. cat. A) 1

4. Progresul — Jiul (camp. cat. A) 1

5. Știința Timișoara — Dinamo Bacău (camp. cat. A) 1, 2

6. U.T.A. — Metalul (camp. cat. A) 1, x

7. Dinamo București — Dinamo Pitești (camp. cat. A) 1

8. Fiorentina — Juventus (camp. italian) 1

9. Lanerossi — Internazionale (camp. italian) 2

10 Torino — Roma (camp. italian) 1

11. Venezia — Bologna (camp. italian) x

12. Mantova — Atalanta (camp. italian) x, 2

SFATURI MODĂ COSMETICĂ GOSPODĂRIE

PĂRINȚI ȘI COPII

FETIȚA MEA

E nemaipomenit! Auziți și dv. ce poate trăzni prin capul unui copil. Dar ce spun eu? Numai prin capul unui singur copil? Da'de unde! Toți s-au coalizat. Mă rog. Nu mă privește ce fac sau ce vor să facă alți copii. Eu știu una: fetița mea e cea mai bună elevă din clasă și nu-i permit să-și știrbească reputația.

Ei, dar m-am luat cu vorba. Vă rog să mă iertați. Nici nu v-am spus despre ce este vorba. E nemaipomenit! — cum vă spuneam. Ascultați. Există în clasă o elevă mai slabă, foarte slabă la învățătură. (Ce vreți, nu toți părinții se îngrijesc de copiii lor ca mine!) Cum vă spuneam, numai note mici. Mici de tot, ce mai! Astă însă n-ar fi nimic. Alteeva mă pune pe foc. Aproape toți copiii din clasă au hotărît să se țină de capul ei, s-o ajute în fel și chip și — auziți idee! — să nu mai fie „rușinea" clasei. Poate vreți să știți cumva și cine e capul răutăților? Ei bine, aflați că e fetița mea.

Să-mi vină amețeli cînd o aud, nu alta! Cică... „mămico, trebuie s-o ajutăm că nu se mai poate așa; poate să învețe dar nu vrea; din cauza ei stăm și noi pe loc; clasa noastră nu-i prima pe școală tocmai din cauza ei; nu-i totul să învățăm noi bine, trebuie să ne ajutăm și prietenii"... etc., etc. etc. Cum vă spuneam, să-mi vină amețeli și nimic altceva. Bine, îi zic. Ce te doare pe tine că ea dă în gropi? Nu înțeleg de ce „stai tu pe loc" dacă nu învață ea! Rămîi tu repetentă? Rămîne ea! Treaba ei. Are părinți, să se ocupe de ea. Of, doamne, copiii ăștia!

Cică nu pot să înțeleg. Auziți! Eu nu pot să înțeleg! Și ce mă rog nu pot să înțeleg? Să vă spun tot eu: că nu vrea ea, care e cea mai bună din clasă, să-și vadă numai de ale ei. Că celelalte care sînt invidioase n-au decît să se bucure că pierzîndu-și vremea cu ele n-o să mai fie prima. Că eleva aia... nici nu știu cum o cheamă, dacă e slabă înseamnă că nu e bună de nimic și n-are rost să-ți bați capul cu ea. Astea toate, chipurile, nu le înțeleg eu. Ei bine, nu, nu fetița mea. Află că tu ești aceea care nu pricepi nimic pentru că ești un copil.

Și mi-am pus în gînd s-o luminez. Dar fă ceva dacă poți!

E clar. Fetița mea n-o să mai fie prima. Dacă s-a apucat ea să învețe și pe alții cînd putea foarte bine să-și mențină poziția, înseamnă că nu va mai trece mult și va fi ea ultima. Ea zice că vor să fie cu toții fruntași.

Să fie cu toții fruntași! Auziți dv. Și ea să fie în rînd cu celelalte! Să nu fie nici o elevă „cea mai bună"! Ei, ăsta e un lucru pe care într-adevăr nu-l pricep. Și n-ar fi asta cea mai mare nenorocire. Dar, cum vă spuneam, fetița mea nu numai că n-o să mai fie prima, dar va fi chiar ultima. O să vedeți. Aveți răbdare pînă la sfîrșitul anului și să vedeți și dv. cine a avut dreptate: Rodica, fetița mea, sau...

MĂMICA
Pentru conformitate
L. MINDIRIGIU

CURIERUL NOSTRU

OLGA T.-Constanța. — E prematur să vă gîndiți la lucruri atît de mari. Pentru moment fiți mai modestă. Vă cunoașteți de prea puțin timp și chiar în acest puțin timp v-ați văzut doar de cîteva ori. Nu ați avut deci cum să vă cunoașteți bine. Și acest lucru este absolut necesar pentru a putea să treceți la înfăptuirea a ceea ce doriți. Într-adevăr acum este ceva mai greu fiindcă el este plecat pentru o perioadă. E bine să așteptați să se întoarcă și să reîncepeți discuțiile de unde le-ați lăsat. Căutați să vă cunoașteți bine unul pe altul, să vă faceți împreună proiecte de viitor, să vă gîndiți la ce va trebui să faceți amîndoi pentru a le realiza. Aceasta vă va ajuta foarte mult ca să porniți cu încredere și entuziasm pe același drum.

NEGURĂ. — La această vîrstă, copilul nu va putea înțelege sensul real al lucrurilor petrecute. De aceea ar fi o greșeală să-l lăsați chiar și pentru un timp scurt, în îngrijirea rudelor respective. Acum, mai mult ca oricînd, el trebuie să fie lîngă dv., să-l îngrijiți, să-l educați și pe măsură ce va crește și va începe să înțeleagă și să judece, să-i explicați ceea ce s-a întîmplat fără vina nimănui. Credem că va fi mult mai bine așa.

ORTANSA A. C. — Ceea ce ne-ați rugat dv., în parte a fost îndeplinit. În ceea ce privește sfaturile pentru mobilarea interiorului dv. am prefera să ne trimiteți adresa pentru a vă răspunde prin poștă. Apartamente în genul celor pe care-l aveți dv. nu se mai construiesc acum, nemaifiind moderne și deci schițele pe care ne propuneți dv. să le publicăm nu mai prezintă interes general.

PARDESIE DE PRIMĂVARĂ

Iată patru modele de pardesie, toate fiind corespunzătoare tendinței actuale a modei. Linia este foarte liberă, evazată, lărgindu-se jos progresiv. Mînecile sînt kimono iar gulerul fie mare, cu revere ample, fie mic, rotund, este larg, depărtat de gît. Materialul preferat este stofa flausată în diverse modele.

Desene de Tanți PHENNINGS

Fuste și bluze.

1. Bluză dintr-un material subțire cu două grupe de cerculețe. Fusta cu o platcă în față. Pensele tighelite pe față.
2. La această bluză atît șiful din față cît și pensele sînt formate din cute ascunse marcate prin tighel. În partea stîngă se formează un buzunar. Fusta cu un pliu adînc spre stînga din care pornește o clapă de buzunar.
3. Cusătura din umăr a acestei bluze se continuă în față formînd o platcă cu două pense necusute. Fusta din material în dungi cu două buzunare aplicate formînd un joc de linii.
4. Această bluză se confecționează din material subțire avînd o semiplatcă cu crețuri. În față are introdus un triunghi brodat; din același material sînt manșetele mînecii trei-sferturi. Fusta pe biais. Jos strîmtă iar sus, din fîrgîme se formează pensele necusute și din ele o platcă ce se încheie printr-un nasture.
5. Bluză cu cravată din același material. Platca se termină cu două colțuri din care pornesc două pense libere. Fusta cu corseletă și din material în dungi. Atît cordonul cît și garniturile de jos pe biais.
6. Din material subțire se confecționează această bluză avînd garnitură un grup de cîte patru cerculețe de o parte și de alta a fentei. Gulerul bordisit cu o panglică de catifea, în față terminîndu-se cu o fundă. Fusta cu un pliu tighelit care începe din cordonul ce pornește din pense în cheindu-se cu un nasture.
7. Fața acestei bluze se confecționează din mai multe bucăți încheiate prin ajur între ele. La fel și manșetele. Fusta cu corseletă tighelită și la pliul din față trei nasturi ca și cum s-ar încheia prin această.
8. Din biais se confecționează această bluză chimono cu decolteul pătrat. Fronsurile sînt marcate prin două funde. Tot din biais este confecționată și fusta. Cordonul acesteia terminîndu-se în față printr-un rotund din care pornesc șase pense.

Desene de Vali GHIUȚA

SFATURI COSMETICE

Curățenia corporală constituie desigur pentru fiecare dintre noi o preocupare permanentă. Îndepărtînd de pe suprafața pielii praful și murdăria depuse în timpul zilei și secrețiile dinauntru, în special transpirația, ne simțim mai vioi, mai bine dispuși, murdăria creindune o stare de somnolență, de obosală, de proastă dispoziție. Păstrînd corpul într-o stare de curățenie perfectă, evităm o serie de boli de piele, murdăria fiind un mediu prielnic pentru dezvoltarea microbilor.

Toate acestea duc la concluzia că nu este suficient să ne spălăm numai mîinile, fața și picioarele, ci este necesară baia generală. Se pune întrebarea cînd și cum trebuie făcută baia? În general nu există o regulă aplicabilă tuturor persoanelor. Și aici ca și în cazul tenurilor trebuie făcută o distincție între persoanele cu pielea grasă și cele cu pielea uscată. Persoanele din prima categorie se vor spăla cu apă caldă și săpun și se vor clăti cu apă rece. Cele cu pielea uscată nu vor abuza de săpun și nici de apă caldă deoarece în felul acesta îndepărtează stratul de grăsime naturală, pielea lipsită de aceasta protecție cu timpul se asprește. În general baia este recomandată odată pe săptămînă la o temperatură de 35° și care să nu dureze mai mult de 20—25 minute. Vom evita apa prea caldă deoarece moleșește țesuturile și degresează prea tare. Pielea va fi frecată cu un burete, cu o mănușă aspră, sau la ieșire din baie cu un prosop uscat îndepărtînd în felul acesta stratul de celule moarte, care nu face decît să stînjenească funcțiile normale ale pielii. Baia poate fi urmată de un duș rece care înviorează organismul moleșit puțin din cauza apei calde.

A face baie odată pe săptămînă nu înseamnă că ne-am absolvit de grija pentru curățenie. Părțile descoperite și cele care transpiră mult cum sînt subsuorile, picioarele, este necesar să fie spălate zilnic cu apă și săpun.

Persoanele care lucrează în întreprinderi unde depun un efort deosebit este bine ca zilnic, la terminarea lucrului să facă baie. Persoanele care nu dispun de o cameră de baie sau de o instalație specială, își vor improviza o cadă fie de tablă, fie de lemn, fie un lighean mare. În orice caz, lipsa unei băi confortabile nu trebuie să constituie o scuză pentru cei care nu se preocupă de acest lucru. O curățire riguroasă a corpului are o mare înrîurire asupra frăgezimii obrazului.

Dacă v-ați privit în oglindă a doua zi după baie, nu vi s-a părut că tenul este mai luminos, mai strălucitor și în general întreaga înfățișare mai plină de prospețime?

Anca BOGDAN

Ghidul gospodinei

MENIUL SĂPTĂMÎNII

— Mămăliguță cu brînză la cuptor; mîncare de mazăre cu carne; minciunele.
— Ciorbă rusească; gulaș cu carne de purcel; compot de mere.
— Salată orientală; chiftele marinate; cremă de zahăr ars.
— Supă cu găluști de griș; rasol cu sos tomat; clătite cu dulceață.
— Plăcintă cu brînză telemea; friptură la cuptor-murături; compot de prune.
— Ochiuri cu spanac; tocană de legume; orez cu lapte.
— Sote de fasolică cu smîntînă; cotlete la grătar, cartofi; tort de cacao.

Diferiți biscuiți

E bine să știți să vă preparați singuri biscuiții de care aveți nevoie. Odată, cînd aveți mai mult timp liber faceți o mică provizie din diferiți biscuiți, pe care îi puteți păstra în cutii metalice timp destul de îndelungat.

BASTONAȘE CU BRÎNZĂ

Se face o cocă din 150 g. unt, 150 g. făină, 150 g. caşcaval ras, 3 gălbenușuri de ou, puțină sare. Frămîntăm bine această cocă după care o rulăm și o lăsăm să se odihnească cel puțin o oră. Întindem apoi aluatul, gros de 1 cm., tăiem bastonașe cît mai lungi — 10 cm. — și le coacem la un cuptor foarte cald după ce le-am uns cu ou.

BASTONAȘE CU CHIMEN

Se frămîntă bine pe o planșetă 250 g. făină cu 120 g. unt. Separat se dizolvă 30 g. de drojdie de bere cu 4 linguri de lapte cald și 2 linguri de făină, care se adaugă apoi la aluat cu care se amestecă. Se lasă să crească la un loc cald 1—2 ore după care se întinde coca groasă de 1—2 cm, se taie în formă de bastonașe, lungi de 10 cm. se unge cu ou și se presară deasupra cu chimen și sare. Se coc ca și ceilalți biscuiți.

BISCUIȚI CU SMÎNTÎNĂ

Facem o cocă din 250 g. făină, 50 g. unt, 1 dl de smîntînă și puțină sare. După ce am amestecat totul lăsăm să se odihnească aluatul 2 ore după care îl întindem cît putem de subțire. Tăiem coca cu ruleta în forme pătrate sau dreptunghiulare pe care le coacem într-un cuptor bine încălzit pînă devin aurii.

GOGOȘI SĂRATE

Se frămîntă ușor 125 g. făină cu 75 g. unt, 5 g. sare, 3—4 linguri de lapte rece. Lăsăm să se odihnească aluatul o oră, după care îl întindem subțire pe planșetă. Cu ajutorul unei furculițe, înțepăm coca, iar cu un pahar de apă tăiem forme rotunde. Deasupra le ungem cu puțin lapte sărat. Se coace la un cuptor bine încălzit.

BISCUIȚI CU ȘVAIȚER

Se face o cocă din 250 g. făină, aceeași cantitate de unt și șvaițer ras, cîteva linguri de apă călduță, un vîrf de cuțit de piper alb. Se frămîntă totul foarte bine, se întinde coca nu prea subțire, se taie cu o cești cuță de cafea sau pahar. Se unge cu ou. Se coace într-un cuptor nu prea cald.

NOUTĂȚI DIN INDUSTRIA TEXTILĂ

În magazine apar tot mai multe și variate țesături, tricotaje și confecții. Acest lucru este o urmare firească a preocupării pentru satisfacerea gustului cumpărătoarelor.

ȚESĂTURI COTONIZATE

Ați admirat desigur și ați cumpărat noile țesături din celofibră cotonizată realizate de colectivul fabricilor textile din Mediaș și Arad. (Este vorba de țesăturile „Zina" și „Zarina" apărute în ultimul timp în magazine).

Aceste țesături, cu aspect și tușeu de bumbac, cu un grad pronunțat de nețifonabilizare sînt realizate prin cotonizarea țesăturilor de celofibră. Țesăturile sînt supuse unui tratament chimico-mecanic (trecute prin diferite soluții chimice, uscate prin mașini etc.) ceea ce schimbă în bine aspectul și chiar proprietățile inițiale ale acestor țesături.

TRICOTAJE DIN FIRE MERCERIZATE

Aceeași grijă pentru calitate și aspect o au și tricoterii. Tricotajele din fire de bumbac mercerizate au cucerit repede aprecieri unanime. Aceasta, pentru că firele care se mercerizează sînt de regulă fire pieptănate de bumbac (adică numai fire de calitate superioară).

Aceste fire se mercerizează, adică se supun unei tratări chimice, care le dă netezime, luciu și suplețe. Produsele realizate din aceste fire (treninguri, veste, bluze, ciorapi, etc.) sînt foarte atrăgătoare și recomandate pentru vară.

A. MIHAELA

FOTOGRAFUL AMATOR (VII)

Mulți dintre dv. posedați poate un aparat de fotografiat mai complicat dar nu cunoașteți destul de bine manipularea și reglajul lui. Pentru a vă completa cunoștințele dv. în manevrarea și reglajul aparatului care îl aveți vom descrie mai jos rolul inelului de profunzime. La începutul seriei articolelor noastre, am arătat că un aparat cu cît este mai complex, cu atît și reglajul lui este mai dificil. Pe lîngă atenția acordată la fixarea elementelor de expunere se mai cere și o memorare a elementelor ajutătoare ca: timpi de expunere, deschiderea diafragmei, factori de corecție în cazul că se fotografiază cu filtre colorate, sensibilitatea materialului fotografic etc. precum și un calcul pentru fixarea profunzimii. Un singur element nepus corect la punct duce la obținerea unei fotografii neclare sau șterse. Pentru celelalte tipuri de aparate au fost date indicații de punere la punct a profunzimii prin calcul, în revista noastră din numărul trecut.

Pentru aparatele mai complexe de care am vorbit mai sus, calculul se elimină și se folosește în acest scop inelul de profunzime cu care este înzestrat aparatul și care prin simpla rotire reglează automat aparatul iar munca fotografului de a calcula se simplifică. Inelul de profunzime a cîmpului este fixat pe montura obiectivului aparatului și cu ajutorul lui se poate fixa cu ușurință claritatea zonei de fotografiat, în funcție de deschiderea diafragmei și a distanței de punere la punct. Inelul de profunzime este format dintr-o scară dublă, simetrică de diafragme, fixă și o scară mobilă de distanțe (metrică) fig. 1. Scara dublă a diafragmelor indică: cea din stînga reperului punctul apropiat al profunzimii iar cea din dreapta reperului punctul depărtat al profunzimii.

Cum se lucrează cu acest inel de profunzime? Se vizează prin vizorul aparatului subiectul ce trebuie fotografiat ținînd seama de cele arătate mai sus și se rotește scara de distanță pînă cînd subiectul se suprapune perfect în vizorul aparatului sau prin telemetru și aparatul este pus la punct pentru distanța respectivă (scara de distanțe se rotește concomitent cu șurubul elicoidal al obiectivului). Se citește distanța de pe scara mobilă în dreptul reperului indicator și apoi se stabilește diafragma corespunzătoare cîmpului pe care îl dorim clar, citind pe scara mobilă distanța cea mai apropiată de aparat indicată de deschiderea diafragmei din stînga sau dreapta, după tipul aparatului. Din exemplele de mai jos veți deduce modul de folosire a acestui inel.

Exemplul 1: **Obținerea clarității maxime pe subiect.** Se măsoară distanța de la aparat la subiect și se aduce distanța măsurată în dreptul reperului. Se citește apoi pe inelul diafragmelor extinderea cîmpului de profunzime în ambele sensuri. Deci s-a pus la punct aparatul pe distanța de 3 m. La diafragma de 1:5,6 cîmpul de profunzime se va extinde de la 2,4 m. (stînga) pînă la 4 m. (dreapta) iar la diafragma de 1:11, de la 2,1 la 5,8 m.

Exemplul 2: **Cîmpul de profunzime a imaginei trebuie să se încadreze între 4 și 15 m.** Se pune de probă, indicele 4 m. în dreptul diafragmei 4 din stînga; atunci diafragma arată că punctul depărtat este la 8 m.; întinderea cîmpului nu este deci suficient pentru a reda clar imaginile cuprinse în el. Se pune acum indicele de 4 m. în dreptul diafragmei 1:5,6 din stînga; cea din dreapta indică 18 m. deci cîmp suficient de clar. Trebuie deci să se diafragmeze la 1:5,6. Distanța de punere la punct nu trebuie citită, deoarece prin rotirea scării mobile, aparatul a fost pus la punct automat la distanța corespunzătoare.

Bucur STELIAN

(Va urma)

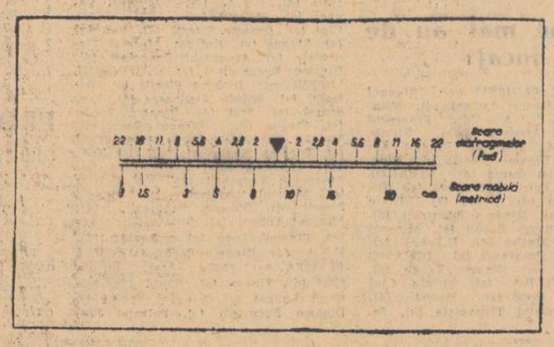

MAGAZIN medical

Cîteva cuvinte despre hipertensivi

Precizăm de la început că ne adresăm în special acelora pe care creșterea tensiunii arteriale i-a transformat în „căutători":

— Ce părere aveți despre medicamentul X? Dar medicamentul Y, n-o fi oare mai bun?

Departe de noi gîndul de a subaprecia valoarea medicamentului, mai ales în lumina cunoștințelor actuale privind terapia maladiei hipertensive. Dar îndărătul goanei după medicamentul-suveran se ascunde adesea dorința de a rezolva cît mai comod problema, prin simpla înghițire a 2—3 drajeuri pe zi, socotind cu aceasta închis capitolul obligațiilor față de propriul organism aflat în suferință.

În fond, o asemenea năzuință este omenească și merită toată înțelegerea. Din păcate, nu se poate aștepta totul de la medicament, oricare ar fi acesta. Creșterea tensiunii arteriale reprezintă un răspuns din partea organismului la influența unor factori ținînd de mediul înconjurător ca și de propriile greșeli ale omului aflat sub influența acestor factori (anumite imprudențe, excese, abuzuri). Ar fi nelogic să ne închipuim că vreun medicament oarecare ar avea atîta putere încît să anuleze, el singur, influența factorilor nocivi mai sus menționați, dacă ei sînt lăsați să acționeze mai departe.

Deci principalul lucru pentru oricine are tensiunea arterială mărită este să știe, să fie documentat asupra modului în care trebuie să-și organizeze viața. A citi — dar nu din cărți medicale ci din lucrări de popularizare — nu e rău, e în orice caz mai bine decît a nu face nimic. Totuși este insuficient, deoarece nu există și nu poate exista o pravilă-șablon. Fiecare hipertensiv, fără nici o exagerare, este un caz aparte. Aceasta se explică prin varietatea mare a cauzelor ce duc la hipertensiune, ca și prin modul extrem de diferit în care diversele organisme reacționează la cauzele respective. De aceea nu dintr-un text scris poate și cel mai bine hipertensivul ce are de făcut, ci de la medicul care îl îngrijește și care se orientează după particularitățile fiecărui caz.

De fapt medicul subliniază totdeauna că baza tratamentului, în hipertensiunea arterială, o constituie regimul de viață. Dar indicațiile medicului nu trebuie lăsate să iasă prin urechea opusă celeia prin care au intrat. Mai mult, hipertensivul este dator să întrebe, să ceară precizări, pînă cînd se poate considera pe deplin edificat în următoarele probleme principale:

— Care trebuie să fie regimul lui de activitate, eventual dacă este cazul să aducă vreo modificare îndeletnicirilor de fiecare zi.

— Cît și în ce fel trebuie să se odihnească. Aci joacă un rol primordial programul de somn și toate măsurile menite a asigura un somn profund și reconfortant.

— Cum este mai potrivit să fie folosit timpul liber. Ce fel de activități recreative sînt sau nu îngăduite. La fel pentru exercițiile fizice.

— În privința regimului alimentar nu e totul a ști care sînt alimentele permise și care sînt cele interzise. În caz de restricții, este esențial a cunoaște cum poate fi făcut regimul variat și chiar agreabil, altfel devine repede greu de suportat. Mai este neapărat necesar de știut dacă este permisă sarea și — cu precizione — în ce cantități. De asemenea, care este ratia de lichide pentru 24 de ore.

— Neapărat trebuie lămurit în amănunt cum stau lucrurile cu cafeaua, ceaiul, alcoolul și țigările. Este clar că un hipertensiv se poate lipsi de ele fără a avea decît de cîștigat. Dar, cine știe, poate că la cazul în speță se mai permite cîte o mică derogare... Desigur, numai medicul are cuvîntul.

— În anumite cazuri trebuie stabilit dacă greutatea corporală n-a depășit cumva o anumită limită și ce e de făcut pentru a lepăda kilogramele de prisos.

— În ajunul concediului, medicul este un consilier de neînlocuit. O stațiune potrivită pentru odihnă sau cură poate da rezultate din cele mai fericite. Și invers, deplasarea la altitudini nerecomandabile sau pe litoral (dacă este contraindicat), nu aduce după sine nimic bun.

Dr. AL. Gh.

Primul ajutor în intoxicații acute

Cînd se produce o intoxicație acută prin substanțe toxice, primul lucru ce-l avem de făcut este de a solicita medicul, anunțînd Stația de Salvare, sau cea mai apropiată unitate sanitară. Cum în astfel de cazuri fiecare clipă trebuie folosită însă cît mai judicios pentru ușurarea bolnavului, este bine de știut cum putem veni în ajutorul acestuia.

Iată cîteva din cele mai frecvente stări de intoxicații în care cei din jurul accidentatului pot interveni:

În intoxicațiile cu *sodă caustică* și *amoniac lichid* se va da bolnavului să bea oțet diluat cu apă (oțet de 3 grade, o parte și apă două părți), apă amestecată cu scrobeală albă (1 la sută) sau albușuri de ou (zece albușuri la un litru de apă sau lapte). De asemenea se poate da untdelemn și mici bucățele de gheață. În intoxicațiile cu *vapori de amoniac* se va face inhalații cu vapori de apă fierbinte.

Cînd s-a înghițit *tinctură de iod* sau *mercur*, apa cu albușuri de ou este cea mai indicată.

În intoxicațiile cu *acid acetic, acid sulfuric (vitriol), acid clorhidric, acid azotic*, sau *formol*, se va spăla imediat gura accidentatului cu o soluție de bicarbonat de sodiu 5 la sută apoi i se va da lapte din abundență. Pînă la sosirea medicului bolnavul va fi ținut în repaos.

Cînd se produc intoxicații cu *alimente alterate, ciuperci otrăvitoare, apă oxigenată, clorat de potasiu, fosfor, atropină, beladonă* se vor provoca vomări repetate prin introducerea unui deget în fundul gîtului sau dînd bolnavilor să bea un pahar cu apă călduță și sărată ori apă amestecată cu puțin săpun.

Intoxicațiile cu *alcool metilic* vor fi combătute prin ingerarea a 30—40 gr. de alcool obișnuit, iar cele cu *eter etilic* prin scoaterea bolnavului la aer curat și practicarea respirației artificiale.

În accidentele datorite intoxicațiilor cu *clor*, bolnavul va fi ținut în repaos la căldură, i se vor aplica inhalații cu vapori fierbinți de apă și i se vor spăla ochii cu apă, dacă aceste organe au fost atinse.

În intoxicațiile cu *gaze naturale, aragaz, acetilină, oxid de carbon* și *hidrogen sulfurat* sau gaze produse prin arderea incompletă a *petrolului* și *mangalului* se va scoate bolnavul din mediul care i-a produs intoxicarea, după care se va face respirație artificială.

În intoxicațiile cu sulfamide se pot administra 2—5 litri de apă bicarbonatată (50 gr. bicarbonat de sodiu la 1 litru de apă).

Cînd a pătruns în piele *veninul de viperă sau șarpe*, prin mușcătură, se va cauteriza locul mușcat cu un fier înroșit în foc. Dacă mușcătura s-a produs la unul din membrele superioare sau inferioare se va aplica prin strîngere un garou (bandă de cauciuc, sfoară sau pînză) deasupra locului mușcat. Garoul nu este permis a se ține mai mult de o oră căci produce gangrenă. Pînă la intervenția medicului, bolnavul va fi ținut în repaos și la căldură și i se va da să bea 300—400 gr. cafea neagră concentrată și 1—2 litri de ceai.

Dr. I. LEGIC

AMEȚEALA

Foarte adese ori ne plîngem de ameteli. Cei mai mulți știu că starea de echilibru, ne este dată de aparatul vestibular, reprezentat prin canalele semicirculare aflate în urechea internă. Leziunea canalelor semicirculare sau a nervului vestibular este de cele mai multe ori cauza tulburărilor de echilibru. De aceea este necesar ca în caz de ameteli să se facă un control al urechii. Prin anumite probe, medicului îi este ușor să constate cum funcționează aparatul vestibular și să indice tratamentul adecvat care constă în administrarea unor medicamente ce scad excitabilitatea canalelor semicirculare. Uneori se obțin rezultate spectaculoase cu eliminarea cerumenului (cerei) din urechi. Dar se întîmplă ca examenul urechii să fie normal și totuși amețelile să persiste. Ele se datoresc în majoritatea cazurilor tulburărilor vasculare. Din pricina unei irigații sangvine defectuoase, bolnavii au senzația că li se învîrtește capul deși în fond e o tulburare de circulație și nu tulburare de echilibru propriu zisă. Variațiile de tensiune, hipotensiune și mai ales hipertensiune (tensiune crescută) pot da naștere la asemenea manifestări. Cînd apar asemenea semne trebuie să ne prezentăm la medic care va indica regimul alimentar și un regim de lucru corespunzător. Dar amețelile își pot avea originea și în alte afecțiuni, de pildă: miopia, strabismul, anemii în urma unei hemoragii mari interne, maladii abdominale, gastro-exterite, colite, boli de ficat, paraziți intestinali. Deși amețeala e un fenomen banal depistarea adevăratei ei cauze necesită adeseori răbdare atît din partea medicului cît și a bolnavului.

Dr. I. HARAS

Interesant și util de știut

● VINDECAREA litiazei urinare a preocupat și pe unii medici din antichitate ca Pliniu și Areteu din Cappadocia, care dîndu-și seama de existența calculilor în căile urinare, erau în căutare de diverse substanțe minerale și vegetale, crezînd că prin acestea s-ar putea ajunge la dizolvarea calculilor.

● ÎN CEEA CE privește formarea calculilor renali, unii cercetători din secolele trecute nu-și dădeau seama că producerea calculilor se datorește unor tulburări a mecanismelor complexe de elaborare a sărurilor prin urină și explicau geneza litiazei renale printr-o serie de teorii eronate caracteristice epocii. Una din aceste teorii, cu caracter anecdotic pentru timpurile noastre, dar care avea desfășurători în acele vremuri, era și aceea prin care formarea calculilor era atribuită influențelor... Lunii sau altor aștri ca Saturn, Mercur etc.

● OCHII nu se pot niciodată obișnui să privească direct, fără a fi protejați de sticle colorate, într-o sursă emițătoare de raze ultraviolete — indiferent dacă este vorba de soare, lampă cu mercur sau altă sursă. Cei care s-ar ambiționa să creadă contrariul și ar privi cu ochii neprotejați în astfel de surse de lumină, riscă să se îmbolnăvească de boli grave ale ochilor și chiar să-și pericliteze vederea.

● OZONUL, gazul cu miros atît de caracteristic, pe care îl căutăm în aerul curat al regiunilor muntoase, ia naștere și în vecinătatea oricărei surse luminoase artificiale producătoare de raze ultra violete.

MORAVURI ȘI NĂRAVURI

CIUBUCARUL

Ciubucarul a apărut nu înainte, ci după potop. Cum am ajuns la concluzia asta? Foarte simplu. Am luat arca lui Noe și am controlat-o de la A la Z. Am răsturnat tot, dar absolut tot ce-a fost în ea și, după ce am cercetat toate ungherele și crăpăturile, am pus la loc tot, adică am reîmbarcat ființele, animalele și lucrurile deșertate. Mi-au trecut prin mînă elefanți, girafe, violoncei (instrument muzical la plural din jocurile încrucișate), capre simple și de tăiat lemne, caracatițe, cîrtițe, în sfîrșit tot inventarul viu și mort. Să știți că n-a fost o muncă ușoară. După asta am studiat cu creionul în mînă toate scriptele corabiei, inclusiv jurnalul de bord. Am stat de vorbă cu Noe. L-am pus să se jure pe ce are mai scump (corabia era cea mai scumpă, îl costase o avere) că n-a avut cu el și un ciubucar. Mi-a dat o declarație. Nu, n-a avut.

De aici concluzia: ciubucarul a apărut după potop. În legătură cu apariția ciubucarului circulă dealtfel următoarea legendă. Dar eu, sincer vorbind, n-o cred. Iat-o:

Se spune că după ce dumnezeu a făcut lumea, tiparul, radioteleviziunea și revistele satirice, a dat viață și unui grup de umoriști. Coborîți din ceruri, umoriștii s-au plimbat ei ce s-au plimbat pe pămînt, au făcut niște bancuri albe (altele albastre) dar de ele n-a rîs nici măcar un Grivei. La un moment dat și-au dat seama că sînt inutili. S-au dus înapoi la dumnezeu:

— Doamne, s-au văitat ei, ne-ai dat talent cu carul, dar ce să facem cu el? (e puțin exagerat aici, chiar cu carul nu le-a dat).

— Cum ce să faceți cu el? s-a mîniat domnul. Faceți umor.

— Păi așa, de dragul umorului? Creează-ne un tip de care să... pe care să-l satirizăm

— Știți că aveți dreptate!

Și dumnezeu a luat o mînă de lut, a modelat un om ca toți oamenii (asta la prima vedere) și i-a asmuțit pe umoriști.

— Pe el!

— Doamne, dar ăsta e un semen de-al nostru. De el să ne luăm? Din ăștia sînt cîți vrei pe pămînt.

La care dumnezeu a făcut o lehamite din mînă:

— Sînteți fraieri

— De ce, doamne?

— Luați-l cu voi pe pămînt și fiți cu ochii pe el.

Zis și făcut. Noua creatură a lui dumnezeu, ajunsă pe pămînt, s-a angajat ca vînzător la un magazin de încălțăminte de pe calea Griviței. Umoriștii cu ochii pe el. Pînă la urmă l-au prins cu ocaua mică. Vînzătorul dosea șorturile mai căutate și nu le dădea decît celor care mișcau din urechi ori, mai literar spus, celor care îi dădeau un „stimulent" Prins în oisaid, vînzătorul a fost luat în șuturi. Și fiindcă umoriștii sînt umoriști, l-au și botezat. I-au dat numele de ciubucar. Cu ciubucarul ăsta se zice că i-ar fi scăvat dumnezeu din încurcătură pe umoriști: moment satiric la radio, dansul ciubucarului la estradă, scheci, duet cu ciubucarul, cîntecul ciubucarului, doina ciubucarului, sîrba staccatto a ciubucarului, monologul ciubucarului etc. etc...

Asta este legenda care circulă în legătură cu apariția ciubucarului. Dar după mine — am mai spus — nu este așa. Sînt convins că ea a fost născocită de un critic literar care nu poate să-i înghită pe umoriști. Ce mă face să cred lucrul acesta? Argumentez: umoriștii noștri n-au scris numai și numai despre ciubucari.

Să revenim la oile noastre. Ce este ciubucarul? După dicționare, ciubucarul este cel care face ciubuce. Dacă-i așa, ce nevoie avem noi de ciubucari?

Nicuță TĂNASE

V. VASILIU

La început de sezon fotbalistic

— Dacă nu mă iei la meci să știi că... divorțez!!!

— Uf! Toată iarna am așteptat această clipă fericită!!!

— Dragă, spune-mi odată care-i Pele?!!!

— Am ascultat meciul la radio. De ce fluierau spectatorii?!!!
— Fluierasem eu greșit!!!

Primăvara văzută de...

... un responsabil de la curățătoria chimică „Luceafărul".

După balonseidul dat
Chiar la noi la curățat,
Primăvara vine-mi pare
...Primăvara viitoare.

... o gospodină:

Primăvara, așadar,
Iat-o vine la soroc.
Doar cu trufandale-n stoc
N-a venit la „Aprozar".

... un textier de muzică ușoară.

El și ea plus flori și lună
Cu reflexe de opal.
O ocazie deci bună
Ca să fiu... original.

... un servil.

Primăvara la fereastră
Iar mă-mbie s-o urmez
In splendoarea-i. Precizez:
— Vin dar după...
dumneavoastră

P.S.

Poate dac-o fac sublimă
Primă-vara-mi dă și... primă.

... un birocrat.

Primăvara negreșit
Spui că-n parcuri a ieșit.
Cum să iasă dacă n-are
... Număr de înregistrare!

... o cochetă tomnatică.

Ghioceii-ntr-adevăr
Vin cu proaspătul parfum,
Dar nu-i sufăr nicidecum
Cînd îi regăsesc în... păr.

D. TABACU

DISTIHURI

IMPERTINENTUL

E călăreț original
Sare-ntr-una... peste cal!

UNUI SCEPTIC

Merge gîrbovit, firește,
Căci de toate... se-ndoiește!

AMOR STOMATOLOGIC

Iubit-o, cînd îmi ieși în cale
Senin e cerul... gurii tale!

Sig. HOROVITZ

UNUI SERVIL

Nu-i un copac care să-i placă
mai mult ca salcia... (Se pleacă)

UNUI LENEȘ CARE JOACĂ ȘAH

Nu-i place să mă facă mat...
E mulțumit cînd e în... pat

UNUI STUDENT CARE ÎȘI NEGLIJEAZĂ STUDIILE DIN CAUZA FOTBALULUI

Înscrii și „goluri", dar cam rar;
mai des le-nscrii în... seminar

Mircea CODRESCU

GH. CHIRIAC

VINE, VINE, PRIMĂVARA

Greierele: — *Primăvara asta m-am hotărît să compun un cîntec nou.*

ÎNTRE PĂSĂRELE

— *De unde deduci că-i critic?*
— *Nu auzi, îi vorbește păsărește.*

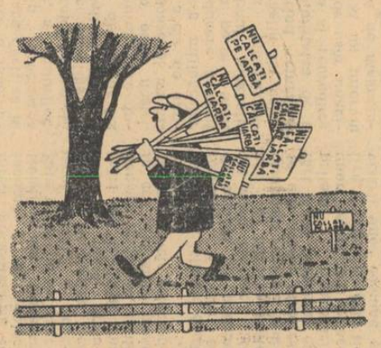

Fără cuvinte.

Copacul: — *Să nu mă tunzi „Cicero".*

ADRIAN ANDRONIC

Fără cuvinte

REBUS magazin

VESTIMENTARĂ

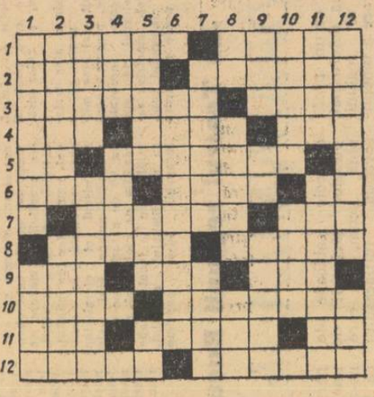

ORIZONTAL: 1) Cam așa începe problema! — Uneori se poartă și cînd nu e purtată! 2) Aici folosești haine de casă — A luat-o p-alt ton 3) Ca fustele moderne — Pălării cu care... poți pregăti carnea pentru chiftele! 4) La rochii-butoi — Se-mbracă în frunze de viță — Indică portul! 5) La croitor — Prelungire a gulerului! 6) Animale cu blană roșiatică — Anotimpul vestmintelor ușoare — La cămașă și la sarică 7) — În... cu moda — Unele mîneci de rochii îl acoperă, altele nu 8) La pantofi, cu micro în față — Deobicei la case, uneori la rochii! 9) Pulover și jachetă din același material și aceeași culoare — Necesară oricărui croitor — Prefix de egalitate 10) Calitate pe care trebuie s-o aibă orice haină (masc.) — Intră în temă! 11) Își potolește setea — Pantaloni țărănești — Început 12) Coșuri — Se îmbracă acum în haină nouă.

VERTICAL: 1) Animale cu blană prețioasă — Haină lungă și largă, căptușită cu blană 2) Ion Manta și Horia Căciulescu — Drege haina 3) Fiecare are mai multe porturi (pl.) — Bărbat cu fustă 4) Jumătăți de cămăși — Sită 5) Greutate — Oraș în Norvegia — Cămașă românească 6) Îmbrăcat pentru a nu fi recunoscut 7) Jilav — Pictor român, autor al tablourilor „Bal costumat în atelier" și „Femeie în rochie neagră" 8) De două ori la maramă o dată la cămașă — „Să ne îmbrăcăm cu gust" de R. Voevodina și R. Dubinina — În îmbrăcăminte 9) Acest — Croită la urmă — Dus 10) Unii o au chiar cînd n-o poartă — ...de mode sau moda de...! 11) Se spune că — Are ac de cojoc! 12) Hainele din cuier — Stofă groasă țărănească.

N. CORNEA

Dezlegările jocurilor apărute în numărul trecut

CÎND SE LASĂ SEARA

ORIZONTAL: Sadoveanu — Bs — Eminescu — Jet — Ruși — Orna — Cu — Ire — Ipa — Crud — Găini — Călire — G — Răsărit — In — Orașe — At — S — T — Go — Iris — Reci — OSA — Apusuri — Licurici — Ana — Ieri — Inelar.

GOLURI

ORIZONTAL: Autogol — Balon — Pilot — Goluri — I — Gal — Puc — Mat — Atacant — Abis — Parașuta — Inec — Știr — Dram — I — U — UU — Ita — Lipsit — Sap — U — S — Șiute — TAS — Marcări — Parabil — Asiri — A — Asaltată — EN — Șutare — Bate — E — Apărător — Egal.

FEMININĂ

ORIZONTAL: Ilenuța — Adina — Simona — Ala — AL — Anița — Operetă — Nana — Orășcu — T — O — Etajere — GNU — Sașa — AAA — Lear — UC — D — D — Nunti — Frumusețe — Ia — Le — Loo — A — Nasă — Olga — Fente — AI — Rînduiri — Li — D — AA — Amalasunda.

Poșta rebus

D-TRU FROSIN — **Piatra Neamț**: În limita spațiului disponibil va apare.

UN COLECTIV DE ABONAȚI: După cum ați putut remarca, în ultimele numere ale revistei au început să apară dezlegările jocurilor încrucișate.

F. BIDNEI — **Tîrgoviște**: Dezlegările sînt corecte. Cît privește propunerea pe care ne-o faceți, v-am ruga să ne trimiteți primele materiale.

FRED GHENĂDESCU

— Eu cînd beau mult devin altul!
— Mai servește-te, te rog. Poate devii politicos...

D. PETRICĂ

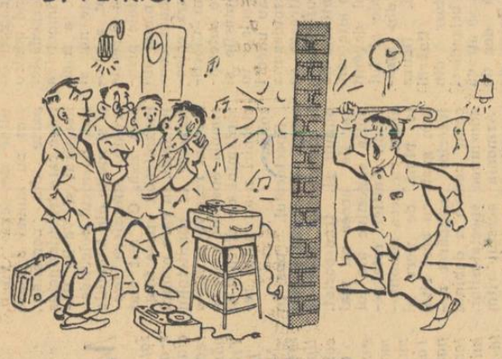

MAGNETOFONIȘTII

— Are bași, domle, are, auzi cum bubuie.

ȘT. MUNTEANU

APARTAMENT ÎN COMUN

— Poate să-ți vie și rău și el pînă nu termină gimnastica de dimineață, nu iese din baie.

Colțul vînătorului

Deschiderea sezonului de primăvară

Vînătoarea de iepuri odată încheiată cu sfîrșitul lui ianuarie, vînătorul așteaptă cu nerăbdare pasajul de primăvară al vînatului de baltă. Cam din primele zile ale lui martie — depinde de factorii atmosferici — cînd începe dezghețul, pornesc în cîrduri lungi, valuri, valuri numeroasele specii de baltă din locurile lor de iernat situate în sudul Europei și nordul Africei, îndreptîndu-se spre ariile septentrionale ale Europei. Aci își vor găsi locuri și condiții mai bune de hrană și reproducere.

Vînătoarea de rațe și gîște e, desigur, una din cele mai pasionante deoarece vînătorul în afară de faptul că poate face tablouri bogate, dar ea dă trăgătorului mari satisfacții din pricina tirului variat și a zborului atît de capricios al vînatului aripat, de la gîsca și rața mare pînă la sarselă, care poate atinge, în zborul ei năpraznic, pînă la 160 km. pe oră.

Aci își poate arăta vînătorul întreaga sa măiestrie. Condițiile grele de tir, lumina slabă a înserării, limitarea mișcărilor în nămolul clisos, zborul extra-rapid al vînatului, starea atmosferică nefavorabilă — frig, vînt, zloată — fac vînătoarea de baltă, primăvara, adevărata piatră de încercare a vînătorului.

E necesar însă ca vînătorul de baltă să posede cîteva elementare noțiuni pentru a-și asigura succesul, pentru a înlătura, de la început, unele dezamăgiri care nu odată au dus la abandonarea definitivă a acestui sport.

Astfel, trebuie știut că vînătoarea de rațe se bazează pe obiceiul pe care îl au aceste zburătoare de a-și petrece noaptea pe întinderile lucii ale bălților mari și adînci, unde apropierea de ele e cu totul imposibilă, precum și pe deplasarea pentru hrană la apă mică pe cozile de bălți noroioase care oferă mîncare și scăldătoare. Deplasarea lor se face pe seară, uneori încă pe lumină, alteori pe un întuneric opac. Vînătorul trebuie să se instaleze din vreme în apropierea locurilor de mîncare a rațelor care trebuie recunoscute dinainte, sau pe un punct favorabil al traiectului de parcurs.

Al. B.

(Continuare în numărul viitor)

SAH

Rezultatele campionatului R. P. R. de compoziție șahistă pe anul 1961

Campionatul republican de compoziție șahistă — cea mai importantă competiție internă a problemiștilor — s-a bucurat anul trecut de o participare mai largă. După cum am mai anunțat la vremea respectivă, regulamentul campionatului a prevăzut ca fiecare specialitate — mat în două mutări, în 3 mutări, ajutoare și studii — să cuprindă cîte două secții, una cu temă impusă, alta cu temă liberă, clasamentul făcîndu-se prin adunarea punctelor obținute de problemiști la fiecare din secții. Deși aceste prevederi regulamentare ridicau dificultăți mai mari în fața participanților, 24 de problemiști, între care și cîțiva maeștri ai sportului, au luat startul competiției cu un număr total de 163 lucrări, multe dintre ele de certă valoare.

Deși sporită față de campionatele anterioare, participarea la campionatul republican pe anul 1961 nu poate fi socotită însă nici pe departe satisfăcătoare. Dimpotrivă. Dacă ținem seama numai de faptul că în țară își duc activitatea aproximativ 1.000 secții de șah afiliate, cu mai multe mii de jucători legitimați — ca să nu mai vorbim de masele de sute de mii de amatori de șah nelegitimați — se impune concluzia că la această competiție problemistică a fost vorba și de o insuficientă mobilizare, de o activitate organizatorică ce nu poate fi considerată mulțumitoare. Dacă s-ar considera că din fiecare patru secții de șah afiliate ar putea participa la concursurile de probleme doar un singur șahist — și un astfel de obiectiv e pe deplin posibil de atins — și numărul participanților tot ar ajunge la 250.

Noua comisie de probleme și studii din cadrul Federației Române de Șah ar putea lua în considerare formule îmbunătățite de organizare a campionatului republican, eventual în două faze — prima regională, eliminatorie, și a doua fază republicană, finală — precum și o mai largă popularizare a condițiilor de participare.

Iată acum rezultatele campionatului republican pe anul 1961, ai cărui arbitri au fost cunoscuții compozitori sovietici A. Dombrovskis (Riga) și V. Korolkov (Leningrad).

Secția „mat în 2 mutări".

1. MIRCEA MANOLESCU (București) una din problemele sale la temă impusă a fost publicată în numărul trecut al revistei „MAGAZIN"; 2. **Dumitru Răducănescu** (Ploiești); 3. **A. F. Ianovcic** (Sibiu); 4. **Liviu Ferședi** (Dej); 5-6-7.: **F. Szalai** (Orșova), **P. Vătărescu** (Oltenița) și **G. Gosman** (Țînțari); 8. **N. Drăgan** (Cluj); 9. **A. Stănică** (București) și 10. **M. Stan** (Gherăești).

Secția „mat în 3 mutări".

1. MARCEL ASCHENAZI (București); 2. **N. Drăgan**; 3-4. **P. Vătărescu** și **F. Szalai**; 5-6. **A. Placa** (București) și **S. Balcu** (Arad).

Secția „mat ajutor".

1. VIRGIL NESTORESCU (București); 2-3. **D. Răducănescu** și **A. Naghi** (București); 4. **M. Manolescu**; 5. **A. F. Ianovcic**, etc.

Deoarece au rămas prea puține lucrări corecte, secția „studii" a fost anulată. Rezultatele detailate și problemele compuse vor apare în „Revista de șah" Mai jos publicăm problema lui M. Askenazi, care a obținut locul 1 la secția „mat în 3 mutări", temă impusă.

M. ASCHENAZI (Buc.)

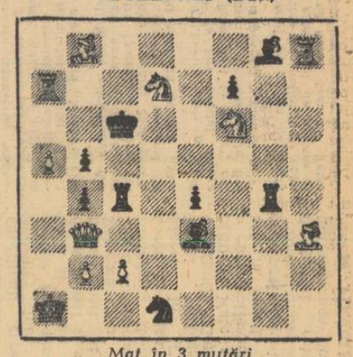

Mat în 3 mutări

Poziție de control Alb: Ra1, Dh3, Ta7, Th8, Nb8, Nh3, Cd7, Cf6, pa5, b2, c2 = 11 piese; Negru: Rc6, Te4, Tg4, Ne3, Ng8, Cd1, p. b4, b5, e4, f7 = 10 piese.

Soluția problemei lui M. Manolescu publicată în numărul trecut: Cursă ! Cf5 amenință 2. C:e3 mat. La 1... Ce oriunde 2. Te5 mat; la 1... Cc4 2. Dd mat. La 1... g:f3 !! albul nu poate da însă mat. Soluția: 1... Cc4 !! cu aceeași amenințare Acum, la apărările calului negru apar alte maturi: 1... Ce3 oriunde 2. Dd4 mat iar la 1... Cf5 2. Te5 mat.

★

O precizare: la problema lui M. Ste prezentată ca exemplificare în articolul „Cum se rezolvă o problemă în 2 mutări" pe cîmpul g5 se află un pion negru.

Alb: A. AUREL (Bocșa Română) — **Negru: V. VAISMAN** (Iași)

Jucată în cadrul campionatului republican prin corespondență, grupa semifinală

1. d4, Cf6	20. h4, Tfe8
2. c4, e6	21. g4, Ce7
3. Ce3, Nb4	22. g5, Cg6
4. Dc2, c5	23. Dg3, f5
5. d:c5, 0-0	24. h5, f4
6. Cf3, Ca6	25. Dh2, Ce5
7. Ng5, C:c5	26. Df4, Cc6
8. a3, N:e3+	27. Ne3, d4
9. D:e3, Cfe4	28. Nd2, C:d2
10. De3, f6	29. D:d2, De5
11. Nh4, a5	30. Pf2, Nb3
12. Cd4, a4	31. C:c6, b:c6
13. Ce2, d5	32. Tc1, c5
14. c:d, e:d	33. f4, Dd6
15. f3, Da5 +	34. Ng2, Te3
16. Cb4, Cd6	35. N:ab și adversarii au căzut de acord asupra remizei.
17. Td1, Cf5	
18. Df4, Ne6	
19. Nf2, Cb3	

REȚINEȚI DIN TIMP

locuri pentru concediul de odihnă sau tratament în stațiunea balneară preferată
AGENȚIILE O.N.T. CARPAȚI din toată țara au pus în vînzare bilete pentru lunile aprilie — mai — iunie în stațiunile:

OLĂNEȘTI (boli ale aparatului digestiv și glandelor anexe, urologie)
SOVATA (reumatologie și ginecologie)
VICTORIA „9 Mai" (reumatologie)
VICTORIA „1 Mai" (reumatologie)
BUZIAȘ (boli cardio-vasculare)
SLĂNIC MOLDOVA (boli ale aparatului digestiv și ale glandelor anexe)
CĂLIMĂNEȘTI (boli ale aparatului digestiv și glandelor anexe, urologie, boli profesionale)
CĂCIULATA (boli ale aparatului digestiv și glandelor anexe, urologie).

Plata eșalonată
Tarife reduse pînă la 31 mai
50% reducere pe C.F.R. și I.R.T.A.

LA MAGAZINELE METALO-CHIMICE S-A PUS ÎN VÎNZARE ALCOOL TEHNIC, CARE SE ÎNTREBUINȚEAZĂ LA LUSTRUIREA MOBILEI PRECUM ȘI ÎN ALTE SCOPURI INDUSTRIALE.

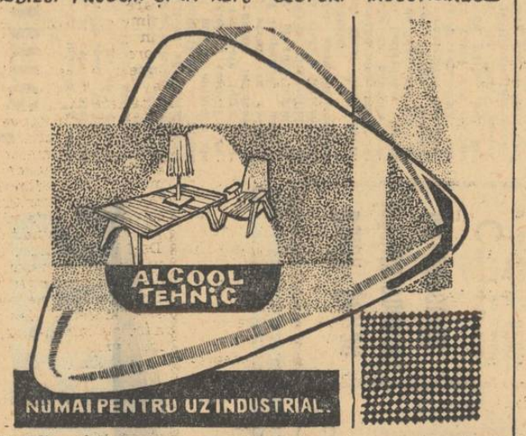

Important!

Întreprinderile producătoare de țesături de mătase oferă întreprinderilor de stat și cooperativelor cupoane de diferite lungimi, în desene variate și poziții coloristice diferite, precum și diverse țesături provenite din soldări.

Aceste țesături, cu o reducere de 10—30% pot fi procurate direct la întreprinderile:

— FLAMURA ROȘIE București, str. Linăriei nr. 90, telefon 23.52.60.
— ȚESĂTORIILE REUNITE București, str. Spătaru Preda nr. 3, telefon 23.22 10.
— MĂTASEA POPULARĂ București, str. Popa Nan nr. 88, telefon 21.69.90.
— TUDOR VLADIMIRESCU, București, Bd. Ghencea nr. 34, telefon 16.04.00.
— ANA IPĂTESCU, București, Șos. Vitan nr. 238, telefon 21.74.72.

Redacția: Piața Scînteii, Tel. 17.60.10. Administrația: 17.60.20. Interior 1.400. Abonamentele se primesc la toate oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii din întreprinderi și instituții. Tiparul Combinatul Poligrafic Casa Scînteii

CUM VA ARĂTA CINEMATOGRAFUL ANULUI 2000?

„Cinemiracol" — „Magirama" — „Totalorama" „Sferorama" și altele...

Parcurgînd în nici măcar un secol drumul de la „miracolul pe pînză" la o veritabilă artă și de la iluzie la oglinda vieții reale, cea mai modernă dintre arte a rămîne totodată și cea mai susceptibilă înnoirii mijloacelor tehnice care o ajută să se exprime, să comunice idei și sentimente spectatorului. Refuzînd ca artă convenția cinematografia tinde neîncetat către o reproducere totală a realității în formele ei firești. De aici stăruința cineaștilor de a obține — încă din copilăria atît de apropiată de noi a artei filmului — completarea imaginii cu sunetul, apoi cu culoare pentru ca, odată dobîndite toate acestea, să înceapă căutările febrile pentru a obține imaginea spațială, cu trei dimensiuni, capabilă să creeze în cel mai înalt grad senzația realului.

Tentativele unor îndrăzneți realizatori s-au înșirat... încă de acum patru decenii, spre înlăturarea principalului obstacol: acela al îngustului spațiu de perimetrul strîmt al ecranului normal. Încă în 1927 Abel Gance, în filmul său „Napoleon", a întrebuințat trei aparate de filmat, ale căror imagini erau proiectate pe un ecran triplu, solicitînd astfel spectatorului o participare activă la urmărirea spectacolului cinematografic. Alte încercări, cum este cea a americanului Fred Walter (1937), de a realiza proiecții pe un ecran emisferic (dînd iluzia cupolei cerești) n-au avut succes înainte de război, fiind privite doar ca o curiozitate. În ultimul deceniu însă cercetările în această direcție au dat roade atît de spectaculoase încît pe bună dreptate ne putem întreba — în lumina evoluției rapide a tehnicii — cum va arăta cinematograful viitorului. Cunoaștem încă de pe acum, cinemascopul care lărgește masiv orizontul ecranului și, datorită proiecției pe un ecran curbat, îi creează chiar impresia de profunzime. Mai perfecționat — deși prezintă încă neajunsul unor margini vizibile la îmbucarea imaginilor — este sistemul american „cinerama" care utilizează proiecția simultană a trei aparate. Dar și această descoperire (care a împlinit recent un deceniu de existență) a fost depășită de kinopanorama sovietică oferind spectatorilor senzația impresionantă de spațialitate a acțiunii urmărită pe un uriaș ecran panoramic. Să adăugăm că proiecția este însoțită de sunetul stereofonic, dirijat spre 60 de difuzoare dispuse în toate punctele sălii și vom înțelege pe deplin caracterul de autenticitate al spectacolului cinematografic astfel reprodus. Și mai perfecționată este circorama care reușește să acopere întreaga întindere a orizontului (360°) printr-un ecran circular, asupra căruia își proiectează simultan imaginile nu mai puțin de 12 aparate. Și totuși, tehnicienii filmului nu sînt mulțumiți. Ce preconizează ei acum?

„Imagini electronice"

În primul rînd o mărire a ecranului și pe verticală. Procedeul a și fost pus la punct sub denumirea de „cinemiracol". Tot astfel au fost elaborate proiecte de „magirama", „totalorama" și „sferorama". Dar chiar și aceste procedee limitează la un cadru fix — fie el cît de mare — reproducerea, realității. De aceea s-a și propus un cadru variabil al imaginii, atît pe orizontală cît și pe verticală, în funcție de necesitățile acțiunii, — adică așa-numitul „ecran fluid". Ceea ce va constitui însă cu adevărat o revoluție în tehnica cinematografiei este înlocuirea totală a imaginilor proiectate pe unul sau mai multe ecrane cu imaginile electronice evoluînd în spațiu. Această idee, deloc fanteziștă, dar încă de domeniul viitorului, va rezolva definitiv prin aplicarea ei în practică, așa-numita problemă a „reliefului", oferind spectatorilor imagini veritabile în trei dimensiuni, cu interpreți care vor descinde pur și simplu în mijlocul publicului din sală. Abia atunci vom putea vorbi cu adevărat despre spectacolul cinematografic.

Simplificarea mijloacelor de producție

Dar odată realizate toate aceste deziderate de tehnică cinematografică — și nu ne îndoim că ele vor avea inevitabil o influență covîrșitoare asupra mijloacelor de expresie artistică — se naște întrebarea: va dispărea oare ecranul normal și filmul în alb-negru? După părerea cunoscutului critic și istoric de cinema Georges Sadoul, pe care o împărtășim întrutotul, superspectacolele oferite cu procedee moderne în trei dimensiuni sau pe zeci de ecrane nu ne vor putea împiedica niciodată să urmărim un film la dimensiunile obișnuite. Diferențierea tot mai pronunțată a spectacolelor cinematografice datorită procedeelor tehnice de captare și reproducere a imaginilor, nu face decît să le ajute în precizarea genurilor, a stilurilor. Căci, paralel cu această „mișcare de eliberare a imaginilor" cinematografice de cadrul fix al ecranului, care începe sub ochii noștri, se desfășoară și un alt proces: acela de simplificare a mijloacelor de producere a unui film. Nu peste mult timp, filmul magnetic va putea înlocui pelicula fragilă de celuloid, oferind cineaștilor posibilitatea de a înregistra și reproduce tot atît de ușor imaginile cu sau fără sunet, în condițiile de magnetoscop...

Eugen ATANASIU

Corul și orchestra ansamblului „Ciprian Porumbescu"

Noutăți sucevene

De vorbă cu directorul Ansamblului „Ciprian Porumbescu"

Ansamblul de cîntece și dansuri „Ciprian Porumbescu" din Suceava, decorat cu „Ordinul Muncii" și-a cîștigat de mult timp prețuirea spectatorilor din întreaga țară. Despre preocupările actuale și planurile de viitor ale ansamblului am stat de vorbă acum cîteva zile cu conducătorul său tov. Dragoș Lucan.

— Vă rugăm să ne informați despre activitatea din ultimul timp a ansamblului.

— Colectivul nostru care în prezent numără peste 150 de artiști și-a început activitatea în acest an printr-o premieră prezentată la 13 ianuarie în fața colectiviștilor din Bucecea. Este vorba de un spectacol muzical — coregrafic cuprinzînd cîntece din mișcarea muncitorească, din folclorul nou, dansuri naționale, axate în cea mai mare parte pe problemele colectivizării.

Ulterior, folosind două formații a cîte 60 de oameni, am prezentat acest spectacol zilnic, în aproape toate comunele regiunii. Multe din aceste manifestări le-am prezentat cu prilejul inaugurării unor gospodării colective, încheierea colectivizării unor comune și sate, sau la adunări populare. Tăranii muncitori ne-au primit cu multă căldură, răsplătind cu aplauze efortul și munca artiștilor.

— Ce prevede planul dvs. de activitate în viitorul apropiat?

— Vom continua cu prezentarea acestui spectacol în regiune pînă la data de 15 aprilie, apoi vom întreprinde un turneu de o lună de zile prin țară în orașele Cluj, Oradea, Timișoara, Craiova, Pitești, București, Brașov etc.

— Am dori să ne spuneți cum colaborați cu celelalte colective artistice din regiune și din țară?

— Colaborăm în bune condițiuni cu colectivele Teatrului de Stat și al Filarmoniei de Stat din Botoșani, organizînd fie spectacole în comun cu oferirea prin lejuri, fie găzduind deferite spectacole sau concerte pe scena teatrului din Suceava. De asemenea, cu numeroase colective din întreaga țară nu omit aproape niciodată să prevadă în turneele lor și orașul nostru.

— Presupunem că pregătiți și un nou spectacol. Ce amănunte puteți să ne dați?

— După efectuarea turneului, vom începe repetițiile în vederea vitioarei premiere. Este vorba de un spectacol intitulat „Rapsodie suceveană" scris de Dragoș Vicol, cu muzica de Dragoș Lucan și Șt. Pintilie, un fel de operetă populară, ce cuprinzînd tablouri axate pe realitățile de astăzi ale vieții noi de pe meleagurile patriei și ale regiunii noastre.

Gh. RUSSU

BRIGĂZILE UZINEI

Poate că, de se va scrie un scenariu privind activitatea culturală a uzinelor „23 August" din Capitală, prima secvență va înfățișa un dulap ale cărui uși se vor deschide încet, iar înăuntru, spectatorul va descoperi 10 bibliorafturi. Pe fiecare este însemnat numele unei secții: uzină, motoare, vagoane, scularie, forje, turnătorie, mecanic șef, mecanică, cazangerie, proiectări. Desigur că, în continuare aparatul cinematografic va satisface curiozitatea spectatorilor introducînd paginile din-năuntrul bibliorafturilor. Versuri, scenete, cuplete... Materialele cu care cele 10 brigăzi ale uzinei s-au înfățișat în fața spectatorilor prezentînd viața de fiecare zi a uneia dintre cele mai mari uzine ale țării noastre. Adevărate cronici a unei activități prodigioase, plină de bucuriile realizărilor dobîndite prin muncă rodnică.

Apoi aparatul de filmat va părăsi biroul scriptelor și va porni pe teren. Nu prea departe. Într-una din sălile uzinei. Aici va trebui neapărat pregătirile, foarte avansate, pentru inscenarea operei lui Kurt Weill „Gloria și prăbușirea orașului Mahagony". Explicația: libretul operei este inspirat de o piesă de Bertolt Brecht. Și marele Brecht este un scriitor „suspect" de... F. Germană.

● COMPOZITORUL ceh Jan Cikker a scris o nouă operă după romanul „Iavierea" de Lev Tolstoi. Opera va fi reprezentată cu prilejul „Primăverii la Praga", cu nouscalele festivități muzicale, care se desfășoară în fiecare an în luna mai în capitala republicii vecine și prietene.

● ÎN LUNA septembrie a acestui an se va desfășura în orașul Liège (Belgia) un concurs internațional de compoziție. Se știe că acest oraș este locul de naștere al marelui compozitor franco-flamand César Franck. Tema concursului este un Cvartet pentru instrumente de coarde, încă neexecutat în public.

„Tot aurul din lume"

Am văzut un film foarte amuzant care, pentru a fi amuzant, nu a renunțat cîtuși de puțin la inteligență și la idei, ba chiar s-a sprijinit pe ele și a crescut din ele, ca dintr-un pămînt fertil în adîncimile căruia s-ar fi aruncat sămînță de intîmplări și imagini. E vorba de „Tot aurul din lume", film francez, scris și regizat de René Clair.

Nu începe vorba însă că acest René Clair, „de l'Académie Francaise" nu e la înălțimea lui René Clair cel din trecut; ni se pare că nemuritor va rămîne locmai René Clair murito. rul, cel care nu iusese încă primit printre „nemuritori".

Acestea fiind zise, vreau să remarc o idee foarte subtilă pe care René Clair a strecurat-o în filmul său, și care dă ideii principale, adică celei foarte vizibile, o dublă valoare. În film e vorba despre doi rechini capitaliști, care încearcă să monteze o formidabilă afacere cu evidentă iz de escrocherie, cumpărînd un sat întreg, cu toate terenurile stăpînite de țărani, pentru o speculă nerușinată a crediului general. Întreaga afacere e dată peste cap, cu rechinii ei cu tot, prin încăpățînarea cu care un țăran din satul respectiv refuză să-și vîndă terenul, situat chiar în centrul zonei destinate speculei. Astfel, capitalismul cinic și aventurier este înfrînt prin rezistența țărănească a micului proprietar de pămînt. Iată o idee care poate fi tratată grav, și chiar dramatic.

René Clair a ales tratarea comică, pentru că ea conține mult mai bine mijloacelor sale, precum și unei șarje violente, înțrosate pînă la grotescul cel mai plin de efect, impotriva rapacității și cinismului capitalist. Dar, poate și pentru un alt motiv datorită căruia pătrunde în film aceea subtilă idee de care am pomenit. Acest motiv este satirizarea chiar a eroilor reziștenței țărănești.

Lupta împotriva capitaliștilor este dusă de către doi țărani — tată și fiu. Nu-mic nu e mai plăcut spectatorului decît să-l vadă pe bătrîn apărîndu-se împotriva indiscreției și brutalei presiuni capitaliste, prin aplicare de picioare în spate celor doi rechini afaceristi, apoi să-l vadă cum, mînuind o pușcă ancestrală, ei împrașcă cu sare tensele solemnului și demagogului prefect local (o slugă prea plecată a tuturor puterilor, de hanii, ale reporterilor mincinoși ai presei burgheze, ale tuturor samsarilor și agenților capitalismului. Nimic, de asemenea, nu e mai plăcut decît de a vedea, apoi, pe fiu, stricînd combinațiile publicitare ale escrocilor, făcînd să le eșueze toate planurile, obligîndu-i, pînă la urmă, să renunțe și să-și la tălpășia. În această luptă, după cum e firesc, toată simpatia spectatorului se îndreaptă spre cei doi campioni ai proprietății țărănești.

Dar există, dezvăluită chiar în cursul conflictului cu marele capital, și o figură în sine a celor doi țărani, despre care nu se poate spune că e foarte simpatică și foarte atractivă. Tatăl se înfățișează ca un fel de sălbatic, mizantrop, brutal, solitar, monomaniac: singura sa dimensiune morală este obsesia proprietății, singura sa definiție este de a fi stăpînul unui petec de pămînt, care reprezintă în ochii săi, nicicînd și eternitatea realizării umane. Fiul este un fel de mătăhui, pe care condiția de cioban al ollor tătălui său l-a făcut aproape să uite limbajul articulat, incapabil să-și exprime ideile, în măsura în care le are, și sentimentele, de o naivitate foarte vecină cu prostia, un fel de prostul satului, care stîrnește risul ori de cîte ori deschide gura. Ambii sînt fără îndoială niște oameni grozăv de înapoiați și contrastul dintre comportările lor primitive și marile mijloace ale civilizației și culturii moderne (cu care intră într-un contact incidental și fugar), scoate în evidență această înapoiere, paralel, desigur, și cu faptul că binefacerile civilizației și culturii sînt, într-un stat capitalist, apanajul exclusiv al burgheziei.

Avem, deci, două exemplare umane modelate și încremenite în qăoacea proprietății individuale, la un stadiu de înapoiere care nu se poate să nu frapeze, oricît contrastul cu monstruozitatea capitalistă ne face, în cazul dat, să ne situăm de partea lor. Rezistența lor este morală, mențe justificată, dar aceasta nu face din ei niște eroi exemplari. În ansamblul filmului, ei sînt satirizați cu o anumită îngăduință, deoarece greul satirei se îndreaptă direct asupra monstrilor antiumani ai capitalismului. Dar asta nu înseamnă că nu există și o satiră la adresa țăranului proprietar, a înapoiatului individualism țărănesc...

Într-un moment în care, în țara noastră, colectivizarea agriculturii e pe punctul de a deveni totală, cînd individualismul meschin și steril al proprietății țărănești devine într-adevăr o amintire a istoriei, noi putem gusta dulda satiră cuprinsă în „Tot aurul din lume", mai ales decît pe biblical francez. Iar țăranii noștri pot privi cu o înțelegere și cu o compătimire mult mai adîncă spre viața fraților lor, țăranii francezi, rămași în urmă.

Radu POPESCU

La Teatrul regiunii București

„ÎNDRĂZNEALA" de Gh. Vlad

Teatru cu un profil precis determinat, cel al regiunii București are a îndeplini o dublă datorie — aceea de a se face ecoul și oglinda transformărilor petrecute în ultimii ani în satele noastre și aceea de a pășească mai departe și aceea de a purta aici, în inima Bărăganului, flacăra care se cheamă și s-a chemat din veci teatru adevărat și în care se cuprind operele nemuritoare ale dramaturgiei. În începul cu una din acestea din urmă, cu „Trenul blindat" a lui Vs. Ivanov, chemare fierbinte la lupta pentru demnitate și fericirea țărănimii. A continuat cu satira mușcătoare a lui Alecsandri, spectacol lucrat astfel încît și aria de treizeci să-i poată fi cuprinsă. Și a adus acum cîteva zile o piesă. „Îndrăzneala" de Gh. Vlad, care oglindește străduințile unei tinere gospodării colective de a se ridica pe culmile belșugului.

Actuală pînă la strîngență, eliberată de clasicele șabloane ale pieselor țărănești de pînă acum, în care șovăiala mijlocașului era veșnicul nod gordian, „Îndrăzneala" aduce în centrul acțiunii pe țăranul colectivist înaintat, luptînd pentru dezvoltarea gospodăriei colective, împotriva inerției unora, a fricii de ceea ce este nou și încă neîncercat, a șiloniștilor. În această direcție una din reușitele principale ale piesei lui Gh. Vlad trebuie considerată figura colectivistului Păun Ciocîlteu, de o mare autenticitate în căutările și frămîntările sale, în entuziasmul său uneori naiv dar totdeauna creator. În întregul său conformatie sufletească, ce pare să continuie pe alt plan și în alte condiții pe eroul devenit apropiat clasic al lui Marin Preda din „Moromeții". Și figura lui Lisandru, tînărul proaspăt intors din școala de brigadieri este de natură să atragă atenția și să ne facă să gîndit ca și Zoica de altfel, al cărei debut ca personaj și purtător al unei probleme de viață, ne-a făcut să regretăm că în restul acțiunii dramaturgul nu i-a mai acordat atenția pe care o merita. Autentice, pline de seva vieții, sînt nu numai o mare parte din personaje, între care trebuie înclus neapărat și Vasile Băjan, paznicul colectivei, ci și multe din situațiile create, atmosfera proprie zisă. Cu atît mai inexplicabil apare finalul facil, în care primul secretar al comitetului raional rezolvă printr-o simplă ședință cea de șăptămîni de discuții și ciocniri n-au putut rezolva.

Spectacolul, pus în scenă de Mihai Dimiu în decursul a numai un minuit și transportat, dar de aceea nu mai puțin sugestive ale lui Ervin Kuttler, este realizat cu acea simplitate plină de nerv și bun gust, cu acel ritm interior neapărat necesar pentru a dobîndi adeziunea spectatorilor. Armonia acestui ritm este însă pusă în pericol cumpănă prin anumite aducerea unor scene de la sfîrșitul piesei spre mijlocul ei, de unde rezultă un oarecare dezechilibru al spectacolului, izvorît din aglomerarea într-un singur act a tuturor problemelor lăturalnice (confesiunea Linei, scena cu gramofonul). La eforturile încununate — în ciuda lipsurilor de care am vorbit — de succes ale dramaturgului și regizorului trebuie adăugate cele ale interpreților dintre care se detașează net Ion Marinescu (Păun Ciocîlteu), care ne-a dovedit încă odată realele sale posibilități de a fi mereu altul și de a fi mai ales personajul cerut. Și Eugen Petrescu în Băjan, Silvia Stancu în Lisandru, Rodica Popescu în Zoica, Angela Macri în Caterina, Mihai Pălădescu și Constantin Fiorescu în Mitu și Nate au adus o contribuție substanțială la reușita acestui spectacol actual și apropiat maselor largi de țărani colectiviști din regiunea Bucureștiului.

M. PÎRVULESCU

PORTATIV

● **CEL de al treilea concurs internațional pentru tinerii dirijori organizat de Academia națională Santa Cecilia din Roma, se va desfășura în anul acesta în perioada lunii mai. Din juriul concursului fac parte eminenți dirijori contemporani.**

● **ÎNTRE Ministerul Culturii din U.R.S.S. și autoritățile britanice s-a încheiat o convenție care prevede participarea muzicienilor sovietici la „Festivalul internațional de la Edinburg — 1957", precum și apariția unor dirijori și cîntăreți sovietici pe scena teatrului de operă Covent Garden din Londra. În același timp, convenția prevede deplasarea ansamblului operei din Londra într-un turneu în Uniunea Sovietică. Trupa de la Covent Garden va prezenta pe scena Teatrului Mare din Moscova („Bolșoi Teatr") opera lui Benjamin Britten „Peter Grimes".**

● **BENEFICIILE fundației americane „National Art Foundation" din New York, Carlyton Smith, a anunțat printr-o vastă campanie de publicitate că oferă un premiu de 50 de dolari pentru orice manuscris al lui Richard Wagner. Cele mai valoroase manuscrise wagneriene, intrate în chip misterios în colecția particulară a lui Hitler, au dispărut fără urme, odată cu prăbușirea nazismului. Numeroși cercetători stimulați de oferta americană, s-au pus pe lucru și rezultatul imediat a fost apariția unor ...false manuscrise ale operei „Maeștrii cîntăreți din Nürnberg".**

● **ÎN URMA presiunilor exercitate de oficialitatea din Bonn, Opera din Hamburg a fost nevoită să întrerupă pregătirile, foarte avansate, pentru inscenarea operei lui Kurt Weill „Gloria și prăbușirea orașului Mahagony". Explicația: libretul operei este inspirat de o piesă de Bertolt Brecht. Și marele Brecht este un scriitor „suspect" de... F. Germană.**

● **COMPOZITORUL ceh Jan Cikker a scris o nouă operă după romanul „Iavierea" de Lev Tolstoi. Opera va fi reprezentată cu prilejul „Primăverii la Praga", cu nouscalele festivități muzicale, care se desfășoară în fiecare an în luna mai în capitala republicii vecine și prietene.**

● **ÎN LUNA septembrie a acestui an se va desfășura în orașul Liège (Belgia) un concurs internațional de compoziție. Se știe că acest oraș este locul de naștere al marelui compozitor franco-flamand César Franck. Tema concursului este un Cvartet pentru instrumente de coarde, încă neexecutat în public.**

ECOURI

● **STUDIOURILE poloneze au scos cîteva filme noi dintre care se remarcă comedia „Fericitul Antoniu", al cărei eroi sînt niște tineri care pornesc pe drumul vieții independente. Regizorii și scenariștii în această tinără ai filmului sînt G. Belinski și V. Hauf. În rolurile principale C. Volleiiko și T. Smigheliuvna.**

● **REGIZORUL V. Parhomenko a realizat în studiourile „A. P. Dovjenko" din Kiev filmul concert „Pe aripile cîntului".**

● **UN NOU film sovietic a apărut pe ecranele Moscovei: „Nouă zile ale unui an" realizat de regizorul Mihail Romm după scenariul lui D. Hrabrovițchi și M. Romm. În rolurile principale: Alexei Batalov, cunoscut publicului rominese din „Zboară cocorii", „Doamna cu cățelul" și altele.**

● **49 TEATRE și cinematografe japoneze aparțin de compania Siotiku au rămas cu porțile închise în ziua de 8 martie. Aceasta datorită grevei de 24 ore a artiștilor și personalului tehnic, care cer patronilor companiei să renunțe la planul de concedierea a muncitorilor ce depășesc vîrsta de 55 ani.**

● **STUDIOURILE Defa din R.D.G. au realizat o povestire interesantă care are în centrul ei drumul vieții a doi tineri, pe vremuri prieteni. Filmul intitulat „Ei au azi 40 ani" este semnat de regizorul Kurt Jungalsen și are în rolurile principale pe R. Ulrich și P. Herden.**

● **POPULARUL comic Fernandel va fi principalul interpret al filmului „Diavolul și cele zece porunci" pe care urmează să-l realizeze cunoscutul regizor Julien Duvivier.**

Un mare cineast — Vsevolod Pudovkin

Astă seară, programul de la ora 23 îl vom dedica unuia dintre cei mai mari creatori ai filmului, unuia dintre cineaștii care au pus bazele artei cinematografice, unuia dintre cei mai mari maeștri ai artei filmului, unuia dintre cei mai mari regizori sovietici, unuia dintre cei mai mari regizori ai lumii, unuia dintre cei mai mari artiști ai secolului nostru, unuia dintre cei mai mari oameni ai timpului nostru — Vsevolod Pudovkin.

Iubitorii de film de la noi au auzit de multe din aceste calificative. Și, cu siguranță, își amintesc bine cele care au rulat și pe ecranele noastre. Ne vom limita în această scurtă prezentare să menționăm colaborarea creatoare a lui Vsevolod Pudovkin cu operatorul Golovnia (cuplu nu mai puțin celebru decît cel Eisenstein-Tisse) și cu scenaristul N. Zarhi. De asemenea, merită să fie reținut faptul că regizorul a apărut și ca interpret în unele din filmele sale, în „Ivan cel Groaznic" al lui Eisenstein, ca și pe scenă, jucînd, la Berlin, prin anii 1929—1930, rolul principal din „Cadavrul viu" de L. Tolstoi.

Fireste, subliniem cu satisfacție programarea celor două opere clasice ale marelui regizor, care vor permite cinefililor să cunoască mai îndeaproape personalitatea lui Vsevolod Pudovkin.

Cadru din filmul „Sfîrșitul Sankt-Petersburgului.

a romanului lui Gorki. Ingineria era sfîntă, un mare maestru al artei filmului, format la școala cinematografiei sovietice, își face aparița. Încă de la acest film s-a impus net personalitatea remarcabilă a cineastului. Preocuparea sa pentru probleme social-politice, abordate cu pasiune partinică, se traduce în tr-un stil propriu, pregnant, punînd deosebit accent pe investigația psihologică și pe valorificarea maximă a resurselor de expresie ale actorilor. Noi opere — din epoca filmului mut și de mai tîrziu — au venit să confirme arta lui Pudovkin: „Sfîrșitul Sankt-Petersburgului" (1927) și „Urmașul lui Gingis-Han" (1928) — care vor fi prezentate în cadrul reuniunii de azi — „Dezertorul" (1933), „Victorie" (1938), „Minin și Pojarski" (1939), „Suvorov" (1941), „Amiralul Nahimov" (1945), „Jukovski" (1950) și „Întoarcerea lui Vasili Bortnikov" (1953), ultima sa realizare, transpunere pe ecran a romanului „Secerișul" de Galina Nikolaeva.

Iubitorii de film de la noi au auzit de multe din aceste calificative. Și, cu siguranță, își amintesc bine cele care au rulat și pe ecranele noastre. Ne vom limita în această scurtă prezentare să menționăm colaborarea creatoare a lui Vsevolod Pudovkin cu operatorul Golovnia (cuplu nu mai puțin celebru decît cel Eisenstein-Tisse) și cu scenaristul N. Zarhi. De asemenea, merită să fie reținut faptul că regizorul a apărut și ca interpret în unele din filmele sale, în „Ivan cel Groaznic" al lui Eisenstein, ca și pe scenă, jucînd, la Berlin, prin anii 1929—1930, rolul principal din „Cadavrul viu" de L. Tolstoi.

Fireste, subliniem cu satisfacție programarea celor două opere clasice ale marelui regizor, care vor permite cinefililor să cunoască mai îndeaproape personalitatea lui Vsevolod Pudovkin.

SPECTACOLUL magazin

COLECTIVIȘTI PE SCENĂ

Daniil Șafran într-un concert de concerte

Cunoscut și apreciat de mulți ani de amatorii de muzică, tînărul și excepționalul violoncelist sovietic Daniil Șafran, va fi din nou oaspetele țării noastre.

El va apare ca solist în concertele din 17 și 18 martie ale orchestrei simfonice a Filarmonicii de Stat „George Enescu", dirijată de Mihail Brediceanu.

Daniil Șafran va interpreta trei lucrări concertante și anume: Concertul pentru violoncel și orchestră de Johann Christian Bach, celebrul concert în Re major de Joseph Haydn și Concertul pentru violoncel și orchestră de Aram Haciaturian.

Personalitate artistică înzestrată cu o sensibilitate bogată și cu o tehnică strălucitoare, Daniil Șafran posedă un întins repertoriu solistic de la muzica preclasică și clasică pînă la creația epocii contemporane.

Pentru meritele sale artistice Daniil Șafran a obținut în ultimii ani titlul de artist emerit al R.S.F.S.R.

Un aspect din spectacolul echipei de teatru a colectiviștilor din Slobozia.

Mister Merrick și reclama

Merrick este directorul unui teatru muzical de pe Broadway. În această calitate a montat comedia muzicală intitulată sezonzational „Metrouri pentru dormit". Și Merrick s-a apucat să-și facă reclamă. Și cum orice reclamă trebuie să fie originală, directorul, dă recunoaștem neliposit de idei originale, a cumpărat o pagină întreagă din „New York Herald Tribune" ceea ce nu stă la îndemîna oricui.

Dar nici nu apăruse bine prima ediție a lui „New York Herald Tribune" că la redacție au început să sune telefoanele. Scandal. Frazele tipărite negru pe alb erau de la un capăt la celălalt falsuri.

Comparați și dumneavoastră. În anunț, sub semnătura cunoscutului critic Howard Taubman scria: „Una din cele mai bune comedii muzicale din ultimii 30 de ani". În realitate Taubman scrisese că piesa se potlicnește la tot pasul ca și cum ar suferi de boala somnului, că tema este anostă și răsuflată. Sub semnătura lui Walter Kerr, alt critic, era publicată această exclamație: „Un spectacol — un succes!" În fapt, Kerr scrisese despre un „spirit adormit". John McClain declara în anunț: „O comedie muzicală fabuloasă. Îmi place". McClain scrisese: „Spectacol dezamăgitor, construit pe o temă slabă". Și așa mai departe.

Furia criticilor nu mai cunoștea margini. Aceminări, proces etc. În toată această frămîntare există un singur om calm: mister David Merrick. El nu vede nici un fals. Doar la New York nu există numai un singur Taubman sau Kerr... Cei pe care l-a citat în anunț sînt alții decît cunoscuții critici. Întîmplarea face să aibă aceleași nume. Deci totul e ali right.

Unor prieteni intimi, Merrick le-a destăinuit cum a procedat. Nemulțumit de cronicile defavorabile, el a cercetat, ajutat de cîțiva funcționari, cartea de telefon a orașului New-York pentru a găsi persoane cu exact aceleași nume ca ale celor mai de seamă critici teatrali americani. Odată găsite, aceste persoane au fost bine plătite și iată anunțul gata confecționat.

Fals premeditat! Confuzie voită de nume! — Vai, ce insinuări murdare. Simplă coincidență, a declarat Merrick senin ziariștilor care, publicîndu-i declarațiile l-au făcut din nou rechemă. Cît priveșteinducerea în eroare a publicului, falsificarea unor nume, reclamă necinstită — toate astea se numesc bussines și sînt practicate pe scară națională în Statele Unite sub forme și mai nocive.

S. B.

FESTIVALUL BIENAL „I. L. CARAGIALE"

DINTRE SUTE DE SCRISORI

Ne aflăm în plină desfășurare a întrecerilor echipelor teatrale de amatori. Anul acesta, cel mult ca oricînd, s-a remarcat bogăția repertoriului, tematica inspirată din viața muncitorilor din industrie, din activitatea țăranilor colectiviști. Autorii pieselor pentru amatori — sînt și ei de multe ori prezenți la punerea în scenă a spectacolelor lor. El primesc scrisori de la echipele artistice prin care sînt solicitați să dea indicații de regie și să caracterizeze personajele piesei și nu rare sînt cazurile cînd se deplasează personal, contribuind — alături de instructorul respectiv — la punerea în scenă a spectacolului.

O dată însă cu prezentarea piesei, autorii au satisfacția de a constata că s-au fost atenți. O dovedesc din plin alte sute de scrisori primite. Am citit zilele trecute o astfel de scrisoare, primită de autoarea piesei „Povestea cu șorțurile schimbate", Constanța Bratu. Echipa artistică a Filialei din Fălticeni care a cucerit premiul I la prima fază a concursului, prezentînd spectacolul „Povestea cu șorțurile schimbate" mulțumea autoarei, în cuvinte pline de căldură, pentru indicațiile privind punerea în scenă a spectacolului și o invita la reprezentațiile cu ocazia fazei raionale. „Asemenea scrisori — ne-a spus Constanța Bratu — mă emoționează și, în același timp, constituie un puternic stimulent pentru ridicarea nivelului creației destinate artiștilor amatori".

D. T.

75

BIBLIOTECA CENTRALĂ SIBIU

Proletari din toate țările, uniți-vă!

magazin

ANUL VI — Nr. 233 • Sîmbătă 24 martie 1962 • 8 pagini — 1,50 lei

Pe micul ecran

Pentru sutele de mii de spectatori ai televiziunii

O RUBRICĂ NOUĂ ÎN „MAGAZIN"

(în pagina 4-a)

Geneva - martie 1962

Prin telefon de la trimisul nostru special

Despre Casa presei din Geneva, locul unde își desfășoară activitatea o bună parte de vreme corespondenții veniți să urmărească tratativele pentru dezarmare, s-a scris de mai multe ori cu prilejul diferitelor conferințe internaționale. Cîteva aspecte privind activitatea acestei instituții nu sînt însă lipsite de interes.

O oglindă a lumii

Din țările care compun Comitetul pentru dezarmare, ca și din multe alte țări ale lumii, au venit aici sute de corespondenți ai ziarelor, reporteri cinematografici și de televiziune. Săptămîna aceasta numărul lor se ridica la circa 750. Sutele de ziariști prezenți aici — și mai ales organele de presă pe care ei le reprezintă — constituie un fel de oglindă a lumii de astăzi, cu tendințele și năzuințele ei, cu forțele înaintate care o împing înainte și cu acele forțe învechite care vor s-o țină pe loc sau chiar să o tragă înapoi.

La dispoziția corespondenților stau aici la Casa presei numeroase mijloace ale tehnicii moderne, astfel că o știre sau un comentariu pot fi transmise în cîteva minute pînă în cele mai depărtate puncte de pe glob. Aproape din minut în minut, corespondentul cutărui sau cutărui ziar ori post de radio este chemat la telefon sau la teleimprimator. În preajma delegațiilor sau la Casa presei, corespondenții iau cunoștință de ultimele noutăți. Aici se distribuie textele cuvîntărilor rostite și alte documente privind dezbaterile. Tot la Casa presei se țin conferințele de presă în care delegațiile fac cunoscute părerile lor și dau răspunsuri la întrebările corespondenților.

Ne-a fost dat să constatăm și cu acest prilej marea atenție de care se bucură conferințele de presă organizate de delegația sovietică. Importanța ideilor și faptelor expuse la conferințele de presă sovietice, seriozitatea cu care se dau răspun-

V. CÎMPEANU

• *(Continuare în pag. 2-a)*

Aspect din timpul ședinței de deschidere a Conferinței Comitetului celor 18 state pentru dezarmare de la Geneva

Tînărul actor ION DICHISEANU, cunoscut publicului din piesa „Antoniu și Cleopatra" de W. Shakespeare și din filmul „Porto-franco", va putea fi revăzut în filmul „Post-restant" și în piesa „Frații Karamazov", dramatizare după F. Dostoievski

Fotografia: Mihai POPESCU

DE VORBĂ CU VIOLONCELISTUL SOVIETIC

Daniil Șafran

Amintiri muzicale de la București • „Oedip" — o operă copleșitoare • Concursul internațional „Ceaicovski"

Pentru iubitorii de muzică din țara noastră violoncelistul sovietic Daniil Șafran, artist emerit al R.S.F.S.R. și laureat al Premiului de Stat, este o veche cunoștință. După eliberarea de hoardele fasciste, printre cei dintîi soli ai artei sovietice veniți să întărească legăturile de prietenie călite în focul frăției de arme sovieto-romîne, se numără și Daniil Șafran. Publicul romînesc nu l-a uitat, dar nici Șafran nu a uitat căldura cu care a fost primit în sălile noastre de concert.

Convorbirea noastră se angajează cu simplitate:

— Cu ce sentimente și impresii reveniți în mijlocul publicului romînesc?

— De Romînia mă leagă amintiri de neuitat. Cînd am venit în țara dv. în 1946, era cel dintîi turneu întreprins de mine dincolo de hotarele patriei. Nu pot uita simpatia cu care m-a primit publicul din București și din alte orașe. In afară de marea bucurie de a mă verifica în fața altui public decît cel sovietic, am avut

A. HARALAMB

• *(Continuare în pag. 3-a)*

Violoncelistul Daniil Șafran

DIN SUMAR:

Mica bibliotecă „Magazin"
BINEFĂCĂTORII NOȘTRI
Schiță de Stephen LEACOK

Moravuri și năravuri
BEȚIA
de Nicuță TĂNASE

FAPTE DIVERSE

PREMIERĂ LA FOTBAL
de Dan DEȘLIU

MAGAZIN MEDICAL
Analiza sîngelui

SĂPTĂMÎNA PE ECRANE

DE PRETUTINDENI

PROCESUL DE LA MESSINA

Școală de seară

Răsfoind caietul de însemnări al profesorului L. de la o școală serală din regiunea Argeș

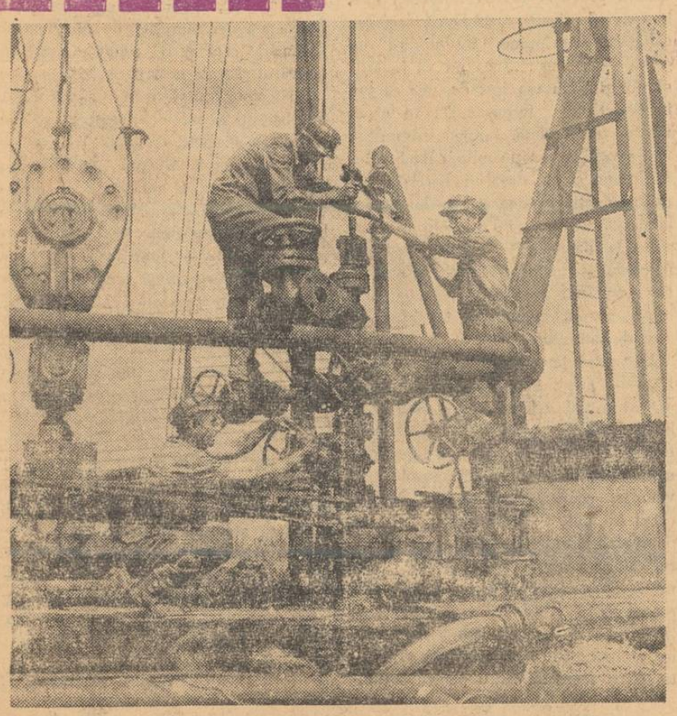

Transcriu cîteva pagini dintr-un caiet al tovarășului L, profesor de limba romînă la o școală serală din regiunea Argeș.

14 NOIEMBRIE. Dimineața, drum pînă la schela petroliferă, să mă interesez de ce lipsește Dobre. A fost trecut în schimbul de noapte. N-o să aibă vreme de învățat. Discuție cu Dragomir, inginerul șef; mi-a promis că se rezolvă... Elevii noștri de-acolo vin, de la schelă. Atît tovarășul Dragomir, cît și directorul, Vlașcă, nu refuză niciodată să ne dea o mînă de ajutor.

După amiază, ore de curs și după aceea, un drum la sfatul popular comunal: cinci kilometri peste cîmp, pe o potecă îngustă, tăiată cînd și cînd de brazde. Seara tîrziu, întoarcerea, cu bicicleta dansînd pe firul mereu întrerupt al potecii.

17 DECEMBRIE. **Fiecare clasă are fizionomia ei. Iată, de pildă, clasa X-a. Sînt 15 bărbați tineri, niciodată sau aproape niciodată obosiți, cu înfățișare sportivă. Cămașa curată, pantofii lustruiți și ceasurile de mînă, par să fie considerate obligatorii pentru cei de la seral. Mă întreb cînd reușesc să-și schim-**

Florin MUGUR

• *(Continuare în pag. 4-a)*

In pagina 6-a:

TENDINȚELE MODEI DE PRIMĂVARĂ

• Rochii • Mantouri • Taioare • Moda celor mici • Pentru fetele tinere

PE MERIDIANELE GLOBULUI • PE MERIDIANELE GLOBULUI

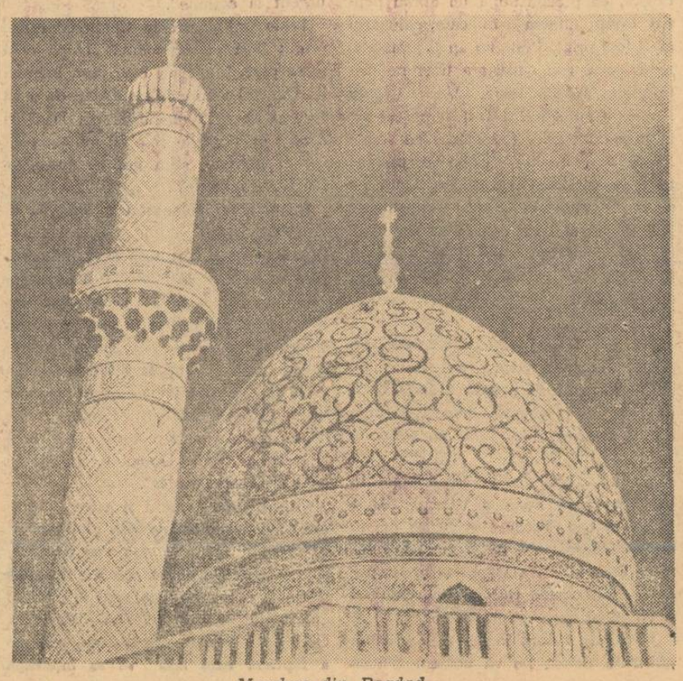

Moschee din Bagdad

BAGDAD

ORAȘUL CALIFILOR

• Semiramida și cele „1001 de nopți" • In Babilon, printre grădinile sale suspendate • Samara — „cel care o vede, o îndrăgește"

Așezat pe malurile rîului Tigru, Bagdadul, capitala Republicii Irak, numără azi peste 1.400.000 de locuitori.

Centrul orașului este considerat strada Al Rașid, martora multor eve-

Dr. N. STĂNESCU

• *(Continuare în pag. 3-a)*

Piepteănătură de femeie — găsită în mormîntul din Ur

DE PRETUTINDENI

INFIRMIERA sovietică Irina Levcenko n-avea decît 17 ani cînd a izbucnit cel de-al doilea război mondial. Plecată pe front din primele zile, ea a salvat viața a peste 200 soldați și ofițeri, pe care i-a evacuat de pe cîmpul de luptă. Pentru eroismul dovedit, de curînd Comitetul Internațional de Cruce Roșie a decorat-o cu medalia „Florence Nightingale", medalie instituită în anul 1934. Odată cu Irina Levcenko, a fost decorată și infirmiera L. Savcenko din Leningrad.

●

IN ORĂȘELUL american Shennectady se organizează curse neobișnuite, la care participă exclusiv automobile vechi, pe care sînt montate motoare puternice. In timpul curselor au loc ciocniri sau automobilele pur și simplu se sfărîmă, accidentele soldîndu-se cu victime. Peter Colly, de pildă, tată a trei copii, a suferit leziuni grave la un picior, care a trebuit să fie amputat. Și după legile țărilor capitaliste un astfel de om nu mai prezintă nici o valoare. De aceea Peter Colly s-a gîndit să-și cîștige existența de pe urma piciorului său de lemn. A introdus în proteză un aparat de radio portativ, transformîndu-se în omul cu „piciorul cel mai zgomotos din lume", după cum îi fac reclamă ziarele.

●

IN R. S. S. AZERBAIDJAN există satul Hinalug, cunoscut nu numai în republică, ci și în străinătate. Aceasta se explică nu prin poziția neobișnuită — la nivelul de 2.300 m. deasupra mării, și nici prin peisajul exotic, ci prin faptul că acest sat este unul din rarele centre populate din lume care are o limbă proprie care numără 77 de litere, adică de două ori mai mult decît limba azerbaidjană.

●

ANTRENORUL echipei de fotbal „Olimpique" (Lille — Franța) a cerut jucătorilor să-și scrie fiecare o scurtă autobiografie. El urmărea, citindu-le, să afle, pe baza stilului și scrisului, particularitățile de caracter ale jucătorilor. Și

astfel, bazat pe constatările făcute să introducă unele exerciții suplimentare în antrenamente. Citind cele scrise, antrenorul a ajuns la o primă și urgentă concluzie: că discipolii săi trebuie în primul rînd să învețe... ortografia.

●

ARBORELE „sequoia" este un exemplu care dovedește că îmbătrînirea poate fi oprită, arată savantul sovietic Kuprevici. Celulele arborelui sequoia nu îmbătrînesc și de aceea el poate trăi multe milenii, pînă cînd îl distruge o catastrofă a naturii. Kuprevici este de părere că îmbătrînirea este un fenomen patologic și că este posibil să se găsească o metodă pentru a o opri. Organismul uman ar putea atunci, în permanență transformare biologică, să se reînnoiască singur.

●

MALARIA este combătută în orașul Durban din Republica Sudafricană cu ajutorul peștilor. Pe întinderile de apă unde se dezvoltă purtătorul malariei, țînțarul anofel, se pun pești tilipia care joacă un rol deosebit de eficace în stîrpirea larvelor.

●

TRIBUNALUL din Dumbarton, în Scoția, a condamnat la treizeci de zile închisoare pe un fanatic al fotbalului. Spectator la un meci important, el a prins mingea și a fugit cu ea pentru a salva echipa preferată.

●

PE o stradă dintr-un oraș vest-german există un indicator de circulație, purtînd inscripția SOTP. Autoritățile orașului nu îndreaptă inscripția, deoarece consideră că ea este cu mult mai eficace decît obișnuitul STOP: fiecare șofer se oprește neapărat pentru a o privi mai atent.

●

UZBEKISTANUL se află pe locul al doilea din U.R.S.S., după R.S.F.S.R., în ceea ce privește volumul exporturilor. Anul acesta, R. S. Uzbekă va livra mărfuri unui număr de 54 țări, printre care 22 sînt țări afro-asiatice. Numărul articolelor destinate exportului se ridică la 250. La toate cele 17 expoziții internaționale la care va participa în acest an U.R.S.S., vor fi prezentate și produsele acestei republici.

Ca urmare a încheierii cu succes a tratativelor franco-algeriene de la Evian la 19 martie a intrat în vigoare încetarea focului în Algeria. Acest lucru însă, nu înseamnă că pe pămîntul algerian nu se mai aud împușcături, explozii de bombe. Teroriștii din O.A.S. pun la cale atentate cu încărcături explozibile în interiorul unor clădiri, instituții de stat etc. (In fotografia din stînga se poate vedea rezultatul unei asemenea explozii, iar în cealaltă, sosirea unui grup de soldați francezi pentru a cerceta urmările acțiunilor teroriste ale O.A.S.).

GENEVA-MARTIE 1962

(Urmare din pag. 1)

surile la întrebări explică de ce la aceste conferințe de presă este o atît de mare afluență.

Trebuie să remarcăm totuși, așa cum s-a putut vedea de mai multe ori că, lucruri clar expuse și explicate la aceste conferințe de presă, lucruri evidente pentru toată lumea sînt răstălmăcite sau apar în unele ziare din apus prezentate trunchiat sau tendențios. Iată, în acest sens, două episoade semnificative.

Într-una din zilele trecute, se anunțase din timp o conferință de presă a delegației sovietice.

— Despre ce va fi vorba? se adresează un corespondent de peste ocean altui corespondent aflat prin preajmă.

— Despre Berlin, răspunde acesta, și nu apucă să termine bine că iată-i, adunați în jur, o mulțime de alți amatori de noutăți. Se cer amănunte, se emit pe loc presupuneri; cineva se pare că și știe de acum tot ce se va spune după amiază. Dar iată că cel ce lansase vorba despre Berlin îi liniștește pe toți spunîndu-le că se va discuta despre dezarmare.

— Cum? Tot despre dezarmare? Iarăși despre dezarmare?

Ca și cum nici n-ar participa la Conferința de dezarmare ci la cine știe ce altă manifestare!

Este numai un amănunt dar trebuie spus că asemenea tendințe sînt încurajate de redacțiile marilor monopoluri. Cele petrecute recent cu ziarul „New York Times", cînd denaturarea unei prevederi clare dintr-o propunere sovietică a fost pusă la punct la timp, sînt edificatoare. Este semnificativ însă și faptul că unul din colaboratorii amintitului ziar se plîngea zilele trecute că ceea ce a transmis el redacției fusese schimbat.

Soarele primăverii

Un jurnal din Geneva ne-a vestit „oficial" că la mijlocul acestei săptămîni „soarele a intrat sub semnul capricornului" iar ziua a fost egală cu noaptea. Calendaristic, la Geneva a fost anunțată sosirea primăverii. Prospețimea acestui anotimp n-am simțit-o încă, oamenii nu au lepădat paltoanele, iar dinspre Jura vînturile au suflat în ultimele zile destul de apăsat.

Dar dincolo de amănuntele de ordin climatic, pe costișea care își arată fața spre lacul Leman și unde se află Palatul Națiunilor, soarele primăverii s-a făcut totuși simțit din plin cu razele sale dătătoare de speranță și încredere în viitorul și destinele omenirii. Sînt razele răspîndite de planul dezarmării generale și totale depus pe masa Conferinței de către delegația sovietică sub forma unui proiect de tratat. Două săptămîni se vor împlini curînd de la începerea tratativelor; în ședințele de pînă acum au vorbit reprezentanții tuturor țărilor participante, dar un proiect asemănător nu există. Este greu de redat sub toate aspectele măreția ideilor acestui proiect de tratat, dar fiecare dintre noi și-a putut da seama de imensul ecou trezit de fiecare paragraf și de fiecare rînd al acestui plan concret de făurire a unei lumi fără arme și armate, a unei lumi fără războaie.

Lucrările Conferinței continuă și nu am putea să încheiem fără a arăta că unul din cele mai importante rezultate ale dezbaterilor ce au loc în prezent la Geneva este creșterea permanentă a interesului și a răspunderii în lupta pentru înfăptuirea dezarmării. Luînd cuvîntul la una din ședințele din zilele trecute, unul din reprezentanții țărilor neangajate, punînd la o parte textul scris al cuvîntării sale, amintea în cuvinte pline de căldură de marea responsabilitate ce revine participanților la aceste dezbateri, de examenul serios pe care ei trebuie să-l treacă nu la o universitate oarecare, ci în fața opiniei publice internaționale, în fața popoarelor.

V. CÎMPEANU

ÎN PROIECT

Un film sovieto-american

La Moscova a sosit într-o vizită cunoscutul scriitor american Mitchell Wilson, însoțit de producătorul de filme Lester Kowen.

Intr-un interviu acordat, cu prilejul sosirii sale, unui corespondent al ziarului „Pravda", Mitchell Wilson arată că a întreprins această călătorie la invitația Ministerului Culturii al U.R.S.S. pentru a realiza, în colaborare cu cineaștii sovietici, un film sovieto-american după romanul său „Întîlnire pe un meridian îndepărtat".

Autor al romanelor „O rază de lumină", „Fratele meu, dușmanul meu", „Davie Mallory", Mitchell Wilson a cunoscut un succes deosebit cu romanul său „Întîlnire pe un meridian îndepărtat". În prezent cartea se traduce în 14 limbi. Semnificativ e faptul că acesta este primul roman apărut simultan în S.U.A. și în U.R.S.S.

Popularitatea de care se bucură romanul — i-a declarat Wilson corespondentului „Pravdei" — se datorește, după părerea lui, înainte de toate marelui interes față de viața oamenilor sovietici, față de știința sovietică, față de colaborarea dintre oamenii de știință din diferite țări.

În filmul proiectat, care va păstra din roman esențialul, va fi vorba despre munca desfășurată de cercetătorii sovietici și americani pe tărîmul fizicei atomice, despre colaborarea dintre oamenii de știință, despre atitudinea pe care o au oamenii sovietici și americani față de diferite laturi ale vieții.

PROCESUL DE LA MESSINA

În fața Curții cu Juri din Messina a început un proces care a stîrnit senzație în întreaga Italie. Este vorba de procesul intentat unei bande de patru călugări capucini de la mînăstirea Mazzarino din provincia Caltanissetta. Cei patru călugări, împreună cu patru laici, sînt acuzați de săvîrșirea unei lungi serii de crime, printre care: asasinate, tentative de omor, escrocare de fonduri, violențe, simulări de crime.

Pentru a înțelege mai bine atmosfera în care se desfășoară acest proces, trebuie să ne referim din capul locului la atmosfera care domnește în Sicilia. Aici domnește faimoasa Mafie care exploatează și terorizează populația locală. Cel rănit de oamenii Mafiei nu denunță numele asasinilor; cel jefuit nu suflă nici un cuvînt cu privire la numele escrocilor. Autoritățile cu greu pot afla adevărul, presupunînd că doresc într-adevăr, din cînd în cînd, să facă lumină. Referitor la această situație, ziarul italian „Il Messaggero" scria: „În rezumat, călugării de la Mazzarino, în loc să-i îndemne pe locuitori să se „roage" ei le cereau să „plătească"[1]). Că acești călugări de la Mazzarino — firește mă refer la cei patru călugări inculpați — au avut în vedere mai ales partea materială a vieții, pare să fie un lucru sigur, datorită găsirii unor carnete de bancă în care erau specificate depuneri importante care, potrivit acuzațiilor, proveneau din șantajele săvîrșite de călugări în dauna unor proprietari locali. Acești proprietari, pe de altă parte, sufereau aceste acte de violență fără să protesteze. Cînd puteau plăti, plăteau: cînd nu puteau sau nu voiau să plătească erau lichidați. Dar, oare, nu le-a dat prin minte să recurgă la poliție sau la jandarmi? Nu suflau nici un cuvînt și erau bucuroși dacă puteau să obțină o oarecare reducere a sumelor pe care șantagiștii le ceruseră sub amenințarea lichidării lor sau a cine știe cărui membru al familiei lor".

În această atmosferă de teamă profundă față de criminalii din Mafie au lucrat cei patru călugări capucini. În actul de acuzare sînt enumerate pe larg faptele care le sînt imputate și capetele de acuzare care au fost reținute împotriva lor. Pe scurt, faptele mai importante săvîrșite de acești călugări (potrivit relatărilor apărute în ziarul italian „Il Messaggero") ar fi următoarele:

La 5 noiembrie 1956, carabinierii din Mazzarino au fost informați că la mînăstirea aflată la periferia localității s-au auzit împușcături de armă. Împușcăturile au avut loc în chilia unui călugăr, Agrippino. Cercetările întreprinse nu au dus la nici un rezultat. Mai tîrziu s-a aflat că împușcătura fusese fictivă, ea preconstituia un alibiu pentru eventualitatea în care călugărul ar fi fost prins. Peste un an și jumătate, regiunea a fost martora unei noi întîmplări asemănătoare. Un oarecare Angelo Cannada a fost împușcat de niște necunoscuți. Cercetările au stabilit că mai înainte Cannada primise niște scrisori de amenințare. Dacă nu ar fi predat suma de 10 milioane de lire călugărului capucin Don Carmelo, de la mînăstirea din Mazzarino, el urma să fie asasinat. Scrisorile au fost expediate în perioada septembrie-noiembrie 1957.

Prima scrisoare avea următorul cuprins: „Domnia voastră este informată să binevoiască să acorde această mică contribuție, punînd la dispoziție suma de 10 milioane lire. Dacă nu aveți de gînd să predați suma vă vom răpi soția și copilul. Dacă veți înconștiința poliția, vom plăti domniei voastre cu o rafală în cap. Trebuie să rugați pe un cleric cunoscut dv. ca lucrurile să rămînă secrete. Ni s-a spus că un capucin cu barba albă frecventează casa dv. și că se numește padre Carmelo".

În cea de a doua scrisoare se spunea: „Stimate domn, nu vă ucidem fiindcă sîntem oameni răi din fire. Nu uitați însă că nu veți mai avea nici un moment de pace nici dv. și nici soția sau fiul dv. Dacă nu trimiteți această sumă vă primejduiți viața. În ceea ce ne privește noi am vorbit destul cu dînsul. Vă mai dăm o săptămînă de răgaz. În caz contrar noi vom trece urgent la acțiune".

Peste puțină vreme Cannada a mai primit încă o scrisoare: „După cum ni se pare, înțelegeți cam greu lucrurile. Dar noi vom căuta mijlocul de a vă face să deveniți mai maleabil. Dacă în decurs de trei zile cele 10 milioane nu vor fi predate, știm noi ce avem de făcut... Ați înțeles?"

Întrucît cel amenințat a lăsat să se înțeleagă (după cum s-a aflat mai tîrziu) că ar fi fost dispus să plătească doar o sumă de 100-250.000 lire, șantagiștii au revenit cu o a patra scrisoare. În ea se spunea: „Dragă domnule, dacă credeți că e cazul să ghiciți drumul cel mai bun, puneți la dispoziție suma de 6 milioane dacă vreți să nu vă luăm viața dv. și a întregii familii. Avem conturile dv. și totalul fiecăruia se urcă la două milioane. Domnule, dv. sînteți cel care aveți de ales".

Cannada nu a plătit și a fost împușcat. Cercetările au dovedit „amestecul" călugărului Carmelo. S-a mai descoperit că scrisorile de amenințare fuseseră scrise la o mașină de scris aparținînd „părintelui" Vittorio. La instrucție, Carmelo a relatat următoarea versiune a faptelor care lasă să se înțeleagă limpede participarea lui la săvîrșirea omorului. Într-o seară — a relatat acesta — în perioada în care Cannada primea scrisori de amenințare, el ar fi fost acostat de un necunoscut care i-ar fi pus această întrebare: „Scuzați, părinte, v-a încredințat ceva dl. Cannada? Călugărul a pretins că la această întrebare ar fi rămas perplex și că în orice caz ar fi răspuns negativ. A doua zi s-a dus totuși la locuința lui Cannada spre „a-i relata" cele întîmplate. După ce i-a arătat scrisorile de amenințare, Cannada i-a cerut sfatul. Călugărul nu i-a dat nici un sfat ci a lăsat la latitudinea acestuia calea pe care trebuia să meargă. L-a întrebat totuși ce ar fi trebuit să răspundă „necunoscutului" care l-a acostat dacă acesta l-ar fi oprit eventual din nou pe drum. Cannada a spus că este gata să verse o „contribuție" de 100-250.000 lire însă în nici un caz una de 10 milioane.

Un alt cap de acuzare se referă la cazul farmacistului din Mazzarino, Ernesto Colaianni. Și acesta a fost subiectul unui șantaj. Rolul intermediarului l-a jucat călugărul Agrippino. La interogatoriu acesta a declarat — la fel cum procedase și călugărul Carmelo — că a acționat în acel fel „fiind bine intenționat", adică spre a evita ca răufăcătorii să treacă în fapt, dacă nu ar fi primit bani, amenințarea cu moartea. Grădinarul mînăstirii, Lo Bartolo (arestat la rîndul lui dar care s-a „sinucis" în închisoare) îl rugase pe Agrippino să-și exercite bunele sale oficii pe lîngă farmacistul șantajat, „spre a evita lucruri și mai rele".

Farmacistul a avut însă „noroc". După ce a ezitat un timp el a fost adus la realitate în urma unui mic incendiu provocat la ușa farmaciei sale, în semn de avertisment. După incendiu, călugărul Agrippino, întîlnindu-l pe drum — a spus: „Încă nu vă hotăriți să plătiți? Nu v-a fost deajuns că v-a incendiat ușa farmaciei?". În urma acestei aluzii clare, farmacistul nu a mai șovăit. A dat un milion de lire lui Agrippino și cel de-al doilea lui Carmelo. Aceștia au declarat că au predat banii grădinarului Lo Bartolo spre a-i pune la dispoziția „necunoscuților". În cursul anchetei s-a stabilit că respectivul grădinar era omul de legătură dintre grupul bandiților în sutană și grupul bandiților „laici".

La proces participă patru călugări în stare de arest. Un al cincilea călugăr arestat inițial a fost eliberat însă „din lipsă de probe". Presa italiană scoate însă în evidență o serie de fapte din care reiese că acesta a fost absolvit de vină în cursul cercetărilor întrucît cazul lui punea într-o lumină și mai defavorabilă autoritățile bisericești. Ziarul „Il Messaggero" relatează cu ironie următoarele date despre cel care a scapat să fie adus pe banca acuzaților. „Călugărul Benigno... nu a avut nici un scrupul pentru a transforma anumite locuri sacre în cadru pentru întîlnirile amoroase cu o femeie bogată din localitate".

Odată cu începerea procesului a ieșit în evidență și linia pe care încearcă să meargă apărătorii bandiților în sutană. Aceștia încearcă (după ce au izbutit să tergiverseze timp de cîțiva ani începerea procesului) să arunce întreaga răspundere pentru asasinatele și șantajele săvîrșite asupra acuzaților „laici". Asupra lor se exercită tot felul de presiuni pentru a-i determina să tacă. „Omerta" — legea tăcerii impusă de Mafia — pare să se fi impus și în sala tribunalului. În timpul interogării unui acuzat „laic", Nicoletti, Curtea a ținut ședința cu ușile închise „pentru cauze de securitate și de ordine publică". Chiar și în aceste condiții Nicoletti nu a vrut să facă mărturisiri deși împotriva lui, ca și a tuturor celorlalți acuzați, vorbesc extrem de limpede probele de la dosar. Nicoletti a declarat: „Mi-e frică. Lo Bartolo e mort, „cei mari" sînt încă afară. Eu nu vreau să am același sfîrșit..." Aceste cuvinte arată clar că acuzatul nu crede în veracitatea tezei oficiale cu privire la sinuciderea lui Lo Bartolo. El, ca și ceilalți, crede că Mafia s-a descotorosit de un „martor incomod" care ar fi putut să relateze adevărul. Pe de altă parte, declarațiile lui Nicoletti mai demonstrează că și alți bandiți ar mai fi trebuit să se afle pe banca acuzării.

Procesul de la Messina constituie un act de acuzare al moravurilor întreținute de unele oficialități. Autoritățile bisericești, compromise încă odată prin acest proces, se fac luntre și punte pentru ca toți acuzații și martorii să se transforme în persoane care „nu știu și nu au văzut nimic". În acest timp alți șase călugări capucini au luat locul celor arestați la mînăstirea Mazzarino. Ei se roagă fierbinte, după cum relatează ziarele, pentru frații lor care se „află în nenorocire".

Cei mai mari penaliști ai Italiei au fost angajați pentru a-i apăra pe bandiții în sutană. Ei încearcă să obțină achitarea acestora și condamnarea numai a acuzaților „laici". Chiar dacă vor reuși, la acest proces va fi rostită încă o nouă sentință împotriva celor ce asupresc și jefuiesc poporul prin intermediul sutanelor.

Eugen PHOEBUS

[1]) Ziarul face aici un joc de cuvinte: în limba italiană „pregare" înseamnă a se ruga iar „pagare" înseamnă plăti.

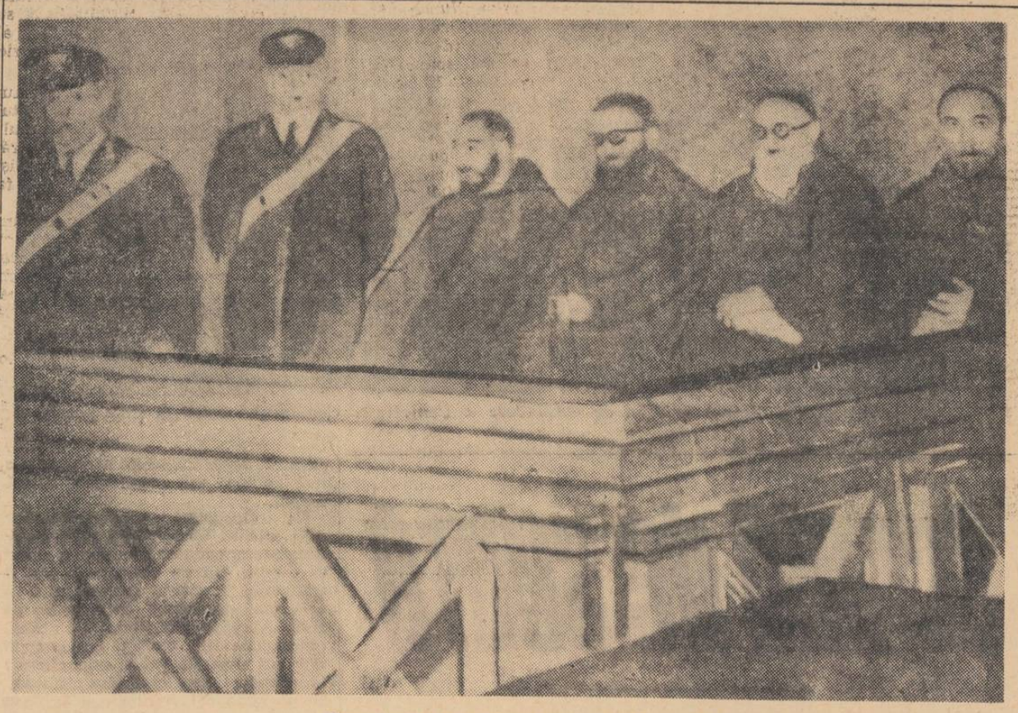

Grupul călugărilor capucini pe banca acuzării

„CAZUL GRAUROCK"

În Berlinul occidental a fost arestat zilele trecute un nazist notoriu: fostul hauptsturmführer SS Wilhelm Graurock, vinovat — între altele — de uciderea unor cetățeni danezi, în perioada ocupației hitleriste din Danemarca, unde îndeplinea funcțiunea de adjutant al șefului de poliție SS în Danemarca, generalul de poliție Panke, obergruppenführer SS.

Faptul a stîrnit senzație fiindcă arestarea unor foști SS-iști nu e un lucru obișnuit, nici în Berlinul occidental și nici în Germania occidentală. De obicei ei sînt numiți în diferite funcții de răspundere, de preferință (în ultima vreme) în aparatul polițienesc unde își pot valorifica „experiența" din trecut.

De fapt nici Graurock n-a fost o excepție. În momentul arestării sale el îndeplinea funcția de consilier de poliție, locțiitor al șefului inspectoratului de poliție Charlottemburg din Berlinul occidental, pe care o deținea de multă vreme, fiind cunoscut pentru încrederea de care se bucura din partea senatului și a primarului vest-berlinez, Willy Brandt.

Cum de a fost atunci arestat? Pur și simplu printr-o... întîmplare.

Cu prilejul recentei vizite în Berlinul occidental a lui Robert Kennedy, fratele președintelui S.U.A. și ministru de justiție al Statelor Unite, ofițerul de poliție Graurock numit, la cererea expresă a lui Brandt, în suita oaspetelui american, se afla chiar lîngă ministru în momentul cînd acesta rostea un discurs pe scările din fața senatului vest-berlinez. Fotografiile luate cu această ocazie au fost publicate în presa occidentală, inclusiv în presa din Danemarca. Așa s-a întîmplat că cititorii ziarelor daneze au recunoscut în persoana ofițerului de poliție de lîngă Robert Kennedy, SS-istul care a terorizat Copenhaga în perioada ocupației hitleriste.

Această „surprinzătoare descoperire" a stîrnit o indignare cu atît mai profundă în opinia publică și presa din Danemarca, cu cît în țară era bine cunoscut faptul că autoritățile daneze îl urmăresc încă de la sfîrșitul războiului pe acest asasin nazist dar că toate demersurile lor pe lîngă autoritățile vest-germane spre a-l găsi pe cel căutat, au rămas infructuoase.

Semnificativă este atitudinea ziarului burghez „Information" din Copenhaga, cunoscut pentru sprijinul ce-l acordă „colaborării" vest-germano-daneze în cadrul N.A.T.O.: el nu s-a limitat la demascarea lui Graurock și stăpînilor săi ci a pornit, el însuși, investigații pentru a descoperi fărădelegile și martori încă în viață ai crimelor comise în Danemarca de acest SS-ist.

Intr-un editorial în care cerea arestarea asasinului „Information" arată că poliția daneză desfășoară încă din 1945 o acțiune de urmărire împotriva fostului hauptsturmführer SS, Wilhelm Graurock pentru a afla acum, după 17 ani, că el deține un post de conducere în poliția vest-berlineză. Ziarul anunță că Ministerul de Justiție danez deține un amplu material acuzator împotriva lui Graurock care a condus nenumărate acțiuni teroriste împotriva populației din Danemarca și citează ca exemplu un caz de care își reamintesc cu groază mulți locuitori din Copenhaga: la 1 februarie 1944, Graurock împreună cu alți doi SS-iști au împușcat în plină stradă, un tînăr polițist danez, pe nume Falkenna, suspectat de a fi în legătură cu mișcarea de rezistență împotriva hitleriștilor. Cei doi complici ai lui Graurock au fost prinși după înfrîngerea naziștilor de autoritățile daneze, condamnați la moarte și executați. Graurock, care a apucat să dispară, a fost pus pe lista criminalilor de război de autoritățile daneze. „Information" a ajuns la concluzia că: „cazul Graurock" pune colaborarea dintre Danemarca și Germania occidentală sub semnul întrebării, subliniind că nu poate exista nimic comun între ucigașii SS-iști și poporul danez.

Un alt ziar danez, conservatorul „Berlingske Aftenavis" a publicat un interviu cu binecunoscutul criminalist danez Bramsgaard care s-a ocupat în 1945 de cazul Graurock. El a cerut deschiderea unei anchete pentru a se putea cunoaște întregul rol jucat de acest criminal SS-ist în cursul ocupației hitleriste în Danemarca.

Intre timp au devenit cunoscute și alte amănunte prețioase din „glorioșul" trecut al d-lui consilier de poliție din Berlinul occidental: el a fost membru al partidului nazist din anul 1937 (carnetul său de membru purta numărul 4.052.698) și și-a început „cariera" de polițist încă din 1939, activînd pînă în 1941 în regimentul de poliție Bochner, batalionul 205. Din acest an a funcționat ca adjutant în cadrul unui comandament superior SS și apoi ca șef de poliție undeva pe teritoriul vremelnic ocupat al U.R.S.S. După aceea a devenit comandant al așa numitei „poliții de ordine" în Croația ocupată de hitleriști, de unde a fost transferat, în iunie 1943, în Danemarca unde s-a aflat pînă în octombrie 1944.

Așa cum rezultă dintr-o serie de fapte ieșite la iveală după publicarea fotografiei mai sus amintite, sengtul vest-berlinez cunoștea prea bine acest trecut al SS-istului, inclusiv faptul că Graurock era căutat de poliția daneză pentru a fi tras la răspundere. Dar acesta a fost acoperit pînă în ultima secundă de autoritățile vest-berlineze care l-au menținut în funcție încă mult timp după „întîmplarea" cu fotografia și în ciuda cererii hotărîte a presei și opiniei publice daneze și mondiale ca el să fie arestat. Graurock s-a simțit atît de „tare pe poziție" încît întrebat fiind de un reprezentant al ziarului danez „Information", a negat, pur și simplu, că ar fi fost vreodată în Danemarca.

Cum se explică totuși că pînă la urmă Graurock a fost arestat chiar de autoritățile din Berlinul occidental?

Foarte simplu. „Cazul Graurock" și ecoul său în Danemarca a luat asemenea proporții încît cercurile conducătoare de la Bonn și din Berlinul de vest au fost cuprinse de îngrijorare cu gîndul la repercusiunile asupra relațiilor dintre R.F.G. și aliatul său danez din N.A.T.O. Îngrijorarea era cu atît mai fondată cu cît recentele mașinațiuni „atlantice" pentru instituirea unui comandament „comun" vest-germano-danez în cadrul N.A.T.O. (în fapt subordonarea forțelor armate daneze Bundeswehrului) au stîrnit o profundă indignare și împotrivire în rîndurile opiniei publice daneze care n-a uitat — spre deosebire de unii politicieni — de vremurile cînd alde Graurock împușcă în plină stradă sau schingiuia pînă la moarte în beciurile Gestapoului nenumărați cetățeni danezi. Iată de ce autoritățile vest-berlineze s-au hotărît (sau au fost „sfătuite" să se hotărască) să-l „sacrifice" pe Graurock pentru a-i salva pe ceilalți SS-iști de care au nevoie pentru „orașul de front".

Prea tîrziu însă pentru a împiedica opinia publică daneză și din alte țări ale N.A.T.O. aliate cu R.F.G. să verifice din nou printr-un caz concret, ceea ce cercurile conducătoare respective se străduiesc să-i ascundă: anume, că în Germania occidentală au fost reînviate forțele nefaste care cu numai două decenii în urmă au scufundat aproape întreaga Europă în sînge și în întuneric medieval.

A. STANCIU

Magazin reportaj

POVESTESC OAMENII DIN NERĂU

Să-l auziți pe Iosif Demeter povestind, nu vă mai săturați ascultîndu-l. E un om scund, îndesat la trup, și iute, vorba ceea, ca piperul. Cît clipeai din ochi dispărea din birou, discuta cu cineva din curte, da îndrumări, apoi, iar se întorcea, se învîrtea ca o sfîrlează în jurul scaunului, pentru ei de prisos, și da să iasă iar.

— Măi Demeter, stai locului o țîră ! îi luă la zor Mihai Bogeanu, președintele sfatului popular aflat și el, cum îi obiceiul zilnic, la sediul gospodăriei colective din Nerău. Stai jos și povestește tovarășilor cum a fost cu „Skodița" aia măi.

— Știți, ne explică președintele sfatului popular — noi sîntem prieteni vechi. Am lucrat amîndoi la sfatul popular ; el, Demeter, ca președinte, eu ca secretar. Apoi pe el l-au ales președinte colectiviștii, iar pe mine au hotărît să-mi dea mandat de președinte la sfatul popular în locul lui. Amîndoi aveam școala gostatului. Eu sînt tehnician viticol, iar el a fost mai înainte șef de secție la gospodăria de stat. Așa ne-au și zis oamenii cînd ne-au ales : „măi, voi aveți școala socialismului. Acum să ne învățați și pe noi ceva că d-aia v-am votat".

Na poftim ! M-am luat cu vorba, se scuză președintele sfatului popular, un om tînăr, inimos și, se vedea din vorba-i înfierbîntată, marea lui dragoste față de sat și oameni. Hai mă Demeter, spune mă ! Spune cu „Skodița" măi !

„Skodița"

— Păi ce să spun ? începu Demeter, unduindu-și părul creț cu palma, semn de răgaz pentru alegerea cuvintelor. Unii cred — începu el să povestească — așa : în colectivă crește pita în copaci. „Mă — îmi strigă deunăzi unul la raion la voi stau milioanele pe garduri, n-aveți necazuri ca noi". Ce știu unii ? Cred că totul e neted ca în palmă. Uha ! Da viața, munca îi cu suișuri, cu coborîșuri, dai peste un zăgaz, trebuie să-l treci, ori să-l ocolești, ori să-l înlături. Oamenii n-au în cap toți aceleași idei. Cîteodată unul trage cea, altul hăis și-apoi oprințește-te să-i aduci pe aceeași cale. Iaca și eu cu „Skodița". De, mi-s fierar de meserie și-mi plac tare mașinile. Am umblat eu într-o zi pe la oraș cu treburi și numai ce zăresc la magazin un turism, nou-nouț, o „Skodiță" de-ți era mai mare dragul s-o privești. Mi s-a aprins atunci așa o dorință, simțeam că mă furnică ceva prin inimă, încît am rămas pironit lîngă mașină. Îmi zic : Biledul are; Lenauheimul are ; Comloșul Mare are ; da ce, ăi din Nerău ni-s mai prejos ? Milionari sîntem și noi, nu se cade să mai umblăm cu coșia (căruță — n.a.). Și nici una nici două, cumpăr mașina pe numele gospodăriei și-mi fac apariția în sat ca un pașă.

Mă fălesc în sus și-n jos cu mașina gospodăriei, chem colectiviștii s-o laude, oamenii îi dau tîrcoale, socotesc că merită banii un asemenea lucru, dar șuguiesc nu știu ce pe șoptite. Numai ce-l aud pe unul Mihai Nicolicescu, om harnic și gospodar, că-mi zice : „da ia spune președinte, spune cît lapte dă pe an mașina asta ?" Ceilalți rîd vîrtos iar eu, ce mi-s mărunțel da zău, m-am făcut cît un purice. „Asta o fi cumva vreo ramură anexă care să ne asigure venituri mari ?" — continuă omul să mă ia în focuri mai în glumă, mai în serios, da eu i-am simțit al naibii tăișul vorbei și știam unde bate. De, omul făcea aluzie la ferma noastră de vaci care pe atunci — în 1959 — număra, ce să vă mai spun, că mi-i și rușine, o vacă slabă și jigărită. N-am mai încercat să-i lămuresc ce-i și cum îi cu mașina asta căci mi-am dat seama c-am smintit-o.

A doua zi m-am urcat în ea, am mai luat cîțiva oameni și m-am duc în oraș s-o mărit. Ne-am întors acasă cu 10 vaci cumpărate cu banii încasați pe mașină. Colectiviștii ne-au făcut o primire călduroasă cum n-am gîndit. „Astea da, mașină, președinte" — îmi ziceau bucuroși ca niște copii cărora li s-au făcut daruri prețioase. Iacașa am înființat noi sectorul zootehnic care are azi 100 de vaci cu lapte. Și-n amintirea isprăvii mele colectiviștii, și pare-mi-se chiar năbădăiosu de Nicolicescu, au denumit cea mai bună vacă de lapte „Skodița". Am să v-o arăt, musai.

Da acum, de, avem un fond de bază de cîteva milioane de lei, valoarea zilei-muncă s-a ridicat în 1961 la 33 lei, sectorul zootehnic este puternic și-n plină dezvoltare, anul trecut ne-a adus un venit de 752.000 lei. Și deunăzi oamenii au venit și mi-au zis : „ei acum, președinte, îi cazul să avem și o mașină. Coșia nu-i mai la modă și noi sîntem zoriți la oraș după cumpărături". Așa că m-am dus și am discutat problema cu cei în drept. Curînd o să avem și mașină.

Cum se umple pătulul...

— Da de porumbul ăla nu le spui ? îl îndemnă la vorbă pe Demeter, președintele sfatului popular.

— Oho ! Cu ăla-i altă poveste... Pătulul nu se umple stînd cu brațele încrucișate. Vin eu acum doi ani dintr-un sat vecin cu sufletul la gură de minunea de porumbiște ce-am văzut-o acolo. Era un hibrid frumos și mare de nu se vedea om călare în lan. Fac ședință cu oamenii și hotărîm să punem și noi soiul ăsta. Și în primăvară îl semănăm, ce mai. L-am lucrat cu migală și-a dat rod bogat : vreo 4000 de kile la hectar, în știuleți socotit. Îl băgăm în pătule și după cîteva luni, numai ce aud că mă strigă magazionerul. „Am plesnit-o, președinte !" îmi zice omul amărît, întinzîndu-mi cîțiva știuleți. Prăpăd, ce mai ! Erau șișătăviți la maximum. Adunăm noi cîteva probe în coșuri, îi cîntărim și vedem c-am pierdut 40 la sută din recoltă. Însemna că n-am ales soiul cel mai potrivit și că hibridul ăsta are secretul lui.

Brigadierul Ștefan Romulus

Trece pe la noi tovarășul Aurel Mihuț, prim-secretarul comitetului raional de partid, îi spun păsul și numai că-l aud : „De, tovarășe. Dacă nu te sfătuiești cu specialiștii. Agricultura modernă nu se face după ureche, lăutărește, ci cu știință. Da, hai, urcă în mașină". Mă ia cu dînsul și mergem în hotarul satului unde a avut porumb gospodăria de stat din Teremia. „Pămîntul îi la fel ?" — mă întreabă prim-secretarul. „La fel" — îi răspund cercetînd țărîna. „No, hai să vedem cum arată porumbul lor". Merem noi și-l vedem : ce mai, era ca aurul. „Vezi, din ăsta să puneți și voi. Iar pentru îndrumarea tehnică o să vorbim cu sfatul popular raional să vă trimită un inginer".

La cîteva zile s-a prezentat la noi inginera Ecaterina Bădițoiu, o femeie pricepută, pe care, pentru sîrguința ei, organizația comuniștilor a ales-o în comitetul raional de partid, căci dînsa e membră de partid. Ei, cu soiul încercat la gostat am cules în toamnă 5.177 kg. de boabe la hectar, pe întreaga suprafață. Producția mare de porumb obținută a contribuit mult la cele 2.685.000 lei venituri realizate numai din cultura cerealelor, căci veniturile totale au fost de 3.555.000 lei. De fapt, noi, văzînd avantajul pe care ni-l oferă valorificarea surplusului de produse către stat, am livrat în 1961, peste prevederile contractuale, 17 vagoane de porumb, 5 vagoane de floarea-soarelui — la care producția medie a fost de 2620 kg. la hectar — 26.000 kg. de carne și însemnate cantități din alte produse.

— Hei, cu porumbul am avut mult de furcă, intră în vorbă brigadierul Ștefan Romulus, un om cît un munte, înalt, cu umerii lați și obrajii aprinși de sănătate. Arșița ne-a dat bătaie de cap nu glumă, da tot am învins-o pînă la urmă. Știți, planta-i ca un copil. Zilnic trebuie s-o ai sub ochi să nu facă vreo poznă, s-o ajuți să crească, să se dezvolte ca lumea că altfel nu strîngi rodul dorit. De la an la an trebuie s-o lucrezi altfel, după cum îi vremea și pămîntul. Noi ce-am făcut ? Am ogorît bine terenul din toamnă, l-am îngrășat cu gunoi și superfosfat, așa că pînă la semănat să dospească pămîntul ca pita. În primăvară, dă-i cu grapa și cultivatorul, dă-i cu discul ori de cîte ori observam că solul prinde crustă ori înverzește de buruieni. Afînîndu-l des, îi apa în pămînt ca într-o magazie. Apoi am semănat. Dar fiindcă am văzut noi că hibridul ăsta merge mult mai des ca soiurile locale, am mărit cantitatea de sămînță la hectar, față de cît dădeam pînă atunci. La 4-5 frunze i-am dat o prașilă mecanică. La a doua prașilă mecanică am dat cu sapa pe rînd și l-am rărit. Lucrarea asta, răritul, am făcut-o însă cu socoteală. Am tăiat o sumedenie de bețe la 40 cm. și le-am dat oamenilor ca nu cumva să rărească prea tare lotul. Așa am realizat noi o desime de 35.000 plante la hectar.

Dar pe măsură ce înaintam în vară, arșița încingea pămîntul fără milă. Noi știam însă că avem apă în sol suficientă. Inginera noastră îl cerceta des, anume și cînd socotea că-i pericol s-o pierdem făcea semn spre brigada de tractoare care așteptă gata să înceapă bătălia. Am mai dat o prașilă mecanică. Treceau zilele, pe cer nici un nor oricît ne roteam capetele, fugi în lan și cercetează; sfătuiește-te cu inginera și, cînd simțeam că frunza începe a se răsuci, semn a ofilire, iar strigam după tractoriști. Am dat a patra prașilă mecanică și după ea cu sapa pe rînd și ce mai, minune, porumbul nostru rîdea parcă în ciuda soarelui, atît de frumos creștea. Dar de plouat, tot n-a plouat. Arșița părea că vrea să se răzbune pe înfruntarea primită. Era cam pe la secerișul grîului și bobul de porumb cerea apă să se umfle dolofan. Ce era de făcut căci solul prinse iar crustă și apa ieșea pe porii lui și se mistuia în aer? Am hotărît să-i mai dăm o prașilă.

La așa o înălțime e mai greu dar tractoriștii s-au băgat prin lan, l-au pipăit și după ce s-au sfătuit au zis că se angajează. Și într-adevăr, au făcut lucrarea fără pagube. D-aia zic că avem pricepere și că facem anul ăsta treabă și mai bună. De altfel, știți, gospodăria noastră și-a propus să obțină pe întreaga suprafață nu 5.000 kg. de bobe la hectar, ci 5.500. E un angajament pe măsura faimei colectiviștilor noștri.

★

Ni s-au istorisit în Nerău și alte lucruri interesante. Despre hărnicia familiei lui Teodor Rusu, care a dus acasă 7.408 kg. de porumb, 3.218 kg. de grîu, 18.750 lei, zahăr, legume și alte produse primite pentru munca depusă în colectiv ; despre cei 3.000 de pui crescuți și vînduți de colectivă Statului și despre alte fapte care subliniază hărnicia oamenilor din Nerău și preocuparea lor pentru dezvoltarea gospodăriilor colective.

Ing. Virgil LAZĂR

PE MERIDIANELE GLOBULUI

BAGDAD — ORAȘUL CALIFILOR

(Urmare din pag. 1)

nimente politice ale țării. În oraș se găsesc ministerele, universitatea, studioul de televiziune și radio, peste 150 de moschee, precum și numeroase monumente istorice : fosta „Poartă de mijloc". Bab el Wastani — transformată azi în muzeu de arme vechi, frumoasa moschee Kadhimain, acoperită cu plăcuțe de aur și argint, care te poartă în atmosfera basmelor celor „O mie și una de nopți" ; Minaretul din bazarul Al Ghaze denumit și „Turnul Califului din Bagdad" (sec. X). Te încîntă frumoasa moschee Mijan, cu pereții și acoperișurile pictate în delicate arabescuri. Vizităm fostul palat al regelui Feisal, care mai poartă încă urmele actului revoluționar din 14 iulie 1958.

Scump a trebuit să plătească poporul irakian tributul pentru libertate. Călătorii care ies din Bagdad pe „Poarta de nord" (Bab-El-Moatham), se opresc smeriți în fața unui mormînt modest, înconjurat de palmieri. Pe lespedea rece se poate citi : Yussef Salman Fahid, secretar general al P.C. din Irak", ucis de călăii imperialiști la 14 februarie 1949. Alături de el, nenumărați alți luptători au plătit cu viața libertatea poporului.

Joi 18 ianuarie grupul de sportivi romîni depune o coroană de flori la mormîntul eroului necunoscut din Bagdad. Păstrăm un moment de reculegere pentru cei căzuți pentru libertatea Irakului.

Pe urmele vechii Mesopotamii

La 120 km de Bagdad, în mijlocul fertilei cîmpii a Mesopotamiei, se găsesc ruinele vestitului oraș al lumii antice, Babilon. Pomenit de Plutarh și Herodot, Babilonul a fost ales drept capitală a regelui Hammurabi, în secolul 18 î.e.n., devenind curînd leagănul civilizației lumii antice. Aci a apărut primul cod de legi scrise (Codul lui Hammurabi) cuprinzînd 282 articole scrise într-un stîlp de piatră, cu litere cuneiforme. Pătrunzînd în ruinele Babilonului pe poarta „Istar", recent refăcută în mozaicuri din ceramică albastră, dai de „groapa celor 120 de lei". Urmezi apoi Calea Procesiunilor, călcînd peste aceleași dale pe care au trecut armatele lui Alexandru cel Mare. În stînga, o tăbliță îți arată ruinele celei de „a doua minuni a lumii" : grădinile suspendate ale Semiramidei. Grădini în trepte, irigate artificial, construite pentru a alina nostalgia frumoasei regine. În stînga se găsesc ruinele palatului regelui Nabucodonosor, iar în fund impunătoarea statuie a „Leului din Babilon", care are sub el o femeie reprezentînd supunerea Mesopotamiei de către Perși. Imaginația ne ajută să vedem parcă banchetul fatal al ultimului rege al Babilonului, Baltazar, în timpul căruia legenda spune că au apărut literele de foc : „Mane, tekel, fares" (socotit, cîntărit, împărțit) ca după cîteva clipe, Cyrus, regele perșilor, să intre în sală și să-l omoare pe Baltazar.

Pe ziduri sînt figuri de tauri înaripați asiro-chaldeeni, iar inscripțiile cuneiforme ne vorbesc despre trecutul cetății. Întrăm în ruinele palatului, unde a murit în anul 323 î.e.n. Alexandru cel Mare, după ce cucerise Babilonul și după moartea căruia faima orașului a început să scadă.

O movilă de pămînt ne indică locul unde se afla „Turnul lui Babel", pomenit de cronicarii lui Alexandru cel Mare.

Nu departe de Bagdad se află ruinele unui vechi palat, ridicat de dinastia Sasanizilor în secolul IV î.e.n. : Ctesifon. Construcție masivă, așezată la marginea unui deșert, ea uimește vizitatorii nu numai prin rezistența cărămizilor arse de soarele celor 2.400 de ani, ci și prin ingeniozitatea construcției. Sala principală are o haltă cu deschizătura liberă, înaltă de 37 m ceea ce reprezintă o adevărată capodoperă arhitecturală pentru acea epocă. În fața palatului, bătrînul Humud, poet arab și cîntăreț iscusit, ne desfășoară firul legendei, însoțind vorbele cu o muzică monotonă, cîntată la un instrument specific arab : rubaba (o vioară cu o singură coardă).

Bagdad. *Coloanele de pe strada Rașid*

SAMARA — „cel care o vede o îndrăgește"

Ieșind din Bagdad pe Bab-El-Moatham (Poarta de nord) urmăm, în goana mașinii, drumul spre nord. De data asta parcurgem o regiune pustie, la marginea deșertului. Cît vezi cu ochiul surprinzi doar întinderi nesfîrșite de nisip. Drumul este traversat din cînd în cînd de șacali, care fug repede la auzul mașinii. În drum întîlnim calea ferată, care traversează deșertul și merge pînă la Bagdad. Atingem în curînd din nou malul Tigrului și, traversînd un baraj, ajungem la Samara, — ceea ce înseamnă în limba arabă : „cel care o vede o îndrăgește". Este cea de a patra capitală a dinastiei abasizilor. În anul 837, califul Motasen a mutat capitala imperiului de la Bagdad la Samara. Timp de aproape un secol, s-a dezvoltat în Samara o bogată viață culturală. Palatele, băile publice, marea bibliotecă, precum și celebrul turn în spirală Malviya, sînt mărturii ale acestei perioade. Admirăm frumusețea turnului înalt de 56 m, și urcăm cu emoție treptele tocite de vîntul cu nisip fin ce bate din deșert. De aci, de sus, astronomii asirieni scrutau întinderile boltelor cerești.

La întoarcere, soarele ne face să cunoaștem una din curiozitățile lumii arabe : „mirajul deșertului", care frămînta în trecut mințile însetate ale călătorilor din caravane.

Întorși la Bagdad susținem ultimele două jocuri : primul cu selecționata orașului din Bagdad, cîștigat cu 4—0 și al doilea cu echipa armatei irakiene, cîștigat cu 3—2. Facem vizite oficiale precum și diferite popasuri la muzeele din oraș. Vedem mormîntul OMAR, precum și Kabîr, mormîntul Zobaidei — (soția califului Harun al Rașid). Universitatea din Bagdad este binecunoscută în lumea arabă. Aci se găsesc și mulți studenți străini. Strada principală Al Rașid este foarte aglomerată. Mașina trebuie să se oprească aproape la fiecare 10 metri.

În Bazar (sukh) aceeași învălmășeală specifică bazarurilor arabe. Bărbații poartă pe cap o bucată mare de pînză albă, denumită kufia, iar peste aceasta, un șnur negru cu ciucuri, denumit Agal. Kufia, articol vestimentar nelipsit din portul arab, nu constituie numai o curiozitate vestimentară, ci și o necesitate climaterică, apărînd capul, ochii, gura și nasul, de norii de praf care deseori se abat asupra orașelor, aduși de „vîntul celor 50 de zile".

Seara ne plimbăm pe malurile Tigrului, urmărind oglindirea luminilor orașului în undele tremurînde ale apei. Pe maluri sînt serviți cu „mazguf", specialitate culinară ad hoc, constituită din pești prinși în rîu și friptă pe cărbuni, într-o țeapă.

Timpul trece însă repede și termenul șederii noastre în Irak ia sfîrșit. A doua zi sîntem conduși la aeroport de personalități oficiale irakiene, precum și de numeroși cetățeni. Strîngerile calde de mînă ne transmit prietenia poporului irakian. Decolînd avionul se îndreaptă spre apus, traversînd deșertul nesfîrșit pe drumul vechilor caravane...

Bagdadul, orașul califilor, rămîne tot mai departe în urmă...

Dr. N. STĂNESCU

De vorbă cu violoncelistul sovietic Daniil Șafran

(Urmare din pag. 1)

atunci fericirea de a cînta împreună cu marele și neuitatul geniu muzical al poporului romîn, George Enescu. Maestrul a binevoit să dea împreună cu mine un recital, cu un program alcătuit, printre altele, din Sonata în La major de Beethoven și Variațiunile pe o temă de Mozart de același compozitor. A fost pentru mine o înaltă lecție de muzicalitate profundă și de subtilă pătrundere în esența paginilor clasice interpretate. La pian, Enescu era un maestru și un magician. Pot spune că primul meu turneu în Romînia mi-a purtat noroc în carieră.

— Unde ați mai concertat în ultimii ani ?

— In afară de țările socialiste, unde am concertat destul de des, în ultimii ani am susținut concerte și am făcut imprimări în R.F.G., la München și Hamburg, în S.U.A., la New York, Filadelfia și San Francisco, în Italia, la Roma și Torino. In toamna acestui an, voi da din nou cîteva concerte în S.U.A.. Iar în momentul de față, mă aflu, precum vedeți, din nou în Romînia, al cărui public exigent îmi transmite emoția unui debut, dar și satisfacția artistului care se știe înțeles și ascultat cu pătrundere și dragoste de artă.

„Oedip" — o operă copleșitoare

— De cînd vă aflați în București, ați găsit timpul necesar de a lua contact cu viața noastră muzicală ?

— Da. A fost pentru mine un prilej de intensă emoție artistică să văd și să audiez opera „Oedip" de Enescu, pe scena excelentului Teatru de Operă și Balet din București. Am fost, pot spune, cu adevărat copleșit, atît de expresivitatea intensă a muzicii, cît și de nivelul interpretării. Maestrul Brediceanu, dirijorul spectacolului, interpreții principali Cernei și Ohanesian, scenografia și regia, mi s-au părut ieșite din comun. Problemele de regie au fost rezolvate admirabil, într-un chip, aș spune, în egală măsură clasic și actual. Consider că un asemenea spectacol poate fi prezentat cu un succes neîndoielnic pe scenele celor mai pretențioase teatre lirice. Vreau să adaug că mi-a plăcut foarte mult sala Operei. E comodă pentru public și pentru interpreți. Acustica mi s-a părut bună.

Momente mari în cariera concertistică

— Mi-ați vorbit despre amintirile dv. legate de Enescu. Aș dori să ne spuneți și despre alte momente mari din cariera dv. de concertist...

— Am avut fericirea de a face muzică de cameră cu marele nostru pianist Sviatoslav Richter. Împreună am dat un recital la Moscova, cu sonate de Beethoven, Brahms, Grieg. Pe aceeași linie a întîlnirii cu mari personalități muzicale, nu pot uita seara de muzică de cameră, realizată împreună cu vestitul pianist și pedagog sovietic Henrich Neuhaus, profesorul marilor noștri pianiști Emil Ghilels și Richter. Am cîntat împreună, la Moscova și Leningrad, lucrări de Rahmaninov.

— Ce lucrări de muzică nouă, contemporană, pregătiți ?

— Lucrez cu o mare plăcere la „Simfonia concertantă pentru violoncel și orchestră" de Prokofiev, una dintre ultimele creații ale neuitatului maestru sovietic. De asemenea, voi oferi în curînd audiția unei Sonate scrisă de un tînăr și talentat compozitor sovietic, M. Veinberg. De altfel, în ultimii ani, maeștrii sovietici au dăruit violoncelului o bogată literatură. Amintesc Concertul lui Șostakovici, Sonata lui Kabalevski... În ultimii ani, în U.R.S.S., se cîntă foarte mult muzica lui Stravinski. Am pregătit pentru viitoarele mele concerte „Suita italiană" extrasă din muzica baletului „Pulcinella" de Stravinski, o transcripție reușită realizată de Piatigorski.

Concursul Ceaicovski

— În aprilie, anul acesta, se va disputa la Moscova primul concurs de violoncel în cadrul concursului internațional „Ceaicovski". Cum se pregătesc muzicienii sovietici în vederea acestui eveniment ?

— Într-adevăr va fi un mare eveniment muzical. Participarea internațională se anunță destul de numeroasă. Numai din S.U.A. s-au înscris 11 violonceliști. În țara noastră, după un șir de concursuri de selecție, au fost aleși 8 tineri violonceliști, care constituie lotul concurenților sovietici. Marea atracție a concursului de violoncel „Ceaicovski" o prezintă componența excepțională, din punct de vedere al prestigiului, a personalităților din juriu. Din el vor face parte George Georgescu, Piatigorski, Mainardi, Cassado, Rostropovici, Knușevițki și Daniil Șafran, **adaugă cu modestie, convorbitorul nostru.** În afară de interpreții amintiți mai face parte din juriu compozitorul sovietic Vlasov, autorul unei piese obligatorii pentru concurenții secției de violoncel și directorul Conservatorului din Moscova, dirijorul Sfeșnicov.

În timp ce ne vorbește, tînărul maestru sovietic își șterge cu grijă excelentul instrument, un Amati, dăruit de guvernul sovietic. Îi mulțumim pentru convorbirea acordată cu atîta generozitate.

A. HARALAMB

FAPTE DIVERSE

O OPERAȚIE DE APENDICITĂ FĂRĂ PRECEDENT...

Acest caz se pare că nu mai are precedent : în cursul unei expediții în Antarctica, medicul sovietic Leonid Rogozov a fost victima unei crize de apendicită acută. Trebuia transportat, în cea mai mare urgență, cu avionul, la cel mai apropiat spital, pentru a fi supus unei neintîrziate operații. Condițiile atmosferice din ziua aceea au fost însă cu totul și cu totul potrivnice zborului avionului. Pacientul n-a avut altă soluție decît de a apela la... singurul medic aflat la mica bază antarctică, adică la el însuși. Și-a pregătit instrumentele, și-a îmbrăcat tichia și halatul, și a purces la această curajoasă operație, care s-a încheiat cu perfect succes.

Un fotograf a imortalizat scena, pe care o reproducem după un cliseu apărut deunăzi în ziarul francez „Liberation".

FURTUNA A ARUNCAT UN VAPOR PE CÎMP

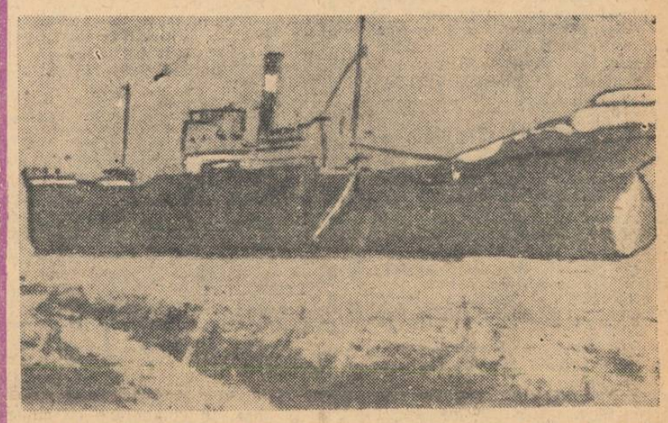

Probabil că locuitorii din marginile Cuxhaven-ului (Germania occidentală) nu și-au putut crede ochilor cînd, trezindu-se într-o dimineață în zilele lui februarie, anul acesta, au descoperit pe cîmp, la aproape 100 de metri depărtare de malul mării, un coșcogeamite vapor, care parcă plutea pe iarbă.

Ce se întîmplase ? Furtuna din cursul nopții aruncase dincolo de mal cargoul sub pavilion suedez „Silova", de 3.350 de tone, cu un echipaj de 24 de oameni.

A RÎS CU POFTĂ ȘI... A ÎNGHIȚIT FURCULIȚA !

Ziarele americane relatează cazul, de-a dreptul senzațional, întîmplat unei tinere americane, Kathleen Larae Peterson, în vîrstă de 21 de ani, din orașul Forth Worth (Texas). Tînăra Kathleen, mergînd într-una din serile trecute la un restaurant cu un grup de amici, s-a amuzat atît de tare, încît izbucnind într-un hohot de rîs, a înghițit furculița pe care tocmai o ducea la gură. A fost nevoie de o serioasă intervenție chirurgicală pentru a se extrage apoi năstrușnica sculă și totul a reintrat în normal.

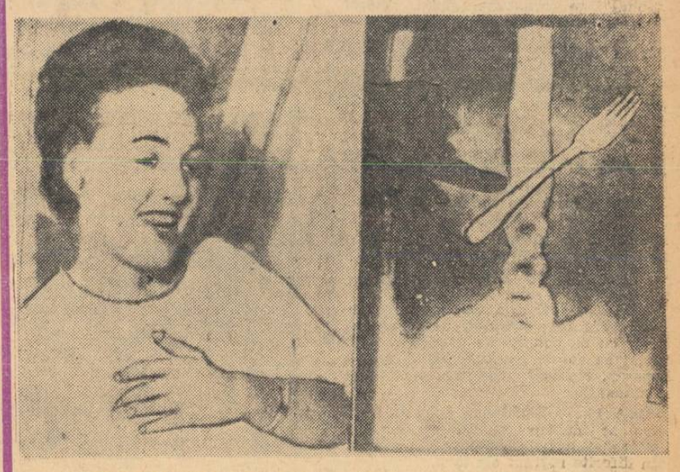

ÎN CLIȘEELE NOASTRE : tînăra Kathleen Larae, la spital, în așteptarea operației, nu pare cîtuși de puțin incomodată de prezența furculiței în stomac (stînga) ; și radiografia efectuată înainte de operație, care indică clar prezența și poziția furculiței în stomacul neobișnuitei paciente.

AU PREZIS „SFÎRȘITUL LUMII" ȘI AU AJUNS LA SPITAL...

O corespondență telegrafică din New-Delhi relatează :

Sînt semne că pînă și în patria lor, „astrologii" și „prezicătorii" încep să fie demascați. Iată ce s-a întîmplat zilele trecute în India.

Speculînd apropierea unei anume conjuncții naturale a Soarelui cu Marte, Venus și Luna, un număr de „prezicători" de profesie au făcut profeția că urmează... sfîrșitul lumii, stăruind pe oameni să se mîntuiască de păcate și, de bunăseamă, să facă otrande „sfinților" care i-au avertizat la timp pentru a-și aranja socotelile cu viața de apoi.

Oamenii s-au „purificat", au făcut otrande preoților, dar profeția nu s-a realizat. Ceea ce a stîrnit furia bieților naivi păgubași, care au început o adevărată vînătoare de „astrologi" și de „prezicători". Fugind în văgăunele munților sau în păduri, unii au scăpat deocamdată cu viața, alții însă au fost prinși și,.. temperați în asemenea măsură, încît au trebuit să fie internați în spitalele din Calcutta.

Probabil că ei vor amîna, cel puțin pentru o generație, profeția unui alt sfîrșit al lumii...

PE MICUL ECRAN

De la o duminică la alta...

Duminică 25 martie

ORA 9 — Teatru pentru copii: **„BĂIATUL DIN BANCA DOUA"**, de **Al. Popoviei** (Interpretează un colectiv al Teatrului de Stat din Piatra Neamț); în pauză: **telejurnalul pionierilor.**

ORA 10.30 — **Emisiunea pentru sate** (Va cuprinde: **Telejurnalul satelor; toate gospodăriile colective la nivelul celor fruntașe; ce vom face săptămîna viitoare; de la un meridian la altul; muzică populară românească.** Cîntă o formație condusă de **Florea Cioacă.** Soliști: **Ștefania Ivan, Maria Păunescu, Nelu Huțu, Iliuță Rudăreanu și Marin Chisăr).**

ORA 18. — **PROGRAM DE VARIETĂȚI** (Transmisie din studioul de concerte al radioteleviziunii). Își dau concursul: **Mihai Constantinescu, Alla Baianova, Horia Șerbănescu, Radu Zaharescu, Aida Moga, Grațiela Chițu-Oroș, Mihai Vlădescu, Liviu Cristea, P. Constantinescu, Trio Iosefini, Eugenia Olteanu, Gheorghe Constantinescu, Duo Crețu, Ecaterina Berceanu, Vasile Burdiloiu, Constantin Duțu, Dem Savu și Ștefan Tăpalagă.** Conducerea muzicală: **Gelu Solomonescu.**

ORA 19. — **Jurnalul televiziunii.**

ORA 19.15. — Partea a II-a a emisiunii de varietăți.

In jurul orei 20 filmul artistic: **„PROFESORUL MAMLOCK"** — o producție a studiourilor DEFA-Berlin.

ORA 21.35 — **SELECȚIUNI DIN OPERETE.** Interpretează: **Virginica Romanovski,** artistă emerită, **Lili Dușescu, Lucia Roic, Vali Niculescu, Mircea Nemens, Anton Negoițescu, Bimbo Mărculescu, Constantin Cociu** și **Nelu Marinescu.** Acompaniază o formație instrumentală condusă de **Gheorghe Boldeanu.**

În încheiere: **Ultimele știri** și rezultatele sportive.

Luni 26 martie

ORA 19. — **Jurnalul televiziunii.**

ORA 19.20. — Emisiune pentru pionieri și școlari: **„Calendarul naturii primăvara".**

ORA 19.50. — Filmul documentar: **„ÎNTÎLNIRE CU PAMIRUL".**

ORA 20. — Amintiri despre G. Ibrăileanu de Al. Săndulescu.

ORA 20.20. — Recitalul tenorului Vladimir Ivanovski, artist al poporului al R.S.F.S.R.

ORA 20.40. — **Emisiune de artă populară:** portul popular românesc.

ORA 20.55. — Filmul de desene animate **„GREIERELE ȘI FURNICA"** — producție a studiourilor sovietice.

ORA 21.05. — **SEARĂ DE ROMANȚE.** Soliști: **Dorina Drăghici, Petre Gusti, Dan Moisescu** și **Gheorghe Costache.** Acompaniază o formație instrumentală condusă de **Leonida Petrescu.**

ORA 21.35. — **TELESPORT.** În încheiere: **Ultimele știri.**

Marți 27 martie

ORA 19. — **Jurnalul televiziunii.**

ORA 19.15. — Emisiune pentru copii: **„Să ne facem jucării".**

ORA 19.30. — Filmul pentru copii: **„IEDUL"** — o producție a studiourilor sovietice.

ORA 19.40. — Emisiune de știință și tehnică: **„Din realizările institutelor noastre de cercetări".**

ORA 20. — Filmul documentar: **„PRIN MOSCOVA".**

ORA 20.20. — **Medalion „BEETHOVEN"** de **Vasile Tomescu.** Își dau concursul: soprana **Elena Dima,** baritonul **Dan Iordăchescu,** basul **Viorel Bân,** pianistul **Corneliu Gheorghiu,** septetul instrumental format din **Mircea Opreanu, Nicolae Rădulescu, Alfons Capitanovici, Boris Balcu, Octavian Popa, Emil Biclea** și **Ion Bădănoiu.** Baletul **„Făpturile lui Prometeu".** Coregrafia: **Tilde Urseanu.** Dansează: **Irinel Liciu,** artistă emerită, **Ira Stenkovskaia, Magdalena Popa, Gheorghe Cotovelea, Nicolae Pantazi, Petre Ciortea, Sergiu Ștefanschi, Constantin Iancu.**

În încheiere: Sfaturi pentru telespectatori și **Ultimele știri.**

Miercuri 28 martie

ORA 16. — **Emisiunea pentru cluburile din întreprinderi,** care se încheie cu un concert de muzică ușoară, avînd ca soliști pe **Aida Moga, Doina Ionescu, Norocel Dimitriu** și **Rodion Hodovanski.**

ORA 18. — **Emisiunea pentru sate** care se încheie cu un concert de cîntece și jocuri populare românești din diferite regiuni ale țării.

Joi 29 martie

ORA 19. — **Jurnalul televiziunii.**

ORA 19.20. — Emisiune pentru copii: **„Eroi din paginile lui Vitali Bianki".**

ORA 19.45. — Emisiune de teatru: **„CRED ÎN TINE" de V. KOROȘTILIOV.** Interpretează un colectiv al Teatrului de Stat din Piatra Neamț.

În pauză: **sfatul medicului: „Prevenirea glaucomului"** de prof. dr. **Miron Miron.**

În încheiere: **Poșta televiziunii** și **Ultimele știri.**

Sîmbătă 31 martie

ORA 19. — **Jurnalul televiziunii.**

ORA 19.15. — **Album artistic pentru tineretul școlar.**

ORA 20.15. — **„În fața hărții".**

ORA 20.25. — Filmul artistic **„PORTO-FRANCO"** — o producție a Studioului cinematografic **„București".**

ORA 21.45. — **Muzică ușoară.** Cîntă o formație instrumentală condusă de **Mery Podgoreanu.** Soliști: **Margareta Pîslaru, Cezarina Opriescu** și **frații Urlovici.**

În încheiere: **Ultimele știri.**

EVOCAREA FIGURII LUI BEETHOVEN PRIN MIJLOCIREA PROPRIILOR AMINTIRI ALE COMPOZITORULUI

O emisiune închinată vieții și creației marelui compozitor german Ludwig van Beethoven, este întotdeauna de natură să trezească interesul celor mai largi cercuri de telespectatori, care au îndrăgit și continuă să se apropie, în număr din ce în ce mai mare, de marile capodopere ale muzicii simfonice. Alegerea s-a oprit anume asupra lui Beethoven din mai multe motive: întîi, pentru că figura genialului muzician nu putea să lipsească din paginile acelei ample antologii a muzicii și baletului universal și național pe care o prezintă televiziunea de cîtva timp, și căreia i-am dori perspectivele unei frumoase tradiții. Al doilea, pentru că în chiar ajunul emisiunii se împlinesc 135 de ani de la moartea compozitorului.

În emisiunile precedente, cînd se încercau evocări asemănătoare, scenariul urmărea cronologia vieții artistului, ajutîndu-se de materialul ilustrativ de rigoare, intercalînd lucrări din creația acestuia. De astădată, realizatorii încearcă o formulă nouă, a cărei valabilitate o va confirma (sau nu!) emisiunea de marți seara. Evocarea figurii lui Beethoven se va face prin mijlocirea propriilor amintiri ale compozitorului, a reflecțiilor, scrisorilor și însemnărilor sale, a referirilor contemporanilor săi sau a marilor personalități de mai tîrziu, la creația beethoveniană. Paralel cu aceasta, vor fi prezentate o seamă de lucrări reprezentative, dar care nu apar în mod frecvent în programele concertelor noastre, urmărindu-se astfel familiarizarea telespectatorilor cu acea parte a creației compozitorului care se cunoaște în mai mică măsură.

Așa, de pildă, puțini iubitori ai artei vor fi avut prilejul să vadă unicul balet al lui Beethoven, pus în scenă în timpul vieții compozitorului, în 1801, *„Făpturile lui Prometeu"*, balet care are la bază muzica uverturii Prometeu.

În emisiunea de marți seara vom putea vedea fragmente din acest balet, în interpretarea unor soliști ai Teatrului de Operă și Balet. Coregrafia spectacolului o semnează Tilde Urseanu.

Pentru a înfățișa telespectatorilor unul din aspectele cele mai reprezentative ale creației lui Beethoven — liedul — organizatorii emisiunii au căruț concursul baritonului Dan Iordăchescu.

Nu putea lipsi dintr-o asemenea emisiune Sonata în fa minor — Apassionata, atît de îndrăgită de marele admirator al lui Beethoven, Vladimir Ilici Lenin.

Fragmentele din singura operă terminată a lui Beethoven — „Fidelio" — vor fi prezentate în costume și joc de scenă.

O seamă de documente, reproduceri, picturi de epocă, facsimile, în număr de peste 270 vor pune de asemenea în lumină viața și opera celui care a exprimat cu atîta forță aspirațiile omului spre libertate și fericire. Autorul medalionului este muzicologul Vasile Tomescu.

O NOUĂ EMISIUNE DE VARIETĂȚI

Duminică seara, o nouă emisiune de varietăți... A cîta? Nu le-am numărat și nici nu ne-a trecut prin minte să le ținem evidența, pentru că, așa cum au fost, nu ne-au plictisit, nu ne-au făcut să băgăm de seamă că ar fi prea multe, dimpotrivă, multe am dori să fie de-acum încolo. Multe și tot mai bune.

Acest „de toate pentru toți", în care fac casă bună muzica ușoară și baletul clasic, numerele de circ și ariile populare de belcanto, satira și umorul, opereta și muzica populară s-a făcut repede o familie numeroasă de admiratori, din rîndurile cărora nu încetează să sosească pe adresa Televiziunii scrisori în care aprecierile laudative sînt adesea urmate de judicioase sugestii.

Ce noutăți ne rezervă programul de duminică, dincolo de simpla enumerare de interpreți, înserată în program?

Violonistul Mihai Constantinescu va interpreta cîteva piese îndrăgite de ascultători, iar Aida Moga va prezenta mai multe melodii de muzică ușoară din repertoriul său.

O participare pe cît de promițătoare pe atît de originală ne anunță solistul Pace Constantinescu. De obicei instrumentul la care cîntă Pace Constantinescu — xilofonul — atunci cînd prilejuia apariții solistice, era folosit de către interpreți mai mult drept mijloc de demonstrare a unei virtuozități formale. De astă dată vom asculta la xilofon piese dintr-un repertoriu de ținută, alcătuit din compoziții de Kreisler, Poleakin, Dunaevski.

Alte noutăți? Un grup de trei dansatori vor interpreta un dans modern pe motive folclorice românești, cîntăreața Grațiela Chițu-Oroș, de la Teatrul din Ploiești, va marca debutul la televiziune al unui nou element talentat din orașele țării, doi artiști amatori — Mihai Vlădescu și Liviu Cristea — vor susține un moment muzical din folclorul latino-american. Am aflat că maniera lor interpretativă caută să respecte întocmai interpretarea autentică. Între două turnee, reapare la televiziune și trio Io. Șeitni.

Și, fără îndoială, tot la capitolul „noutăți", credem că se vor înscrie „Momentele vesele" susținute, ca și altă dată, de Horia Șerbănescu și Radu Zaharescu alături de Dem Savu și Ștefan Tăpalagă.

Astă seară, simbătă 24 martie se transmite din studio schița dramatizată „Furtul elefantului alb" de Mark Twain. Iată-i la repetiție pe trei dintre interpreți, actorii Ștefan Niculescu-Cadet, Mircea Constantinescu și Ion Lucian

EMOȚII FOTBALISTICE PE MICUL ECRAN

Peripețiile meciului de fotbal Dinamo București — Dinamo Pitești, desfășurat duminica trecută în decorul puțin obișnuit al terenului împrejmuit de un dig de zăpadă, au inaugurat seria emoțiilor fotbalistice, atît de mult așteptate și gustate de telespectatorii din Capitală și din provincie. Sezonul fotbalistic oficial îmbogățește, așadar, din nou programul sportiv al televiziunii, care și în timpul iernii s-a străduit să nu ignoreze unele din manifestările ce au avut loc.

Camerele de luat vederi au surprins, de astădată, aproape toate fazele importante ale întîlnirii, urmărind cu fidelitate evoluțiile balonului rotund și alternînd, destul de inspirat, planurile generale cu prim-planurile. Poate că încadrarea în vizor a loviturii de la 11 metri executată de Pircălab ar fi trebuit să cuprindă simultan ambii „actori" principali, pe înaintașul bucureștean și pe portarul pitestean. Poate, de asemenea, că acțiunile din apropierea porții ar fi trebuit să încadreze nu numai pe înaintași și tribulațiile balonului, cît și poarta, astfel ca pe micul ecran să apară mai limpede amploarea și perspectivele fazei respective. Poate că intervenția regizorului de transmisie ar fi putut aduce pe ecran, de mai multe ori, participarea și reacțiile publicului. Oricum, transmisia a fost reușită și i-a făcut pe telespectatori să se simtă aproape ca pe stadion.

Mai puțin reușit reportajul vorbit. În prima repriză **(crainic Dumitru Tănăsescu)** s-a abuzat de descrierea fazelor pe care, oricum ecranul le redă, iar spectatorul le vede, reportajul fiind adesea depășit de iuțeala fazelor care se succed. După pauză **(crainic Em. Valeriu)** comentariul a fost mai degajat, pe alocuri spiritual și plăcut de urmărit, dar a păcătuit prin ignorarea unor date privind mersul jocului; numirea jucătorilor în fazele esențiale, identificarea penalizărilor arbitrului etc.

Avem convingerea că transmisiile următoare ale meciurilor de fotbal vor îmbunătăți tot mai mult imaginea, cît și reportajul vorbit.

O sugestie privind programarea emisiunilor pentru copii

Din discuțiile cu mai mulți părinți, reiese că mirajul micului ecran se exercită cu intensitate sporită la copii, care cu greu pot fi urniți din fața televizorului.

O sugestie, desprinsă din aceste discuții și care ar putea da o soluție practică: DISLOCAREA PROGRAMULUI SPECIAL PENTRU COPII DIN PROGRAMUL SERII, astfel ca Daniela și nedespărțitul ei prieten Aschiuță să apară pe ecran la ora 17, bunăoară, apoi întreruperea emisiunii și reluarea ei la ora 19,30 cu jurnalul televiziunii și cu programul de seară.

Dacă nu există mari impedimente tehnice și organizatorice, aceasta ar putea determina, mai simplu și mai lesne culcarea copiilor la ore potrivite.

„Cred în tine"

Nu-a trecut multă vreme de la căsătorie și tînărul arhitect Vladimir devine un soț plictisit și supărăcios, insensibil la farmecul aceleia pe care, cu cîtva timp în urmă, o socotea „fata viselor sale"...

Pornind de la un asemenea fapt de viață s-ar fi putut înfiripa o facilă melodramă, iar unui autor de piese boulevardiere „cazul" i-ar fi sugerat o dramă siropoasă, din care n-ar fi lipsit „clasicul" triunghi sentimental.

Dar piesa „Cred în tine" a dramaturgului sovietic Vadim Korostiliov nu este nici melodramă, nici dramoletă romantioasă, ci o comedie spumoasă, spirituală și în același timp bogată în idei. În mediul sănătos în care trăiește Vladimir, vremelnicele momente de „criză" sînt trecute cu bine, grație frumuseții însăși a vieții din jur, purității sale morale, care te îndeamnă să devii deopotrivă cu ea.

Pînă la urmă, soțul se va îndrăgosti iarăși de tovarășa lui de viață. În aparență, mobilul gestului îl constituie clipa cînd Irina îi apare soțului ei, asemenea Cenușăresei din poveste, într-un cadru feeric, îmbrăcată într-o superbă rochie de bal, dar spectatorul știe că această schimbare de atitudine este de-acum încolo definitivă...

Piesa lui Korostiliov, plină de o discretă poezie și în același timp bogată în situații de excelentă comedie, este cunoscută publicului bucureștean din interpretarea Teatrului „Lucia Sturdza Bulandra". Dar spectacolul pe care-l vom vedea joi seara pe micul ecran are calitatea unei autentice premiere, în care televiziunea face de două ori oficiul de gazdă: prin invitația adresată actorilor de la Piatra Neamț de a apărea pe platourile sale și prin faptul că piesa a fost pregătită și pusă în scenă în orașul premierei, de un regizor al televiziunii: Cornel Todea.

Mai multe filme din arhivă

În toate țările, folosirea arhivelor de filme constituie un izvor nesecat de îmbogățire a programelor televiziunii, înlăturînd și principala piedică în asigurarea orelor consacrate filmului din schema programelor: concurarea sălilor de cinematograf cu filme în premieră. Televiziunea noastră folosește în prea mică măsură arhiva de filme. Programele care au cuprins celebrele filme clasice sovietice din producția Eisenstein, Pudovkin, Dovjenko, ca și o serie de filme valoroase din producția anilor trecuți, au fost mult gustate de telespectatori. Un film din arhivă pe săptămînă — *iată o cerință care ni se pare întrutotul îndreptățită și realizabilă.*

La fabrica „Noghin" din Leningrad se produce în prezent pînză fără țesătură, pe o serie de agregate create de către omul de știință sovietic Ioffe. Agregatul are o mașină cu cardă, care prelucrează bumbacul, îl curăță de impurități și îl uniformizează într-o bandă largă și pufoasă fără sfîrșit.

ZIUA MONDIALĂ A TEATRULUI

Începînd chiar din acest an, 1962, ziua de 27 martie începe să figureze printre zilele internaționale, adică printre acele zile cu o aceeași semnificație în colectivele tuturor popoarelor lumii: ea devine Ziua Mondială a Teatrului, o dată în care toți slujitorii scenei, credincioșii Thaliei și Terpsihorei — dramaturgi, actori, pictori, costumieri, tehnicieni de toate felurile — vor afirma și în acest mod că slujesc un ideal comun și un ideal al tuturor oamenilor. În treacăt fie zis, poate că această dată ar fi trebuit să poarte, mai curînd, numele de Noaptea Mondială a Teatrului, teatrul fiind, printre toate artele, aceea care iubește cel mai mult orele de întuneric, aceea care, întocmai ca licuricii, nu se arată și nu strălucește decît după apusul soarelui...

Diurnă sau nocturnă, sărbătoarea mondială a teatrului este rezultatul unei inițiative a Institutului Internațional de Teatru afiliat la U.N.E.S.C.O., mai binevenită, astăzi, decît oricînd. Coordonata principală a înțelesurilor ei izvorăște, desigur din artă și cultură: teatrul este un fenomen a cărui existență și a cărui identitate sînt inscrise, în primul rînd, în registrele artei și ale culturii. Dar accentul principal cade, trebuie să cadă, pe cu totul altceva și anume pe nevoia și pe dorința oamenilor și popoarelor de a se cunoaște cît mai bine, de a stabili între ele legături de prietenie cît mai adînci și cît mai trainice. În principal, deci, Ziua Mondială a Teatrului trebuie să întărească ideea că teatrul e dator să servească Pacea.

Nu există, printre toate artele, niciuna mai indicată, aș zice chiar mai sortită decît teatrul, pentru a servi acestui nobil scop.

În primul rînd, prin caracterul său larg și intens popular, Teatrul nici nu se realizează ca fenomen specific decît în momentul contactului direct cu publicul, și adevăratul înțeles al cuvîntului public nu poate fi decît acela de mase largi, foarte numeroase. Tocmai de aceea, secretul progresului teatral este ca teatrul să nu se închidă, sau să nu se lase închis în sfera de gusturi a unui public restrîns, a unei „elite", cum se spune, de intelectualitate sau de rafinament estetic, ci să se deschidă unui public popular, unui public, care, în mod ideal, trebuie să fie tot atît de numeros ca și poporul însuși.

Caracterul atît de popular al teatrului rezultă din calitatea și din capacitatea de a stîrni emoția prin prezentarea cea mai directă a vieții înseși. Teatrul pune în slujba sa virtuțile tuturor celorlalte arte, și în primul rînd omul viu, cu înfățișarea sa concretă și dinamică și cu ideile și sentimentele sale exprimate direct, prin cuvînt și sunet. Datorită acestei puteri, teatrul provoacă impresii puternice, pentru că are cea mai intensă acțiune educativă asupra maselor.

În plus, teatrul are darul de a se putea deplasa dincolo de hotarele sale naționale, ducînd în afară specificul poporului respectiv la nivelul maxim de autenticitate și spontaneitate. Pe baza unei simple cunoașteri schematice a subiectului, publicul bucureștean poate aplauda din suflet Puterea întunericului, celebra piesă a lui Lev Tolstoi, jucată de o trupă sovietică, iar publicul parizian a putut gusta Scrisoarea pierdută, jucată de o trupă românească; Don Juan și Flautul Fermecat, de Mozart, Fidelio, de Beethoven, Boris Godunov de Mussorgski, Oedip de Enescu și oricare din marile opere ale artei lirice, pot fi reprezentate de orice trupe și în orice limbi, pe oricare scenă a lumii. Ele poartă geniul teatral al unui popor în toate colțurile lumii, și purtătorii acestui geniu pot fi, adesea, chiar fiii poporului respectiv, actorii săi.

Datorită tuturor acestor privilegii, teatrul trebuie să ocupe un loc de frunte în lupta artei pentru înțelegerea între popoare și pentru pace. Ziua Mondială a Teatrului, în care, la Paris, pe scena Teatrului Națiunilor, începe un festival internațional cu participarea a numeroase trupe din numeroase țări, trebuie să devină un simbol măreț: simbolul angajării consecvente a teatrului în lupta pentru o lume iubitoare de înțelegere și colaborare, o lume a celor mai nobile și mai scumpe valori, — valorile Păcii.

Radu POPESCU

Școală de seară

(Urmare din pag. 1)

be hainele, pentru că la 5 încep cursurile, iar la 4, cei mai mulți sînt încă în salopete.

— Ce planuri de viitor aveți? îl întreb pe unul dintre elevii mei din clasa a X-a.

— Eu? Dacă trec maturitatea, încalec pe motocicletă și nu mă opresc decît la București, la facultate.

Răspunsul are în el ceva de glumă băiețească, dar oamenii aceștia nu sînt niște băieți; a face pe adolescentul teribil în fața lor e cu totul deplasat. Ei își îngăduie să fie veseli, pentru că apreciază că au motive să se bucure. Nimic superficial în buna lor dispoziție.

Cu totul alta este înfățișarea clasei a V-a. Aici după o întrerupere a studiilor, uneori 15—20 de ani, frecventează un număr de oameni trecuți de tinerețe, cei mai mulți cu neveste și copii. Nefamiliarizați încă, după o pauză atît de mare, cu atmosfera unei săli de clasă și cu problemele specifice învățămîntului, roșesc atunci cînd răspund la lecții și trăiesc adevărate emoții atunci cînd primesc o notă mare. Discută între ei:

— Ulte, tovarășe Popescu, 9!

— Și eu tot 9 am. Te rog să nu te mai lauzi.

— Dumneata nu te lăudai ieri, cînd ți-a zis că virgulele le pui cel mai bine din clasă?

Altă-dată:

— Ce vrei să faci după ce termini, tovarășe Petrescu?

— Dacă terminăm, încercăm maturitatea.

Om de 35 de ani, cu figură de intelectual. Fără să-și dea seama, vorbește la plural.

Sondorii la schela din apropiere

20 DECEMBRIE. Elevii mei sînt, cei mai mulți, sondori la schela din apropiere. Mă gîndesc la viața lor. Cînd au venit în schelă, acum cîțiva ani, și-au adus în geamantanul de lemn un schimb curat și — înfășurat în hîrtie de ziar — un mic aparat de radio. În „blocul burlacilor", asta era, la început, averea foarte tinerilor sondori. Au venit apoi obișnuința cu viața de colectiv, prieteniile; au sosit și zilele care nu se pot uita: ziua cînd li s-a încredințat prima sarcină de răspundere, ziua cînd și-au cumpărat stofă pentru primul costum „de comandă", cînd au acontat motocicleta. Cu cîțiva ani în urmă, purtau în buzunar o scrisoare de-acasă și cîteva alte lucruri. Acum și-au găsit loc stiloul și rigla de calcul, cu înveliș de piele, de care — ca viitori tehnicieni sau ingineri — elevii mei nu se mai pot lipsi. La început, singura distracție era fotbalul. În orele de după amiază se adunau 10 sau 20 de băieți și băteau mingea pe tăpșanul de sus, de lîngă cantină, în antrenamente organizate sau întîmplătoare. Fotbalul rămîne și azi una dintre pasiunile tinerilor, dar la ora 5 seara, cei mai mulți coboară în sat, la școala serală. Iar tovarășul inginer șef Dragomir — fost sondor și el, cu studiile medii făcute la seral — atunci cînd îi întîlnește la locul lor de muncă, găsește vreme, pe jumătate în glumă, pe jumătate în serios, să le dea rapid o problemă de rezolvat:

— Zici că merge bine cu școala? Să-mi spui atunci cît face 36 la puterea ½? Zici că vrei să te mai gîndești. Gîndește-te și îmi telefonezi rezultatul.

Compunerea lui Arsenoiu M. Ion

10 FEBRUARIE. O compunere. Arsenoiu M. Ion scrie: „La vîrsta de 17 ani eram băiat de prăvălie la un patron din București. Datorită faptului că munceam mult, patronul nu mă bătea așa rău și zicea că mă iubește mai mult ca pe toți ucenicii. În timpul verii, patronul și soția, cu cei doi copii pe care-i aveau, plecau la mare pe timp de 30 de zile. Odată, nu știu ce i-a venit patronului, că mi-a spus că are să mă ia și pe mine. Și s-a ținut de cuvînt, m-a și luat. Acolo am văzut marea pentru prima oară. Acolo mi-am dat seama ce l-a îndemnat pe patron să mă ia și pe mine la mare. Avea un băiat paralizat de vreo 14 ani, și-i plăcea să-l duc eu în spate la plimbare. Am uitat să povestesc că acea vară a fost cea mai obositoare din viața mea".

Bal pe schelă

Bal simplu: dansatori cu cizme, pulovere în dungi, alături de costume „extra", purtate cu eleganță. Arsenoiu, butucănos, dansează concentrat. Rotărescu traversează cuceritor sala, în diagonală. Îmbulzeală la tombola cu multe farfurioare și alte asemenea lucruri.

Bal simplu.

— Cîntați mai tare, măi! strigă cineva.

Priviri dezaprobatoare. Un glas:

— Nu te credeam, mă, așa încrezut. Belciug lăutarul are doi băieți la noi, în schelă...

Bal simplu. La intrare se află un carnețel și o cutie. Oamenii intră, rup un bilet din carnețel, lasă trei lei în cutia plină cu bani sau își iau singuri restul. Lîngă cutia cu bani nu se află nimeni care să supravegheze. Cei care vin sînt elevii mei: ei nu pot înșela pe nimeni și nimeni nu-i bănuiește. Sînt muncitori.

Florin MUGUR

Binefăcătorii noștri

Schiță de STEPHEN LEACOK

Profesor de economie politică la universitatea din Quebec (Canada), Stephen Leacok a desfășurat paralel o fecundă activitate de scriitor, care i-a adus un meritat prestigiu ca umorist.

În cele aproape douăzeci de volume publicate în cursul a peste patru decenii — romane, nuvele, schițe — Leacok a biciuit cu o ironie rece, pătrunzătoare, „modul de viață american", disprețul pentru cultură și dezumanizarea din lumea capitalistă.

Ținînd într-o mînă paharul cu porto, iar în cealaltă perechea trabucului din gură, mister Sprugg, luminatul nostru amfitrion, spuse:

— Nu, nu, domnilor, niciodată n-am putut face operații cu fracții.

Își roti privirea în jurul mesei, cu un fel de mîndrie. Toți cei de față, afară de mine, mîriiră aprobator. Se vedea limpede că între ei și fracții există o veche dușmănie.

— Și, mai mult decît atît, adăugă organizatorul recepției, pînă azi nici n-am simțit vreodată nevoia de ele.

Urmă un cor de aprobări. Desigur, Sprugg e un om mare, unul din cei mai mari oameni (așa se spune) de pe continentul nostru, în branșa cauciucului. Mai erau acolo, la banchet și alți oameni mari.

Se aflau acolo un om mare în branșa cămășilor și un om mare în comerțul de fructe, iar la capătul mesei stătea, în carne și hălci, unul despre care auzisem vorbindu-se adeseori ca despre Napoleonul cărnii înghețate.

În orice adunare de oameni de afaceri pot fi întîlniți astfel de inși. Erau de față și cîțiva „revoluționari". Îmi fu arătat un om care revoluționase comerțul cu mere uscate, în timp ce altul „punea la cale o revoluție" pe piața de desfacere a ouălor.

Într-un cuvînt, era un grup tipic de ceea ce se numește în lumea noastră „oameni mari", oameni care realizează „lucruri mari". Nu erau „gînditori". Nu, doamne ferește. Erau oameni care nu simțeau deloc nevoia să gîndească. Nici vorbă, era foarte impresionant să-i auzi pe acești oameni mărturisind că nu calculaseră niciodată operații cu fracții. Dacă niște oameni mari ca ei nu folosesc niciodată fracții, la ce oare mai sînt bune fracțiile pe lumea asta? Ar trebui pur și simplu să dispară, copleșite de rușine.

Dar ce mă interesa mai mult era să-i aud pe „oamenii mari" discutînd despre „preocupările lor secundare", despre lucrurile care constituiau un simplu apendice al pasionantei lor vieți de afaceri.

— Cum mai merge universitatea pe care o pui pe picioare, Sprugg? — întrebă Cezarul marmeladei.

— Binișor. Am angajat în fruntea ei un om de afaceri și, însfîrșit, a pus-o pe roate. Cred că viitorul nostru bilanț va fi într-adevăr favorabil.

— Ei, e bine — spuse celălalt.

Apoi tăcură amîndoi ca să-l asculte pe Napoleonul cărnii înghețate, care vorbea — după cum mi-am dat seama — despre biserica pe care o „controla".

— N-avea nici sare, nici piper, nici un dumnezeu — spunea plictisit Napoleonul frigiderelor. În fiecare duminică băteau apa în piuă, tot aia și tot aia. O tineau numai cu predici după biblie, știi, numai teologie curată. Well, îți închipui și 'mneata, în zilele noastre enoriașii nu se mai dau în vînt după teologie. Vor lucruri actuale. De două-trei ori l-am luat deoparte pe bătrîn și i-am spus: „N-ai putea să organizezi ceva mai tare, ca să atragă iar lumea spre religie?". Dar nu putea și pace. Nu era în firea lui.

— Nu puteai să-l scoți la pensie? — întrebă unul din ascultători.

— Asta ar fi fost o treabă mai grea. N-avea contract scris, știi, dar avea totuși un angajament: l-au pus în funcțiune pe bătrîn acum 40 de ani printr-o scrisoare și în scrisoare scrie așa: „Cîtă vreme va binevoi Domnul să binecuvinteze păstorirea lui". Well, am început să întreb, cum putem s-o scoatem la capăt cu asta? Avocații noștri au recunoscut că nu e nimic de făcut. Apoi mai era și încurcătura cu cimitirul — continuă marele om, făcînd o pauză ca să-și aprindă alt trabuc.

— Vă amintiți de curtea din jurul bisericii, cu sălcii și pietre de mormînt pierdute prin iarbă?

Cîțiva Napoleoni dădură din cap.

— Well, știți și voi, ăsta e un cadru foarte sărăcăcios pentru o biserică. Pietrele erau vechi, aproape fărîmițate și nu era nici o salcie mai ca lumea, mai modernă. Bine-nțeles, voiam să nivelăm totul, să curățim vechile monumente, să tăiem copacii și să facem o peluză strașnică, să aranjăm o alee pietruită pentru mașini, în formă de semilună. Well, bătrînul s-a împotrivit acestor reforme și avocații spuneau că vom avea oarecari riscuri dacă vom muta mormîntul fără învoirea lui.

— Well, și cum ai rezolvat? — întrebă Sprugg.

— Oho, tot i-am venit de hac, continuă marele om. L-am strîns cu ușa pe bătrîn pe chestia pensionării și pînă la urmă și-a dat demisia.

— Și pe cine ai luat acum?

— O, acum avem un om clasa întîia, strașnic. Era cu presbiterienii — deși cred că o vreme, mai-nainte, fusese și anglican — dar ne-am ținut de capul lui, i-am dat cît a cerut și am obținut să semneze contractul.

— Cît îi dați?

— Cincisprezece mii pe an, declară Napoleonul frigiderelor, pufăind din trabuc. Nu poți căpăta un pastor care să facă treabă cu mai puțin. Pur și simplu, nu vor să vină: știu și ei sînguri cîți bani fac. Uite, există o societate de asigurări care ne-ar sufla omul și astăzi, cît ai zice pește.

— E chiar atît de priceput, carevasăzică? — îl întrebă cineva.

— Absolut extra-fain. E cel mai bun om de publicitate pe care l-am văzut vreodată activînd pe un amvon. Să vezi numai reclama aia mare pe care a pus-o: o firmă cu litere aurite, pe care a așezat-o chiar în locul unde se afla o salcie bătrînă, cu un cadran solar nefolositor sub ea. În fiecare săptămînă e afișat acolo, cu litere mari, programul bisericii — așa că oamenii îl pot citi de la distanță, din mașini — și, băgați de seamă, *ăștia* sînt oamenii după care umblăm noi.

Cu bătrînul ăla demodat cred că eram cea mai săracă congregație. Cu asemenea oameni nu poți să ajungi departe.

Se auzi un mormăit general de încuviințare.

— Și în fiecare duminică pune pe tapet un subiect actual, nu doar teologie, știi, ci ceva care să atragă interesul lumii.

Duminica trecută, de pildă, a predicat despre țara sfîntă (a fost pe-acolo, lucrînd pentru „Standard Oil", acum vreo 6-7 ani). Și le-a arătat enoriașilor tot ce trebuia, în chip atît de viu — am aranjat un aparat de proiecție în locul aghiazmătarului — cu sondajele pe care le fac lîngă Damasc și noile elevatoare de la Marea Moartă. Îți crește inima de bucurie.

— Dar ăsta vă cere o sumă importantă, spuse unul din oaspeți. Nu văd cum o scoateți la socoteală cu fondurile.

— Foarte bine, le scoatem chiar din biserică. Cu un om activ ca pastorul ăsta, îți scoți cu vîrf și îndesat toate investițiile. Ultima dată, numai din colectă, ne-am acoperit cheltuielile săptămînii. Asta vă arată ce fel de oameni atragem la slujbă...

Vorbitorul se opri. Și gazda profită de acest prilej pentru a mai turna un rînd de porto și a-i cere valetului alt stoc de trabucuri. Conversația fu reluată între diferiții cuceritori dar tonul înălțător, pur spiritual al discuției, se pierdu.

Totuși în timp ce mă îndreptam spre casă, îmi treceau mereu prin minte minunatele lucruri pe care Marii Oameni de Afaceri le pun la cale pentru Colegiile și Bisericile noastre.

În românește de Eugen B. MARIAN

MICA BIBLIOTECĂ MAGAZIN

Premieră la fotbal

În fine, după un antract care a durat vreo patru luni, iată și cea de-a doua jumătate a campionatului categoriei A la fotbal. Între Dinamo și Giulești, optez pentru terenul din Ștefan cel Mare : e mai în centru și, afară de asta, duelurile în familie (joacă Dinamo cu Dinamo) sînt deobicei pasionante !

Locuri — berechet, deși microbiștii sînt aici de la ora unu — fie că au vrut să vadă neapărat și deschiderea, fie că le era teamă că nu mai găsesc bilete...

Dinamoviștii bucureșteni ies primii pe teren, în obișnuitul echipament alb, care va deveni foarte curînd de nerecunoscut ; iată-i și pe piteșteni, arborînd costume roșii, de culoarea lanternei pe care o dețin.

— Unde-i arbitrul ? se impacientează cineva.

— Ai răbdare, jucătorii trebuie să facă „încălzirea"!

— Atunci de ce l-a scos afară pe gerul ăsta ?

La patru fix începe meciul — evident, nu sîntem la hochei ! — și oaspeții, încurajați de o galerie formidabilă, trec neîntîrziat la acțiune. Nevoit să plonjeze în marginea careului mare, Uțu ajunge, cu mînge cu tot, vreo zece metri mai departe ! Terenul, curățat cu destulă grijă, reprezintă totuși o ciudată combinație de patinoar și gropi pentru 3.000 m. obstacole...

Piteștenii insistă — se vede că din toamnă pînă acum s-au săturat de ultimul loc — și înscriu primii. Stupoare printre localnici, entuziasm în tabăra adversă, drept care se-ncing niște discuții violente.. cu zăpadă ! Transportat în ambianța copilăriei, mă trezesc cu un cocoloș înghețat după ceafă, ceea ce, evident, nu are darul să mă încălzească !

La 1—0, centrul atacant al oaspeților este cosit în careul „nostru" și iese din joc, pentru cîteva minute, dar arbitrul de centru se abține să fluiere, deși la tușă se semnalase fault.

— De ce nu dă penalti ? mă indignez eu, de unul singur.

— Da, ce ? L-a lovit cineva ? se miră, mucalit, vecinul meu.

— Dumneata vrei să-i scoată piciorul din încheietură, ca să dea fault ?

— Dacă i-l scoate, poftim : spitalul e-alături, are secție de ortopedie clasa-ntîia — lucrează și maestrul Troianescu, șahistul...

— Atunci — zic — de ce nu cereți o pereche de picioare de schimb pentru Pircălab, în zilele cînd uită să tragă la poartă ?

Omul de lîngă mine se strîmbă și dă să-mi răspundă — însă tocmai atunci Lovin se răzbună și marchează un gol splendid — bombă cu stîngul, de la vreo douăzeci de metri, dar nu în colțul opus, ci pe aceeași parte, la păianjen. Uțu, mascat pe jumătate, n-a avut nimic de făcut.

Comentarii :

— Aoleo, acum ne mai toarnă vreo trei-patru !

— Ce-i cu provincialii ăștia, frățioare, și-au pus în cap să ne mănînce campionatul ?

— Fugi de-aici — parcă la Pitești n-am bătut tot noi, cu 4—3 ?

Ca o confirmare, gazdele atacă furibund și egalează cu două minute înainte de pauză. Din nou entuziasm, decepție, discuții cu bulgări, plus un intermezzo de un sfert de ceas, în care jucătorii se odihnesc, iar spectatorii dau din picioare, conform binecunoscutei legi a compensației.

De frig, se vede treaba, arbitrului i se înfundă fluierul, în două rînduri ! Noroc că s-a găsit un milițian serviabil, care-l scoate din impas...

Deși toată lumea pare convinsă că Dinamo-loco are acum partida la discreție, golurile întîrzie să vină. Vine un fault, de astădată în careul piteștenilor, așa că tov. Macovei acordă 11 metri fără nici o ezitare. Trage Pircălab, pe jos, în colțul drept ; Niculescu se-ntinde — are de unde ! — respinge lateral și reține, pe linia de corner.

În același minut, aparatele portative din preajmă comunică un penalti în meciul de la Ploiești, unde Steaua conduce cu 3—1. Dridea nu ratează și Petrolul mai are de înscris un punct, ca să nu piardă șefia clasamentului. Însă, precum se știe...

Partizanii lui Dinamo București par alarmați de isprava „steliștilor", deși, ținînd seama de situație, ar trebui să se bucure.

— Să vezi, că ăștia sînt capabili să meargă la titlu !

— Imposibil, sînt prea departe și mai au meciuri grele !

— Dacă nu i-a bătut Petrolul acasă, cine vrei să-i bată ?

— Știu eu ? Poate Dinamo Pitești !

Plecăm fără să fi văzut golul victoriei — deși vînzătorul de acadele, șmecher, striga mereu : Dinamo bate ! — însă cu satisfacția unei premiere spectaculoase, în care oaspeții au avut meritul principal.

Bine, provincia !

Dan DEȘLIU

SPORT

CU ECHIPA DE JUNIORI LA VIAREGGIO

Note de călătorie

Pregătirea pentru antrenamentul de acomodare a durat puțin timp, însă ne-a obosit parcurgerea distanței de la pensiune pînă la teren, deoarece organizatorii, din motive de economie, nu ne-au pus la dispoziție mijloc de locomoție.

Deși solicitasem cu o zi înainte organizatorilor turneului, să ne pună la dispoziție stadionul Del Pini, unde de altfel trebuia să avem prima întîlnire cu echipa de juniori „Internazionale", nu mică ne-a fost dezamăgirea cînd din partea organizatorilor am fost anunțați că terenul este ocupat pentru concursul de aero-modele. Am fost îndrumați să facem acomodarea în mijlocul unei păduri de lîngă stadion, pe un maidan în care erau montate două bare, neexistînd cabine (dezechiparea am făcut-o în aer liber) grup social, sau vreo fîntînă cu apă.

În acest decor am rămas puțin dezolați, însă singurii care ne-au consolat au fost prietenii din Cehoslovacia, membrii clubului „Dukla" Praga, care și ei erau spre sfîrșitul antrenamentului de „acomodare" în aceleași condiții.

Sub impresia că vom merge într-o țară cu climă caldă, în dimineața zilei respective — marți 20 februarie — temperatura ni s-a părut foarte scăzută, la aceasta a contribuit și ninsoarea care îmbrăcase, decuseară, într-o mantie albă, orașul de pe malul canalului Bega.

Odată cu plecarea trenului din Timișoara, a început din nou să ningă din abundență, zăpada însoțindu-ne ca un cuvînt de „drum bun" pînă aproape de Belgrad, unde făceam prima noastră escală.

La Belgrad am ajuns la orele 13,30, conform programului nostru și prin amabilitatea federației iugoslave de fotbal (al cărei reprezentant ne aștepta la gară) am făcut un ușor antrenament pe stadionul clubului O.R.K. Beogradski. Cu o plimbare prin Belgrad am încheiat ziua, deoarece la ora 20,25 plecam spre Triest.

Ca un amănunt : cu același tren a plecat spre Viareggio și echipa de juniori a clubului iugoslav Partizan Belgrad.

După o noapte de călătorie, la orele 8,30 dimineața am ajuns la punctul de frontieră cu Italia, Szeszana, unde am fost întîmpinați cu tradiționalul „Bongiorno" al vameșilor din peninsula italică.

După circa 30 minute de călătorie pe teritoriul Italiei, în care

Aspect de la festivitatea de deschidere. Defilează echipa noastră de juniori.

decorurile abundau în vegetația subtropicală și-a făcut apariția albastra Mare Adriatică, care ne-a fost călăuză pînă în apropierea vechiului oraș Triest. Gara Triest, care este de altfel specifică tuturor gărilor italiene (firme multe, reclame, cărucioare cu coca-cola etc.) este primul oraș cu care facem cunoștință și unde schimbăm trenul spre orașul pe apă al gondolelor venețiene.

În Veneția, am făcut un scurt popas de circa două ore, timp care ne-a permis să o vizităm și în care căldura și apa ne îmbiau la un antrenament... de polo și înot.

De altfel, aici a fost penultima escală a delegației române, deoarece în continuare am luat trenul spre Florența. La orele 14,28, după circa 4 ore și jumătate de mers, în care am trecut în revistă dealuri și văi însorite, cu tradiționale livezi de măslini, am ajuns în gara PRATO unde trebuia să schimbăm din nou trenul spre orașul carnavalului, Viareggio.

La orele 20,45 — micuța gară din Viareggio, în haine de sărbătoare adecvate carnavalului, ne-a primit cu tradiționalul „Bun sosit".

Unele nepăceri „organizatorice"

Călătoria de două zile și o noapte, pe care am făcut-o cu trenul, ne-a obosit ; am dormit circa 10 ore. Dimineața ne-am sculat bine dispuși.

În după amiaza zilei respective timpul ni l-am petrecut vizitînd orașul Viareggio, care este un port la Marea Tireniană, fiind o plăcută stațiune balneoclimaterică.

Dimineața, comitetul de organizare al celui de al XIV-lea turneu internațional de fotbal de la Viareggio a dat în cinstea participanților un „vermut de onoare", fiind salutați din partea comitetului, de către primarul orașului, precum și de oficialitățile din oraș.

Am făcut cunoștință cu conducătorii și jucătorii echipelor Internationale, Iuventus, Lanerossi, Torino, Partizan, Dukla, T.D.N.A., Rijeka, Dinamo, Milan, Barcelona, Budapesta, cu care am legat prietenii, am discutat și am comentat turneul, am făcut schimburi de insigne etc. după care ne-am luat rămas bun, urîndu-ne reciproc succes în întrecerile care urmau să se desfășoare în zilele următoare.

Deschiderea oficială a turneului

La orele 14 am fost prezenți la stadionul Del Pini, unde a avut loc deschiderea oficială a turneului.

Defilarea a fost deschisă de un mare grup de tineri, îmbrăcați cît se poate de variat, în costume de carnaval, iar după aceea echipele, în ordine alfabetică, s-au aliniat în fața tribunei oficiale, unde li s-au înmînat buchete de flori, fiind în același timp felicitate de președintele comitetului de organizare.

După ceremonie, delegația noastră a urmărit meciul dintre T.D.N.A. și Iuventus, în care lupta pentru goluri și-a spus cuvîntul, iar tehnica a fost lăsată pe planul al doilea.

Dimineața de sîmbătă ne-am petrecut-o printr-o ușoară plimbare prin pădurea din apropierea pensiunii, după care a urmat ședința tehnică dinaintea jocului cu Internazionale.

La orele 14 ne-am deplasat la stadionul Del Pini și, în prezența a 4.000 de spectatori, arbitrul meciului a fluierat începerea partidei în care jucătorii noștri au fost mai buni ca adversarii, deși aceștia erau maturi, atît la propriu cît și la figurat, însă datorită stării emotive a unor jucători ca Cicu, Haidu, înaintarea noastră a ratat ocazii copilărești și astfel, după cele 90 minute de joc, eram handicapați de un gol față de ei. Rezultat 2—1 (1—0) în favoarea lui Internazionale.

Duminică, în afară de antrenamentul pe care l-am făcut în pădurea de lîngă pensiune, am petrecut-o plimbîndu-ne prin oraș, pe malul mării.

În serile zilelor respective, după cină, singura distracție a delegației noastre a fost vizionarea programului de televiziune.

Seara, conducerea delegației noastre a răspuns invitației conducerii echipei orașului Budapesta, care ne-a primit cu multă bucurie și prietenie.

Jocul retur cu „Internazionale"

Luni, în afară de programul obișnuit, delegația noastră a vizionat meciul retur dintre Bologna și Barcelona, iar marți am făcut o plimbare prin pădure și pe faleză, după care ne-am pregătit pentru meciul retur cu „Internazionale".

La orele 13, cu un autobuz, delegația noastră a plecat spre Monte Catini, orașul unde trebuia să susținem meciul, la circa 50 km de Viareggio. În fața a circa 3.000 de spectatori, după cele 90 minute de joc, echipa noastră fiind condusă la pauză cu 3—1, a reușit printr-un joc frumos să termine la egalitate : 3—3, lăsînd o frumoasă impresie ca tehnică, putere de luptă și sportivitate, fiind răsplătiți cu aplauze la scenă deschisă.

După meci ambele echipe au fost invitate la sediul municipalității, unde primarul orașului Monte Catini, conform tradiției turneului și carnavalului, a oferit un „cocteil" în cinstea delegației noastre.

Miercuri la orele 22, ne aflam cu toții în trenul cu destinația Florența, unde am făcut o scurtă escală de două ore, iar la orele 1,30 am pornit, din nou cu trenul spre Triest.

După o călătorie de noapte de 7 ore, dimineața am coborît în gara Triest. Deoarece tocmai seara aveam trenul care avea să ne aducă în țară și în lipsa unui program oficial, delegația noastră a vizitat orașul Triest. Oraș plăcut, cu o veche cultură, însă din lipsă de ghid ne-am descurcat destul de greu, nereușind a vedea pe lîngă alte locuri de cultură, decît o arenă din antichitate. Restul orelor pînă la plecarea trenului le-am petrecut în sala de așteptare și pe peronul gării.

Bujor PĂTRUȚESCU

MOZAIC

● DIN LOTUL U.R.S.S. pentru mondialele de fotbal, cele mai multe selecționări în echipa reprezentativă le are Netto-53, urmat de Iașin-45 și Ivanov-37. Decanul de vîrstă al lotului este portarul Lev Iașin (33 de ani) iar mezinul fundașul Sesterenev (20 de ani). Cel mai înalt jucător este înaintașul Lobanovski, 1,87 m., iar cel mai mic Husanov, tot atacant, 1,64 m.

● ATLETUL neozeelandez Peter Snell, recordman în probele de o milă, 800 m. și 880 yarzi a fost și foarte bun jucător de tenis și cricket. Ca sport complimentar el practică de asemenea înotul.

● LA MOSCOVA a ieșit de sub tipar primul din cele trei volume ale dicționarului enciclopedic sportiv. La elaborarea acestei vaste lucrări și-au dat contribuția peste o sută de specialiști, printre care profesorii I.G Ofalin, Sarkizov-Serazim, S. Letunov și alți cunoscuți antrenori și tehnicieni sovietici. Începînd cu problemele de istorie sportivă și terminînd cu cele de tactică și tehnică, dicționarul enciclopedic cuprinde tot ce interesează în domeniul culturii fizice și sportului.

● SUEDEZUL Henri Ahl intenționează să alcătuiască o echipă profesională de fotbal după modelul trupei de tenis a americanului Kramer și a echipei de baschet Harlem-Globe Trotters. Neangajată la nici un campionat oficial, această echipă ar urma să efectueze, fără întrerupere, turnee în Europa, America de Sud, Asia și Africa. Exceptînd eventuale dificultăți materiale, proiectul managerului suedez are puține șanse de reușită și din cauza faptului că federația internațională de fotbal nu aprobă ca echipele afiliate să întîlnească o formație necontrolată de nici un for internațional.

● ÎN LEGĂTURĂ cu procedeele unor antrenori de fotbal italieni care folosesc stimulentele farmaceutice în „pregătirea" jucătorilor, revista „Il Guerin Sportivo" publică o glumă reușită. Fostul selecționer al Squadrei azzura, V. Pozzo îl întreabă pe un antrenor : — Ce crezi maestre că este mai important în fotbal, tehnica sau tactica ? Fără să ezite mult, el a răspuns : — Chimia !

● ÎN PARLAMENTUL suedez a fost prezentat un proiect de lege cu privire la interzicerea boxului profesionist în țară și la anularea tuturor autorizațiilor emise boxerilor profesioniști. Acest proiect de lege nu a fost prezentat întîmplător, căci de mult opinia publică progresistă din Suedia a atras atenția asupra atmosferei nesănătoase create în jurul ringului profesionist, unde de dragul banilor oamenii sînt schilodiți și omoriți.

● ÎN PREZENT 472 de „stele fotbalistice" argentiniene apără culorile unor cluburi de peste hotare. Printre țările „importatoare" de jucători argentinieni primul loc îl ocupă Italia care „a cumpărat" 102 fotbaliști. Urmează Columbia, Brazilia, Franța, Spania etc.

Inima sportivilor

În ultimul timp s-a pus întrebarea dacă ar putea fi studiată funcția inimii unui sportiv, chiar în timpul competiției. La această întrebare au răspuns practic și cu rezultate interesante, specialiștii sovietici prezenți la concursurile de patinaj desfășurate de curînd la Sverdlovsk. Cea mai importantă constatare este aceea că, în ciuda unui uriaș efort fizic și neuro-psihic, inima „bine-antrenată" a sportivilor știe să răspundă solicitărilor maxime în timpul concursului și să-și revină apoi la normal.

S-a stabilit că în timpul probei de 10.000 m. după cel de-al douăzeci și doilea tur, inima lui Viktor Kosicikin bătea cu 200 de pulsații pe minut, ca imediat după sfîrșitul cursei să scadă la 120 bătăi. Electrocardiograful, cu ajutorul căruia au fost studiate inimile lui Kosicikin și Grișin în timpul cursei, cîntărea 102 grame și era „ascuns" sub căciulițele țuguiate de lînă pe care le poartă patinatorii.

Și fiindcă a venit vorba de inima sportivilor, vă vom aminti că cicliștii sînt de obicei posesorii celor mai rezistente inimi. Pulsul lui Gino Bartali era, în perioada de activitate sportivă de 42 de bătăi pe minut și cînd campionul italian a fost bolnav de pneumonie inima sa n-a bătut mai mult de 52 ori pe minut.

IN CÎTEVA RÎNDURI

Prima etapă a campionatului divizionar de fotbal s-a desfășurat pe zăpadă. Cu toate acestea, am fi dorit partide de mai bună calitate.

La retur, cînd scriu prefața
În decorul amintit,
Fotbaliștii în sfîrșit
Am fi vrut să spargă...
gheața.

La Hunedoara boxerul M. Gheorghioni l-a învins pentru prima oară pe campionul țării la categoria grea, V. Mariuțan.

Meciul ăsta între „grei"
Are foarte mult temei
O victorie, cred eu,
Care deci atîrnă... „greu".

În campionatul republican de baschet C.S.O. Craiova, în deplasare, deși a fost condusă mereu, a învins pînă la urmă A.S.A. Bacău.

Deplasată în Moldova
Văă că C.S.O. Craiova
A trecut cu bine hăul
Și nu și-a găsit... Bacăul.

La ultimul concurs de natație, arbitrii — în loc să se prezinte în uniformele regulamentare albe — au venit în costume de baie.

O concluzie conformă :
Ne venind în uniformă
Deci arbitrii toți prezenți
Erau parcă... concurenți.

D. TABACU

magazin

revistă săptămînală editată de ziarul

ROMÎNIA LIBERĂ

Redacția și administrația, Piața Scînteii, tel 17.60.10

Abonamentele se primesc la toate oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii din întreprinderi și instituții

PUBLICITATEA SE PRIMEȘTE LA ADMINISTRAȚIA REVISTEI tel. 17.60.10 interior 14.00

CAMPIONATUL CATEGORIEI A — ÎN DATE ȘI CIFRE — ETAPA A XV-A

DUMINICĂ 25 MARTIE

Jiul — U.T.A. (1—0).

Steaua — Știința Cluj (2—2)

Dinamo Pitești — Minerul (0—2)

Metalul — Progresul (0—5)

Rapid — Știința Tim. (0—1)

Dinamo Bacău — Dinamo Buc. (0—1)

Steagul Roșu — Petrolul (1—4)

(În paranteze : rezultatele din tur)

PRONOSTICUL...

...lui MĂCRI, jucător la Rapid București :

1.	Steagul Roșu — Petrolul	1
2.	Rapid — Știința Timișoara	1
3.	Steaua — Știința Cluj	1
4.	Dinamo Bacău — Dinamo Buc.	2
5.	Jiul — U.T.A.	1
6.	Metalul — Progresul	1 2
7.	Dinamo Pitești — Minerul	1
8.	Roma — Bologna	x
9.	Atalanta — Milan	x 2
10.	Lecco — Catania	1
11.	Spal — Torino	x
12.	Udinese — Lanerossi	x 2

Echipa săptămînii

Niculescu — Dan Coe, Nunweiller, Ivănescu — Jenei, Marin Marcel — Oaidă, Năftănăilă, Dridea, Raksi, Crăiniceanu.

Clasamentul general

1.	Steagul Roșu	14	9	2	3	32 : 18	20
2.	Dinamo Buc.	14	8	3	3	28 : 18	19
3.	Petrolul	14	8	2	4	31 : 19	18
4.	Progresul	14	8	1	5	28 : 14	17
5.	Știința Tim.	14	7	1	6	17 : 19	15
6.	Dinamo Bacău	14	6	2	6	16 : 15	14
7.	Rapid	14	5	4	5	18 : 18	14
8.	Știința Cluj	14	5	3	6	27 : 25	13
9.	Steaua	14	5	3	6	28 : 26	13
10.	Minerul	14	6	1	7	14 : 29	13
11.	U.T.A.	14	6	1	8	20 : 22	11
12.	Jiul	14	4	3	7	16 : 29	11
13.	Dinamo Pitești	14	3	3	8	16 : 24	9
14.	Metalul	14	3	3	8	21 : 36	9

Clasamentul acasă

1.	Minerul	8	6	1	1	11 :	6	13
2.	Știința Tim.	7	6	0	1	10 :	2	12
3.	Steagul Roșu	6	6	0	0	17 :	5	12
4.	Petrolul	8	5	2	1	18 :	8	12
5.	Progresul	8	5	0	3	21 :	10	10
6.	U.T.A.	7	4	1	2	12 :	5	9
7.	Știința Cluj	7	4	1	2	19 :	10	9
8.	Dinamo Bacău	7	4	1	2	12 :	9	9
9.	Metalul	7	3	3	1	16 :	13	9
10.	Jiul	6	3	2	1	9 :	6	8
11.	Steaua	7	4	0	3	19 :	14	8
12	Dinamo Pitești	7	3	1	3	13 :	10	7
13.	Rapid	6	3	1	2	9 :	7	7
14.	Dinamo Buc.	7	2	3	2	11 :	10	7

Clasamentul în deplasare

1	Dinamo Buc.	7	6	0	1	17 :	8	12
2.	Steagul Roșu	8	3	2	2	15 :	13	8
3.	Progresul	6	3	1	2	7 :	4	7
4.	Rapid	8	2	3	3	9 :	11	7
5.	Petrolul	6	3	0	3	13 :	11	6
6.	Dinamo Bacău	7	2	1	4	4 :	6	5
7.	Steaua	7	1	3	3	9 :	12	5
8.	Știința Cluj	7	1	2	4	8 :	15	4
9.	Știința Tim.	7	1	1	5	7 :	17	3
10.	Jiul	7	1	1	5	7 :	23	3
11.	U.T.A.	7	1	0	6	8 :	17	2
12.	Dinamo Pitești	7	0	2	5	3 :	14	2
13.	Metalul	7	0	0	6	5 :	23	0
14.	Minerul	6	0	0	6	3 :	23	0

Cu cine mai au de jucat :

Steagul Roșu cu : Dinamo Pitești (d), Rapid (a), Știința Timișoara (a), Dinamo București (d), Jiul (a), Dinamo Bacău (a), Minerul Lupeni (d), Steaua (d), U.T.A. (a), Metalul (d), Progresul (a) ; **Dinamo București** cu : Rapid (a), U.T.A. (a), Știința Cluj (d), Steagul Roșu (a), Steaua (d), Jiul (d), Metalul Tîrgoviște (a), Petrolul (d), Progresul (a), Minerul Lupeni (a), Știința Timișoara (d) ; **Petrolul Ploiești** cu : Minerul Lupeni (d), Știința Cluj (a), U.T.A. (d), Progresul (d), Metalul Tîrgoviște (a), Știința Timișoara (d), Jiul (a), Dinamo București (a), Dinamo Pitești (d), Dinamo Bacău (a), Rapid (d) ; **Progresul** cu : Steaua (a), Dinamo Bacău (a), Minerul Lupeni (d), Petrolul Ploiești (a), Rapid (d), U.T.A. (d), Știința Cluj (a), Dinamo Pitești (d), Dinamo București (a), Știința Timișoara (a), Steagul Roșu (d) ; **Știința Timișoara** cu : U.T.A. (d), Minerul Lupeni (a), Steagul Roșu (d), Știința Cluj (a), Dinamo Pitești (d), Petrolul (a), Steaua (a), Jiul (d), Metalul Tîrgoviște (a), Progresul București (d), Dinamo București (a) ; **Dinamo Bacău** cu : Metalul Tîrgoviște (a), Progresul București (d), Dinamo Pitești (a), U.T.A. (a), Minerul Lupeni (d), Steagul Roșu (d), Rapid (a), Știința Cluj (d), Jiul (a), Petrolul (d), Steaua (d) ; **Rapid** cu : Dinamo București (d), Steagul Roșu (d), Jiul (a), Metalul Tîrgoviște (d), Progresul București (a), Dinamo Pitești (a), Dinamo Bacău (d), U.T.A. (a), Steaua (a), Știința Cluj (d) ; **Știința Cluj** cu : Jiul (a), Petrolul (d), Dinamo București (a), Știința Timișoara (d), U.T.A. (a), Metalul Tîrgoviște (d), Dinamo Bacău (a), Minerul Lupeni (d), Rapid (a), Dinamo Pitești (a) ; **Steaua** cu : Progresul București (d), Jiul Petrila (d), Metalul Tîrgoviște (a), Dinamo Pitești (d), Dinamo București (d), Minerul Lupeni (a), Știința Timișoara (d), Steagul Roșu (a), Rapid (d), U.T.A. (d), Dinamo Bacău (a) ; **Minerul Lupeni** cu : Petrolul (a), Știința Timișoara (d), Progresul (a), Jiul (d), Steaua (d), Steagul Roșu (a), Metalul Tîrgoviște (d), Știința Cluj (a), Dinamo București (d), U.T.A. (d) ; **U.T.A.** cu : Știința Timișoara (a), Dinamo București (d), Petrolul Ploiești (a), Dinamo Bacău (d), Știința Cluj (d), Progresul (a), Dinamo Pitești (a), Rapid (d), Steagul Roșu (d), Steaua (a), Minerul Lupeni (a) ; **Jiul Petrila** cu : Știința Cluj (d), Steaua (a) Rapid (d), Minerul Lupeni (a), Steagul Roșu (d), Dinamo București (a), Petrolul Ploiești (d), Știința Timișoara (a), Dinamo Bacău (d), Dinamo Pitești (a), Metalul Tîrgoviște (d), Progresul (a), Petrolul (a), Jiul (d), Știința Cluj (d) ; **Metalul Tîrgoviște** cu : Dinamo Bacău (d), Dinamo Pitești (a), Steaua (d), Rapid (a), Petrolul (d), Știința Cluj (a), Dinamo București (d), Minerul Lupeni (a), Știința Timișoara (d), Steagul Roșu (a), Jiul (d).

GOLGETERII

După prima etapă a returului, lupta în clasamentul golgeterilor a devenit tot mai pasionantă. Iată de altfel cum se prezintă situația pe primele cinci locuri ale clasamentului :

1. Dridea *(Petrolul)* și Constantin *(Steaua)* cu *12 goluri fiecare.*
2. Marcu *(Știința Cluj) 10 goluri.*
3. Voinea *(Progresul) 9 goluri.*
4. Năftănăilă, Seredai *(ambii de la Steagul Roșu)*, Ene *(Dinamo București)*, Gram *(Dinamo Bacău)*, Cazacu *(Metalul Tîrgoviște)* și Sasu *(U.T.A.) cîte 7 goluri fiecare.*
5. A. Munteanu *(Petrolul)*, Manolache *(Știința Timișoara) 6 goluri fiecare.*

De la o etapă la alta

● ÎN PRIMA ETAPĂ a returului au fost acordate 5 lovituri de la 11 metri. Dintre acestea au fost transformate numai 3 : Constantin (Steaua), Dridea (Petrolul) și Ionită (Progresul). Au fost ratate două lovituri : Pircălab (Dinamo București) și Nagy (Steagul Roșu).

● ARBITRUL Z. Drăghici, conducătorul partidei Petrolul—Steaua a sancționat cu două lovituri de la 11 metri infracțiuni săvîrșite în careu.

● CEI DOI LIDERI ai clasamentului golgeterilor. Dridea și Constantin, au marcat duminică cîte două goluri. Fiecare a transformat cîte o lovitură de la 11 metri.

● DUPĂ etapa de duminică, clasamentul întocmit pe baza rezultatelor obținute „acasă" a suferit mari modificări, 11 din cele 14 echipe ale categoriei nemaigăsindu-se astăzi pe vechile locuri. Doar pe ultimele trei locuri ale clasamentului nu s-au produs schimbări.

● MINERUL Lupeni, care se află pe primul loc în clasament „acasă", ocupă ultimul loc „în deplasare". E în această un indiciu că terenul propriu prezintă un mare avantaj pentru unele echipe. Nu însă și pentru Dinamo București care se află pe ultimul loc „acasă" și pe primul loc „în deplasare".

● CINCI jucători au fost eliminați duminică de pe teren pentru mîini, festări nesportive : Ivansuc (Știința Cluj), Mezaroș (Steagul Roșu), Remus Lazăr (Știința Timișoara), Szoke (Minerul Lupeni) și Neacșu (Rapid). Abaterile acestora, ca și ale altora, trebuie să determine pe conducătorii cluburilor să intensifice munca educativă în rîndul jucătorilor.

● DRIDEA a înscris în prima etapă a returului un gol cu mîna, pe care arbitrul Drăghici l-a acordat, dar tot și l-a anulat după consultarea cu arbitrul de tușă. Întrebat, chiar înainte de a se lua hotărîrea anulării golului Dridea a răspuns jucătorilor militari : De am introdus mîncea în poartă cu mîna".

● UN SINGUR autogol în etapa de duminica trecută a campionatului : Cimpeanu (Știința Cluj).

ROMANUL NOSTRU ILUSTRAT

BALUEV

Adaptare după Vadim COJEVNIKOV

Ilustrații : BECA RIND

Trecu și ziua cînd comisia specială recepționă lucrarea. Și apoi veni primăvara, aproape pe neașteptate, oricum mai devreme decît se așteptau. Pentru constructori, primăvara timpurie înseamnă de multe ori necazuri cu sloiurile de gheață care se transformă în torente de apă.

Lucrările erau aproape gata. Îmbarcat într-o mașină, Baluev străbătu traseul conductei, care se întindea pînă departe în spațiu. Pe alocuri se aflau stive de bușteni și tot felul de piese de la diverse mașini care-și făcuseră cu prisosință datoria.

Se ivi soarele prin perdeaua de ceață și totul începu să strălucească.

Două tractoare cărau platforma uriașă a treilerului, pe care se aflau instalate o macara, două pontoane, brațul unui escavator.

Baluev privi cu duioșie peisajul, închise puțintel ochii și spuse, cu un aer solemn, adresîndu-se lui Firsov și Sivolobov, care se aflau cu el în mașină :

— Băieți, am citit cîndva aceste cuvinte la Cehov : „N-am văzut fluviu mai măreț decît Eniseiul. Volga e o fată frumoasă, sfioasă și tristă, care poartă veșminte minunate, dar Eniseiul e un viteaz puternic și neastîmpărat, care nu știe cum să-și risipească forțele și tinerețea. Ce viață plină, înțeleaptă și îndrăzneață va străluci odată pe aceste maluri !". Gîndiți-vă, băieți, cu cîtă precizie a prevăzut Cehov vremurile noastre. În curînd toate fluviile din Siberia vor învîrti turbinele noastre. Se va împlini astfel și prevestirea lui Lomonosov : „Va crește, datorită Siberiei, puterea rosienească". Menirea Siberiei

este să întreacă America prin bogata ei industrie. Cînd mă gîndesc la perspectivele de lucru care ni se deschid acolo, îmi cîntă inima !..

Automobilul ajunse la o haltă, unde se proceda la îmbarcarea utilajului întregului sector de construcție, sub directa supraveghere a lui Vilman care, îmbrăcat în nedespărțitul lui halat lung, dirija cu solemnitate operația. Agregatul de sudură era învelit cu grije de Marcenko și de Zina Penocikina, care de astădată se împodobise cu tot arsenalul ei de cercei și mărgele. Spakovski o ajută pe Kapa Podgornaia să urce în vagon cu un sul de afișe. Lupanin instala hidromonitorul pe o platformă-vagon. Vavilov, cu două ghirlande de ceapă în jurul gîtului, căra două geamantane grele. Mehov plimba pe peron un cățel, pe care Izolda Bezuglova îl mîngîia duios.

— E un dar pentru fetița mea, spuse Mehov.

Zaițev căra televizorul învelit în pînză.

— Vom încerca să-l punem în funcțiune pe drum. Dacă n-o merge, îl vom folosi ca radio. Oricum, am întocmit un plan de muncă culturală pentru tot timpul cît va dura călătoria.

În fața lui Baluev se prezentară doi tineri : un băiat zdravăn și stîlos și o fată plinuță.

— Ne-a repartizat Comsomolul la dv. și vedem că era să plecați fără noi, spuse fata, cu un accent nemulțumit în glas. Pe dînsul trebuie să-l faceți neapărat scafandrier. M-a salvat dintr-un iaz anul trecut. Înoată admirabil, în orice stil...

— Și dumneata, ai venit doar să-l conduci ?

— Nu, am primit și eu repartizarea la dv., nu știu de ce. Vă trebuie o autobiografie ? Ne-am gîndit la asta. Deocamdată nu prea avem. Am terminat amîndoi școala anul acesta. Cu note bune. Venim amîndoi de la sovhoz.

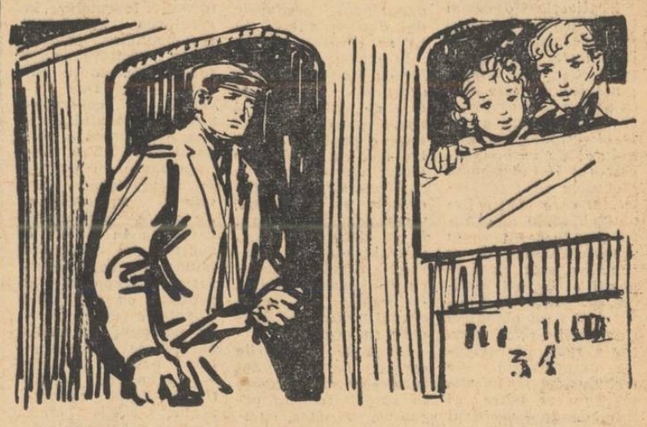

— Spuneți-mi, se interesă Baluev, dacă veniți de la sovhoz, de ce ați vrut neapărat să vă angajați la noi ?

— Păi nu e greu de înțeles, e atît de plăcut să introduci gaze în bucătăriile oamenilor...

— Dar noi nu ne ocupăm de alimentarea cu gaze a bucătăriilor, se supără de-a binelea Baluev.

Pe urmă se îmbună și-i trimise la Firsov. Să le facă formele de angajare. După ce plecară, îi spuse lui Sivolobov :

—Uite, au mai venit lîngă noi două suflete omenești. Băiatul pare cam mototol, dar fata e strașnică.

Locomotiva se alipi garniturii. Colectivul lui Baluev era îmbarcat. Intră în vagon și Baluev. Pe urmă trenul porni, spre alte meleaguri.

— SFÎRȘIT —

magazin medical

Medicul vă sfătuieşte

I. G. A. — Iaşi : Fără îndoială că vă puteţi vindeca, dar este obligator să vă prezentaţi cît mai repede la medicul dermato-venerolog. Acesta este primul pas pe care trebuie să-l faceţi. Nu neglijaţi.

TONY T. — Timişoara : Starea sănătăţii dv. nu are nimic comun cu cauza pe care o presupuneţi. În orice caz, mai curînd fumatul v-a dăunat. Este clar că trebuie să vă supuneţi unui control medical amănunţit, pentru că greutatea pe care o aveţi nu este normală.

VIOLETA ŞUTU — Strehaia : Intervenţia chirurgicală în situaţia dv. nu ar avea nici un rost şi nu ar da nici un rezultat. În schimb logopedul din Policlinica regională ar putea să vă ajute să puteţi pronunţa corect litera „r".

OCTAVIAN BUTNARU — Rădăuţi : Varicocelul este o boală a venelor aflate în cordonul spermatic şi de obicei oglindeşte o suferinţă a sistemului venos în general. În cazul dv., cu un varicocel moderat, această suferinţă poate fi tolerată multă vreme, fără nici o consecinţă. În nici un caz nu trebuie să faceţi o legătură între această boală şi viaţa pe care aţi dus-o. Ea se datoreşte mai mult unei anumite consistenţe şi dispoziţii a venelor. Dacă medicul consideră necesară operaţia o puteţi face fără nici un risc. Operaţia este extrem de simplă şi cu consecinţă neplăcută este imposibilă, aşa încît toată frămîntarea dv. este zadarnică.

MARIN LEMNARU — Ploieşti : Pentru a putea evita neplăcerile de care vă plîngeţi trebuie să trataţi hipertensiunea şi aceasta nu la întîmplare, ci pe baza indicaţiilor medicului internist din policlinica teritorială de care aparţineţi.

VARICELE

Varicele este o boală ce se manifestă prin pierderea elasticităţii venelor, ceea ce duce la o dilataţie a acestora, mai accentuată în anumite locuri. Însăşi cuvîntul varice, care vine din latinescul varix, înseamnă o dilataţie a venelor.

De cele mai multe ori, varicele apar la venele membrelor inferioare, ca urmare a îngreunării circulaţiei sîngelui datorită multor cauze posibile. Uneori este vorba de o apăsare a venelor micului bazin datorită sarcinei sau a unei tumori, alteori datorită toţosirii jartierelor circulare, care în condiţiile slăbirii elasticităţii venelor favorizează apariţia varicelor. De altfel, femeile fac, pe cît se pare, mai des varice decît bărbaţii. Constipaţia, la rîndul ei, ca şi unele boli ale vaselor, pot favoriza şi ele formarea varicelor.

Unele profesiuni pot favoriza dezvoltarea varicelor, dacă nu se iau măsurile de prevenire de care vom vorbi. Astfel sînt profesiunile cu munci fizice grele şi cu munci în care se stă mult în picioare.

Persoanele cu picior plat sînt şi ele predispuse să facă varice.

Boala apare, de regulă, treptat. De cele mai multe ori dilataţia interesează venele superficiale de sub piele. Pot fi însă şi varice ale venelor profunde, ceea ce desigur este mai grav.

Înrăutăţirea circulaţiei sîngelui în regiunea cu varice duce cu timpul la o subţiere a pielii la locul respectiv şi la o modificare a culorii. Din această cauză, adesea, înţepăturile şi zgîrieturile survenite la locul varicelui pot provoca „ulcere varicoase", răni ce se închid greu şi necesită un tratament îndelungat, uneori chiar operaţia.

Persoanele care suferă de varice trebuie să ştie că uneori venele dilatate şi subţiate pot plesni şi cauzează sîngerări serioase, dacă nu se aplică un bandaj compresiv şi nu se cere asistenţă medicală.

Persoanele care au varice au o senzaţie de furnicături şi de greutate în picioare, au o jenă dureroasă şi apoi chiar dureri în picioare, oboseşc repede şi pot prezenta edeme (picioarele se umflă).

Ce este de făcut pentru a preveni apariţia şi dezvoltarea varicelor? Persoanele care muncesc mult în picioare trebuie să facă de mai multe ori pe zi exerciţii uşoare de gimnastică. Acestea îmbunătăţesc circulaţia, întăresc pereţii vaselor şi elimină stagnarea sîngelui.

Odată apărut, atita timp cît încă nu e avansat, varicele trebuie tratat la medic. Medicul prescrie de obicei înfăşurarea strînsă a picioarelor cu bandaj elastic. Bandajarea se face începînd de jos, de la tălpi, în sus pînă la jumătatea coapsei. Acelaşi efect bun îl au şi ciorapii elastici.

Atît bandajul, cît şi ciorapii, se pun dis-de dimineaţă, de îndată ce ne sculăm din pat, cînd sîngele nu a început să stagneze în membrele inferioare. Din aceleaşi motive, înainte de a se bandaja, picioarele trebuie ţinute 10-20 minute într-o poziţie ridicată pe o pernă. Acest tratament are din păcate un efect limitat, la durata folosirii lui. O oarecare eficacitate pot avea şi fricţiile umede ale picioarelor, ca şi folosirea unor curenţi de înaltă frecvenţă şi cu o lungime de undă mare prescrise de medic.

Injecţiile sclerozante ale venelor superficiale dilatate sînt practicate de medicii specialişti numai în cazurile în care varicele nu sînt prea întinse, cînd nu prind venele de calibru mare şi cînd nu există o insuficienţă a clapelor venoase. Substanţele sclerozante folosite sînt de foarte multe feluri. Ele sînt introduse de medic, cu un ac subţire, în varicele superficiale cu scopul închiderii lor. Injecţiile se repetă după 3-8 zile pînă la obţinerea sclerozării şi închiderii depline a venelor dilatate. Din nefericire de multe ori varicele sclerozate se refac după un timp. De aceea este cu atît mai important să prevenim apariţia şi dezvoltarea varicelor de la tot începutul prin odihnă şi gimnastică uşoară.

În cazurile mai avansate medicii chirurgi practică operaţia varicelor.

Dr. V. IVANOV

Interesant şi util de ştiut

BĂILE Herculane rivalizează în eficacitate cu multe staţiuni balneo-climaterice renumite din străinătate cum sînt Aix-les-Bains şi Vichy din Franţa, Karlovy-Vary din R. S. Cehoslovacă şi altele. Datorită faptului că localitatea noastră balneară de pe malul Cernei se află situată pe aceeaşi latitudine cu unele localităţi ce beneficiază de un climat asemănător celui mediteranean, staţiunea Herculane are iernile plăcute şi foarte puţin friguroase, ceea ce face ca ea să fie vizitată pentru cură de foarte mulţi bolnavi cu afecţiuni reumatice şi în tot timpul sezonului rece.

APELE termale şi radioactive din staţiunea Herculane, cu toată marea lor eficacitate în tratamentul bolilor de natură reumatică, nu sînt singurele care ating un grad mare de termalitate (55 grade Celsius). Există şi izvoare a căror apă vine şi mai fierbinte din interiorul pămîntului, cum sînt printre altele, izvoarele termale din platoul Tibetului care au o termalitate de 84 grade Celsius, sau cele din Daghestan (U.R.S.S.) care ating chiar temperatura de fierbere a apei. E bine de ştiut că eficacitatea unei ape termale nu depinde însă de gradul de termalitate, ci în special de bogăţia ei în emanaţii radioactive şi de valoarea sărurilor minerale pe care le conţin din plin apele din străvechea noastră staţiune, Băile Herculane.

ANALIZA SÎNGELUI

Nu există boală în care medicul să nu fie obligat să cerceteze cu sprijinul laboratorului-sîngele. Şi puţini sînt aceia care să nu-şi fi făcut „analiza sîngelui", fie că li s-a luat o picătură din deget, fie cîţiva cc de sînge din venă. Dar cum se explică faptul că adeseori analiza unei singure picături de sînge permite stabilirea diagnosticului bolii?

Explicaţia o găsim în multiplele funcţii pe care sîngele le îndeplineşte în organism. Cea mai importantă funcţie este aceea de a aduce oxigenul la celule şi de a înlesni eliminarea bioxidului de carbon. Acest rol îl îndeplinesc globulele roşii (eritrocitele) care conţin hemoglobina, o substanţă care are minunata proprietate de a se combina uşor cu oxigenul şi de a-l restitui tot atît de uşor. Întrucît însă globulele sînt foarte mici, pentru a răspunde nevoilor organismului, ele trebuie să fie în număr foarte mare. Şi într-adevăr, numărul lor în organism atinge cifre astronomice — circa 25 trilioane. Înşirate una lîngă alta, globulele roşii ar forma un lanţ de peste 187.000 kilometri. În afara lor, în sînge se găsesc globulele albe (leucocitele) care au, de asemenea, un rol important; printre altele ele transportă materii hrănitoare, înglobează în ele microbii (apărînd astfel organismul de bolile infecţioase), participă la cicatrizarea rănilor etc. Tot în sînge se mai găsesc şi plăcuţele sangvine (trombocitele), care contribuie la coagularea sîngelui. În afară de aceste componente trebuie să ţinem seama de lichidul în care se găsesc toate aceste componente, lichid care este plasma sangvină. Plasma transportă materiile hrănitoare, îndepărtează produsele de descompunere, în ea se elimină produsele activităţii glandelor cu secreţie internă (hormonii). Astfel, alături de sistemul nervos, plasma leagă toate organele, atît între ele, cît şi de sistemul nervos. Plasma cuprinde 90% apă, dar conţine şi albumine, săruri; în unele boli, în ea circulă virusuri, microbi sau microparaziţi. Alteori în sînge se găsesc toxine, fie venite din afara organismului, fie produse în organism.

Cu toate prefacerile care au loc permanent în organism, inclusiv în sînge, într-un organism sănătos, compoziţia celulară şi chimică a sîngelui are o mare stabilitate cantitativă şi calitativă. Stabile sînt în general numărul globulelor roşii, albe, al trombocitelor, cantitatea de albumină, zahăr, clorură de sodiu etc. Acest fapt permite sesizarea cu uşurinţă a oricărei abateri de la normal. Analiza sîngelui nu arată însă numai modificări ale sîngelui, ci ea permite să înţelegem transformările care au loc în cursul unei boli în ţesuturile şi organele întregului organism. Să vedem ce oferă medicului unele dintre cele mai frecvente analize ale sîngelui. De pildă analiza hematologică. Ea constă în determinarea numărului eritrocitelor şi a conţinutului acestora în hemoglobină, în determinarea numărului leucocitelor şi a formulei leucocitare, în stabilirea numărului trombocitelor, precum şi în precizarea unor indici importanţi privind coagularea sîngelui, şi contractivitatea chiagului. Analiza biochimică a sîngelui oferă şi ea date importante cu privire la metabolismul chimic al substanţelor. Se poate determina existenţa în sînge a substanţelor specifice imune, pe care organismul începe să le producă ca o reacţie împotriva unor agenţi patogeni ai bolii, putîndu-se astfel stabili natura infecţiei (în caz de febră tifoidă, tifos exantematic, sifilis etc.). Analiza bacteriologică a sîngelui permite să se găsească diferiţi microbi.

Analiza sîngelui devine mereu mai complexă pe măsură ce însăşi ştiinţa despre sînge — hematologia — se îmbogăţeşte. În felul acesta medicina primeşte mereu noi mijloace pentru identificarea multor boli şi pentru combaterea lor.

Dr. A. E.

Sub semnul graţiei şi al tinereţii

Primăvara şi-a făcut intrarea purtînd, anul acesta, haina de hermină a zăpezii... Mugurii care, credincioşi întîlnirii calendaristice îşi scoseseră căpuşoarele afară şi se lăsau mîngîiaţi de primele raze calde ale soarelui, au căpătat, fiecare, o cuşmuliţă albă, pufoasă... O clipă dezorientaţi, ne-am îmbrăcat din nou paltoanele şi şoşonii. Pentru puţină vreme însă, căci meteorologii ne-au anunţat timp frumos, iar calendarul, dacă ne mai joacă din cînd în cînd o festă, pînă la urmă se supune succesiunii firesti a naturii.

E adevărat, de toate aceste considerente creatorii de modele nu prea ţin seamă. Ei lucrează cu luni de zile înainte la ceea ce va fi moda primăverii 1962. Pentru ei, primăvara începe încă în plină iarnă, cu melodia ei coloristică, cu graţia ei tinerească. Iar rezultatul la care au ajuns, corespunde, într-adevăr, elanului care însoţeşte totdeauna apariţia timpului frumos.

Vom adopta, deci, în această primăvară, o modă aeriană, suplă. Tendinţa este spre talia fină, spre fustele învoalte şi lenajurile suple, spre tot ceea ce contribuie la eliberarea siluetei.

Bineînţeles, taioarele domnesc în acest anotimp. Dar cîtă diferenţă faţă de costumele de acum cîţiva ani încă, rigide, neutre, lipsite de feminitate! Taiorul din această primăvară are reverele mici, după cum se poate foarte bine lipsi de ele. Jacheta, răscroită rotund în jurul gîtului, fixată cu o broşă lunguiaţă, se poate lipsi şi de nasturi. Marginile jachetei se rotunjesc într-o curbă plină de graţie, nedepăşind zece centimetri de la talie. Fusta continuă să adopte pliurile şi plisseurile şi, în orice caz, se evazează mult la poale dînd siluetei în mers o mişcare dansantă. Un nou model de cute şi-a făcut apariţia: cuta aşa denumită „labă de elefant", care se lărgeşte la bază. Fustele, în marea lor majoritate, sînt confecţionate cu cute sau pliuri de jur împrejur. Mînecile jachetelor, „trei-sferturi", rămîn şi în anul acesta în mare favoare; pentru aceasta, e de la sine înţeles că mînuşile se vor lungi pînă la cot.

La bluze, la jachetele „deux-piéces-urilor" gulerele s-au transformat în eşarfe ce se înnoadă fie la mijloc, fie într-o parte; vedem deci că gulerele clasice rămîn într-o minoritate şi sînt adoptate cu precădere numai la ţinutele sport. Dar marea senzaţie a primăverii şi în deosebi a începutului verii, va fi apariţia muselinei — uni şi imprimate, în tonuri pastelate, într-o nesfîrşită gamă de culori şi tonuri. Făcîndu-şi o timidă intrare anul trecut, de data aceasta pare să fi cîştigat teren. Lucrată pe o dublură de mătase, muselina se pretează şi la confecţionarea „deux-piéces-urilor" şi, bineînţeles, este ţesătura ideală pentru rochiile elegante. În acest caz, va fi plisată în întregime — corsaj şi fustă. Cît priveşte lungimea fustei, aceasta n-a suferit modificări.

Pardesiurile, redingotele, mantourile de primăvară — toate din ţesături suple, printre care predomină tuidurile, de o extremă simplitate în linie, urmăresc şi ele aceeaşi tendinţă de degajare a siluetei. Gulerele lor s-au micşorat mult şi permit gîtului să se mişte în voie.

În concluzie, moda din primăvara acestui an este pusă sub semnul graţiei şi al tinereţii.

Tanţi PFENNINGS

Răspuns cititoarelor

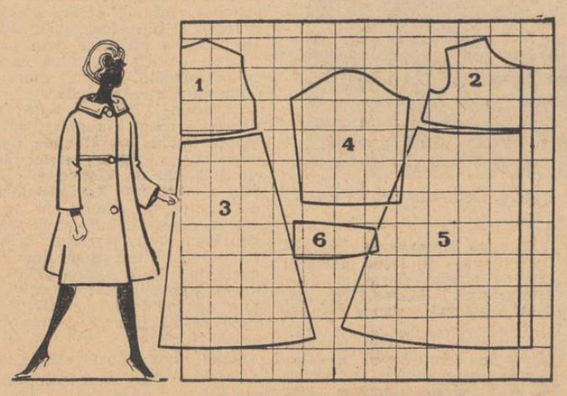

M. A. — Iată un model simplu şi modern de balon, uşor lărgit în jos, gulerul larg circular şi nasturi puţini. Tiparul e pe pătrate, cu latura de 10 cm. şi reprezintă: 1) platcă spate, 2) platcă faţă, 3) spatele, 4) mîneca, 5) faţa şi 6) gulerul.

R. S. — Taioraş gen marinar cu jachetă puţin bluzată, cu guler larg şi mult răscroit. Manşetele strînse şi garnitura buzunăraşelor se fac din materialul (în dungi) al bluzei. Fusta dreaptă. Rochiţă tinerească din tergal cu puţine plisseuri mari, avînd ca unică garnitură nervurile de deasupra bustului şi şoldurilor formate din tigheluri aparente.

tendinţele modei de primăvară

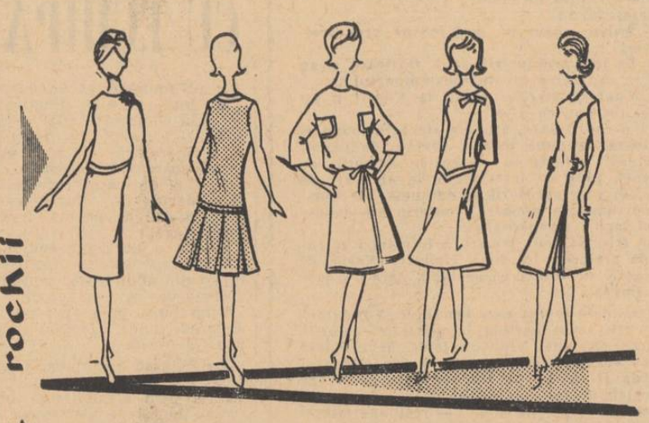

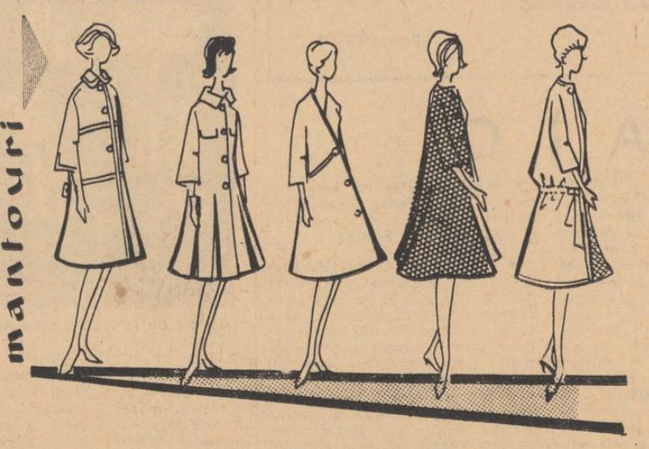

Silueta, în această primăvară, îşi recîştigă întreaga feminitate: bustul e frumos rotunjit, talia suplă, fustele sînt evazate. Modelul pe care vi-l propunem se poate realiza în mai multe variante. Iată cîteva din ele:

1. — Umărul e rotund; 2. — pensa se prelungeşte pînă jos; 3. — talia poate fi, sau nu, bluzantă; 4. — decolteul, rotund, lasă să se vadă un guler tricotat de lînă, într-un ton contrastant cu stofa taiorului; 5. — mînecile pot fi lungi — dar tendinţa modei este spre mînecile trei-sferturi; 6. — un eclair sau copci interioare înlocuiesc nasturii din faţă; 7. — cordonul uşor coborît, dă impresia unei talii mai joase; 8. — tricoul se execută cu un ochi pe faţă, unul pe dos, la toate rîndurile; 9. — un guler de catifea poate înlocui gulerul tricotat; 10. — la nevoie, se pot pune copci interioare, în prelungirea nasturelui din faţă; 11. — basca jachetei se poate rotunji, ca să fie modernă; 12. — fusta dreaptă se poate lărgi cu două pliuri laterale; 13 - 14. — Tocurile pantofilor sînt mai scunde, dar păstrează o formă gîtuită, „mosorel"; 15. — un turban de catifea poate completa ansamblul cu gulerul la fel; 16) — genţile nu mai sînt atît de mari şi în nici un caz nu se mai poartă pe umeri.

LA ROCHII

1. — Talia se ascunde sub un corsaj suplu.
2. — Talia e suplă, sub o tunică dreaptă şi o fustă în cute duble.
3. — Talia e puţin coborîtă pe şolduri, dînd libertate mişcărilor.
4. — Talia poate fi uşor prelungită pe şolduri.
5. — Talia poate fi abia marcată de două clape petrecute prin două cataramă.

LA TAIOARE

1. — Jacheta e amplă şi talia puţin coborîtă, subliniată uşor de un cordon închis cu o cataramă.
2. — Reverul poate avea o linie clasică, dar se depărtează de gît.
3. — Jacheta poate să nu aibă guler şi să se închidă într-o parte cu o bentiţă, care formează şi un cordon.
4. — Marginile jachetelor se rotunjesc.
5. — Jacheta poate avea un dublu rînd de nasturi. Fusta se poartă cu cute duble de jur împrejur.

LA MANTOURI

1. — Mantoul e suplu, evazat la spate, iar spatele prins într-o gaică largă.
2. — Pliurile acestui mantou sînt tighelite: silueta cîştigă.
3. — Linia oblică a acestui mantou îl face tineresc şi modern.
4. — Se poartă godeurile, care dau siluetei o graţie deosebită.
5. — Talia joasă, abia subliniată de un cordon petrecut cu un elastic. Mantoul acesta nu are nevoie de nasturi.

Aceste cîteva modele pentru tinerele fete care vor să se îmbrace modern arată aceeaşi suplete a liniei, aceeaşi simplitate a modelelor care dau trupului graţie şi armonie în mişcări.

CURIERUL NOSTRU

NAUM N. — Noi nu credem că singurul motiv a fost cel pe care-l presupuneţi dv. Aceasta nu putea să determine o astfel de acţiune. Desigur că sfaturile şi uneori chiar mai mult decît atît, ale rudelor apropiate au o mare însemnătate. Dar dacă ea nutrea faţă de dv. sentimente puternice, nu accepta „sfaturile" respective. Acest lucru ni se pare foarte clar şi socotim că este una din cauze. A doua cauză constă în lipsa dv. de hotărîre, de preciziune. Deşi aţi fost prieteni buni atîţia ani şi se părea că veţi fi nedespărţiţi toată viaţa, dv. nu i-aţi arătat perspectivele concrete ale acestei prietenii nici măcar atunci cînd aţi fost întrebat mai mult sau mai puţin direct. Aţi evitat un răspuns clar şi aţi vorbit de alte proiecte, e drept frumoase în ce vă priveşte, dar din care se înţelegea că relaţia actuală era exclusă. Avem impresia că nici nu aveaţi intenţii prea serioase, iar acum vă este rănit orgoliul şi nu sentimentul. Vă va trece cu destulă uşurinţă. Să sperăm că nu veţi încerca să „plătiţi" această „rană". Nu este demn aşa ceva.

LACRAMIOARA-Beiuş. — Ne pare rău că trebuie să v-o spunem, dar n-aveţi în totul dreptate. În acţiunile practice aţi pornit de la o premiză unilaterală, socotind că dv. aveţi în totul dreptate. Din însăşi descrierea unor fapte în scrisoarea dv. reiese că aţi greşit, că au fost cazuri cînd n-aţi adoptat atitudinea cea mai bună în deosebi faţă de unele greşeli ale lui. Se cere, cum este şi firesc, mai multă înţelegere, mai multă bunăvoinţă din partea dv. Ar trebui să alegeţi mai bine atît momentele cît şi tonul discuţiilor. Aceasta v-ar ajuta să cunoaşteţi cauzele care au dus la unele greşeli de comportare şi să găsiţi soluţiile cele mai bune de îndreptare; sîntem siguri că aşa v-ar fi recunoscător. În fond nu e vorba decît de mici neînţelegeri ocazionale pe care dv., din lipsă de pricepere şi bunăvoinţă, le-aţi amplificat. Mai gîndiţi-vă şi veţi vedea că nu aveţi probleme chiar aşa de grele cum spuneţi dv.

TINEL-Tim. — În unele privinţe dv. aveţi dreptate; educaţia unora mai lasă de dorit. Greşiţi însă atunci cînd consideraţi că pentru a dovedi o comportare demnă este neapărat nevoie să staţi retrasă de restul lumii. Demnitatea se verifică în viaţa de toate zilele, de la locul de muncă pînă la cele de distracţie şi plimbări. Nu vă retrageţi în casă singură. Din contră, creaţi-vă prietenii, mergeţi împreună la spectacole, în excursii, la reuniuni, la plimbări. Fiind prietenoasă puteţi fi şi demnă în asemenea împrejurări demnitatea dv. vă va ridica în ochii oamenilor. Stînd în casă, nu poate şti nimeni cît de demnă sînteţi. În schimb dv. vă simţiţi singură şi plictisită. În asemenea condiţii nu aveţi de ce vă bucura. Iată de ce vă sfătuim să renunţaţi complet la acest fel de a privi lucrurile.

Moda celor mici

În acest domeniu fantezia mamelor poate face minuni. Garniturile brodate, panglicile colorate, imprimate, sîn garniturile pe care vi le propunem la cîteva din aceste modele.

REBUS magazin

Figuri geometrice înscrise în... careu

Dezlegători ! Un rebusist a început să compună un careu cuprinzînd figuri geometrice, pe care apoi l-a lăsat „baltă". Încercați dv. să-l completați, cu ajutorul definițiilor de mai jos.

ORIZONTAL : 1) Tehnică muzicală, aplicată pe cîte cinci linii paralele ! 2) Sprinteni, ușori (arh.) — Cilindru pentru separat impuritățile dintre semințe 3) Rocă pentru făcut piatră cubică — Prefix bun lîngă sferă ! 4) Așezare pe verticală (cu condiția unui punct de sprijin) — Întoarce vorba mea ! 5) Jumătate de zonă sau un sfert de înălțime — A centra — Dan Buzilă 6) Anunț, afiș (pop.) — Lui 7) Inel de lanț... la bază — Titlu... la înălțime (fem.) 8) Oglinzi (inv.) — Un japonez la paralele ! 9) Nume feminin — Zonă... răcoroasă (ferită de raze fierbinți) 10) Podoabă pe lîngă perete — Într-un trunchi de... om (sing.) 11) Pe suprafața... mărilor — Caracteristică a unui arc... de oțel.

VERTICAL : 1) Locuitor al Cubei — Ofițer otoman 2) Fata din Oaș — Aprinzător cel mai depărtat 8) Ovație — Cercul exterior al... pălăriei 9) Nume bărbătesc — Fără apă sau fără vlagă 10) Sub razele... reflectoarelor 11) Coloane conice de apă, în rotație — Timpul în care minutarul face o rotație de 360 de grade.

Geo METREANU

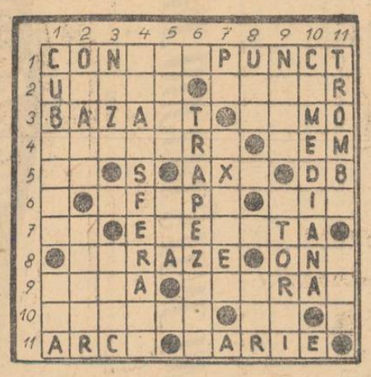

MÎNA-N MÎNĂ

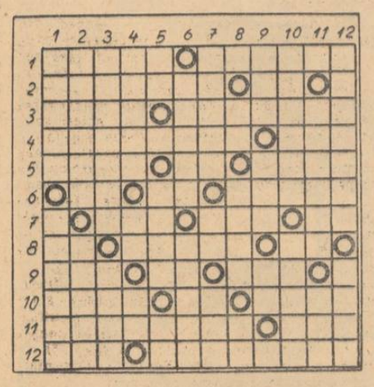

ORIZONTAL : 1) Ce-i în mînă, nu-i minciună — Merg mînă-n mînă 2) Mînă de fier — Scoase din manșetă ! 3) A șosi — Are mînă bună 4) Au mandat de a ridica mîna ! — Se deschide cu mîna 5) Ici și colo — Tudor Dinescu — E contra ! 6) Literă grecească — Sărutare manuală ! — Era la mîna seniorului 7) Pronume — „Nu lăsa vrabia din mînă pentru cioara de pe..." — Posesiv 8) Începe și sfîrșește ultimul ! — Pun mîna — Notă muzicală 9) Riglă de desen — În mînă — Pentru spălat pe mîini 10) Omorît — Două consoane — Face obiecte de lut ars 11) Scris de propria mînă — Numeral 12) Nume de fată — Pentru care se pune mîna în foc.

VERTICAL : 1) Mînă forte — O mînă spală pe alta 2) Responsabil cu podoabele la mînă ! — A lua cu mîna 3) Mînă largă — A nu ține minte de la mînă pîn-la gură 4) Hrisoave scrise de mînă — Pune mîna ! — Îndemn agresiv 5) În amurg — A cere mîna — Unge de două ori ! 6) A da din mîini și din picioare — A pătrunde 7) Bate mîna ! — Pepene — Pentru mîna goală 8) Radu Ionescu — Confuză — Subsol 9) Personaj mitologic — Rîu în Elveția — Fluviu în Italia 10) Pe sub mînă — Sărut mîna ! 11) Învață mînuirea armelor — Nume feminin 12) A coase de mînă în mod provizoriu — Mînă.

Radu ȘTEFĂNESCU

Poșta rebus

SUGAR VASILE — **Cluj** : Cele mai multe dintre problemele trimise de dv. au apărut la rubrica noastră de jocuri distractive. Ideea dv. ni se pare însă interesantă și dacă găsiți alte genuri de probleme nepublicate, vă oferim cu plăcere coloanele noastre.

ZENO ABRUDEAN — **Prostea Mare** : Aveți prea puține cuvinte în temă. Reveniți.

M. POPESCU — **Breaza** : Dovediți îndeminare în încrucișare. Jocul pe care ni l-ați trimis dovedește aceste calități. În lim ta spațiului disponibil va apare.

M. TEODORESCU — **Călărași** : Vom ține seama de sugestia dv.

TRAIAN MATEI — **raion Teleajen** : „Primăvara" conține un procent prea ridicat de puncte negre. Reveniți.

R. PANTAZI — Ne-a sosit prea tîrziu. Pentru o primă încercare, dovediți îndemînare. Perseverați și veți avea satisfacția publicării. Așteptăm noi vești de la dv.

ION ODOBESCU — **Satu Mare**. V-am ruga să schimbați primul cuvînt de la 7 vertical.

REȚINEȚI DIN TIMP

locuri pentru concediul de odihnă sau tratament în stațiunea balneară preferată

AGENȚIILE O.N.T. CARPAȚI din toată țara au pus în vînzare bilete pentru lunile aprilie — mai — iunie în stațiunile:

OLĂNEȘTI (boli ale aparatului digestiv și glandelor anexe, urologie)
SOVATA (reumatologie și ginecologie)
VICTORIA „9 Mai" (reumatologie)
VICTORIA „1 Mai" (reumatologie)
BUZIAȘ (boli cardio-vasculare)
SLĂNIC MOLDOVA (boli ale aparatului digestiv și ale glandelor anexe)
CĂLIMĂNEȘTI (boli ale aparatului digestiv și glandelor anexe, urologie, boli profesionale)
CĂCIULATA (boli ale aparatului digestiv și glandelor anexe, urologie).

Plata eșalonată
Tarife reduse pînă la 31 mai
50% reducere pe C.F.R. și I.R.T.A.

LEGUME ȘI FRUCTE

conservate prin frig, în vrac, ambalate în cutii de carton și saci de hîrtie, oferă

I. L. S. ANTREFRIG

str. Fîntînica nr. 36, raionul 23 August București

consumurilor colective (spitale cantine), din București și provincie, la prețuri convenabile :

— roșii,
— mazăre boabe
— fasole verde
— dovlecei de umplut
— dovlecei cu floare
— bame,
— ardei întreg de umplut
— ardei tocat
— prune pentru compot
— vișine pentru compot

Produsele conservate la frig se pregătesc ușor și își păstrează aproape integral proprietățile nutritive și în vitamine

Informații la telefon 12 89 10 și 11 25 80

INTRE 21—31 MARTIE 1962

VIZITAȚI

Expoziția Intreprinderii Ungare de Comerț Exterior

TRANSELEKTRO

Se expun : Utilaje și instalații pentru rețeaua comercială și de alimentație publică, instalații frigorifice, mașini „Expresso" pentru cafea ; articole electrocasnice, aparate electrice de joasă și înaltă tensiune, motoare etc.

Organizată în sălile Expoziției Permanente de Mostre a Camerei de Comerț a R. P. Ungare, București, str. Batiște nr. 33, expoziția este deschisă zilnic între orele 10—13 pentru tehnicieni și 17—20 pentru public.

Aparataj ultramodern ! — Prospecte și informații la cerere. Telefon 11.00.38 ; 12.16.30.

Important!

Întreprinderile producătoare de țesături de mătase oferă întreprinderilor de stat și cooperativelor cupoane de diferite lungimi, în desene variate și poziții coloristice diferite, precum și diverse țesături provenite din soldări.

Aceste țesături, cu o reducere de 10—30% pot fi procurate direct la întreprinderile :

— **FLAMURA ROȘIE București, str. Linăriei nr. 90, telefon 23.52 60.**
— **ȚESĂTORIILE REUNITE București, str. Spătaru Preda nr. 3, telefon 23.22 10.**
— **MATASEA POPULARĂ București, str. Popa Nan nr. 88 telefon 21.60.90.**
— **TUDOR VLADIMIRESCU, București, Bd. Ghencea nr. 34 telefon 16.04 00.**
— **ANA IPATESCU, București, Șos. Vitan nr. 238, telefon 21.74.72.**

GH. CHIRIAC

— Nu mai servim, e ora de închidere !...

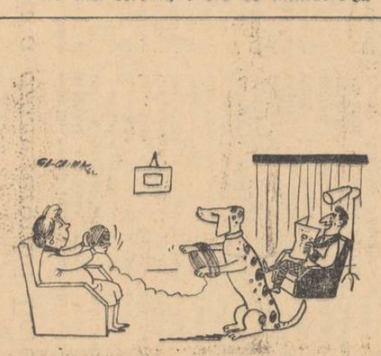

Fără cuvinte.

— Întîi calcă-ți pantalonii, că apoi ai să fii obosit !...

Moravuri și năravuri

BEȚIA

Vă înfățișez mai jos textul prescurtat al conferinței mele, pe care intenționez s-o fac cunoscută participanților la congresul internațional al antialcoolicilor (asta numai dacă am să fiu invitat) ce se va ține anul acesta, în perioada culegerii viilor, la Tokai.

„Ce este beția și care sînt urmările ei ?

Domnii mei, după mine beția, mai înainte de toate, este un viciu. Un viciu rău. Ea a adus pămîntenilor numai nenorociri. Mă voi sprijini, în expunerea mea, pe niște exemple. Unele vor fi contemporane, altele acontemporane.

Baltazar, ultimul rege al Babilonului, cum și-a pierdut tronul ? Cum și-a pierdut chiar viața ? Beat fiind, a profanat vasele sfinte ale templului lui Solomon. Chiar în aceeași noapte a fost ucis de oamenii lui Cyrus, cu care era în dușmănie.

Țipirlingă Ilie, șofer pe basculanta V. 131313, cum și din ce cauză și-a pierdut carnetul de șofer ? Din cauză de superstiții ? Că avea numerele la mașină cu 13 ? Să fim serioși. Tot din cauza beției. S-a urcat la volan beat (Tudor Mușatescu ar spune : „În stare de ebrietate și beat". Eu spun numai beat, convins fiind că se va înțelege și așa).

Datorită beției care s-a făcut la curtea lui Dionisie Tiranul, era să-l pierdem, înainte de vreme, pe Damocles. Ce-a făcut Dionisie Tiranul ? În timpul chefului a pus o slugă să lege deasupra capului inteligent al lui Damocles o sabie. Dar cu ce s-o lege ? Cu un fir de păr... Ca să vedeți și dv. unde duce băutura.

Dar cîte încurcături nu a mai făcut beția ?

Există documente și martori că Iuda nu era numai un turnător ordinar. El avea și darul beției. După ce a intrat în posesiunea celor 30 de arginți, sumă obținută din vînzarea lui Isus, a alergat într-un suflet la bufetul din colț și nu a ieșit de acolo pînă n-a tocat toți banii.

Coana Marioara Scarlat, de la nr. 138 al străzii mele, de ce a ajuns în halul în care e ? Că nici n-o mai recunoști. De ce a slăbit așa ? Oare aicea nu este tot mîna lui Baccus (zeu al vinului, dar nu al vinului de M.A.T.). Da, de ce să nu spunem lucrurilor pe față. Dabija, soțul ei, a dat și el în patima beției. Cînd vine acasă pe 7 cărări, calcă cu bocancii plini de noroi pe prețuri. Dă cu piciorul la papucii pe care ar trebui să-i încalțe. Injură, îndoaie geamuri, aruncă farfuria cu mîncare... Da, tot din cauza beției.

Agrippina, de ce l-a otrăvit pe Claudiu I, împăratul romanilor ? De ce ? Pentru că acesta, de cîte ori se îmbăta, se ducea la Mesalina, fosta lui nevastă de care divorțase. De ce divorțase Mesalina de el ? De ce odată, chiar ea Mesalina, ființa cea mai nevinovată, cea mai pură, a vrut să-i arunce lui Claudiu I cu vitriol în ochi ? De ce ? Simplu. Rămînînd orb, Claudiu nu ar mai fi nimerit circiuma.

La toate nenorocirile, unele mai mari, altele mai mici, după cum am mai spus, s-a ajuns din cauza alcoolului.

Închei lucrarea mea, blestemîndu-l pe Joe, blestemînd-o pe Semeleea (părinți legitimi ai lui Baccus) că au dat viață zeului vinului.

Să ciocnim, dragii mei participanți la acest congres, pentru antialcoolism, pentru sucul de fructe (dar nu cel parfumat), pentru sucul de roșii, pentru siropul de smeură, pentru oranjeadă !"

Nicuță TĂNASE

P. S. — Să n-o luăm nici așa. Să bem și-un șpriț. Dar...

MATTY ASLAN

— ...Sigur că da, domnului ce-i pasă... Domnul nu se grăbește... Domnul stă la adăpost !...

— Uite, dragă, ce drăguță e moda asta de primăvară...

FRED GHENĂDESCU

O voce în apartamentul vecin : — *Bate cuiul mai cu forță, Vasile, că la ora asta nu deranjezi pe nimeni...*

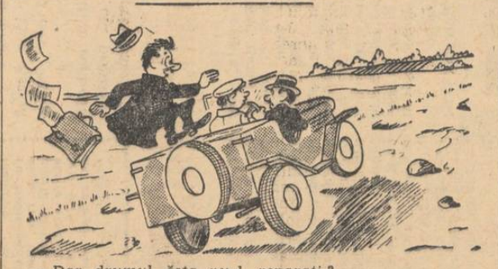

— Dar drumul ăsta nu-l reparați ?
— Nu încă ; așteptăm referatul tehnic ca să vedem dacă are sau nu nevoie de reparații...

E. ARNO

— Noroc, că am dat de această potcoavă, altfel cine știe ce s-ar fi întîmplat !...

ȘAH

Și dv. puteți participa la turneele de compoziție problemistică

● O nouă competiție originală organizată de „Magazin"

Numeroși participanți la concursul popular de dezlegări de probleme de șah organizat recent de „Magazin" și-au exprimat dorința de a lua parte și la astfel de manifestări consacrate compoziției de probleme. Mulți dintre ei ne-au trimis și primele lor încercări de compoziție de probleme cu mat în 2 și 3 mutări. Dorința de a participa la concursuri de compoziție și-au manifestat însă nu numai problemiștii începători. Compozitori consacrați ne-au scris solicitînd organizarea de concursuri de care calendarul competițional intern duce o lipsă acută.

PENTRU A STIMULA CERCURILE MAI LARGI ALE AMATORILOR DE PROBLEME DE ȘAH ȘI A DA, TOTODATĂ, UN NOU CADRU DE ACTIVITATE PROBLEMIȘTILOR CONSACRAȚI, REVISTA „MAGAZIN" INIȚIAZĂ UN NOU GEN DE CONCURS. ESTE VORBA DE TURNEELE DE COMPOZIȚIE ȘAHISTĂ, COMPETIȚIE POPULARĂ CARE SE ADRESEAZĂ ATIT CELOR CARE NU AU COMPUS ÎNCĂ PROBLEME DE ȘAH (ȘI DORESC SĂ O FACĂ) CÎT ȘI CELOR CARE AU LUCRĂRI PUBLICATE — INCLUSIV MAEȘTRI AI SPORTULUI.

În ce constă turneele de compoziție șahistă ?

Este vorba de gruparea în grupe de cîte cinci a celor dornici să participe la un concurs și de fixarea unei scheme pe baza căreia concurenții vor trebui să compună o problemă corectă în care albul joacă și dă mat în 2 mutări. Așadar, este foarte simplu. Așa cum la un turneu de șah — la tablă sau prin corespondență — partenerii își măsoară puterile, tot astfel în turneele de compoziție șahistă concurenții își măsoară forțele în întrecerea de a crea o problemă de șah cît mai reușită.

Fiecare participant la turnee poate concura cu cîte două lucrări ; în fiecare grupă vor fi prezentate, deci, cîte zece probleme pe schemă fixă, probleme care vor fi prezentate — fără indicarea numelui autorilor — unui arbitru. Acesta va da problemelor cîte o notă — de la 1 la 10 — urmînd ca pe această bază să se fixeze clasamentul grupei. Concurentul care obține cele mai multe puncte devine cîștigătorul grupei. Problemele clasate pe primele locuri vor fi publicate în „Magazin" și „Revista de șah".

Vor fi organizate turnee de compoziție șahistă de două categorii. La turneele de categoria A se pot înscrie cei cărora le-au apărut cel puțin cinci probleme de șah. La turneele de categoria B participă problemiști fără lucrări publicate sau cu maximum patru probleme apărute în reviste sau rubrici de șah.

După primirea cererilor de înscriere și întocmirea grupelor, participanților la turneele de compoziție șahistă li se va trimite schema pe care urmează, în timp de o lună de la primire, să creeze cele două probleme care iau parte la un concurs (la categoria A, firește, schema va fi mai dificilă).

Pentru primele grupe, care vor fi formate la 10 aprilie 1962, se primesc de pe acum înscrieri. Ținînd seama de caracterul original al acestei noi competiții, viitorii participanți sînt invitați să facă sugestii pentru îmbunătățirea condițiilor de desfășurare a concursului. Înscrierile se primesc pe adresa : revista „Magazin", București, Oficiul poștal 33, Casa Scînteii, pentru „Turneele de compoziție șahistă". Cererea de înscriere va cuprinde și indicarea categoriei pentru care se solicită participarea.

Și acum, pentru antrenamentul viitorilor participanți, organizăm un concurs unic : să se compună pe baza schemei de mai jos, o problemă de șah corectă în care albul să fie la mutare și să dea mat în 2 mutări :

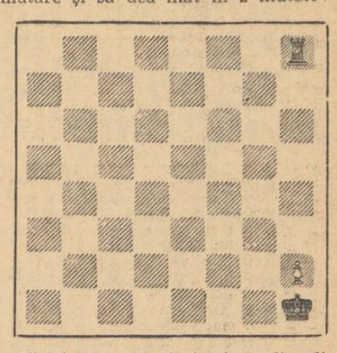

Păstrînd aceste trei piese din diagramă, participanții la concursul unic de antrenament sînt invitați să construiască o astfel de poziție încît, după prima mutare a albului (după care se amenință mat în mutarea următoare, a doua) negrul să se poată apăra contra amenințării luînd — între altele — cu turnul pionul de pe h2. Această mutare va crea însă o slăbiciune în poziția negrului permițînd totuși albului să dea matul în a doua mutare a sa (un alt mat însă decît cel amenințat prin cheie). Turnul negru poate fi plasat pe orice cîmp liber de pe coloana h și nu obligator pe h8.

Bineînțeles că în problema creată pe această schemă, albul trebuie să aibă la dispoziție numai o singură primă mutare cu care să se poată da mat, iar această mutare să nu înceapă cu șah sau cu luarea vreunei piese — cu excepția, eventual, a pionului.

Problemele vor fi trimise pe adresa indicată mai sus, pînă la 15 aprilie 1962, pe plic fiind notată mențiunea „Pentru concursul unic de probleme". Cele mai bune lucrări vor fi publicate iar autorul clasat pe locul I va primi drept premiu cărți cu probleme de șah.

MAGAZIN — nr. 233 — pag. 7-a

Colțul vînătorului

Deschiderea sezonului de primăvară (II)

Elementul principal care asigură succesul vînătorii de rațe este, în primul rînd, tirul corect, adică o serie de cunoștințe asupra variatelor condiții de tragere care ți se prezintă.

În afară de tendința generală de a se trage prea departe, la vînătoarea de rațe intervine un element nou care îngreunează tirul. E faptul că aprecierea distanței la un vînat care se află în aer e mai grea din pricina lipsei punctelor de reper. De aceea, o regulă de care trebuie să se țină seama e că nu se trage decît în rațe la care poți deosebi culorile penajului și la gîsca la care poți distinge ochii. Aceasta în ce privește tirul pe lumină. Dacă vînăm pe întuneric, e regulă că se trage în orice vînat care se poate distinge oricît de puțin pe fondul întunecat al cerului deoarece înseamnă că e în bătaia puștii. Vînătorul trebuie deci să renunțe la risipa de cartușe ce se face trăgînd la distanțe neraționale (80—100 m.). Acest tir defectuos are ca urmare turburarea generală a trecerilor de rațe, care iau imediat înălțime, precum și împiedicarea celorlalți vînători de a trage în piesele care, altfel, le-ar veni în condiții bune.

În ce privește sezonul actual, trebuie spus că menținerea prelungită a gheței pe bălți a impus ca vînătorul să-și îndrepte atenția în căutarea porțiunilor libere de gheață și a izvoarelor, avînd astfel prilejul să găsească o concentrare mai mare de piese. Cînd gheața s-a topit însă, locurile cele mai bune sînt intersecțiile dintre două bălți unde vom avea un „joc" activ și prelungit aproape toată ziua.

Al. B.

POȘTA REDACȚIEI

I. SMĂRANDESCU — Galați. Ruanda-Urundi are aproape 5 milioane locuitori. Este o țară cu cea mai mare densitate din Africa : circa 85 locuitori pe km. pătrat — mai mult deci decît Franța. În același timp trebuie să spunem că datorită „tutelei belgiene" mizeria de aici este de nedescris.

FLORIN CĂȚAN — Calomfiresti (Alexandria) : La rugămintea de a vă citi doar epigramele s-ar fi putut să fi înțeles greșit ceva, căci iată că vă publicăm pe cea adresă veșniculul repetent :

Pe Mihai de la a șasea
Îl rugase tanti Anca
Ca să treacă clasa.
Dar Mihai trecuse... banca.

DUMITRU SCURT — comuna Liebling, regiunea Banat : Dacă pentru anii lucrați posedați acte doveditoare oficiale, puteți obține pensie de bătrînețe la împlinirea vîrstei de 60 de ani.

PETRU BRATU — Loco : Studenții trimiși la studii de întreprinderi și instituții pe bază de contract și care primesc deci bursă de la aceștea, sînt obligați ca la terminarea studiilor să se întoarcă la vechiul loc de mun. că, unde primesc posturi corespunzătoare calificării. De la această regulă nu se iau excepții și nici nu puteți transfera contractul unei instituții din Capitală. Dacă nu absolviți un an, întreprinderea nu este obligată să vă plătească bursa de două ori pentru același an, iar dacă nu vă prezentați la instituția respectivă după terminarea studiilor, urmează să suportați toate cheltuielile pe perioada cît ați fost student.

ANDREI LUPU — comuna Baia Borșa, raionul Vișeu : În legătură cu neprimirea revistei la timp, nu redacția este de vină, așa cum gre. șit v-a informat oficiul poștal. Noi am sesizat organele respective de această deficiență și vă rugăm să ne comunicați dacă în prezent primiți cu regularitate revista.

ELENA NEAGU — Loco : Lămuririle necesare le puteți primi de la Ministerul Învățămîntului și Culturii direcția Cinematografiei.

AUGUSTIN COBZARU — Bacău : Intreprinderea de la care ați plecat pentru a vă satisface serviciul militar este obligată să vă reprimească. că. Aici puteți să vă adresați conducerii și organului sindical, cu rugămintea de a vă ajuta să vă calificați în meseria preferată. Nu puteți intra direct într-o școală de calificare, dacă nu sînteți în cîmpul muncii.

MOTOCICLISTUL AMATOR : În legătură cu lipsa din librării a broșurii „Normele legale privind circulația pe drumurile publice", vă informăm că revista noastră a făcut mai de mult o sesizare și ni s-a comunicat că în cursul trimestrului I ea se va reedita, urmînd să fie pusă în vînzare în luna aprilie. Cît privește faptul că motociclistii amatori sînt supuși unui examen prea sever pentru obținerea carnetului, considerăm că se procedează bine, deoarece fiecare trebuie să cunoască toate regulile de circulație și întreținere a unei mașini, în interesul posesorului de motociclete, precum și al asigurării siguranței circulației.

VLADIMIR KOGAN — Oradea : Organul sindical din întreprinderea respectivă este acela care reglementează, în spiritul Codului Muncii, în ce împrejurări se efectuează ore suplimentare, cum se organizează timpul liber și cum se plătesc aceste ore. Pentru a doua întrebare, adresați-vă Institutului Meteorologic București, singurul care vă poate da un răspuns potrivit.

C. ANASTASIA — Loco : Cu 7 clase elementare nu puteți ocupa un post de contabilă, așa că răspunsul primit de la forțele de muncă este legal. Pentru a vă califica ca soră medicală, adresați-vă Ministerului Sănătății și Prevederilor Sociale, care tutelează asemenea școli.

NICOLAE I. TĂNASE — comuna Bucecea, raionul Botoșani : Adresați-vă Agenției centrale T.A.R.O.M. București. Bd. Republicii nr. 16.

MARIA PINTILIE — comuna Domnești Tîrg, raionul Adjud : După cum spuneți, nu ați împlinit nici 18 ani, așa că nu este cazul să vă faceți probleme în privința viitorului, mai ales că vreți să munciți și să învățați pentru a deveni folositoare societății. Sfatul nostru este să vă adresați unei cooperative de croitorie sau fabricii „Proletarul" din Bacău și, pe baza adeverinței ce o posedați de la cursul de croitorie, puteți fi angajată în urma unei probe. Odată angajată, puteți urma și cursul seral pentru a termina școala medie.

M. M. — Vatra Dornei : Am sesizat fabrica de hîrtie din Petrești despre deficiențele ce le semnalați în legătură cu coperțile de vinilin de la caietele cu 200 de file.

LEONTIN ȘERBĂNESCU, ION PINTILIE și DORELA DRĂGOESCU, str. Alex. Sahia nr. 3 Deva : NICOLAE C. PAICU și NATALIA MANOLE din comuna Moloväț, raionul Tr. Severin : VIORICA BÎRLEANU, comuna Cioești, raionul Costești ; DANIELA DOBRINESCU, str. Visinski nr. 13 Oradea : ION BUSOI și ION DRĂGAN comuna Fizeș, raionul Deta ; EMIL DRAGOMIR, comuna Ostrovul Mare, raionul Vîrșeț Mare ; VIOREL CÎMPOCA, comuna Susea, raionul Moldova Nouă și GHEORGHE MARINESCU, comuna Bivolani, raionul Iași doresc să facă schimb de vederi.

Redacția : Piața Scînteii, Tel. 17.60.10. Administrația : 17.60.20. Interior 1.400. Abonamentele se primesc la toate oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii din întreprinderi și instituții. Tiparul Combinatul Poligrafic Casa Scînteii

SPECTACOLUL
magazin

OASPEȚI DIN CAPITALĂ PE SCENELE CLUJENE

Săptămîna viitoare Clujul primește oaspeți din Capitală. Colectivul Teatrului „Lucia Sturdza Bulandra" urmează să prezinte între 28 martie și 1 aprilie o serie de spectacole pe scena Teatrului Maghiar de Stat din Cluj.

Dramaturgia originală contemporană va fi reprezentată prin „Passaeglia" de Titus Popovici, spectacol pus în scenă de Liviu Ciulei și care, cum se știe, a fost premiat anul trecut cu prilejul Decadei dramaturgiei românești. Între spectacolele care se prezintă la Cluj figurează și cele două premiere recente ale teatrului din literatura dramatică sovietică : „Al patrulea" de Konstantin Simonov, spectacol realizat de regizorul Dinu Negreanu, și puternica dramă a lui Maxim Gorki — „Copiii soarelui", în regia lui Liviu Ciulei împreună cu Lucian Pintilie.

Noua montare a comediei lui Shakespeare „Cum vă place", pe care a realizat-o Liviu Ciulei va fi de asemenea reprezentată cu ocazia turneului, spectatorilor clujeni oferindu-li-se astfel posibilitatea de a judeca nemijlocit acest spectacol care a stîrnit vii discuții în rîndul iubitorilor teatrului. Ciclul de reprezentații ale Teatrului „Lucia Sturdza Bulandra" este întregit cu două din spectacolele aflate mai demult în repertoriu. Este vorba de comedia „Tache, Ianke și Cadîr" de Victor Ion Popa și de „Moartea unui comisvoiajor" de Arthur Miller.

În spectacolele care se vor juca la Cluj vor apare numeroși actori ai teatrului în frunte cu artistul poporului Jules Cazaban, artiștii emeriți Clody Bertola, Beate Fredanov, Liviu Ciulei, Fory Etterle, Ion Manta, Gheorghe Auerlian.

Mircea ANDREI

Compozitorul Niculae Kirculescu

TEATRE BUCUREȘTENE ÎN TURNEU

Două premiere ale Naționalului bucureștean s-au înfrățit într-un turneu. O piesă de actualitate, „Piața ancorelor", de dramaturgul sovietic I. Stock și o lucrare clasică, „Vicleniile lui Scapin" de Moliere, au plecat să emoționeze miile de spectatori din orașe și centre muncitorești. Conform tradiției, regizorii celor două spectacole, Lia Nicolescu și cunoscutul actor Marcel Anghelescu (care a luat de data aceasta pentru prima oară în mînă bagheta de director de scenă) și-au condus colectivele la plecarea în turneu ce vizitează timp de două săptămîni, printre altele, localitățile : Ploiești, Brașov, Făgăraș, Sibiu, Alba Iulia, Hunedoara, Craiova etc.

L-am rugat pe Marcel Anghelescu să ne împărtășească din gîndurile sale în legătură cu proaspătul spectacol moliereso : **„Este un spectacol**, ne spune el, **în care am căutat să relevăm o viziune sub forma unui accent critic la adresa societății contemporane lui Scapin, accent pornit din partea omului simplu din popor ce se soco-tește îndreptățit să judece și să pedepsească pe cei răi. Dorința mea ca procesul intentat societății feudale să fie tratat în spiritul comediei a fost înțeleasă și de decorator** (Gh. Bedros) **și de maestrul de balet** (Stere Popescu) **și de actori în rîndul cărora se află în afară de unii cunoscuți de acum publicului ca Victor Moldovan, Matei Gheorghiu, Damian Crișmaru, Constantin Rauțchi, Victor Bateș, Elisabeta Piu-peanu, Elisabeta Preda, Nora Șerban și cîțiva absolvenți proaspeți ca Marian Hudac și Al. Haznaș. Am avut o plăcere deosebită să devin „peste noapte" regizor, să împărtășesc din experiența mea tinerilor actori, să-i ajut să-și găsească locul în greaua și plina de răspundere profesie pe care și-au ales-o".**

Tînăra regizoare Lia Niculescu ne-a declarat în legătură cu „Piața ancorelor" : **„Spectacolului are două distribuții: una care cuprinde pe artistul emerit Toma Dimitriu, pe Ileana Iordache, Liviu Crăciun, Cristina Bugeanu, Igor Bardu și cealaltă pe Virgil Popovici, Elisabeta Preda, Florin Piersic, Adriana Pițești eanu, Constantin Stănescu. În turneu pleacă prima distribuție.**

Motto-ul piesei care ne-a călăuzit în pregătirea acestui spectacol arată că omul nou, adevăratul cetățean, nu trebuie să uite nici o clipă că pentru a trăi fericit și liber în viața nouă pe care o oferă societatea socialistă, trebuie să lupte necontenit împotriva tuturor celor care militează pentru război.

Cu toate că întîmplările din piesă sînt dramatice, sentimentul pe care am căutat să-l dezvăluim din spectacol a fost cel optimist, luminos: increderea deplină în forța care construiește viitorul luminos al lumii — comunismul !

B. DUMITRESCU

„ESTRADA" DIN DEVA

Teatrul de Stat de Estradă din Deva a prezentat în luna martie două noi premiere : „Strada mare" — spectacol în 2 acte și 28 de tablouri realizat după libretul lui Ion Preda, direcția muzicală aparținînd lui Iosif Kilzer și „Cabana melodiilor" — 2 acte și 30 tablouri — spectacol conceput de L. Radulian, Ambele au fost realizate sub direcția artistică a lui N. Frunzetti.

În vederea desfășurării unei largi activități artistice în centrele muncitorești, gospodăriile agricole colective etc., Teatrul de Estradă din Deva întreprinde în prezent un turneu în regiunea Hunedoara. Astfel, pînă acum, au fost prezentate peste 60 de spectacole în fața oamenilor muncii a oțelarilor, minerilor și colectiviștilor din regiune. Deplasarea cuprinde un număr de 52 de localități urmînd a fi date pînă la sfîrșitul lunii peste 150 de spectacole.

În prezent, spectacolul „Strada mare" este dat pentru colectiviștii din raioanele Alba Iulia, Sebeș, Orăștie și oțelarii din Hunedoara iar colectivul ce susține spectacolul „Cabana melodiilor" s-a deplasat în Valea Jiului pentru a da mai multe spectacole în fața minerilor din bazinul car. bonifer.

O nouă operetă românească

Pe șantierul de creație al Teatrului de Stat de Operetă din București a intrat în lucru un nou spectacol. De astădată este vorba de montarea unei operete românești, intitulată „Întîlnire cu dragostea". Pentru a afla amănunte asupra viitorului spectacol ne-am adresat compozitorului Niculae Kirculescu, creatorul acestei operete.

— Cîteva cuvinte despre subiectul lucrării.

— **După cum arată și titlul, este vorba despre o poveste de dragoste. Un tînăr compozitor, Dan Gruia, îndrăgește o cîntăreață de la Teatrul maghiar de operetă și toate ar fi mers perfect dacă n-ar fi fost cineva care dorea cu orice chip să-i despartă pe tinerii noștri. O serioasă în care se află tînăra cîntăreață și îndrăgostiții sînt gata să se despartă. Colectivul teatrului nu e însă de aceeași părere. Artiștii fac tot ce-i posibil, se urcă chiar și în virful unui munte, pentru a-i pune la cale împăcarea. Reușesc, iar operetа se termină ca orice operetă : cu o căsătorie. Din această acțiune plină de vesele se desprinde cu putere o idee : Prietenia caldă dintre poporul romîn și minoritățile naționale conlocuitoare.**

— Și acum, vă rugăm să ne spuneți ceva și despre muzica operetei.

— **Am compus muzica pe două stîluri : în scenele de dragoste sau în arii am folosit forma simfonică, iar acolo unde e vorba de comedie am utilizat ritmurile moderne de dans. Așa se face că în „Întîlnire cu dragostea" se vor cînta alături de arii de întindere vocală, cum ar fi : „Un cîntec din țara mea" (aria tenorului), „Să ai inere-dere în viață" (aria baritonului), „O poveste frumoasă" (duet între primadonă și tenor) și diverse melodii moderne : „Și mi-am pus o pană în frunte", „Gelos nu sînt", „Eu iubesc, tu iubești, el iubește", aria „Pe litoral" și sextetul muzical „Am sosit". Opereta abundă în momente de comedie tratate și muzical într-o manieră corespunzătoare. În partitură se împletesc melodii de inspirație folclorică românească cu melodii maghiare.**

— Cine se îngrijește de montarea lucrării dumneavoastră ?

— **Direcția de scenă o are Nicușor Constantinescu, conducerea muzicală aparține lui Mircea Ionescu, coregrafia : Elena Penescu-Liciu; scenografia: Lebas.**

Sandu MARIAN

Scenă din spectacolul „Cabana melodiilor" la Teatrul de Stat din Deva

Imagine de la repetițiile piesei „De n-ar fi iubirile"

In prag de premieră

„DE N-AR FI IUBIRILE",

noua piesă a dramaturgului Dorel Dorian

După piesele **„Dacă vei fi întrebat"** și **„Secunda 58"**, dramaturgul Dorel Dorian se va prezenta în curînd în fața spectatorilor cu o nouă piesă : **„De n-ar fi iubirile".** Eroii noii piese sînt : un inginer măcinat de o ambiție bolnăvicioasă, o femeie cochetă și egoistă, o neînsemnată profesoară de muzică, un tehnician îmbătrînit în cinism, trei muncitori petrolișt și o admirabilă Jana Mincu... Toți aceștia sînt angrenați într-o pasionantă dezbatere asupra problemelor eticii comuniste.

— Vă rog, poftiți pe scenă ! Începem repetițiile !

Radu Penciulescu deschide caietul de regie.

— Începutul părții a doua. Poftim tovarășa Eftimie. Așează-te la pian. Iar d-ta, tovarășă Bălănuță, mai aproape de rampă.

Maria Andone — Eugenia Eftimie — se așează la o masă închipuind pianul iar Jana Mincu — Leopoldina Bălănuță — se apropie de rampă. În dreapta scenei, pe un scaun, ia loc sufleurl.

Regizorul se arată mulțumit.

— Putem începe !

Interpreta Janei Mincu : **Partea a doua a piesei, așa cum ați prevăzut probabil și dv., se desfășoară la schelă, avînd în centrul acțiunii continua creștere a presiunilor...**

Frazele curg ușor, nuantate, replicile se întretaie firesc. Interpreta Janei Mincu, în colțul ei, a rămas în întuneric (aici cititorului i se cere un pic de imaginație întrucît în faza actuală a repetițiilor nu se lucrează încă cu reflectoarele), dar Eugenia Eftimie n-a rămas singură în imensitatea scenei. S-au alăturat prezenței ei alți actori, cu noi replici : Maria Potra, Marcel Anghelescu, Constantin Codrescu. Sufleurul are mult de lucru, actorii mai apelează și la textul tipărit dar deocamdată regizorul urmărește mișcarea personajelor în scenă, accentuarea unei idei sau alteia printr-o nuanță, gest, expresie.

— Tovarășe Anghelescu te-aș ruga să reluăm scena începînd e altă mișcare — și regizorul urcă pe scenă pentru a da personal indicațiile. Actorul încearcă mișcarea dar se răsgîndește.

— Am înțeles ce vrei. Dar uite cum mă gîndesc eu să joc scena — și își spune replica pe o altă variantă a mișcării. **E bine ?**

— Foarte bine. Așa să rămînă. Puteți continua.

Și repetițiile continuă pînă spre ora prînzului cînd o scurtă pauză se impune. De undeva apare un pachețel cu mîncare și actorii fac roată. Grupul lor s-a mărit. Alți interpreți, așteptînd „intrarea" în rol s-au strîns în fața scenei : Tatiana Popa, Tudorel Popa, Ion Cosma, N. Pomoje.

Regizorul se uită la ceas și dă din cap.

— E de-acum 12. Mai trebuie să mă întîlnesc azi pînă-n 3 cu Dumitru Capoianu care scrie muzica pentru piesă. Gata cu masa, tovarăși actori ? Hai să continuăm repetițiile.

...Teatrul Tineretului e în pragul unei noi premiere...

I. DELEANU

„Kinosoc"

Kinopanorama (cinematografual cu ecran panoramic) din Moscova s-a îmbogățit cu un nou film : „Kinosoc". Spectatorii pot să urmărească, după o pasionantă vînătoare de balene în Oceanul Înghețat de Nord, pățaniile pline de haz ale unei tinere campioane de motociclism din Estonia (datorate asemănării cu frumoasa ei sorăi după care filmul îi poartă numele) alături de un bătrîn vînător, printr-o mare rezervație de animale rare în Ucraina.

Premieră la Național: „MACBETH"

La sfîrșitul acestei luni, pe scena Teatrului Național „I. L. Caragiale" e programată o nouă premieră. Este vorba de spectacolul cu piesa „Macbeth" de William Shakespeare, pe care-l pune în scenă regizorul Mihai Berechet.

— Un colectiv de peste 70 de persoane s-a străduit să realizeze un spectacol amplu, de mare montare, demn de prestigiul primei noastre scene — ne-a declarat Mihai Berechet. După cum se știe, „Macbeth", una dintre marile tragedii ale lui Shakespeare, se joacă pe cele mai importante scene ale lumii, la teatrele din Moscova, din Paris sau Londra.

Mihai Berechet ne vorbește apoi despre spectacolul pe care l-a pregătit :

— Am căutat ca în acest spectacol să găsesc acele rezolvări regizorale care să clarifice spectatorului, semnificațiile ambiției nesăbuite a lui Macbeth de a cuceri coroana prin teroare. Lui Macbeth, tiran sîngeros, ajuns la tron prin crimă, i se opune Macduff, exponentul spiritului libertății.

Punerea în scenă a spectacolului a ridicat regizorului, așa după cum ne-a mărturisit, probleme dintre cele mai grele și mai interesante.

...În decursul anilor, rolul titular din „Macbeth" a fost susținut de Constantin Nottara, Gh. Storin, Gh. Ciprian, Titus Lapteș. În noul spectacol al Naționalului, în Macbeth va apare artistul emerit Emil Botta, iar în lady Macbeth, artista emerită Tanți Cocea. Scenografia este semnată de regretatul Tony Gheorghiu iar muzica aparține compozitorului Theodor Grigoriu.

S. N.

Vești muzicale de peste hotare

● TEATRUL de operă din Basel, este prima scenă vest europeană care a montat baletul lui Serghei Prokofiev „Floarea de piatră", compus în anii 1948—1950 după un libret inspirat de basmele lui P. Bajov.

● ULTIMELE imprimări pe disc ale regretatului șef de orchestră englez, Thomas Beecham, au fost Simfoniile a III-a, în re major și a V-a în si bemol major de Franz Schubert.

● GEORGES BIZET, autorul nemuritoarei opere „Carmen" este mai puțin cunoscut ca simfonist. În scurta sa existență, de numai 37 de ani (1838—1875) el a creat și cîteva lucrări instrumentale pe nedrept uitate.

Venerabilul dirijor elvețian Ernest Ansermet, împreună cu formația sa simfonică „Orchestra Romandă" a alcătuit o antologie a celor mai bune pagini simfonice din creația lui Bizet, imprimînd pe disc Simfonia nr. 1 în do major, Suita „Jocuri de copii" și suita „Frumoasa fată din Perth" extrasă din partitura operei cu același titlu.

O nouă echipă de teatru de amatori

Desigur, nu odată ați auzit vorbindu-se despre activitatea brigăzii artistice a uzinelor textile „7 Noiembrie" (din care fac parte și cunoscutele „7 fete cucuiete") sau despre echipa de dansuri și orchestra de aci. Multe succese au repurtat artiștii amatori ai uzinelor textile „7 Noiembrie". Printre formațiile artistice ale întreprinderii lipsea însă una : echipa de teatru.

— Trebuie să încercăm negreșit — au spus artiștii amatori. Pe mulți dintre noi ne pasionează teatrul.

Și, după incetarea lucrului, la clubul uzinelor au început să se întîlnească tehniciana filatoare Aurica Neagu, lăcătușul mecanic Ion Roșca, electricianul Ion Nicolae, muncitoarea Etty Broder, laborantа Florica Neagu, boianghul Camilo Bercovici sau tehnicianul Ștefan Mihăilescu. Ei au format echipa de teatru, primele repetiții fiind cu piesa „Șertarul" de D. Sceglov. Alături de artiștii amatori debutanți se află artista Aurelia Vasilescu de la Teatrul de Comedie, care i-a îndrumat cu răbdare și atenție, cu dorința de a realiza un spectacol cît mai bun.

Și premiera care a avut loc zilele trecute la clubul uzinelor textile „7 Noiembrie" a constituit un eveniment pentru întreaga uzină.

S-a început cu o piesă într-un act. Dar acum echipa de teatru, proaspăt înființată, are un bogat program de activitate și mai ales multe, multe proiecte...

ECOURI

● SCRIITORUL Wolfgang Schreider este autorul a numeroase opere tratînd probleme acute ale contemporaneității. Două dintre acestea au fost ecranizate anul trecut în R. D. Germană. Primul film — **„Fiul căpitanului Loy"** (regizor Kurt Maetzig), demască pe inspiratorii războiului rece, precum și rolul de neinvidiat al N.A.T.O. în organizarea spionajului internațional. În rolurile principale apar artiștii germani Korst Drinda, Gunther Simon și artista cehoslovacă Jana Brejchova.

După a doua operă a scriitorului **„Templul Satanei"**, care vorbește despre un ziarist american pornit pe calea luptei împotriva pericolului unui nou război, regizorul Georg Leopold a realizat un film de televiziune.

● **PAMFLETUL dramatic „Ascensiunea lui Arturo Ui poate fi oprită", de Bertolt Brecht — vehementă satiră împotriva nazismului ca și împotriva cercurilor reacționare care susțin fascismul— a fost pus în scenă recent la Bruxelles.**

● **CUNOSCUTUL actor de film Anthony Quinn va debuta ca regizor și producător, realizînd filmul „Vizita", cu Ingrid Bergman în rolul principal.**

● **MARCEL Marceau, ale cărui pantomime s-au bucurat de un mare succes pretutindeni în țările vizitate (inclusiv la București) întreprinde acum un turneu prin Africa.**

„Valea mîndră"

Un film cu Paul Robeson

Evident, simpla prezență pe generic a numelui celebrului cîntăreț, e de natură să atragă pe spectatori. Și avem surpriza ca pe ecran să ne întîmpine un bărbat tînăr — Paul Robeson, așa cum arăta în urmă cu mai bine de 20 de ani. Statura masivă, zîmbetul său larg, privirile adînci, concentrînd o intensă vibrație sufletească, sînt cele pe care i le cunoaștem. Dar „Valea mîndră" nu e în primul rînd un prilej de a-l reîntîlni și de a-l asculta pe cîntăreț, ci de a face cunoștință cu remarcabilele însușiri ale actorului. Într-adevăr, Paul Robeson creează — cu pondere și o mare simplitate în fiecare gest, în fiecare expresie — figura unui brav miner care se ridică, alături de tovarășii săi pentru un trai mai bun, sacrificîndu-și chiar viața, într-un act eroic.

Asupra filmului (realizat în preajma celui de al doilea război mondial în studiourile engleze de regizorul Pen Tennyson) trecerea timpului și-a lăsat o amprentă vizibilă. Nu e vorba doar de maniera depășită a tratării cinematografice a subiectului. Spiritul limitat, trade-unionist care domină acțiunea e cu deosebire supărător, deși scenaristul și regia tind să oglindească fără artificii spectaculoase unele aspecte autentice ale vieții minerilor, ale mișcării lor împotriva șomajului pentru redeschiderea minelor închise de capitaliști. Incontestabil, există o latură documentară în film, care nu și-a pierdut complet interesul.

„Valea mîndră" ne reține însă atenția în special grație lui Paul Robeson, care se dovedește un artist multilateral dotat, vocea sa excepțională fiind întregită de calități actoricești deosebite.

P. CIOBANU

SĂPTĂMÎNA PE ECRANE

Cadru din filmul polonez „Vizita președintelui"

„GARDIANUL"

Un „neorealism trandafiriu"

A privi și aprecia societatea cu ochii omului mărunt, — este un procedeu îndelung experimentat în arta realismului critic. În limitele cunoscute ale acestei optici evoluează și eroul filmului realizat de Luigi Zampa : un fost sergent, căruia serviciul militar i-a însuflat o anume demnitate a gradului, se trezește (odată cu reîntoarcerea în viața civilă) lipsit de îndeminarea unei profesiuni, fapt care-l condamnă odată în plus la un șomaj perpetu. O întîmplare favorabilă îi aduce postul de gardian în poliția municipală. Acest fapt nu-l scutește însă de vicisitudini întrucît credulitatea lui în instrucțiunile ce i se dau, îl pun în conflict chiar cu primarul care-și conduce neregulamentar automobilul. Ca un bulgăre de zăpadă, incidentul crește fabulos, antrenînd o adevărată avalanșă de dispute între guvernamentalii locali și opoziție pe tema, evident demagogică, a persecutării umilului slujbaș. Din păcate însă, dezvăluirea acidă a mascaradei politicianismului burghez nu culminează cu o condamnare răspicată căci, ajuns la tribunal, gardianul retractează totul, smerit, pentru a-și recăpăta postul. Deși pedepsirea primarului ca atare are loc (el este în cele din urmă rănit pentru că nu respectă frecvent regulile circulației), satisfacția gardianului este tot atît de mărunt ca și rezolvarea întregului conflict. Filozofia „învață-te de mic cu nedreptățile" predicată urmașului său este un tribut prea concesiv (și în general prea des în filmele italiene din ultimii ani) ca să nu marchece distanțarea, mereu mai pronunțată, dintre marile creații neorealiste de după război și această orientare conformistă față de realitățile Italiei de astăzi concretizată într-un soi de „neorealism trandafiriu".

Profunzimile satirei și virulența ei multiplă sînt atinse, ca de obicei, de jocul subtil al unor artiști excepționali, în acest caz Alberto Sordi (îl cunoaștem din „Marele război") și Vittorio de Sica.

Eugen ATANASIU

„Vizita președintelui"

Părinți: nu scăpați acest film !

Atenție părinți ! Un film care vă vizează direct, și pe care nu trebuie să-l scăpați, oricît ar lăsa deloc să se sărbătească tema. Odată cu „ochiul" aparatului de film — care se apropie încet de una din ferestrele unui bloc, fixîndu-se asupra unui băiețel contemplînd la geam, cu ochii mari și triști, ploaia de afară — pătrundem în universul sufletesc al micului. Descoperim astfel comori de sensibilitate, fantezie și candoare, ferecate într-un ungher adînc, din cauza indiferenței și a asprimii celor mari.

Autorii acestei interesante realizări a studioului din Lodz (R. P. Polonă) nu ocolesc aspectele spinoase ale relațiilor dintre părinți „supraocupați", care n-au timp niciodată pentru fiii lor, și copiii visînd o minge-lire, un semn de căldură, de înțelegere. Povestind despre educația celor mici, despre greșelile unor părinți, cărora le sînt aproape străine docilele, gîndu, file ale întrebările copiilor, filmul regizorului Jan Batory face implicit o operă pedagogică de efect sigur (deși uneori amuzînd accente ostentative supărî).

Ce-i drept, subiectul nu se dezvoltă dinamic și nu face uz de rezolvări spectaculoase, de suprafață. Ceea ce e însă cuceritor în film (în ciuda unor lungimi), este finețea investi, gației psihologice în lumea lăuntrică a micului erou, ale cărui reacții atent urmărite, relevă de fiecare dată o multitudine de sensuri. Fire tăcută, meditativă, Jacek e înclinat mereu spre visare și năzuințe spre eluziuni pe care tatăl său nu i le-a acordat. În persoana președintelui Venderdyck, figură părăsită în lungile seri mohorîte cînd rămîne singur — copilul își făurește în închipuire un prieten virstnic, căruia îi conferă toate însușirile pe care ar vrea să le aibe tatăl lui. O poezie delicată și pură (amintînd undeva paginile lui Antoine de Saint-Exupery din „Micul prinț") aureolează intîlnirile băiatului cu președintele și mai cu seamă — spre sfîrșit — plimbarea la grădina zoologică.

Un avertisment de natură să pună pe gînduri mulți părinți, „Vizita președintelui" ar fi avut nimai de cîștigat dacă povestea micului Jacek (protagonistul, Januszek Pawaski, este incitător) ar fi fost plasată într-un cadru social mai larg, dacă realitățile contemporane ale Poloniei socialiste ar fi fost folosite pentru a se oferi un fundal tonic, optimist actiuni. Așa, finalul destul de echivoc, nu pronunță vreo concluzie obiectivul cinematografic părăsindu-l pe erou întocmai cum l-a descoperit la început.

Mihail LUPU

„Procesul maimuțelor"

Rechizitoriu al fanatismului și ignoranței

De la „Vrăjitoarele din Salem" nu am mai avut prilejul să urmărim pe ecrane un rechizitoriu atît de violent la adresa fanatismului bigot, a ignoranței agresive, a interdicției de a gîndi sub amenințarea legii. Acest film care, ca și cel-lălalt, nu este decît ecranizarea unei piese, dispune însă de, o ascendență artistică inegalabilă care se realizează pe suportul elocvent al actualității. Dincolo de confruntarea Bibliei cu „Originea și evoluția speciilor" a lui Darwin în sala unui tribunal dintr-un orășel din sudul Statelor Unite sînt supuse unei alte judecăți, mult mai largi și mai aspre a publicului de pretutindeni, principiile și instituțiile faimosului „mod de viață american". Între Brady — avocatul acuzării — și Drummond, avocatul modestului profesor de zoologie care a îndrăznit să predea darwinismul, se dă în fața instanței o luptă mult mai importantă decît pentru achitarea de pedeapsă a neobișnuitului inculpat. Este lupta pentru a împiedica adevărul asupra pseudodemocrației americane raportînd-o faptelor pentru a restabili și a da un temei real noțiunii de dreptate. Firește, acest efort gigantic depășește puterile unui simplu om și Drummond recunoaște, deschis, aceasta. Dar atît prin el cît, și prin glasul ziaristului care observă lucid cît de departe tintește reacțiunea străduindu-se să cîștige acest proces, este rostită simplu dar convingător acuzarea definitivă la adresa unei anumite societăți cărcia, pe zi ce trece, îi este tot mai frică să privească în față nu numai viitorul dar și cuceririle prezentului.

Este meritul regizorului de a fi operat fără reticențe, cu ajutorul unor artiști ca Spencer Tracy, Frederic March și Gene Kelly, o secțiune transversală în sistemul demagogic, anchilozat de formalism și dogme, al gîndirii unor oficialități din America zilelor noastre, grav amenințată de cei care credă că li se cuvine să-și însușească nu numai monopolul producției ci și cel al spiritului și al libertății de opinie.

Sorin ROIBU

TINERI ACTORI SOVIETICI

NATALIA FATEEVA

Natalia Fateeva, eleva marelui maestru al cinematografiei sovietice Serghei Gherasimov, a promovat Institutul de Cinematografie cu rolul Allei Kraeva, din filmul **„Un incident la fîntîna nr. 8".**

După „Incidentul la fîntîna nr. 8", Natalia Fateeva a mai turnat multe alte filme. În **„Afacerea pestriților"**, tînăra actriță a încarnat personajul studentei Lena, o fată naivă, ușuratică, care devine complicea unei bande de răufăcători.

O creație deosebit de interesantă a avut ea în rolul Miss Setliffe, femeia crudă și fără scrupule din filmul pentru televiziune „A omori un om", realizat după o povestire de Jack London.

Fateeva și-a încercat puterile și pe scenă. A debutat la Teatrul Ermolova din Moscova în două spectacole : în piesa lui Nazim Hikmet și a Verei Tuliakova **„Doi începători"** și în adaptarea scenică a romanului lui Erich Maria Remarque **„Trei camarazi"**, în care a jucat rolul Patriciei Hollmann.

În sfîrșit, a întruchipat pe Tina Karamiș din marele film al contemporaneității sovietice, **„Bătălie în marș"**. Fateeva a muncit la realizarea acestui personaj cu multă dăruire. Ea a putut studia îndeaproape — exterioarele fiind luate la Uzina de tractoare din Harkov — femeile-ingineri și muncitoarele aflate aci.

Tina, interpretată de Fateeva, este un om dintr-o bucată, care nu poate suferi compromisurile. Pieptănată simplu, cu figura aspră, însă fermecătoare și ginditoare, îmbrăcată într-un taior sobru, scriozitatea caracterului tehnologului Karamiș e subliniată prin întreaga sa înfățișare. Doar în ochii ei, plini parcă de lacrimi reținute, se poate citi durerea pricinuită de nefericita dragoste pentru Dmitri Bahirev, inginerul-șef al uzinei.

În același timp cu „Bătălie în marș". Fateeva a interpretat rolul tinerei colhoznice Liza, din filmul realizat de Ivan Piriev **„Prietenul nostru comun"**, ecranizare în care actrița înfățișează emoționant spectatorilor dragostea dramatică a eroinei sale.

Cadru din filmul italian „Gardianul"

Cadru din filmul „Bătălie în marș", cu Natalia Fateeva

BIBLIOTECA CENTRALĂ
SIBIU

PENTRU SUTELE DE MII DE TELESPECTATORI RUBRICA NOASTRĂ NOUĂ ÎN PAGINA 4-A

PE MICUL ECRAN

• De la o duminică la alta • Un colaborator statornic al televiziunii: artistul poporului Nicolae Herlea • „Telesport" • „Telemagazin" • Muzică distractivă sovietică • O dramatizare după Gogol

Proletari din toate țările, uniți-vă!

magazin

ANUL VI — Nr. 234 • Sîmbătă 31 martie 1962 • 8 pagini — 1,50 lei

Săptămîna aceasta rulează în premieră pe ecranele Capitalei noul film artistic romînesc „Pustiul", în regia Elisabetei Bostan, după un scenariu de Eva Sîrbu și Ecaterina Farcaș. În clișeu, cadru din film, cu Ștefan Berenghi în rolul lui Sandu

NUNTĂ ÎN OAȘ

INSTANTANEE MARAMUREȘENE

Tînărul colectivist Vasile Ilieș își invită prietenii la nuntă (sus) ; Elevii din clasa a V-a a școlii de 8 ani din Turț ascultă cu viu interes explicațiile profesoarei (dreapta)

Ai, țurai!
Hai Visii, zii, numa zi
Pîn s-o rupe arcu-n trei
Și grumazul ceterii...

Visii, ceterașul, asudase de-atîta cîntat. Oșenii din Turț jucau de mama focului, bătătorind podelele. Odată doar se însura Vasile al lui Ilieș din deal!

La masa de nuntă, împodobită cu crenguțe de cetină și încărcată cu bunătăți, se adunaseră ciopor rudele toate, flăcăii de-un „contingent" cu mirele, fetele de seama Mariei, — mireasa frumoasă coz, cu „rujă" în obraji. Ioan Zîmbrea, Gavrilă Călin, Ion Feher și alții ca ei, membri ai noii colective din Turț — erau de față, închinînd ploștile cu horincă în cinstea miresei:

Hop, hop și iară hop
Dipt-aceea vin d-acasă
Să te gioc, dragă mireasă...

Grigore Dan nu se lasă nici el, pînă nu zice o „țipurițură":

Hai mireasă, tu și tu,
Bine ți-o cînta cucu:
Te-a luat cine-ai vrut tu!

Sosiră, călări, alți oaspeți din satele megieșe. Femeile își scoaseră chețcheneurile galbene de pe cap, iar bărbații clopurile împodobite cu mărgele și gubele cu mînecile legate cu șnur. Apoi, sărutară pe mire și pe mireasă și le înmînară daruri.

Nunta se încinse tot mai tare. La masă, se aduceau noi bucate, se deșerta în pahare vin fain, auriu. Ceterașii îi ziceau într-una, veselind pe oșeni. De Dumitru Lucuț cel care participase la Consfătuirea pe țară a țăranilor colectiviști și al cărui cuvînt a cîntărit greu la întemeierea gospodăriei colective, se apropie o bătrînică. Grijulie, ea îi șuflă în ureche:

— Da zestrea? Care-i zestrea Măriei?

— Zestrea? Păi tot pămîntu ăsta larg al colectivei noastre... Și cele peste 900 brațe ce-l vor munci... Și hărnicia celor doi miri, care le va aduce bunăstarea în casă...

Mircea SCRIPCA

• *(Continuare în pag. 3-a)*

UN PROIECT ÎNDRĂZNEȚ

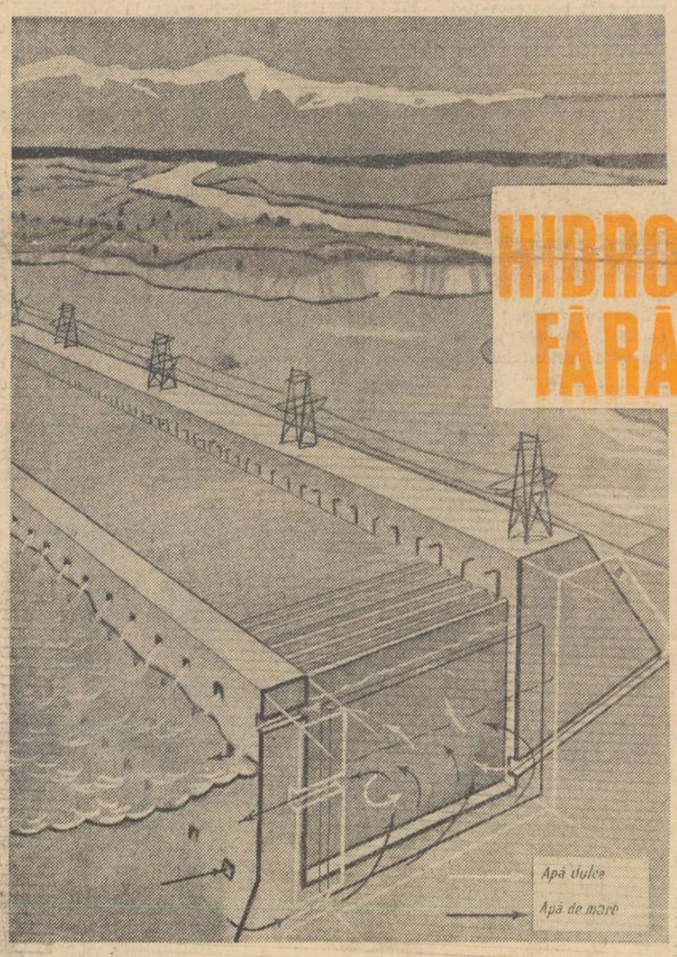

HIDROCENTRALA FĂRĂ TURBINE

Omenirea este în goană după energie electrică! Tot mai multe hidrocentrale sînt puse în funcțiune și furnizează milioane de kilovați. În hale imense se învîrtesc rotoarele turbinelor și prin conducte, curentul dătător de viață ajunge pînă în cele mai îndepărtate cătune.

Dar turbinele necesită investiții mari, construcții, îngrijire. Se pune întrebarea: oare nu s-ar putea realiza o hidrocentrală fără turbine? Ideea pare năstrușnică și totuși ea are șanse să fie pusă în practică.

O experiență simplă

Să arătăm, în linii mari, cum se produce energia în centralele hidroelectrice. Ea este obținută prin curgerea apei de la un nivel mai înalt la unul inferior. Firește că mai există numeroase alte procedee de „fabricare" a energiei.

O experiență simplă poate fi edificatoare.

Radu NOR

• *(Continuare în pag. 4-a)*

LA I.N.C.E.F. CĂUTĂRILE CONTINUĂ

Mobilă tot mai practică și mai frumoasă

Sufragerie proiectată la I.N.C.E.F. cuprinzînd masă cu scaune, bufet, canapea și măsuță pentru radio

O mobilă aleasă cu gust, un bibelou, o vază cu flori, o lustră elegantă, fac din apartamentul pe care-l locuim un loc plăcut. Cei care produc obiectele ce ne împodobesc casa știu acest lucru și sînt preocupați să realizeze lucruri nu numai trainice, ci și frumoase, care să satisfacă gusturile tuturor.

Anton DROST

• *(Continuare în pag. 4-a)*

PE MERIDIANELE GLOBULUI • PE MERIDIANELE GLOBULUI

UN PIETON BUCUREȘTEAN PE STRĂZILE MOSCOVEI

Vitrina unei Case de mode din Moscova

NOTE DE TURIST

Sînt de cîteva ore la Moscova. Pentru prima dată în acest oraș. Sînt într-un oraș necunoscut? Da și nu. Da, pentru că totul e nou, măreț, de o grandoare nebănuită. Nu, pentru că aproape la fiece pas recunosc — din reproduceri fotografice, din filme — clădirile și monumentele.

Mă plimb, admir vitrinele, intru în magazine, scările turnante mă urcă pînă la ultimele etaje, apoi iar o pornesc de-a lungul trotuarelor. Văd un șir de oameni la care se mai adaugă, din cînd în cînd, cîte unul. Mă așed și eu. Cînd ajung în față văd că aci se vînd biletele pentru un meci de fotbal. Fotbalul este în mare cinste și la Moscova. O pornesc înainte pe bulevardele largi, intru în magazinul „Lumea copiilor", unde servirea publicului e asigurată de 5.000 de vînzători (totuși nu acesta este cel mai mare magazin moscovit). Cînd obosesc, mă îndrept spre o stație de metrou. Am învățat să le recunosc după „M"-ul urias de pe fațada stațiilor subterane. Întreb o controloare de unde se iau bilete și, drept răspuns, sînt poftit imediat cu

Nell COBAR

• *(Continuare în pag. 3-a)*

Celebrul clown Oleg Popov nu va lipsi de-acum din nicio casă, datorită inițiativei unei fabrici de jucării...

DIN SUMAR:

AFRICA CREATOARE
Baletul național din Senegal

Mica bibliotecă „Magazin"
„PĂMÎNT ÎNSÎNGERAT"
Schiță de Giuseppe BERTO

FESTIVALUL ȘCOLILOR ȘI INSTITUTELOR DE ARTĂ
de Radu POPESCU

O VICTORIE CARE OBLIGĂ
de Dan DEȘLIU

MAGAZIN MEDICAL

DE PRETUTINDENI ★ DE PRETUTINDENI ★ DE PRETUTINDENI ★ DE PRETUTINDENI

IN PARCUL național Yellowstone, ursii au fost înzestrați cu aparate de radioemisie. Colaboratorii parcului, înzestrați cu aparate de radioreceptie, pot recepționa semnalele acestora pe o rază de 8 km.; aceasta ușurează îngrijirea ursilor. Oamenii de știință de la Universitatea din Florida au fixat aparate de radioemisie pe carapacea broaștelor țestoase din golful Mexic. Această inovație ajută observatorilor să studieze căile migrațiunii acestor animale valoroase și rare.

●

IN TIMP ce se săpa o fîntînă în centrul Saharei, de la o adîncime de cîteva sute de metri, împreună cu apa, au fost aruncați la suprafață pești și raci vii. S-a stabilit că există adevărate mări subterane, uneori legate de rîurile și lacurile de la suprafață. Acești pești și raci aruncați la suprafață nu se deosebesc cu nimic de cei obișnuiți.

●

INSULA Guimaras din Filipine a fost invadată de melci. Moluștele au devorat tinerele culturi de orez, au distrus legumele din grădini și fructele din livezi. Melcii s-au dovedit atît de puțin pretențioși în alegerea hranei, încît au „supt" chiar cele mai amare ierburi. Combatarea lor s-a complicat prin aceea că nu puteau fi folosite mijloace chimice care ar fi putut distruge animale și infecta apa de băut, pe care o folosesc mii de familii. Pînă la urmă, melcii au fost distruși pe cale „manuală" cu ajutorul locuitorilor de pe insulă.

●

DE LA începutul erei noastre și pînă în prezent încă n-a trecut un milion de zile. Aceasta se va întîmpla aproximativ după 800 de ani.

●

ÎN ULTIMII ANI specialiștii sovietici desfășoară o muncă vastă de transportare și adaptare a somonilor din Extremul Orient în bazinul Mării Barenț și Marea Albă. Icrele de lostriță și somon de Siberia, obținute în Sahalin, sînt transportate la crescătoriile de pești din Murmansk. Aici puieții sînt lăsați în mare în cantități uriașe. Adaptarea somonilor din Extremul Orient constituie prima experiență din practica piscicolă mondială de transportare și adaptare a peștilor în proporții atît de mari și la distanțe atît de mari.

●

ȘTIAȚI că există fluturi călători? Unii dintre aceștia călătoresc în fiecare an din Africa de nord în Anglia, Finlanda, Islanda și înapoi. Uneori acești fluturi pot fi văzuți în munții Alpi. Roiurile de fluturi se aseamănă cu o panglică nesfîrșită de flori zburătoare. Numeroși fluturi se deplasează în special noaptea și cînd este luna plină.

●

ÎN UNELE regiuni ale Olandei, s-a introdus un impozit special pentru limitarea numărului cîinilor, deoarece, acești prieteni ai omului au devenit literalmente un flagel pentru populație. De pe urma acestei „epidemii" suferă în mod deosebit districtul Flagtwedde, unde numărul cîinilor depășește de cîteva ori numărul oamenilor.

●

RECENT, grănicerii italieni au oprit doi contrabandiști care au încercat să treacă peste graniță niște vaze etrusce de preț. După cum s-a aflat, contrabandiștii au descoperit aceste vaze într-un mare cimitir etrusc, despre care arheologii nici nu aveau știință.

●

MUZEUL TOLSTOI s-a îmbogățit cu două documente deosebit de prețioase. Este vorba de originalele celor două testamente ale marelui scriitor rus, cunoscute pînă acum numai în copie. Aceste documente s-au aflat de peste 50 de ani în păstrarea pianistului A. Goldenweizer, decedat de curînd, unul din cei trei martori care au semnat testamentul. Tolstoi a întocmit primul testament la 17 iulie 1910, uitînd însă unele formalități. Pe cel de-al doilea l-a scris cinci zile mai tîrziu în singurătatea pădurii în apropiere de Iasnaia Poliana.

Într-o atmosferă de lucru

— De la trimisul nostru special —

De cînd au început lucrările Comitetului celor 18 state ședințele oficiale au alternat cu numeroase convorbiri directe între diferitele delegații prezente la tratativele de la Geneva. La începutul acestei săptămîni miniștrii de externe au început să se reîntoarcă în capitalele lor.

Dar lucrările conferinței continuă. Și după cum s-a remarcat la sfîrșitul ședinței de marți dimineață care a fost prezidată de șeful delegației române, începînd cu această ședință s-a trecut de fapt la munca pentru realizarea unui tratat de dezarmare generală și totală. Principalul punct pus în discuție cu acest prilej l-a constituit preambulul proiectului de tratat prezentat de către delegația sovietică. A. Gromiko a făcut o prezentare amplă și convingătoare a textului preambulului, subliniind punct cu punct, paragraf cu paragraf, ideile pe care acesta le conține și în termeni preciși și sobri exprimă cele mai bune speranțe ale omenirii de a salvgarda și consolida pacea prin înfăptuirea dezarmării.

În preambul este exprimată convingerea că războiul nu poate și nu trebuie să slujească drept mijloc de soluționare a litigiilor internaționale; că în condițiile dezvoltării actuale a mijloacelor de distrugere în masă acestea trebuie lichidate pentru totdeauna. El subliniază totodată că dezarmarea generală și totală sub un strict control internațional este calea practică și eficace spre realizarea aspirațiilor de veacuri ale omenirii de a se asigura o pace trainică pe pămînt. El exprimă în același timp dorința ca în locul risipirii unor cantități enorme de mijloace care sînt destinate distrugerii și exterminării, toate aceste resurse să fie folosite pentru progresul economic și social al tuturor țărilor și popoarelor. Preambulul subliniază necesitatea ca relațiile între state să fie bazate pe principiile păcii, bunei vecinătăți, respectării suveranității tuturor țărilor. Înscrierea acestor idei în partea introductivă a unui tratat de dezarmare nu este, așa cum caută să dovedească unii, o simplă formalitate. Dimpotrivă aceste prevederi explică esența, scopul și direcțiile principale ale înfăptuirii dezarmării generale și totale.

Există posibilitatea de a se așeza prima cărămidă la edificiul unui acord, prin adoptarea preambulului la proiectul sovietic de tratat.

Comitetul plenar al statelor participante la tratativele de la Geneva — care are ca sarcină rezolvarea problemelor cu privire la destinderea internațională și-a început activitatea miercuri în cadrul unei ședințe prelungite în care s-au făcut numeroase propuneri. Întrucît nu exista încă un acord asupra ordinei în care ar trebui discutate aceste probleme, cei doi copreședinți au fost însărcinați să prezinte o listă a tuturor acestor probleme.

Stabilirea ordinei de zi a acestui comitet trebuie făcută ținîndu-se seama de prioritatea problemelor, de faptul că în primul rînd trebuie discutate problemele privind crearea de zone denuclearizate. Denuclearizarea în diferite părți ale globului este o măsură menită să contribuie la întărirea încrederii între state și la stabilirea dezarmării. Ținînd seama de aceste considerente și pornind de la experiența proprie a țării noastre, delegația română a făcut miercuri propunerea cu privire la studierea și stabilirea măsurilor de creare a unor zone denuclearizate, propunere a cărei însemnătate a fost menționată de mai mulți delegați.

Discuțiile din acest comitet urmează să fie reluate la o dată apropiată. Nu se poate arăta precis care va fi desfășurarea viitoare, dar un lucru este clar: dacă acest comitet își va fixa atenția spre problemele principale, spre adoptarea unor măsuri adecvate, — ținîndu-se seama de importanța problemelor respective — el poate contribui la îmbunătățirea atmosferei internaționale și în același timp la ușurarea rezolvării problemelor legate de dezarmarea generală și totală.

S-a mai relatat despre numeroase scrisori și mesaje adresate delegațiilor prezente aici și de către diferite organizații și asociații naționale și internaționale și de către diferite personalități din lumea întreagă, despre delegațiile trimise de aceste organizații la Geneva, și alte manifestări de acest gen care prilejuiesc momente emoționante. Asemenea clipe ne-a fost dat să trăim joi dimineața la sediul unde este găzduită la Geneva delegația română. O delegație a adunării mondiale a femeilor care a avut loc recent la Viena și care a venit la Geneva pentru a lua legătura cu toate delegațiile participante în Comitetul celor 18 state pentru dezarmare, a făcut o vizită și delegației române. Ea a fost primită de Ministrul Afacerilor Externe al R.P.R. Corneliu Mănescu. Delegația de femei a înmînat un document în care se exprimă năzuința ca actualele tratative să ducă la realizarea dezarmării generale și totale spre binele întregii omeniri.

O atmosferă cordială a domnit în tot timpul acestei vizite. În cuvinte pline de căldură delegația a mulțumit pentru atenția deosebită ce i s-a acordat avînd posibilitatea de a transmite importantul său mesaj de pace și bună înțelegere.

Ascultînd cuvintele rostite cu acest prilej, nu puteai să nu-ți dai seama și mai bine și să-ți reamintești odată mai mult faptul că milioane și milioane de oameni de pe glob continuă să-și îndrepte privirile spre Geneva, spre tratativele de dezarmare care continuă aici pe malurile Lemanului și totodată să nu fi cuprins de mîndria că țara noastră promovează, alături de celelalte țări socialiste, în mod consecvent politica păcii și prieteniei între popoare și că acest lucru își găsește cuvenita recunoaștere internațională.

V. CÎMPEANU

Geneva, martie 1962.

Peţitoarea mecanică

The Observer din 25 februarie informează cititorii săi că „America construiește o mașină pentru căsătorii".

S-a terminat dom'le. Și problema asta atît de dificilă a fost rezolvată. Totul a devenit o chestiune de fișă (un pătrat de carton, cu niște cuvinte la stînga și puncte, puncte, la dreapta). Alfabetizat ești? La urma urmei, nu-i nevoie. Poți pune și nepotul să scrie sub „dictation". În ce limbă? Englezește, neapărat, pentru că dumneaci, peţitoarea, este americană. Și pe fișă scrii (cu sinceritate, bineînțeles) așa cum ești de fel și naturel: vîrsta (cea din buletin, nu pe cea din memorie), statura (dimensiuni exacte; nu se admit aproximații), înfățișare (nu spui: frumos, spui așa: Ives Montand, Jean Marais, Claudio Villa). Însușiri sufletești? (Aici cît mai multe, dar trebuie bine gîndit ce scrii: bun la suflet poate însemna și „nătăfleț", oscilant poate fi egal cu „mototol" ș.a.m.d.). Vicii (cît mai puține, dar trebuie declarate). Palavragiu? De! Dar ce e mai bine mutulică? Spui tot, fără perdea, fără rușine, că, cum vine vorba, orice defect poate fi perfect.

Cu această fișă bine, bine, completată, te prezinți în fața peţitoarei automate, o mașină (pe care n-o să mă apuc s-o descriu că este tare complicată și de neînțeles) introduci fișa și aștepți, aștepți... două săptămîni. O astfel de treabă cere timp. În schimb, mașina ostenește pentru tine. Ea caută, cercetează, confruntă, măsoară, apreciază, suprapune calitățile peste vicii, plusurile peste lipsuri, becurile se aprind roșu, galben, verde, zbîrnîie numerele, acele sgîrîie curbe și spirale ș.a.m.d. — pentru tine. Îți caută mireasa.

Procedeul este însă cît se poate de simplu. Tu te-ai transformat în fișă, fișa într-un număr. Numărul începe să se plimbe și să facă reverențe în fața altor numere aflate mai de mult în mașină. Vreo trei mii. Trei mii de numere feminine, care corespund la trei mii de fișe feminine, reprezentînd trei mii de aspirante la soț, începînd de la 17 la 87 de ani. Ce șansă, nu? Ai din ce alege. Unde mai pui că peţitoarea este psihologă mare: nu acceptă pretendenți sub 20 de ani — cică-s nestatornici. Așa că oamenii serioși au și mai multe șanse.

Și se plimbă și se plimbă numărul d-tale și deodată mașina este zguduită ca de un vulcan, sună, sdrîngăne, s-aprinde o lumină mare și pe un ecran apare un număr. Numărul ales! S-au văzut, s-au plăcut și a apărut mireasa — sau nu, nu mireasa: cheia miresei. Nu, nici cheia, numărul. Cu numărul, te duci dom-le la casetă, îți iei fișa și mireasa în buzunar. Nu mireasa, fișa. Pe fișă este o adresă sau un număr de telefon. O chemi la cofetărie sau la berărie, după cît ești de iabraș și iată-te însurat cu „aleasa inimii" — a mașinii, adică, după ultimul cuvînt al tehnicii.

Dar fără partener egal și liber, cu cifre și oțel în loc de inimă și sentimente, cum să ai căsătorii fericite?

Se zice că mașina nu numai că zbîrcește, dar joacă și adevărate renghiuri, cîteodată. Într-un defect oareșcare nu s-aprinde bine sau nu sare un număr și iată-te tu, adult de 21 de ani, însurat cu o tînără de 80 de ani și viceversa.

Tare s-o mai fi păcălit la ofițerul stării civile d-l Riss, șeful serviciului de recomandare științifică (oare de cîte ori?) — dacă s-a gîndit să rezolve necazurile soților păgubași și soțiilor ghinioniste cu o astfel de peţitoare mecanică. Ori poate d-l Riss, speră prin acest mijloc să reducă procentajul divorțurilor în S.U.A. care acum se ridică la unul la patru căsătorii?

M. APOSTOLESCU

Întîlnire cu consilierul privat al regelui teritoriului Bakongo

. . . . . .

La ora aceasta tîrzie, de pe terasa hotelului, stejarii de pe colina Pincio [1]) și pinii de pe colina Gianicolo [2]) par că se contopesc într-un zid de verdeață, suspendat în formă de arc deasupra orașului. Încep să înțeleg de ce colonelul, sosind din Congo la Roma, preferă totdeauna să tragă la hotelul „Bristol". În camera de la etaj a acestui hotel, după orele de activitate și de afaceri, el regăsește o fișie de verdeață de pădure, ceva care îi amintește, poate de savana tropicală. Odată, la Leopoldville, mi-a mărturisit în grabă această necesitate de a se simți înconjurat de copaci. „Timp de două sau trei zile — îmi spunea — reușesc chiar să mă mulțumesc și cu un parc public din Londra sau cu o alee înzăpezită din Copenhaga".

Harold Dreysky, fost ofițer în aviația britanică, iar în prezent consilier militar al regelui din Bakongo, e un personaj cu totul surprinzător. Are 50 de ani. Este înalt, uscățiv, foarte elegant. Un surîs sardonic îi pluteşte mereu pe buzele foarte puțin conturate. Poartă cu dezinvoltură monoclul. Natura lui plină de contraste și de manii, l-ar îndreptăți să figureze cu demnitate ca personaj central al unui roman umoristic. E prieten intim cu cinci miliardari care controlează industria și comerțul Congoului și provinciei Katanga. Atunci cînd are nevoie să discute ceva cu Chombe sau cu Kasavubu, ridică doar receptorul telefonului, formează un anume număr secret și spune, pur și simplu: „Aș vrea să vorbesc cu șeful statului, sînt Harold". Kasavubu, dacă este acasă, îi răspunde fără întîrziere. Tot astfel face și Chombe. În Congo, este suficient ca cineva să se înțeleagă cu Dreysky, pentru a obține îndată legătura cu toate guvernele legitime sau secesioniste.

L-am cunoscut pe consilierul particular al regelui din Bakongo cu doar două zile înainte de a mă îmapoia din Leopoldville în Italia, la o masă oferită de către dl. Hasson, de la „Hasson & Co.", firmă de export și import, al cărei capital este evaluat de către băncile elvețiene la trei miliarde franci aur. Amfitrionul mi-a vorbit în termeni foarte măgulitori despre Dreysky. Colonelul urma să sosească de la Elisabethville, via 'Ndola, cu un mesaj pentru Adula, încredințat lui de către Paul Gillet, directorul companiei „Union Minière" și, totodată, președintele companiei „Société Generale", adică al acelui grup de patru familii care conduce și reprezintă întreaga economie belgiană. Din descrierea pe care mi-a făcut-o dl. Léon Hasson, am reușit să-mi fac o idee despre Dreysky.

Cînd mi l-a prezentat Hasson, la cîteva minute înainte de a se așeza la masă, Harold Dreysky mi-a strîns mîna și mi-a spus „dragă", în italienește, ca și cînd m-ar fi cunoscut de mulți ani de zile. La primele trei feluri ale meniului, colonelul a reușit să-mi dezvăluie, în amănunt, situația din culise a complicatului tablou congolez. „Vedeți, îmi spuse el făcîndu-și de lucru cu tacîmurile în mîinile sale palide de pianist — războiul pe care v-ați dus să-l urmăriți în Katanga reprezintă un nod complicat de interese și de afaceri. Acolo se trage cu arma pentru mine de aur, de diamant, cobalt și pentru cîteva filoane de uraniu. Adevărata problemă este cum să fie împărțite aceste bunuri ale lui dumnezeu printre potentații europeni. Teza Londrei nu coincide cu cea a New Yorkului. Kennedy este împotriva unei Katanga autonome. Belgia pescuiește în apă tulbure. Azi dimineață i-am adus lui Adula un mesaj de pace. I l-a trimis „Union Minière". Să spunem lucrurilor pe nume: industriașii și bancherii din Bruxelles nu mai cred în secesiune și manevrează cu băgare de seamă, pentru a-și asigura din vreme simpatiile lui Adula. Jocul este subtil și complicat. El se desfășoară pe un teren prea depărtat de Europa, chiar dacă planurile lor sînt puse la punct în Europa. De aceea, este greu să înțelegem sensul lor exact".

În seara aceea, Dreysky m-a uluit cu explicațiile sale amănunțite privitoare la interesele companiei „Tanganyika Concesion Ltd", în afacerile din Congo. Mi-a vorbit de acționari și de pachete de acțiuni, cumpărate și revîndute. A tras apoi concluzia că, dacă Chombe cade, Anglia și Belgia vor fi nevoite să găsească o cale spre a se ajunge la un acord cu autoritățile legale din Leopoldville. De aceea, el se afla aci, în capitală, cu scrisorile de împuternicire ale companiei „Union Minière". Cînd valetul negru al domnului Hasson ne turnă în cești cafeaua, prinsese în linii mari, firul conducător al tragediei congoleze. Colonelul își șterse buzele cu un șervețel imaculat și încheie: „Dragă, spuse, am speranțe bune în ce privește viitorul. În cîteva luni, cel mult, voi fi la Londra, Paris și Roma. În Bakongo s-a descoperit petrol și diamant. Avem nevoie de capital occidental. Războiul, „micul război", poate că va mai dura multă vreme...".

Luîndu-ne rămas bun, l-am întrebat pe Dreysky dacă nu ar fi posibil să ne revedem în Europa. Colonelul s-a dovedit, și de astă dată, imbecabil. Mi-a înmînat cartea sa de vizită, mi-a indicat ca loc de întîlnire hotelul „Bristol", mi-a vorbit despre terasa cu plante agățătoare și de marea lui sete de verde și de reverie, sete care continuă să-l urmărească și în metropolă. Știam că ofițerul-ambasador va sosi în Italia peste vreo săptămînă. Asta m-a făcut să-l vizitez la hotel.

Harold Dreysky este punctual. Deschide ușa barului exact la orele 18. Intră în salon, cu pași mari, îmbrăcat într-un costum la două rînduri de culoare fumurie, după moda englezească. Elegant, cu monoclu, surîde agitîndu-și degetele înmănușate. Iată-ne acum, așezați față în față, cu cîte o ceașcă în mînă. Colonelul bea numai whisky pur. Caloriferul împrăștie o căldură plăcută. Atmosfera de iarnă este departe. Mimozele de aici își răspîndesc în jur parfumul și reflexele amurgului se zugrăvesc pe ferestre. Automobilele care urcă în pantă pe bulevardul Tritoni, par de sus ca niște furnici, iar oamenii ca niște larve minuscule ce se îmbulzesc pe trotuare. Imaginea poate să inspire o anumită conversație. Dreysky surîde, ușor maliţios, mă privește țintă în ochi și îmi spune: „Atenție la nostalgia africană, prietene; ea începe întotdeauna așa. Cu timpul reușești să vezi savana chiar și în niște grădini de legume".

În Katanga „domnia" lui Chombe continuă...

Desen de Cik DAMADIAN

Colonelul sosește de la Elisabethville și are știri „de mîna întîi". Le comunică fără ezitare, cu acel ton placid și puțintel cinic al unui „bon viveur" [3]) din secolul trecut. Descrie cu atîta precizie capitala provinciei Katanga, ca și cînd ar desena-o pe o foaie albă. Arată că la Elisabethville cafenelele au fost din nou deschise, oamenii mișună iarăși pe străzi, molozul a dispărut. Europenii încep să înțeleagă că au trăit mai multe luni de zile într-o veritabilă iluzie romantică. Sperau să poată învinge trupele O.N.U. în răstimp de trei zile, dar în mai puțin de o săptămînă s-au aflat încercuiți, cu soldații „gurka" la ușile lor. Generalul Raja nu a avut nici un fel de secrete față de el. Întîlnindu-se cu Chombe, i-a explicat că nu există armistițiu, că nici măcar nu există o încetare a focului în sensul real al cuvîntului. Trupele O.N.U. au acceptat numai să prelungească, pentru cîtva timp, acordurile încheiate la Kitona; căștile albastre nu au tras pînă cînd mercenarii nu au deschis focul. Aceasta e totul.

Acum, la Elisabethville există un nou împuternicit al O.N.U., dl. Georges Dumontet, francez de origină, iar activitatea politică este intensă. Chombe, acel mare șforar de totdeauna, a încercat să cîștige timp, tergiversînd lucrurile. La Kitona el a pierdut în toate sensurile. A fost constrîns să recunoască unitatea statului Congo sub autoritatea președintelui Kasavubu; a acceptat să dizolve armata și să aplice întocmai rezoluțiile Consiliului de Securitate. Avîndu-și trupele pe cale de dezarmare, nu putea avea altă soluție. Dar, după aceea, s-a refăcut. Îmboldit de către consilierii albi, el a pretextat necesitatea ratificării, din partea parlamentului, refuzînd să expulzeze pe mercenari. Dar acum, apa i-a ajuns pînă la gît. Compania „Union Minière" strînge, încetul cu încetul, baierele pungii. Întoarcerea lui Salam în Algeria le-a dat mercenarilor o nouă patrie și solde sigure și astfel pădurile de la Kolwesi devin tot mai tăcute și mai pustii. „A fost, de fapt, o soluție firească — spune colonelul Dreysky. Au plecat toți, unul cîte unul, cu armele în valize. Acesta este destinul soldaților aventurieri. Pînă cînd la Oran pămîntul va mai continua să duduie, Congo va rămîne liniștit; chiar și consilierii civili au avut concedii plăcute. Acum călătoresc în Europa și pot fi întîlniți, fie în cafenelele din Montmartre, fie la Roma, la nr. 84 din str. Veneto.

În realitate, bătălia de la Elisabethville e fost de natură să treacă toate atu-urile în mîinile O.N.U.-ului. Tactica folosită în Katanga de către conducătorii civili ai O.N.U. poate fi definită oarecum ca ipocrită, dar ea a fost, fără îndoială, eficace. În concluzie, domnii Smith și Urqhart le-au spus coloniștilor albi: „Nu vrem să vă facem nici un rău. De ce să plecați? Rămîneți aici și vă vom ocroti. Dacă plecați, totul se năruie". În același fel i-au vorbit și lui Chombe: „Tot ceea ce vă cerem — l-au asigurat pe președinte — este să recunoașteți autoritatea lui Adula. De altfel, puteți cădea de acord cu guvernul de la Leopoldville, spre a obține o autonomie națională destul de largă, putînd astfel păstra puterea. Noi nu ne vom interpune". Convorbirea, dusă în acești termeni, nu putea rămîne fără rezultate. Chombe nici nu a căutat ceva mai bun. Avea tot interesul să se salveze în grabă din mijlocul cărbunilor aprinși. Știa prea bine că, în spatele lui Smith și Urqhart, se află tancurile și tunurile generalului Raja, gata să intre în acțiune în orice moment".

„Ați înțeles situația?" — mă întreabă colonelul. Apoi îmi toarnă în pahar încă puțin whisky curat. „Pace de compromis, sau pentru comoditate, cum doriți. Cheia întregii situații se află în poziția pe care au adoptat-o coloniștii de la Elisabethville. Acum le cunoașteți psihologia. Deci, urmăriți-mă, vă rog. Pe albii din Katanga i-aș împărți în două categorii: prima categorie este aceea a micilor funcționari, comercianți și întreprinzători din diferite domenii. Aceștia aveau la început o singură dorință: să se repatrieze cît mai grabnic, cu banii pe care reușiseră să-i strîngă. Mulți s-au și repatriat. Acei care au rezistat așteaptă acum să plece, avînd bagajele gata. Mai rămîn încă să vadă ce se întîmplă. Dacă aerul devine din nou respirabil, își vor convinge soțiile să se reîntoarcă. Astfel, își vor lua rămas bun, pentru totdeauna, de la Africa. Cea de-a doua categorie este aceea alcătuită din conducători de întreprindere, ca să fiu mai clar, din cadrele companiei „Union Minière". Mi se pare că este cea mai interesantă, întrucît reprezintă osatura țării. Este vorba despre aceeași oameni care au sprijinit pe Chombe din motive de oportunitate, favorizînd un regim care a consimțit ca ei să adune miliarde. Acești oameni au un singur scop: să continue să strîngă aur. De aceea, ei au apucat din zbor colacul de salvare oferit de către d-l Urqhart și, cu o plăcere vizibilă, s-au năpustit asupra mercenarilor ultracolonialiști, „prietenii de ieri". Victoria cea mai autentică O.N.U. a obținut-o tocmai prin mijlocirea conducătorilor companiei „Union Minière". Ingineri, doctori în economie și tehnicieni belgieni, care în cursul lunii decembrie își pregăteau mitralierele în mansardă, acum strigă în toate direcțiile că ei nu au tras nici un glonte împotriva indienilor lui Raja.

Sînt gata, dacă e nevoie, să arunce pe Chombe peste bord. Și poate că într-o bună zi o vor și face. Vă aduceți aminte de misiunea mea la Léopoldville, spune Dreysky în încheiere. Acesta a fost primul pas al belgienilor pentru a-l cîștiga pe Adula. Africa albilor — credeți-mă — este mult mai misterioasă decît aceea a negrilor".

S-a făcut ora prînzului. Colonelul privește la ceas. Are o întîlnire cu anumiți ingineri din Milano interesați în minele din Bakongo. „O țigară?". Apprinde bricheta de aur și-mi întinde mîna subțire și nervoasă. „Dacă veniți cumva în Congo — spune el — treceți să mă vedeți. Telefonați domnului Hasson. El știe întotdeauna unde pot fi găsit".

Chelnerul restaurantului „Bristol" încetează să mai alinieze tacîmurile pe fețele de masă albe și mă însoțește pînă la ascensor. Apoi se înclină. Ies pe trotuar, în piața Barberini. Vînzătorii de ziare strigă: „Au fost aduși în Italia morții de la Kindu". Revăd, pentru un moment, fluviul galben, pădurea, peretele de pe colina unde au fost masacrați, fețele fără expresie ale negrilor adunați în jurul jeep-ului. Plec mai departe, în bătaia vîntului de nord. Africa este departe. Prea departe. Iar pădurea de pe colina Pincio nu e decît tropical.

Matteo de MONTE
publicist italian

[1]) În partea de nord a orașului Roma.
[2]) În partea de vest a orașului Roma.
[3]) „Om de lume", în limba franceză.

ȘTIREA DE PAGINA ÎNTÎI!

Care a fost pentru Anglia cel mai important eveniment petrecut la 12 martie 1962? Poate Conferința pentru dezarmare de la Geneva? Sau amplele mișcări revendicative din industria constructoare de mașini? Sau, cumva, tratativele cu privire la acordarea independenței Kenyei?

Nici unul din toate acestea.

Judecînd după cele publicate de ziarul londonez „Daily Mirror" pe prima pagină, cu fotografii și titlu mare, s-ar părea că în această zi s-a petrecut un cu totul alt eveniment pe care merită să-l consemneze istoricii. Este vorba de moartea stupidă — accident de circulație — a unei celebre pictorițe: mița Topsy de numai 4 ani. Fugărind, din nu se știe exact ce motive, o altă mîță, Topsy a traversat strada, uitînd orice măsură de prevedere. S-a prăbușit, sărmana, lovită de roata nemiloasă a automobilului...

Se pare că această știre, publicată pe pagina întîi, la loc de frunte și in extenso, consemnează o pierdere grea nu numai pentru „Daily Mirror", pentru proprietarul mîții-artiste, mr. G. Cooper din Hertingfordbury, dar și pentru specialiști. Un director al „Galeriei Portal" din Westminster — ne asigură ziarul — a declarat: „Sîntem interesați în aceste desene *(este vorba de desenele lui Topsy)* datorită valorii lor artistice".

Ziarul popularizează și „metoda" de lucru folosită de răposata Topsy. Legată pe o masă, cu o zgardă de gît, mița-artistă avea lîngă ea un creion legat cu o sfoară. Jucîndu-se cu creionul, ea crea în același timp operele ei mult admirate, sgîrieturile fiind conturate apoi de proprietarul pisicii. Regretata artistă, în plin proces de creație și una din schițele ei sugestiv intitulată „Calul și călărețul" — sînt imagini pe care le reproducem alăturat din pagina întîi a ziarului „Daily Mirror".

Încercînd un simțămînt de adîncă compătimire pentru greaua pierdere suferită, nu știi, pe de altă parte ce să admiri mai întîi: „măiestria artistică" a desenului, sensibilitatea directorului Galeriei de artă sau preocuparea pentru problemele cu totul majore, a ziarului „Daily Mirror"?

Halal informare a opiniei publice, ca să nu mai vorbim de nivelul preocupărilor culturale.

Aceasta este „regretata artistă plastică" Topsy, iar jos, desenul „stilizat" de stăpînul ei...

Meridiane

Magazin reportaj

Şezătoare în casa ţăranului colectivist Gh. Ciorbă din comuna Turţ, raionul Oaş, regiunea Maramureş

NUNTĂ ÎN OAŞ

(Urmare din pag. 1)

Auzindu-l, Vasile a lui Ilieş cuprinse cu drag umerii mireşii şi strigă :

Cucu cîntă-n meri oltoani
Am scăpat de băgătani !
Dragu-mi este a cosi
La colectiva mîndrii !
Ai, ţurai !

Bixad, apă minerală

Să părăsim, însă Turţii şi să ne oprim în sus, la Bixad. De cîte ori nu v-a căzut sub ochi inscripţia de pe sticlele cu apă minerală de Bixad ? Apă recomandată celor bolnavi de stomac sau de ficat, a căror izvoare îşi au sălaşul în nordul „Ţării Oaşului".

Oră de meditaţie la preventoriul de copii din Bixad

Şi în trecut, Bixadul era renumit prin apele sale. Numai că izvoarele, ca şi vilele din jur — în care veneau la cură bogătanii — aparţineau lui Szentivani. Nimic, nici cîrciuma, nici moara, nici altele, nu mişcau fără ştirea lui...

Ca Szentivani mai erau destui bogătani, care-şi umpleau buzunarele din jefuirea pădurilor, din negoţul cu animale, din exploatarea muncii oşenilor. Iar lor, sărăcanilor de sub munte, ce alta le rămînea decît mizeria, analfabetismul, pelagra ? Ce alta decît băutura luată pe datorie la cîrciumă, cearta izbucnită din te miri ce şi culminată uneori cu lovitura de cuţit ?

Vremile de odinioară au apus însă pentru totdeauna. Sub cîrmuirea înţeleaptă a partidului, Oaşul — ca şi alte meleaguri ale ţării noastre — a prins a-şi schimba faţa. Cei 18.000 analfabeţi din raion au rămas înscrişi doar pe o fişă statistică ; după lichidarea neştiinţei de carte, învăţămîntul a început să se dezvolte simţitor. O şcoală medie, 30 de şcoli elementare şi 26 de şcoli cu patru clase, dintre care noi construite cele din Negreşti, Certeza, Trip-Băi, Batarci ; 39 cămine culturale cu 72 formaţii artistice, 10 biblioteci cu 64.619 volume, — iată cu se se mîndresc pe bună dreptate oşenii.

Dar acestea nu-s toate. Numeroşi oşeni lucrează în exploatări forestiere. Alţii sînt salariaţii întreprinderii „Oşana", care posedă două cariere de piatră, 13 mori, un abator, o fabrică de pîine, un atelier de mobilă şi o uzină electrică. În acest raion unde — prin 1938 — nu călcase nici picior de medic, unde nu exista nici un fel de instituţie sanitară, azi funcţionează un spital, o policlinică, 11 case de naşteri, 16 circumscripţii sanitare, 5 farmacii, două dispensare. Fostele clădiri ale lui Szentivani din Bixad adăpostesc azi un sanatoriu T.B.C. cu 300 paturi; tot aici funcţionează un preventoriu pentru copii. Iar izvoarele de apă minerală din Bixad sînt exploatate acum mai raţional, în folosul poporului.

Inima raionului

Ştiţi cum numesc oşenii Negreştii? Inima raionului. Şi într-adevăr, aci, în acest centru de raion, bate o inimă nouă, pulsează o viaţă intensă.

Pe strada principală, oşenii calcă acum pe asfalt. Păşesc mîndri de tot ce înfăptuiesc cu mîinile lor, în zilele noastre însorite.

Iată, după ce au construit un internat şi un cămin cu cîte 120 locuri, de curînd au ridicat o şcoală medie cu 16 săli de clasă, două laboratoare o bibliotecă cu 5.000 de volume ; o construcţie de şcoală care poate rivaliza cu oricare alta dintr-un oraş mare. Spitalul este şi el construit în anii noştri, după cum noi sînt şi unele localuri de instituţii, unele blocuri de locuinţe. În prezent, constructorii înalţă un hotel, cu restaurant la parter, clădirea unui complex al cooperaţiei meşteşugăreşti, a unui nou bloc de locuinţe la parterul căruia se va deschide un magazin alimentar cu autoservire şi o cofetărie.

Aci, în Oaş, deosebirile dintre „ieri" şi „azi" trebuie măsurate cu arcul mare al compasului. Căci nicicînd oşenii, ţinuţi sub obrocul neştiinţei, al întunericului, nu gîndeau că vor ajunge să meargă la cinematograful „Patria" din Negreşti şi să vizioneze filme ca: „Prima zi de pace" sau „Căpitanul Dabac", să aplaude piese din repertoriul universal regizate cu talent de Vicu Pop la Casa de cultură raională, ori — alături de alţi circa 1.000 de oşeni — să facă sport, să joace tenis de masă, volei, fotbal sau baschet. Sport în Oaş ? Sportul oşenilor — pe vremuri — era lupta din zor şi pînă-n noapte cu asprimea munţilor, a pămîntului deluros. Azi, oşanul Ion Hotcă din Negreşti a ajuns campion republican la trîntă, iar echipa de volei de aci a cîştigat „Cupa agriculturii" pe regiune.

Oşenii sînt mîndri şi pentru casele pe care şi le ridică, pentru mobila şi celelalte lucruri pe care şi le cumpără. Numai de la unităţile cooperatiste din Negreşti şi-au cumpărat de curînd maşini de cusut colectiviştii Grigore Poptile, Alexandru Mureşan şi mulţi alţii. Gheorghe Berinde, tată a 12 copii, a tîrguit de toate pentru patru dintre „şcolerii" săi. Păturile de lînă, năframele, confecţiile şi multe altele, au ieşit în volum mare pe uşile magazinului universal.

...Seara, cînd pe uliţi se aprind luminile, cînd şi la „ciupercă" — locul unde se ţin deobicei horele — se face linişte, ferestrele de la sfatul popular raional rămîn luminate pînă tîrziu. Aci se întocmesc planuri, se iau măsuri pentru consolidarea economico-organizatorică a celor 23 gospodării colective din raion. Cu sprijinul cercetătorilor ştiinţifici de la staţiunea experimentală Livada, solurile podzolice vor fi îmbunătăţite, ridicîndu-se fertilitatea lor. Pe baza experienţei colectivelor fruntaşe din Turulung şi Drăguşeni se va dezvolta creşterea animalelor, ajungîndu-se în 1965 — în tot raionul — la peste 13.000 bovine. Vor lua fiinţă mari plantaţii de meri şi peri, în jurul satelor Călineşti, Turţ, Tarna Mare, livezi de caişi, piersici şi coacăz negru în hotarul satelor Remetea Oaş, şi Oraşul Nou, de căpşuni la Tămăşeni şi Gherţa Mare. Din loc al sărăciei, al mizeriei, Oaşul devine o floare preţioasă...

Mircea SCRIPCA

AFRICA CREATOARE

Baletul naţional din Senegal

Stăm de vorbă cu artişti din baletul senegalez. Un bărbat între treizeci-treizeci şi cinci de ani, purtînd ochelari cu ramă subţire, umbrelă strînsă înfăşurată, pălărie neagră de fetru cu borurile tari — directorul artistic al formaţiei Diouf Abdou. Un tînăr cu mîini delicate de violonist, cu ochi visători, cu un zîmbet delicat în colţul buzelor — Dudu N'Diaye Rose. „Neîntrecut la tam-tam. Cel mai bun din ţară" îmi şopteşte vecinul din dreapta, un om cu faţa de culoarea castanelor coapte, pe care abia se mai distinge mustaţa. Două dansatoare, fiecare în vîrstă de şaptesprezece ani, poartă vestminte naţionale — un fel de halat foarte larg, croit în chipul cel mai simplu cu putinţă : o singură deschizătură pentru cap şi umeri.

Deocamdată discuţia evoluează teoretic în istorie şi folclor. Capitolul „istorie" se epuizează repede fiindcă ansamblul numără abia doi ani de la înfiinţare. În 1960, îndată după dobîndirea independenţei de stat a Senegalului, apare iniţiativa organizării unui ansamblu folcloric. Se întreprind în toată ţara meticuloase expediţii de detectare, căutătorii de talente urmărind îndeosebi tradiţionalele dansuri din zile de odihnă. Dansatorii aduşi la Dakar sînt şcolarizaţi cîtva timp în cadrul aşa numitei „Case a artelor", începîndu-şi apoi activitatea ca profesionişti. În fruntea ansamblului este numit Maurice Sedar Senghor. Aici, istoria ansamblului sfîrşeşte, deocamdată. Să nu uităm însă că, de la întemeiere, tinerii artişti senegalezi au străbătut, într-un lung turneu, început acum un an şi ceva, o sumedenie de ţări pe care condeiul reporterului abia prideşte să le reţină. Franţa, Anglia, Elveţia, Germania Occidentală, Olanda, Israel, Turcia, Ungaria, Cehoslovacia...

...Am pregătit cîteva întrebări, de pildă : „În ce măsură dansurile din repertoriul ansamblului au fost supuse „stilizării" ? sau „Ce teme stau la baza dansurilor senegaleze?"

Diouf Abdou notează atent întrebările apoi, înainte de a începe să dea răspunsuri ne face o surpriză : „Vă rog să rămîneţi şi la repetiţia noastră. În felul acesta, în sprijinul lucrurilor discutate aici nu vor întîrzia să se adaoge exemplificările concrete..."

— Sînt sau nu stilizate dansurile noastre ? Nu ştim dacă răspunsul are să vă dezamăgească sau, dimpotrivă are să vă satisfacă — ne spune surîzînd Diouf Abdou. Nu, nu sînt stilizate, sînt autentice aşa cum le-am jucat şi cum le joacă pînă astăzi, în faţa colibelor lor, băştinaşii din luncile fluviului Senegal... Nici nu puteau fi altfel, întrucît, aşa cum aţi fost informaţi, dansatorii noştri provin dintre cei mai înzestraţi artişti populari, înăscuţi, a căror instrucţiune de bază rămîne tot ceea ce au învăţat acasă, în satul lor... Cred, astfel, că spectacolele noastre au o valoare etnografică indiscutabilă. În ele o să vedeţi dansuri ale căror obîrşii se pierd în negura vremii, dansuri prin intermediul cărora sînt înfăţişate scene de viaţă, procese de muncă, fenomene ale naturii, şi, de asemenea, dansuri legate în trecut de vechile eresuri, dar care, în zilele noastre îşi pierd din ce în ce mai mult semnificaţia iniţială. Veţi vedea, de asemenea dansuri folclorice moderne, care păstrează ritmul, mimica şi mişcările dansurilor populare tradiţionale...

— Ne-am apropiat de altă întrebare, legată de tematica dansurilor...

— Într-adevăr. Majoritatea dansurilor noastre sînt dansuri cu temă. De pildă „Mansane sise" este un imn al soarelui, un imn adus puterii germinatoare a firii, care se execută în anii roadelor îmbelşugate exprimînd bucuria lucrătorilor pămîntului, a căror trudă este răsplătită cu generozitate de natură. Alt dans înfăţişează munca pescarilor ; „Vong" este dansul în care adolescenţii trebuie să facă dovada pregătirii lor pentru viaţă, înaintea obştii satului. „Maki-tara" glorifică îndrăzneala luptătorilor, „Singhelé" este numele unei fete pe care părinţii vor s-o mărite cu un bogat uricios, dar ea şi-a ales alt mire, sărac, care ştie să cînte ca nimeni altul...

Iată doar cîteva „teme" cărora li se adaogă acuma altele noi, de pildă „Dakar 1960", cu care se termină spectacolul nostru, unde este înfăţişată lupta poporului pentru libertate şi biruinţa marcată de cucerirea independenţei de stat.

Discuţia cu Diouf Abdou şi cu colegii lui a continuat cu noi amănunte despre folclorul african, cu împărtăşirea proiectelor de creaţie, cu aprecieri elogioase la adresa dansului popular romînesc. „Am cunoscut folclorul romînesc la Viena, în timpul Festivalului din 1959 şi am rămas printre admiratorii săi fervenţi, ne spune Diouf Abdou. Ne bucurăm că vom avea prilejul să ne îmbogăţim cunoştinţele de atunci".

Cîtva timp mai tîrziu, admiram acea paradă a exuberanţei şi agilităţii, fanteziei artistice şi plasticităţii armonioase care sînt spectacolele ansamblului naţional senegalez.

Valentin BALTAG

Aspect din spectacolul baletului naţional din Senegal

UN PIETON BUCUREŞTEAN PE STRĂZILE MOSCOVEI

(Urmare din pag. 1)

amabilitate, să pătrund în metrou. Străinii nu plătesc la metrou ? Nu ştiu, nu cred să fie trecut în regulament. Dar controloarele metroului sînt deosebit de politicoase. Sirul de oameni din spate m-a luat cu el spre scara rulantă care coboară, coboară 50 de metri, spre staţiile subterane.

Noaptea tîrziu, cu picioarele ca de plumb mă îndrept spre hotel. La ora asta tîrzie, zeci de mii de moscoviţi au ieşit din sălile de teatru şi de cinematografe şi acum umplu trotuarele cu voioşia lor. Mă plimb şi eu cu ei, mă înveselesc de voioşia lor. Este un ger că nu-mi mai simt obrajii, totuşi m-am oprit şi eu, o dată cu ei, în dreptul chioşcurilor de îngheţată, şi acum merg grăbit alături de ei, sorbind cu nesaţ îngheţata din care ies aburi (la Moscova se consumă enorm de multă îngheţată, vara ca şi iarna).

Ce am văzut parcurgînd străzile

Dragi bucureşteni, nu vă aşteptaţi să găsiţi în însemnările acestea cine ştie ce relatări inedite. N-am făcut altceva la Moscova decît să mă plimb. Ce am văzut parcurgînd străzile oraşului ? Asta da, despre asta pot să vă povestesc cite ceva.

În autobuzele din Moscova nu există discuţii între călători şi taxatori, despre... rest. Pentru că autobuzele circulă... fără taxator. Călătorii îşi iau singuri bilete, rupînd de pe o rolă unul sau mai multe (dacă sînt însoţiţi) iar într-o cutie alăturată introduc banii. Totuşi, taxatoarea era bună, am reflectat eu, pentru că uneori te informa asupra staţiei de coborîre. Dar m-am temut degeaba. Şoferul are lîngă volan un microfon. În difuzoarele maşinei se aude staţia în care am intrat şi staţia care urmează. Tot la microfon, şoferul invită uneori pe călători să avanseze, să facă loc la urcare unui bătrîn, să ofere loc unei femei cu copilul în braţe. Nu ştiu dacă difuzorul este cel care imprimă vocii autoritate, dar şoferul e întotdeauna ascultat, deşi vocea lui e deosebit de calmă şi de prietenoasă.

Moscoviţii, odată ajunşi în dreptul staţiei de autobuze, de tramvai sau de taxiuri, se aşează liniştiţi în şir, unul în spatele celuilalt. Vehiculul soseşte şi urcarea se face comod, în ordine şi foarte rapid. În orice caz, mult mai rapid decît în condiţiile în care trei cetăţeni blochează uşa pentru că vor toţi trei să intre în acelaşi timp... Reflecţie de bucureştean !...

În centrele aglomerate, cu circulaţie intensă, traversarea cetăţenilor de pe un trotuar pe altul nu întrerupe nicio clipă circulaţia vehiculelor. Pentru că traversarea pietonilor se face prin tunele subterane, care te scot la trotuarul dorit. La alte încrucişări de artere importante, o autostradă coboară pe sub strada cu care se încrucişează. Astfel, ambele şiruri nesfîrşite de maşini, din direcţii contrarii, îşi continuă drumul fără să se stinghereaşcă unul pe altul.

Pe străzile Moscovei sînt amplasate, lîngă chioşcurile cu ziare — (de două trei ori mai spaţioase ca ale noastre din pricina numărului imens de ziare, reviste şi magazine ilustrate) — chioşcuri cu flori. Aşa cum s-a obişnuit să-şi ia ziarul preferat, moscovitul îşi ia buchetul cu flori zilnic.

Elevii din Moscova nu au de ce să se înghesuie în papetării : ei au la îndemînă nenumărate aparate automate, care eliberează creioane, caiete şi alte rechizite şcolare.

Fotografii amatori din Moscova. I-am întîlnit peste tot. În parcuri, în muzee, la expoziţii, fotografiind tablourile preferate. Tineretul, în special, a îndrăgit aparatul fotografic şi îl poartă, pretutindeni, cu el.

Metroul

Este ora trei după-amiază. Străzile se umplu de sute de mii de cetăţeni care au încetat lucrul (şîntem doar într-un oraş cu şapte milioane şi jumătate de locuitori) care acum se îndreaptă grăbiţi spre locuinţele lor. Cum şi cine transportă spre locuinţele răspîndite în toate colţurile imensului mulţimea aceasta de oameni ? Problema transportului în comun a rezolvat-o în mod ideal, metroul, trenul care străbate pe sub pămînt Moscova, în toate direcţiile. El trece în cîteva locuri pe sub riul Moscova, iar pe unele porţiuni are trei linii subterane suprapuse. Am constatat cu ceasul în mînă : din treizeci în treizeci de secunde intră în staţie un metrou. El desfăşoară o viteză de 80 pînă la 100 km pe oră, chiar după cîţiva metri de la pornire.

La unele staţii de metrou nu se vînd bilete la casierii. În dreptul intrărilor se introduce într-un automat o monedă de cinci copeici, care îţi dă dreptul la un număr nelimitat de călătorii cu metrourile, pînă ai părăsit staţiile subterane şi ai suit iar în oraş. Dacă cineva n-a introdus moneda şi trece mai departe, două grilaje care se pun în faţă, îl fac atent că metroul nu este încă gratuit (el va fi, ca şi toate celelalte mijloace de transport din Moscova, peste cîţiva ani). Cum funcţionează porţile care-ţi taie calea ? Moneda, introdusă în automat dă dreptul unei singure persoane să treacă; dacă trece şi a doua, o celulă fotoelectrică sesizează şi declanşează electric grilajele. Acest ochi magic — celula fotoelectrică — e vizibil şi m-am amuzat trecînd, de cîteva ori, mîna în dreptul lui, şi declanşînd astfel grilajele instantaneu. Era, de altfel, singura ocazie să pot vedea declanşarea grilajelor.

Cinematografele

N-am vizionat decît programele de la cinematograful în relief, circorama şi cinepanorama. La cinematograful în relief m-am aşteptat să văd filmul cu ochelari colorati sau binoclu, care dă iluzia reliefului. Dar n-am primit de la casă decît biletul. În sală am zărit un ecran de o construcţie specială. Cînd a început să ruleze filmul — spre deosebire de cinemascop, unde imaginea se desfăşoară în lărgime — aici imaginea se desfăşura în adîncime. Valurile mării le vedem undeva foarte departe, la cîţiva kilometri, apoi copacii din ce în ce mai aproape, iar pe actorii din prim plan, lîngă fotoliul meu. CIRCORAMA e un cinema în care acţiunea filmului se desfăşoară pe... 24 de ecrane. Sînt 24 de aparate care proiectează simultan pe 24 de ecrane, 24 de secvenţe ale aceluiaşi peisaj. Spectatorul stă la mijloc şi e prins în centrul acţiunii. Maşinile de pe autostrada din faţă vin spre tine, unele te ocolesc prin dreapta, altele prin stînga şi, cînd întorci capul, le vezi, din spate, pe autostrada care se pierde în zare. Un jucător de polo pe apă din faţa ta aruncă mingea spre tine, urmăreşti traiectoria mingii pe sus şi, dacă întorci capul, vezi jucătorul care a prins-o. CINE-PANORAMA : am văzut un film artistic în care erau cîteva scene cu curse de motociclete. Aci acţiunea se desfăşoară semicircular, cuprinzînd jumătate din sală. N-am avut impresia că sînt într-o tribună a stadionului, ci chiar pe pista stadionului, în mijlocul motocicletelor. Odată am închis ochii, dar zgomotul stereofonic mi-a dat senzaţia că simt şi curentul de aer pe care-l făceau motocicletele în jurul meu...

Am vizitat restaurantul „Praga" şi hotelul „Ucraina". A fost o adevărată excursie : restaurantul are 22 de saloane, iar hotelul 32 de etaje, cu peste o mie de apartamente.

Multe imobile masive de pe strada Gorki au fost mutate, pe niste senile speciale, cu cîţiva metri înainte sau înapoi, pentru a se asigura o aliniere perfectă a străzii. Bulevardul Inelul grădinilor are 120 metri lătime, (un adevărat paradis pentru automobilişti) şi 16 km lungime.

La circ

În pauza dintre acte l-am vizitat în cabină pe celebrul clovn de la Marele Circ din Moscova, Oleg Popov. Citisem cronici entuziaste despre el în ziarele pariziene, cu prilejul reprezentaţiilor date în Franţa, Anglia, Belgia, Luxemburg, etc. Oleg Popov este într-adevăr uimitor. **„Care este secretul meu ?** îmi răspunde el la întrebare. **Am rămas credincios tradiţiei clovnului clasic de circ, ca mijloace de expresie, dar am dat un conţinut nou, social, artei mele".** Oleg Popov apare după fiecare număr de circ şi imită cu virtuozitate pe artiştii care l-au precedat. Pentru că el este un artist de circ complet: jongleur, echilibrist, acrobat, dresor...

Grădina zoologică

Bazinele cu foci — adevărate balerine marine — şi cele cu urşi polari, sînt atracţiile irezistibile ale grădinii zoologice din Moscova. Într-o cuşcă am zărit un leu de o statură neobişnuit de mare şi un cătel. Cătelul, de la primele zile de la naştere, a fost introdus în cuşca leului. De atunci el nu s-a mai despărţit de marele lui prieten. O dată, cînd cătelul s-a îmbolnăvit, leul, de tristeţe, n-a mai pus gura pe mîncare.

În muzee

Şapte picturi renumite în toată lumea, semnate de Picasso, 5 de Van Gogh, 12 de Matisse, 14 de Gauguin, am numărat pe cîţiva pereţi ai Muzeului „Puskin". Alţi pictori celebri au aici lucrări originale : Claude Monet, Eduard Manet, Renoir, Degas, Pissarro, Cezanne, Corot, Delacroix, Gericault, sculpturi de Rodin. În alte saloane sînt expuse capodopere autentice ale Egiptului antic, ale Greciei şi Romei vechi. Tot aci am admirat opere celebre de Botticelli, Perugino, Murillo, Rubens, Van Dick, Watteau, Rembrandt (şase picturi, printre care „Portretul unei femei bătrîne"). Cititori, nu-mi reproşati această inventariere sumară de arhivar. Despre fiecare operă în parte se pot scrie zeci de pagini (fără să apuci să spui încă nimic) şi aici sînt cîteva mii de tablouri...

În sala Manejului am văzut Expoziţia unională de artă plastică. M-a impresionat adeziunea evidentă, puternică a publicului, faţă de lucrările expuse. Aici, ca şi la galeriile Tretiakov, unde sînt expuse comorile artei ruse, şi sovietice — am întîlnit admiraţia publicului sovietic pentru marii săi maeştri.

Afară e ger: 20 grade sub zero. Toată lumea este în paltoane, fulare şi mănuşi. Totuşi, la bazinul de înnot în aer liber e mare afluenţă (apa este încălzită şi într-adevăr este o plăcere să te scalzi).

★

Desigur, n-am apucat să vă spun tot ce e mai frumos, mai interesant despre Moscova. Dar cine s-ar putea încumeta să facă aceasta?

Nell COBAR

FAPTE DIVERSE

Iurii, Gherman şi John se numesc trei gemeni născuţi în Kazahstan

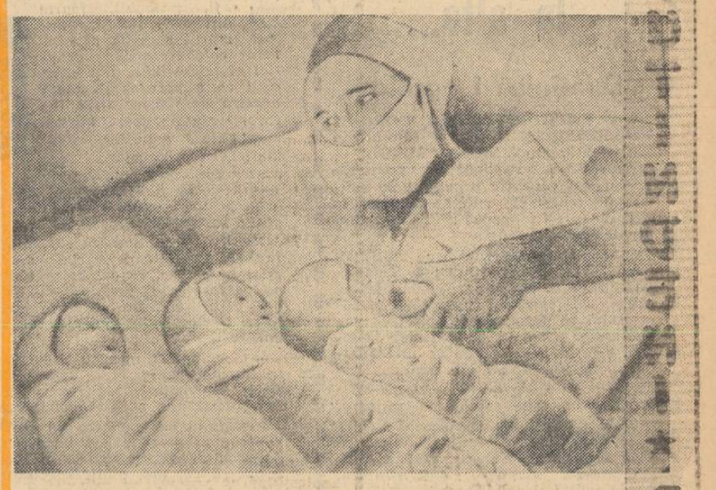

Aleksandra Revkova, din Kazahstan, a devenit mama a trei gemeni. Eveniment nu prea obişnuit, pe care părinţii celor trei nou născuţi au ţinut să-l lege şi de contemporaneitate şi de măreţia ei, dînd celor trei gemeni pronumele de Iurii, Gherman şi John, ale celor trei oameni care au cucerit Cosmosul : Gagarin, Titov şi Glenn.

Academia regală din Londra scoate la mezat o celebră operă a lui Leonardo da Vinci

Academia regală din Londra a pus la mezat o pînză celebră a lui Leonardo da Vinci, pe care acest prestigios muzeu englez o are în proprietate. Este vorba de desenul intitulat „Fecioara, copilul, sfîntul Ioan şi sfînta Ana" (pe care îl reproducem alăturat) pe care Consiliul faimoasei instituţii muzeale din capitala Marii Britanii a hotărît să-l pună în vînzare la licitaţie, prin intermediul întreprinderii comerciale „Sotheby". Hotărîrea Consiliului lui „Royal Academy" a fost luată într-o unanimitate care este justificată de situaţia financiară precară a acestei vechi instituţii culturale.

Este de la sine înţeles că faptul acesta a stîrnit indignarea şi protestul opiniei publice engleze, indignare care şi-a găsit ecou pînă şi în parlament, unde mai mulţi deputaţi au interpelat guvernul în această chestiune.

Nu s-a găsit însă nici o autoritate care să dea soluţia justă, care nu poate fi decît subvenţionarea corespunzătoare de către stat a instituţiilor de cultură. În schimb, s-a propus ca, cumpărătorul eventual al lucrării să nu capete drept de export.

În sfîrşit, ziarul „Times" a sugerat cititorilor săi posibilitatea unei colecte publice, pentru a se menţine în ţară opera lui Leonardo da Vinci.

A fugit din S. U. A. de frica rasiştilor

Cîntăreaţa neagră Kitt MacDonald, foarte cunoscută auditoriului din Statele Unite ale Americii, este încă o victimă a persecuţiilor rasiale din patria sa.

Ameninţată cu moartea de către rasişti şi fascişti din Los Angeles, cîntăreaţa a trebuit să părăsească marea citadelă californiană şi să se refugieze, împreună cu copilaşul ei în virstă de 3 luni şi jumătate, în Europa.

Iat-o în fotografia noastră, poposind într-una din gările Londrei, înainte de a-şi găsi un refugiu într-o ţară de pe bătrînul continent european.

Condamnat la închisoare pe timp de 182 „week-end"-uri

George O'Sullivan Young din oraşul Portland (Oregon), este unul din numeroşii infractori la legile circulaţiei. Recent, el a fost surprins de organele poliţiei conducîndu-şi maşina în stare de ebrietate. I s-a făcut legiuitul proces-verbal şi, a fost dat în judecată. Tribunalul l-a condamnat la un an închisoare.

Nemulţumit de această sentinţă, pe care a considerat-o prea aspră, George O'Sullivan Young a făcut apel, care a venit spre judecare în faţa Curţii de Apel. Întrebat de preşedintele instanţei ce are de spus în apărarea sa, Young a declarat :

— Recunosc că nu pot rezista adesea tentaţiei de a consuma băuturi alcoolice, dar vă rog să ţineţi seama de faptul că nu beau niciodată în cursul săptămînii, ci numai în „week-end", sîmbătă şi duminică.

Curtea a ţinut seama de argumentaţia impricinatului şi a corectat prima sentinţă : Young n-a mai fost condamnat la un an de zile închisoare, ci la detenţiune pe timp de... 182 de „week-end"-uri, cu alte cuvinte va fi deţinut în arestul local numai sîmbetele şi duminicile (ceea ce echivalează cu 364 zile).

— În felul acesta — şi-a motivat Curtea de Apel sentinţa — nu vei mai fi niciodată în stare de ebrietate...

PE MICUL ECRAN

De la o duminică la alta...

Duminică 1 aprilie

9. — EMISIUNE PENTRU COPII ŞI TINERETUL ŞCOLAR ● Filmul de desene animate **„CINE-I PRIMUL“** — producție a studiourilor sovietice ● **Concert educativ organizat cu concursul orchestrei școlii de muzică din Timișoara.** În pauză: **Telejurnalul pionierilor.**

10.30. — EMISIUNEA PENTRU SATE, care va cuprinde: ● **Telejurnalul satelor.** ● Masă rotundă: **Întocmirea schițelor de organizare a pământului în gospodăriile colective noi înființate.** ● **De la un meridian la altul.** ● Filmul documentar **„DOBROGEA SOCIALISTĂ“** — realizat de Studioul cinematografic „Al. Sahia“. ● Ce vom face săptămîna viitoare. ● **Muzică populară românească:** cîntă o formație instrumentală condusă de **Zisu Georgescu.** Soliști: **Magda Constantinescu, Ileana Constantinescu, Aurel Ioniță și Ion Bogza.**

14.15. — Transmisie de la Stadionul „23 August“ a întîlnirilor de fotbal dintre echipele Progresul — Steaua și Dinamo — Rapid.

19. — Jurnalul televiziunii.

19.15. — Sonete de dragoste.

19.35. — „CONCERTUL ARTIȘTILOR MEXICANI“ — emisiune primită din partea Studioului central de Televiziune din Moscova. Cîntă: José Figeroa, Ernesto Dominguez, Gabriel Ghelegos, Jose Juan, Lucia Morena și Trio „Los Plateros“. Dansează: Jolanta Garșin, Hector Fink, Benjamin Güteres, acompaniază orchestra „El Mariacici“ condusă de Jesus Cordova Soto.

19.55. — Filmul artistic „UNCHIUL MEU, JACINTO“, o producție a studiourilor hispano-italiene.

21.25. — Muzică distractivă. Interpretează o formație condusă de **Florentin Delmar.** Soliști: **Ioana Radu,** artistă emerită **Jean Iacobescu, Norocel Dimitriu, Trio Caban.**

În încheiere: **Ultimele știri și rezultatele sportive.**

Luni 2 aprilie

19. — Jurnalul televiziunii.

19.20. — Emisiune pentru copii: **„Cine știe să răspundă ?!“**

19.40. — Recital vocal-instrumental susținut de pianista **Maria Kardaș,** baritonul **Nicolae Herlea,** artist al poporului și violoncelistul **Vladimir Orlov,** artist emerit.

20.20. — Prin muzeele Capitalei: Colecția Maria și dr. Gheorghe Severeanu, de **Marin Mihalache.**

20.35. — ACTUALITĂȚEA CINEMATOGRAFICĂ.

21.10. — Artiști amatori în studio: Formații artistice studențești participante la faza finală a concursului studențesc pe țară.

TELESPORT.

În încheiere: **Ultimele știri.**

Marți 3 aprilie

19. — Jurnalul televiziunii.

19.15. — Emisiune pentru cei mici: **„A fost odată un băiețel pe un gard“,** povestire de **Octav Pancu-Iași.** Desene: **Iuria Darie.**

19.30. — „DANSURI POPULARE MAGHIARE“ — emisiune primită din partea Studioului de Televiziune din Budapesta.

20. — Emisiune de știință și tehnică: **„Cercetarea științifică în sprijinul sporirii producției vegetale“.**

20.20. — Filmul artistic **„ÎN LINIȘTEA SERII“** — o producție a studiourilor bulgare.

21.35. — Muzică distractivă instrumentală. Cîntă o formație condusă de **Jean Ionescu.**

Sfaturi pentru telespectatori.

În încheiere: **Ultimele știri.**

Miercuri 4 aprilie

16. — EMISIUNEA PENTRU CLUBURILE DIN ÎNTREPRINDERI, — care se încheie cu un concert de muzică ușoară. (O formație condusă de Paul Ghenzer. Soliști: **Mihaela Păsărin, Livia Brătulescu, Anca Agemolu, Bițã Rădulescu și Nițu Zisu).**

18. — EMISIUNEA PENTRU SATE. În încheiere, **muzică populară românească.**

Joi 5 aprilie

19. — Jurnalul televiziunii.

19.20. — Emisiune pentru tineretul școlar: **Excursie pe Valea Prahovei.**

19.50. — Transmisiune de la Teatrul Național „I. L. Caragiale“: „TARTUFFE“ de Molière. Prologul și epilogul de **Ion Fințeșteanu,** artist al poporului.

Distribuția: D-na Pernelle **(Silvia Fulda);** Orgon **(Matei Alexandru);** Elmira **(Dina Cocea,** artistă emerită); Damis **(Gh. Popovici-Poenaru);** Mariana **(Ioana Bulcă);** Valère **(Damian Crișmaru);** Cleant **(Marcel Enescu);** Tartuffe **(Ion Fințeșteanu,** artist al poporului); Dorina **(Carmen Stănescu);** d-l Loyal **(Ion Henter);** un căpitan al gărzii **(Igor Bardu);** Flipota **(Cristina Săvescu);** Laurent **(Cosma Brașoveanu);** Molière **(Damian Crișmaru).** Regia: **Ion Fințeșteanu,** artist al poporului. Decoruri și costume: **Mihai Tofan.**

În pauze: **Poșta televiziunii și Ultimele știri.**

Sîmbătă 7 aprilie

19. — Jurnalul televiziunii.

19.15. — Emisiune pentru copii: **„Mizăilici și Zugrăvici“.**

19.30. — În fața hărții.

19.40. — Filmul artistic „DARCLÉE“ — o producție a Studioului cinematografic „București“.

21.25. — Muzică distractivă sovietică. Cîntă o formație condusă de **Leonid Gudzichievici.** Soliști: **Vali Niculescu, Virginia Gudzichievici, Olga Perepelița, Ion Stoian, Ion Hvorov** și un octet vocal mixt. Coregrafia: **Clara Voiini.**

În încheiere: **Ultimele știri.**

Un colaborator statornic al televiziunii: artistul poporului Nicolae Herlea

Ar fi, probabil, foarte dificil de stabilit numărul complet al tuturor colaboratorilor artistici ai televiziunii, din clipa cînd ea a pătruns în viața noastră de fiecare zi, a tuturor cîntăreților, instrumentiștilor, actorilor dramatici, dansatorilor... Dar dintre toți aceștia numele unora poate fi întîlnit mai des în emisiunile micului ecran, atracția lor pentru televiziune transformîndu-se într-o dragoste statornică.

Printre ei se numără, bunăoară, baritonul Nicolae Herlea. Înainte de a sta de vorbă cu valorosul nostru cîntăreț, am aflat la Studio, că colaborarea lui Nicolae Herlea cu televiziunea a fost fructuoasă, solistul privind-o întotdeauna cu deosebită seriozitate. Dorind să aflăm aceste lucruri chiar de la Nicolae Herlea, l-am rugat să ne vorbească despre această colaborare.

— Colaborarea mea cu televiziunea, *ne-a spus Nicolae Herlea,* se întemeiază, pe reciprocitate. Nu știu ce v-au spus tovarășii de la televiziune, dar în ce privește avantajele pe care mi le-a oferit mie această colaborare, aș avea multe de spus.

În primul rînd, pentru un cîntăreț, ca și pentru un artist în genere, nu poate exista bucurie mai mare decît aceea de a te ști ascultat de cît mai mulți oameni. Or, televiziunea este scena cu cei mai mulți spectatori.

În al doilea rînd, trebuie să știți că pentru un artist obișnuit cu scena — în ce mă privește, cu scena vastă a operei noastre — o apariție în studioul televiziunii, sub focul reflectoarelor și sub privirea scrutătoare a camerei de luat vederi, ridică o seamă de dificultăți. Mi-am dat seama de ele și am fost bucuros să-mi înving treptat o anume stînjeneală pe care cred că o încearcă fiecare dintre noi la început, știind că-mi îmbogățesc astfel experiența artistică, abordînd un „gen“ de care sîntem determinați să ne apropiem, din ce în ce mai mult, datorită dezvoltării acestui mijloc important de informare și culturalizare care este televiziunea.

— *Ce program ați pregătit pentru recitalul de luni seara?*

— Voi cînta prologul din „Paiațe“, precum și arii din „Dama de pică“, „Trubadurul“, „Traviata“.

Muzică distractivă sovietică

Iată încă o emisiune intrată în tradiție: muzică distractivă sovietică.

Permanentizarea acestei emisiuni se datorește ecoului favorabil în rîndurile spectatorilor precum și faptului că ea folosește mijloace artistice de prezentare, de natură să constituie un bun cîștigat în experiența televiziunii. Este vorba de antrenarea unor soliști valoroși, proveniți de la teatrele muzicale de frunte — operă, operetă — și în același timp de folosirea unei orchestrații originale — orchestră de mandoline, combinată cu instrumente de suflat.

În programul de sîmbătă viitoare figurează melodii de Haciaturian, Dunaevski, Novikov, Blanter și alții.

Dramatizare după Gogol

Cunoaștem istoria tragi-comică a faimoșilor Ivan Ivanovici și Ivan Nikiforovici, bunii prieteni care au ajuns să se certe, din pricini fără îndoială „importante“, dar care de mai bine de un veac și jumătate stîrnesc hazul milioanelor de cititori ai lui Gogol.

Cunoscuta povestire a marelui scriitor rus a fost dramatizată și constituie premiera teatrală a televiziunii din ziua de 8 aprilie.

Regia spectacolului: Ion Barna.

În culisele studioului: pictorul Nicolae Varlam lucrează decorurile piesei „Cum s-a certat Ivan Ivanovici cu Ivan Nikiforovici“, dramatizare după Gogol

Duminică în fața micului ecran

După transmisia meciului de fotbal dintre echipele Steaua și Știința Cluj, în care obiectivul a redat fidel toate fazele esențiale ale jocului — inclusiv, în prim plan și cu deplină claritate, golul perfect valabil înscris de Suciu și neacordat de arbitru sau hențul în careu comis de Hălmăgeanu, de asemenea nesancționat de arbitru — a urmat spectacolul de varietăți, care, de astădată nu a fost la nivelul emisiunilor anterioare. Am remarcat totuși apariția violonistului Mihai Constantinescu, acompaniat de pianista Victoria Ștefănescu, cîntăreței Alla Baianova, trio-ului Ioseffini, sceneta interpretată de Dem Savu și Șt. Tapalagă și cuplul Radu Zaharescu—Horia Șerbănescu (pe care l-am fi dorit mai inspirat și mai cu vervă așa cum ne-am obișnuit cu alte prilejuri). Deși știm că un program de varietăți nu este ușor de alcătuit, regretăm faptul că factorii care concură la alcătuirea lui nu mobilizează întotdeauna toate resursele posibile pentru a realiza programe valoroase atît în ce privește conținutul, cît și forma de prezentare.

„TELESPORT“

Emisiunea „Telesport“ de luni seara a adus un element nou și interesant: secvențe filmate de la aproape toate meciurile campionatului categoriei A la fotbal, desfășurate cu o zi înainte nu numai în Capitală, ci și în țară. Din păcate, timpul scurt acordat acestei emisiuni n-a dat telespectatorului putința să surprindă nici ambianța, nici momentele esențiale ale jocurilor respective — încît reportajul filmat n-a însemnat decît o prezență oarecum formală și o reamintire tîrzie a rezultatelor, în ziua aceia bine cunoscute de toți iubitorii sportului. Dacă timpul de emisie acordat „Telesportului“ nu poate fi mărit, care nu ar fi preferabil să se redea mai amănunțit evenimentul principal? (În situația de duminica trecută, un reportaj larg al meciului etapei, Steagul Roșu—Petrolul, ar fi fost în mult mai mare măsură prețuit).

De altfel „Telesport“-ul ar putea găsi și alte forme (dacă ne amintim bine, deja folosite de televiziune), de a reveni asupra „săptămînii sportive“. Scurte convorbiri în jurul mesei rotunde cu sportivii evidențiați în săptămîna respectivă, comentarea evenimentului sportiv consumat sau în imediata perspectivă, de către specialiștii stadioanelor, reportaj filmat despre viața unui club, etc.

Cît de mare ar fi interesul sportivilor — ca să dăm exemplul cel mai potrivit — dacă televiziunea ar realiza, de pildă, un reportaj filmat asupra pregătirilor lotului de juniori al R.P.R. care va lua parte, în aprilie, la marea competiție internațională „Turneul U.E.F.A.“, organizat după cum se știe, în țara noastră.

TELEMAGAZIN

În urmă cu cîtva timp, pe micul ecran a apărut titlul unei noi emisiuni — TELEMAGAZIN.

Dacă pentru spectatorii care au aflat de această nouă emisiune din „Programul de radio“, numele ei nu avea darul să spună prea multe, urmărind cele două ediții de pînă acum ale „Telemagazinului“, ei și-au putut da seama care este profilul emisiunii, ce elemente noi aduce ea față de „rubricile“ de pînă acum.

Concepută ca o emisiune amalgam, „Telemagazinul“ cuprinde reportaje din diverse domenii, interviuri, convorbiri pe anumite teme, scene filmate din spectacolele noi etc.

Spectatorii au apreciat îndeosebi latura de reportaj a emisiunii, realizată cu precădere din material filmat la fața locului, reportaje vorbite (filmele de reportaj de pînă acum erau însoțite de comentariul crainicilor, neexistînd încă posibilitatea creării de filme sonore).

Emisiunea s-a dovedit nu numai variată, ci și instructivă, ancorată în actualitate.

Dar de la ultimul telemagazin și pînă în prezent, deși a trecut destulă vreme, n-a mai fost anunțat altul.

Am aflat că periodicitatea de prezentare a „Telemagazinului“ este o dată pe lună. Ceea ce, trebuie să recunoaștem, este prea puțin. Dat fiind interesul pe care-l prezintă emisiunea și posibilitățile sale, credem că ea ar trebui programată mai des.

O FEREASTRĂ SPRE LUMEA ÎNTREAGĂ

În urmă cu numai doi-trei ani, notele de călătorie prezentate în cadrul emisiunii **„În fața hărții“** erau simple relatări, însoțite, în cel mai bun caz, de cîteva diapozitive.

De o bună bucată de vreme s-a încetățenit o nouă formă de prezentare, în care vorbitorul ilustrează însemnările de călătorie cu aspecte filmate în țara respectivă.

Uneori, aceste pelicule au fost filmate chiar de călător, cum a fost bunăoară emisiunea despre Irak, de dr. N. Stănescu, căruia televiziunea i-a oferit posibilitatea realizării unui scurt metraj în timpul călătoriei. Alteori, sînt prezentate numai filme care înfățișează aspecte dintr-o țară sau alta, filme procurate adesea de televiziune, prin mijlocirea relațiilor sale internaționale.

Firește, între emisiunea care se bucură de avantajul prezenței unui „martor ocular“ a lucrurilor relatate și o simplă proiecție de filme, o preferăm pe cea dintîi.

Comentariul propriu este necesar chiar și atunci cînd nu există material propriu filmat, (cu condiția să existe totuși imagini filmate) întrucît televiziunea poate prezenta în acest fel fapte autentice, oferind, în același timp, prilejul unor relatări mai bogate și mai edificatoare.

5 APRILIE, ORA 19,30

„Tartuffe“

...Știați că nemuritoarea comedie a lui Molière, „Tartuffe“, a ajuns să vadă lumina rampei, sub titlul „Impostorul“, la 5 august 1667, deși fusese scrisă cu trei ani înainte? Dar piesa n-a fost jucată decît o singură dată, din pricina împotrivirii vehemente a clerului, care a recunoscut în Tartuffe o demascare fățișă a bigotismului, ignoranței și fățărniciei. Piesa a fost reluată, cu mari greutăți, după aproape doi ani, la 5 februarie 1669.

De altfel, nu doar o singură dată asupra lui Molière s-a revărsat furia înverșunată a bisericii catolice. Pentru cîteva replici din „Școala femeilor“, care li s-au părut ireverențioase, mai marilor clerului, împotriva lui Molière a fost dezlănțuită o adevărată ofensivă a sutanelor, cu scopul de a-l compromite în ochii publicului. Iar după ce a apărut „Tartuffe“, un oarecare Pierre Roulès, preot în Saint Barthelemy, scria într-o broșură că Molière ar trebui ars de viu. În ce-l privește pe Bossuet, autorul celebrelor discursuri funebre, el nu vedea în piesele lui Molière decît „impietăți, infamii, grosolănii“.

În țara noastră „Tartuffe“ s-a jucat prima dată în a doua jumătate a secolului trecut, rolul principal fiind deținut de marele actor Constantin Nottara. Cu ani mai tîrziu, în 1924 și, respectiv, în 1947, în același rol au apărut Ion Livescu și Nicolae Bălțățeanu.

În legătură cu actualul spectacol din repertoriul Teatrului Național „I. L. Caragiale“, l-am rugat să ne vorbească pe artistul poporului Ion Fințeșteanu, interpretul rolului titular și regizorul spectacolului.

„Spectacolul care va fi televizat în seara zilei de 5 aprilie marchează o aniversare: a 140-a reprezentație cu „Tartuffe“. De la premiera de acum doi ani ne-am bucurat mereu de un frumos succes de public. Succesul ne bucură cu atît mai mult cu cît, după cum știți, în trecut piesa a fost reprezentată într-o aleasă ținută artistică, reprezentații vii încă în memoria publicului. M-am străduit însă, ca regizor, să imprim spectacolului o viziune nouă, deosebită de cele anterioare, tratînd piesa într-o manieră modernă și în același timp căutînd să creiez spectacolului cadrul contemporan eroilor comediei. Ca interpret cred că, dacă cu mintea veghez ca personajul meu să se comporte cît mai veridic în fața spectatorilor, cu inima sînt alături de ei, indignat de ticăloșia și de viclenia **acestei ființe necinstite și neomenoase“.**

In atelierul marilor creatori

Există și astăzi prejudecata potrivit căreia un scriitor este mare, ilustru, în special datorită imaginației sale. Fantezia, desigur, are o mare importanță în actul de creație, dar însemnătatea, valoarea unui scriitor, nu trebuie redusă doar la puterea sa de a plăsmui fizionomii și întîmplări. Se știe că fără o temeinică și complexă cunoaștere a vieții, a realității, nici un artist, oricît ar fi el de talentat, nu poate, după expresia lui Balzac, să concureze „starea civilă“. Fără un ideal superior și o bună documentare, universul zămislit de artist rămîne sărac, palid, neconvingător. Și totuși mai este nevoie de încă ceva pentru ca reconstituirea realității în artă să transmită adevărul și bogăția sensurilor ei. Acest ceva, este exigența scriitorului.

Evocarea cîtorva exemple ilustre va face mai limpede semnificațiile exigenței despre care vorbim, va reliefa scrupulul moral al scriitorului, însemnătatea fără de seamăn atribuit cuvîntului tipărit.

Să ne amintim de marele Eminescu. Se știe că după moartea sa Academia a intrat în posesia unui fond de aproape 15.000 file de manuscris. În cea mai mare parte, ele reprezentau căutările, zbuciumul, roadele patetice ale înfriguratei activități a poetului.

Chiar și după publicarea unor versuri, Eminescu se întorcea la ele, le relua, le desăvîrșea. Dar, neîndoielnic, acest proces se desfășura cu osebire în faza primei lor redactări. Finisarea devenea, în asemenea clipe, efort suprem în afirmarea deplină a intenției lirice, dorință militantă de a împărtăși oamenilor gîndul său intim, sincer și de atîtea ori necruțător la adresa orînduirii burghezo-moșierești. Înfruntînd tendințele maioresciene, care băgătelizau cele mai ascuțite judecăți sociale ale artistului, Eminescu a refuzat orice compromis în ce privește exprimarea reflecțiilor și sentimentelor. Nenumăratele sale variante o dovedesc grăitor. Și, de fapt, ele probează nu numai perseverență, cît hotărîrea de a nu face compromisuri celor pe care îi detesta. Astăzi, comparînd hîrtiile de atelier, ciornele și notele sale la „Scrisoarea a II-a“, de pildă, ne dăm seama că prima formă era mult mai critică, mai demascatoare, decît varianta apărută. Dar ce arată aceasta? Că poetul n-a dorit să i se dilueze versurile și a luptat pînă la epuizare cu Maiorescu, inițiatorul atîtor intervenții cinice în textele ce clocoteau de durere și revoltă. Astfel, Eminescu a elaborat cam nouă variante pentru a împărtăși dezgustul ce i-l inspira o societate mercantilă și indiferentă la cultură. Față de forma publicată de Maiorescu, formă impusă poetului de mentorul „Junimii“:

Dacă tu știai problema astei vieți cu care lupt,
Ai vedea că am cuvinte pana chiar să o fi rupt

Eminescu formulase mai incisiv:

Dacă tu sorbeai veninul care eu aici l-am supt,
Mi-ai da drept ș-ai înțelege de ce pana mea am rupt.
Abia soarele văzusem și-mplintară a lor gheare*
În gîndiri ce le crescusem ani întregi cu dezmierdare.

Acad. G. Călinescu remarca odată că Eminescu e „un mare inventator de limbă în măsura în care pune în valoare graiul obiectiv al poporului“. Se știe că poetul colecționa folclor din care extrăgea motive, imagini, sugestii. Dintr-o strofă populară, bunăoară, Eminescu desprinde motivul frunzei și asociindu-l propriului destin îl încarcă discret de melancolia unei existențe stinghere, din care lipsește căldura, după care tînjea, a căminului.

Iată strofa inspiratoare:

„Alei neică, alei dragă!
Cine vrea să ne-nțeleagă
Vază frunza cea pribeagă,
Depărtarea toată strică,
De ne-alegem cu nimică,
Viața trece, frunza pică“.

Și acum, în forma ei modificată de intervenția plastică a giuvaergiului:

„Alei, Veronică dragă,
Uite frunza cea pribeagă
E ca viața noastră-ntreagă.
Alei, dulce Veronică
Depărtarea rău ne strică,
Nu ne-alegem cu nimică,
Viața trece, frunza pică“.

Simțul autocritic, gustul estetic, marea severitate față de sine însuși a poetului, de fapt cum observa Ibrăileanu setea de perfecțiune (subl. n.), transpar necontenit în migala depusă spre a da expresiei poetice puterea de a dura. Iată încă un exemplu, în încheiere. Este vorba de o variantă la „Scrisoarea a IV-a“, stîngace relativ prin comparație cu redactarea pe care o cunoaștem.

Varianta zice:

„Și dealuri departe pe-o linie clară
Înseamn-a lor umeri pe cerul de sară
Cu stîncile negre, ruine strivite,
Cu muchile-n lună frumos zugrăvite.

Și par urieși ce-ntr-un cuib de balaur
Păzesc o măreață comoară de aur,
Căci luna ce-n dosul lor roșă răsare
Comoară arzînd în noapte se pare“.

Concentrînd cele 8 versuri într-un catren și înlocuind epitete naive sau tocite cu altele fericit alese, Eminescu dă imaginii urmărite acest contur definitiv:

„Luna tremură pe codri, se aprinde, se mărește,
Muchi de stîncă, virf de arbor ce pe ceruri zugrăvește
Iar stejarii par o stirpe de giganți ce-o înconjoară,
Răsăritul ei păzindu-l ca pe-o tainică comoară“.

La capătul acestei scurte vizite în laboratorul de creație al marelui nostru poet, înțelegem cît de îndreptățit era Ibrăileanu să exclame: „Și ce departe sîntem, după ce comparăm aceste „postume“ cu poeziile lui definitive, de naiva concepție că un poet compune, ca un halucinat, într-un moment de supremă inspirație!“

H. ZALIS

***)** Este vorba de amestecul brutal al junimiștilor în textele poetului. Aluzia e transparentă (n. a.).

HIDROCENTRALĂ FĂRĂ TURBINE

(Urmare din pag. 1-a)

Turnăm într-un pahar apă curată și adăugăm cîteva cristale de permanganat de potasiu. După un timp, pe fundul paharului apare o soluție concentrată de culoare roșie-închisă. În partea de sus, apa a rămas încă limpede. Mai tîrziu întregul conținut al paharului se colorează, fără nici o intervenție din partea noastră.

A avut loc fenomenul de difuziune. Particulele de permanganat de potasiu au pătruns în stratul de apă curată, ale cărei molecule au diluat, la rîndul lor, soluția concentrată. Acest proces e la fel de obișnuit ca și trecerea căldurii dintr-un corp fierbinte într-unul rece.

Pe de altă parte, e puțin probabil ca o soluție să se scindeze de la sine în apă curată și în cristale. Pentru a realiza un asemenea proces, avem nevoie de energie care să transforme apa în vapori.

Apa curată are deci tendința de a dilua o soluție concentrată.

Energie prin osmoză

Să continuăm acum experiența noastră.

Umplem un tub cu o soluție de permanganat de potasiu și îl introducem într-un vas cu apă curată. Partea de jos a tubului este închisă cu o membrană care permite trecerea moleculelor de apă, nu însă și a celor de permanganat de potasiu.

După o vreme, nivelul soluției din tub se ridică, deoarece apa pătrunde din vas în interiorul tubului și subțiază soluția.

Acest fenomen se numește osmoză iar pentru ridicarea nivelului din tub se cheltuiește o cantitate de energie.

Ce se întîmplă cu apa mărilor și oceanelor care, de asemenea, este o soluție concentrată? Fluviile și rîurile care se varsă în aceste mări nu produc oare o diluare, și odată cu aceasta, energie? Unde este această energie?

Răspunsul nu poate fi decît unul singur: energia se irosește, se pierde fără nici un folos, deși ar putea fi utilizată, de pildă, la producerea de curent electric!

Bateriile hidroelectrice

Oamenii de știință s-au preocupat în ultimul timp de această nouă posibilitate de a dobîndi electricitate. S-au studiat posibilitățile construirii unor uzine energetice pe bază de osmoză.

La început, specialiștii s-au gîndit să folosească un tub gigantic, închis cu o membrană semietanșă. Apa dulce urma să fie luată dintr-un rîu iar tubul, umplut cu apă de mare, să fie înzestrat cu un piston. Curînd însă și-au dat seama că, deoarece difuziunea se face extrem de încet, pistonul s-ar mișca cu o viteză de melc. Această metodă nefiind aplicabilă, trebuia găsit altceva!

Cercetătorii s-au gîndit atunci la faptul că sărurile disolvate în apă se compun din ioni cu sarcină pozitivă și negativă. Dacă punem o soluție concentrată de sare de bucătărie, în care se găsesc ioni de clor și de natriu, în contact cu o soluție slabă de sare de bucătărie, ionii de natriu care sînt mai sprinteni, vor pătrunde mai repede în soluția slabă decît ionii de clor. Ionii de natriu au o sarcină pozitivă. Între cele două soluții va apare deci o tensiune.

Efectul poate deveni mai pronunțat dacă folosim o membrană prin care trec numai anumiți ioni. O membrană acidă, de pildă, va lăsa să treacă bine ionii pozitivi, în timp ce o membrană bazică va da preferință ionilor negativi.

Acum nu ne rămîne decît să cufundăm în soluție doi electrozi și elementul hidroelectric este gata. Tensiunea acestuia va fi într-adevăr neînsemnată, dar mai multe elemente de acest fel, cuplate între ele, o amplifică considerabil.

Cum va arăta centrala fără turbine?

Acum, după ce am făcut cunoștință cu principiile, putem să ne imaginăm cum va arăta uzina hidroelectrică fără turbine.

La gura unui rîu se construiește un dig dublu de beton. Pereții săi formează un bazin uriaș, în care sînt amplasate elementele hidroelectrice. Apa dulce a rîului pătrunde prin canale înguste, vine în contact cu apa de mare, se saturează cu sare și este expulzată în mare. Viteza acestei ape și consumul ei pot fi reglate prin faptul că o parte a apei străbate digul. În canale învecinate curge apă dinspre mare. La echivalarea conținutului în sare al acestor doi curenți de apă se naște o tensiune.

Centralele electrice care vor apare în viitor la gurile rîurilor vor furniza un curent electric nespus de ieftin, căci funcționarea lor va fi asigurată prin simpla amestecare a apei dulci cu cea sărată.

Radu NOR

LA I.N.C.E.F. CĂUTĂRILE CONTINUĂ

(Urmare din pag. 1)

La Institutul de cercetări forestiere (I.N.C.E.F.) se caută soluții noi, care să ducă la mărirea durabilității mobilei și la îmbunătățirea aspectului ei.

Mobila finisată după rețetele date de I.N.C.E.F. este mult mai frumoasă, luciul ei este mai clar și mai rezistent. Proiectarea de noi modele de mobilă superioare, adecvată noilor locuințe, este în atenția Institutului. „Lignostrat“, „Mara“, „Zarand“, „Delia“, „Blaj“ — sînt numai cîteva din modelele elaborate în ultimul timp. Aceste modele conțin soluții originale, apreciate de public în cadrul expoziției de mobilă organizată de Ministerul Economiei Forestiere în anul 1961 și premiate, șase dintre ele, la concursul de mobilă care a avut loc anul acesta. O parte din modelele prezentate au și intrat în producția de serie și unele au și apărut pe piață. Caracteristic pentru fiecare din noile modele este că, la construcția lor se folosesc pe scară largă plăcile fibrolemnoase, mult mai rezistente, practice, ușor de întreținut și aspectuoase.

În căutarea tipurilor celor mai practice ale mobilei, Institutul a elaborat o tehnologie de fabricație a unei garnituri de mobilă a căror asamblare se face cu șuruburi simple, piesele putînd fi montate chiar de cumpărători.

La I.N.C.E.F. căutările continuă pentru crearea unor modele de mobilier tot mai frumos, mai practic, durabil, pe gustul fiecăruia.

Anton DROST

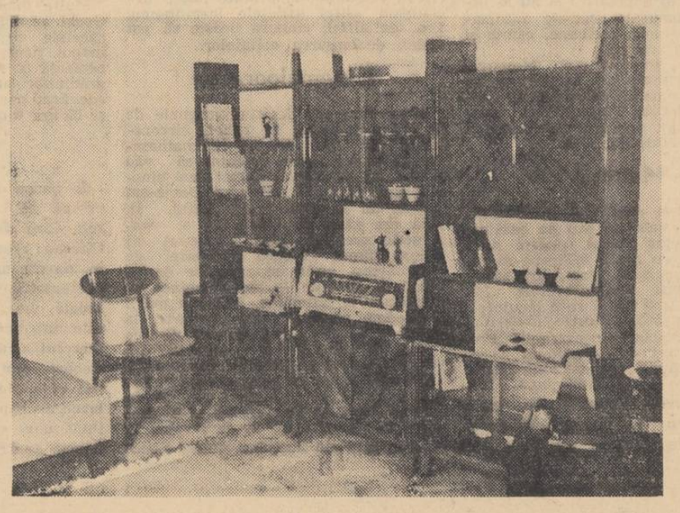

Noi tipuri de mobilă: biblioteca „Mara“ (sus), colț dintr-o cameră combinată „Fantezia“ (stînga).